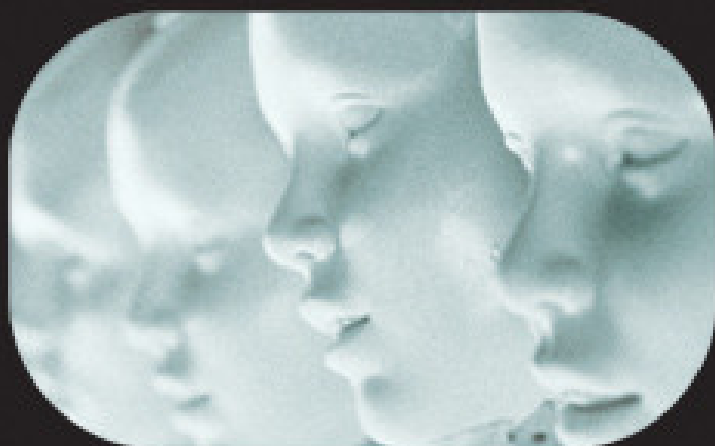


JIAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

CRIME

Pasagerul



EU SUNT UMBRA. EU SUNT VICTIMA. EU SUNT
UCIGAȘUL. EU SUNT ȚINTA.

PENTRU A SCĂPA, AM O SINGURĂ SOLUȚIE:
SĂ FIU ALTUL.

ȘI DACĂ ALTUL ÎNSEAMNĂ EU ÎNSUMI?

Trei

FICTION
CONNECTION

JEAN-CHRISTOPHE GRANGE

PASAGERUL

Traducere din franceză și note de Carmen Ciora

Titlul original: *Le Passager*, 2011

Editura Trei, 2014

Versiune ebook: v1.0 mai 2016

Pentru Michèle Roca-Phelippot

I. MATHIAS FREIRE

Sunetul telefonului îi străpunse creierul ca un cui înroșit. Visa un perete scăldat în soare. Mergea pe lângă el și își urmărea umbra proiectată pe peretele alb. Peretele nu avea început și nu avea sfârșit. Peretele era universul. Neteș, orbitor, indiferent...

Din nou, soneria telefonului.

Deschise ochii. Căută din priviri cifrele luminoase ale ceasului deșteptător de lângă el. 4:02. Se ridică într-un cot. Pipăi împrejur, dar nimic. Își aminti că era în camera de gardă. Căută în buzunarele halatului și găsi telefonul mobil. Privi ecranul. Nu cunoștea numărul. Apăsă butonul de răspuns fără să scoată o vorbă.

O voce se făcu auzită în camera întunecată:

— Doctorul Freire?

Nu răspunse.

— Sunteți doctorul Mathias Freire, psihiatrul de gardă? Vocea părea îndepărtată. Din nou visul. Peretele, lumina albă, umbra...

— Da, eu sunt, răspunse în cele din urmă.

— Sunt doctorul Fillon. Sunt de gardă în cartierul Saint-Jean Belcier.

— De ce mă sunați pe numărul ăsta?

— Pe ăsta l-am primit. Vă deranjez?

Ochii i se obișnuiră cu întunericul. Negatoscopul. Biroul de metal. Dulapul cu medicamente încuiat de două ori. Camera de gardă nu era decât un cabinet medical unde se stinsese lumina. Dormise pe un pat de consultație.

— Care e problema? bombăni, ridicându-se.

— O chestie ciudată la gara Saint-Jean. Gardienii au

surprins un tip pe la miezul nopții. Un vagabond ascuns într-o stație de gresaj pe calea ferată.

Medicul avea o voce tensionată. Freire se uită din nou la ceas: 4:05.

— L-au adus mai întâi la infirmerie, apoi au contactat comisariatul de la Capucins. Poliția l-a ridicat și m-au chemat. L-am examinat acolo.

— E rănit?

— Nu, dar și-a pierdut complet memoria. Uluitor.

— Nu simulează?

— Aici dumneavoastră sunteți specialistul. Dar nu, nu cred. Parcă e pe altă lume. Sau mai degrabă parcă e pe nicăieri.

— Mă vor acolo?

— Nu. O patrulă de la Bac⁽¹⁾ o să vi-l aducă.

— Mulțumesc frumos, îi răspunse ironic.

— Nu glumesc. Puteți să-l ajutați. Sunt convins.

— Ați emis un certificat medical?

— Îl aduce cu el. Succes.

Bărbatul închise, grăbit să termine convorbirea. Mathias Freire rămase nemișcat. Tonul îi sfredelea timpanul în întineric. Cu siguranță, nu era noaptea lui. Festivitățile începuseră pe la ora 21. În pavilionul celor internați din oficiu, unul dintre bolnavi defecase în salon și se îndopase cu excrementele proprii înainte de a-i rupe încheietura mâinii unuia dintre infirmieri. Treizeci de minute mai târziu o schizofrenică și-a tăiat venele cu o bucată de linoleum în unitatea de est. Freire i-a acordat primul ajutor, după care a transferat-o la Centrul Medical Pellegrin.

S-a dus la culcare pe la miezul nopții. O oră mai târziu, un alt pacient a ieșit în curte înarmat cu o trompetă de plastic. A fost nevoie de trei fiole cu sedativ ca să-l adoarmă și apoi au trebuit calmați toți cei pe care îi trezise cu recitalul lui. Tot atunci, un tip de la adictologie a făcut o criză de epilepsie. Până să ajungă Freire, tipul își mușcase limba. Gura îi gâlgăia de sânge. A fost nevoie

de patru oameni pentru a-i stăpâni convulsiile. În învălmășeală, omul îi șterpelișe telefonul lui Freire din buzunar. Psihiatrul a așteptat până a devenit inconștient ca să-i descleșteze degetele pline de sânge și să recupereze aparatul.

La trei și jumătate s-a dus din nou la culcare. Pacea a durat doar o jumătate de oră, întreruptă de apelul ăsta fără cap și coadă. *Rahat*.

Stătea în întineric fără să se miște. Tonul telefonului se auzea în continuare ca o sondă fantomatică în camera fără contur.

Își strecură telefonul în buzunar și se ridică. În timp ce se mișca, peretele alb din vis apărui din nou. O voce de femeie murmura: „Feliz...” Cuvântul însemna „fericit” în spaniolă. De ce spaniolă? De ce o femeie?

Simți durerea obsedantă, familiară, în adâncul ochiului stâng, care îi însoțea fiecare vis. Se frecă la ochi și apoi bău apă de la robinet.

Tot pe băjbăite descuie ușa cu cartela de acces.

Se încuiase în cabinet – dulapul cu medicamente era Graalul spitalului.

Cinci minute mai târziu era pe aleea luminată din curtea clinicii. Din seara de dinainte orașul Bordeaux era învăluit în ceață. O ceață deasă, alburie, inexplicabilă. Își ridică gulerul impermeabilului pe care îl trăsese peste halat. Mirosul ceții, încărcat cu miresme marine, îi crispa nările.

O luă în sus pe aleea centrală. Nu vedea la trei metri în față, dar știa locul pe dinafară. Pavilioane cu tencuială de culoare gri, acoperișuri țuguiate, peluze pătrate. Ar fi putut trimite un infirmier să-l aducă pe nou-venit, dar ținea să-și întâmpine personal „clienții”...

Traversă curtea centrală înconjurată de câțiva palmieri. De obicei, arborii aceștia, amintindu-i de Antile, îi dădeau un strop de optimism. Dar nu și în seara asta. Curentul rece și umiditatea nu-l lăsau să fie încrezător. Ajunse la poartă, schiță un salut spre paznic și trecu peste prag.

Poliția ajunsese și ea. Girofarul se rotea încet, fără zgomot, ca un far la capătul lumii.

Freire închise ochii. Durerea îi pulsa sub pleoapă. Nu-i acordă nicio atenție, reacție pur psihosomatică. Toată ziua se ocupa cu afecțiuni mintale care se repercutau prin tot corpul. De ce nu și prin propriul lui organism?

Redeschise ochii. Primul dintre agenți ieși din mașină însoțit de un om în civil. Înțelese de ce individul de la telefon părăsise speriat. Amnezicul era un colos. Avea aproape doi metri și cel puțin 130 de kilograme. Purta o pălărie – un Stetson texan original – și cizme din piele de șopârlă. Spatele lui lat era strâns într-un mantou gri închis. Avea în mână un sac de plastic și un plic burdușit cu documente administrative.

Polițistul dădu să înainteze, dar Freire îi făcu semn să rămână unde era. Se apropie de cowboy. Cu fiecare pas, durerea devenea mai exactă, mai clară. Un mușchi începu să i se contracte la colțul ochiului.

— Bună seara, îi spuse când ajunse la câțiva metri de bărbat.

Niciun răspuns. Silueta nu se clinti, profilându-se pe haloul vaporos al unui felinar de stradă. Freire se adresă polițistului care rămăsese în spate cu mâna la armă, gata să intervină.

— E-n regulă. Puteți să plecați.

— Nu vreți să vi-l dăm în primire?

— Trimiteti-mi procesul-verbal mâine-dimineață.

Agentul se înclină, se retrase, apoi dispăru în mașina care, la rândul ei, dispăru în ceață.

Cei doi oameni rămaseră față în față, despărțiți doar de aburii respirației.

— Sunt doctorul Mathias Freire, sparse el tăcerea. Răspund de urgențe la spital.

— Vă veți ocupa de mine?

Vocea gravă era stinsă. Freire nu-i distingea bine trăsăturile ascunse sub borul pălăriei Stetson. Omul parcă avea capul unui uriaș din desenele animate. Nasul

ca o trompetă, gură de căpcăun, bărbie pătrată.

— Cum vă simțiți?

— Trebuie să vă ocupați de mine.

— Urmați-mă, vă rog.

Bărbatul nu se clinti.

— Haideți, spuse Freire, întinzând un braț. O să vă ajutăm.

Vizitatorul se trase din reflex. O rază de lumină îl atinse. Freire avu confirmarea a ceea ce bănuise. O față atât infantilă, cât și disproporționată. Tipul avea spre cincizeci de ani. Smocuri de păr cărunt îi ieșeau de sub pălărie.

— Veniți. Totul se va rezolva.

Freire își luase tonul cel mai convingător. Bolnavii mintal aveau o hiperacuitate afectivă. Simt imediat dacă sunt manipulați. Nici vorbă să umbli cu dedesubturi cu ei. Totul se face cu *cărțile pe masă*.

Amnezicul se hotărî să înainteze. Freire se întoarse, cu mâinile în buzunare, cu un aer detașat și o luă spre spital. Se forță să nu se uite în spate – un mod de a-i arăta că are încredere.

Merseră până la poartă. Mathias respira pe gură, înghițind aerul rece de parcă ar fi supt țurțuri de gheață. Îl încerca o oboseală imensă. Lipsa de somn, ceața, dar mai ales sentimentul de neputință deveniseră recurente, împreună cu nebunia care își multiplica în fiecare zi fețele...

Ce îi rezerva nou-venitul? Ce va putea face pentru el? Freire își spuse că nu era decât o slabă șansă de a afla ceva mai mult despre trecutul acestuia. Și o șansă încă mai slabă să poată să-l vindece...

Asta însemna să fii psihiatru.

Să cârpești o barcă spartă cu un ac de cusut.

Era nouă dimineața când se urcă în mașină – un Volvo

break pe care îl cumpărase de ocazie la sosirea lui la Bordeaux, cu o lună și jumătate înainte. S-ar fi putut duce acasă pe jos – locuia la mai puțin de un kilometru distanță –, dar se obișnuise să facă drumul la volanul mașinii sale.

Centrul spitalicesc specializat Pierre-Janet era situat în sud-estul orașului, nu departe de centrul medical Pellegrin. Freire locuia în cartierul Fleming, între Pellegrin și centrul universitar, exact la frontiera dintre Bordeaux, Pessac și Talence. Cartierul lui era o zonă anonimă de case roz cu acoperișuri de țiglă, toate identice, cu garduri vii bine tunse și grădini mici lângă fiecare „proprietate privată”. Fericiri de dimensiuni omenеști, care se repetau în lungul aleilor, ca niște jucării desuete pe un lanț industrial.

Freire conducea încet, străpungând ceața care refuza să se ridice. Nu vedea mare lucru, dar orașul ăsta nu-l interesa. I se spusese: „Veți vedea, este un mic Paris” sau „un oraș prestigios” sau, și mai mult, „este Olimpul vinurilor!” I se spusese multe lucruri. Dar nu văzuse nimic. Percepea vag Bordeaux-ul ca pe un oraș burghez, snob și aproape mort. O aglomerație plată și rece care degaja, la fiecare colț de stradă, atmosfera artificială a unui hotel de provincie.

Și încă nu se confruntase și cu cealaltă față a Bordeaux-ului – celebra lui burghezie. Colegii lui, psihiatri, erau mai degrabă vechi stângiști care se opuneau acestei tradiții. Cărcotași care se constituiseră, fără să-și dea seama, în celălalt versant al clasei pe care o criticau. Își limita legătura cu aceștia la conversații banale la masă: povești ciudate despre nebuni care înghit furculițe, tirade contra sistemului psihiatric francez, planuri de concediu și unde se vor retrage la pensie.

Ar fi vrut să pătrundă în societatea bordeleză, dar ar fi dat greș. Freire suferea de un handicap major: nu bea vin. Ceea ce în Aquitania echivala cu a fi orb, surd sau paraplegic. Nu i se făcuseră niciodată reproșuri, dar

tăcerea care îl înconjura era elocventă. La Bordeaux, nu vin, nu prieteni. Nimic mai simplu. Nu-l suna nimeni, nici e-mailuri, nici SMS-uri. Nicio comunicare – alta decât profesională – pe rețeaua intranet a spitalului.

Ajunse la el în cartier.

Aici, fiecare clădire purta un nume de piatră prețioasă. Topaz. Diamant. Peruzeia... Era singura modalitate ca să le deosebești. Freire locuia în „Opal”. La sosirea lui la Bordeaux, crezuse că o alege deoarece era imediat lângă spital. Se înșela. Alesese acest cartier deoarece era neutru și impersonal. Un loc ideal în care să te faci pierdut. Să te camuflezi. Să te pierzi în mulțime. Venise aici pentru a trage o linie peste trecutul lui parizian. O linie peste omul care fusese: practician recunoscut, remarcabil, curtat în mediul lui.

Lăsă mașina la câțiva metri de locuință. Ceața era atât de deasă, încât municipalitatea lăsase iluminatul stradal aprins.

Nu folosea niciodată garajul. Dându-se jos din mașină, i se păru că plonjează într-o piscină cu apă lăptoasă. Miliarde de picături în suspensie materializau atmosfera într-o pânză pointilistă.

Grăbi pasul cu mâinile înfipite în buzunarele impermeabilului. Își mai ridică o dată gulerul și simți pe gât picăturile înghețate de brumă. Părea un detectiv particular dintr-un film vechi hollywoodian, un erou solitar în căutarea luminii.

Deschise portița de la grădină, traversă cei câțiva metri de peluză îmbibați cu apă și răsuci cheia în broască.

Interiorul locuinței reproducea banalitatea exteriorului. De zece ori, de o sută de ori, în tot cartierul se repeta aceeași compartimentare: vestibul, salon, bucătărie, camere la etaj... Din aceleași materiale. Parchet laminat. Pereți din rigips alb. Uși de placaj. Locuitorii își exprimau personalitatea prin mobilier.

Își scoase impermeabilul și se îndreptă spre bucătărie fără să aprindă lumina. Originalitatea la Freire se

manifesta prin lipsa aproape în totalitate a mobilierului. Cutiile cu care se mutase, încă nedeschise, erau depozitate de-a lungul pereților pe post de decor. Trăia într-un apartament martor, dar martorul nu avea nimic de spus.

La lumina becurilor de pe stradă își făcu un ceai. Se gândea ce șanse avea să mai prindă câteva ore de somn. Egale cu zero. Intra din nou de gardă la ora unu: așa că, până atunci, va trudi la dosarele lui. Ziua va lua sfârșit la zece seara. Se va prăbuși atunci, fără cină, uitându-se absent la o emisiune de divertisment. Va repeta toate acestea și mâine, duminică, până seara. Apoi, în sfârșit, după o noapte întreagă de somn va porni din nou la atac luni, urmând un orar mai mult sau mai puțin normal.

Privea frunzele de ceai de pe fundul ceainicului și își spuse că ar fi momentul să reacționeze. Să nu mai colecționeze gârzi. Să-și impună un mod corect de viață. Să facă sport. Să mănânce la ore fixe... doar că genul ăsta de reflecții făcea și el parte din rutina lui cotidiană, confuză, repetitivă și fără finalitate.

Stând în picioare în bucătărie, ridică puțin cana cu ceai, contemplând culoarea brună care se intensifica. Replică a creierului său plin de gânduri negre. Da, își spuse, scufundând din nou frunzele de ceai, voise să se scufunde aici în nebunia altora. Pentru a o uita mai bine pe *a sa*.

Cu doi ani înainte, la 43 de ani, Mathias Freire comisese cea mai gravă greșeală deontologică, la sanatoriul din Villejuif: se culcase cu o pacientă. Anne-Marie Straub. Schizofrenică. Maniaco-depresivă. O bolnavă cronic destinată să trăiască și să moară în institut. Când se gândea la greșeala lui, lui Freire tot nu-i venea să creadă. Încălcase tabuul tabuurilor.

Cu toate acestea, nimic nebunesc sau pervers în povestea lui. Dacă ar fi cunoscut-o pe Anne-Marie în afara spitalului, s-ar fi îndrăgostit de ea instantaneu. Ar fi simțit pentru ea aceeași dorință violentă, irațională pe

care o simțise când o văzuse pentru prima oară la el în birou. Nici celulele de izolare, nici medicamentele, nici strigătele celorlalți pacienți nu au putut să-l oprească. O adevărată dragoste la prima vedere.

La Villejuif, Freire locuia în campus, într-o clădire de la marginea acestuia. În fiecare noapte se ducea în pavilionul lui Anne-Marie. Revedea totul. Culoarul cu linoleum. Ușile cu vizoare. Inelul cu chei care îi permitea accesul în toate încăperile. Umbră în umbră, Mathias era ghidat – mai degrabă, propulsat – de propria dorință. În fiecare noapte traversa camera de terapie prin artă. De fiecare dată privea în pământ ca să nu vadă tablourile lui Anne-Marie de pe pereți. Picta plăgi negre, contorsionate, obscene, pe un fond roșu. Uneori își sfășia pânzele cu spatula la fel ca Lucio Fontana. Când le privea la lumina zilei, Mathias își zicea că Anne-Marie era una dintre pacientele cele mai primejdioase din spital. Noaptea întorcea capul și se furișa spre celula ei.

Acele nopți îl mistuiseră pentru totdeauna. Îmbrățișări pasionale în camera cu gratii. Mângâieri misterioase, inspirate, învăluitoare. Discursuri delirante, șoapte la urechea lui. „Nu-i privi, iubitele... Nu sunt răi...” Vorbea despre fantomele care, după ea, îi înconjurau în tenebre. Mathias nu-i răspundea, cu ochii deschiși în întuneric. *Cu capu-nainte, își repeta. Merg cu capu-nainte.*

După ce au făcut dragoste, a adormit. O oră. Poate mai puțin. Când s-a trezit – era pe la trei dimineața –, corpul gol al lui Anne-Marie se legăna deasupra patului. Se spânzurase. *Cu propria lui curea.*

Pentru o secundă nu înțelesese. Credea că încă visa. Chiar admirase silueta cu sâni grei, care îl excita deja din nou. Apoi panica îi explodă în vene. Își dădu deodată seama că totul se sfârșise. Pentru ea. *Pentru el.* Se îmbrăcase la loc, abandonând cadavrul și cureaua agățată de cremona ferestrei. Alergase pe culoare evitând infirmierii și ajunsese la locuința lui ca un animal de pradă la vizuina sa.

Cu respirația tăiată și mintea tulbure, își injectase un sedativ în venă și se prăbușise pe pat ca un lemn, cu plapuma trasă peste cap.

Când se trezise, douăsprezece ore mai târziu, știrea era pe buzele tuturor. Nimeni nu fusese surprins – Anne-Marie avusese mai multe tentative de sinucidere. O anchetă fusese deschisă pentru a descoperi de unde avusese cureaua. Nu reușiseră să afle. Mathias Freire nu fusese deranjat. Nici măcar interogat. De mai mult de un an, Anne-Marie nu mai era pacienta lui. Sinucigașa nu avea nicio rudă apropiată. Nicio plângere nu fusese depusă. Caz clasat.

Din ziua aceea, Freire trecuse pe pilot automat, alternând antidepresive cu anxiolitice. Așa că cizmarul avea papuci buni. Nicio amintire din acea perioadă. Consultații mecanice. Diagnostice confuze. Nopti fără vise. Până când se ivise ocazia cu Bordeaux-ul. Se aruncase asupra ei. Se lipsea de tot. Își făcuse valizele, luase TGV-ul fără să privească înapoi.

După instalarea la CHS^[2], optase pentru o nouă atitudine profesională. Evita orice implicare în munca sa. Pacienții nu mai erau cazuri, ci diagnostice: schizofrenie, depresie, isterie, TOC^[3], paranoia, autism... Bifa, prescria tratamentul – și rămânea la distanță. Era etichetat drept rece, uscat, robotizat. Cu atât mai bine. Niciodată nu se va mai apropia de un pacient. Niciodată nu se va mai implica în munca lui.

Încet, reveni la prezent. Era încă în fața ferestrei de la bucătărie, privind strada goală, acoperită de brumă. Ceaiul se făcuse negru precum cafeaua. Abia se luminase de ziuă. În spatele gardurilor, aceleași case. În spatele ferestrelor, aceleași existențe, încă adormite. Era sâmbătă dimineața și toată lumea dormea mai mult.

Dar ceva nu se potrivea.

Un 4×4 negru se oprise lângă trotuar la vreo cincizeci de metri, cu farurile aprinse.

Freire șterse geamul aburit. În acel moment, doi

oameni în mantouri negre se dădură jos din mașină. Freire miji ochii. Nu-i distingea bine, dar siluetele lor îi aminteau de cele ale ofițerilor FBI din filme. Sau, mai degrabă, de cele două personaje parodice din *Men in Black*. Ce căutau aici?

Freire se întrebă dacă nu era vorba de membrii vreunei patrulare speciale angajate de comunitate, dar nici mașina, nici eleganța lor nu se potriveau. Rămaseră sprijiniți de capota mașinii, insensibili la bruma care cădea. Se uitau ținută la ceva. Mathias simți din nou durerea din spatele ochiului.

Cei doi priveau fix spre locuința lui. Mai precis, la silueta lui în contre-jour în bucătărie.

Freire se întoarse la CHS la ora 13 după ce moțăise pe canapea, cu câteva dosare pe post de cuvertură. Nici țiipenie la urgențe. Nici bolnavi deprimați, nici furioși adunați de pe drum. Un noroc chior. Salută infirmierele care îi dădură corespondența și fișele pregătite din seara precedentă. Se strecură în camera lui de gardă, care nu era alta decât cabinetul lui de consultații – sală de gardă.

Din corespondență, deschise mai întâi PV-ul de constatare cu privire la amnezicul din gara Saint-Jean. Documentul fusese redactat de un anume Nicolas Pailhas, șef de post în Piața Capucinelor. În seara precedentă, Freire nu încercase să-l interogheze pe cowboy și nici nu încercase să priceapă despre ce era vorba. Îl expediasă la pat după ce îl examinase și îi prescrisese un analgezic. Va vedea mâine.

De la primele rânduri ale PV-ului, Freire deveni interesat.

Necunoscutul fusese descoperit pe la miezul nopții de niște lucrători de la calea ferată într-un post de gresaj situat pe linia 1. Omul forțase broasca și se ascunsese în cabină. Când tehnicienii îl întrebaseră ce căuta acolo,

fusesse incapabil să le răspundă și nici nu știuse să le spună cum îl cheamă. În afara pălăriei Stetson și a cizmelor din piele de crocodil, intrusul mai era îmbrăcat cu un mantou de lână gri, o haină din velur uzată, un tricou cu inscripția CHAMPION și niște blugi găuriți. Nu avea niciun document oficial și nimic altceva care să permită identificarea lui. Tipul părea în stare de șoc. Avea dificultăți în exprimare. Uneori părea că nici nu înțelege ce este întrebat.

Și mai ciudat, ținea în mână două obiecte cărora nu le dădea drumul. O cheie reglabilă enormă, modelul de 450 mm și un anuar al Aquitaniei datat 1996 – genul acela cu câteva mii de pagini de hârtie subțire. Și pe cheie, și pe anuar erau urme de sânge. Texanul nu putea să explice prezența obiectelor în mâna lui. Și nici cea a sângelui.

Lucrătorii de la SNCF⁽⁴⁾ l-au dus la infirmerie, crezând că e rănit. Nu s-a constatat nicio plagă. Sângele de pe cheie și de pe anuar aparținea deci *altcuiva*. Șeful de canton a anunțat poliția. Pailhas și oamenii lui au ajuns după vreo cincisprezece minute. L-au contactat pe medicul de gardă din cartier, care l-a contactat ulterior pe Freire.

Interogatoriul de la secția de poliție nu a adus nimic în plus. L-au fotografiat. I-au luat amprente. Tehnicienii au prelevat particule de salivă și fire de păr pentru a-i compara ADN-ul cu FNAAG – Fișierul Național Automatizat al Amprentelor Genetice. Au mai prelevat și particule de praf de pe mâini și de sub unghii. Se așteptau rezultatele analizelor. Bineînțeles că opriseră și cheia și anuarul. *Probe ale acuzării*. Acuzare pentru care faptă?

Pagerul începu să sune. Freire privi la ceas – ora 15. Începea balul. Între bolnavii veniți din exterior și pacienții internați, nu aveai cum să șomezi. Citi pe ecran: o problemă la celula de izolare din pavilionul de vest. O luă la picior cu trusa în mână și urcă pe alea centrală, încă învăluită în ceață. Spitalul grupase douăsprezece

pavilioane dedicate fiecare unei zone din Aquitania sau unei anumite patologii: adictologie, delincvență sexuală, autism...

Pavilionul de vest era al treilea din stânga. Freire se năpusti pe culoarul central. Pereți albi, linoleum bej, cărămidă aparentă: același decor pentru toate clădirile. Nimic deosebit, astfel că pacienții se puteau înșela când mergeau la culcare.

— Ce se întâmplă?

Internul răbufni nervos:

— Curveta, nu vedeți ce face?

Freire îi ignoră agresivitatea. Aruncă o privire prin vizorul celulei. O femeie goală, mânjită cu rahat și urină, stătea pe jos într-un colț al camerei. Ghemuită, cu degetele însângerate, reușise să râcăie tencuiala pe care o mesteca de zor.

— Fă-i o injecție, spuse cu o voce neutră. Trei unități de Loxapac.

O știa, dar nu își amintea cum o cheamă. O obișnuită a locului. Cu siguranță, primită de dimineată. Avea pielea albă ca varul. Trăsăturile îi erau răvășite de angoasă. Trupul scheletic era brăzdat de unghiuri și cute. Își îndopa gura cu tencuială cu amândouă mâinile de parcă erau floricele de porumb. Se vedeau urme de sânge pe degetele ei. Pe tencuială. Pe buze.

— Patru unități, se răzgândi. Fă-i patru unități.

Freire renunțase demult să mai mediteze asupra neputinței psihiatrilor. În ceea ce îi privea pe cronici, nu exista decât o soluție: îi dădeai gata cu calmante și așteptai ca furtuna să treacă. Nu era cine știe ce, dar nici chiar atât de rău.

La întoarcere dădu o tură și pe la secția lui, Henri-Ey. Pavilionul adăpostea douăzeci și opt de pacienți, toți provenind din estul regiunii. Schizofrenici. Depresivi. Paranoici... Precum și alte cazuri, mai puțin lămurite.

La recepție se puse la curent cu rezumatul dimineții. O criză de lacrimi. O ceartă la bucătărie. Un toxicoman care

găsise nu se știe cum o sforcică din care își făcuse un garou în jurul membrului. Rutină.

Freire traversă sala de mese cu mirosul ei de tutun stătut – la nebuni încă mai era permis fumatul. Descuie încă o ușă. Efluviile de alcool de 90 de grade anunțau infirmeria. Salută pe hol câteva figuri familiare. Un bărbat solid în costum alb care se credea directorul institutului. Un altul de origine africană care străbătea culoarul cu pași mari, mereu pe aceeași traiectorie. Iar altul se legăna ca un hopa-mitică cu ochii duși în fundul capului.

La infirmerie ceru amănunte despre amnezic.

Internul răsfoi registrul. O noapte liniștită. Dimineată normală. La ora 10, cowboy-ul fusese transferat la Pellegrin pentru un bilanț neurobiologic, dar refuzase să facă vreo radiografie sau să fie fotografiat. Medicii care îl văzuseră înainte nu evidențiaseră nicio leziune fizică. Bănuiau mai degrabă o amnezie disociativă pe fondul unei tulburări emoționale. Ceea ce însemna de fapt că texanul trăise sau, pur și simplu, văzuse ceva care îl făcuse să-și piardă memoria. *Dar ce?*

— Unde este acum? La el în cameră?

— Nu. În sala Camille-Claudel.

Una dintre maniile psihiatriei moderne era să folosească nume de bolnavi celebri pentru pavilioanele, aleile sau serviciile sale. Chiar și demența are campionii săi. Sala Claudel era unitatea de terapie prin artă. Freire o luă pe alt coridor și trase un zăvor de pe partea dreaptă. Ajunse într-o încăpere unde pacienții puteau să picteze, să sculpeze, să facă obiecte din răchită sau din hârtie.

Parcurse cu privirea de-a lungul meselor de „olărit” și „pictură” ca să ajungă la cea cu împletituri. Pacienții bricolau coșuri și suporturi cu un aer concentrat. Nuiielele flexibile vibrau în aer și atunci fețele lor se contractau împietrite. Aici vegetalul prindea viață, iar umanul prindea rădăcini.

Cowboy-ul se așezase la capătul mesei. Chiar și așezat, îi depășea pe ceilalți cu cel puțin douăzeci de centimetri.

Cu pielea brăzdată de riduri, încă purta pălăria lui absurdă. Ochii mari și albaștri îi luminau fața încrâncenată.

Freire se apropie. Căpcăunul era în plin proces de creare a unui coș în formă de șalupă. Avea mâini bătucite. *Muncitor sau țăran...* gândi psihiatrul.

— Bună ziua.

Omul ridică privirea. Nu se întrerupse din împletit, dar încetini ritmul. De câte ori se iveau de sub pleoape, irisurile lui aveau o claritate lichidă și sidefată.

— Salut, îi răspunse cu un deget la borul pălăriei, cum ar fi făcut un campion de rodeo.

— Ce meșteriți? Un vapor? O mânășă de pelotă?

— Nu știu încă.

— Cunoașteți Țara Bascilor?

— Nu știu.

Freire își trase un scaun și se așeză pe marginea lui.

— Ești spichiater?

Observă inversiunea. *Poate dislexic.* Remarcă și tutuiala. Mai degrabă un semn bun. Mathias se decisese să treacă și el la „tu”.

— Sunt Mathias Freire. Directorul acestei unități. Eu sunt cel care ți-a semnat aseară internarea. Ai dormit bine?

— Visez mereu același lucru.

Necunoscutul împletea nuiielele de răchită. Un miros de mlaștină, de stuf umed, plutea în încăpere. În afara pălăriei enorme, colosul purta un tricou și niște pantaloni de pânză împrumutați de către spital. Avea brațe enorme, musculoase, acoperite cu un păr gri-roșcat.

— Ce vis?

— Mai întâi căldura. Apoi strălucirea.

— Ce strălucire?

— Soarele... soarele e feroce. Sparge tot.

— Visul ăsta, unde se petrece?

Cowboy-ul ridică din umeri fără să lase lucrul din mână. Parcă tricota. Imaginea era mai degrabă comică.

— Merg printr-un sat cu pereții caselor albi. Un sat din Spania. Sau din Grecia... nu știu. Îmi văd umbra. Merge în fața mea. Pe pereți. Pe pământ. Este aproape verticală. Pesemne amiază.

Freire simți că i se face rău. La asta se gândise și el chiar înainte de a-l întâlni pe amnezic. Un semn premonitoriu? Nu era un adept al lui Carl Jung, dar îi plăcea teoria acestuia asupra sincronicității. Exemplul celebru al scarabeului de aur despre care îi povestea o pacientă exact în momentul în care un cărăbuș auriu s-a ciocnit de geamul cabinetului.

— Și apoi? reluă el. Ce se mai întâmplă?

— O flamă și mai albă. O explozie, dar fără să facă zgomot. Nu mai văd nimic. Sunt complet uluit.

Un răs se auzi dinspre dreapta. Freire tresări. Un omuleț, un pitic cu cap de gorgonă, agățat de piciorul mesei, îi observa. *Antoine*, zis *Toto*. Inofensiv.

— Încearcă să îți amintești.

— Mă salvez. Alerg pe străzile albe.

— Doar atât?

— Da. Nu. Când plec, umbra mea nu se mișcă. Rămâne blocată pe zid. Ca la Hiroshima.

— Hiroshima?

— După bombardament, umbrele victimelor au rămas impregnate pe pietre. Nu știi?

— Ba da, aprobă Freire, aducându-și aminte vag fenomenul.

Se impunea un moment de tăcere. Amnezicul trase câteva nuiiele de răchită una peste alta. Ridică brusc capul. Ochii îi scânteiau sub pălăria Stetson.

— Ce zici, doctore? Ce crezi că înseamnă?

— E fără îndoială o versiune simbolică a accidentului tău, improvază Freire. Acea flamă albă este o metaforă a pierderii memoriei. Adică, șocul pe care l-ai suferit a impregnat peste spiritul tău o mare pagină albă.

Rahat psiho, care suna bine, dar nu se baza pe nimic. Unui creier deteriorat i se fâlfâie de fraze frumoase și

construcții logice.

— Se poate, dacă nu ar fi o problemă, murmură bărbatul. Visul ăsta îl am demult timp.

— Așa ți se pare, replică Freire. Ar fi uimitor să îți amintești vise de dinainte de accident. Aceste elemente aparțin memoriei tale intime. Personale. Cea care a fost atinsă, înțelegi?

— Avem mai multe memorii?

— Să spunem că avem o memorie culturală, de ordin general – ca amintirile tale despre Hiroshima – și o memorie autobiografică despre tine însuși. Numele tău. Familia ta. Meseria ta. Și visele tale...

Urișul ridică ușor capul.

— Nu știu ce voi face... Minte mi-e complet goală.

— Nu te forța. Ești încă sub șoc. Pierderile acestea sunt deseori de scurtă durată. Dacă starea asta va continua, avem mijloace pentru a-ți stimula memoria. Teste și exerciții. Îți vom reda eul.

Necunoscutul îl fixă cu ochii săi mari.

— Azi-dimineață, de ce nu ai vrut să faci radiografii la spital?

— Nu-mi place.

— Ai mai făcut?

Niciun răspuns. Freire nu insistă.

— Despre noaptea de ieri, reluă, nu ți-ai amintit nimic azi?

— Te referi la ce căutam în baracă?

— De exemplu.

— Nu.

— Și cheia mecanică? Anuarul?

Omul încruntă din sprâncene.

— Aveau sânge pe ele, nu?

— Da, aveau sânge. De la cine?

Freire vorbise autoritar. Trăsăturile uriașului încremeniră, apoi exprimară deznădejdea.

— Eu... Nu știu nimic...

— Și numele tău? Prenumele? Originea?

Freire regretă acest tir. Prea sec. Prea rapid. Panica omului păru că se accentuează. Buzele îi tremurau.

— Ai fi de acord să încerci o ședință de hipnoză? îl întrebă pe un ton mai blând.

— Acum?

— Măine. Trebuie mai întâi să te odihnești.

— M-ar putea ajuta?

— Nu există nimic sigur. Dar sugestia ne-ar putea ajuta să...

Pagerul îi sună la curea. Aruncă o privire pe ecran și se ridică în același timp.

— Trebuie să plec. O urgență. Gândește-te la propunerea mea.

Încet, cowboy-ul își desfășură cei un metru nouăzeci ai lui și îi întinse mâna. Gestul era amical, dar deplasarea în spațiu avea un aer înfricoșător.

— N-are rost, doctore. Merg pe mâna ta. Îmi inspiri încredere. Pe mâine.

Un bărbat se închisese în toaleta de lângă sala urgențelor. De o jumătate de oră refuza să iasă de acolo. Freire se afla acum în fața ușii, împreună cu un lăcătuș cu trusa lui. După câteva rugăminți – somații – au trebuit să forțeze ușa. Omul era așezat pe jos, aproape de chiuvetă, cu genunchii lipiți și cu capul în mâini. Încăperea era în penumbră și mirosul era asfixiant.

— Sunt psihiatru, zise Freire închizând ușa cu umărul. Aveți nevoie de ajutor?

— Dispăreți.

Freire puse un genunchi jos, evitând urmele de urină.

— Cum vă numiți?

Niciun răspuns. Omul își ținea mai departe capul în mâini.

— Haideți la mine în birou, îi spuse punându-i o mână pe umăr.

— V-am spus să o ștergeți de-aici!

Omul avea un defect de vorbire. Dădea impresia că sugea silabele, salivând din abundență. Surprins de contact, ridică privirea. În obscuritate, Freire zări o față diformă. Ridată și tumefiată în același timp, asimetrică, de parcă ar fi fost deșirată în mai multe bucăți.

— Ridicați-vă, îi ordonă.

Individul întinse gâtul. Tabloul era acum mai clar. Un amalgam de carne ferfenițită, piele întinsă, striuri lucioase. Un desen al terorii.

— Puteți să aveți încredere în mine, spuse Freire, stăpânindu-și repulsia.

Nu erau arsuri; mai degrabă avea în față ravagiile leprei. O boală devorantă care distrugea progresiv acest facies. Dar privind mai bine printre pleoape, în penumbră, înțelese că realitatea era alta: acele cicatrice erau false. Omul își pliase, răspliasse și își umflase fața, fără îndoială cu ajutorul unui adeziv de sinteză. Își provocase aceste deformări pentru a obține statutul de desfigurat și astfel să beneficieze de o internare: *Sindromul Münchhausen*, se gândi psihiatrul și repetă:

— Haideți.

Individul se ridică în cele din urmă. Freire deschise ușa, regăsind lumina zilei și o atmosferă respirabilă. Se îndreptară spre ieșire. Scăpase din cloacă, dar nu și din coșmar. Timp de o oră se întreținu cu omul-clei și diagnosticul i se confirmă. Vizitatorul era gata de orice pentru a fi internat și îngrijit. Pentru moment, Freire îl transferă la CHU⁽⁵⁾ Pellegrin; cei de acolo aveau să se ocupe de fața lui – lipiciul începuse să ardă țesuturile.

Ora 17:30.

Freire fu înlocuit la urgențe și se întoarse la secția lui. Se instalează în PC-ul său, Punctul de Consultații, unde se găseau biroul și secretariatul lui. Nu era nimeni. Mâncă rapid un sendviș, retrăgându-se ușor din acest ultim haos. La facultate îl asiguraseră: Te obișnuiești cu toate. Nu și în cazul lui. Nu avusese efect. Ba chiar, era din ce

în ce mai rău. Sensibilitatea sa față de nebunie devenise o rană vie, mereu iritată, poate chiar infectată...

Ora 18.

Din nou la urgențe.

Ceva mai calm. Doar candidați pentru SV, Spitalizare Voluntară. Îi cunoștea. După o lună și jumătate de activitate ajunsese să-i recunoască de când intrau pe ușă. Internatul urmează un tratament în spital, își recuperează autonomia, se duce acasă, nu-și mai ia neurolepticele și recidivează. După care, din nou „bună ziua, doctore”.

Ora 19.

Mai erau câteva ore de tras. Oboseala o simțea în spatele orbitelor și își forță pleoapele să se închidă. Își aduse aminte de amnezic. Toată ziua îi ocupase gândurile. Cazul acestuia îl nedumerea. Se închise în birou și căută numărul de telefon al secției din Piața Capucinilor. Ceru să vorbească cu Nicolas Pailhas, polițistul care redactase PV-ul de la locul incidentului. Polițaiul nu lucra sâmbăta aceea. Folosindu-se de poziția pe care o avea, Freire obținu numărul acestuia de mobil.

Pailhas răspunse după al doilea apel. Mathias se prezentă.

— Și ce doriți? îi răspunse polițistul pe un ton exasperat.

Părea deranjat că e sunat în plin weekend.

— Doream să știu dacă ați făcut progrese în ancheta dumneavoastră.

— Sunt acasă. Cu copiii.

— Dar ați pornit pe câteva piste. Sigur aveți niște răspunsuri, nu-i așa?

— Nu văd de ce vă interesează pe dumneavoastră.

Freire se forță să rămână calm.

— Acest pacient se află în responsabilitatea mea. Sarcina mea este să îl fac bine. Ceea ce înseamnă, printre altele, că trebuie să îl identific și să îl ajut să-și recapete memoria. Așa că suntem parteneri în treaba asta, ați

înțeles?

— Nu.

Freire schimbă vorba.

— Nu s-a semnalat nicio dispariție în zonă?

— Nu.

— Ați luat legătura cu asociațiile care se ocupă de persoanele fără adăpost?

— În derulare.

— V-ați gândit la gările din apropiere de Bordeaux? Niciun martor în trenurile din noaptea aceea?

— Așteptăm vești.

— Ați inițiat o căutare? Un site pe internet cu telefon verde? Ați...

— Dacă vom fi în pană de idei, o să vă sunăm.

Freire ignoră sarcasmul și schimbă din nou vorba:

— Dar analizele de sânge de pe cheie și de pe anuar?

— Grupa 0 pozitiv. Jumătate din populația franceză ar putea avea grupa asta.

— Nu s-a semnalat niciun act de violență în acea seară?

— Nu.

— Și anuarul? Avea vreo pagină sau vreun număr de telefon marcat?

— Am impresia că vă jucați de-a polițistul deștept.

Mathias strânse din dinți.

— Pur și simplu, încerc să-l identific. Voi încerca mâine-dimineață o ședință de hipnoză. Dacă aveți cel mai mic indiciu, cea mai mică informație care ar putea să mă ajute să formulez întrebările, acum este momentul să mi le dați.

— Nu am nimic, mormăi polițaiul. Să o spun pe silabe?

— Am sunat la secție. Am avut impresia că nimeni nu se ocupă de chestia asta.

— O iau de la capăt mâine-dimineață, bombăni polițaiul. Cazul ăsta este prioritatea mea.

— Ce ați făcut cu cheia și cu anuarul?

— Am declanșat o procedură judiciară și urmăm

acțiunile aferente.

— Adică, mai pe franțuzește?

Polițistul râse. La umor, răspunse cu umor:

— Totul este în mâna inspectoratului. Vom avea rezultatele luni. Sunteți mulțumit?

— Pot conta pe dumneavoastră pentru cea mai mică informație?

— OK, răspunse Pailhas pe un ton mai conciliant. Dar asta e cu dus-întors. Dacă aflați orice în ședința aia de hipnoză, îmi spuneți și mie.

După un timp adăugă:

— E în interesul dumneavoastră.

Mathias surâse. Reflexul de amenințare. Ar trebui să psihanalizezi fiecare sticlete în parte ca să poți spune care au fost motivele care l-au făcut să aleagă meseria aceasta. Freire îi promise și, la rândul lui, îi dădu datele sale de contact. Niciunul nu îl credea pe celălalt. Fiecare pentru sine și cel mai bun să câștige.

Freire se reîntoarce la urgențe. Mai avea de tras două ore. Partea cea bună era că pleca înainte ca marele haos să înceapă. Cel de duminică seara. Mai văzu câteva cazuri, prescrise antidepresive, anxiolitice și îi trimise pe toți la locul lor.

Ora 22.

Mathias își salută schimbul care venise și se retrase la el în birou. Ceața nu cedase niciun pic de teren. Părea că se dublase chiar, o dată cu venirea nopții. Freire ajunse la concluzia că umezeala aceea îi contaminase întreaga zi. Ca și cum dincolo de acei vapori nimic nu era real.

Își scoase bluza și își strânse lucrurile. Împături impermeabilul. Înainte de a pleca, se decise să mai treacă o dată pe la omul cu pălărie de cowboy. Se întoarce la secție și urcă la etajul întâi. Un miros stătut de mâncare persista încă pe holuri, amestecat cu obișnuitele mirosuri de urină, eter și medicamente. Se auzeau ici-colo pași târșâiți pe linoleum, televizoare, zgomotul caracteristic al scrumierelor cu picior, manipulate de vreun vânător de

chiștoace.

Brusc o femeie se ciocni de Freire. Nu reuși să nu tresară, apoi o recunoscu. Mistinguett. Toată lumea îi spunea așa. Nu mai știa ce vârstă avea. 60 de ani, din care 40 aici. Nu era rea, dar nu o ajuta psihicul. Păr alb dezordonat. Trăsături obosite și gri. Ochi febrili, întunecați, strălucitori și cruzi. Femeia i se agăță de reverul trenciului.

— Calmați-vă, Mistinguett, îi spuse, descleștându-i degetele. Trebuie să mergeți la culcare.

Un hohot de râs țâșni din gura femeii ca sângele dintr-o rană deschisă. Râsul se transformă într-un șuiertat de ură, după care într-un hohot de disperare.

Freire o prinse strâns în brațe – femeia putea a unguent și a urină stătută.

— V-ați luat pilulele?

De câte ori pe zi repeta aceste cuvinte? Nu mai era o întrebare. Era o rugăciune, o litanie, o implorare. Reuși să o ducă pe Mistinguett la ea în cameră. Înainte ca femeia să mai apuce să spună ceva, închise ușa.

Văzu acum că scosese fără să-și dea seama, din reflex, cartela magnetică pentru alarmă. O simplă atingere a capătului ei de un radiator sau de o țevă și infirmierii ar fi apărut. Se scutură și strecură obiectul în buzunar. Care era deosebirea între meseria lui și cea a unui gardian?

Ajunse la camera cowboy-ului. Ciocăni încet. Niciun răspuns. Răsuci mânerul și intră în camera întunecată. Colosul era întins pe pat, imobil, enorm. Pălăria și cizmele erau și ele lângă pat. Ca niște animale de companie.

Freire se apropie tiptil ca să nu îl sperie pe gigant.

— Mă cheamă Michel, murmură omul.

Freire fu cel care tresări.

— Mă cheamă Michel, repetă el. Nu am dormit decât o oră sau două și uite, am rezolvat. Întoarse capul spre psihiatru. Bună treabă, nu?

Mathias deschise servieta. Scoase un carnet și un stilou. Ochii i se obișnuiseră cu semiîntunericul.

— Este prenumele tău?

— Nu. Numele meu de familie.

— Cum se scrie?

— M.I.S.C.H.E.L.L.

Freire notă fără prea mare convingere. Reamintirea era prea rapidă. Fără îndoială un element deformat. Sau o invenție.

— În timpul somnului ți-ai mai amintit și altceva?

— Nu.

— Ai visat?

— Așa cred.

— Ce anume?

— Tot chestia aia, doctore. Satul alb. Explozia. Umbra mea rămasă pe perete...

Vorbea cu o voce lentă, înfundată, ezitând între veghe și somn. Mathias continuă să scrie. *Să verific ce scrie la carte despre vise. Cercetarea legendelor despre umbre.* Știa cum își va petrece seara. Ridică privirea de pe carnet. Respirația omului devenise regulată. Adormise. Freire se trase înapoi. Oricum, un semn încurajator. Măine ședința de hipnoză va fi pesemne bogată în rezultate.

O luă în sus pe coridor și ajunse la ieșire. Plafonierele nu mai erau aprinse. Sunase stingerea.

Afară, ceața învăluisese palmierii și felinarele din curte precum pânzele unui vas-fantomă. Freire se duse cu gândul la artistul Christo care cândva „împachetase” Pont-Neuf sau clădirea Reichstag. Îi veni o idee și mai stranie. Ceața care înconjură spitalul era spiritul sub formă de vapori al amnezicului, ceața memoriei sale... Orașul Bordeaux era lovit de acest pasager al negurilor...

Îndreptându-se spre parcare, Freire se răzgândi.

Nu-i era nici foame și nici nu avea chef să meargă acasă.

Mai bine să verifice imediat această bucățică de informație.

Se întoarse la PC, se închise în birou și se instalează în fața calculatorului, cu haina pe umeri. Se conectează direct la PMSI, Programul medical al sistemelor de informații, care înregistra toate internările și toate îngrijirile acordate pe teritoriul francez.

Niciun Mischell.

Freire nu folosisese niciodată acest program. Poate că existau restricții, privind confidențialitatea anumitor date. Pentru că, dacă te gândești, accesul la viața privată în Franța este imprescriptibil.

Acest prim eșec îl făcu să se ambiționeze. Când fusese găsit, omul cu cheia nu avea niciun document asupra lui. Hainele îi erau uzate. Pe de altă parte, existau multe semne că trăise în aer liber: pielea bronzată, mâinile arse de soare. Un PFD⁽⁶⁾ poate?

Mathias ridică receptorul din furcă și sună la CCAS, centrul comunal de asistență socială, care avea un serviciu de permanență. Le dădu numele: niciun Mischell printre cei fără adăpost înregistrați în Aquitania. Contactă ASAIS, Ajutorul integrării sociale, apoi SAMU⁽⁷⁾. Și aceste două servicii aveau permanență, dar nici urmă de vreun Mischell în arhivele lor.

Freire redeschise calculatorul. Se conectă la internet. Niciun abonat telefonic cu numele ăsta în departamentele din Aquitania sau Pirineii de Sud. Nu era de mirare. Cum se așteptase, necunoscutul deforma involuntar numele său de familie. Deocamdată scurtele lui reveniri de memorie nu puteau fi decât imperfecte.

Lui Mathias îi mai veni o idee. Raportul poliției menționa că acel anuar pe care îl avea amnezicul în mână data din 1996.

Stărnit, sfârși prin a descărca de pe net un program care îi permitea consultarea vechilor anuare. Alesese anul 1996 și căută un Mischell. Degeaba. Niciunul dintre cele

cinci departamente ale regiunii administrative Aquitania nu avea vreo urmă a acestui nume în acel an. Oare era și mai vechi?

Freire reveni pe Google și tastă pur și simplu: MISCHELL. Nimic promițător. Un profil My Space.com, cuprinzând un montaj video care îi punea în scenă pe Mulder și Scully, eroii din *X-Files*, semnat de un anume Mischell. Fragmente din piesele unei cântărețe, Tommy Mischell. Un site consacrat unei anume Patricia Mischell, clarvăzătoare domiciliată în Missouri, Statele Unite. Motorul de căutare îi sugeră să încerce ortografierea „Mitchell”.

Miezul nopții. De data asta era momentul să încheie. Mathias opri calculatorul și își adună lucrurile. În drum spre poartă își spuse că ar trebui să trimită o fotografie a cowboy-ului la diferitele centre de primire pentru PFD din Bordeaux și împrejurimi. Și la CMP, centrele medicale psihiatrice, CTSD, centrele de terapie de scurtă durată. Le știa pe toate. Se va duce chiar el, convins sau aproape convins că necunoscutul mai suferise de tulburări mintale.

Ceața îl obliga să meargă încet. Îi luă aproape un sfert de oră să ajungă acasă. De-a lungul grădinilor staționa un număr anormal de mașini: cei ieșiți la cina de duminică seara. Nici vorbă să poți să parchezi. Își lăsă mașina la vreo sută de metri de casă și păși în întunericul lăptos. Strada nu mai avea contururi. Felinarele levitau suspendate. Totul părea ușor și imaterial. În momentul în care acest sentiment prinse contur, își dădu seama că se pierduse. Pe lângă gardurile vii împodobite cu picături, ocolind mașinile staționate, înainta pe orbecăite, ridicându-se pe vârfuri ca să citească numele fiecărei case.

În sfârșit, citi literele familiare: OPAL.

Pe pipăite deschise bariera. Șase pași. Răsuci cheia în broască. Închise ușa în urma lui și intră în vestibul, ușurat. Lăsă sacoșa, puse impermeabilul pe una dintre

cutiile de carton de la intrare și se îndreptă spre bucătărie fără să aprindă lumina. La profilul standard al locuinței sale răspundea cu gesturile standard ale singurătății sale.

Câteva minute mai târziu, își pregătea ceaiul în fața ferestrei.

În liniștea locuinței, mai auzea încă rumoarea pacienților. Toți psihiatrii cunoșteau această senzație. O numeau „muzica nebunilor”. Dicția lor deformată. Pașii lor târșiți. Delirurile. Îi răsunau în cap aceste murmure așa cum auzi într-o scoică vuietul oceanului. Țăcăniții nu îl părăseau niciodată de tot. Sau mai degrabă el nu părăsea niciodată unitatea Henri-Ey.

Gândurile i se opriră brusc.

Mașina 4×4 neagră din seara de dinainte apărură din ceață.

Încet, foarte încet, vehiculul rula pe stradă și se opri în fața pavilionului său. Freire simți cum inima îi bate mai repede. Cei doi oameni în negru ieșiră din mașină în același timp și se proțăpiră în fața ferestrei sale.

Freire înghiți cu greutate. Îi observa fără să încerce să se ascundă. Aveau cam 1,80 și purtau pe sub pardesie costume închise la culoare încheiate până sus, dintr-un material care lucea sub lumina becului de afară. Cămăși albe și cravate negre. Tipii aveau alura unor funcționari de stat, severi, ambițioși – dar era și ceva violent, clandestin în ea.

Mathias rămase nemișcat. Se aștepta ca ei să forțeze bariera și să sune la ușă. Dar nu. Nu se mișcară. Rămaseră sub lumina stradală fără să încerce să se ascundă. Figurile le erau la fel cu restul. Primul: frunte înaltă, ochelari de baga, păr argintiu pieptănat pe spate. Celălalt avea un aer mai sălbatic. Păr lung castaniu deja rărit. Sprâncene bogate, un aer tracasat.

Doi țipi cu trăsături regulate.

Doi playboy degajați în costumele lor italienești, având în jur de patruzeci de ani.

Cine erau? Ce doreau?

Durerea din spatele ochiului stâng îi reveni. Închise ochii și își masă ușor pleoapele. Când îi redeschise, cele două fantome dispăruseră.

Lui Anaïs Chatelet nu îi venea să creadă.

Un noroc chior.

O gardă de duminică seara care începea cu un cadavru. O crimă în toată regula, cu ritual și mutilări. De îndată ce primise apelul, își luase mașina personală și se îndreptase spre locul descoperirii: gara Saint-Jean. Pe drum își repetă informațiile care îi fuseseră date. Un bărbat tânăr, gol. Plăgi multiple. O punere în scenă aberantă. Nimic precis, dar ceva care sugera nebunia, cruzimea, tenebrele... Nu o încăierare obișnuită care a luat o întorsătură urâtă, nicio tâlhărie sordidă. *Ceva serios.*

Când văzu furgoanele staționate în fața gării, cu girofarurile învârtindu-se în ceața densă, cu polițiștii muiati de ploaie mișcându-se ca niște fantome lucitoare, înțelese că totul era adevărat. Prima ei crimă în calitate de căpitan. Va constitui un grup de anchetă. Va profita de lipsa flagranței pentru a duce cazul până la capăt. Îl va descoperi pe vinovat și va fi cap de afiș în presă. La 29 de ani!

Ieși din mașină și trase în piept mirosul lacustru al atmosferei. De treizeci și șase de ore, orașul Bordeaux se bălăcea în sucul ăsta lăptos. Aveai impresia că mlaștina alunecase până aici cu cețurile, reptilele și mirosurile sale lacustre. Asta îi adăuga evenimentului o dimensiune suplimentară: o omucidere ieșită din cețuri. Tremura de emoție.

Un polițist de la secția din Piața Capucinilor o observă și veni spre ea.

Omul care descoperise cadavrul era un jocheu –

conductorul care asigura manevrele trenurilor între remiză și gara propriu-zisă. Cum începea tura la ora 23, se îndreptase spre parcare destinată angajaților SNCF situată în partea de sud a halelor. Venise spre calea ferată printr-un pasaj lateral și observase cadavrul pe fundul unui canal de vizitare abandonat, între calea nr. 1 și vechile ateliere de reparații. Îl anunțase pe ofițerul de serviciu, care îi sunase imediat pe cei de la poliția feroviară și pe cei de la serviciul de protecție privată, responsabili cu securitatea la Saint-Jean. Anunțase și comisariatul cel mai apropiat, cel din Piața Capucinilor.

Urmarea, Anaïs o cunoștea. Procurorul republicii fusese sunat la unu noaptea. El contactase, la rândul lui, comisariatul de poliție general din Bordeaux, din strada François-de-Sourdis și alertase OPJ-ul (ofițerul de poliție judiciară) de serviciu disponibil. *Pe ea.* Ceilalți erau deja plecați în misiuni de rahat legate de ceață. Accidente de mașină, jafuri, dispariții... Așa că, vrând-nevrând, tocmai ea, Anaïs Chatelet, cu proaspătul ei grad de căpitan și cu doi ani vechime la secția din Bordeaux, se alesese cu cea mai tare lovitură a nopții.

În timp ce traversau holul gării, un lucrător de la SNCF le înmână veste reflectorizante portocalii pe care să le îmbrace. În timp ce și-o prindea cu scaiul de bluză, Anaïs se opri o clipă să admire structurile de oțel înalte de aproape treizeci de metri care se pierdeau în ceață. O luară în sus pe peron până în afara gării. Tipul de la SNCF nu se oprea din vorbit. Așa ceva nu se mai văzuse. Traficul feroviar fusese blocat din ordinul procurorului timp de două ore. Mortul de pe fundul canalului era o adevărată monstruozitate. Toată lumea era în stare de șoc...

Anaïs nu asculta. Simțea cum umezeala îi trece prin piele și frigul prin oase. Printre vapori, luminile de la gară, toate pe roșu, formau o constelație sângerândă și încălcită. Cablurile suspendate erau scăldate în lumină. Șinele, perlate din cauza condensului, străluceau puțin,

apoi dispăreau sub norii joși.

Anaïs își chinui tălpile peste traverse și pietrișul de pe terasament.

— Puteți să luminați solul?

Lucrătorul de la căile ferate coborî lanterna și continuă să vorbească. Prinse din zbor câteva informații tehnice. Șinele cu număr par urcau spre Paris. Cele impare coborau spre sud. Cablurile electrice de deasupra căii ferate se numeau „catenare”, iar structurile metalice de pe acoperișul trenurilor se numeau „pantografe”. Toate acestea nu îi serveau la nimic deocamdată, dar îi dădeau senzația confuză că se familiariza cu crima propriu-zisă.

— Am ajuns.

Proiectoarele inspectoratului judiciar se vedeau ca niște aștri reci și îndepărtați în nopte. Fasciculele de lumină ale lanternelor decupau panglici de ceață prin întuneric. Mai încolo, remizele cu TGV⁽⁸⁾-urile, TER⁽⁹⁾-urile, autotrenurile și automotoarele lor erau acoperite cu o patină argintie. Mai erau și vagoane de marfă, mașini numite „Y”, echivalentele remorcherelor din porturi, care trăgeau trenurile până în gură. Locomotive puternice și negre care păreau niște titani taciturni.

Trecură pe sub panglicile de protecție. POLIȚIA. ZONĂ INTERZISĂ. Scena crimei începea să se precizeze. Canalul de vizitare. Picioarele cromate ale proiectoarelor. Tehnicienii în salopete albe cu dungi albastre. Anaïs se miră că veniseră atât de repede: cel mai apropiat laborator științific se găsea la Toulouse.

— Vreți să vedeți cadavrul?

Un ofițer de la brigada anticriminalistică îi apărură în față, înfășurat într-o manta de ploaie peste care își trăsese vesta reflectorizantă. Își luă o mină de circumstanță și aprobă dând din cap. Lupta cu ceața, cu propria nerăbdare, cu propria nervozitate. Cândva la facultate un prof de drept îi spusese la ureche pe hol: „Sunteți Alice a lui Lewis Carroll. Pentru dumneavoastră, miza este să găsiți o lume la înălțimea propriilor

aspirații!” Opt ani mai târziu, mergea printre șine să cerceteze un cadavru. *O lume la înălțimea aspirațiilor...*

Pe fundul canalului, care măsoara cinci metri lungime pe doi lățime, domnea agitația obișnuită la locul crimei, versiunea comprimată. Tehnicienii se îngrămădeau, făceau fotografii, observau fiecare milimetru de sol cu lămpi speciale – lumină monocromatică, de la infraroșu la ultraviolet –, prelevând probe pe care le sigilau în pungi de plastic.

În îngrămădeală, Anaïs reuși să vadă cadavrul. Un bărbat de vreo douăzeci de ani. Gol. Costeliv. Acoperit cu tatuaje. Oasele parcă îi ieșeau prin piele. Pielea albă părea fosforescentă. Cele două șine de deasupra canalului se proiectau ca rama unui tablou. Anaïs privea o pictură renașcentistă. Un martir cu pielea lividă, ghemuit într-o poziție dureroasă pe fundalul unei biserici.

Dar adevăratul șoc provenea de la cap.

Nu un cap de om, ci un cap de taur.

O căpățână neagră de bovină, tranșată la baza gâtului, cântărind spre cincizeci de kilograme.

Anaïs înțelese dimensiunea a ceea ce vedea. Totul era *real*. Simți cum i se înmoaie genunchii.

Se aplecă totuși și se concentrează, agățându-se de primele constatări pentru a nu-și arăta slăbiciunea. Două soluții. Fie criminalul își decapitase victima și îi pusese pe umeri capul de animal, fie înfipsese capul animalului în capul omului.

În ambele cazuri, simbolul era evident: fusese ucis Minotaurul. Un minotaur al timpurilor moderne, pierdut într-un hățiș de căi ferate. *Labirintul*.

— Pot să cobor?

Îi întinseră cizme și o salopetă de hârtie. Apucă scara care îi permitea să ajungă pe fundul canalului de revizie, tehnicienii de la Medicină Legală se dădură la o parte. Se lăsă pe vine și examinează zona care o interesa: acest cap monstruos de animal atașat unui corp de om.

Cea de-a doua opțiune era cea bună. Capul fusese

înfipt cu toată forța peste cel al victimei. Dedesubt, craniul era pesemne făcut terci.

— Părerea mea este că a scobit gâtul fiarei.

Anaïs se întoarse spre cel care vorbise. Michel Longo, medicul legist. Deghizat ca și ceilalți în fantomă, nu îl recunoscuse.

— De când e mort? îl întrebă, ridicându-se.

— Prea devreme să pot spune cu exactitate. Cel puțin de douăzeci și patru de ore. Dar frigul și ceața au complicat lucrurile.

— E aici de atunci?

Medicul dădu din umeri, avea ochelari Persol sub gluga lăsată pe ochi.

— Sau ucigașul l-a depus aici în seara asta. Imposibil de stabilit.

Anaïs se gândi la ceața care înconjurase orașul din ziua precedentă. Cu vizibilitatea asta, criminalul ar fi putut acționa în voie.

— Salut.

Ridică privirea cu mâna la ochi. În picioare, pe marginea canalului, silueta unei femei se decupa pe haloul alb al proiectoarelor. Chiar și în contre-jour, o recunoscuse. Veronique Roy, adjuncta procurorului. Un fel de dublură a lui Anaïs. Bordeleză, din înalta burghezie, la vreo treizeci de ani, urmasese aceleași cursuri sau aproape aceleași ca și ea. Amândouă se întâlniseră mai întâi în școlile particulare cele mai de fițe, pe băncile Universității Montesquieu, apoi în toaletele discotecilor din oraș. Nu fuseseră niciodată amice. Nici dușmance. Continuau să își încrucișeze drumurile din cauza profesiei lor. Un spânzurat. O femeie desfigurată de un cuptor cu microunde aruncat cu violență de soț. O adolescentă cu gâtul tăiat. Nu prea potrivite pentru mica bîrfă.

— Salut, mormăi Anaïs.

Adjuncta strălucea în lumină, dominând de pe marginea canalului. Purta o geacă de piele Zadig & Voltaire pe care Anaïs o reperase demult într-o vitrină,

aproape de cartierul Georges-Clemenceau.

— Halucinant, murmură magistrata, cu privirea lipită de cadavru.

Anaïs îi fu recunoscătoare pentru fraza stupidă care rezuma atât de bine situația. Era sigură că Veronique încerca aceleași sentimente ca și ea. Teroare și excitație în același timp. Primiseră ceea ce amândouă speraseră întotdeauna. Ancheta criminală unică. Criminalul în delir. Toate fetele de vârsta lor din branșă se hrăniseră din *Tăcerea mieilor*, visând să devină Clarice Starling.

— Ai idee despre cauza morții? îl întrebă Anaïs pe legist.

Longo făcu un gest vag.

— Nicio rană evidentă. Poate a fost sufocat cu capul taurului. Sau strangulat. Sau otrăvit. Trebuie să așteptăm rezultatul autopsiei. Nu exclud și o supradoză.

— De ce?

Se aplecă și ridică brațul stâng al victimei. Venele de la îndoitura cotului erau ca de lemn, marcate de cicatrici, bășici pe piele, edeme vineții.

— Drogat până la os. În general vorbind, tipul era într-o stare foarte proastă. În timpul vieții, vreau să spun. Jegos. Subalimentat. Urme de răni neîngrijite. Eu zic că avem de-a face cu un toxicoman de vreo douăzeci de ani. Un PFD. Un marginal. Cam așa ceva.

Anaïs ridică privirea spre polițaiul de la BAC, care stătea în picioare lângă procuroarea adjunctă:

— S-au găsit hainele?

— Nici hainele, nici vreun act de identitate.

Deci omul fusese ucis în altă parte și apoi aruncat aici. Ascuns? Sau, dimpotrivă, *expus*. O certitudine. Canalul juca un rol în ritualul ucigașului.

Urcă din nou treptele, aruncând o ultimă privire spre cadavru. Acoperit cu paiete de gheață semăna cu o sculptură de oțel. Canalul cu mirosul lui de ulei și metal constituia un mormânt perfect pentru această creatură.

Revenită la suprafață, își scoase salopeta și cizmele.

Veronique Roy începu formulările obișnuite:

— Te atenționez oficial...

— Trimite-mi maculatura la birou.

Vexată, adjuncta o interogă pe Anaïs despre piste pe care le va urmări. Ea îi răspunse pe un ton mecanic, enumerând operațiunile de rutină. În același timp, încercă să își imagineze profilul ucigașului. Cunoștea locurile. Și, fără îndoială, orarul manevrelor feroviare. Poate un tip de la SNCF. Sau un tip care și-a pregătit cu atenție lovitura.

Deodată o viziune îi tăie răsuflarea. Asasinul ducea în spate cadavrul într-o husă neagră de plastic. Înainta aplecat de spate prin negură. Avu o reflecție tehnică: corpul și capul atașat aveau împreună peste o sută de kilograme. Ucigașul este deci un colos. Sau poate a înfipt capul taurului doar aici? Ceea ce însemna două drumuri – de la mașină la canalul de vizitare. Unde se oprișe? În parcare?

— Poftim?

— Te întrebam dacă ai format grupa de anchetă, repetă Veronique Roy.

— Grupa mea, iată-l...

Le Coz sosea cu pași nesiguri, înaintând cu greutate printre pietre, echipat cu vesta reflectorizantă regulamentară. Adjuncta era împietrită de uimire. Avea ochii limpezi sub sprâncenele subțiri. Anaïs trebuia să recunoască: era drăguță.

— Glumesc, zâmbi ea. Ți-l prezint pe locotenentul Hervé Le Coz, al doilea membru al grupei. Singurul de serviciu cu mine în noaptea asta. Echipa va fi constituită într-o oră.

Sub vesta reflectorizantă, Le Coz purta un mantou negru de cașmir. Părul dat cu gel, foarte negru și el, strălucea de la picăturile de condens. Buzele senzuale

scoteau aburi înghețați. Emană per ansamblu un aer de seducție rafinată care păru că stârnește în Veronique o încordare imperceptibilă, un reflex de apărare. Anaïs zâmbi. Adjuncta era fără îndoială, ca și ea, celibatară. Un bolnav știe să recunoască simptomele bolii când le vede la alții.

Rezumă situația pentru Le Coz, după care atacă pe un ton hotărât. De data asta nu mai blufa.

— Ca prioritate, trebuie să identificăm victima. Apoi să cercetăm prin cercul de cunoștințe ale acesteia.

— Crezi că ucigașul și tipul se cunoșteau? interveni Veronique Roy.

— Nu cred nimic. Mai întâi trebuie să știm cine a murit. Apoi vom proceda în cercuri succesive. Cunoștințele cele mai apropiate, apoi cele mai îndepărtate. Prietenii din totdeauna. Întâlnirile de o seară.

Anaïs reveni la locotenent:

— Cheamă-i și pe ceilalți. Trebuie să vizionăm toate înregistrările din gară. Și nu numai pe cele din ultimele 24 de ore.

Întinse brațul spre parcare.

— Clientul nostru sigur nu a trecut prin gară și pe la ghișee. A ajuns la șine prin parcare personalului. Concentrează-te pe aceste înregistrări. Notează toate numerele de înmatriculare ale mașinilor parcate aici în ultimele zile. Găsește-i pe tipi și interoghează-i. Vorbește cu funcționarii, agenții, tehnicienii din gară. Să se forțeze să-și amintească și cel mai mic detaliu suspect.

— Când începem?

— Deja am început.

— E trei dimineața.

— Îi iei pe toți din pat. Cercetați vechile ateliere. Mereu sunt vagabonzi prin dărăpănăturile astea. Poate au văzut ei ceva. Cât despre jocheu...

— Jocheu?

— Mecanicul de locomotivă care a descoperit cadavrul. Vreau procesul-verbal al audierii sale mâine-dimineață la

mine pe birou. Și mai vreau cât mai mulți oameni în orele următoare aici, la gară. Trebuie pieptănat tot perimetrul. Interogați toți angajații, toți obișnuiții locului.

— E duminică.

— Vrei să aștepti până luni? Folosește-i pe cei de la BAC și pe cei de la municipalitate.

Le Coz lua note fără să riposteze. Carnetul îi era umed din pricina ceții.

— Vreau și un om pe aspectul animal al anchetei.

Polițistul ridică ochii. Nu înțelegea.

— Capul ăsta de taur vine de undeva. Contactează jandarmii din Aquitania și Țara Bascilor.

— De ce atât de departe?

— Pentru că este vorba de un taur de luptă. Un toro bravo.

— De unde știi?

— Știu, pur și simplu. Primele crescătorii se găsesc pe lângă Mont-de-Marsan. După care cobori spre Dax.

Le Coz scria de zor, luptând cu umezeala care îi înmuia rândurile.

— Și bineînțeles, nu vreau niciun jurnalist pe cap.

— Cum o să-i eviți? întrebă adjuncta.

Ca magistrată, avea datoria să comunice cu media. Deja își planificase conferința de presă, gândindu-se chiar și cu ce să se îmbrace pentru ea. Anaïs îi trăsesese preșul de sub picioare.

— Așteptăm. Nu spunem nimic. Cu un pic de șansă, tipul *chiar* este un PFD.

— Nu mă prind.

— Nimeni nu îl caută. Deci putem să amânăm anunțarea decesului. Pentru douăzeci și patru de ore, să zicem. Chiar și atunci, uităm să vorbim de capul de taur. Vom pomeni de un individ fără adăpost, mort de frig, fără îndoială. Punct.

— Și dacă nu e unul fără adăpost?

— Avem nevoie de amânarea asta oricum. Vom putea să cercetăm fără să bată la ochi.

Le Coz le salută pe fete și dispăru în ceață. În alt loc și cu altă ocazie le-ar fi atacat cu numărul lui de vrăjeală pe cele două tinere, dar și el simțise urgența. Orele care aveau să vină îi vor priva de somn, hrană, familie sau orice altceva ce nu era anchetă.

Anaïs i se adresa tipului de la BAC, care rămăsese deoparte, dar care nu pierduse nicio vorbuliță:

— Găsește-mi-l pe șeful de la IJ⁽¹⁰⁾.

— Crezi că este începutul unei serii? întrebă adjuncta cu o voce scăzută.

Timbrul vocii trăda aceeași emoție ambivalentă: jumătate dorință, jumătate repulsie. Anaïs surâse.

— Prea devreme de spus, frumoasa mea. Trebuie să așteptăm raportul legistului. Modus operandi, ne va spune mai mult despre profilul tipului. Trebuie să verific dacă nu e vreun nebun recent ieșit de la Cadillac.

Toată lumea cunoștea acest nume în zonă. Unitatea pentru bolnavi dificili. Anticamera nebunilor violenți și criminali. Aproape o curiozitate locală, demnă de un Pilat local.

— Voi verifica fișierele la scară națională, continuă ea. Să văd dacă a mai fost vreo crimă de genul ăsta în Aquitania sau altundeva.

Anaïs vorbea atât de mult ca să o epateze pe rivala sa. Singurul fișier național care se ocupa de criminali în Franța era un program actualizat în mod constant de poliție sau de jandarmerie, care răspundea la chestionare, dar nimic interesant.

Deodată ceața se risipi. Spațiul creat făcu loc unui cosmonaut de la IJ:

— Abdellatif Dimoun, zise apariția, lăsându-și în jos gluga, sunt coordonatorul echipei tehnice pentru această anchetă.

— Sunteți de la Toulouse?

— Da, de la LPS 31.

— Cum de ați venit așa de repede?

— Am avut noroc, așa zice.

Omul zâmbi larg. Avea dinți strălucitori, ieșind în evidență pe pielea lui mată. Avea în jur de treizeci de ani și emana un aer sălbatic și sexy.

— Eram la Bordeaux pentru altceva. Contaminarea site-ului industrial de la Lormont.

Anaïs auzise de asta. Era bănuیت un vechi angajat al fabricii – o unitate de producție chimică – cum că sabotase procesul tehnologic din răzbunare. Căpitanul și adjuncta se prezentară. Tehnicianul își scoase mânușile și le strânse mâna.

— Ați pescuit ceva? întrebă Anaïs pe un ton ce se voia neutru.

— Nu. Totul e learcă. Sunt mai bine de zece ore de când corpul stă în suc propriu. Mai mult, nu am putut preleva nici cea mai mică marcă pilară.

— Cea mai mică ce?

Anaïs se întoarse spre adjunctă, foarte mulțumită că poate să își etaleze cunoștințele.

— Amprente digitale.

Veronique Roy se încruntă.

— Nu am găsit nici fragmente organice, nici lichide biologice, continuă Dimoun. Nici sânge, nici spermă, nimic. Dar încă o dată, cu umezeala asta... Nu avem decât o certitudine: nu e locul unei crime, ci al unei infracțiuni. Asasinul pur și simplu a aruncat cadavrul aici. A omorât *în altă parte*.

— Ne trimiteți raportul și analizele cât mai repede?

— Sigur. Vom lucra aici, într-un laborator particular.

— Dacă am întrebări, o să vă sun.

— Nicio problemă.

Bărbatul îi dădu numărul de la mobil pe dosul unei cărți de vizită.

— Vi-l dau pe al meu, îi spuse Anaïs, scriind cifrele pe o hârtie din blocnotesul ei. Puteți să mă sunați la orice oră. Stau singură.

Tehnicianul ridică din sprâncene, surprins de această confidență brutală. Anaïs simți că roșește. Veronique Roy

se uită la ea cu un aer malițios. Polițistul de la BAC apăru salvând situația.

— Aveți o secundă? E șeful de tură... Are ceva important de spus.

— Ce?

— Nu știu exact. Se pare că au găsit ieri aici un tip bizar. Un amnezic. N-am fost aici.

— Unde s-a întâmplat?

— L-au găsit pe șine, nu departe de canalul de vizitare.

Îi salută pe Roy și pe Dimoun, îndesându-i în palmă numărul ei. Se luă după polițist peste linii, observând în același timp trei tipi cu bluze albe care veneau dinspre parcare, printre clădirile abandonate. Tipii care urmau să efectueze transferul la morgă. Un stivuitor zumzăia în urma lor. Cu siguranță ca să scoată corpul și capul supradimensionat.

Continuând să meargă în urma ghidului său, aruncă o privire peste umăr. Adjuncta și tehnicianul de la IJ vorbeau complice, pe marginea perimetrului de siguranță. Își aprinseseră chiar și o țigară. Veronique Roy chicotea ca o găină. Furioasă, Anaïs strânse în mână keffieh-ul palestinian pe are îl purta pe post de eșarfă. Asta confirma ceea ce gândise mereu. Cu sau fără cadavre, solidaritate sau nu, exista mereu aceeași vorbă: *cea mai bună să câștige*.

Ceața se îndesea spre centrul orașului. Volute albe se ridicau din bitum, din pereți, din gurile de canal. Nu vedeai la cinci metri. Nicio problemă. Anaïs se putea întoarce la secție cu ochii închiși. După explicațiile mai degrabă confuze ale personalului de supraveghere – un cowboy amnezic fusese găsit noaptea trecută în aceeași zonă a rețelei feroviare –, mai dăduse câteva sfaturi și apoi se urcase în mașină.

De pe chei o luase pe Victor Hugo în direcția catedralei

Saint-André. După atâta adrenalină, avea acum o cădere de entuziasm. Era oare la înălțime? Îi vor lăsa oare cazul? În câteva ore știrea se va răspândi în sferele înalte ale orașului. Prefectul, primarul, deputații îl vor suna pe comisarul principal Jean-Pierre Deversat. Un cadavru cu cap de taur, în orașul vinurilor, asta ducea la dezordine. Vor fi toți de acord: ancheta trebuia închisă cât mai repede posibil. Îl vor întreba despre ofițerul care se ocupă. Ce vârstă. Ce experiență. Ce sex. Și mai ales cum îl cheamă. Scandalul legat de tatăl ei. Povestea asta devenise ca un semn din naștere – de neșters.

Oare Deversat o va acoperi? Nu. Abia o cunoștea. Știa despre ea ceea ce toată lumea știa: o polițistucă suprașcolită, strălucită, plină de elan. Dar o anchetă polițienească nu avea nimic de-a face cu aceste calități. Nimic nu înlocuia experiența unui copoi bătrân. Se încurajă, spunându-și că lipsa de dovezi o va proteja. Ea fusese cea solicitată și nimeni altcineva.

Avea opt zile pentru a acționa, fără judecător sau comisie rogatorie. Să interogheze pe oricine voia. Să scormonească unde avea chef. Să rechiziționeze partenerii sau materialele de care avea nevoie. În realitate, o astfel de perspectivă o îngrozea. Oare va ști să folosească o astfel de putere?

Reduse viteza înainte să o ia la dreapta în direcția Pasteur. Imaginea coordonatorului de la PTS⁽¹¹⁾ îi tulbură gândurile. Arabul cu surâsul lui seducător. Își aduse aminte de gafa și graba cu care îi dăduse numărul ei de telefon. Ce tâmpită. Fusese ridicolă? Ca răspuns, își aminti de chicotitul lui Veronique Roy când plecase.

Reduse viteza la semaforul roșu, care strălucea ca o minge de foc în atmosfera îmbibată, după care își continuă drumul fără să aștepte lumina verde. Își pusese pe capotă girofarul pe silențios. O lanternă albastră printre tenebre.

Încercă să revină la anchetă, dar nu reuși. Furia urca în ea. O furie pe ea însăși. De ce se dădea la toți bărbații?

Mereu tânjind, mereu grăbită să stârnească dorințe... De ce era așa de dependentă de dragoste? Singurătatea ei devenise o boală. O hipersensibilitate la orice atingea acest sentiment.

Când întâlnea îndrăgostiți pe stradă, i se puneau un nod în gât. Când amanții se strâneau în brațe într-un film, îi dădeau lacrimile. O cunoștință se căsătorea, ea se îndopa cu Lexomil. Nu mai suporta să-i vadă pe alții că se iubesc. Inima ei devenise un abces, care reacționa la cel mai mic stimul. Cunoștea numele acestei boli. Nevroză. Și specialistul de care avea nevoie: un psihiatru. Dar psihiatri consultase cohorte, încă de pe vremea adolescenței. Fără cel mai mic rezultat.

Parcă Golful lângă catedrală și izbucni în suspine cu brațele încrucișate peste volan. Timp de mai multe minute lăsă șuvoiul de lacrimi să curgă cu o descurajare dureroasă, își șterse ochii, suflă nasul și își trase sufletul. Nici vorbă să meargă la secție în halul ăsta. Așteptau un șef, nu o plângăcioasă.

Închise radioul și înghiți un Lexomil. Scoase Ipod-ul și își puse căștile. Un pic de muzică, în timp ce aștepta ca anxioliticul să își facă efectul. *Rise*, cu Gabrielle. Un cântec melancolic al anilor 2000, bazat pe un *sample* de Bob Dylan. Amintirile începură să-i plutească prin minte, pe măsură ce molecula câștiga lupta cu angoasa.

Nu fusese mereu așa. Nervoasă. Instabilă. Depresivă. Cândva fusese o tânără model, atrăgătoare, hotărâtă. Sigură de poziția sa, de puterea sa de seducție, de averea sa. Un tată oenolog, solicitat de cele mai mari Chateaux. Un conac în Medoc. O școlarizare fără o notă proastă la liceul Tivoli. Bacul la 17 ani. Facultatea de Drept la 18. Proiecte: absolvirea dreptului, apoi facultatea de oenologie pentru a se specializa în dreptul patrimonial și în cel al vinului. Imparabil.

Până la 20 de ani, Anaïs nu s-a abătut niciodată de la regulă. Chiar dacă această regulă implica și câteva digresiuni. *Tinerețea trebuia trăită...* De la raliurile

selecte, unde fiii și fiicele marilor familii bordeleze se întâlneau, la seratele mai deșănțate între aceiași, unde te pileai cu vinuri dintre cele mai prestigioase – era suficient să cobori în pivnița familiei. Mai arsese nu puține nopți prin localurile din regiune, sectorul VIP, la masa clubului de fotbal Girondins.

Nu fusese o generație de excepție. Cei care nu erau beți criță erau plini de cocaină și viceversa. Cu valori și speranțe tot atât de plate ca un ring de dans. Niciunul dintre acești băieți de bani gata nu se gândea să câștige vreun ban de vreme ce toți aveau din belșug. Uneori își spunea că ar fi preferat să fi fost o săracă, o scorpie, o stricată și să le fi suflat beizadelelor banii fără nici cea mai mică remușcare. Dar până una, alta era la fel ca ei. Și urma linia – cea a tatălui ei.

Mama lui Anaïs, chiliană de origine, își pierduse mințile la câteva luni după naștere, la Santiago, unde Jean-Claude Chatelet lucra la dezvoltarea unui Carménère, un cupaj devenit rar în Franța, dar care înflorește la poalele Andizilor. Pentru a o îngriji pe soția lui, oenologul decisese să se întoarcă în Gironde, locul lui de baștină, unde putea găsi cu ușurință de lucru.

Singura fisură în acest tablou era mama țicnită și vizita săptămânală pe care o făceau la Institutul Tauriac, unde aceasta era îngrijită. Anaïs nu avea decât o amintire vagă – ea culegând floricele, în timp ce tatăl ei mergea alături de o femeie tăcută, care nu îl recunoștea niciodată. Femeia murise când ea avea opt ani, fără să își mai fi recuperat vreodată luciditatea.

După asta, armonia fusese desăvârșită. Paralel cu activitatea sa profesională, tatăl ei se consacrase educației fiicei sale adorate, iar ea se angajase să îi satisfacă pe deplin cerințele. Într-un fel, trăiau ca un cuplu, dar ea nu păstra din această perioadă nici cea mai mică amintire frustrantă, nesănătoasă sau sufocantă. Tatăl ei nu-i dorea decât fericirea și ea nu aspira decât la o fericire conform normelor. Prima în clasă și campioană

la călărie.

2002 a fost anul scandalului.

Avea 21 de ani. Dintr-o lovitură lumea s-a schimbat în jurul ei. Ziarele. Bărfele. Privirile. O țineau sub observație. I se puneau întrebări. Ea nu putea să le răspundă. *Fizic* îi era imposibil. Își pierduse vocea. Timp de trei luni nu putuse să pronunțe vreun cuvânt. Fenomen pur psihosomatic, după medici.

Prioritatea sa fusese să plece din conacul tatălui ei. Își arsesse rochiile. Spusese adio calului, cadou de la papa, și dacă ar fi fost posibil, l-ar fi ucis cu un foc de armă. Le întorsese spatele prietenilor. Își băgase picioarele în tinerețea ei aurită. Nici vorbă de respect față de conveniențe. Dar, mai ales, nici vorbă de cea mai mică legătură cu tatăl ei.

2003.

Își luase diploma în Drept. Se apucase de sport: lupte, krav-maga și kickboxing. Se consacrase adevărului. Ca să spele anii aceia de minciună care îi murdăriseră viața, sufletul, sângele încă de când se născuse.

2004.

SNSOP (Școala Națională Superioară de Ofițeri de Poliție), Cannes-Écluse. Optsprezece luni de formare. Proceduri. Metode de investigare. Științe sociale... Șefă de promoție, Anaïs avusese posibilitatea să aleagă unde să fie repartizată. Se decisese pentru un stagiu standard la Orleans, ca să sondeze terenul, cât să-și încerce puterile, după care Bordeaux. Orașul unde izbucnise scandalul. Unde numele ei fusese târât în noroi. Nimeni nu îi înțelesese alegerea.

Deși era simplu.

Voia să le demonstreze că nu-i era frică de ei.

Și să-i arate lui, *mai ales lui*, că ea era cu totul de partea justiției și a adevărului.

Fizic, Anaïs nu mai era aceeași. Își tăiasse părul. Nu mai purta altceva decât jeanși, pantaloni de trening, geci de piele și Rangers. Corpul îi era ca al unei atlete, de gabarit

mic, dar musculoasă și rapidă. Felul ei de a vorbi, cuvintele, tonul erau mai dure. Dar cu toate acestea, în ciuda eforturilor ei, rămânea o fată diafană, cu pielea foarte albă, cu ochi mari uimitori, având mereu aerul că tocmai ieșea dintr-o poveste cu zâne.

Cu atât mai bine.

Cine să se teamă de un OPJ cu figură de păpușă?

În ceea ce privește bărbații, de când se întorsese la Bordeaux, Anaïs se lansase în iubiri în coadă de pește. În ciuda aerelor de mică și tare, era în căutarea unui umăr solid pe care să se sprijine. Un corp musculos care să îi țină de cald. Trecuseră doi ani și încă nu îl găsisese. Ea, care fusese o seducătoare cu sânge rece pe vremea seratelor șic, inaccesibila „jewish princess”, nu mai atrăgea acum niciun bărbat. Și dacă vreunul s-ar fi aventurat în mrejele sale, nu reușea să-l păstreze.

Era oare din cauza atitudinii? Din cauza nevrozei care i se simțea în vorbe, a gesturilor prea nervoase, a clipirilor prea dese? Din cauza meseriei sale care îi speria pe toți? Când își puna aceste întrebări, își răspundea cu o ridicare din umeri. Prea târziu să se mai schimbe. Își pierduse feminitatea așa cum se pierde virginitatea. Fără speranța de a o mai redobândi.

Azi era în perioada site-ului de întâlniri online Meetic.

Trei luni de întâlniri de rahat, de discuții sterile, de idioți dovediți. Cu rezultate nule și, ca de obicei, umilitoare. Ieșea din fiecare poveste un pic mai uzată, un pic mai copleșită de cruzimea bărbaților. Căuta companie și culegea dușmani. Ar fi dorit *Love story* și i se servea *În pat cu dușmanul*.

Ridică privirea. Lacrimile i se uscaseră. Asculta acum *Right where it belongs*, de la Nine Inch Nails. Printre neguri, gorgonele catedralei o priveau. Acești monștri din piatră îi aminteau de toți bărbații care se ascundeau în spatele paravanelor lor, care își băteau joc de ea, o seduceau cu promisiuni deșarte. Studenți la Medicină, de fapt, vânzători de pizza. Întreprinzători de carieră, care

trăiau din ajutorul social. Celibatari în căutarea sufletului pereche, ale căror soții așteptau al treilea copil.

Gorgone.

Diavoli.

Trădători.

Întoarse cheia în contact. Lexomilul își făcea efectul. Dar, pe deasupra, furia își făcea din nou loc, și cu ea venea și ura. Sentimente care o stimulau mai sigur ca orice medicament.

În timp ce demara, își aminti de cel mai important eveniment al nopții. Un bărbat din urbea sa omorâse un om nevinovat și îi îndesase un cap de taur pe craniu. Se simți ridicolă cu preocupările ei de midinetă. Și se dojeni pentru că pierdea timpul cu gândurile, în timp ce un ucigaș alerga pe străzile din Bordeaux.

Cu dinții strânși, se îndreptă spre strada François-de-Sourdis. Pentru prima oară, nu irosise noaptea.

Avea un cadavru.

Oricum, mai bine decât un idiot în viață.

— Ieri, mi-ai spus că te numești Mischell.

— Exact. Pascal Mischell.

Freire notă prenumele. Adevărat sau fals, un element nou. Nu avu nicio dificultate să îl cufunde pe cowboy în starea de hipnoză. Amnezia îl predispunea la deconectarea de lumea exterioară. Mai avea un atu: încrederea pe care acesta o acorda psihiatrului. Fără încredere nu există relaxare. Fără relaxare nu există hipnoză.

— Știi unde locuiești?

— Nu.

— Mai gândește-te.

Colosul se ținea drept pe scaun, cu mâinile pe coapse, purtând inevitabila pălărie. Freire hotărâse să țină ședința în biroul lui de la centrul de comandă. Duminica,

era locul ideal pentru a nu fi deranjat. Trăsese storurile și încuiase ușa. Penumbră și liniște.

Era ora 9 dimineața.

— Cred... Da, numele orașului este Audenge.

— Unde e asta?

— În bazinul Arcachon.

Freire își notă.

— Ce meserie ai?

Mischell nu răspunse imediat. Cutele de pe frunte, chiar sub borul pălăriei, sugerau că se gândește.

— Văd cărămizi.

— Cărămizi pentru zidărie?

— Da. Le țin în mână. Le așez.

Bărbatul mimă gesturile, cu ochii închiși, precum un orb. Freire se gândi la particulele descoperite pe mâinile și sub unghiile lui. *Praf de cărămidă.*

— Lucrezi în construcții?

— Sunt zidar.

— Unde lucrezi?

— Sunt... Cred... Acum lucrez pe un șantier la Cap-Ferret.

Freire continua să scrie. Nu lua totul de bun. Memoria lui Mischell ar fi putut denatura adevărul. Sau ar fi putut crea elemente de pură ficțiune. Aceste informații erau mai degrabă indicii. Ele marcau o direcție pentru cercetare. *Totul se va verifica.*

Ridică stiloul și așteaptă. *Nu înmulți întrebările. Lasă atmosfera biroului să lucreze.* Și pe el îl prindea somnul. Gigantul nu mai spunea nimic.

— Numele șefului tău, reluă într-un final Freire, ți-l amintești?

— Thibaudier.

— Poți să mi-l spui pe litere?

Mischell nu avu nicio ezitare.

— Nu-ți mai amintești și altceva?

Liniște, apoi:

— Duna. Din șantier vedeam duna lui Pilat...

Fiecare răspuns era ca o trăsătură de creion care completa o schiță.

— Ești căsătorit?

Din nou o pauză.

— Nu... am o prietenă.

— Cum o cheamă?

— Hélène. Hélène Auffert.

După ce îi ceru să-i spună și numele acesteia pe litere, Freire accelerează ritmul.

— Cu ce se ocupă?

— Este secretară la primărie.

— La primăria din satul vostru? La primăria din Audenge?

Mischell își trecu mâna peste față. Îi tremura.

— Eu... Nu mai știu...

Freire preferă să oprească ședința. Va organiza o alta a doua zi. Trebuia să respecte ritmul memoriei care își croia drum spre lumină.

Cu câteva cuvinte, îl scoase pe Mischell din starea de hipnoză, după care ridică storurile. Strălucirea soarelui îl ului și declanșă durerea din spatele orbitelor. Nici pomeneală de ceață deasupra Bordeaux-ului. Un soare de iarnă domnea peste oraș. Alb și rece ca un bulgăre de zăpadă. Freire văzu în asta o bună ocazie pentru a continua discuția.

— Cum te simți?

Cowboy-ul nu se clinti. Purta o haină de pânză de aceeași culoare cu pantalonii, furnizate de spital. Jumătate pijama, jumătate uniformă de deținut. Freire clătină din cap. Se opunea ideii de uniformă pentru pacienți.

— Bine, răspunse Mischell.

— Îți amintești conversația noastră?

— Vag. Am spus lucruri importante?

Psihiatrul îi răspunse cu prudență, cu formulele uzuale, dar fără să repete cu voce tare informațiile primite. Trebuia mai întâi să le verifice, una câte una. Se

așeză la birou și îl privi pe Mischell drept în ochi. După câteva cuvinte de liniștire, îl întrebă despre somn.

— Încă mai am același vis.

— Soarele?

— Da, soarele. Și umbra.

Oare el ce visase? După episodul cu oamenii în negru, se prăbușise în inconștiență ca un bolovan. Dormise complet îmbrăcat pe canapeaua din salon. Devenise cerșetorul propriei existențe.

Se ridică și îi dădu roată gigantului, care încă stătea jos.

— Ai încercat să îți amintești de... noaptea de la gară?

— Sigur. Dar nimic nu mi-a revenit în memorie.

Freire mergea acum în spatele lui. Era conștient că pașii lui aveau ceva amenințător, oprimant – un polițist anchetând un arestat. Se apropie de el din dreapta.

— Niciun detaliu, măcar?

— Nimic.

— Cheia? Anuarul?

Mischell clipi de câteva ori. Mușchii feței începură să-i zvâcnească.

— Nimic. Nu știu nimic.

Psihiatrul reveni la biroul lui. Simțea de data asta o rezistență la omul din fața lui. Îi era frică. *Frică să își amintească.* Freire îi adresa un surâs amical. Un adevărat semn de concluzionare și liniștire. Nicio precauție nu era prea mare cu acest pacient. Memoria lui era ca o bucată de hârtie mototolită, care s-ar fi putut rupe pe măsură ce o îndreptai.

— Ne oprim aici pentru astăzi.

— Nu. Vreau să îți vorbesc despre tata.

Mașina memoriei era activată. Cu sau fără hipnoză. Freire își luă din nou carnetul.

— Te ascult.

— E mort. De doi ani. Zidar. Ca și mine. Ți-am spus ce meserie am?

— Da.

- L-am iubit mult.
- Unde locuia?
- Marsac. Un sat în bazinul Arcachon.
- Și mama ta?

Bărbatul nu răspunse imediat și întoarse capul. Ochii păreau că sunt în căutarea unui răspuns pe fondul de lumină înghețată al ferestrei.

— Avea o tutungerie, zise în sfârșit, pe strada principală din Marsac. A murit și ea, anul trecut. Imediat după tata.

- Îți amintești cum?
- Nu.
- Ai frați și surori?
- Eu... Mischell ezită. Nu mai știu.

Freire se ridică. Era timpul să încheie întâlnirea. Chemă infirmierul și îi prescrise un sedativ lui Mischell. *Odihnă în primul rând.*

O singură dată se uitase la ceas. Aproape ora 10. Garda lui la urgențe începea la ora 13. Avea timp să se ducă până acasă, dar ce folos? Preferă să facă vizita secției sale. După care va reveni aici și va verifica noutățile despre Pascal Mischell.

Ieșind pe culoar, un adevăr din subconștient ieși la suprafață.

Încerca să își ducă existența aici, în spital. În siguranță. La fel ca pacienții.

— Am făcut tot posibilul să-i modelez un cap care să semene.

— Văd.

Ora 10 dimineața. Anaïs Chatelet nu dormise decât două ore, pe canapeaua din biroul ei. Cu telefonul sub nas, se uita pe ecran la resturile feței victimei din gara Saint-Jean. Nas zdrobit. Arcade sparte. Ochiul drept înfundat, deplasat câțiva centimetri față de celălalt.

Buzele tumefiate lăsau să se vadă dinții rupți. O mască peticită, cârpită, asimetrică.

Longo, legistul, tocmai îi trimisese fotografia – în scopul recunoașterii – din exces de zel.

— Mai întâi, toate fracturile feței au fost provocate de capul de taur. Ucigașul a scobit interiorul gâtului animalului. L-a golit până la creier, apoi a înfipt grozăvia pe craniul omului ca pe o cagulă. Vertebrele fiarei și ce a mai rămas din mușchi și țesuturi au strivit fața puștiului.

Puști. Țsta era cuvântul. Avea spre douăzeci de ani. Păr vopsit, spre negru corb, tuns ca un drac. Fără îndoială un gotic. I se căutaseră amprente digitale în fișierul național: niciun rezultat.

Tipul nu făcuse pușcărie, nici nu fusese vreodată în arest. Cât despre FNAAG, Fișierul Național Automat al Amprentelor Genetice, aici verificarea dura mai mult.

— Asta l-a ucis?

— Nu. Era deja mort.

— Din ce cauză?

— Prima mea impresie a fost corectă. Supradoză. Am primit azi-dimineață la prima oră analizele toxicologice. Sângele clientului nostru conținea aproape două grame de heroină.

— Ești sigur că din cauza asta a murit?

— Nimeni nu are cum să reziste la o așa doză. Vorbesc de heroină aproape pură. Și nici urmă de vreo altă rană.

Anaïs se opri din scris.

— Ce înțelegi prin „aproape pură”?

— Să zicem cam 80%.

Era la curent cu lumea drogurilor. Învățase totul la Orleans, placa turnantă de intrare pentru Île-de-France. Știa că heroină de tipul ăsta nu exista pe piața de coca. Și mai ales la Bordeaux.

— Analizele toxicologice nu mai spun nimic altceva despre produsul ăsta?

— Numele și adresa dealerului, poate?

Anaïs nu răspunse ironiei.

— Un lucru e clar, reluă Longo. Victima noastră era un toxico. Ți-am arătat brațul. Măinile aveau urme de înțepături. Nu am putut să-i examinez nările din cauza stării cartilajelor și a oaselor, dar nu am nevoie de nicio confirmare. Clientul nostru era obișnuit cu hero. Nu și-ar fi injectat niciodată așa ceva dacă i-ar fi cunoscut compoziția.

Supradozele sunt întotdeauna accidente. Drogații se joacă mereu cu linia roșie, dar instinctul lor de supraviețuire îi împiedică să o încalce cu bună știință. I se vânduse sau i se dăduse victimei o otravă fără să i se precizeze riscurile.

— Tipul s-a sufocat, continuă legistul. Toate simptomele sunt clare. Un EPA de toată frumusețea.

— Un ce?

— Edem pulmonar acut. Pupilele sunt micșorate de heroină și de anoxia cerebrală. Am găsit și o spumă roșiatică în fundul gurii. Plasmă care a plesnit când era pe cale să se sufoce. Cât despre inimă, era aproape să explodeze.

— Ai putut evalua ora decesului?

— Nu a murit ieri-noapte, ci în noaptea de dinainte. Nu pot să mă pronunț asupra orei exacte.

— De ce noapte?

— Ai o idee mai bună?

Anaïs se gândi la ceața care începuse cu douăzeci și patru de ore înainte și care persistase toată ziua. Ucigașul ar fi putut acționa la orice oră, dar noaptea, pentru a muta cadavrul, ar fi fost mult mai prudent din partea lui. *Noapte și ceață*, se gândi. *Nacht und Nebel*. Își aminti de filmul lui Alain Resnais. Documentarul cel mai terifiant realizat vreodată, despre lagărele de concentrare germane: „Aceste porți al căror prag se trecea doar o dată”. De câte ori se uita la acest film, adică des, se gândea la tatăl ei.

— Mai e o chestie bizară, adăugă Longo.

— Care?

— Am impresia că îi lipsește din sânge. Corpul este

anormal de palid. Am verificat și alte detalii. Mucoasele pleoapelor, buzele, unghiile: peste tot aceeași paloare a lipsei de sânge.

— Mi-ai spus că nu sunt alte urme de răni.

— Exact. Cred că ucigașul a recoltat unu sau doi litri de sânge proaspăt. Printre cicatricile recente de înțepături, mai multe ar fi putut fi urma injecției mortale, dar și a unei recoltări de sânge ca la carte.

— I-a fost făcută pe când trăia?

— Sigur. După moarte e imposibil să mai recoltezi sânge.

Anaïs își notă amănuntul. *Un vampir?*

— Nimic altceva pe corp?

— Plăgi vechi. Cele mai multe dintre răni sunt prost cicatrizate. Am descoperit la radiografie chiar fracturi care datau din copilărie. Cum ți-am mai spus: pentru mine, tipul este PFD. Un vagabond bătut care a sfârșit rău.

Anaïs revăzu în minte corpul prea slab, acoperit cu tatuaje. Era de acord. Un alt fapt corobora la această ipoteză: niciun ordin de căutare nu fusese lansat pentru o persoană cu aceste semnalmente. Fie tipul venise de altundeva, fie nimeni nu îi ducea lipsa...

— Ai găsit și alte indicii care duc la această concluzie?

— Mai multe. În primul rând, corpul era foarte murdar.

— Mi-ai spus asta acolo.

— Vorbesc de un jeg cronic. Ca să-i spălăm pielea, a trebuit să folosim detergent. Măinile erau și ele degradate. Pielea feței, roșie, trăda viața în aer liber. Am remarcat în același timp și urme de pișcături de purici. Fără să mai vorbim despre păduchi și lindini. La morgă, cadavrul încă mișca.

Anaïs nu era sigură că ar trebui să aprecieze umorul lui Longo. Și-l imagina în sala de disecții, sub reflectoare învârtindu-se în jurul cadavrelor cu dictafonul în mână. Era un bărbat la cincizeci de ani cărunt, neutru, indescifrabil.

— Pe dinăuntru, continuă el, cam la fel. Ficatul era în

prag de ciroză. Groaznic la un tip atât de tânăr.

— Din cauza alcoolului?

— Mai degrabă, aş spune că era atins de o hepatită C. Următoarele analize ne vor spune. În orice caz, vom găsi şi alte afecţiuni. Tipul nu ar fi trecut de 40 de ani.

Anaïs trăgea deja concluzii indirecte în ceea ce îl privea pe asasin. *Un ucigaş de boschetari*. Un asasin cu un ritual delirant care se lua de scursorile societăţii. Simţi furtună în membre. Trăgea prea repede concluzii. Nimic nu sugera că era vorba de un recidivist. Cu toate astea, era sigură: dacă Minotaurul era prima lui victimă, nu va fi şi ultima.

— Fără raporturi sexuale? Nu a fost violat?

— Nimic. Nicio urmă de spermă. Nicio leziune anală.

— Despre ultimele ore din viaţă, de dinainte de a fi ucis, ai vreo idee?

— Se ştie ce a mâncat. Batoane de surimi de crab. Pacheţele de pui. Urme de MacDo. În mare, cam orice. Tipul se hrănea fără îndoială din pubele. Un lucru e clar, ultima lui masă a fost udată din plin. Avea 2,4 alcoolemie în sânge. Beat mort înainte de injecţia fatală.

Anaïs încercă să vizualizeze o cină în doi, victimă şi călău, stropită cu bere, apoi trecerea la lucruri mai serioase – injecţia. *Nu*. Vizualiză altceva. Asasinul îl culesese pe tânăr *după* festin. După care îl convinsese să se facă high cu „cea mai bună heroină din lume”.

— Despre asasin ce poţi să îmi spui?

— Nu mare lucru. Nu l-a mutilat. S-a mulţumit să-i înfigă căpăţâna pe cap. După mine, un tip cu sânge rece. Metodic. Se consacră cu pasiune şi rigoare delirului lui.

— De ce „metodic”?

— Am observat ceva. Cicatrici ale unor găuri micuţe pe nări, la colţul gurii, deasupra claviculei drepte şi de o parte şi de alta a buricului.

— Ce sunt?

— Urme de piercinguri. Asasinul le-a scos. Nu ştiu ce înseamnă, dar nu voia metal pe prada sa. Repet: un

psihopat. Rece ca un șarpe.

— După tine, cum s-au petrecut lucrurile?

— Cunoști regulile: legistul nu are dreptul la ipoteze.

Oftă adânc: știa că Longo ardea de nerăbdare să-i spună.

— Nu face pe prostul.

Doctorul trase aer în piept și se lansă:

— Aș spune că s-a întâmplat alaltăieri. Ucigașul a acostat victima seara. Fie știa unde să-l găsească, fie a făcut alegerea pe loc – într-o crâșmă, la o petrecere, într-o piață sau pur și simplu pe stradă. În orice caz, știa că victima e toxico. L-a ademenit cu o doză de nebunie. L-a dus într-un colț liniștit și i-a preparat doza letală. Înainte sau după, i-a luat sânge. Dacă stau să mă gândesc, a făcut-o înainte căci hemoglobina nu era saturată de heroină. Dar până nu vom ști ce a făcut cu...

Anaïs adăugă mental o circumstanță. Victima îl cunoștea pe asasin. Chiar și un drogat în criză nu se lasă injectat de un necunoscut. Minotaurul avea încredere în gădele lui. *De căutat printre dealerii lui. Sau printre tovarășii din ultimele lui zile.*

O altă convingere. I se oferise cadou doza. Victima nu avea cum să-și permită să plătească heroină cu peste 150 de euro gramul.

— Mulțumesc, Michel. Când o să am raportul?

— Măine-dimineață.

— Poftim?

— E duminică. Am petrecut toată noaptea cu leșul ăla și dacă nu te superi, aș prefera să le duc croasanți puștilor mei.

Anaïs contemplă fața cârpită a victimei. Ea își va petrece ziua cu bucata asta de film amărâtă, interogând vagabonzii și dealerii. Îi dădură lacrimile. *Închide.*

— Să îmi trimiți, acum, fotografiile cu cadavrul.

— Și căpățâna, ce să fac cu ea?

— Căpățâna?

— Capul de taur. La cine să îl trimit?

— Redactează un prim raport. O notă despre cum l-a tăiat asasinul și cum l-a scobit.

— Animalele nu sunt brânșa mea, spuse Longo supărat. Trebuie apelat la un veterinar. Sau la școala de măcelari din Paris.

— Găsești tu un veterinar, ciripi ea. Capul ăla face parte din cadavrul tău, deci din dosarul tău.

— Duminica? O să-mi ia ore întregi!

Îi răspunse cu o notă de răutate, imaginându-și micul dejun familial al doctorului făcut țândări:

— Descurcă-te. Suntem toți în aceeași barcă.

Anaïs îi convocă pe Le Coz și pe ceilalți băieți din echipa ei în birou. Așteptându-i, își lăasă privirea să se plimbe peste lucrurile care o înconjurau. Vizuina ei, relativ spațioasă, se găsea la primul etaj al comisariatului. Un perete vitrat se deschidea spre strada François-de-Sourdis. Un altul spre culoar. Această fereastră interioară era prevăzută cu un stor pentru a o proteja de privirile indiscrete. Nu îl cobora niciodată. Voia să fie mereu integrată în agitația secției.

Pentru moment, domnea o liniște neobișnuită. O liniște de duminică dimineată. Anaïs percepea vag doar zgomotul de la parter. Se trimiteau acasă ocupanții celulelor de dezmeticire din beție. Parchetul autoriza eliberarea celor arestați peste noapte: șoferi fără permis, puști surprinși cu câteva grame de hașiș sau cocaină, obișnuiți ai discotecilor. Captura de sâmbătă seară, aglomerată într-un acvariu.

Își verifică e-mailurile. Longo îi trimisese deja fotografiile în format pdf. Dădu comanda de tipărire, apoi plecă în căutarea unei cafele pe hol. Când se întoarse, o serie de clișee macabre o așteptau. Observă cu mai multă atenție tatuajele victimei. O cruce celtică, o frescă maură, un șarpe încolăcit în jurul unei tufe de trandafiri: tipul

avea gusturi eclectice. Trecu la ultimul set: capul de taur pus pe masa de autopsie ca pe tejgheaua unui măcelar. Nu îi mai lipsea decât pătrunjelul din nas. Nu știa dacă Longo dorise să facă o glumă. Sau un act de provocare. Dar era satisfăcută să vadă imaginea asta – un semn sigur despre demența ucigașului.

Nări largi, coarne puternice, piele neagră, parcă arsă în focul iadului. Ochii, pupile mari din lac negru, scânteiau încă, în ciuda morții, în ciuda frigului, în ciuda orelor petrecute pe fundul canalului de vizitare.

Tot în picioare, lăsă jos fotografiile și luă câteva guri de cafea. Îi chiorăiau mațele. Nu mâncase nimic de ore bune. Poate de zile. Își petrecuse restul nopții sunând la închisori și institute psihiatrice, întrebând de vreun pasionat de mitologie greacă sau de mutilări de animale, care să fi fost recent eliberat. Nu vorbise decât cu paznici adormiți. Trebuia să încerce din nou mai târziu.

Contactase fortul Rosny, unde se aflau sediile Serviciului tehnic de cercetări judiciare și de documentare al jandarmeriei, unde erau înregistrate toate crimele comise în Franța. Fără rezultat și aici. Într-o duminică la cinci dimineața, nici nu aveai cu cine să vorbești *cu adevărat*.

Studiase apoi mitul Minotaurului pe internet. Ca toată lumea, îl cunoștea în linii mari. Pentru detalii avea nevoie să își reîmprospăteze memoria.

Totul începea cu tatăl monstrului, Minos. Fiu al Europei, o pământeană și al lui Zeus, suveranul zeilor. Minos fusese adoptat de regele Cretei, după care devenise el însuși monarhul insulei. Pentru a dovedi legăturile sale privilegiate cu zeii, îi ceruse lui Poseidon, regele mărilor, să scoată din apa mării un taur magnific. Poseidon acceptă, cu condiția ca Minos să sacrifice apoi fiara în numele lui. Minos nu își ținu promisiunea. Uluit de frumusețea taurului, îl păstră și îl ascunse în cirezile sale. Furios, Poseidon o făcu pe Pasifae, soția lui Minos, să se îndrăgostească de fiară. Ea se împreună cu aceasta

și dădu naștere unui monstru cu cap de taur și corp de om: Minotaurul. Pentru a ascunde acest fruct al păcatului, Minos îi ceru arhitectului său, Dedal, să construiască un labirint în care îl închise pe monstru.

Mai târziu, regele câștigă războiul contra Atenei și îl obligă pe regele acesteia să îi trimită în fiecare an șapte tineri și șapte tinere drept hrană pentru Minotaur. Regele se supuse acestui groaznic tribut până în ziua în care Tezeu, fiul său, se alătură convoiului cu scopul de a ucide monstrul. Cu complicitatea uneia dintre ficele lui Minos, Ariadna, el a reușit să omoare monstrul și să regăsească drumul de întoarcere din labirint.

Anaïs făcu o presupunere: victima evoca în același timp monstrul mitologic și victimele sale – tinerii bărbați sacrificați. Omul cu fața distrusă de capul de taur fusese simbolic ucis de către Minotaur.

Se așeză la birou și se reculese. Mental, părăsea mitologia – teoria – pentru a reveni la concret. *Heroină 80% puritate*. Era o pistă grozavă. O năpădiră amintirile. După ce se integrase în SRPJ^[12] din Orleans și înțelesese că subiectul central al anchetelor sale vor fi drogurile, hotărâse să urmeze un stagiul personal. Își luase o săptămână de concediu, își încuiase legitimația de polițist și pistolul în dulap și plecase apoi în Țările de Jos.

Se întâlnise cu dealeri în suburbiile Amsterdamului. Indivizi care închiriau apartamente goale, cu o masă joasă de sticlă ca unic mobilier, mult mai practică pentru tras pe nas. Dusesse tratative cu ei. Tare ca stânca, le ceruse să-i împacheteze strâns în plastic cele o sută de grame de heroină pe care le cumpăraseră. Se dusesse apoi la latrină și își băgase pachetul în anus. Cum o făceau toți înainte de a lua calea de întoarcere.

Călătorise astfel simțind otrava înăuntrul ei. Încercase astfel sentimentul că face corp comun cu meseria sa. Nu se infiltrase în mediu, ci mediul se infiltrase în ea... Nu arestase pe nimeni, nu avea nicio competență în acele teritorii. Trăise pur și simplu *ca ei*. Și luase această

decizie. De atunci își exercita meseria în această manieră. Implicată până la os. Fără altă viață decât aceasta.

Cineva ciocănea la ușă.

În minutul următor, patru șmecheri intrară la ea în birou. Le Coz, la patru ace, cu cravată, de parcă era în drum spre biserică. Amar, poreclit Jaffar, reprezenta tendința inversă: nebărbierit, neîngrijit, arătând ca un vagabond. Conante cu un trenci și un început de chelie, un fizic atât de banal că devenea o calitate. Zakraoui, zis „Zak”, un look de clown trist cu o pălărioară pe cap, dar cu o cicatrice în colțul buzelor – faimosul surâs tunisian – mai degrabă înspăimântătoare. Cei patru mușchetari. *Unul pentru toți, toți pentru ea...*

Distribui portretul pe care îl multiplicase și aștepta ca acesta să își facă efectul. Coz se strâmbă. Jaffar surâse. Conante ridică privirea cu un aer stupid. Zak își pipăia neîncrezător borul îngust al pălăriei. Anaïs le explică strategia. Ca să-l identifice pe ucigaș, trebuiau să identifice mortul.

— Cu asta? întrebă Jaffar, arătând fotografia.

Le rezumă convorbirea ei cu legistul. Injecția mortală. Calitatea excepțională a drogului. Faptul că victima fusese o persoană fără adăpost. Toate acestea restrângeau mult pisteles care trebuiau cercetate.

— Jaffar, tu te ocupi de boschetari. Cunoști zonele, nu?

— Sunt mai multe.

— Luând în considerare vârsta și profilul, clientul nostru este mai degrabă de centru și nu de periferie. Bețiv, în căutare de concerte de stradă și petreceri techno.

— Atunci pasajul Victor Hugo, strada Sainte-Catherine, Piața Général Sarrail, Piața Gambetta, Piața Saint-Projet.

— Nu uita gara. În primul rând.

Jaffar încuviință.

— După ce epuizezi toate astea, treci în revistă bisericile, adăposturile, locuințele ocupate ilegal. Arată-le portretul tuturor cerșetorilor, punkiștilor, boschetarilor

pe care îi găsești. Mai du-te la centrele de primire, la cantinele sociale, săli de forță și alte asemenea.

Jaffar se scărpină în barbă, privind la fața spartă din fotografie. Polițistul, la 40 de ani, era el însuși aproape de statutul de PFD. Divorțat, refuza cu încăpățănare să plătească pensia alimentară. Avea un proces în cârcă și se muta din hotel în hotel. Bea. Se droga. Juca la curse și poker. Se zvonea chiar și că se încurcase cu o prostituată din Étable. Dar era de neînlocuit când trebuiau trecute prin sită văgăunile orașului.

— Tu, i se adresă Anaïs lui Le Coz, faci turul dealerilor.

— Unde?

— Întreabă-l pe Zak. Dacă heroina albă a apărut pe piață, sigur nu a trecut neobservată.

— Nu e întotdeauna albă? Heroina?

— Heroina nu e niciodată albă. Este brună. Drogații o consumă brown, sub formă de pudră sau boabe. Și nu conține mai mult de 10–30% heroină. Doza care l-a ucis pe clientul nostru conținea 80%. Nici vorbă de ceva standard.

Le Coz lua notițe în carnet, ca la școală.

— Sună-i și pe jandarmii de la Gruparea interregională Bordeaux-Aquitania. Au fișe despre subiectul ăsta. Nume și adrese.

— N-o să le placă.

— Războiul dintre secțiile de poliție a luat sfârșit. Le explici problema: te vor ajuta. Contactează și închisoarea din Bordeaux. Vorbește cu toți gealații implicați în trafic de droguri.

— Păi, dacă sunt închiși...

— Sunt la curent, nu te teme. Arată portretul tuturor.

Le Coz continua să scrie cu Montblancul său strălucitor. Avea un ten mat, gene întoarse de femeie, un gât foarte fin și părul strălucind de gel. Privindu-l așa de lustruit ca un actor din filmele mute, Anaïs se gândi dacă era o idee bună să îl trimită la mititica.

— Treci și pe la farmaciști. Toxico sunt cei mai buni

clienți ai lor.

— E duminică.

— Începi cu cei de gardă. Găsește adresele de acasă ale celorlalți.

Anaïs se întoarse spre Conante: cu ochii roșii, își petrecuse toată noaptea vizionând casetele de la gară.

— Ai remarcat ceva?

— Nimic. Mai mult, canalul de vizitare este într-un unghi mort.

— Parcarea?

— Nimic deosebit. Am luat pe sus doi stagiaari ca să noteze toate numerele de mașină și să-i convoace azi pe toți conducătorii auto din ultimele patruzeci și opt de ore.

— Și din ușă în ușă? Personalul gării? Cei din clădirile abandonate?

— Suntem pe felie cu cei de la BAC. Până acum, nimeni nu a văzut nimic.

Anaïs nu se aștepta la miracole.

— Te întorci cu fotografia. Te duci cu ea la tipii de la pază, la poliția din gară, la boschetarii din zonă. Poate tipul nostru era din zonă.

Conante dădu din cap și se înveli mai bine în canadiană. Anaïs se întoarse spre Zak. O pramatie, fost boschetar, fost hoț de mașini care intrase în poliție cum se intră în Legiunea Străină. Ștergem totul și o luăm de la capăt. Îl însărcinase să dea de urma taurului mutilat. Sprijinit de perete cu mâinile în buzunare, cu un ton monoton, începu să dea raportul:

— Am început prin a-i scula din somn pe crescători. Doar în Grande Lande, Țara Bascilor și Gasconia sunt vreo zece. Dacă adăugăm Camargue și Alpille, cifra urcă la 40. Deocamdată nu am nimic.

— Ai sunat și veterinarii?

Zakraoui îi făcu cu ochiul – ea nu se formaliză.

— I-am scos din pat, șefa.

— Abatoarele, măcelăriile industriale?

— Urmează.

Se îndreptă de spate.

— O întrebare, șefa. Simplă curiozitate.

— Spune.

— De unde știi că este un cap de taur de luptă?

— Tata era pasionat de coridă. Mi-am petrecut copilăria pe arene. Coarnele unui toros bravo nu au nimic în comun cu cele ale celorlalți tauri. Mai sunt și alte deosebiri, dar nu o să îți țin un curs acum.

În treacăt, Anaïs simți o satisfacție. Îl evocase pe tatăl ei și nu trădase nici cea mai mică emoție. Vocea ei nici nu se gătuise și nici nu îi tremurase. Nu își făcea iluzii. Erau, pur și simplu, adrenalina și excitația care o făceau mai puternică în această dimineață.

— Am vorbit despre victimă, interveni Jaffar. Dar ucigașul? Ce căutăm, de fapt?

— Un tip rece, crud, care știe să manipuleze.

— Sper că fosta mea are un alibi, zise el scuturând din cap.

Ceilalți rânjiră.

— Gata cu gluma, îi opri Anaïs. Ținând cont de punerea în scenă, trebuie să excludem o crimă impulsivă, pasională sau fără premeditare. Tipul a pregătit lovitura. În amănunt. Sunt puține șanse să fie o răzbunare. Rămâne doar nebunia pură. O nebunie rece, riguroasă, marcată de mitologia greacă.

Și în concluzie Anaïs se ridică. Era o invitație clară de a trece la treabă. Cei patru polițiști o luară spre ușă. În prag, Le Coz se opri și îi aruncă peste umăr:

— Era să uit. L-am găsit pe amnezic.

— Unde?

— Nu departe. Institutul Pierre-Janet. La băieții veseli.

La amiază, după ce a făcut vizita pe secție și a luat act de urgențe, Mathias Freire s-a instalat din nou în fața calculatorului ca să verifice informațiile despre Pascal

Mischell.

Căută mai întâi în anuar, ca și în ajun. Niciun Pascal Mischell în Audenge, în valea Arcachon. Consultă din nou PMSI. Nicio urmă de fișe medicale pe acest nume în departamentul Aquitania și nici altundeva în Franța. Sună la biroul administrativ al spitalului și lansează o căutare prin agentul de serviciu. Niciun Pascal Mischell înscris la serviciul social.

Freire închise telefonul. Afară, un turneu de bile era în plină desfășurare. Auzea cum se ciocneau bilele, însoțite de strigătele pacienților înflăcărați. Doar după voce putea să spună cine participa la meci.

Psihiatrul ridică din nou receptorul și sună la primăria din Audenge. Nu răspunse nimeni. Era duminică. Sună la postul de jandarmi. Le explică despre ce era vorba și nu avu nicio problemă în a demonstra că e de bună-credință – vocea, siguranța, termenii medicali. Audenge era o localitate mică. Îi cunoșteau pe toți de la primărie – nicio Hélène Auffert nu lucra acolo.

Freire le mulțumi jandarmilor. Intuiția lui funcționa. Inconștient, cowboy-ul denatura amintirile sau le inventa pur și simplu. Diagnosticul lui se contura.

Intră pe internet și consultă cadastrul de la Cap-Ferret. O aplicație dădea șantierele deschise în oraș și în zonă. Mathias notă fiecare nume de societate apoi, tot de pe internet, numele patronilor și ale șefilor de șantier ai acestor societăți. Nici măcar o dată nu se împiedică de vreun Thibaudier.

Afară bilele continuau să se ciocnească, însoțite de strigăte, proteste, râsete necontrolate. Ca o formalitate, Freire verifică și ultimele dezvăluiri ale lui Mischell. Tatăl său se născuse la Marsac, un „mic sătuc din bazinul Arcachon”, unde mama lui ținea o tutungerie pe strada principală. Pe ecran examinează cu atenție harta regiunii. Nu găsi nici măcar satul.

Freire trecu din nou în revistă numele: marea interioară a bazinului, insula Păsărilor, promontoriul

Cap-Ferret, duna lui Pilat... Necunoscutul mințise, dar în zona asta se găsea cheia misterului.

Sună telefonul. Infirmiera de la serviciul de urgențe.

— Mă scuzați că vă deranjez. V-am sunat și pe mobil, dar...

Freire se uită la ceas: 12:15.

— Garda mea începe la ora 13.

— Da, dar vă caută cineva.

— Unde?

— Aici. La urgențe.

— Cine?

Infirmiera ezită un moment.

— Poliția.

Ofițerul de la poliția judiciară măsura cu pasul holul de la urgențe. Era minionă, cu părul scurt și cu o geacă de piele, jeansi și cizme de motociclist exact ca în cântec. Un adevărat băiețoi. Dar fața era deosebit de frumoasă, încadrată de bucle închise la culoare care îi conturau obraji. Îi sugera un termen demodat – răpitoare.

Freire se prezintă. Femeia îi răspunse pe un ton vesel:

— Bună ziua. Sunt căpitan Anaïs Chatelet.

Mathias abia își reținu surpriza. Tânăra avea un magnetism irezistibil. O prezență de o intensitate deosebită. Ea era cea care își puna amprenta asupra lumii și nu invers. Freire o analiză pentru câteva secunde.

Avea figura unei păpuși din alt secol. O față plină, albă precum o foaie de hârtie, pe care trăsăturile erau desenate dintr-o bucată, fără nicio ezitare. Gura mică sugera un fruct roșu într-un vas cu zahăr. Îi mai sugera două cuvinte, care nu aveau nicio legătură unul cu celălalt „strigăt” și „lapte”.

— Să mergem la mine în birou, i se adresă el pe tonul lui seducător. Este în clădirea de alături. Vom fi mai liniștiți.

Femeia o luă înainte fără să-i răspundă. Haina de piele i se întinse și prin ea se distingea conturul armei din dotare. Înțelese că nu abordase cea mai bună atitudine. Vocea de catifea se adresa tinerei femei. Iar la el venise în vizită căpitanul de poliție.

Se îndreptară spre unitatea Henri-Ey. OPJ-ul aruncă o privire scurtă spre jucătorii de bile. Psihiatrul observă o nervozitate, o tulburare ascunsă. Dar nu părea genul care să se sperie de vecinătatea bolnavilor mintal. Poate că locul îi amintea lucruri neplăcute...

Intrară în clădire, traversară recepția și pătrunseră în birou. Freire închise ușa și îi propuse:

— O cafea? Un ceai?

— Nu, nimic. E în regulă.

— Pot să încălzesc niște apă.

— Nu e nevoie, v-am spus.

— Luați loc.

— Așezați-vă dumneavoastră. Eu rămân în picioare.

Continuă să o privească zâmbind. Cu mâinile în buzunare, avea alura dulce a unei puștoaice cu aere de virilitate. Ocoli biroul și se așeză. Ea continua să stea nemișcată. O altă trăsătură uimitoare era tinerețea: nu părea să aibă mai mult de 20 de ani. Cu siguranță că avea mai mult, dar alura era a unei studente abia ieșită de pe băncile facultății. Strigătul. Laptele. Aceste cuvinte încă îi mai pluteau în minte.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Alaltăieri, în noaptea de 12 spre 13 februarie, ați primit în timpul gărzii dumneavoastră un amnezic. Un tip găsit în gara Saint-Jean pe calea ferată.

— Exact.

— V-a vorbit? I-a revenit de atunci memoria?

— N-aș zice.

Femeia făcu câțiva pași.

— Ieri, l-ați contactat pe locotenentul Pailhas pe telefonul mobil. I-ați vorbit de o ședință de hipnoză... Ați făcut-o?

— Azi-dimineată.

— Și nu a ieșit nimic?

— Și-a amintit câteva elemente, dar am verificat: nimic adevărat. Am...

Se opri și își împreună mâinile pe birou în semn de hotărâre.

— Nu înțeleg, căpitane. Ce e cu aceste întrebări? Locotenentul Pailhas mi-a spus că va relua ancheta astăzi. Lucrați cu dânsul? Există elemente noi?

Îi ignoră cu grijă întrebările.

— După dumneavoastră, nu simulează? Amnezia lui este una reală?

— Nu pot fi sută la sută sigur. Dar cred că e sincer.

— A suferit vreo leziune? Are vreo boală?

— A refuzat să facă vreo radiografie, dar totul mă îndeamnă să pun sindromul lui pe seama unei emoții foarte puternice.

— Ce fel de emoție?

— Nu am idee.

— Informațiile pe care vi le-a dat, despre ce anume erau?

— Vă repet, totul e fals.

— Noi avem alte posibilități pentru a le verifica

— Spunea că se numește Pascal Mischell.

M.I.S.C.H.E.L.L.

Femeia scoase o cariocă și un carnețel. Un carnețel cu copertă de vinil. Reeditarea carnețelului lui Hemingway și al lui Van Gogh. Poate un cadou de la logodnic... Scria concentrată, scoțând în mod discret în colțul gurii un vârf de limbă. Nu avea verighetă.

— Ce altceva?

— Că e zidar. Originar din Audenge. Că lucrează în acest moment pe un șantier din Cap-Ferret. Dar din nou vă spun că am verificat și...

— Continuați.

— Mi-a mai spus că părinții săi au trăit într-un cătun din bazinul Arcachon, dar localitatea nu există.

— Cum se numea?

Freire oftă a lehamite:

— Marsac.

— Și despre traumatism?

— Niciun cuvânt. Nici cea mai vagă amintire.

— Despre noaptea de la gară?

— Nimic. E incapabil să își amintească ce s-a întâmplat.

Își ținea în continuare ochii ațintiți pe carnet, dar o simțea că se uită la el pe furiș, pe sub pleoapele coborâte.

— Există vreo șansă să-și amintească rapid ceva despre acest subiect?

— Acesta va fi cel din urmă lucru pe care o să și-l amintească. Șocul, de orice natură ar fi fost, are tendința să înăbușe mai întâi memoria pe termen scurt. Oricum, sunt convins că a inventat tot. Numele. Originea. Meseria. Ce căutați de fapt?

— Îmi pare rău. Nu pot să vă spun nimic.

Mathias Freire își încrucișă brațele și spuse cu umor:

— N-aș zice că voi, polițiștii, sunteți prea cooperanți. Dacă ați avea informații suplimentare, aș putea profita ca să-mi orientez propria cercetare spre...

Se opri: Anaïs Chatelet izbucnise în râs în fața ferestrei. Se întoarse spre el încă râzând. Figura ei mai scosese la lumină un secret. Emailul dinților ei mici, de animal sălbatic.

— Ce v-a făcut să râdeți?

— Tipii care joacă bile jos. Când vine la rând unul dintre ei, toți ceilalți se ascund după copaci.

— E Stan. Un schizofrenic. Confundă jocul cu bile cu bowlingul.

Anaïs Chatelet ridică privirea și se întoarse spre el:

— Nu știu cum reușiți.

— Cum reușesc?

— Cum rezistați cu toți... țărăniții.

— Ca și dumneavoastră. Mă adaptez.

Ofițerul își continuă plimbarea prin cameră, ciocănind

ușor cu carioca coperta carnetului. Întreaga ei ființă trăda efortul de a vrea să aibă aerul unui tip dur, dar acest act de voință avea un efect contrar: o impresie de feminitate extremă.

— Sau îmi spuneți ce se întâmplă, sau nu vă mai răspund la întrebări.

Femeia se opri brusc. Își pironi privirea în cea a lui Freire. Avea ochi mari și întunecați, în fundul cărora se zărea un licăr auriu.

— Am descoperit un cadavru azi-noapte, îi spuse cu o voce neutră. La gara Saint-Jean. La două sute de metri de stația de gresaj unde a fost găsit amnezicul dumneavoastră. Ceea ce face din el suspectul ideal.

Freire se ridică. Era momentul să lupte de pe poziții egale.

— Azi-noapte dormea liniștit la mine în secție. Pot să depun mărturie.

— Victima a fost ucisă în noaptea precedentă. Nimeni nu a observat cadavrul în timpul zilei din cauza ceții. Or, atunci tipul dumneavoastră circula încă liber. Era chiar prin preajmă.

— Unde exact era cadavrul? Pe șinele de cale ferată?

Surâse cu un zâmbet micuț, dulce-acrișor.

— Într-o gaură de vizitare. De-a lungul vechilor ateliere de reparații.

Se așternu un moment de tăcere. Freire era uimit de propria sa stare de spirit. Nu era nici șocat, nici curios în legătură cu asasinatul. Admira mai degrabă tenul femeii. Îl asemena acum cu o foaie de hârtie de orez, în spatele căreia se deplasa o lumină misterioasă, poate o japoneză cu o lanternă, mergând fără zgomot, cu pași mici în șosete albe.

Se scutură. În picioare, în fața biroului lui Freire, Anaïs Chatelet se lăsa observată. Ca o femeie care se bucură de mângâierea soarelui.

Dintr-odată păru și ea că se extrage din această paranteză.

— Victima a murit în urma unei supradoze de heroină.
— Deci nu a fost o crimă?
— O crimă comisă cu ajutorul heroinei. Aveți pe aici?
— Nici vorbă. Avem opiacee. Morfină. Multe droguri chimice. Dar nu heroină. E un produs fără nicio virtute terapeutică. Și e și ilegală, nu?

Anaïs făcu un gest vag care putea să treacă drept răspuns.

— Victima, continuă el, a fost identificată?
— Nu
— Femeie?
— Bărbat. Tânăr mai degrabă.
— Amănunte deosebite... în jur? În fosă, vreau să zic?
— Victima era goală. Ucigașul i-a înfipt peste craniu un cap de taur.

De data asta, Mathias reacționează. Dintr-odată văzu totul. Șinele. Negura. Corpul gol pe fundul fosei. Căpățâna neagră a taurului. *Minotaurul*. Anaïs îl observa și ea acum cu coada ochiului, descifrând fără îndoială și cea mai mică dintre reacțiile lui.

Pentru a disimula stânjeneala, Freire ridică tonul:

— Ce doriți la urma urmei de la mine?
— Părerea dumneavoastră despre... pacient.
— Și-l aminti pe colos. Pălăria de cowboy. Cizmele. Aspectul de căpcăun din desenele animate.

— Absolut inofensiv. V-o spun cu certitudine.
— Când l-am găsit, avea în mână obiecte pline de sânge.

— Victima dumneavoastră nu a fost mutilată aplicându-i-se lovituri cu o cheie mecanică și nici cu o carte groasă, nu-i așa?

— Sângele de pe ele corespunde cu cel al victimei.
— Zero pozitiv. O grupă foarte răspândită și...
Freire se opri: ghicise jocul tinerei femei.
— M-ați dus. Știați că nu el este asasinul. Deci de ce vă interesează?

— Nu știu. Dar ar mai fi o posibilitate. Era pe acolo

când asasinul a pus cadavrul în fosă. Poate că a văzut ceva. Se opri o secundă, apoi continuă: Șocul care i-a provocat amnezia poate este cauzat de ceea ce a văzut în noaptea aceea.

Mathias înțelese – de fapt o simțise din prima clipă – că avea de-a face cu o polițistă strălucită, mult deasupra mediei.

— Aș putea să îl văd?

— E prematur. E încă foarte obosit.

Îi aruncă o privire peste umăr. Nu știai pe ce picior să dansezi cu fata asta. Uneori brutală, alteori răzvrătită.

— Și ce-ar fi dacă mi-ați spune adevărul?

Freire ridică din sprâncene.

— Adică?

— Aveți un diagnostic exact pentru acest om.

— De unde știți?

— Instinctul vânătorului.

Izbucni în râs.

— Prea bine. Veniți cu mine.

Centrul de documentare era la șase clădiri de unitatea Henri-Ey. Traversară campusul în aerul însoțit și rece. Aleile cenușii. Pavilioanele cu acoperișuri țuguiate. Palmierii. Era duminică, și în ziua aceea, deși friguroasă, familiile se plimbau, înconjurând de obicei un personaj cu un comportament deviant. Anaïs Chatelet îi privea fără jenă pe vizitatori și pe pacienți. Erau, desigur, și cazuri izolate. O doamnă în vârstă care se juca de-a păpușile cu un bidon de balsam de rufe, un tânăr cu degete ca niște gheare care vorbea singur, un bătrânel care se ruga la baza unui copac, mângâindu-și barba cu amândouă mâinile.

— Dar aveți ceva ciudați pe-aici...

Căpitanul nu umbla cu mânuși în descrierea pacienților și acest lucru îi plăcu lui Freire. În general,

vizitatorii arborau o mină de circumstanță. Pentru a-și ascunde mai bine frica sau boala. Anaïs se temea și ea, dar modul ei de a reacționa era atacul frontal.

— Niciun bolnav nu scapă de aici?

— Azi îi numim pasageri.

— Ca în autobuz?

— Exact, zâmbi el. Doar că aici nu merg nicăieri.

— Dar există evadări sau nu?

— Deloc. Spitalele specializate sunt fondate pe principiul invers.

— Nu înțeleg.

Freire indică o nouă alee. Își continuară plimbarea. Soarele era sus și cerul fără nori nu lăsa loc ideilor negre.

— De mai mult de cincizeci de ani, linia psihiatriei moderne este „deschideți porțile!” Grație neurolepticelor, cea mai mare parte a pacienților devin aproape ca și ceilalți. Pot oricum să se întoarcă la familiile lor sau să își continue viața în apartamente terapeutice. Cu toate acestea, mulți dintre ei preferă să rămână aici, unde se simt în siguranță. Le e frică de lumea exterioară.

— Cei care rămân sunt cei incurabili?

— Da, cronicii.

— Nu pot fi vindecați?

— Folosim rar acest termen în psihiatrie. Să spunem că există uneori cazuri de ameliorare la schizofrenici, de exemplu. Pentru ceilalți trebuie să tratăm, însoțim, încadrăm, stabilizăm...

— Chiar să și drogați.

Ajunseseră la Centrul de Documentare. O clădire din cărămidă, dominată de un coș care ar fi putut adăposti tot atât de bine sistemul de încălzire sau unelte de grădinarit. Freire își căută cheile. Discuția îl amuza.

— Toată lumea privește cu ochi răi aceste tratamente. Faimoasa cămașă de forță chimică. Dar primii care au de suferit sunt chiar bolnavii. Când ești obsedat că șobolanii îți halesc creierul sau când voci te asaltează ziua și noaptea, credeți-mă că e mai bine să fii oarecum amorf.

Descuie ușa. Strecură mâna înăuntru ca să aprindă lumina. Era plăcut să intre aici, duminica, cu polițista asta superbă. Ca un puști care își vizitează coliba din fundul grădinii.

Anaïs Chatelet observă decorul în tăcere. De ani de zile, șefa biroului ducea o luptă subterană contra PVC-ului, neoanelor și mochetei. Recuperase tot mobilierul de lemn al spitalului – dulapuri, biblioteci, birouri cu sertare... Rezultatul era un decor cald, creând o atmosferă propice meditației, încărcată cu o notă de rigurozitate.

— Așteptați-mă aici.

Se găseau în sala de lectură, mobilată cu pupitre și scaune în stil Jean Prouvé. Freire trecu în biblioteca propriu-zisă: șiruri de rafturi care purtau un secol de lucrări de specialitate, monografii, teze, jurnale medicale. Mathias știa de unde să scoată la iveală cărțile de care avea nevoie pentru demonstrație.

Când reveni în sală, Anaïs se așezase la un pupitru. Savoră spectacolul: silueta de motociclist, piele și jeanși în contrast cu confortul maro-auriu al camerei. Își trase un scaun și se așeză de partea cealaltă a pupitrului, cu documentația în față.

— Cred că Mischell, cel care pretinde că se numește așa, este în plină fugă psihică.

Anaïs făcu ochii mari.

— Am crezut mai întâi că suferă de un sindrom amnezic retrograd. O pierdere de memorie clasică, care atinge memoria personală. A doua zi după internare, amintirile au început să îi revină. Trecutul îi ieșea la lumină. În realitate se petrecea exact contrariul.

— Contrariul?

— Cowboy-ul nostru nu își reamintea, ci inventa. Își crea o identitate nouă. Este ceea ce se numește „fugă psihică” sau „fugă disociativă”. În jargonul psihiatrilor îi mai spunem sindromul „călătorului fără bagaje”. O patologie extrem de rară, cunoscută din secolul al XIX-lea.

— Explicați.

Freire deschise prima carte – scrisă în engleză – și se opri la un capitol. Întoarse apoi cartea pentru ca Anaïs să poată citi. *The personality labyrinth*, de un anume McFeld, de la Universitatea Charlotte, din Carolina de Nord.

— Se întâmplă ca un om, sub presiunea unui stres puternic, să dea colțul străzii și să își piardă memoria. Mai târziu, când crede că își amintește, își inventează o nouă identitate, un trecut nou, pentru a scăpa de propria lui viață. E un fel de fugă, dar în interiorul său.

— Tipul e conștient de ceea ce face?

— Nu. Mischell, de exemplu, chiar crede că își amintește. În realitate este pe cale să își schimbe pielea.

Anaïs frunzărea cartea, dar nu citea. *Reflecta*. Mathias o privea atent. Avea buzele strânse. Ochii îi clipeau rapid. O simțea: era familiarizată cu tulburările psihologice. Ridică brusc privirea și Freire tresări.

— De când se studiază cazurile acestea?

— Primele fugi psihogene au fost descoperite în secolul al XIX-lea în Statele Unite. În general, erau din cauza unor condiții de viață insuportabile: datorii, crize conjugale, coșmaruri. Fugarul se ducea până undeva și nu se mai întorcea niciodată. Între timp, uita totul. Când își amintea, era un cu totul alt om.

Freire luă o altă lucrare și o deschise la pagina potrivită pentru polițistă.

— Cel mai faimos caz este cel al lui Ansel Bourne, un preot evanghelic care s-a stabilit în Pennsylvania sub numele de AJ Brown și a deschis o papetărie.

— Bourne, ca Jason Bourne?

— Robert Ludlum s-a inspirat din numele acestuia pentru personajul lui amnezic. În Statele Unite este o referință foarte cunoscută.

— Este la fel cu ceea ce noi numim personalitate multiplă?

— Nu. Cei care suferă de acest sindrom adăpostesc în

ei mai multe personaje în același timp. În cazul de care vorbesc, amnezicul înăbușă personalitatea sa precedentă și devine altcineva. Nu există coabitare.

Anaïs parcurse lucrările, articolele consacrate fenomenului. Din nou nu citea. Ceea ce dorea era o explicație cu voce tare.

— Pentru dumneavoastră, Mischell este un astfel de caz?

— Sunt convins.

— De ce?

— Mai întâi, amintirile lui sunt false. Verificați și voi. Mai mult, în ele se simte că sunt fabricate... inconștient.

— Dați-mi un exemplu.

Mathias se ridică și ocoli biroul din stejar masiv al șefei de secție. Într-un sertar găsi ceea ce căuta și reveni, așezându-se în fața lui Anaïs cu o cutie de Scrabble în mână.

— Necunoscutul nostru spune că se numește „Mischell”.

Scrise cu literele de plastic: MISCHELL.

— De multe ori un nume inventat de subconștient este o anagramă.

Amestecă literele și scrise: SCHLEMIL.

— Ce înseamnă asta?

— N-ați auzit de Peter Schlemihl?

— Nu, îi răspunse ea pe un ton franc.

— Este eroul unui roman din secolul al XIX-lea scris de Adelbert von Chamisso. Omul care și-a pierdut umbra. Amnezicul nostru, când și-a creat noua identitate, și-a amintit de cartea aceasta...

— Are vreo legătură cu trecutul lui?

— Pierderea umbrei este poate pierderea identității lui. De când e aici, Mischell are același vis. Merge în soare printr-un sat gol. Dintr-odată o explozie albă și fără zgomot are loc. Fuge, dar umbra lui rămâne lipită pe un perete. Mischell și-a lăsat dublura în urma lui.

Repetând analiza în fața femeii, i se păru că sună mai

bine decât cu o seară înainte. Această descifrare era de fapt traducerea simbolică a fugii lui.

— Revenind la problema mea, spuse Anaïs, ridicându-se (nu își scosese haina). Criza aceasta ar fi putut fi provocată de un șoc, nu? Ceva ce ar fi văzut?

— Cum ar fi o crimă sau un cadavru? zâmbi Freire. Aveți o continuitate în idei. Da, e posibil.

Anaïs se apropie de pupitru. Mathias era încă așezat. Raportul de forțe redevenise ceea ce fusese la început.

— Care sunt șansele să îl faceți să-și recapete memoria reală?

— Deocamdată sunt foarte mici. Trebuie să descopăr cine este într-adevăr pentru a-l aduce cu blândețe înapoi în el însuși. Doar atunci își va putea aminti.

Tânăra femeie bătu din picior.

— O vom face împreună. Informațiile pe care vi le dă sunt utilizabile.

— Nu chiar. Își fabrică noua identitate cu fragmente din cea veche. Sunt elemente deformate, eliptice, uneori inversate.

— Ați putea să îmi dați notițele dumneavoastră?

— Nici vorbă.

Freire se ridică la rândul lui și se înclină pentru a atenua violența reacției sale.

— Îmi pare rău, dar e imposibil. Secret medical.

— Este vorba de o crimă, spuse ea pe un ton dintr-odată autoritar. Pot să vă convoc în calitate de martor direct.

Ocoli pupitrul și se opri în fața lui Anaïs. O depășea cu un cap, dar tânăra femeie nu părea să fie impresionată.

— Convocați-mă dacă vreți. Pentru a mă interoga, veți avea nevoie mai întâi să solicitați o autorizație Consiliului de Ordine. Care vi se va refuza. O știți ca și mine.

— Nu aveți motiv să reacționați așa, îi spuse ea, reluându-și mersul în sus și în jos. Am putea să ne unim eforturile... E imposibil ca aceste două cazuri să nu fie legate între ele. Nu sunteți gata să faceți orice pentru a

descoperi adevărul?

— Până la un punct. Vreau să îmi vindec pacientul. Nu să îl las în voia sorții.

— Nu aveți cum să mă împiedicați. Nu uitați că el rămâne suspectul meu principal.

— E o amenințare?

Ea se apropie cu mâinile în buzunare, fără să răspundă. Își regăsise atitudinea de la început. Gata să înfrunte lumea, își înfipse și el mâinile în buzunare. Geacă neagră de piele împotriva halatului alb.

— Am terminat?

— Nici vorbă.

— Poftim?

— Vreau să văd fiara.

O oră mai târziu, în parcare spitalului Pierre-Janet, Anaïs își verifica mesajele. Le Coz sunase de trei ori. Îl sună imediat.

— L-am identificat.

— Cum îl cheamă?

— Duruy. Philippe. 24 de ani. Fără slujbă. Fără domiciliu stabil. Muritor de foame.

Își luă carnetul și notă pe scurt informațiile.

— Suntem siguri?

— Cu certitudine. N-am scos nimic de la dealeri, dar am interogat patru farmaciști până am dat peste Sylvie Gentile, domiciliată în Talence, strada Camille-Pelletan, numărul 74. Are o farmacie în Piața Victoire.

— Știu unde e. Continuă.

— I-am trimis fotografia pe mobil. A identificat oficial victima, în ciuda contuziilor și cusăturilor. De trei luni venea la ea pentru stocul lunar de Subutex.

— Bravo.

— Nu e tot. L-am sunat pe Jaffar. Boschetarii de la Victor Hugo l-au recunoscut și ei pe individ. Îl știau de

Fifi, dar e același tip. Un gotic, care când apărea, când dispărea. Putea lipsi și săptămâni întregi. După ei, Duruy se aciuiase într-un boschet pe lângă strada Vignes.

Descuie portiera și se urcă în mașină.

— Când l-au văzut ultima oară?

— Farmacista, acum trei săptămâni. Boschetarii, de câteva zile. Nimeni nu știe cum și-a petrecut zilele înainte de a fi ucis.

— N-avea amici? Apropiați care să poată să ne spună mai multe?

— Nu. Duruy era un solitar. Când dispărea, nimeni nu știa unde se duce.

— Nu avea câine?

— Ba da. Un ciobănesc. De negăsit. Ucigașul i-o fi făcut și lui seama.

— Verifică totuși și adăposturile de animale.

Anaïs se gândi la camerele de supraveghere. Va trebui să extindă vizionările. Să pieptene tot orașul. Philippe Duruy ar putea fi pe una din înregistrări. Împreună cu furnizorul ucigaș? Și visele sunt bune la ceva.

— Și boarfele?

— Îngropate fără îndoială, împreună cu potaia.

Recapitulă în minte filmul crimei, cu mai multă precizie. Ucigașul nu era boschetar și nici vreo cunoștință de-a lui Duruy. Își reperase victima cu câteva zile înainte de a lovi. Îl îmbrobodise cu vorbe. Îi câștigase încrederea. Știa că Goticul era toxi. Știa că era un solitar – cu atât mai ușor de eliminat cu discreție. Știa că avea câine – deci avea un plan despre cum să se descotorosească de el.

Amănuntele. Vineri 12 februarie. Să zicem ora 20. Noaptea cade asupra Bordeaux-ului. Noaptea și ceața. Poate își plănuiuse deja agresiunea pentru această zi și vremea a ținut cu el. Știa de unde să îl ia pe Philippe Duruy. Îi propune o seringă de Inferno și îl duce într-un loc ferit unde totul era pregătit. De notat distrugerea rapidă a oricăror urme. Câine, ambalaj, haine. Un ucigaș

organizat. Cu nervi de oțel. *Un profi în domeniu.*

— Ai luat numele medicului curant? continuă ea.

— La naiba. Am uitat. Am fost atât de bucuros de...

— Nu-i nimic. Trimite-mi prin SMS numărul farmacistei. Mă ocup eu.

— Eu ce să mai fac?

— Dat fiind că ai acum starea lui civilă, reconstituie faptele și acțiunile lui Duruy la Bordeaux. Și nu doar aici.

— Cam nașpa. Tipii de genul ăsta...

Anaïs înțeluse ce voia să zică. Oamenii străzii erau ultimii oameni liberi ai societății moderne. Nu carte de identitate. Nu carnet de cecuri. Nu mașină. Nu mobil... Într-o lume în care fiecare conexiune, fiecare apel, fiecare mișcare era memorizată, ei erau singurii care nu lăsau urme.

— Dacă e drogat, încearcă la FNAILS.

Fișierul Național Automat de Interceptare a Folosirii Stupefiantelor la nivel de individ avea date despre toate arestările legate de droguri. Titulatura nu se potrivea pe deplin cu inițialele, dar Anaïs încetase demult să mai înțeleagă acronimele poliției naționale.

— Ampretele nu au dat niciun rezultat, i-o întoarse Coz.

— Ceea ce dovedește că tehnologia nu este o știință exactă. Sunt sigură că Duruy a mai fost arestat. Mai verifică o dată. Vezi și pe partea cu sănătatea. Duruy a fost internat cel puțin o dată pentru consum și tot ce mai urmează. Poate că a solicitat ajutor social. Fă-mi un tablou total.

— Și cu dealerii?

Ea nu mai credea în pista aceasta. Distribuitorii tăceau mâlc și oricum, nu ei erau cei care îi vânduseră ucigașului heroina albă – *acesta avea propria filieră.*

— Poți să-i uiți. Concentrează-te pe administrativ. Vreau și biografia completă a lui Duruy. Sună-l pe Jaffar. Să pună în mișcare rețeaua socială. Asociații, organizații. Să se întoarcă la vagabonzi și boschetari. Vezi și cu

Conante. Să continue vizionările de la camerele de supraveghere. Trebuie localizat Duruy pe ele. Vreau să știu cum și-a petrecut ultimele zile până la ultima secundă. Prioritate absolută.

Anaïs închise și demară. Abia aștepta să părăsească locurile astea de închisoare și nebunie. Merse câteva minute până în orașul universitar situat în Talence. Din nou parcare. Din nou oprire. Își consultă din nou SMS-urile. Coz îi trimisese coordonatele farmacistei. O sună imediat pe Sylvie Gentile. Femeia nu avea registrul cu ea – își petrecea duminica împreună cu familia –, dar își amintea medicul curant al lui Philippe Duruy, David Thiaux. Un medic din cartier.

Un alt telefon. Anaïs dădu peste nevasta doctorului. Acesta juca golf la circuitul de 18 găuri de la Laige. Anaïs știa unde e. Răsuci cheia în contact și o luă spre Caychac, unde se găsea traseul.

La volan, reflecta la întâlnirea cu amnezicul. Imposibil să își facă o idee. Din punct de vedere fizic, omul era impresionant. În rest, părea destul de simplu. La prima vedere, părea incapabil să facă rău unei muște, dar ea nu era plătită să își facă impresii la prima vedere. O singură certitudine: gigantul nu avea profilul unui criminal organizat și nici al unui mare dealer.

Ora 14:30. Anaïs o luă pe drumul spre Medoc. Trecu la întâlnirea cu medicul. *Ce e mai bun trebuie lăsat la urmă.*

Mathias Freire reprezenta arhetipul frumosului tenebros. Trăsături regulate, dar răscolite de o agitație interioară. Ochi sumbri, intenși care refuzau să își dezvăluie secretele. Părul și mai negru, ondulat, răvășit romantic. Cât despre ținută, era clar că nu dă doi bani pe cum arată. În halatul alb șifonat, Freire arăta ca un pat nefăcut. Și de aceea îl vedea cu atât mai sexy...

Potolește-te, Anaïs. Mai confundase ea slujba cu sentimentele, ceea ce dusesese întotdeauna la catastrofe. În orice caz poziția psihiatrului nu era în avantajul ei. El își va proteja întotdeauna pacientul în ceea ce privește

ancheta și nu se va repezi să-i telefoneze dacă va da peste ceva...

În față îi apărură panoul de golf de la Laige. În sine se bucura că lucrează duminică. Cel puțin nu își va petrece după-amiaza tolănită pe canapea și ascultând *Wild Horses* de la Stones sau *Perfect Day* de la Lou Reed. Slujba era ultimul refugiu al naufragiaților inimii.

Clădiri lungi, cenușii din lemn, în stil Bahamas, deschideau terenul de golf. Structuri din pin și garduri și acoperișuri din cedru roșu. Văile înverzite încadrau aceste linii gri ca o completare a programului.

Parcă, strecurând Golful printre mașinile 4X4 Porsche Cayenne și Aston Martin. Ieșind din mașină, ar fi avut chef să zgârie caroseriile lustruite sau să smulgă una-două oglinzi retrovizoare. Ura golful. Ura burghezia. Ura Bordeaux-ul. Și totuși, se întorsese. Dar e bine să-ți alimentezi ura. Să o hrănești cum hrănești o fiară. Această energie negativă o ținea deasupra.

Intră în clădirea clubului. În timp ce trecea de intrare, își închipui cum ar fi să dea nas în nas cu tatăl ei. Se temea mereu de o astfel de eventualitate. Un alt motiv să se distanțeze de acest oraș.

Aruncă o privire în saloane și în magazinul cu echipamente. Nicio figură familiară. Tot atât de mult se temea ca în cercul ei de apropiați să nu fie recunoscută drept fiica lui Chatelet. Nimeni din sferele înalte ale Bordeaux-ului nu uitase scandalul asociat acestui nume.

Ajunse la bar. Era încă uimită că, deși purta jeanși și bocanci, nimeni nu venise încă să o poftască afară. Jucătorii de golf – în majoritate bărbați – stăteau cu coatele rezemate de tejgheaua barului. Toți purtau uniforma reglementară. Pantaloni în carouri. Tricouri polo pe corp. Bocanci cu ținte. Mărcile se afișau obscen. Ralph Lauren, Hermes, Louis Vuitton...

Se prezentă barmanului, arătându-i discret legitimația și îi explică pe cine caută. Barmanul îl chemă pe șeful băieților care adunau mingile. Un anume Nicolas, dacă era să te iei după ecusonul prins de puloverul lui verde. Luară una dintre mașinuțele electrice când fură anunțați că medicul se întorsese la vestiar. Anaïs întrebă unde e.

— Aici, răspunse Nicolas, frânând în fața unei cabane de lemn. Dar este rezervată pentru bărbați.

— Însoțește-mă.

Intrară în bârlogul bărbaților. Zgomot de dușuri, zumzet de voci grave, efluvii de sudoare și parfum. Bărbații se îmbrăcau, în picioare în fața dulapurilor cu uși din lemn. Alții ieșeau de la duș, uzi learcă și cu catargul în bernă. Alții își aranjau părul sau se dădeau cu gel hidratant.

Anaïs avea impresia că intrase în anticamera atotputernicilor masculi. Sigur se vorbea aici despre putere, politică, victorii sportive. Și, bineînțeles, despre sex. Fiecare își lăuda aici amanta, performanțele, satisfacțiile, ca și rezultatele de pe terenul verde. Deocamdată, nimeni nu o băga în seamă.

Se adresă lui Nicolas:

— Unde este Thiaux?

Acesta arată un bărbat care tocmai își punea cureaua. Masiv, având în jur de cincizeci de ani, cu părul cărunț. Anaïs se apropie și simți o tulburare subită. Tipul semăna cu tatăl ei. Aceași figură largă, bronzată, nemaipomenită. Aceași mutră de proprietar funciar, căruia îi place să își simtă pământurile sub picior.

— Doctorul Thiaux?

Bărbatul îi zâmbi. Disconfortul ei crescuse. Aceiași ochi de aisberg care nu-și ofereau transparența decât ca să te înghețe și mai tare.

— Eu sunt.

— Anaïs Chatelet. Căpitan la Poliția din Bordeaux. Aș dori să vorbim despre Philippe Duruy.

— Philippe, da, înțeleg.

Ridică piciorul pe banchetă ca să își lege șireturile. Părea indiferent la zgomotele din jur. Anaïs îl lăsă un pic în pace.

Bărbatul trecu la al doilea pantof.

— Are probleme?

— E mort.

— Supradoză?

— Exact.

Thiaux se îndreptă și ridică încet capul cu un aer fatalist.

— Nu păreți surprins.

— Cu ce își băga în vene, nici nu ai de ce să te miri.

— I-ați prescris Subutex. Încerca să se lase?

— Avea perioade. De la ultima consultație, era pe 4 mg de Sub. Părea a fi bine, dar nu speram la prea mult. Și ca dovadă...

Medicul își luă pardesiul pe braț.

— Când l-ați văzut pe Philippe ultima oară?

— Trebuie să mă uit în agendă. De vreo două săptămâni.

— Ce știți despre el?

— Nu mare lucru. Venea la dispensar pentru rețeta lunară, își lăsa câinele afară și nu își povestea viața.

— La dispensar? Nu îl primeați la cabinet?

Își încheie nasturii de lemn și își puse pe umăr sacul de sport.

— Nu. Dau consultații în fiecare joi în cartierul Saint-Michel. Un CMP. Centru medico-psihologic.

Lui Anaïs îi fusese greu să și-l imagineze pe acest burghez primindu-l pe boschetarul jegos de Philippe Duruy. Acum îi era și mai greu să și-l imagineze într-o sală cu linoleum pe jos, consultându-i pe marii marginalizați ai cartierului.

— Vă miră probabil că un medic ca mine asigură o gardă la un dispensar. Cu siguranță e ca să îmi curăț conștiința.

Spusese asta pe un ton ironic. Pe Anaïs personajul o

irita din ce în ce mai mult. Behăiala din jurul ei făcea situația și mai rea. Undele funeste de bărbați triumfători, fericiți să fie împreună, savurându-și forța și averile, îi găureau urechile.

Thiaux apăsă și mai tare pe pedală.

— Pentru voi, polițai de stânga, noi suntem sursa tuturor relelor. Orice am face, facem greșit. Acționăm doar din interes sau din ipocrizie burgheză.

Se îndreptă spre ușă, salutând în treacăt pe unul și pe altul. Anaïs îl prinse din urmă:

— Philippe Duruy nu v-a vorbit niciodată despre familia lui?

— Nu cred că avea familie. În orice caz, nu a vorbit niciodată despre vreuna.

— Despre prieteni?

— Nici atât. Era un nomad. Un singuratic. Cultiva acest stil. Genul tăcut și închis. Care călătorește în căutare de muzică și droguri.

Thiaux ieși pe ușă. Anaïs se ținu după el. Era abia ora 16 și deja se făcea noapte. Croncănitul ciorilor înlocui vocile bărbaților. I se făcu frig.

— Dar avea ca bază Bordeaux-ul.

— Bază e un cuvânt mare. Să spunem că în fiecare lună venea să mă vadă. Deci aici era colțișorul lui, da.

Medicul ajunsese în parcare și își scoase cheile de la mașină. Mesajul era clar: nu avea de gând să o mai lungească cu Anaïs.

Ea îl mai întrebă o dată:

— Nu v-a vorbit niciodată despre trecutul lui? Despre originea lui?

— Nu aveți o idee prea clară despre schimburile de cuvinte dintre un medic de dispensar și un toxi precum Duruy. Bună ziua, bună seara și basta. Fac un bilanț de sănătate, semnez rețeta și tipul dispare. Nu sunt psihiatru.

— Consulta vreunul la CMP?

— Nu, nu cred. Philippe nu căuta ajutor. Strada era

alegerea lui.

— Avea și alte probleme de sănătate în afară de droguri?

— Contractase o hepatită C acum câțiva ani. Nu lua niciun tratament, nu ținea niciun regim. Sinucidere curată.

— Știți cumva cum s-a apucat de heroină?

— Parcursul clasic, cred. Canabis, amfeta, ecstasy. Începi prin a lua heroină ca să eviți răul de după ecstasy duminică-dimineța și te trezești dependent luni. Mereu aceeași porcărie.

Doctorul ajunsese în fața unui Mercedes negru clasa S. Pentru prima dată păru cuprins de un pic de lașitate. Timp de câteva secunde, lăsă garda jos. Imobil, în fața mașinii, cu cheile în mână. În secunda următoare își relua ținuta și apăsă pe telecomandă.

— Nu văd rostul întrebărilor dumneavoastră. Dacă Philippe a murit de o supradoză, unde e problema judiciară?

— Duruy a murit în urma unei supradoze, dar e vorba de o crimă. I s-a injectat o doză letală de heroină. O heroină foarte pură. Apoi i s-a strivit fața cu o căpățână de taur care i s-a tras pe cap până la umeri.

Thiaux tocmai își deschidea portbagajul. Păli. Anaïs savura spectacolul. Frumoasa stăpânire de sine a doctorului începea să dispară.

— Ce e? Un criminal în serie?

În zilele noastre, toată lumea are aceste cuvinte pe buze. Ca și cum era vorba de un fenomen social bine-cunoscut, ceva între șomaj și sinucidere profesională.

— Dacă este, este la început. V-a vorbit de dealerii lui?

Își puse sacul în portbagaj și îl închise cu un zgomot sec.

— Niciodată.

— Ultima oară când l-ați văzut v-a vorbit de un alt dealer? De o heroină de o calitate excepțională?

— Nu, dimpotrivă, era mai hotărât ca niciodată să nu

se mai drogheze.

— Nu l-ați mai văzut de atunci? Într-un alt context?

Thiaux deschise portiera.

— Deloc.

— Vom verifica, spuse, vârându-și mâinile în buzunare.

Regretă imediat cuvintele. Cuvinte de sticlete. Cuvinte de prost. Medicul nu era suspect. Fraza era menită doar să îl neliniștească. Toți sticleții aveau această grandoare a puterii.

Medicul se rezemă de cadrul portierei.

— Faceți totul pentru a fi dezagreabilă, domnișoară, dar cu toate acestea, îmi sunteți simpatcă. O puștoaică ce vrea o lume întreagă, la fel ca toți cei pe care îi văd în fiecare săptămână la dispensar.

Anaïs își încrucișă brațele. Tonul compătimitor o deranja și mai mult.

— Vă voi încredința un secret, îi spuse doctorul, aplecându-se spre ea. Știți de ce asigur aceste consultații la dispensar când la mine la cabinet vine clientela cea mai înaltă din Bordeaux?

Anaïs rămase nemișcată, bătând din picior, mușcându-și buzele. Perfectă în postura sa de mic animal de pradă.

— Fiul meu a murit în urma unei supradoze la vârsta de 17 ani. Nici nu-l bănuisem în stare să fumeze vreun joint. Vi se pare suficient ca motiv? Nu pot să mai schimb nimic. Dar pot să ajut niște puști în suferință și mereu ai de câștigat.

Portiera se trânti. Anaïs privi Mercedesul dispărând pe sub copaci în noapte. Îi reveni o amintire: vocea lui Coluche. Replica lui vizavi de sticleți: „Da, știu, am un aer un pic tâmpit”: Fraza o simți ca pe o sentință personală.

Ora 21.

În sfârșit, garda se terminase. Mathias Freire se întorcea spre casă, gândindu-se la omul cu pălărie de

cowboy și la Minotaur. De la vizita lui Anaïs Chatelet, nu încetase să se întrebe care ar fi putut fi legătura dintre cele două cazuri. Toată după-amiaza dăduse consultații, fără să-i iasă din cap această întrebare. Care era legătura dintre Mischell și crimă? Oare ce văzuse de fapt amnezicul? Regreta că nu acceptase propunerea polițiștei. Nu vedea cum ar mai fi putut avansa în cazul cowboy-ului.

În timp ce deschidea ușa de la casă, îi veni o idee. O cacealma. Aprinse lumina în salon, după care se conectă la internet. Găsi foarte simplu coordonatele laboratorului tehnic al poliției cel mai apropiat de Bordeaux, LPS 31, situat la Toulouse. Se întrebă dacă nu cumva una dintre echipele lor se ocupase cu prelevarea de probe de pe mâinile lui Mischell. Dacă era așa, tot ei se ocupaseră și de cazul Minotaurului.

Cea mai simplă metodă de a afla era să îi sune.

I se făcu legătura cu ofițerul de serviciu. Se prezentă ca expertul psihiatru al suspectului din cazul cadavrului de la gara Saint-Jean. Tipul de la capătul firului era la curent – material suplimentar fusese trimis de dimineață pentru analize.

Freire avusese dreptate. Aceași echipă prelevase probe și de la necunoscut în noaptea de 13 februarie și apoi, în seara următoare, și de la scena crimei. O simplă coincidență: tehnicienii erau deja la Bordeaux pentru un alt caz.

— Puteți să-mi dați numărul de mobil al șefului de echipă?

— Al coordonatorului, vreți să spuneți?

— Exact, al coordonatorului.

— Nu asta e procedura. De ce nu sună ofițerul însărcinat cu acest caz?

— Anaïs Chatelet? Ea mi-a spus să vă sun.

Numele își făcu efectul. După ce îi dictă numărul, tipul adăugă:

— Se numește Abdellatif Dimoun și e încă la Bordeaux.

Lucrează cu un laborator particular. Vrea să fie acolo când vor sosi rezultatele.

Freire mulțumi, închise și formă cele opt cifre.

— Alo?

Freire relua povestea cu expertul psihiatru. Numai că numitul Abdellatif Dimoun nu era venit cu pluta.

— Nu voi da rezultatele decât ofițerului însărcinat cu ancheta împreună cu o copie pentru judecător, atunci când acesta va fi desemnat.

— Clientul meu este amnezic, replică Freire. Încerc să-l ajut să-și recapete memoria. Cel mai mic detaliu, cel mai mic indiciu, m-ar putea ajuta.

— Înțeleg, dar trebuie să discutați mai întâi cu Anaïs Chatelet.

Freire îl ignoră.

— Din raport reiese că ați prelevat particule de praf de pe...

— Ești căpos, bătrâne. Îi trimit raportul lui Chatelet mâine dimineață. Vorbește cu ea.

— Am putea câștiga timp. Încerc o ședință de hipnoză mâine-dimineață la prima oră. Un cuvânt la telefon mă poate ajuta să câștig o zi!

Tehnicianul nu îi răspunse. Ezita. Birocrația enerva pe toată lumea. Freire profită de avantaj:

— Fă-mi un rezumat al rezultatelor voastre. Clientul meu – care e pe cale să își recupereze memoria – susține că praful de sub unghiile sale ar putea fi praf de cărămidă.

— Nici vorbă.

— Atunci ce e?

— O specie de fitoplancton.

— Poftim?

— Plancton marin. Un microorganism care se găsește pe litoralul atlantic francez, în partea sudică a acestuia. Pe coasta bască.

Freire se gândi la fabulațiile lui Mischell, despre Audenge, Cap-Ferret, Marsac, satul imaginar de lângă

Insula Păsărilor. Deformări și abateri în raport cu originea lui reală: *Țara Bascilor*.

— Ați identificat acest plancton marin?

— A trebuit să apelăm la specialiștii de la Ifremer și de la Conservatoire du littoral. Planctonul face parte din dinoflagelate, *Mesodinium harum*. Tipul cu care am stat de vorbă spunea că este o specie rară. Aparține florei submarine de pe coasta bască.

Mathias își notă repede pe un carnet și reluă problema cât era caldă:

— Ați mai găsit și altceva?

Tehnicianul ezită, apoi confirmă:

— Ce îi va interesa pe polițiști este că același plancton l-am mai găsit undeva.

— Unde?

— La locul crimei. Pe fundul fosei de vizitare. Analizele noastre au stabilit că există o corespondență între eșantioanele de la tip și cele din fosă.

Freire digeră informația în tăcere. Anaïs Chatelet avusese dreptate: amnezicul văzuse corpul sau poate chiar îl...

— Mulțumesc, încheie el. Pentru moment nu voi ține cont de acest amănunt în timpul ședinței de hipnoză. Ancheta judiciară e treaba poliției.

— Bineînțeles, răspunse tehnicianul pe un ton înțeleghător. Mult noroc.

Mathias închise. Cu un scris nervos rezumă elementele conversației. Planctonul marin desemna Țara Bascilor. Poate și o meserie în legătură cu marea. Până în prezent era convins că Mischell avea o meserie manuală, sub cerul liber. *Pescar*? Sublinie cuvântul de câteva ori.

Dar planctonul îl mai lega în mod direct pe Mischell de cadavru. Freire ridică stiloul: avu pe moment impresia că această legătură se răsucea în jurul gâtului pacientului său.

În același timp nu putea să se despartă de convingerea lui de medic: cowboy-ul era nevinovat. Poate că îl

surprinsese pe ucigaș. Poate că se bătuse cu acesta pe fundul fosei, înarmat cu anuarul și cu cheia mecanică. La urma urmei, sângele poate că era al ucigașului...

Ca și cum această concluzie îi dădu o altă idee, Freire se ridică și se îndreptă spre bucătărie. Fără să aprindă lumina, se duse la fereastră și privi spre strada întunecată.

Oamenii în negru nu erau acolo.

— Chateau-Lesage este un Cru Bourgeois superior, din Listrac-Medoc, una dintre cele șase denumiri de origine controlată ale Medocului...

Lui Anaïs îi era frig. Sala, cu rezervoarele înalte, cromate, aliniată ca niște sarcofage, era un castel al curenților de aer. Se felicită că își păstrase haina pe ea pentru vizită. De asemenea, era fericită deoarece, ca de obicei, avea aerul unui paria printre ceilalți membri ai clubului.

— Vița noastră nobilă are o istorie lungă, cupajele noastre există încă din secolul al XV-lea.

Grupul avansa încet în sală în ritmul discursului proprietarului, reflectat de pereții argintii ai vaselor. În fiecare duminică seara, Anaïs vizita o altă pivniță de vinuri nobile – făcea parte dintr-un club de degustători care vizitau castelele bordeleze.

De fiecare dată se întreba de ce se înscrișese și de ce în mod irezistibil participa la serile acestea lugubre. Nu ar fi fost mai bună o farfurie cu ceva bun în fața televizorului în timp ce ar fi urmărit unul dintre serialele ei preferate? Sau să fi studiat mai aprofundat simbolistica mitului Minotaurului? Sau filierele heroinei în Europa?

Nu își pusese niciuna dintre întrebări. La ora 20, ca de obicei în fiecare duminică, o luase spre club. Cât despre anchetă, finalul zilei nu adusese nimic nou. Coz lucra la o biografie de circumstanță a lui Philippe Duruy, dar era

chiar imposibil să progreseze duminica. Conante terminase de vizionat înregistrările de la camerele de supraveghere din gară, fără să găsească vreo urmă a tipului, după care trecuse la cele din cartierele unde își făceau veacul boschetarii. Nu avea nimic încă de la Zak. Tipul parcă se pierduse pe urma crescătorilor de tauri.

În ceea ce o privea, sunase la fortul Rosny. De data asta dăduse peste un specialist în arhive, o memorie vie a crimei. Nicio amintire despre vreo crimă mitologică. Niciun exemplu de o punere în scenă la fel de macabră. Nici în Franța, nici în Europa. După ce luase legătura telefonic cu fiecare dintre băieții ei, le dăduse liber și îi convocase la o ședință a doua zi la prima oră la birou.

Chiar când ieșea din clădire, Deversat, comisarul-șef, o oprise în ușă și îi spusese *claro*: nimic să nu transpire în media. Parchetul nu va sesiza procuratura mai devreme de șase zile. Avea mână liberă să conducă ancheta cum dorea. Dar atenție: să nu uite că toți cei care contau în Gironde, politicieni, aleși și puternici, o aveau în colimator. Anaïs îi mulțumi pentru încredere și plecă, afișând un aer degajat – în realitate, stresul începuse să îi strângă stomacul ca un burete.

— În noiembrie tragem vinul în butoaie. Facem apoi un pic de fermentație malolactică. Învechirea în butoaie durează între 12 și 13 luni...

Anaïs încă dărdăia. Senzația o făcu să se gândească la brațele ei – la cicatricile de pe ele. Avea tot timpul impresia că sunt despuiate, la vedere, tremurânde. Nicio stofă, niciun material nu puteau atenua senzația aceea de frig. Venea din *interior*.

— Intenția noastră nu este să scoatem un vin cu prea mult tanin. Vrem un vin cu un bun echilibru între fruct, aciditate și alcool. Sunt vinuri pline, agreabile și în același timp au prospețime...

Anaïs nu mai era acolo. Era în adâncul corpului ei. În adâncul suferinței sale. Deși voia să se abțină, strângându-și brațele, se gândea deja la mai rău. *Nu voi*

reuși niciodată... Îi tremurau picioarele. Corpul îi vibra. În același timp, se simțea încremenită. În timpul crizelor de angoasă putea să se ghemuiască pe jos sau pe o bancă și să nu se miște ore întregi. Era o paralizie. O senzație de teroare care o țintuia într-o baie de gheață.

— Vom degusta astăzi vinul nostru din recolta 2005, un an mare pentru Medoc. Vom avea azi doar o idee despre ce gust va avea în câțiva ani. Ca să spun drept, degustarea aceasta este prematură. Am prelevat o mostră din butoi și...

Grupul cobora acum în pivnițele castelului. În fața scărilor, Anaïs avu o clipă de ezitare, apoi se hotărî să-i urmeze. Cu efort reuși să coboare treptele. Miros de mucegai. Activitatea intimă a fermentației. Anaïs iubea vinul, dar vinul o făcea întotdeauna să se gândească la tatăl ei. În acest domeniu el o învățase totul. Să guste. Să deguste. Să colecționeze. Când vâlul se rupsesese, ar fi trebuit să renunțe la tot ce avea mai mult sau mai puțin legătură cu mentorul ei. Dar nu. Îi furase totul. Nu avea să îi fure și asta.

— Încă o dată spun că este un pic prea devreme să îl degustăm...

Brusc, Anaïs se răsuci pe călcâie și părăsi grupul. Urcă treptele împiedicându-se de câteva ori. Frecându-și în continuare brațele, străbătu în fugă sala vaselor. Să iasă. Să respire. Să urle. Imaginea ei se reflecta în pereții bombați ai rezervoarelor, diformă, oribilă. Simțea cum din adânc urcă spre suprafață amintirile. Valul seismic de atrocități ce urma să-i explodeze în cap. Ca de fiecare dată.

Trebuia să atingă curtea, noaptea, cerul.

Curtea castelului era goală. Încetinind pasul, trecu de clădirea cramei și o luă spre vie. Totul era albastru. Pământul și cerul prinseseră o culoare selenară. Ridicăturile de pământ păreau alei de cenușă de care se agățau picioarele viei.

VINUL...

TATĂL...

Buzele scoteau aburi care se amestecau cu ceața argintată ce se ridica din pământ. Terasale coborau aici spre estuarul Gironde. Ținu panta. Simțea pietricelele cum îi alunecau sub bocanci. Crengile și aracii îi zgâriau jeanșii, ca și cum i-ar fi vrut răul.

VINUL...

TATĂL...

Se înfundă mai adânc între plante și dădu în sfârșit frâu liber amintirilor. Până la sfârșitul adolescenței nu existase decât un bărbat în viața ei. Tatăl ei. Ceea ce era normal pentru o fetiță care își pierduse mama la opt ani. Dar nu și pentru tată, în a cărui viață nu exista decât o femeie, fiica lui. Formau amândoi un cuplu perfect, platonice, alcătuind un tot.

Tatăl model. Cu el își repeta lecțiile. El venea să o ia de la clubul de echitație. El o ducea la plajă la Soulac-sur-Mer. El îi povestea despre mama ei chiliană, care se stinsese într-o clinică precum o floare într-o seră. Era mereu acolo. Mereu prezent. Mereu perfect...

Uneori Anaïs simțea ceva rău. Inexplicabil. O încercau crize de angoasă. Simțea unde de teroare când era în apropierea tatălui ei. Ca și cum corpul ei ar fi știut ceva ce îi scăpa conștiinței sale. Ce?

Răspunsul îl avu pe 22 mai 2002.

Era pe prima pagină a ziarului *Sud-Ouest*.

Articolul se intitula: „Un torționar în podgoriile noastre”. În mod curios, fusese scris de un jurnalist de televiziune. Omul vizionase un documentar programat pe Arte, despre rolul militarilor francezi în dictaturile sud-americeane ale anilor 1970. Printre acești formatori fuseseră și activiști de extremă-dreapta, vechi membri ai OAS^[13] sau SAC^[14]. Alți francezi participaseră direct la represiuni. În Chile, un oenolog renumit jucase un rol preponderent în activitatea escadroanelor morții. Omul nu se ascunsese niciodată. Jean-Claude Chatelet, originar din Aquitania. Specialist în vin ziua. Specialist în

sânge noaptea.

De la apariția articolului, telefonul nu se mai oprea din sunat. Vestea se răspândise ca fulgerul. La facultate, își dădeau coate când trecea. Pe stradă era urmărită de priviri. Documentarul fusese difuzat pe Arte. Adevărul explodase. Filmul arătase un portret al tatălui ei, mai tânăr, mai puțin frumos decât îl cunoștea ea. „Un personaj-cheie în practicarea torturii în Santiago”. Martorii evocau silueta lui zveltă, părul deja cărunț, ochii albaștri – și faimosul lui șchiopătat, ușor de recunoscut și acum. Jean-Claude Chatelet îl avusese mereu ca urmare a unui accident de călărie în copilărie.

Torturații evocau vocea lui blândă – și practicile lui terifiante. Șocuri electrice, mutilări, extirpări, injecții cu ulei camforat... Era poreclit „Șontorogul” („El Cojo”) și era renumit pentru o specialitate: îi elimina pe prizonierii inutili băgându-le pe gât un șarpe viu. Alți martori, militari, explicau cum Chatelet, tânăr discipol al generalului Aussaresses, la cârma Argentinei atunci, făcuse foarte mult pentru formarea echipelor...

Anaïs urmărise documentarul la o prietenă. Amuțită. Își pierduse vocea în seara aceea. În zilele următoare, articolele se înmulțiseră în presa locală. În fața atacurilor, tatăl ei se refugiase în tăcere și agheasmă – fusese întotdeauna un catolic practicant. Anaïs, în stare de șoc, își făcuse valizele. Avea 21 de ani și dispunea de un capital moștenit de la mama ei – pământuri vândute în Chile, bani care îi aparțineau doar ei.

Se instalase într-un apartament de două camere pe strada Fondaudège, arteră comercială din centru, și nu îl mai revăzuse niciodată pe tatăl ei. Se gândea întruna la cuvintele martorilor care îl descriau pe Șontorog. La vorbele lui. La gesturile lui. La mâinile lui.

Mâinile lui care aplicaseră vârful electric al *picanei*. Care tăiaseră, secționaseră, mutilaseră corpuri. Aceleași mâini care o spălaseră copil fiind. Care o conduseseră la școală. Care o protejaseră și o apăraseră de toți și de

toate.

În sinea ei îl simțise dintotdeauna. Ca și cum propria sa mamă, zidită în propria nebunie, i-ar fi transmis mental propriul secret – că se căsătorise cu diavolul. Iar acum, Anaïs era fiica acestui diavol. Sângele ei era murdar.

Încet-încet, își recuperase vocea și își regăsise o viață normală. Facultatea de Drept. Licența ENSOP. La terminarea Școlii de ofițeri de poliție, Anaïs ceruse un răstimp de o lună. Plecase în Chile. Vorbea spaniola curent – și asta îi curgea în vine. Pentru a da de urmele tatălui ei, nu trebuise să alerge prea mult. Șontorogul era o celebritate la Santiago. Într-o lună își terminase ancheta. Pusese piesele cap la cap, mărturiile, fotografiile. Pentru extrădarea tatălui ei în Chile. Sau cel puțin pentru a fi adăugate la plângerile exilaților chileni din Franța.

Dar nu-i contactase nici pe judecători, nici pe avocați, nici pe reclamanți. Se întorsese la Bordeaux. Închiriasse un seif la o bancă și pusese dosarul în el. Când închisese ușa de fier a acestuia, sesizase ironia situației: că această primă investigație criminală era și botezul ei în calitate de polițist. Dar pierduse totul. Copilăria. Originile. Identitatea. Viitorul îi devenise o pagină albă pe cale de a fi scrisă.

Se ridică dintre vița-de-vie. Criza trecuse. Ca întotdeauna, ajunsese la aceeași concluzie. Trebuia să-și găsească pe cineva. De asta avea imediat nevoie. Un bărbat pe care să îl țină în brațe și amintirile, traumatismele și angoasele sale nu ar mai fi contat. Își șterse lacrimile, își scutură genunchii și o luă în sus spre castel. Un bărbat în viața ei. Nu se mai gândea la coordonatorul de la PTS, arabul fermecător, nici la zombie care așteptau pe net.

Se gândea la psihiatru.

Intellectualul pasionat, în biblioteca lui de lemn furniruit.

Ar fi vrut să se lase pradă viselor, dar amintirea lui

Freire o duse cu gândul la crimă. Aruncă o privire la mobil. Niciun mesaj. Va dormi câteva ore. Va relua ancheta în zori. Pentru ea, numărătoarea inversă începuse.

Ajunse la mașină. Nu mai simțea frigul. Doar arsura ochilor care plânseseră prea mult și gustul de apă de mare din fundul gâtului.

Descuie portiera când telefonul sună.

— Alo?

— Zak.

— Unde ești, pentru Dumnezeu?

— În sud. Ți-am găsit taurul.

— Sunteți sigură?

— Fără nicio îndoială. E Patrick. Patrick Bonfils.

Infirmiera stătea în picioare în fața biroului, cu mâinile în șolduri. Myriam Ferrari. 35 de ani. 1,70 metri și 80 de kilograme. Freire o cunoștea bine. La fel de solidă precum colegii ei bărbați, cu un aer de doică mai degrabă, abia așteptată. Era încă îmbrăcată cu pardesiul și își purta poșeta în bandulieră. Deși era luni, la prima oră ceruse să îl vadă pe Mathias Freire.

Îl recunoscuse pe amnezic pe holul spitalului.

Psihiatrului nu îi venea să creadă într-o asemenea coincidență.

— Sunt bască, domnule doctor. Familia mea este la Guéthary, un sat pe coastă aproape de Biarritz. În fiecare weekend merg acolo. Cumnatul meu are un magazin alimentar aproape de frontieră și...

— Așadar?

— Așadar, când am ajuns azi-dimineață l-am recunoscut imediat. Mi-am zis: E Patrick! Patrick Bonfils. Un pescar renumit pe la noi. Barca lui e andocată la debarcader.

— I-ați vorbit?

— Bineînțeles. I-am spus: „Salut, Patrick, ce faci pe aici?”

— Ce v-a răspuns?

— Nimic. Într-un fel și ăsta e un răspuns.

Cu ochii plecați, Freire observa obiectele de pe biroul lui. Blocnotesul. Stiloul. Vidal – lexiconul francez al medicamentelor, DSM – Diagnostic and Statistical Manual –, o lucrare americană de referință care clasifica tulburările mintale. Aceste obiecte îi arătau cât de puține știa. Propria sa neputință. Fără ajutorul hazardului, ar fi fost el în stare să îl identifice pe necunoscut?

— Mai spune-mi, îi ordonă infirmierei.

— Nu știu ce să vă mai spun.

— Există vreo femeie? Copii?

— O femeie? Da. Mă rog, o prietenă. Nu sunt căsătorită.

— Știți cum o cheamă?

— Sylvie. Sau Sophie. Nu știu sigur. Lucrează în cafeneaua care face colț cu portul. Asta în sezon. Acum îl ajută pe Patrick să-și repare plasele, chestii din astea...

Freire lua notițe. Se gândea la planctonul de sub unghiile amnezicului. Guéthary aparținea zonei unde trăia acest individ. *Patrick Bonfils*. Sublinie patronimicul.

— De când s-au stabilit la Guéthary?

— Habar n-am. Îi știu dintotdeauna. Mă rog, noi suntem la Guéthary de patru ani.

În cazul în care crede în identitatea tipului, ar putea să îl readucă ușor la personalitatea sa inițială. Apoi ar putea să se concentreze asupra traumatismului. *Ceea ce văzuse la gară.*

— Mulțumesc, Myriam, îi spuse, ridicându-se. Tot ce mi-ai spus ne va ajuta să îl îngrijim pe... Patrick.

— Dacă îmi permiteți, și nu fac vreo gafă... Pare mai degrabă șocat.

— Nu vă faceți griji. Vom lucra în etape.

Infirmiera dispăru.

Tot în picioare, Freire reciti notițele și își spuse că dimpotrivă, nu era timp de pierdut. Încuie ușa și ridică

receptorul din furcă. Un telefon la informații și obținut numărul lui Patrick Bonfils, la Guéthary.

După trei apeluri, o voce feminină răspunde.

Psihiatrul nu o luă pe ocolite:

— Sylvie Bonfils?

— Nu mă numesc Bonfils. Mă numesc Sylvie Robin.

— Dar sunteți prietena lui Patrick Bonfils?

— Cine sunteți?

Vocea oscila între speranță și neliniște.

— Sunt doctorul Mathias Freire, psihiatru la CHS Pierre-Janet, din Bordeaux. L-am primit pe Patrick Bonfils în secția mea acum trei zile.

— Doamne...

Vocea se sugrumă. Mathias remarcă un ușor şuierat. Femeia plângea, într-un fel ciudat, ascuțit, continuu.

— Doamnă...

— Eram atât de neliniștită, suspină ea. Nicio veste.

— De când a dispărut?

— Azi sunt șase zile.

— Nu ați dat un anunț de căutare?

Niciun răspuns. Doar din nou suspine.

Preferă să o ia de la zero:

— Dumneavoastră sunteți partenera lui Patrick Bonfils, pescar din Guéthary?

— Da.

— În ce condiții a dispărut?

— Miercurea trecută. S-a dus la bancă.

— La Guéthary?

O clipă, păru că râde printre lacrimi.

— Guéthary este un sat. S-a dus la Biarritz cu mașina noastră.

— Ce model?

— Un Renault. Model vechi.

— Când ați început să vă îngrijorați?

— Păi... Imediat. Mai întâi am vrut să știu ce s-a întâmplat la bancă. Aveam probleme. Probleme grave...

— Datorii?

— Un împrumut. Pentru barcă. Am... cum să vă spun... Pescuitul a devenit din ce în ce mai dificil. Suntem copleșiți de taxe. Regulile sunt în permanentă schimbare. Și, mai mult, spaniolii ne fură totul. Nu vă uitați la știri?

Mathias nota totul, cu o mină nervoasă.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu s-a întors acasă. Am sunat la bancă. Nu îl văzuseră. M-am dus în port. În cafenelele în care obișnuia să se ducă.

— Patrick obișnuia să bea?

Sylvie nu răspunse. Un fel de confirmare. Freire continua să scrie. Patrick Bonfils era un caz de școală. Sub presiunea problemelor financiare, omul se descotorosise de paltonul său ca de unul prea greu. Apoi se urcase în tren cu direcția Bordeaux. Dar ce rol jucase în crima de la gară? Fusesse doar prezent? De unde luase anuarul și cheia?

— Apoi?

— Seara m-am dus la jandarmerie. Au lansat un ordin de căutare.

Jandarmii nu se îmbulziseră pe urmele unui pescar alcoolic. Oricum, ordinul de căutare nu ajunsese până la Gironde.

— Este prima oară când dispare așa?

— Hm... da. Patrick e mereu în întârziere. Mereu cu capul în nori. Dar nu mi-a mai făcut niciodată o asemenea figură.

— De când sunteți împreună?

— De trei ani.

Urmă o pauză. Sylvie întrebă cu timiditate:

— Cum se simte?

— Bine. Are doar o problemă de memorie. Cred că sub presiunea problemelor prezente, creierul lui s-a scurtcircuitat. Patrick s-a scufundat brusc în amnezie. Subconștientul său a încercat să își înăbușe trecutul pentru un nou început.

— Un nou început? Cum adică?

Sylvie părea îngrozită. Freire se exprima cu delicatețea unui tanc.

— Nu a vrut să vă părăsească, o lăsă el mai moale. Datoriile, greutățile meseriei l-au forțat să se ascundă de el însuși.

Liniște la celălalt capăt al firului. Freire nu insistă. Mai ales că s-ar fi putut să nu fie acesta adevărul. Mai avea o altă opțiune. Patrick plecase spre bancă. Amânase. Băuse. Prinsese trenul spre Bordeaux... *După care văzuse ceva*. Șocul care îi copleșise memoria. Cowboy-ul se refugiase în stația de gresaj, cu o conștiință goală.

— Pot să vin să îl văd?

— Bineînțeles, dar mai bine vă sun eu dimineată.

Freire o salută pe femeie. Era ora 9:30. Dosarele internaților pe care le studia în fiecare dimineată îl așteptau. Își încuie biroul, o preveni pe secretară că va lipsi, apoi o luă spre sala de terapie prin artă. Era sigur că acolo îl va găsi pe omul cu pălărie de cowboy.

Cu trusa în mână, Mathias traversă unitatea. Grăbit, salută în stânga și în dreapta, fără să se oprească. După cum se așteptase, Bonfils era acolo. Optase astăzi pentru atelierul de sculptură. Lucra la o mască primitivă de lut.

— Salut.

Fața i se luminează de un zâmbet care lăsa să i se vadă gingiile.

— Cum e astăzi?

— Foarte bine.

Freire se așeză, atacând cu blândețe:

— Te-ai mai gândit la ce mi-ai spus ieri?

— Vrei să spui... la amintirile mele? Nu mai sunt așa de sigur. O femeie a venit să mă vadă în după-amiaza asta. Mi-a spus Patrick, eu...

Se opri fără să își ia ochii de la sculptură. Avea aerul unui evadat care venise înapoi. Nu înceta să înghită în sec. Glota îi tremura.

Mathias optă pentru maniera forte:

— Am vorbit cu Sylvie.

— Sylvie?

Gigantul se uita fix la el. Pupilele i se dilataseră ca la un animal nocturn. În întunericul sufletului său vedea acum cu claritate. Freire prevăzuse o ședință progresivă care l-ar fi condus pe amnezic spre liman. Înțelese, privindu-l, că mecanismul memoriei fusese declanșat – Patrick Bonfils redevenea el însuși. Nu avea decât să accelereze momentul.

— Te voi duce la tine, Patrick.

— Când?

— După-amiază.

Cowboy-ul ridică încet capul. Lăsă lutul și privi opera lui neterminată. Biletul lui fusese compostat. Nicio șansă să scape. Din punct de vedere psihiatric, Freire își punea toate speranțele în această întoarcere în Țara Bascilor. Bonfils, cu sprijinul femeii sale și al mediului înconjurător, avea să-și regăsească eul.

Dar acum Mathias avea o altă neliniște. Când își recuperează memoria, fugarul adesea uită personajul pe care l-a inventat. Freire se temea că Patrick va înăbuși la fel, cu aceeași mișcare, ceea ce văzuse la gară. Dar nici nu se mai punea problema să-i vorbească iar despre Patrick Mischell.

Freire se ridică și îi puse o mână prietenească pe umăr.

— Odihnește-te. Vin să te caut după prânz.

Bărbatul încuviință. Imposibil de spus dacă se bucura de această perspectivă sau o ura. Freire se întoarse rapid în birou. Uși. Chei. Mese cu picioarele fixate în podea. Mereu acest sentiment de a fi temnicerul sufletelor.

Îi ceru secretarei să meargă să ia ziarele de luni, apoi o sună pe Sylvie și o anunță că vor veni. Femeia părea năucită.

Concluzionă cu grandilocvență:

— Cel mai scurt drum pentru ca Patrick să redevină el însuși sunteți dumneavoastră.

Îi dădu întâlnire în jurul orei 15 în portul Guéthary,

apoi închise. Înainta ca un orb. Niciodată nu mai întâlnise o astfel de situație. Pentru o clipă se gândi să o sune pe Anaïs Chatelet ca să îi spună noutățile. Își aminti apoi că se despărțiseră în termeni răi. Își aminti și că îl mințise pe tehnicianul de la Medicină Legală. Era oare posibil de o condamnare?

Mai era și o altă problemă. Anaïs va primi rezultatele analizelor obținute de el înaintea ei astă-seară. Prezența planctonului pe mâinile cowboy-ului și în fosa de vizitare îl desemna și mai mult ca suspect. Îl va aresta? Mai bine să îl facă rapid dispărut. În cel mai rău caz urmau să îl caute la Guéthary. Între timp Patrick ar fi beneficiat de o zi sau două pentru a se refamiliariza cu eul lui original.

Secretara bătu la ușă și intră cu edițiile regionale ale ziarelor: *Sud-Ouest*, *La Nouvelle République des Pyrénées*, *Le Dépêche*, *Le Journal du Médoc*... Mathias răsfoi câteva. Titlurile principale erau consacrate valurilor de ceață care se abătuseră asupra regiunii Gironde în acest weekend. Lista accidentelor cauzate de fenomen ocupa jumătate de pagină.

Era evocată ca minoră „descoperirea unui PFD mort de frig la gara Saint-Jean”. Freire aprecie performanța. Nu știa cum făcuseră, dar polițaii reușiseră să dezamorseze această crimă spectaculoasă. O făcuseră ca să își întărească baza de pornire, dar și pentru discreția anchetei.

Cât despre Bonfils, el nu avusese onoarea paginilor centrale, consacrate Bordeaux-ului și actualității sale locale. Se vorbea de un individ suferind de tulburări mintale, descoperit la gară în noaptea de 12 spre 13 februarie și transferat imediat la CHS Pierre-Janet.

Freire împături ziarele. Cu un pic de noroc, nu va primi niciun telefon de la presă în legătură cu noul său pacient. Se uită la ceas. Ora 10. Observă teancul de fișe ale internaților de luni. Avea dimineața la dispoziție pentru a trece în revistă aceste cazuri, pentru a face vizita zilnică și a primi la consultație. După aceea va pleca spre Țara

Bascilor împreună cu Patrick Bonfils și adevărurile sale îngropate.

Toată noaptea visase doar abatoare. Hale sumbre, deschise, dominate de structuri de zinc și de plumb. În ele, carcasele scoteau aburi. Satârele se prăvăleau pe grumajii vitelor. Fluvii negre se scurgeau spre bazinele de epurare. Capetele albe se adunau în stive. Pieile jupuite pluteau ca niște pelerine. Oameni cu caschete munceau de zor. Scăldați în umbre, tăiau, spintecau, se umpleau de sânge. Toată noaptea i-au bântuit somnul. S-a trezit surprinsă să descopere că nu era acoperită de sânge.

A făcut un duș. A pregătit cafeaua. S-a instalat la birou și și-a recitat notițele din timpul nopții.

Corpul decapitat al taurului fusese descoperit în dimineața zilei de 13 februarie pe pășunea *ganaderiei* Gelda, o crescătorie de tauri de luptă aproape de Villeneuve-de-Marsan. Anaïs îl felicitase pe Zakraoui și îl trimisese să se culce. Se va duce chiar ea să îl interogheze pe proprietar. Polițistul păru dezamăgit, dar nu insistă: ca și ceilalți, nu dormise de douăzeci și patru de ore.

Anaïs se întoarce acasă. Îl sună pe crescător ca să îi spună că va ajunge în dimineața următoare la prima oră. După aceea caută pe internet principalele cazuri de mutilări de animale din ultimii ani. Dosarul cel mai important era despre o serie de acte criminale împotriva cailor în Germania, în anii 1990. Urechi tăiate, organe genitale tranșate, execuții prin înjunghiere. Articolele menționau mai mulți suspecti arestați, dar agresiunile continuaseră. Alte cazuri urmaseră în Marea Britanie, Țara Bascilor, în același deceniu.

Anaïs le analiză: nicio legătură cu crima ei și nimic ce ar fi putut să o ajute în anchetă.

Celălalt caz major fusese cel al chirurgiei secrete. În anii 1980, fuseseră descoperite pe câmpurile americane

bovine mutilate și eviscerate după tehnici misterioase. Când Anaïs înțelese că principalii suspecți erau extraterestrii sau chiar fermierii, abandona și această pistă.

Pe la miezul nopții încă nu-i era somn. Se adânci în lectura articolelor despre creșterea de „toros bravos”. Despre hrană. Despre programul zilnic. Cum se selecționează. Despre ultimele lor ore în arenă. Tot ce aflate nu făcuse decât să-i confirme încă o dată ceea ce știa deja: corida era o porcărie. Animale izolate, marcate cu fierul înroșit, îngrășate, care erau trimise la luptă la patru ani, fără nicio experiență, când un taur poate să trăiască până la douăzeci de ani.

Pe la două noaptea o trezi telefonul – adormise cu capul pe pian. Un anume Hanosch, veterinar, fusese în sfârșit contactat pe la finele amiezii de către Longo. Intrase în posesia capului pe la ora 20. Se pusese imediat pe treabă. Omul era expert al curții în problemele de otrăvire sau contaminare a șeptelului. Vorbea repede. Cu o nervozitate curioasă. Dar Anaïs înțelese că acest personaj febril o va face să câștige timp prețios.

Încă înainte de a începe să studieze capul, expertul luase o probă de sânge pe care o trimisese la laboratorul de toxicologie de la departamentul de inspecție a cărnii. Și avea deja rezultatele: sângele din creierul animalului conținea un anestezic puternic folosit pentru adormirea vitelor, ketamină. Existau mai multe mărci înregistrate care conțineau această moleculă, dar veterinarul era de părere că era Imalgen, unul dintre produsele cel mai des folosite în acest domeniu. Deci ucigașul adormise mai întâi monstrul înainte de a-l decapita. Anaïs nu se mira: taurii de luptă nu sunt animale de care să te apropii cu ușurință.

După veterinar, fie ucigașul otrăvise mâncarea fiarei, fie, ceea ce era și mai probabil, folosisese o pușcă cu seringă hipodermică, extrem de folosită și de veterinari, și de pompieri, și de tehnicienii de la parcurile de animale...

Dar partea bună era că Imalgenul nu se elibera decât pe bază de rețetă parafată de un specialist și nu se găsea decât în clinicile veterinare. O pistă de urmat. Verificarea tuturor achizițiilor și rețetelor cu acest produs în ultimele săptămâni în departamentele Aquitaniei. Verificarea și a eventualelor spargerii la clinicile veterinare sau la laboratoarele producătoare.

Cât despre tehnica de decapitare, aveau de-a face, după Hanosch, cu un adevărat profesionist. Procedase ca un artist – adică era sau chirurg, sau măcelar. Incizase mai întâi pielea și țesuturile moi, apoi introdusese lama în articulația atlantooccipitală și secționase atât măduva spinării, cât și ligamentul din această regiune, sub cea de-a doua vertebră cervicală. După veterinar, o astfel de măiestrie ar fi permis tranșarea fără dificultate a capului cu ajutorul unui simplu bisturiu. Ucigașul îi tăiasse și limba, dintr-un motiv necunoscut. Anaïs continua să ia notițe. Își spuse că agresorul o tăiasse pentru frumusețea tabloului: nici vorbă ca limba Minotaurului său să atârne precum cea a unei bovine sugrumate.

Încet-încet, certitudinile se așterneau în fața ochilor săi: asasinul nu mai avea cum să fie vreun vagabond și cu atât mai puțin un dealer obișnuit. Și cu atât mai puțin amnezicul de la gara Saint-Jean. Era un ucigaș nebun, rece și rațional. Un asasin cu sânge rece care se pregătise cu grijă pentru sacrificare. Nu era nici măcelar, nici crescător, nici veterinar. Anaïs era sigură. Studiase pur și simplu ce trebuia să facă pentru punerea în scenă.

Fremăta la ideea de a înfrunta un asemenea adversar. De teamă sau de excitație, nu știa nici ea. Sigur de ambele. Nu uita și că în cele mai multe cazuri ucigașii psihopați erau opriți fie pentru că făcuseră o greșală, fie pentru că un noroc chior ajutase poliția. Nu putea să conteze, în cazul acestui ucigaș, pe faptul că va face o greșală. Cât despre noroc...

Mulțumi deocamdată veterinarului, în așteptarea unui raport scris. Se culcase și, pentru câteva ore, se scăldase

în sângele fiarelor. Așteptase să se facă opt dimineața ca să se pună în mișcare. Acum era în drum spre Mont-de-Marsan.

De când plecase, ploua întruna. Lumina zilei își făcea loc cu greutate. Străbătuse păduri de brad, de stejar, pășuni, întinderi de viță-de-vie. Nimic care să o înveselească. Se mai și trezise răcită cobză. Capul o strângea, sinusurile erau dureroase și nasul înfundat. Asta e ce ți se întâmplă când te tăvălești prin vie cu fața udă de lacrimi...

Ieși de pe A62 pe E05 după care o luă pe D651, care se îndrepta spre sud. Ceea ce îi dădu timp să mai reflecteze. Ștergătoarele scandau parcă un marș funebru. Drumul se desena de o manieră incertă sub ploaia deasă. De mai multe ori își spusese că ucigașul parcursese același traseu, dar în sens invers, cu trofeul așezat alături. *Cu capul în sac.*

Ocoli Mont-de-Marsan și se îndreptă spre Villeneuve-de-Marsan. Găsi o farmacie. Cumpără Doliprane, Humex, Fervex. Din magazinul de alături luă o cola zero ca să înghită pastilele. Pulveriză cu spray-ul în fundul gâtului și în nas.

Plecă mai departe. La ieșirea din oraș observă panoul cu GANADERÍA DEL GEDA, pe dreapta. O luă pe drumul neasfaltat. Nu se vedea nicio urmă de taur. Anaïs nu se mira. Primul principiu al creșterii de toros bravos este evitarea oricărui contact cu oamenii înainte de proba arenei. Pentru a-i face și mai șireți, mai agresivi – și mai ales mai neputincioși în fața matadorului.

Ar fi trebuit să anunțe jandarmii despre vizita sa. Pentru a alunga suspiciunile și pentru a lua contact cu dosarul. Dar dimpotrivă, ceea ce dorea ea era să conducă interogatoriul singură, cu un spirit proaspăt și cu deplină discreție. Va rezolva mai târziu problema diplomației.

Intră pe o alee cu copaci ale căror crengi goale înțepau cerul. La capătul ei, pe dreapta, se vedea o casă cu lucarne. Anaïs mai merse câțiva metri și parcă. Un

exemplu perfect de fermă landeză. O curte largă încadrată de stejari imenși, casa principală din bârne negre alternând cu tencuială albă, dependințele cu pereți placați cu stuc...

Ansamblul avea un aer de noblete, dar și de tristețe, de precaritate. Decenii, secole chiar, trecuseră peste ea, indiferente la progresul și confortul modern. Anaïs își imaginează interiorul casei, fără electricitate și fără apă curentă. Ba mai îngroșă tabloul cu un fel de amărăciune feroce.

— Sunteți polițista de aseară de la telefon?

Ieși din mașină și se îndreptă spre corpul principal, ridicându-și gluga și evitând băltoacele. Un câine invizibil începu să latre. Un miros de urină plutea în aer. Bătu la ușă. Nu răspunse nimeni.

Anaïs privi din nou în jur. Între două clădiri observă o *arene de tienta*. Aici nu se selecționau taurii, care nu luptau niciodată înainte de marea zi, ci mamele lor. Le înțepau cu vârful lancei. Vacile care reacționau cel mai nervos erau, se zice, cele mai bune reproducătoare pentru toros bravos, ca și cum ar fi existat o genă a agresivității.

Anaïs se întoarse și descoperi un bărbat cu o siluetă subțire, strânsă într-un hanorac albastru. Ușor ca fulgul. 50 de kilograme și 1,70 metri înălțime. Părea gata să-și ia zborul la cea mai mică adiere. Își scoase legitimația de poliție.

— Căpitan Anaïs Chatelet, de la secția centrală din Bordeaux.

— Bernard Rampal, îi răspunse bărbatul, strângându-i mâna fără niciun entuziasm. Eu sunt *mayoral*-ul. Crescătorul și *conocedor*-ul.

— Cunoscătorul?

— Genealogia animalelor. Cronologia luptelor. Creșterea animalelor de rasă este înainte de toate o problemă de memorie. Arată cu degetul spre tâmplă. Totul este aici.

Ploaia cădea pe părul lui argintiu fără să-l ude, ca și

cum ar fi fost penajul unei lebede. Alura lui era într-adevăr uluitoare. Umeri de jocheu. Figura unui băiețuș, dar cărunț și ridat. Vocea era ca un diapazon, gîngăș și subțire. Își imaginase cu totul altfel un crescător de animale care cântăreau o jumătate de tonă. Virilitatea tipului se găsea în altă parte. În cunoașterea aprofundată a meseriei. În practicarea ei autoritară fără nici cea mai mică considerație morală sau sentimentală.

— O să-l găsiți pe ticălosul care mi-a ucis taurul?

— A omorât și un om.

— Oamenii se omoară între ei dintotdeauna. Ticălosul ăsta s-a pus cu un animal fără apărare. Or, asta e ceva nou.

— Este ceea ce faceți și dumneavoastră tot timpul anului, nu-i așa?

Conocedor-ul încrunță sprâncenele.

— Nu sunteți, sper, una dintre cei anticoridă?

— Am mers la coride încă de mic copil.

Anaïs nu preciză că de fiecare dată se îmbolnăvea. Fața *mayoral*-ului se împlânzi ușor.

— Cui aparține *ganadería*?

— Unui om de afaceri din Bordeaux. Un pasionat al tauromahiei.

— L-ați anunțat?

— Bineînțeles.

— Cum a reacționat?

— Ca toți de aici. Este oripilat.

Anaïs notă numele și adresa burghezului. Trebuia să-l interogheze, la fel ca pe toți membrii personalului de la *ganadería*. Nu avea cum să înlătore ipoteza unui vinovat din interior. Dar pesemne că jandarmii o făcuseră deja.

— Urmați-mă, spuse bărbatul. Am păstrat corpul în hambar. Pentru asigurări.

Anaïs se întrebă oare ce va invoca drept prejudiciu crescătorul. Degradarea materialului? Intrară într-un hambar plin de fân și noroi. Domnea un frig polar. Mirosul de furaje umede era acoperit de un puternic

miros organic. Duhoare de carne împutită.

Cadavrul era în mijlocul spațiului, acoperit cu o prelată. Bărbatul o trase fără să ezite. Un val de muște își luă zborul. Infecția se dubla. Corpul negru era acolo. Enorm. Umflat din cauza descompunerii. Își reaminti coșmarul: oameni fără față scormonind carnea, satâre hăcuind carcasse, vite spintecate, lucind precum cadavre acoperite de catifea...

— Expertul trebuie să vină astăzi. După aceea îl vom îngropa.

Anaïs nu îi răspunse, cu mâna la gură și la nas. Stârvul acela imens te ducea cu gândul la sacrificiile de tauri din Antichitate, care eliberau forțele vieții și aduceau fertilitate.

— Ce ghinion... gemu crescătorul. Un *cuatreno*. Era gata pregătit să își facă ieșirea.

— Pentru prima și ultima oară.

— Vorbiți chiar ca militanții aceia care ne stau pe cap tot anul.

— O iau ca pe un compliment.

— Am avut deci dreptate. Am nas să miros impostorii.

Restabilește direcția. Altfel nu va ieși nimic din interogatoriul ăsta.

— Sunt polițist, spuse ea cu o voce fermă. Opiniile mele mă privesc doar pe mine. Cât cântărea taurul ăsta?

— Vreo 550 de kile.

— Campo-ul lui era accesibil?

— Pășunile taurilor nu sunt niciodată accesibile. Nici de pe drum, nici de pe potecă. Trebuie să mergi călare.

Anaïs se învârtea în jurul taurului. Se gândea la ucigaș. Ca să ataci un animal ca acesta trebuia să fii extrem de hotărât. Dar criminalul avea nevoie de acest cap pentru punerea în scenă: nu ezitase.

— În total, cam câți tauri aveți?

— Cam 200. Răspândiți pe mai multe campos.

— În campo-ul acestuia câți erau?

— Vreo cincizeci.

Tot cu mâna la gură, Anaïs se apropie de masa de carne. Pielea neagră căpătase o nuanță mată și rece. Părea îmbibată de umezeală. Corpul acesta nemișcat constituia perechea scenei de la fosa de întreținere. Ecoul sacrificării lui Philippe Duruy. Tot așa cum Duruy reprezenta Minotaurul și victima lui, taurul acesta decapitat reprezenta în același timp zeul atotputernic și fiara care îi fusese sacrificată.

— După dumneavoastră, cum s-a apropiat agresorul?

— Cu o pușcă hipodermică. L-a înțepat și l-a decapitat.

— Și ceilalți?

— Pesemne că s-au îndepărtat. Primul reflex al taurului este să fugă.

Anaïs cunoștea paradoxul. Taurul de luptă nu este agresiv. Atitudinea lui în apărare, anarhică, dezordonată, este cea care dă impresia de ostilitate.

— I-ar fi putut fi otrăvită mâncarea?

— Nu. Iarna le dăm fân și *pienso*. Un supliment alimentar. De stocuri se ocupă paznicii noștri. Iar animalele mănâncă toate din același vas. O pușcă hipodermică. Nu avea cum altfel.

— Aveți un stoc de anestezice la fermă?

— Dacă trebuie să adormim un animal, apelăm la veterinar. Care vine cu produsele și pușca lui.

— Cunoașteți pe cineva care e interesat mai îndeaproape de toros bravos?

— Mai multe mii. Vin la fiecare luptă.

— Vorbesc de cineva care s-a apropiat de campos. Vreun vagabond.

— Nu.

Anaïs examinează gâtul căscat al animalului. Mușchii și carnea prinseseră o culoare violacee. Ca un coș cu mure negre. Cristale minuscule se formaseră la suprafață.

— Vorbiți-mi despre cum se ucide.

— Ăsta?

— Cum se ucide taurul în arenă?

Bărbatul își luă un ton didactic:

— Matadorul își înfige sabia în ceafa taurului, până la plăsele.

— Ce lungime are lama?

— 85 de centimetri. Trebuie atinsă artera sau o venă pulmonară.

Rememorând, Anaïs văzu – simți – lama înfigându-se sub platoșa neagră, forțând carnea și organele. Se revăzu pe ea, o fetiță îngrozită pe banchetele de piatră. Se aruncase în brațele tatălui ei care o protejase izbucnind în râs. *Ticālos*.

— Dar înainte de asta, picadorii taie ligamentul cefei cu pica.

— Mda.

— După care, banderilleros continuă treaba lărgind rana și grăbind hemoragia. Dacă aveți răspunsurile, de ce mai întrebați?

— Vreau să îmi fac o idee despre etapele execuției. Toate astea pesemne că produc o sângerare enormă.

— Nu. Totul se petrece în *interiorul* corpului. Matadorul trebuie să evite plămânii. Dacă taurul se umple de sânge, publicul nu este mulțumit.

— Mă uimiți. Spada este lovitura de grație?

— Ați început să mă enervați. Ce căutați de fapt?

— Agresorul nostru ar putea fi un matador.

— Aș zice mai degrabă un măcelar.

— Nu sunt același lucru?

Mayoral-ul se îndreaptă spre ușă. Întrevederea luase sfârșit. Anaïs mai ratase un interogatoriu. Îl ajunsese din urmă în pragul ușii. Ploaia se oprise. Un soare nesigur se infiltrasse în curte și făcea bălțile să strălucească precum niște oglinzi.

Ar fi trebuit să se abțină, dar nu putu să nu întrebe:

— E adevărat că toros bravos nu văd niciodată femelele? Asta îi face mai agresivi, că au coaiele pline?

Bernard Rampal se întoarse spre ea. Rosti printre dinți:

— Tauromahia este o artă. Și toate artele au reguli. Reguli seculare.

— Mi s-a spus că în campos se montează unul pe altul.
Să și-o tragă în arenă nu ar da deloc bine, nu?
— Cărați-vă de aici.

Rahat. Rahat. Rahat.

La volanul mașinii Anaïs se înjura singură. După interogatoriul deplorabil din ajun cu doctorul jucător de golf, repetase povestea și cu crescătorul de tauri. Îi era imposibil să nu devină agresivă. Imposibil să nu strice totul cu atacurile ei puerile, cu provocările de doi bani. Avea de făcut o anchetă judiciară și ea făcea pe punkista rebelă în luptă cu burghezia.

Sângele îi vâjâia în cap. O transpirație rece i se scurgea pe față. Dacă unul sau altul din ei ar fi sunat la Parchet, ar fi fost moartă. Ar fi fost ales un alt anchetator mai experimentat, mai puțin impulsiv.

Se opri la Villeneuve-de-Marsan. Își suflă nasul, luă un pumn de pastile și aplică o doză cu pulverizatorul. Ezita să le facă o vizită jandarmilor. Trebuia să fie mai mult ca oricând diplomată și nu se simțea acum în stare de asta. O să îl trimită pe Le Coz. Cel mai potrivit pentru relațiile cu alții.

Băgă în viteză și porni în trombă. De data asta nu o mai luă pe departamentale și urmă N10, apoi E05. Direcția Bordeaux.

Îi sună mobilul. Răspunse cu un gest: mergea cu 180 de kilometri pe oră.

— Le Coz. Am stat toată noaptea pe internet. Și azi-dimineață pe stările civile și serviciile sociale.

— Fă-mi un rezumat.

— Philippe Duruy este născut la Caen în 1988. Părinți necunoscuți.

— Nu au identificat-o pe mamă?

— Nu. S-a născut sub X. Dacă vrem să deschidem dosarul, va trebui să urmăm o procedură...

— Continuă.

— Plasat sub tutela serviciilor sociale. Crește în mai multe familii adoptive. Se comportă mai mult sau mai puțin bine cât să nu producă probleme. La cincisprezece ani aterizează la Lille. Urmează un curs polivalent de lucrător în restaurante. Ca să poată să se angajeze la o cantină. La capătul a câteva luni devine punkist cu câine. O ia pe drumuri. Îl regăsim mai târziu la festivalul din Aurillac.

— Ce festival?

— Un festival destinat teatrului de stradă. Este audiat pentru deținere de stupefiante. Minor, este eliberat.

— Ce stupefiante?

— Amfeta, ecsta, acid. Am dat, de asemenea, peste cel puțin încă două audieri. De fiecare dată cu ocazia unui festival de rock sau tehno. Cambrai în aprilie 2008, Millau în 2009.

— Pentru posesie de droguri?

— Mai degrabă pentru încăierări. Prietenul nostru era genul certăreț. Se luase în gură cu gardienii.

Anaïs rememorează imaginea cu trupul victimei, care era mai mult oase. Puștiul nu părea un dur. Pesemne că de fiecare dată fusese complet drogat. Un lucru era sigur: nu fusese injectat cu forța. Ucigașul îl abordase cu blândețe.

— Și mai recent?

— Tot ce mai am este o chestie din ianuarie anul trecut.

— La Bordeaux?

— La Paris. Un alt concert. Pe 24 ianuarie la Elysée-Montmartre. Duruy s-a încăierat din nou. Avea asupra lui două grame de zahăr maro. Comisariatul de la Goutte-d'Or. Celula de dezmeticire. Arest preventiv. Eliberat douăzeci și opt de ore mai târziu din dispoziția curții.

— Fără anchetă?

— Două grame sunt consum personal.

— Iar apoi?

— Nimic până la fosa de întreținere. Putem presupune

că a revenit aici la sfârșitul lui ianuarie.

Inutil să mai refacă trecutul vagabondului cu acuratețe. Ce conta erau ultimele zile. Asasinul era o cunoștință de ultimă oră, care nu aparținea tipilor din zonă.

— Mai știi ceva de ceilalți?

— Jaffar a petrecut noaptea cu homleșii.

Știrea o emoționa. În ciuda ordinelor primite, nici Le Coz și nici Jaffar nu se duseseră la culcare. *Unul pentru toți, toți pentru ea...*

— Și ce a găsit?

— Nu mare lucru. Duruy nu era genul sociabil.

— Centrele de primire? Cantinele sociale?

— De astea se ocupă acum.

— Conante? Casetele video?

— În plină vizionare. Deocamdată nimic. Duruy nu apare pe niciuna.

— Zak?

— Nicio veste. Trebuia să înceapă de dimineață să îi scuture pe dealeri. Se pare că i-ai cerut să predea ștafeta.

Le Coz spusese asta cu un ton apăsător, dar ea nu avea timp să-i compătimească. Îi veni o idee.

— Sună-l pe Jaffar. Spune-i să sape după câine.

— Ce-i cu câinele? Am sunat la adăposturile de animale. Nici urmă de potaie. Și nici nu știm ce rasă era. Mai mult ca sigur că e mort și îngropat.

— Vedeți la măcelari. La piețe. Angrourele de carne. Tipii ca Duruy au planuri pentru hrănirea animalului.

Urmă o tăcere scurtă. Le Coz părea dezorientat.

— Ce cauți de fapt?

— O mărturie. Pe cineva care l-a văzut pe Duruy în compania unui alt bărbat – cel care l-a injectat.

— Mă îndoiesc că un măcelar ar avea răspunsul.

— Vedeți și pe la țoale, continuă Anaïs. Duruy se îmbrăca fie de la second-uri, fie de la Emmaüs^[15]. Vreau să reperezi de unde și-a făcut ultimele achiziții.

— Cu siguranță că își ducea zilele de pe azi pe mâine.

— De acord. Trebuie să găsim și locul unde cerșea. Un altul înaintea noastră a făcut exact treaba asta, te-ai prins? L-a reperat. Supravegheat. Studiat. Luați-i urma. Vă veți întâlni poate cu umbra lui. Ai fotografii mai noi ale lui Duruy?

— Mda. Fotografii antropometrice.

— Arătați-le tipilor pe care îi interogați. Și trimiteți-mi-le și mie pe iPhone.

— OK. Și eu?

Anaïs îl trimise pe pista anesteziei. Să verifice stocurile, prescripțiile de Imalgen și ketamină în regiunea Aquitania – eventualele spurgeri care au avut loc în spitale sau la secțiile de producție. Le Coz încuviință fără tragere de inimă.

Înainte de a închide, îi mai ceru să îi sune pe jandarmii din Villeneuve-de-Marsan și să vadă dacă au făcut ceva progrese pe linia lor. Îl sfătui să umble cu mânuși...

Ajunse la marginea orașului. Se gândi un pic la polițistul cu fițe. Locotenentul avea ceva deosebit: semne exterioare de bogăție care nu se potriveau cu salariul lui. Confortul nu venea din partea familiei: Le Coz era fiul unui inginer pensionar. Într-o zi inspectorii îl vor lua în vizor. Anaïs nu își punea întrebări: ea avea răspunsurile.

Metamorfoza tipului începuse cu un jaf la un hotel particular, pe bulevardul Felix-Faure în 2008. Le Coz nu rezolvase cazul, dar condusese ancheta. O interogase de mai multe ori pe proprietara locului, o baroneasă de o anume vârstă, posesoare a unei podgorii importante în Medoc. De la această întâlnire, Le Coz purta un Rolex, conducea un Audi TT, plătea cu un Black Card „Infinite”. Nu îi găsisese pe hoți. Dar își găsisese dragostea, cum ziceau colegii lui. O dragoste care rima cu un anume confort. Lucru care nu mai șoca pe nimeni.

Un nou telefon. Jaffar.

— Unde ești? o întrebă.

— Intru în Bordeaux. Ai găsit ceva?

— L-am găsit pe Raoul.

— Adică?

— Ultimul tip care a vorbit cu Duruy înainte ca acesta să dispară.

Din nou o trecură toate transpirațiile. Avea febră. Fără să lase volanul, mai luă o porție de sirop.

— Povestește.

— Raoul este un boschetar care își face veacul prin zona Stalingrad, malul stâng. Duruy îl vizita din când în când.

— Când l-a văzut ultima oară?

— Vineri, 12 februarie târziu, după-masa.

Seara presupusă a crimei. Un martor esențial.

— Zicea că Duruy se ducea pe seară la o întâlnire.

— Cu cine?

— Cu un înger.

— Un ce?

— Așa zice Raoul. Oricum, așa i-ar fi zis Duruy.

Anaïs era dezamăgită. Un delir provocat de băutură sau de droguri.

— L-ai adus la secție?

— Nu la noi. La comisariatul de pe strada Ducau.

— De ce acolo?

— Era cel mai aproape. E în celula de dezmeticire.

— La 10 dimineața?

— Așteaptă să îl vezi.

— Trec pe la François-de-Sourdis și vin acolo. Vreau să îl interoghez eu.

Închise și deveni mai optimistă. Munca asta de furnică dădea roade. Cele mai mărunte fapte și gesturi ale victimei urmau să fie reconstituite până la ultimul lui contact, cu ucigașul. Verifică – primise fotografiile lui Duruy prin SMS. Erau mai multe portrete antropometrice. Tânărul punkist nu părea în largul lui. Șuvițe negre, neglijente. Ochi de cărbune subliniați cu dermatograf. Piercinguri la tâmpile, în nări și la colțurile gurii. Duruy prezenta un sincretism curios. 50 punk. 50 gotic. 100 bețiv.

Intră în oraș și o luă pe chei în jos. Soarele se întorsese pe esplanada de la Quinconces. Cerul spălat de aversă era o explozie de albastru deasupra clădirilor încă ude de ploaie. O luă pe Clemenceau, evită cartierul șic Grands-Hommes, după care se îndepărtă de centru pe strada Judaïque. Nu se concentra asupra direcției. Propriul reflex îi ținea loc de GPS.

În strada François-de-Sourdis intră în birou și își verifică e-mailurile. Primise raportul coordonatorului de la PJ, frumosul arab. Care conținea o bombă: pe fundul fosei găsiseră particule de plancton specifice Coastei Basce. Or, aceleași urme fuseseră găsite și sub unghiile amnezicului – cowboy-ul de la Pierre-Janet.

Anaïs ridică receptorul în speranța de a afla mai multe. O legătură directă între scena crimei și gigant. Dimoun nu putu decât să repete ce scrisese deja, după care o întrebă:

— Cunoașteți un psihiatru pe nume Mathias Freire?

— Da.

— Este expertul dumneavoastră în chestiunea asta?

— Nu am cerut expert. Nu avem nici măcar un suspect.

De ce?

— M-a sunat aseară.

— Ce voia?

— Rezultatele analizelor.

— Cele de la locul crimei?

— Nu. Cele de la prelevările de la amnezic.

— I le-ați dat?

— Mi-a spus că sună din partea dumneavoastră!

— I-ați spus și că planctonul a fost găsit și pe fundul fosei?

Dimoun nu răspunse. Mai elocvent decât un da. Nu era furioasă nici pe psihiatru și nici pe tehnician. Fiecare își urmase propria idee. La război ca la război.

Era pe cale să închidă când tehnicianul continuă:

— Mai am ceva pentru dumneavoastră. De când am trimis raportul au mai apărut niște rezultate. O chestie la

care nici nu mă așteptam.

— Ce anume?

— Am încercat o transmutare chimică a pereților fosei. O tehnică ce permite recuperarea de amprente chiar și de pe o suprafață îmbibată cu apă.

— Ați găsit amprente?

— Câteva. Și nu sunt ale victimei.

— Le-ați comparat cu cele ale amnezicului?

— Chiar adineauri. Nu sunt nici ale lui. Un alt tip a mai fost în fosă.

Simțea furtună pe tot corpul. *Un al treilea.* Asasinul?

— Vi le trimit? întrebă Dimoun ca urmare a tăcerii lui Anaïs.

— Trebuia să o fi făcut deja.

Închise fără măcar să îl salute. Ani-lumină o despărteau de orice strategie a seducției. Nici nu mai era acolo. Tot ce conta era ancheta. Înainte să o ia spre comisariatul din strada Ducau, îl sună pe Zakraoui – observase când intrase că nu era la el în birou.

— Zak, ceva noutăți?

— Nu. Continui cu dealerii. Unii îl cunosc pe Duruy, dar nimeni nu a auzit de un drog așa de pur. Dar tu, cu crescătorul de tauri?

— O să-ți povestesc. Fă-mi, te rog, un serviciu. Treci pe la clinica Pierre-Janet și verifică dacă amnezicul de la Saint-Jean mai e acolo. Spune-i psihiatrului Mathias Freire că voi trece după-masă să îl interoghez din nou.

— Pe doctor sau pe amnezic?

— Pe amândoi.

— Ciudat să te întorci acasă.

Rulau pe N10 în direcția Țării Bascilor. Plecaseră mai devreme decât planificaseră, înainte de prânz. Freire îl instalase pe Bonfils în spate. Colosul se așezase pe

mijlocul banchetei și se agățase de cele două scaune din față. Ca un copil.

În câteva ore omul se transformase. Se reintegrase văzând cu ochii în pielea lui de pescar, o dată identitatea sa regăsită. Părea că psihicul lui era o materie suplă și maleabilă, care își relua încet-încet forma originală.

— Și Sylvie, ce ți-a spus?

— Era foarte fericită că te-a regăsit. Începuse să se neliniștească.

Bonfils scutură din cap cu vigoare. Pălăria îl împiedica să vadă bine în retrovizoare. Psihiatrul folosea oglinzile laterale.

— Nu îmi amintesc, doctore... Nu îmi amintesc... Ce mi s-a întâmplat?

Freire nu îi răspunse. Pe parbriz cădea burnița. Pinii defilau pe o parte și pe alta a drumului. Ura ținutul landelor. Pădurile acelea fără margini, cu arbori prea subțiri, prea drepți, plantați în nisip. Și oceanul cu dunele și plajele sale, și ele nemărginite. Peisajul acesta infinit îl neliniștea.

Discret, porni dictafonul.

— Vorbește-mi de familia ta, Patrick.

— Nu sunt prea multe de zis.

Înainte de a pleca, Freire îl interogase deja la el în birou. Obținuse un portret trunchiat. 54 de ani. Pescar la Guéthary de șase ani. Mai înainte mici slujbe în sudul Franței. La început în est, apoi în vest. Mai ales pe șantiere – element regăsit în schița noii sale identități inventate. Patrick se descurcase mereu, dar la limita supraviețuirii, a vagabondajului.

— Ai frați? Surori?

Uriășul se foi pe banchetă. Freire simțea cum se clatină mașina la fiecare mișcare a acestuia.

— Eram o familie cu cinci copii, spuse el în cele din urmă. Doi frați și trei surori.

— Te mai vezi cu ei?

— Nu. Ne tragem de la Toulouse. Au rămas acolo.

— Și părinții?

— Au murit demult.

— Ți-ai petrecut copilăria la Toulouse?

— În apropiere. La Gheren, o mahala la periferie. Stăteam șapte într-un apartament cu două camere.

Fluxul memoriei îi revenea, clar și precis. Nu mai era vorba de hipnoză, de soluții chimice, de mituiri.

— Înainte de Sylvie ai mai avut legături serioase?

Urișul ezită o clipă, apoi răspunse cu o voce mai joasă:

— Nu prea le am cu femeile.

— Deci, nicio legătură?

— Una singură. La sfârșitul anilor 1980.

— Unde?

— Aproape de Montpellier. La Saint-Martin-de-Londres.

— Cum o chema?

— E chiar așa important?

Freire încuviință. Ținea ochii fixați pe șosea. Biscarosse. Mimizan. Mézos... În continuare liziera de pini. Burnița. Monotonie asfixiantă...

— Marina, șopti Patrick. Ea voia să se mărite.

— Iar tu?

— Nu prea, dar cu toate astea ne-am luat.

Mathias era surprins. Bonfils se așezase totuși o dată la casa lui.

— Ați avut copii?

— Nu. N-am vrut eu.

— De ce?

— Nu am amintiri grozave despre propria mea copilărie.

Freire nu insistă. Cercetase dosarele sociale ale epocii. Erau mari șanse ca Bonfils să fi crescut într-o familie în mizerie, marcată de alcoolism și violență conjugală. Tendința spre fuga disociativă putea avea rădăcini într-o copilărie traumatică.

— Ce s-a întâmplat cu Marina? Ați divorțat?

— Niciodată. Doar că am șters-o. Acum ea este la

Nîmes, mi se pare.

— De ce ai plecat?

Niciun răspuns. O fugă deja, dar fără schimbare de identitate. Freire își imaginează o existență care refuza orice responsabilități. O succesiune de ezitări, de iluzii, de eschivări...

Lăsă să se aștearnă liniștea în mașină. Soarele reapăruse, colorând cerul într-un auriu care bătea în ruginiu. Alte nume de sate defilau pe șosea. Hossegor. Capbreton. Pădurile landeze se terminară în sfârșit. Mathias simți o ușurare secretă. Credea că Bonfils adormise, dar trupul lui imens reapăru în retrovizoare.

— Doctore, o s-o fac din nou?

— Nu există niciun motiv.

— Nu îmi amintesc nimic. Ce ți-am povestit?

— E mai bine să nu mai vorbim despre asta.

Dar de fapt, Freire ar fi vrut ca, dimpotrivă, să revină asupra fiecărui detaliu. Să descifreze fiecare creație a subconștientului lui. De pildă, notase la pasajul unde Patrick numise compania fictivă unde ar fi lucrat „Auffert” două silabe care s-ar fi putut citi și „ofertă”. În realitate, Mathias ar fi preferat să îl păstreze pe Bonfils sub observație pentru a-i urmări cărările psihicului.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Bonfils întrebă:

— Te vei mai ocupa de mine?

— Sigur. Voi veni să te văd. Dar vom lucra cu medicii din Țara Bascilor.

— Nu vreau alți spichiatri. Păru că își amintește un alt amănunt. Și povestea cu cheia franceză? Cu anuarul? Cu sângele?

— Nu știu mai mult decât tine, Patrick. Dar dacă ai încredere în mine, îți jur că vom face lumină.

Urișul se cufundă în banchetă. Ieșirea spre BIARRITZ apăru afișată deasupra benzii de asfalt.

— Ia-o pe aici, îi ceru el. Mi-am lăsat mașina în parcare de la gară.

— Mașina ta? Îți amintești asta?

— Mda, așa cred.

— Știi și unde ai pus cheile?

— La naiba, spuse, pipăindu-și din reflex buzunarele de la pantaloni. Nu-s. Habar n-am.

— Și actele?

Bonfils își pierdu tot entuziasmul:

— Nici cu astea nu știu ce-am făcut. Nu îmi amintesc nimic...

Freire se angajă pe banda dreaptă și o luă spre Biarritz. Atmosfera se schimbă dintr-odată. Soarele strălucea acum. Străzile urcau și coborau, săltărețe. Case cu porumbare roșii sau albastre păreau din alte vremuri – din altă cultură. În vârful fiecărei coline acoperișurile cu țigle roșii se întindeau până la mare. Erau de o frumusețe violentă, intactă, aproape primitivă.

— Dă-o încolo de mașină, spuse Bonfils cu o voce înfundată. Ține malul mării. După Bidard vine Guéthary.

Mergeau de-a lungul unei coaste presărate cu pășuni de iarbă neagră și căluți spanioli, unde construcțiile balneare se aglomerau până la a se călări una pe alta. Nu aveau nimic tradițional și nici armonios. Cu toate acestea, un parfum basc, foarte vechi și mai puternic decât orice, plutea pe deasupra. Pinii, orzul sălbatic, cătina se așterneau până pe pragul caselor. Aerul marin, auriu, sărat, plutea pe aripile vântului și ilumina fiecare detaliu.

Mathias zâmbi împotriva voinței sale. Își spuse că ar fi trebuit să se instaleze în regiunea aceasta. Drumul deveni brusc mai îngust – pentru o singură mașină – până în piața mică și umbroasă a satului. Ajunseseră la Guéthary. Strânse una în alta, casele cu porumbare păreau că țin sfat, aplecate peste terasele cafenelelor. În partea din spate, un zid de pelotă bască se ridica precum o mână în semn de bun-venit.

— Tot înainte, zise Bonfils cu o voce plină de nerăbdare. Ajungem în port.

Mathias Freire se credea tăbăcit, dar regăsirea dintre Patrick și Sylvie îl marcă profund. Vârsta protagoniștilor, dragostea dintre ei care se simțea încă fremătând, precum și pudoarea cu care se manifestau, prin clipiri, cuvinte murmurate, gesturi ezitante, mai puternice decât marile efuziuni.

Mai era și mutra lor, de ai nimănui. Sylvie era o femeie mică și roșcată, cu fața răvășită de riduri și de cicatrici. Cuperoza și trăsăturile buhăite trădau un trecut alcoolic. Ca și Patrick, și ea cunoscuse ani petrecuți sub cerul liber. Și la capătul calvarului, cei doi se găsiseră unul pe altul.

Decorul contribuia și el la realismul poetic al scenei. Portul din Guéthary nu era decât o pantă din ciment pe care eșuaseră câteva bărci vopsite în culori vii. Cerul se acoperise deja. Printre nori, soarele se încăpățâna să apară, distilând o lumină sticloasă. Secvența părea că se desfășoară pe fundul unei sticle – precum cele care adăpostesc mici colivii.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, zise Sylvie, întorcându-se spre Mathias.

El se înclină în tăcere. Sylvie făcu un semn spre o punte de lemn ancorată de stânca ce ieșea în mare.

— Haideți să mergem.

Freire îi observă ținuta. Păr gras, pulover fără formă, pantaloni de trening largi, bascheți fără vârstă... În tot acest naufragiu doar ochii supraviețuiseră. Strălucitori și vii ca două pietre limpezi, spălate de ploaie.

Femeia ocoli bărcile de pe mal și o luă spre pasarelă. Cu Patrick alături se îndreptau spre o barcă pe apă, amarată la câțiva metri de dig. Fără îndoială faimosul lui vapor, cauză a întregului stres. Coca afișa cu mândrie literele galbene: JUPITER.

Freire o ajunse din urmă pe Sylvie, ținându-se de balustrada mișcătoare. Ea își răsucea o țigară cu o mână,

indiferență la clătinături și la forma punții.

— Puteți să îmi spuneți ce s-a întâmplat?

Freire povesti. Gara Saint-Jean. Fuga psihică a lui Patrick. Eforturile sale inconștiente de a deveni altcineva. Norocul cu infirmiera din Guéthary. Nu mai menționa amănuntele cu sângele de pe anuar și de pe cheie, prezența unui cadavru la gara Saint-Jean: Anaïs Chatelet va da buzna aici cât de curând.

Sylvie nu zicea nimic. O brichetă mare și ruginită îi apără în mână. Își aprinse țigara.

— De necrezut, lăsa ea în cele din urmă să-i scape cu o voce răgușită.

— În aceste zile din urmă, nu ați observat nimic ciudat în atitudinea lui?

Ea ridică din umeri. Șuvițele încâlcite i se lipeau de fața îmbătrânită. Trăgea adânc din țigară și scotea rotocoale de fum ca o locomotivă, pe care vântul marin le risipea imediat.

— Patrick nu vorbește prea mult.

— N-a avut niciodată momente de amnezie? Pierderi de memorie?

— Nu.

— Vorbiți-mi despre problemele lui.

Ea făcu câțiva pași fără să răspundă. Marea mugea sub picioarele lor. Respira. Fremăta. Se retrăgea pentru a se întoarce cu și mai multă forță.

— Probleme cu banii. Nimic deosebit. Patrick a făcut un împrumut pentru vas. Voia să fie propriul lui șef. Dar sezonul nu a fost bun.

— Dar sunt mai multe sezoane de-a lungul anului, nu?

— Vorbesc de cel mai important. Cel din octombrie. Sezonul de ton alb. Am câștigat doar atât cât să trăim și să-i plătim pe ceilalți, pe colegi. Atunci banca...

— Cum ați cumpărat vasul? Ați avut un venit?

— Eu am dat banii.

Freire se arată surprins. Sylvie surâse.

— Nu am aerul, dar mă descurc. Mă rog, m-am

descurcat. O cabană la Bidard. Am vândut-o și am investit în epava asta. De atunci suntem în cădere liberă. Datorii la furnizori. Amenințări de la bancă. Nu aveți cum să înțelegeți...

Sylvie părea să-și imagineze că Mathias aparținea clasei miliardarilor. Nu se formaliză. Senzațiile îi copleșeau gândurile. Valurile din larg erau încărcate cu aerosoli și soare argintiu. Simțea marea pe buzele lui. Lumina mercurului la marginea genelor.

Micuța femeie arunca priviri peste umărul lui spre Patrick. Urcase la bordul vasului și trebăluia în cală. Fără îndoială la motor. Îl supraveghea ca o mamă pe copilul ei.

— V-a povestit despre viața lui... de dinainte?

— Despre nevastă-sa? Nu prea multe, dar nu era un secret.

— Mai ține legătura cu ea?

— Niciodată. Au terminat-o urât.

— De ce nu a divorțat?

— Cu ce bani?

Freire nu insistă. N-avea nicio experiență în domeniu. Căsătorie. Logodnă. Divorț. Noțiuni străine de viața lui.

— Despre copilărie v-a povestit ceva?

— Deci nu știți nimic, îi răspunse, cu o nuanță de confuzie.

— Despre ce?

— Și-a ucis tatăl.

Mathias resimți lovitura din plin.

— Taică-său era negustor de fier vechi, continuă ea. Patrick îl ajuta.

— La Gheren?

— Cătuțul unde stătea cu ai lui. Nu-mi mai amintesc cum se chema.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au bătut. Taică-său trăgea la măsca și îl lovea. A alunecat în vasul cu acid care servea la decaparea fiarelor vechi. Până să îl scoată Patrick, bătrânul murise. Patrick avea 15 ani. Eu zic că a fost un accident.

— A avut loc o anchetă?

— Nu știu, dar Patrick n-a fost la pârnaie.

Ușor de verificat. Mathias avu confirmarea presentimentului său. O copilărie grea. O dramă familială care a provocat o ruptură pe fondul subconștientului său. O fisură care nu a încetat să se lărgască până a ajuns să-i înghită cu totul personalitatea...

— Știi ce a făcut după aceea? A rămas cu familia?

— S-a înrolat în Legiune.

— Legiunea străină?

— Se simțea vinovat pentru moartea tatălui său. A reacționat ca un criminal.

Ajunseseră la capătul pasarelei. În tăcere, se întoarseră și o luară înapoi încet spre port. Sylvie arunca mereu priviri spre Patrick, aflat la bordul ambarcațiunii. Pescarul parcă îi uitase cu totul.

— Patrick, reluă psihiatrul, a mai avut și alte probleme cu justiția?

— Dar ce credeți? Nu înseamnă că dacă ești sărac, ești și prăpădit. Patrick a avut și perioade grele, dar a rămas pe drumul cel bun.

Freire nu insistă. Voia să confrunte elementele inventate de Pascal Mischell cu viața reală a lui Patrick Bonfils.

— Ați fost vreodată pe valea Arcachon?

— Niciodată.

— Numele Thibaudier vă spune ceva?

— Nu.

— Hélène Auffert?

— Asta cine mai e?

Freire zâmbi ca să o convingă că nu e nicio primejdie din direcția aceea. Femeia scoase din nou tutunul și foițele. Nu avea un aer convins. În câteva secunde își rulă o a doua țigară.

— V-a povestit vreodată de un vis pe care îl avea des?

— Ce vis?

— Că merge printr-un sat însorit. Are loc o explozie foarte albă și umbra lui rămâne lipită pe un perete.

— Niciodată.

O nouă confirmare. Visul data de la traumatism. Reveni la referințele lui Pascal Mischell. Peter Schlemihl. Hiroshima...

— Patrick citește mult?

— Fără încetare. În casa noastră e mai rău decât la biblioteca municipală.

— Ce fel de cărți?

— Mai ales de istorie.

Cu grijă, Freire ajunse la ziua Z.

— Când a plecat la bancă, Patrick nu a mai menționat vreun drum, o vizită?

— Ești cumva polițai? Ce e cu toate întrebările astea?

— Trebuie să înțeleg ce i s-a întâmplat. Vreau să zic: mental. Trebuie să reconstitui punct cu punct ziua în care s-a dezis de el însuși. Vreau să îl fac bine, înțelegeți?

Femeia mătură aerul din fața ei cu țigara fără să răspundă. Nu mai avea chef de asta. Ajunseră la chei în tăcere. Bonfils meșterea în continuare la motor. Din când în când, ieșea afară. Chiar și de la distanța aceea, părea fericit și senin.

— Trebuie să-l mai văd pe Patrick, concluzionă Freire.

— Nu, zise Sylvie, aruncând chiștocul în mare. Lăsați-l în pace. Tot ce ați făcut e grozav. Acum preiau eu ștafeta. Poate că nu-s eu vreo savantă, dar știu că tot ce îi trebe lui Patrick e să nu mai vorbească despre asta.

— Bine, capitulă el. Dar vă dau datele de contact ale unui coleg de-al meu de la Bayonne sau de la Saint-Jean-de-Luz. Ceea ce i s-a întâmplat este grav, înțelegeți? Trebuie să meargă la control.

Micuța femeie nu îi răspunse. Freire îi strânse mâna și îi făcu semn lui Patrick, care îi răspunse cu entuziasm.

— Vă sun mâine, de acord?

Niciun răspuns. Sau poate că fusese luat de vânt. Freire porni în sus pe panta de ciment. Când deschise portiera, privi înapoi. Sylvie, cu mersul ei legănat, ajunsese la omul ei.

Psihiatrul se strecură la volan și demară.

Cu sau fără acordul lor, îi va ajuta pe zăbăucii ăștia doi.

— Eu caut falia cosmică.

Mână neagră mângâia peretele scorjit al celulei din secția de poliție.

— Când o voi găsi, o voi șterge...

Anaïs nici nu se obosi să comenteze. De zece minute era ținta delirurilor lui Raoul bețivanul. Se abținea cât putea.

— Nu trebuie decât să mă iau după linie, continuă boschetarul, cu nasul pe o altă crăpătură.

Anaïs trecu la lucruri mai serioase. Scoase din sacoșă

butoiașul de vin de plastic pe care îl cumpărase pe drum. Brusc ochii lui Raoul scoaseră flăcări. Două bule încinse, înhăță vinul și îl dădu pe gât.

— Deci, despre Philippe Duruy?

Boschetarul se șterse la gură cu mâneca și scoase un râgâit sonor. Fața roșie părea un hoit prins în gardul de sârmă ghimpată. Smocuri de barbă, de păr, de sprâncene: zgârieturi în toate direcțiile pe fața lui congestionată.

— Fifi, îl știu bine. Se zice că are o inimă care bate cu 120 pe minut și un creier la 8,6.

Anaïs sesiză dubla aluzie: 120 BPM este tempoul la tehno iar „8,6” se referea la berea Bavaria și cele 8,6 grade ale ei. Berea campionilor – punkiști, cheflii marginali de toate soiurile. Raoul vorbea de Fifi la prezent. Nu știa că murise.

— De fapt, un handicapat.

— Credeam că sunteți fârtați.

— Prietenia nu te împiedică să fii lucid.

Anaïs se abținu să nu izbucnească în râs. Epava continuă:

— Fifi le făcea și le desfăcea. Când era erou, când dădea bir cu fugiții. Asculta când metal, când tehno. Era gotic, dar se temea de judecata de apoi, era punk...

Încercă să își imagineze viața de zi cu zi a puștanului. O viață de vagabondaj, încăierări, droguri. Seringi de hero, vâlătuci de ecsta, nopți petrecute cu fața lipită de garduri de ciment, treziri în locuri necunoscute fără nici cea mai mică amintire. Fiecare zi ducea la o nouă zi, mereu cu speranța de desprindere.

Raoul se lansase într-o tiradă despre gusturile muzicale ale lui Duruy:

— Eu îi ziceam: muzica ta, un căcat. Rahații tăi nu fac decât să copieze. Marilyn Manson e Alice Cooper. Techno e Kraftwerk. R&B e...

— E Isaac Hayes.

— Exact. Aceiași și o luăm de la capăt.

— Fifi din ce trăia?

— Maimuțăreli, ca și mine.

— În Bordeaux?

— În Bordeaux și pe unde se mai ducea. Mai ai vin?

Anaïs scoase la vedere al doilea butoiaș. Raoul îl goli dintr-o înghițitură. Nu mai râgâi, dar Anaïs se temu că va face pe el. Avea o haină militară atât de murdară, că nu se mai distingea modelul din țesătură. Pantaloni din pânză de sac întăriți de jeg. Papuci uzați până la urzeală, care lăsau să se vadă picioarele goale și negre. Anaïs avea nasul înfundat, deși tocmai își pusese picături.

Raoul legăna butoiașul în celălalt capăt al celulei. Era momentul să atace problema.

— Acum câteva zile, Fifi ți-a vorbit de un înger.

Raoul se plasase în colț între cei doi pereți și își freca spatele de ei precum un animal, scuturând din umeri.

— Un înger, sigur, mârâi... care să-i dea praful îngerilor...

Asasinul. Era pentru prima oară când se vorbea explicit despre el.

Se aplecă spre Raoul și articulă apăsător:

— Îl cunoștea bine?

— Nu. Urmau să se întâlnească.

— Ce ți-a spus exact despre el?

— Că o să-l ducă în ceruri. Vorbea tot timpul de un Saint-Julien nu mai știu cum...

— Saint-Julien-l'Hospitalier.

— Ăsta-i.

— De ce despre el?

Raoul păru să aibă un moment de luciditate:

— Fifi a părăsit școala foarte devreme, dar își mai amintea povestea asta. Un prinț care își ucide părinții din greșeală. După care pleacă foarte departe. Devine podar. Într-o noapte un lepros vine și îl roagă să îl treacă fluviul. Julien îl adăpostește, îl hrănește, îl încălzește cu corpul lui. Leprosul îl duce în ceruri. Era Iisus Hristos. Fifi zicea că tot îngerul acela a venit să îl caute și că îl va duce în al

șaptelea cer...

— De ce se gândea exact la povestea asta?

— Pentru că și îngerul lui era lepros.

— Lepros?

— Tipul avea fața înfășurată în pansamente.

Anaïs încercă să vizualizeze scena. Un tip înfășurat în bandaje îl acostează pe Philippe Duruy. Îi propune marea călătorie. Boschetarul brodează pe marginea personajului și a propunerii lui. Oare întâlnirea fusese filmată de vreuna dintre camerele de supraveghere?

— Când l-ai văzut pe Fifi ultima oară, ce ți-a spus mai exact?

— Că avea întâlnire cu leprosul chiar în seara aceea. Că urmau să traverseze împreună fluviul. Prostii.

— Întâlnirea unde urma să aibă loc?

— Habar n-am.

— Tu când l-ai văzut, unde erați?

— Pe chei. Aproape de Stalingrad. Fifi era foarte agitat.

— Pe la ce oră?

— Nu mai știu. Târziu după-masa.

Anaïs trecu în revistă toate amănuntele.

— Fifi avea și un câine, nu?

— Îhî. Ca toți bagabonții. Mai ai vin?

— Nu. Cum îl cheamă?

— Mirwan. E nume de sfânt georgian. Complet dus, Fifi.

— Era cu el?

— Sigur.

— Ai mai văzut de-atunci câinele?

— Nici pe el, nici pe Fifi.

Vocea i se stingea. Boschetarul își pierduse energia. Pupilele îi erau stinse. Ar mai fi fost nevoie de carburant, dar Anaïs nu mai avea. Se ridică având grijă să nu se atingă de sacul de jeg.

— O să-ți dăm drumul.

Ciocăni în peretele de sticlă și apărură un gardian.

În spatele ei, Raoul o întrebă:

— S-a întâmplat ceva cu Fifi?

— Asta nu știm.

Raoul izbucni în râs în timp ce peretele de sticlă se deschidea.

— Sticleți. Ne luați de proști, dar voi sunteți mai proști. Crezi că nu am priceput că Fifi a fost ucis?

Ea părăsi celula fără un cuvânt. Ca sămburele dintr-un fruct putred. Cu dosul mâneicii își șterse unguentul de la nas. Aruncă o privire spre ceas: era amiază. Auzea tic-tacul numărătorii inverse. Sperase multe de la întâlnirea asta, dar nu obținuse nimic precis.

Urcându-se în mașină, îl sună pe Le Coz. În două ore tipul devenise specialist în producția și vânzarea de Imalgen. Întocmise lista rețetelor prescrise în Gironde în ultimele patru săptămâni: contactase fiecare veterinar, fiecare parc animalier etc. Verificase de asemenea stocurile, comenzile, vânzările... Toate astea urmau să dureze cel puțin o zi.

Două clinici veterinare, una lângă Bordeaux și cealaltă lângă Libourne, fuseseră sparte în ianuarie. Dar asta nu însemna nimic. Se informase și aflate despre ketamină că are proprietăți halucinogene pentru oameni. Exista chiar și o filieră paralelă care o vindea mai departe drogaților. Potrivit anchetatorilor celor două spurgeri, bănuielile mergeau spre traficanții de genul acesta...

Anaïs ceru vești despre Jaffar. Tot pe urmele câinelui și ale țăoalelor lui Duruy. Cât despre Zak și Conante, nicio veste de la ultimul telefon.

— Ești la prăvălie? îl întrebă ea în concluzie.

— Îhî.

— Am primit amprente trimise de PJ?

— De o oră.

— Și?

— Încă nu le-am comparat cu baza de date. Avem un virus.

Comisariatele erau echipate cu programele și cu protecțiile cele mai ieftine de pe piață. În fiecare post de

poliție puteai deschide un jurnal cu întreruperile zilnice.

— Și ce zice expertul nostru?

Cel botezat așa era un locotenent de poliție care urmasese un stagiu de informatică de câteva zile. Le Coz nu răspunse nimic.

— La naiba, scrâșni Anaïs din dinți. Cheamă un depanator. Unul adevărat.

— Un tip se ocupă deja.

— Cine?

— Vecinul meu de palier. E programator de jocuri video.

Anaïs izbucni într-un râs nervos. Ce era prea mult, era prea mult. Își imaginează tipul venit în ajutorul polițiștilor. Contracultura aliată cu gardienii ordinii.

— Și?

— S-a reparat.

— Deci ai acces la fișierul central.

— Nu.

— De ce?

— S-a pierdut caietul.

Anaïs înjură. Pentru utilizarea fiecărui program, administrația impunea o parolă. Secvențe de litere și de cifre imposibil de memorat. Hieroglifele erau trecute într-un caiet pe care îl folosea toată lumea.

Fără caiet, nu aveai parola.

Fără parolă, nu aveai acces.

Anaïs demară. Tic-tacul devenise asurzitor. Închise și se gândi din nou la Zak. Ar fi trebuit să treacă pe la CHS ca să verifice amnezicul – suspectul numărul unu. De ce nu o sunase? Deschise din nou telefonul.

— Ce e porcăria asta?

Anaïs urla în receptor. Freire încerca să o calmeze:

— În calitate de medic am luat asupra mea transferul...

— Unui martor direct?

— Unui pacient amnezic.

— Ar fi trebuit să ne preveniți în legătură cu cele mai mici fapte și gesturi.

— Ce să spun.

Freire mergea pe N10. Anaïs Chatelet tocmai aflate despre transferul lui Bonfils organizat de el însuși. Vorbise, de asemenea, și cu coordonatorul de la PJ care îi spusese despre planctonul de pe mâinile lui Bonfils și din fosa de întreținere. Avea ce să îi reproșeze.

— Am început să mă satur de aerele dumneavoastră, suiera ea la celălalt capăt al firului.

— Aerele mele?

— Psihiatrul cu diagnosticul bombă. Scormonitorul de suflete care salvează pe toată lumea. Deocamdată e vorba de o crimă și e o problemă a poliției, mizerabilule!

— Vă repet că pacientul meu este...

— Pacientul dumneavoastră e suspectul nostru numărul unu.

— Nu asta mi-ați spus.

— Știți de ieri că amnezicul a lăsat urme în fosă. Aveți nevoie să vă fac un desen?

— Nimic nu arată că...

— Complicitate la evadare, extorcare ilegală de informații în cadrul unei anchete judiciare, știți cam cât costă asta?

În fața lui Freire, pădurea landeză continua să defileze. Pinii maritimi atingeau cerul. Ploaia începuse din nou.

— Ascultați, îi spuse cu vocea lui cea mai blândă. Cea pe care o folosea cu furioșii. Există ceva nou. Am identificat pacientul.

— Ce?

Mathias îi făcu un rezumat. Anaïs îl asculta în tăcere. Credea că a marcat un punct, dar ea se porni din nou și mai tare:

— Vreți să îmi spuneți că tipul și-a recăpătat memoria și că l-ați dus bine mersi la el acasă?

— Nu toată memoria. Nu își amintește ce s-a întâmplat

la gara Saint-Jean. Eu..

— Mă duc mâine la prima oră să îl ridic. La arest cu cowboy-ul!

— Nici vorbă! Trebuie lăsat câteva zile. Să se liniștească. Să se regăsească.

— Unde vă treziți? L-ați trimis să facă aerosoli?

Freire își păstră calmul:

— Toți avem interesul ca Patrick Bonfils să se stabilizeze în vechea lui personalitate. Doar cu această condiție va putea să-și amintească ultimele ore de dinainte de fuga lui și...

— Pe dumneavoastră o să vă pun în arest.

Închise brusc.

Freire rămase cu telefonul la ureche. Arborii continuau să defileze. Tocmai trecuse de Liposthey și urma să intre în curând pe A63. În momentul acela observă în retrovizoare o pereche de faruri. Un vehicul de teren de culoare neagră. Putea să jure că mai văzuse mașina cu o jumătate de oră mai devreme.

Își spuse că asta nu înseamnă nimic. În zilele noastre condusul devenise o activitate robotizată. Te uiți la un film indian cu motorul blocat pe limitatorul de viteză, creierul blocat de teama de radare și de alți vigilenți ai șoselelor. Farurile albe continuau să îl urmărească.

Încerca în continuare să se calmeze când îi recunoscuse sau crezu că îi recunoaște pe cei doi bărbați în negru care mișunaseră pe lângă casa lui. Abia atunci identifică modelul mașinii. Un Audi Q7 4×4.

Mathias redusese brusc viteza la 30 de kilometri la oră. Mașina de dincolo de perdeaua de ploaie făcu aceeași mișcare. Durerea din spatele ochiului se declanșă, palpație surdă, roșie ca un semnal de alarmă în craniul lui.

Acceleră brusc. La fel făcu mașina 4×4, nescăpându-l din ochi. Punctul din ce în ce mai puternic în propria orbită părea că îi luminează interiorul creierului. Degetele îi alunecau pe volan umede de transpirație. Ploaia

furioasă bătea cu putere; orbitoare, părea gata să târască toată scena într-o revărsare gigantică.

O rută de ieșire îi apărură în dreapta. Fără să stea pe gânduri, viră la dreapta. Nici nu văzuse ce scria pe indicator. Era în inima Landelor. Ajuns pe departamentală, viră încă o dată la dreapta și se îndepărta. Un kilometru. Doi kilometri. În jurul lui, doar liziera de pini. Niciun sat, nicio clădire. Nicio benzinărie. Nimic. Locul ideal pentru a fi agresat. O privire în retrovizoare: Audiul era tot acolo cu farurile aprinse.

Freire își pipăi buzunarele și își scoase mobilul. Fixă viteza la 70 de kilometri la oră. Reglă aparatul pe „foto” și îndreptă obiectivul spre vehicul. Acționează zoom-ul și declanșează aparatul sub șuvoaiele de ploaie. Imposibil să vadă dacă a prins numărul. Declanșează de mai multe ori, din mai multe unghiuri, după care accelerează din nou. În fața lui, perdeaua de ploaie și liniile drepte ale pădurii. Avea impresia că trece printre gratii.

În clipa aceea, în dreapta îi apărură un drum forestier. O rană în carnea vegetală.

Freire frână și derapă pe el. Cu o manevră a volanului, redresează mașina, dădu cu spatele și accelerează. În urletul motorului, mașina patina. O ploaie de pământ roșu se lovea de parbriz. Ar fi avut nevoie de patru roți motrice. Ideea îl făcu să se uite în oglindă. Niciun 4×4.

Apăsă pedala de accelerație. Mașina mugii, tuși și se desprinsese de sol. Pini. Ferigi. Tufișuri. Totul defila ca măturat, amestecând șuierături, trosnituri, verde cu roșu, ramuri și pământ... Mașina sărea ca o câpriță, se izbea de ridicăturile de pământ, aterizând din nou pe drumul desfundat. Freire continua să meargă înainte. O baltă. O groapă. Un obstacol...

Un trunchi de copac îi apărură în bătaia farurilor perpendicular pe drum. Freire frână și bloacă roțile cu un singur gest. Câteva secunde, dar suficient pentru a vedea moartea cu ochii. Mașina decola, apoi ateriza greu într-o baltă. Motorul se cală. Roțile se bloacă.

Freire nu mai respira. Îi intrase volanul în coaste. Dăduse cu capul de parbriz. Îi era rău. Sângera, dar știa că nu era grav rănit. Rămase așa, preț de secunde întregi, aplecat peste volan. Ca timpul să umple clipa și sângele să îi curgă din nou prin vene.

Ploaia continua să bată în capotă, să șfichiuiască geamurile și să biciuiască pădurea. Își scoase centura cu greutate. Strecură două degete și trase de mânerul portierei. Împinse cu umărul ca să o deschidă. Căzu din inerție și avu parte de o baltă ca bun-venit. Se ridică într-un genunchi. Pădurea răsuna pradă miilor de picături de apă. Tot nici urmă de 4×4. Scăpase de el.

Cu un efort, se ridică în picioare. Se sprijini cu spatele de mașină și își privi mâinile. Tremurau în mod necontrolat. Inima imita aceeași mișcare. Minutele treceau. La zgomotul ploii se adăuga cel al vântului. Închise ochii. Avea impresia că se scufundă. Șiroia de apă, dar de fapt frica era cea care i se scurgea la picioare. Mirosurile de rășină, mușchi, frunze îi umpleau nările. Frigul începea să se facă simțit.

Când simți că înghețase și că inima își recăpătase cadența normală, se strecură în mașină. Închise portiera. Reglă căldura la maximum. Era loc acum pentru întrebări. Cine erau oamenii aceia? De ce îl urmăreau? Îl așteptau în altă parte? Niciun răspuns.

Răsuci cheia în contact și băgă în marșarier. Nu verificase dacă se innămolise sau nu. Roțile patinară, mușcară din pământ, aruncând jeturi roșietice. În cele din urmă, vehiculul se extrase ca o barcă trasă pe uscat. Continuă în marșarier, scoțând capul ca să vadă drumul. La o sută de metri mai încolo reuși să se întoarcă.

Reluând drumul spre Bordeaux reflectă mai calm. Durerea – se întreba dacă nu avea una sau două coaste rupte – îl ținea treaz. Încercă să-și aducă aminte când îi reperase pentru prima dată pe tipii din Audi.

În noaptea de vineri spre sâmbătă, prima lui noapte de gardă.

Noaptea în care apăruse Patrick Bonfils...

Freire cântări datele situației. Bonfils amnezicul. Vizitatorii de seară. Crima de la gara Saint-Jean. Există oare o legătură între aceste trei elemente? Își spusese că poate Patrick Bonfils văzuse criminalul așezând Minotaurul pe fundul gropii, sau poate *chiar și altceva*. Ceva ce îi interesa pe cioclii aceia. Sau de care se temeau.

Poate se temeau că Bonfils a vorbit.

Cu cine? Cu „spichiistrul” lui.

— Ce e asta?

În prag Anaïs ținea în mână o sticlă de vin roșu.

— Un steag alb. De pace.

— Intrați, zise Mathias Freire zâmbind.

Nu avusese nicio problemă să găsească adresa personală a psihiatrului. Era ora 20. Ora perfectă pentru un atac-surpriză. Anaïs făcuse un efort vestimentar. Sub haină avea o rochie de batik indonezian, cu motive aurii, tipic pentru anii 1970. În ultima clipă, cuprinsă de trac, își luase o pereche de jeanși pe sub bluză. Nu era sigură de rezultat. Alesese de asemenea și sutienul push-up pe care îl păstra pentru marile ocazii.

Cu sclipici pe obraji, panglicuțe în păr, Doliprane în scăfârle – era gata de atac.

— Pot să intru?

— Scuze.

Se trase ca să-i facă loc să intre în casă. Freire continua să aibă un aer cam mototolit. Un pulover la baza gâtului, cu o cămașă al cărei guler ieșea din el, o pereche de jeanși uzați, păr ciufulit. Un prof universitar neglijent și irezistibil, care își înnebunește elevele fără ca nici măcar să își dea seama.

— De unde aveți adresa mea?

— Am pus toată echipa mea la treabă.

Descoperi salonul. Pereți albi. Parchet gol. Uși de

placaj. Nicio mobilă cu excepția unei canapele uzate și a cutiilor de carton înșirate de-a lungul pereților.

— Ați venit sau vă mutați?

— Mă întreb acest lucru în fiecare dimineață.

Îi îndesă sticla în mână.

— Un Medoc. Fac parte dintr-un club de degustători. Am cumpărat mai multe sticle ieri. Să vedem ce părere aveți. E fin și totuși aspru. Un gust nervos și ferm. E...

Anaïs se opri. Psihiatrul părea descumpănit.

— E vreo problemă?

— Îmi pare rău... Nu beau vin.

Anaïs rămase cu gura căscată. Era pentru prima dată când auzea această frază la Bordeaux.

— Dar ce beți?

— Cola zero.

Anaïs lăsă să-i scape un chicotit.

— Atunci faceți onorurile.

— Să caut pahare, spuse el, răsucindu-se pe călcâie. Faceți-vă comodă.

Anaïs privi de jur împrejur. În fața canapelei descoperi un ecran plat rezemat de perete și, de asemenea, aproape de ușile spre verandă o scândură pe două bancuri pe post de birou. O lampă așezată pe jos răspândea un halou pieziș. Psihiatrul transformase acest interior familial într-o încăpere anonimă.

Surâse în sinea ei. Era evident că Freire trăia singur. Nici urmă de vreo fotografie sau de vreo prezență feminină. În afara jobului, doctorul nu avea evident nici prieteni, nici amantă. Se informase: venise la CHU la începutul lui ianuarie. De la Paris. Nu vorbea cu nimeni. Nu părea interesat decât de activitatea lui de la CHU. Genul care mănâncă ceva cald doar la autoservire sau dacă un coleg îl invită la masă.

Se apropie de birou. Note. Cărți de psihiatrie, din care cele mai multe în engleză. Texte printate de pe internet. Numere de telefon notate pe margine. Era evident că psihiatrul făcea o anchetă. Despre ce? Despre amnezic?

Reperă lângă imprimanta de pe birou clișeele proaspăt imprimate. O plăcuță de înmatriculare în ploaie. Ce căuta oare? Se aplecă să le vadă mai bine, dar se auzeau pași în spatele ei. Mathias se întorcea cu pahare și cu cutiile de cola zero.

— Îmi place la dumneavoastră, îi spuse, întorcându-se spre canapea.

— Râdeți de mine.

Așeză dozele pe jos. Erau negre și pline de picături.

— Scuze, nu am măsura.

— Nicio problemă.

Anaïs se așază pe jos cu picioarele încrucișate.

— Stați pe canapea, îi propuse el.

Anaïs se execută. Se uita de sus la el, ca o regină. Deschiseră dozele. Niciunul nu folosi paharele. Băura privind-se drept în ochi.

— Nu știu cât e ceasul, se scuză el, vreți să cinați? Nu am mare lucru...

— Lăsați-o moartă. Am venit să sărbătoresc cu dumneavoastră marile noutăți.

— Despre ce?

— Despre anchetă.

— Nu mă mai arestați?

Ea zâmbi.

— M-am enervat.

— Ba eu am fost de vină, recunosc el. Ar fi trebuit să vă anunț. Nu m-am gândit decât la pacientul meu. La cea mai bună soluție pentru el, mă înțelegeți? Luă o înghițitură de cola. Care sunt marile noutăți?

— În primul rând, am identificat victima. Un boschetar care frecventa festivalurile rock, dependent de heroină. Revenea cu regularitate la Bordeaux. Asasinul l-a momit cu un drog de o calitate excepțională. Ca urmare, tipul a murit. Ucigașul a compus apoi scena. Capul de taur și restul...

Freire asculta cu atenție. Până atunci trăsăturile sale regulate parcă erau în căutarea expresiei potrivite. Acum,

mușchii săi se stabilizaseră într-o mască de concentrare.

Anaïs lansă bomba:

— L-am identificat de asemenea și pe asasin.

— Poftim?

Îl liniști cu un gest:

— Mai bine zis PJ a reușit să izoleze amprente în fosa de vizitare care nu aparțineau nici victimei și nici cowboy-ului dumneavoastră. Le-am verificat în fișierul național și am obținut un nume: Victor Janusz, un vagabond din Marsilia. Tipul a fost arestat acum câteva luni acolo în urma unei bătăi.

— Știți unde e acum?

— Încă nu. Am dat un ordin de căutare. O să-l găsim. Nu îmi fac probleme. Polițiștii din Marsilia răscolesc adăposturile, centrele sociale, magazinele cu vechituri, cantinele sociale... I se va lua urma până la Bordeaux și va fi localizat. Tot așa l-am găsit pe Francis Heaulme, ucigașul șoselelor.

Freire păru decepționat. Tot răsucea doza în mână și părea că se oglindește în cercul de metal.

— Ce știți despre el? întrebă după o lungă tăcere.

— Nimic. Aștept dosarul lui de la Marsilia. Am avut probleme tehnice toată ziua. Astăzi singurul dușman adevărat al poliției este virusul.

Psihiatrul nu schiță măcar un zâmbet. Ridică privirea.

— Vi se pare că punerea în scenă a crimei se potrivește cu profilul unui om al străzii?

— Nici vorbă. Dar vom găsi explicația. Poate că Janusz nu e decât un complice.

— Sau un martor.

— Un martor care a coborât în fosă? Care a lăsat urme peste tot pe pereți? Acestea sunt, cum s-ar spune, circumstanțe agravante.

— Asta îl absolvă deci pe Patrick Bonfils?

— Nu așa repede. Rămâne problema planctonului... Dar ne concentrăm pentru moment pe Janusz. Imediat ce voi putea, mă voi duce personal la Guéthary pentru a-l

interoga pe protejatul dumneavoastră. În orice caz, suntem pe calea cea bună.

Freire râse încet:

— Sunt vești bune... de polițist.

Replica îi păru lui Anaïs un pic acidă. Femeia îl întrebă imediat, la rândul ei.

— Și ale dumneavoastră?

— Ale mele?

— Pescarul – cum reacționează?

— Se reintegrează încet-încet în adevărata lui identitate. Deja nu mai are amintirile celui care a încercat să devină.

— Și despre ce a văzut la Saint-Jean?

Freire înălță capul, epuizat:

— Vă repet: acesta e ultimul lucru pe care și-l va aminti. Dacă își va reaminti vreodată...

— Trebuie să-l interoghez.

— Sper că nu o să-l băgați la arest.

— Am zis asta ca să vă sperii.

— Polițiștilor le place să sperie... E rațiunea lor de a fi.

Anaïs nu visa: era de-a dreptul ostil. Fără îndoială unul dintre psihiatrii ăia de stânga care au băut cu biberonul prostiile lui Michel Foucault încă din leagăn. Greu să agăți când ești polițist și mai ai și un Glock la cingătoare. Două instalații falice pentru un cuplu e cam mult...

Își puse doza pe parchet. Speranțele ei de cucerire se evaporaseră. Era clar că nu sunt pe aceeași lungime de undă.

Se pregătea să se ridice, când Freire șopti:

— O să mă întorc eu la Guéthary.

— De ce?

— Ca să îl interoghez pe Patrick. Ca să aflu cine e el de fapt. Ca să aflu adevărul despre gara Saint-Jean. Roti doza spre ea. La urma urmei, conducem amândoi aceeași anchetă.

Ea surâse din nou. Speranța și căldura o învăluiau. Nu crezuse niciodată că slujba îi va permite să se apropie de

un bărbat atât de seducător.

— Sunteți sigur că nu doriți să deschid și eu sticla?

Două ore mai târziu, Freire se apucă de treabă.

Anaïs plecase așa cum venise, un pic mai beată. Băuseră, apoi răsuseră, vorbiseră. Freire nu se așteptase la o astfel de distracție în pustietatea serilor sale. Și mai puțin la istoria asta de crimă și amnezie.

Nu încercase nimic. Nici cel mai mic gest, nici cea mai mică tentativă de seducție. În ciuda tuturor semnalelor care spuneau verde. Freire nu era un expert în psihologia feminină, dar știa să adune doi și cu doi. Vizita nocturnă. Sticla de vin. Ținuta mai îngrijită decât de obicei – deși nu pricepea ce era cu rochia aia înșurubată pe o pereche de jeanși. Toate astea îi arătau că tânăra polițistă ar fi fost deschisă și altor propuneri.

Cu toate acestea, nici nu mișcase. Din două motive. Mai întâi își jurase ca niciodată să nu mai amestece viața particulară cu meseria. Or, Anaïs Chatelet, deși indirect, era meseria. Celălalt motiv, mai profund, mai visceral, era frica. Tracul. Teamă de o respingere. Și cea de a nu fi la înălțime. Oare de când nu mai avusese un raport sexual? Nu își mai amintea și se temea că nici nu mai știe cum se face...

Se despărțiseră buni prieteni în pragul ușii. Fiecare îi promisese celuilalt să îl țină la curent cu mersul anchetei. În ultima clipă, prinzând încredere, Freire îi vorbise despre vânătorii din Audi. Îi explicase că se simțise urmărit, observat de câteva zile. Îi dăduse chiar și fotografiile cu plăcuța de înmatriculare a mașinii. Anaïs nu păru convinsă de povestea asta, dar promise să verifice numărul la cei de la circulație.

Acum, la miezul nopții, era singur. Cu durerea de cap din cauza vinului. Nu suporta alcoolul. Durerea din fundul ochiului pulsa din nou. Cu toate acestea, nu îi era

somn. Își făcu o cafea, recuperează dictafonul și se instalează la birou.

Chiar și în toiul nopții putea verifica și bifa informațiile primite de la Patrick Bonfils. Înainte de a cerceta adâncul sufletului, trebuia să alcătuiască un dosar solid despre adevărata sa identitate.

Apăsă pe tasta Lectură și notă informațiile. Cowboy-ul era originar dintr-un sat aproape de Toulouse, Gheren. Freire tastă numele cătunului.

Primul șoc.

Niciun Gheren în departamentul Haute-Garonne. Lărgi perimetrul cu regiunea Midi-Pyrénées. Niciun nume care să semene mai mult sau mai puțin cu aceste două silabe.

Mathias tastă „Patrick Bonfils” și făcu o cercetare în regiune – stare civilă, școli, agențiile de recrutare a forței de muncă ale perioadei. Nimic. Începu să citească mai repede și se opri asupra altei informații. Potrivit pescarului, fosta sa soție, Marina Bonfils, era acum la Nîmes sau prin împrejurimi. O nouă căutare. Din nou zero rezultate.

Simțea furnicături prin tot corpul. Sudoarea îi înmuiase gulerul cămășii. Durerea din fundul ochiului stâng devenise o palpitație surdă. Bum-bum-bum.

Abandonă dictafonul și trecu la informațiile primite de la Sylvie. Povestea cu tatăl mort într-o cuvă cu acid. Își dădu curând seama că nu avea suficiente date pentru a efectua căutarea – cel puțin nu cu un nume de sat care nu exista și cu un nume de familie inventat.

Cât despre înrolarea lui Patrick Bonfils în Legiunea Străină, nici nu avea rost să încerce. Corpul de armată garanta anonimatul soldaților lui.

Oricum știa destule. Patrick Bonfils nu exista. Nu mai mult ca Pascal Mischell.

Identitatea aceasta era *deja* o fugă psihică.

Freire reciti notele. Sylvie Robin trăia cu Bonfils de trei ani. Ea îl întâlnise fără să știe că bărbatul era în plină fugă. Și nu încetase să o mintă *fără ca măcar să știe că o*

face.

Cine fusese el înainte?

Câte astfel de identități își crease, inventase, șlefuisse?

Freire își imaginează sistemul psihic al acestui om. Personajele i se înfigeau în fundul sufletului cu scopul sufocării singurului dintre ele care era periculos din punctul lui de vedere: el însuși. Patrick Bonfils nu înceta să fugă de originea lui, de propriul destin. Și fără îndoială de un traumatism inițial.

Răspunsul sau, cel puțin, un început de răspuns era înscris în numele lui. Caracterul inventat al patronimului ar fi trebuit să îi sară în ochi. Aceste două silabe traduceau voința lui, speranța de a deveni un „fiu bun”^[16]. Fusese oare un copil nevrednic? Povestea cu uciderea tatălui era un indiciu. Dar mascat, travestit, deformat de negurile obscure ale subconștientului.

Freire se ridică și începu să măsoare salonul cu mâinile în buzunare. Simțea că îi vâjâie creierul. Dacă voia să îl vindece pe uriaș, trebuia să demonteze una după alta fiecare din personalitățile lui, până ajungea la prima lui identitate adevărată.

Pentru moment, nu avea nicio posibilitate să știe dacă bărbatul era la cea de-a doua, a treia sau a zecea fugă. Dar era sigur că fiecare nume, fiecare profil erau încă agățate de psihicul omului. Cristalizat în faldurile sufletului lui. Ca apa de ploaie a fiecărui anotimp în apele unui ghețar. Trebuia să foreze. Să sondeze. Să analizeze. Va folosi toate mijloacele să penetreze această memorie inconștientă. Hipnoză. Amytal de sodiu. Psihoterapie.

Freire se duse să bea un pahar cu apă proaspătă în bucătărie. Mașinal se uită în stradă. Nu oameni în negru. Oare visase? Bău din nou. Când puse paharul în chiuvetă, citi limpede în el însuși. Acest obiectiv – descifrarea poveștii lui Bonfils – urma să-i permită să-și uite propriile amintiri – moartea lui Anne-Marie Straub. Responsabilitatea sa de psihiatru ratat.

Căutarea traumei altuia pentru a o uita mai bine pe a

ta...

A doua zi dimineata, pe drumul spre Guéthary, Mathias Freire se gândea la Anaïs Chatelet. Se trezise cu imaginea ei. Cu prezența ei. Cu vocea ei.

— Sunteți căsătorită? Aveți copii?

— Arăt a căsătorită? A mamă? Nu am ajuns încă acolo.

— Dar unde?

— Pe web. Pe rețelele sociale.

— Și funcționează?

— Să zicem că pentru o polițistă nu îmi lipsește flerul...

Mai târziu, ea fusese cea care pusese întrebări.

— De ce v-ați făcut psihiatru?

— Din pasiune.

— Vi se pare interesant să cotrobăiți prin capetele oamenilor?

— Nu cotrobăi prin capul lor, îi îngrijesc. Le dau curaj. De fapt, nu văd nimic pe lume mai interesant.

Tânăra femeie își mușcase buza de jos. Freire avu aceeași intuiție ca la prima lor întâlnire. Anaïs Chatelet mai fusese în clinici psihiatrice – sau avusese serioase probleme psihologice.

Obținuse confirmarea acestei ipoteze un pic mai târziu, cu ocazia unui gest. Când îi turnase vinul, îi observase antebrațul. Striat. Zgâriat. Sfâșiat în toate direcțiile. Recunoscuse cicatricile imediat. Nu urme de tentativă de sinucidere. Ci dimpotrivă, urme de supraviețuire.

Mathias tratase adesea aceste tulburări. Adolescenți care se automutilau pentru a-și alina disperarea, pentru a se elibera de senzația de sufocare. Trebuiau să o scoată afară. Să sângereze. Tăietura îi elibera. Mai întâi diversiunea – suferința fizică se substituia durerii morale – și apoi liniștirea. Rana oferea iluzia că otrava psihică se scurgea afară din ei...

Prima dată când Anaïs intrase la el în birou. Freire

presimțise forța ei. Ea își punea amprenta pe lume. Era puternică pentru că suferise. Dar era și fragilă, vulnerabilă. Exact pentru același motiv. Sfârșitul secolului XX repetase până la uzură un loc comun, rezumat în fraza lui Nietzsche în *Crepusculul zeilor*: „Tot ce nu mă ucide mă face mai puternic”. Era o prostie. Cel puțin în accepțiunea lui banală și contemporană. În viața de zi cu zi suferința nu te întărește. Ea te uzează. Te face mai fragil. Te slăbește. Freire era plătit ca să știe asta. Suflul uman nu este o piele care se tăbăcește cu dovezi. E o membrană sensibilă, vibrantă, delicată. În caz de șoc el rămâne ucis, marcat, hăituit.

Suferința devine atunci boală. Cu viața sa proprie. Cu respirația sa. Cu oscilațiile sale. Ea apare fără veste și, mai periculos, se hrănește din sine. Crizele se înrăutățesc. Fără legătură vizibilă cu prezentul sau cu mediul înconjurător. Sau, dacă există o legătură, ea este așa de profundă, atât de ascunsă, încât nimeni – nici chiar psihiatrul – nu o poate scoate la iveală.

Anaïs Chatelet trăia sub această amenințare. Criza putea surveni oricând. Fără vreun motiv aparent. Fără vreo provocare de niciun fel. Când suferința se sparge, trebuie eliberată otrava. Trebuie să curgă sânge. Suferința nu vine din afară, ea vine din interior. Am putea să o numim nevroză. O disfuncție. Un sindrom de angoasă. Cuvinte sunt cu droaia. Freire le știa pe toate. Erau uneltele meseriei sale.

Dar misterul rămâne. Legenda zice – căci e o legendă – că trebuie să cauți cauza în crizele copilăriei. Răul își face culcuș în primii ani ai psihicului. Traumatism sexual. Lipsă de dragoste. Abandon. Freire era de acord. Era freudian. Dar nimeni nu are răspunsul la întrebarea primordială: de ce un creier reacționează mai mult sau mai puțin *sensibil* la traumele sau frustrările copilăriei?

Întâlnise adolescente care fuseseră supuse unui viol colectiv, supraviețuiseră incestului, suferiseră de foame, de bătaii și care reușeau să își revină, era sigur. Altele,

fericite într-un cămin banal, se prăbușeau din cauza unui detaliu, a unei bănuieli, a unei simple impresii. Existau copii bătuți care au înnebunit. Iar alții care nu. Nimeni nu poate explica aceste deosebiri. Natura mai mult sau mai puțin poroasă a sufletului care lasă să intre angoasa, suferința, starea de rău.

Ce i se întâmplase lui Anaïs Chatelet? Un traumatism atroce sau pur și simplu un eveniment minor, fără semnificație, dar perceput amplificat de un grad de sensibilitate unic?

Panoul cu BIARRITZ îl scoase din meditație. O luă pe litoral. Trecu de Bidart și ajunse la Guéthary. Traversă mica piață, observă peretele pentru jucat pelotă și o luă spre port. Parcă la câțiva metri de debarcader și coborî pe jos panta de beton.

Era flux. Oceanul își aducea valurile pe plaja sumbră din stânga. Vârfurile de spumă evocau jeturi de salivă gri, contaminate de boală. Marea oscila între negru și verde închis. Suprafața ei semăna cu pielea unui batracian, plisată, ruginită, sclipitoare.

Vasul era acolo, dar nu și uriașul cu pălărie Stetson. Freire aruncă o privire la ceas. 10 dimineața. Nicio pisică printre vasele de pe mal, cu plasele strânse, cu pânze întinse pe ciment. Doar un butic cu materiale de pescuit era deschis, îl întrebă pe vânzător, care îl sfătui să îi caute acasă. O căbănuță deasupra plajei la vreun kilometru de acolo.

Mathias luă mașina. Era neliniștit. Se gândi la vânători și la ipoteza lui de aseară. Apăruseră în același timp cu Patrick Bonfils. Erau interesați de ce ar fi putut cowboy-ul să îi fi spus. Ajunsesse la concluzia că era în pericol. Dar uitase ce era mai important: dacă el era în primejdie, Patrick Bonfils era cu atât mai mult. Își zise că nu ar fi trebuit să-i dea drumul. În camera lui de la Pierre-Janet, pasagerul cețurilor ar fi fost în siguranță.

Apăru casa aflată deasupra plajei. Un bloc de ciment pe care cuplul fixase un ornament de lemn în formă de

ton. Lăsă mașina lângă o movilă de nisip. Merse pe jos spre casă, cu gulerul ridicat și cu mâinile în buzunare. Începuse să plouă. În stânga sa, calea ferată separa celelalte case de plajă și de ocean. În dreapta sa paliere de vegetație coborau spre mare. Pini maritimi, ilexi galbeni și iarba mov de stepă, toate se unduiau în bătaia vântului.

Bătu la ușă. Niciun răspuns. Mai bătu o dată. Degeaba. Acum chiar era neliniștit. Ocoli cabana și își aruncă o privire spre mare. Zâmbi. Cuplul era la baza coastei. Patrick Bonfils așezat turcește pe o piatră se pregătea să scoată o plasă. Sylvie, cu hanoracul și pas legănat, se plimba agitată prin fața valurilor.

Câteva minute mai târziu, Freire o salută pe Sylvie.

— Ce vreți?

Nu mai era deloc bine-venit. Dintr-odată își dădu seama. Femeia știa. Știuse dintotdeauna. Fuga din 13 februarie nu fusese decât o criză printre alte asemenea.

— Nu mi-ați spus adevărul ieri.

— Ce adevăr?

— Patrick nu e Patrick. Personajul lui este deja produsul unei fugi psihogene. Prima soție, tatăl ars în acid, Legiunea, totul e fals și o știați demult.

Sylvie se încruntă.

— Și ce-are a face? E bine așa.

Freire trebuia să înainteze cu precauție. Nu era posibilă nicio anchetă fără sprijinul Sylviei. Niciun adevăr fără susținerea micuței femei...

— Nu e chiar așa de simplu, spuse el cu o voce mai calmă. Patrick e bolnav. Nu puteți să negați asta. Și va rămâne bolnav dacă îl lăsăm să trăiască într-o minciună.

— Nu pricep nimic din ce ziceți.

Mathias citi teama pe fața Sylviei. Îi era teamă de adevăr, îi era teamă de adevăratul trecut al lui Patrick. De ce? Cowboy-ul avea poate copii, neveste, datorii... Sau chiar mai rău: un trecut criminal.

— Putem să mergem?

Fără un cuvânt, Sylvie trecu de el și o luă de-a lungul

liniei neregulate a valurilor. Freire aruncă o privire scurtă spre Patrick care tocmai îl observase de sub glugă. Îi făcu un semn amical cu mâna, dar nu lăsă plasele. Cu adevărat un nevinovat.

Freire o ajunse din urmă pe Sylvie. Picioarele i se înfundau în nisipul întunecat. Deasupra lor păsările făceau slalom printre aversele de ploaie. Albatroși, pescăruși, cormorani... Cel puțin, astea erau numele care îi veneau în minte... Țipetele lor ascuțite răsunau în vuietul oceanului.

— Nu vreau să vă atingeți de Patrick.

— Trebuie să îl interoghez. Trebuie să îi cercetez memoria. Nu își va găsi liniștea cu adevărat decât dacă se va reintegra în identitatea sa originară. Subconștientul lui nu încetează să îl mintă. Trăiește într-o iluzie, într-o nefericire care îi roade sufletul și îi amenință echilibrul. Și nu va afecta cu nimic relația voastră. Dimpotrivă, s-ar putea ca în sfârșit să o trăiască din plin.

Sylvie nu reacționează la fraza lui. Întoarce brusc capul, ca și cum ar fi fost surprinsă de un zgomot. Freire nu înțelese ce face: el nu auzise nimic. Ea se răsuca din nou într-o parte, apoi în cealaltă, ca atinsă de două ori de o forță invizibilă.

— Sylvie?

Femeia căzu în genunchi. Stupefiat, Mathias văzu că îi lipsea jumătate de cap. Creierul gol scotea aburi în aerul rece. În secunda următoare, corpul îi șiroia de sânge. Aruncă o privire reflexă spre Patrick, pe stânca lui. Uriașul se cambrase cu craniul distrus, ca mușcat de un animal invizibil. Pelerina îi era roșie toată. Apoi pieptul îi explodă în bucăți sinistre pe fundalul cerului de furtună.

Scena, mișcarea, un declic subliminal îi aduseră lui Freire în minte imaginile asasinatului lui Kennedy. Abia în clipa aceea înțelese. Se trăgea asupra lor. Fără nicio detunătură.

Coborî privirea și remarcă găuri în nisip, mai adânci decât cele de la picăturile de ploaie. Gloanțe. Tir cu

amortizor de zgomot. Prin ploaie și neguri, o ploaie de metal șuiera, lovea, distrugea.

Freire nu mai puse întrebări.

Alerga deja pe potecă spre mașină.

Trăgătorul nu era singur. Un altul pesemne îl aștepta sus, aproape de Volvo. În zigzag printre arbori, Freire ridică privirea. Nu văzu pe nimeni. Aruncă o privire de jur împrejur peste umăr. Pe panta din față, la mai mult de trei sute de metri, un bărbat cobora în trombă pe un drum de nisip prin vegetația deasă. Avea ceva negru în mână. Fără îndoială, un pistol automat. Trăgătorul sau complicele lui? În același timp, tufișurile de lângă el fură împrôșcate de lovituri. Avu răspunsul.

Trăgătorul era încă pe poziție și îl reperase.

Se trase în spate și nu o mai luă prin tufișuri. Pini, muri, ploaie de aur, se năpusti în patru labe agățându-se de toate, încercând să iasă din drum. Înainta, zgâriat – și încerca să își adune gândurile. *Imposibil*. Doar imaginile însângerate îi reveneau, lovindu-i conștiința. Craniul deschis al Sylviei. Corpul uriașului atins în plin.

Freire ieși din hățiș la nivelul casei Bonfils. Se depărtase de Volvo cu vreo cincizeci de metri. Alergă în direcția lui de-a lungul căii ferate, lovindu-se de pietre. Nu îl mai vedea pe omul cu pistolul și nici pe trăgător. Era la doar câțiva metri de mașină când parbrizul se făcu brusc fărâme, precum cristalele de zahăr. Un pneu se dezumflă. Un geam se sparse.

Freire se aruncă la adăpostul unor pini, cu plămânii pe cale să îi explodeze. Actele lui nu mai erau filtrate de conștiință. Gloanțele șuierau mereu în direcția mașinii. Imposibil să se așeze la volan. Să traverseze calea ferată și să o ia la fugă pe șosea? Era capcana perfectă. Să coboare din nou pe plajă ar fi fost și mai rău. Nu avea nicio soluție, nicio ieșire. Doar ploaia care cădea pe

pământ, pe frunze, pe creierul lui...

Din reflex întoarse capul. Omul cu pușca ieșea din tufișuri. Alerga în direcția lui de-a lungul șinelor, prin ploaie. Era unul dintre cei doi oameni în negru. Cel cu sprâncene dese și păr rar. Avea un pistol automat și arunca priviri în toate direcțiile. Freire ghici că nu îl văzuse. Se chirci. Nu îi venea nicio idee de scăpare. Simțea cum apa îi șiroiește pe față. Frunzele se agitau în jurul lui. Miros violent de vegetație și de pământ îmbibat de apă. Ar fi vrut să se cufunde în natură. Să se amestece cu rădăcinile...

Un tunet se auzi departe. Pământul îi vibra sub picioare. O clipă crezu că va fi ciuruit. Ori că pământul urma să se despice pentru a-l înghiți. Ridicându-se ca un animal în vizuină, pricepu. Venea un tren cu tot cortegiul de tremurături și vibrații de metal. Un personal... se gândi.

Convoiul avansa încet, în dreapta lui. Cu locomotiva galben cu roșu târând vagoanele ca un prizonier care își târăște lanțurile. Aruncă o privire spre stânga: trăgătorul înainta spre el, dar nu îl văzuse încă. Dacă printr-o minune ar fi rămas de cealaltă parte a trenului ca să-l lase să treacă, ar fi fost salvat. Zgomotul devenise asurzitor. Convoiul era doar la câțiva metri, rulând cu viteză mică. Freire se trase în spatele pinilor, dar avu timp să îl vadă pe ucigaș dându-se în spate. Dincolo de calea ferată.

Protejat de garnitură, Freire se ridică. Un vagon... Două vagoane... Secunde de plumb, metri de oțel... Trei... Patru... Roțile scrâșneau pe șine scoțând scântei. Al cincilea vagon – ultimul. Freire se năpusti spre spatele lui.

Întinse brațul, se agăță de mânerul exterior al ușii. Își prinse picioarele în criblură, se împiedică, dar întinse și cealaltă mână. Degetele simțiră metalul. Fu târât câțiva metri, se redresă, prinse viteză, reuși să se salte pe scara vagonului.

Fără să stea pe gânduri, apăsă mânerul. Niciun rezultat. Mai încercă o dată. Rafalele de ploaie îl udaseră până la piele. Vântul îl lipea de perete. Se ținea în continuare de ușă. Trebuie să scape. Trebuie...

În clipa aceea, prin genele pline de apă îi văzu. Cei doi bărbați înarmați dincolo de calea ferată. Unul din ei avea o cutie neagră cu colțuri cromate, precum cele folosite de muzicieni și de DJ. Celălalt strecurase pistolul sub manta. Freire se lipi de ușă.

Era acum la vedere: ucigașii nu trebuiau decât să întoarcă privirea. Dar se întâmplă o minune. Când Freire riscă să se uite spre ei, îi văzu alergând spre Volvo. Credeau fără îndoială că Freire rămăsese aproape de mașină. Când vor înțelege că Mathias făcuse altă alegere, el va fi departe.

Sau nu prea departe... Deja garnitura încetinea: trenul ajungea în gara Guéthary. Freire scutură din nou mânerul. De data asta ușa se deschise. Pătrunse înăuntru.

Trenul se opri.

Ochi stupefiați îl priveau. Era ud learcă, șleampăt, plin de frunze, de nisip, de petale. Schiță un zâmbet în chip de scuză și încercă să se aranjeze un pic. Călătorii îi evitară privirea. Mathias se așeză pe o banchetă, cu capul băgat între umeri.

— Așa ceva nu se poate.

Așezat la câțiva metri, un bătrân îl apostrofă:

— V-am văzut. Sunteți nebun sau ce e cu dumneavoastră?

Freire nu găsea cuvinte să-l liniștească. Un sexagenar plin de ură și acreală.

— Vă dați seama la ce riscuri v-ați expus? Și prin ce am trecut? Dacă aveți un accident?! Dacă nimeni nu respectă legea, ce ne mai mirăm în ce rahat suntem!

Freire afișă un zâmbet și mai larg.

— Poftim, se strâmbă bătrânul trecând la tutuială, faci mișto! Tipii ca tine ar trebui închiși!

Și cu aceste cuvinte, se ridică și coborî. Freire răsufală ușurat. Cu inima strânsă arunca priviri piezișe spre peronul gării. Ucigașii ar fi putut să apară din clipă în clipă să controleze fiecare colțișor, fiecare vagon... Cele mai lungi secunde din viața lui. În cele din urmă, ușile se închiseră. Trenul porni.

Ceva din adâncul lui se relaxă.

Îi fu teamă că va face pe el.

— Nu îl băga în seamă...

Un tip se ridicase de la locul lui pentru a i se așeza în față. *Doamne. Dar ce i-a apucat pe toți?* Freire își examinează interlocutorul fără să îi răspundă. Nou-venitul îi zâmbi larg, plin de bunăvoință.

— Nu toată lumea înțelege problemele altora.

Freire nu înceta să scruteze coridorul din spatele omului, ușile de comunicare cu vagonul patru. Poate că s-au urcat în altă parte... Poate că vor apărea...

— Nu mă recunoști?

Freire tresări auzindu-se tutuit. Se uită țintă la tip. Figura lui nu îi spunea nimic. Vreun pacient de la Pierre-Janet? Vreun locuitor din cartierul Fleming?

— Marsilia, anul trecut, continuă el cu o voce scăzută. Pointe-Rouge. Magazinul Emmaüs.

Mathias pricepu apropoul. Cu aspectul lui răvășit, omul îl lua drept un vagabond cu care se mai întâlnește.

— Daniel Le Guen, se prezintă el, strângându-i mâna. Mă ocup cu vânzarea la magazin. Mi se spune „Lucky Strike” pentru că mă descurc destul de bine. Îi făcu repede cu ochiul. Îți aduci aminte acum?

Freire reuși să articuleze câteva cuvinte:

— Îmi pare rău. Vă înșelați. Nu cunosc Marsilia.

— Nu ești Victor?

Omul se aplecă și repetă pe un ton mai sigur:

— Victor Janusz?

Mathias nu îi răspunse. Cunoștea numele, dar îi era imposibil să-și amintească unde îl auzise.

— Nici vorbă. Mă numesc Freire. Mathias Freire.

— Scuze.

Freire continua să îl privească. Ceea ce vedea în ochii lui nu îi plăcea deloc. Un amestec de compasiune și complicitate. Bunul samaritean observase fără îndoială cu un pic de întârziere calitatea hainelor lui. Își spunea acum că Victor Janusz reușise să iasă la lumină. Și că nu ținea să i se mai amintească de trecutul lui tulbure. Dar unde mai auzise numele ăsta?

Se ridică. Omul îl prinse de braț și îi întinse o carte de vizită:

— Luați asta. În caz de nevoie. Sunt aici pentru câteva zile.

Freire luă cartea de vizită și citi:

DANIEL LE GUEN
COMPAGNON EMMAÜS
06 17 35 44 20

O băgă în buzunar fără să mulțumească și se duse să se așeze câteva locuri mai încolo. Gândurile i se învălmășeau în cap. Se gândea la ucigași. La Patrick și Sylvie care muriseră sub privirile sale. Și acum era luat drept altcineva...

Cu fața lipită de geam, privea cum marea se dizolvă în ploaie. Simțea pe șira spinării un fior de groază umed și arzător. În același timp se destindea. Trenul mergea cu toată viteza. Apatia pasagerilor îi reda încrederea. Se întorcea la Bordeaux. Să caute comisariatul. Să îi povestească totul lui Anaïs. Cu un pic de șansă, ea identificase poate placa de înmatriculare de la Q7. Va face o anchetă. Va găsi o explicație, îi va opri pe criminali. Totul se va aranja...

Numele de Victor Janusz îi reveni deodată în minte și îl făcu să tresară. Cine era Janusz? Gândurile îi zburară în

altă parte. O îndoială inexplicabilă i se strecură în suflet. Revăzu rapid filmul ultimelor zile. Pasiunea – obsesia sa pentru pacientul Bonfils. Furia lui când descoperise cine era cu adevărat. Determinarea în a rezolva cazul cu orice preț. De ce se implicase în asta, tocmai el care hotărâse că se va ține la distanță? De ce atâta energie în a înțelege tulburarea mentală a cowboy-ului?

De data asta îndoiala îi distruse orice certitudine. Și dacă el nu era cine pretindea că este? Dacă era el „un călător fără bagaje”?

Un om în plină fugă psihică?

Ridică din umeri și își frecă fața așa cum mototolești o scrisoare începută înainte de a o arunca la coș. Ideea asta era absurdă. Se numea Mathias Freire. Era psihiatru. Lucrase la Villejuif. Ținuse cursuri la Sainte-Anne, la Paris. Nu putea pune la îndoială propria sa luciditate la prima ocazie când era luat drept un altul.

Ridică privirea. Daniel Le Guen îi făcu iar cu ochiul. Mereu această complicitate insuportabilă. Tipul părea sigur pe el. Îl regăsise pe Victor Janusz. Mathias tresări. Știa acum unde auzise numele ăsta. Era cel al boschetarului ale cărui amprente fuseseră găsite în fosa de la gara Saint-Jean. Suspectul numărul unu în afacerea „Minotaurul”.

Freire simți cum îl ia cu transpirație. Tremura din cap până în picioare. Și dacă tipul de la Emmaüs are dreptate? Dacă era Victor Janusz în plină fugă psihică?

— Imposibil, șopti. Sunt Mathias Freire. Absolvent al Facultății de medicină. Psihiatru de mai bine de douăzeci de ani. Profesor la Facultatea Sainte-Anne. Șef de serviciu la CHS Paul-Guiraud din Villejuif. Responsabil al unității Henry-Ey la CHS Pierre-Janet din Bordeaux...

Se opri când băgă de seamă că șușotea aceste cuvinte mișcându-se înainte și înapoi ca un musulman care repetă surele. Sau ca un schizofrenic în plină criză. Avea aerul unui nebun și ceilalți pasageri îi aruncau priviri jenate.

Logica lui se poticni din nou. Patrick Bonfils era și el capabil să enumere detalii din viața lui anterioară. Nu avea și el dificultăți în a-și aminti momente personale? Evenimente trecute? Nu era oare prea singur pentru a fi real? Fără familie și fără prieteni? Creierul lui nu era în mod ciudat preocupat de lucruri abstracte și de generalități? Nici lucruri fizice, nici emoții...

Ridică privirea. Nu. Avea amintiri. Anne-Marie Straub de exemplu. O chestie ca asta nu se inventa... Freire înțepeni. Privirile piezișe din jurul lui se înmulțiseră. Se trase spre marginea vagonului. O fugă psihică. O impostură radicală. Poate că simțise mereu...

Trenul se opri. Ajunsese la gara Biarritz. Călătorii se ridicară.

— Știți unde merge trenul ăsta? întrebă.

— Bordeaux. Gara Saint-Jean.

Daniel Le Guen se dăduse jos din vagon. Doar asta și se simțea mai bine. Era o chestie simplă să afle cine era el de fapt. Își va verifica actele. Diplomele. Cutiile. Trecutul. Va avea confirmarea că era Mathias Freire. Că nu avea nimic de-a face cu Victor Janusz, boschetarul bănuț de crimă.

Se simți fericit când ajunse în cartierul Fleming. Pentru prima oară. Pavilionul Opal. Casa lui. Vârî cheia și o răsuci.

La vederea pereților goi și a camerelor nemobilate nu mai simți căldura pe care se aștepta să o simtă. Casa aceea nu exprima nimic. Nici trecut, nici personalitate. Urcă în camera lui de la primul etaj. Găsi dosarul de carton în care își ținea hârtiile importante. Cartea de identitate. Pașaportul. Cardul de sănătate. Diplomele de medic. Extrasele bancare. Declarațiile pentru impozit – de pe vechea adresă, strada Turenne numărul 22, la Paris.

Totul era în regulă. Totul era în ordine. Freire lăsă să-i

scape un suspin de ușurare. Frunzări încă o dată hârtiile, de data asta cu mai puțină siguranță. Dacă se uita mai bine la fiecare document, putea să aibă îndoieli. Cât despre cartea de identitate, pașaportul și cardul de sănătate, Freire nu se putea pronunța: nu era specialist. Dar în privința celorlalte documente, nu erau decât fotocopii. Unde erau originalele?

Freire își scoase impermeabilul. Corpul îi era supraîncălzit. Inima îi bătea nebunește. Presupunând că nu era cine pretindea el că este, că fugise la fel ca Patrick Bonfils, totul se întâmplase în mod inconștient, după o perioadă de amnezie. Cine falsificase toate acele documente? Și cum?

Ridică din nou capul: era în plin delir. Deocamdată avea altă urgență.

Să alerge la comisariat și să-i relateze atentatul lui Anaïs Chatelet. Își puse din nou impermeabilul, stinse lumina și coborî scările.

În pragul ușii se opri. Privirea i se opri pe cutiile de carton. Burdușite cu obiecte, fotografii, detalii ale trecutului său. O deschise pe prima și se abținu să nu urle. Era goală. Luă o alta – și doar după greutate avu răspunsul. Goală și ea.

Încă una.

Goală.

Și alta.

Goală. Goală. Goală.

Căzu în genunchi. Se gândi la cutiile maro de carton depozitate pe lângă pereți care îi serveau drept decor de două luni. Pur și simplu, o punere în scenă pentru a deghiza propria impostură. Furnizându-i un trecut, o origine. Înșelându-i pe alții și pe el însuși.

Își luă capul în mâini și izbucni în suspine. Adevărul se prăbușea peste el. Era și el o păpușă Matrioșka. Un călător fără bagaje. Un pasager al negurilor...

Oare chiar fusese un boschetar? Un asasin? Și mai înainte, ce altceva? Întrebările îi bântuiau creierul. Cum

devenise un psihiatru înstărit direct de pe stradă? Cum obținuse diplomele? O frază din Eugen Ionesco îi reveni în memorie: „Rațiunea este cea mai mare nebunie.” Autorul avea dreptate. Era suficient să fii convingător, în fața celorlalți și în fața ta, pentru ca un delir să devină adevăr. Ștergându-și lacrimile, se ridică și scoase mobilul din fundul buzunarului. O confirmare. Una singură. Chiar dacă mai rea...

Ceru la informații legătura cu spitalul Paul-Guiraud din Villejuif. Într-un minut vorbea cu centrala. După încă un minut fu pus în legătură cu secretariatul. Ceru să vorbească cu doctorul Mathias Freire.

— Cu cine?

Își controlă vocea:

— Poate că nu mai lucrează la dumneavoastră. Era psihiatru la CHS anul trecut.

— Lucrez la serviciul administrativ de șase ani și nu am auzit niciodată de numele ăsta. În niciunul dintre departamentele noastre.

— Mulțumesc, doamnă.

Închise telefonul. Suferea de același sindrom ca omul cu pălărie Stetson. Doar că deghizarea lui era mai sofisticată. Nu era decât o păpușă rusească. O deschizi pe prima și o găsești pe următoarea. Și tot așa. Până la cea mai mică: *singura adevărată*.

Dar erau vești și mai proaste.

Victor Janusz, boschetar, ajuns la Marsilia, unde îl purtase viața, era suspectat la Bordeaux de crimă cu premeditare. Ce se întâmplase în noaptea de 12 spre 13 februarie la gara Saint-Jean? Oare nu dormea la CHS? Nu fusese de gardă la urgențe toată noaptea? Se salutase cu paznicul și la venire, și la plecare... Dar poate că se strecurase în plină criză prin ceață, până la gară? Poate chiar se întâlnise pe drum cu Bonfils? Situația era aproape comică. Doi amnezici se întâlnesc și nu se recunosc unul pe altul...

Puse toate documentele de identitate într-o cutie. Își

luă laptopul – care conținea tot ce scrisese de mai bine de două luni despre pacienții săi – îl puse sub braț și plecă fără să mai încuie ușa.

La cinci sute de metri, unde începea orașul universitar, găsi un taxi. Dădu adresa comisariatului central. Era timpul să își plătească datoriile. O lună și jumătate de impostură și de falsuri. Nu avea decât un țel. Să îi explice totul lui Anaïs Chatelet. Să se interneze în propria secție. Și să doarmă.

Să adoarmă și să se trezească în pielea altcuiva – adică în adevărata sa piele. Chiar dacă ar fi însemnat cătușe la mâini.

— Căpitanul Chatelet nu este aici.

Un tinerel cu părul dat cu gel stătea în picioare în fața lui, într-o ținută impecabilă.

— Pot să o aștept?

— În ce problemă?

Freire ezită: avea prea multe de spus. Preferă să joace atuul profesional:

— Sunt psihiatrul care a îngrijit amnezicul de la gara Saint-Jean. Am informații pentru căpitan. Informații confidențiale.

Polițistul îl măsură din cap până în picioare, evaluându-i ținuta. Impermeabilul ud, de care i se agățaseră frunze, încălțăminte ferfeniță. Părea sceptic.

— Nu va întârzia. Luați loc.

Freire alese un scaun pe hol. Se găsea la primul etaj al comisariatului de poliție din Bordeaux, pe strada François-de-Sourdis. O clădire imensă, albă, nou-nouță, care evoca un aisberg navigând în plin oraș. După cum înțelesese, acest etaj adăpostea birourile ofițerilor.

Toate erau goale, dar locul zumzăia de o activitate surdă. O după-amiază obișnuită pentru poliție. Mathias se așezase chiar în fața biroului lui Anaïs. O plăcuță

imprimată cu numele ei era pe ușă. Biroul unei femei căpitan, singuratică, cu o fereastră având storurile ridicate.

Privi în jurul lui. Nimeni. Îi veni o idee smintită. Să se furișeze în birou. Să găsească dosarul anchetei despre Minotaur. Să citească ce știau polițiștii despre Victor Janusz. Ideea era absurdă, dar era deja prea târziu să o respingă.

Se uită din nou în stânga și în dreapta. Culoarul era tot gol. Se prefăcu că își dezmoște picioarele, apoi apăsă pe mânerul de la ușă.

Deschis.

Intră și închise ușa în urma lui fără zgomot. Coborî imediat storurile. Se uită la ceas. 15 și 10. Își acordă 5 minute ca să cerceteze biroul. Niciun minut mai mult. Deși ploua și ziua era pe sfârșite, vedea suficient de bine ca să nu aprindă lumina.

Dintr-o privire fotografie încăperea. Mobilier standard de birou. Niciun detaliu personal pe pereți sau pe mobile. Freire se gândi la propriul birou de la spital, rece și anonim. Reperă mai multe puncte de cercetat. Un fișier metalic la dreapta. Un dulap cu uși glisante în fața lui. Și biroul însuși cu sertare și dosare stivuite.

Nu avu de căutat prea mult.

Documentele pe care le căuta erau în primul teanc. Nu avu timp să citească transcrierea interogatoriului, dar găsi fotografiile. Cadavrul din fosă. Pielea străvezie, tatuată. Capul de taur, negru. Victima parcă era ieșită dintr-o eră primitivă, populată cu creaturi fantastice, cu mituri terifiante. În același timp, imaginile aveau cruditătea prezenței arhivelor documentare. Un fapt divers, dar petrecut la începuturile lumii.

Răsfoi mai departe. Fotografii ale cadavrului la morgă. Fața lui Philippe Duruy după ce îi scosese masca atroce. Un cap strivit, asimetric. O altă mapă. Fotografii antropometrice. Un puști cu ochi dați cu dermatograf, ținând în mână o pancartă cu un număr. Boschetarul

mai avusese probleme cu poliția.

Alte dosare. Procese verbale. Nu era timp să le citească. În sfârșit ultimul, bilanțul de la scena crimei realizat de tehnicienii de la judiciar. Printre hârtii, fișa cu amprente digitale găsite la fața locului. *Ampreentele lui Victor Janusz.*

Pași pe hol. Freire înțepeni. Se îndepărtară. Privi la ceas și trebui să se concentreze pentru a citi ora. 15 și 16.

Erau deja șase minute de când se agita prin birou. Anaïs Chatelet nu mai avea să întârzie. Se gândi din nou la amprente. O nouă idee. Răscoli prin dulap. Găsi un stilou cu cerneală. Luă o foaie albă din imprimantă și împrăști cerneală pe ea. Își înmuie cele cinci degete după care le apăsă pe marginea de sus a foii.

Compară urmele cu cele ale lui Victor Janusz. Nu era nevoie să fii specialist ca să observi similitudinile.

O amprentă identică.

Două amprente identice.

Trei amprente identice.

Era Victor Janusz.

Faptul de a constata negru pe alb această dovadă de necombătut declanșă ceva în el. Își revizui proiectele. Un vinovat nu are decât o ieșire: să fugă.

Îndoi foaia de hârtie și o băgă în buzunar. Închise la loc cartușul de cerneală. Aranjă stiloul în sertar. Puse dosarul deasupra teancului și începu să încropească o mică punere în scenă.

Întredeschise ușa. Riscă o privire în lungul holului. Tot nimeni. Ieși degajat și se îndreptă spre scări.

— Hei, dumneavoastră!

Mathias continuă să meargă.

— Stop!

Freire se opri, se forță să pară relaxat și se întoarse. Simțea cum sudoarea îl năpădește. Tinerele de mai devreme venea spre el.

— Nu o mai așteptați pe doamna căpitan Chatelet?

Încercă să înghită în sec, după care spuse cu o voce

spartă:

— Eu... Nu mai am timp.

— Păcat. Tocmai a sunat că ajunge.

— Nu mai pot să aştept. Nu era nimic important.

Omul ridică din sprâncene. Al şaselea simţ al poliţistului. În ciuda tuturor eforturilor, Freire simţi că i se face frică.

— Rămâneţi aici. Schimbase tonul. Vine acum.

Freire plecă ochii. Ceea ce văzu îl împietri. Poliţistul avea un dosar sub braţ. Pe copertă: VICTOR JANUSZ. MARSILIA.

Totul se întunecă în jurul lui. Imposibil să mai gândească, să mai vorbească. Poliţistul îi arată scaunele fixe de lângă perete:

— Aşezaţi-vă. Nu păreţi în apele dumneavoastră.

— Le Coz, vino să vezi!

Vocea se auzea din unul dintre birouri.

— Nu vă mişcaţi de aici, repetă tinerelul.

După care se răsuci pe călcăie.

Se duse spre colegul său aflat la câţiva metri. Intrară în birou şi închiseră uşa. Freire era tot în picioare. Sângele îi pulsa în spatele orbitelor. Picioarele îi tremurau. Nu mai avea de făcut decât un lucru: să se așeze şi să aştepte să fie arestat.

În loc de asta, o luă în sus pe hol, cu pas grăbit. Casa scărilor deschisă deasupra parterului. O luă în jos. Treptele se succedau sub paşii lui.

Ajunse în hol fără să îi vină să creadă. Traversă sala, remarcând zgomotul din jur ca şi cum ar fi fost zumzetul propriului sânge. În faţa lui, uşa de la intrare părea că palpită.

Nu era decât la câţiva metri de ieşire.

Se aştepta din clipă în clipă să fie atacat din spate.

Ea îi *apăru* în faţă.

Prin uşa dublă de sticlă, Anaïs Chatelet se dădea jos dintr-o maşină. În clipa următoare, el se strecură în toaletele din dreapta holului. Păşi într-un cabinet şi

încuie ușa, tremurând din toate încheieturile.

Un minut mai târziu era afară, urcând strada udă de ploaie.

Singur.

Pierdut.

Dar liber.

— La naiba, înjură ea printre dinți.

Le Coz tocmai îi spusese că Mathias Freire venise să o vadă. Holul era gol. Plecase.

— Acum cinci minute era aici.

Polițistul se uita în jurul lui.

— I-am spus să nu se miște de aici. Mi s-a părut în regulă...

— Prinde-l din urmă. Găsește-mi-l.

Polițistul în costum îi întinse un dosar cartonat:

— Poftim. Dosarul lui Janusz. Tocmai l-am primit. Par avion.

Primi documentele fără să le arunce vreo privire.

— Găsește-mi-l pe Freire, repetă ea. Trebuie să vorbesc cu el.

Le Coz plecă spre scări ca din pușcă. Anaïs își mușcă buzele. Nu îi venea să creadă că îl ratase. De ce venise oare? Găsise un pretext ca să o revadă? *Liniștește-te, fetiço.*

Era într-o dispoziție groaznică. Nici Conante cu benzile lui video, nici Zakraoui cu dealerii, nici Jaffar pe urmele câinelui și hainelor lui Duruy nu găsiseră nici cel mai mic indiciu. Și tic-tacul mergea mai departe...

Intră la ea în birou și închise ușa cu piciorul. Pista Janusz poate va scoate ceva la iveală. Cu un gest mașinal, fără să se așeze și fără să aprindă lumina, deschise dosarul vagabondului marseiliez.

— La naiba, murmură ea, dar pe un cu totul alt ton.

Pe prima pagină, era anexată o fotografie

antropometrică a PFD-ului. Era Mathias Freire. Într-o versiune nebărbierită, cu părul vâlvoi și murdar, dar era chiar el. Cu o privire rea, ținea pancarta cu cifre gata să o arunce în obiectiv. Pe băjbăite, Anaïs găsi un scaun și se prăbuși în el.

Cu o singură mișcare, dădu pagina și parcurse PV-ul audierii lui Victor Janusz. Pe 22 decembrie 2009, la ora 23 omul fusese arestat după o încăierare cu alți vagabonzi. Mărturia lui nu prezenta interes. Fusese provocat. Se apăraseră. Omul nu avea acte și nici amintiri precise despre starea lui civilă.

Un boschetar beat întors. Cum putuse un astfel de om să devină șef de secție la CHS Pierre-Janet? Era posibil ca el să fie ucigașul lui Philippe Duruy?

Anaïs ridică privirea. Simți ceva în neregulă. Se uită la obiecte, la documente, la dosarele de pe birou. Nimic nu era deranjat, dar fiecare detaliu purta urma unei treceri, a unei prezențe străine.

Cineva intrase în încăpere.

Răscolise.

Cine? Mathias Freire?

Cercetă din priviri și observă două documente în fața ei, de cealaltă parte a biroului. Se ridică și ocoli biroul. Vizitatorul lăsase la vedere fișa de analiză a amprentelor digitale găsite la scena crimei.

Alături, pe o foaie albă, semnată Mathias Freire, scrisese:

NU SUNT UN ASASIN

Cursa contra cronometru începuse. În secunda în care Anaïs Chatelet văzuse chipul din dosarul lui Victor Janusz, trimisese fără întârziere o mașină de poliție atât la el acasă, cât și la CHS. Ordonase supravegherea gării Saint-Jean, a aeroportului, a autostrăzilor, autogărilor –

Fusese într-adevăr psihiatru în acea perioadă? Sau deja pacient într-un astfel de institut? Oare această sinucidere declanșase prima sa fugă psihică?

— Am ajuns.

Freire plăti. Intră în holul aerogării cu pași apăsăți. Sudoarea îl scâldea în întregime ca și cum ar fi plonjat în ceva umed și otrăvitor. Căută un bancomat și scoase maximumul posibil – 2.000 de euro, plafonul lui lunar. Așteptând banii, aruncă o privire de jur împrejur. Camerele de supraveghere îl înregistrau. Cu atât mai bine.

Trebuia să fie văzut.

Trebuia să se creadă că luase avionul.

Căută un unghi mort și scoase mobilul. Șterse toate numerele din memorie, apoi sună la ceasul vocal. Fără să întrerupă, aruncă aparatul într-un coș de gunoi. Impermeabilul luă același drum. Apoi, mult mai discret, o șterse. Luă o mașină spre centru.

Polițiștii erau pesemne la el și constataseră că își făcuse bagajul. Îi vor căuta mai întâi mașina. Negăsind-o, vor crede că a luat-o pe șosea. Vor pune baraje peste tot și se vor concentra pe punctele de control.

Prima pistă falsă.

Apoi vor localiza mobilul încă în funcțiune la aeroport. Vor cerceta aeroportul Bordeaux-Mérignac. Vor verifica zborurile. Negăsind numele de Freire, vor viziona casetele de la camerele de supraveghere și îl vor repera. Vor verifica bancomatele aeroportului. Îl vor găsi pe șoferul de taxi. Toate semnele vor converge. Victor Janusz, alias Mathias Freire, își luase zborul în după-amiaza aceea. Sub o identitate falsă.

El va fi deja departe. Ajunse la gara Saint-Jean. Era plin de patrule de poliție. Jandarmi cu câini erau peste tot. Dube staționate prin toate parcările.

Înconjură clădirea. Lucrările uriașe, barierele, excavațiile îi facilitară manevra. Reperă un hamal – unul dintre oamenii cu cărucior, care îi însoțea pe călători

până la tren. Îl abordă, îl trase discret într-un colț și îi propuse să se ducă să ia un bilet de tren în locul lui.

Bărbatul cu boneta și vesta portocalie reglementară comentă:

— De ce nu vă duceți singur?

— Am de dat niște telefoane urgente.

— De ce să am încredere?

— Eu sunt cel care are încredere, zise Freire, dându-i 200 de euro. Ia-mi primul bilet posibil spre Marsilia.

Omul ezită o clipă, apoi întrebă:

— Pe ce nume?

— Narcis.

Silabele i se formaseră pe buze fără să-i treacă prin conștient. Omul se răsuci pe călcâie.

— Așteaptă. Încă 100 de euro pentru boneta și vesta ta.

Omul avu un surâs malițios. Această nouă ofertă îl liniști. Cel puțin, lucrurile erau clare. O evadare. În aceeași clipă își dădu seama că gara era plină de polițiști. Zâmbi mai larg. Ideea de a-i prosti pe toți îi făcea plăcere. Își scoase boneta și vesta reflectorizantă. Purta șuvițe a la Bob Marley.

— Păstrez și căruciorul, zise Freire, deghizându-se din câteva mișcări.

Așteptă mai mult de zece minute deghizat în hamal, cu un aer cât mai degajat. Polițiștii treceau pe lângă el fără să îl privească. Ei căutau un fugar. Nu un hamal leneș, cu o bonetă în culorile Jamaicai și o haină de la SNCF.

Bob Marley își făcu din nou apariția:

— Ultimul tren direct spre Marsilia tocmai a plecat. Ți-am luat bilet spre Toulouse-Matabiau la 17:22. Schimbi trenul la Agen pe la 19. Ajungi la Toulouse la 20:15. Un alt tren cu cușete pleacă spre Marsilia la 0:25. Ajungi acolo pe la cinci dimineața. Sau aștepți până mâine-dimineață.

Ideea de a petrece noaptea între două destinații, într-o lume a nimănui nu i se păru prea rea. Nimeni nu îl va

căuta în noaptea aceea în inima Midi-Pyrénées-ilor. Îi lăsă restul și rămase deghizat până la plecarea trenului.

O oră de așteptare. Patrulele roiau în jurul lui fără să îl vadă. Cu căruciorul pe care își așezase geanta avea pur și simplu aerul unui hamal care își aștepta clientul ce se dusesese să își cumpere ziare. El însuși nu acorda nicio atenție polițiștilor. Încerca să gândească.

Nu putea fi ucigașul Minotaurului. Ar fi trebuit să decapiteze un taur. Să găsească heroină de calitate superioară. Să îl repereze pe Philippe Duruy și să îl atragă într-o capcană. Să transporte cadavrul și capul până la fosă... În extremis, Freire ar fi putut să-și imagineze o versiune ascunsă – o mână dreaptă care nu ar fi știut ce face mâna stângă –, dar nu crize recurente, urmate de fiecare dată de o amnezie totală, care să-i fi permis să organizeze de unul singur un astfel de proiect. Uciderea lui Philippe Duruy era opera altcuiva. Cu toate acestea, amprentele demonstrau că și el trecuse prin fosa aceea. Când? Surprinsese asasinul? Fusesse cu Patrick Bonfils? Trenul lui intra în gară. Freire urcă în vagon, scoțându-și boneta, vesta și lăsând căruciorul. Cum se instalează, reîncepu să raționeze. Era hotărât să ordoneze toate întrebările până ajungea la Agen, dar trenul plecase de-abia de zece minute și el dormea cu pumnii strânși.

Mathias Freire era de negăsit.

Le Coz și Zakraoui se duseseră la el acasă. Conante și Jaffar filaseră centrul Pierre-Janet. Nu era la niciuna dintre cele două adrese. Anaïs nu așteptase acest rezultat și lansase supravegherea gărilor feroviare și rutiere, a aeroporturilor, a intrărilor pe autostradă, naționalele și departamentalele.

Distribuisese fotografia lui Janusz/ Freire la toate comisariatele din sudul Franței. Contactase ziarele regionale pentru a publica fotografia începând din

dimineata următoare; procedase la fel cu radiourile locale pentru ca ele să solicite mărturii. Un număr de telefon gratuit fusese înființat, împreună cu un site pe net. Desfășurare de forță.

O voce interioară îi spunea că se înșală. Îl livrase pe Mathias Freire pachet pentru media și public – și pentru superiorii ei – înainte de a avea proba directă a vinovăției acestuia. Comisarul o sunase: „Găsiți-l până diseară”. Veronique Roy o sunase: „O nebunie, povestea asta!” Prefectul o sunase: „Gata? L-ați identificat?” Jurnaliștii o sunaseră: „Un ucigaș care fuge?” Totul era perfect pentru avansarea, imaginea și reputația ei. Dar nimeni nu îi pusese singura întrebare care conta: Janusz este ucigașul Minotaurului?

Urmăreau acum un fugar. Nu îl mai căutau pe asasinul lui Philippe Duruy. Ceea ce nu era deloc același lucru. Până la proba contrarie, Freire, alias Janusz, era martor în dosar. Era prea devreme să fie declarat vinovat.

De fapt, era prea târziu.

Fugind, psihiatrul își semnase sentința. Cine fuge dacă are conștiința curată? În ultimele ore, frunzărind diferitele bilanțuri și rapoarte pe care le primea la fiecare minut, Anaïs nu era deloc liniștită în ceea ce îl privea pe Mathias. Ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Să o fi așteptat cuminte la secție. Ea l-ar fi protejat, ea ar...

Sortă teancul de hârtii și făcu o sinteză rapidă. Crezuseră mai întâi că Mathias Freire fugise cu mașina. După informațiile primite, omul avea un break Volvo 960 diesel, cu numărul de înmatriculare 916 AWX 33. Vehiculul nu fusese găsit la adresa de domiciliu și nici în parcare de la centrul Pierre-Janet. Apoi descoperiseră că fugarul ajunsese la aeroportul Bordeaux-Mérignac, mobilul lui fusese localizat acolo. Retrăsese, de asemenea, 2.000 de euro bani gheață.

Dar pista se înfundase. Mașina nu fusese găsită în apropiere de aeroport. Niciun zbor de după-masă nu înregistrase un pasager cu numele Mathias Freire sau

Victor Freire. Anaïs simțea îmbrobodeala. Freire îi pusese pe o pistă falsă pentru a câștiga timp. De altfel, o oră mai târziu, găsiseră mobilul și impermeabilul fugarului într-un coș de gunoi din aeroport.

De atunci, nicio veste, niciun indiciu.

Apelul la martori produsese cantitatea obișnuită de informații incoerente, fanteziste sau contradictorii. Niciun baraj nu reperase Volvoul. Niciun polițist, niciun jandarm nu îl zăriseră pe Mathias Freire. Zero pe toată linia.

Anaïs era sigură de un lucru: Mathias era deja departe. Cel puțin așa spera. Nu dorea să îl prindă. Voia mai întâi să facă lumină în toată afacerea asta. Nu era decât o parte a anchetei și îi mai rămăseseră și alte piste. Se grăbea să le urmărească. Hotărâse deja să plece în zori la Guéthary, cu intenția de a sta de vorbă cu amnezicul.

18:50.

Mai bine să se miște decât să stea și să spumege la birou. Își luă mașina și se duse drept în cartierul Fleming. Sirenă. Girofar. Bordeaux-ul nu mai văzuse vreodată atâtea mașini de poliție, girofaruri aprinse și uniforme în stradă. *Mersi, Janusz.*

Anaïs frână brusc. Ajunsese la destinație. Zona era complet schimbată. Dube ale poliției. Mașini oficiale. Laboratorul. Toată lumea venise la petrecere.

Opri mașina și își imaginează polițiștii răscolind casa goală. Imobilul în care doar aseară degustase un *château-lesage* cu un bărbat seducător. Avea impresia că i se murdărea amintirea.

Patrula o recunoscuse și se îndepărtă. Salonul gemea de polițiști și de tipii de la PJ. Le Coz apărură printre cosmonauții din hârtie. Îi înmână protecțiile pentru pantofi.

— Vrei să le pui?

— Merge și fără.

— Dar dacă sunt indicii...

— Ești prost sau te faci? Nu avem ce găsi aici.

Polițistul încuviință în tăcere. Ea își puse doar

mănușile de cauciuc. Locotenentul îi ținea isonul.

— Ai dreptate. Tipul e o adevărată fantomă. Toate cutiile sunt goale. Niciun obiect personal sau vreun document pe numele lui în toată casa.

Ea se duse spre bucătărie fără să răspundă. Camera era curată. Chiar impecabilă. Freire pesemne nu mânca niciodată acasă. Deschise dulapurile. Farfurii. Capace. Caserole. Niciun fel de mâncare. Pe o etajeră găsi doar cutii de ceai. Deschise din reflex și frigiderul. Nici aici nimic. Cu excepția sticlei ei de *château-lesage* care nu era încă terminată. *Tâmpit. Un bordeaux la rece...*

Pași grăbiți se auziră în salon, acoperind rumoarea polițiștilor și a tehnicienilor. Anaïs traversă bucătăria. Conante venea cu sufletul la gură.

— L-ați găsit? îl întrebă.

— Nu, dar avem o problemă.

— Ce?

— Tipul de la Saint-Jean, amnezicul. Patrick Bonfils. A fost executat pe plaja de la Guéthary. Și tipa lui.

— Ce?

— Pe cuvânt. Au fost ciuruiți. Polițaii din Biarritz tocmai ne-au sunat.

Anaïs se retrase în bucătărie și se sprijini cu amândouă mâinile de chiuvetă. O nouă piesă pe eșichier. Poate un element relevant la un nivel superior sau transversal al afacerii.

— Dar mai e o problemă, adăugă Conante.

— Te ascult.

— Mașina psihiatrului. Break-ul Volvo a fost găsit pe poteca dinspre plajă. Într-un fel sau altul psihiatrul a participat la împușcături. Mașina e ciuruită și... nu ți-e bine?

Anaïs se răsucise și își băgase capul în chiuvetă. Dăduse drumul la apa ca gheața și bea direct de la robinet. Camera se învărtea cu ea. Sângele îi plecase din creier și se oprise la nivelul abdomenului și al membrelor inferioare. Era aproape să leșine.

— Freire, șopti ea cu gura lângă apa rece, în ce rahat te-ai băgat?

Marsilia Saint-Charles, ora 6:30.

Contrar așteptărilor, Freire se simțea odihnit. Dormise pe distanța Bordeaux-Agen. Dormise între Agen și Toulouse. Moțaise în gara Toulouse-Matabiau așteptând trenul de la miezul nopții. După care dormise din nou până la Marsilia în cușeta lui. Nu mai era o evadare, ci era o cură de somn. În realitate, un altfel de evadare. În subconștient.

Clădirile gării din Marsilia defilau încet prin fața ferestrei. Se ghiceau frigul nopții, traversele înghețate ale șinelor. Freire nu era sigur de ideea sa... Marsilia era ultima direcție în care s-ar fi așteptat să o ia. Din punctul acesta de vedere, era o direcție bună. Dar ancheta se relua și în acest oraș. Ce șansă avea să scape de patrule, de polițiștii care aveau toți proaspăt chipul lui în memorie? Trenul se opri cu un huruit lung. Avea mai mult de o oră și jumătate întârziere. Freire așteptă mai multe minute, din precauție, înainte să coboare. Când peronul se umplu de călători, se amestecă în mulțime cu geanta pe umăr și calculatorul sub braț.

Gara Saint-Charles semăna cu gara Saint-Jean. Aceeași structură de sticlă. Aceleași structuri metalice. Aceleași peroane interminabile străjuite de luminatoare palide.

Freire mergea în același ritm cu ceilalți pasageri, când se opri brusc.

Polițiști la capătul peronului.

Erau îmbrăcați civil, dar cu capetele lor sinistre, cu cărările perfecte, cu privirile pline de siguranță, nu lăsau nicio îndoială. Anaïs Chatelet și ceilalți urmaseră același raționament ca și el. Sau, cel puțin, nu excluseseră imposibilul: că ar putea să se întoarcă pe propriile

urme...

Fluxul de pasageri continua. Valize îl loveau peste picioare. Umeri îl îmbrânceau. Se puse din nou în mișcare, mai încet, încercând să raționeze cu inima pe staccato. Să o șteargă prin lateral? Să sară în una din fose? Imposibil. Două trenuri erau trase la peron, formând un culoar fără ieșire.

Freire merse și mai încet. Odihna nopții se terminase. O lua de la capăt cu frică cu tot. O altă idee. Să se prefacă brusc că a uitat ceva și să se urce la loc în vagon. Să aștepte un moment mai propice ca să o șteargă. Dar ce moment? O dată peronul gol, polițiștii și gardienii cu câinii lor vor vizita toate compartimentele, vor deschide toate toaletele, inspectând fiecare cotlon.

Ar fi fost prins ca un șobolan.

Era mai sigur în aer liber.

Continua să meargă, târșâindu-și picioarele. Distanța se micșora. Și nu avea nicio idee.

— Pardon!

Se întoarce și văzu o femeie micuță care trăgea o valiză pe roți cu o mână, ducea o geantă în cealaltă și un băiat de vreo doisprezece ani agățat de braț. O *oportunitate*.

— Scuzați, îi spuse, zâmbind. Pot să vă ajut?

— Mă descurc, mulțumesc.

Femeia îl ocoli. Avea o față mică și o privire furioasă. Freire o luă pe urmele ei și zâmbi și mai larg. Trecu în fața ei, se întoarce și întinse mâinile.

— Lăsați-mă să vă ajut. Nu păreți că vă descurcați cu...

— Lăsați-mă în pace.

Femeia nu dădu drumul nici valizei, nici genții. Băiețelul îl șfichiui din priviri. Doi mici soldați lansați în războiul cu viața. Freire mergea, privindu-i pe cei doi.

Încă cincizeci de metri și va fi cules de polițiști.

— Puneți-mă la încercare, le propuse. Încercați aventura până la capătul peronului. După care îmi dați un albastru sau un roșu.

Fața băiatului se luminează:

— Ca în „Noua Stea”?

Freire spusese asta fără să se gândească, făcând aluzie la o emisiune de televiziune pe care o vizionase cândva. Cântăreți amatori erau jurizați de un juriu profesionist cu lovituri de faruri colorate.

Detaliul provocă o schimbare de situație. Cu băiatul de mână, femeia se hotărî dintr-odată. Îl măsură din priviri și păru că își spune: „La urma urmei, de ce nu?” Îi întinse valiza și geanta. Freire o potrivi pe a lui pe umăr, trecu apoi cureaua de la calculator pe deasupra și luă bagajele. Se întoarse pe călcâie și porni; era tot numai zâmbet. Băiețelul i se agăță de braț, sărind de pe un picior pe altul.

Polițiștii nici nu îl băgară în seamă. Ei căutau un om speriat, un fugar panicat. Nu un tată de familie împreună cu nevasta și copilul. Dar Freire încă nu era liniștit. Gara, vast acvariu plantat cu pini de plastic, părea saturată de polițiști, gardieni, agenți de pază. Unde să meargă? Nu își amintea nimic din Marsilia.

— Nu cunosc orașul, riscă el. Spre centru pe unde o iau?

— Puteți lua autobuzul sau metroul.

— Dar pe jos?

— O luați pe scara Saint-Charles. La stânga. La capăt coborâți pe bulevardul d'Athènes. Traversați Canebière. După care mergeți tot în jos. O să ajungeți în portul vechi.

— Și dumneavoastră încotro o luați?

— La autogară, acolo jos, la stânga.

— Vă însoțesc.

Ajuns la destinație, Freire îi salută pe mamă și pe băiat în noaptea înghețată. Apoi o luă la picior, căutând pe stânga locul despre care îi vorbise femeia. Descoperi o scară monumentală cu mai mult de o sută de trepte, care ducea spre oraș.

Era abia 7 dimineața.

Coborî și se intersectă cu vagabonzii îngrămădiți pe

lângă balustrada de piatră sub haloul unui candelabru. Cutii cu vin prost, câini jigăriți, culcușuri improvizate... Păreau așezați într-o baltă de jeg, în care se amestecau mizeria, vinul și frica.

Mathias tresări, cuprins de un fior.

Avea în față viitorul lui imediat.

La baza scărilor se opri. De cealaltă parte a șoselei, se afla un magazin de efecte militare cu grilajul de metal pus. Traversă bulevardul și citi orarul de funcționare. Deschidea la 9. Putea găsi acolo tot ce avea nevoie. Intră într-o cafenea, Le Grand Escalier, chiar în fața lui. Se instalează la o masă în spate cu vedere spre stradă și comandă o cafea.

Îi chiorăiau mațele. De foame. Devoră trei croasanți și bău o a doua cafea. Imediat greața luă loc chiorăiturilor. *Frica*. Dar victoria de la gară îi dăduse o energie nervoasă, febrilă. Comandă un ceai, apoi se duse să urineze, rezistând dorinței de a voma.

Încet, se lumina de ziuă. Mai întâi, un colț de cer mov-deschis. Apoi un albastru de cretă care câștigă puțin câte puțin tot spațiul dintre clădiri. Freire întrezărea acum arborii și lampadarele rococo ale bulevardului. Aceste amănunte îi vorbeau. Își amintea. Sau, mai degrabă: resimțea. În sânge. În carne. O furnicătură familiară. *Lucrase în acest oraș*.

Ora 9.

Magazinul era tot închis. Senzațiile se precizau. Rumoarea orașului, netezimea pietrelor, duritatea luminii. Și acel mic ceva mediteranean, care plutea peste tot, venit din mare și din Antichitate. Freire nu avea nici trecut, nici prezent, nici viitor. Dar aici se simțea acasă.

În sfârșit, o matahală de om îmbrăcat cu o haină din pânză de sac, tuns periută ajunsese și ridică grilajul de fier. Freire făcu plata și ieși. Traversând, observă mai jos pe

bulevard o farmacie. O altă idee. O luă într-acolo și cumpără la grămadă produse insecticide, pudră contra râiei, mai multe loțiuni antipăduchi și două coliere antipurici pentru câini.

Puse totul în geantă și o luă în sus spre magazin. Descoperi o peșteră a lui Ali-Baba, versiunea militară, plină cu boarfe kaki, pături cu modele de camuflaj, plase de protecție, arme albe și încălțăminte pentru condiții extreme. Proprietarul se potrivea cu decorul: cap de legionar, în maiou, cu tatuaje la vedere.

— Aș vrea să văd hainele dumneavoastră cele mai uzate.

— Adică? replică celălalt cu un aer amenințător.

— E pentru un bal mascat. Vreau să mă deghizez în boschetar.

Omul îi făcu semn lui Freire să îl urmeze. O luară printr-un labirint de culoare din cărămizi vopsite în alb. Un miros puternic de fetru, praf, naftalină plutea între pereți. Coborâră o scară de ciment.

Stăpânul locului aprinse lumina și dădu la iveală un spațiu pătrat, cu mochetă pe jos nelipită, cu pereții vopșiți cu var.

— Nevandabilele, arătând spre un morman de boarfe pe jos. Alegeți, dar vă previn că nu las la preț.

— Nicio problemă.

Tatuatul urcă înapoi, lăsându-l pe Freire printre zdrențe. Nu îi fu greu să se descurce. Singur în încăpere, se dezbracă, își dădu din belșug pe el cu produsele insecticide. Se badijonă cu pudră contra râiei. Își fixă un colier antipurici pe o mână și un altul pe gleznă. Abia apoi își puse o pereche de pantaloni din pânză de sac uzați și zdrențuiți. Trase unul peste altul trei tricouri decolorate, cu găuri și descusute. Un pulover bleumarin și încă un tricou. Un hanorac negru, cândva matlasat, acum neted ca un preș. Alese bocanci militari uscați care se căseau pe margini ca un maxilar de crocodil. Singura chestie la care nu exageră fură șosetele – călduroase, pe

picioar, fără găuri. Completă tabloul cu o beretă de marinar cu dungi subțiri albastre și albe.

Se uită în oglindă. Iluzia nu funcționa.

Hainele erau tocite, dar curate. Și el însuși – fața, pielea, mâinile – arătau confortul burghez. Trebuia să finiseze tabloul înainte să se arunce în vâltoare. Își adună hainele și le îndesă în geantă, după care urcă scara.

Legionarul îl aștepta în spatele tejghelei. 40 de euro pentru tot.

— Ieșiți așa?

— Vreau să testez credibilitatea deghezării mele.

Freire scoase banii, când observă lângă casă un rastel cu niște cuțite de comando și bricege scânteietoare.

— Pe care mi-l recomandați?

— Vreți să fiți boschetar sau Rambo?

— Îmi doresc demult un cuțit.

— În ce scop?

— Vânătoare. Plimbări prin pădure.

Durul alege un pumnal lung cât un antebraț.

— Eickhorn KM 2000. Cel mai bun în materie de supraviețuire. Lamă de oțel pe jumătate zimțuită. Mâner din fibră de sticlă întărită cu poliamidă și un sistem de bride de sticlă integrat. Cu bijuteria asta, tipii de la Eickhorn Solingen au întrerupt marșul forțelor speciale de intervenție ale armatei germane. Vedeți genul?

Tatuatul nu mai pronunțase atâtea fraze de mult timp. Freire privi obiectul așezat pe tejghea. Lama cu dinții ei strălucea ca un rânjet ucigaș.

— N-aveți ceva... mai discret?

Legionarul îl privi consternat. Luă un cuțit negru cu o piedică, pe care îl deschise cu un declic.

— PRT VIII. Tot Eickhorn Solingen. Lamă crestată din oțel, piedică automată pe interior. Mâner din aluminiu eloxat negru. Ciocan de urgență la capătul mânerului și dispozitiv de prins la curea. Discret, dar solid.

Freire examinează lama: avea sub 10 centimetri. Mult mai ușor de ascuns. Îl luă în mână, îl manevră, îl cântări.

— Cât?

— 90 de euro.

Plăti, îl închise și îl băgă în buzunarul de la hanorac.

Ieși în bulevardul însořit și o luă pe drumul spre gară. Numărul de trepte ale scării Saint-Charles parcă se dublase. O dată înăuntru, întrebă unde se lasă bagajele. Peronul A, în dreapta de tot. Traversă holul. Numărul de polițiști și de gardieni parcă scăzuse. La fel și cel al călătorilor.

O luă pe peronul pustiu și găsi sala. La intrare un baraj de securitate, burdușit de camere de supraveghere, cu o bandă rulantă cu raze X și un detector de metale. Freire se trase înapoi, își scoase discret cuțitul și îl piti după o bancă de pe peron.

Apoi avansă cu capul în jos. Își puse geanta și calculatorul pe banda rulantă. Agentul de securitate care vorbea la telefon aruncă o privire distrată spre ecran și îi făcu semn să treacă. Freire trecu prin detectorul de metale și o sonerie se declanșă, dar nimeni nu veni să îl percheziționeze. Își recupereă bagajele, aruncând o privire scurtă spre camere. Dacă erau vizionate și ziua, era pierdut.

Sala era parcă un vestiar de piscină. Pereți de seifuri gri, linoleum pe jos, fără ferestre. Alese seiful 09A. Îndesă cele două genți și calculatorul înăuntru. Își scoase ceasul și îl puse într-una dintre genți împreună cu cartea de identitate și portofelul cu toate actele sale pe numele de Mathias Freire.

Plăti 6,50 euro pentru 72 de ore, recupereă chitanța care ținea loc de cheie și închise ușa de metal. Tot ce mai avea legătură cu Mathias Freire se găsea de acum înainte dincolo de ușa aceea.

Păstrase doar cei 2.000 de euro și cartea de vizită a celui numit Le Guen, tipul de la Emmaüs pe care îl întâlnise în trenul de Biarritz. Fără îndoială că va trebui să stea de vorbă cu el...

Ieși din sală, recupereă cuțitul și o luă spre ieșire. De

câteva ori se intersectă cu tipii în uniformă – dar deghizarea lui, chiar și neterminată, rezistă cu brio privirilor lor inchizitoriale.

Când ieși, o luă pieziș spre stânga spre hotelul Ibis și se opri lângă un semn de circulație. Ascunse tichetul de bagaje în spatele cercului de metal. Nu avea decât să treacă pe aici și să redevină Mathias Freire.

Se întoarse pe propriile urme și în capătul scării se opri ca să admire priveliștea. Orașul semăna cu o câmpie minerală care ridica în aer un praf gri, filtrat de lumina dimineții și zborul pescărușilor. În depărtare se vedeau coline albastre care încoronau orașul. În mijloc Notre-Dame-de-la-Garde, cu Fecioara ei de aramă, semănând cu un pumn ridicat împodobit cu o șevalieră de aur.

Freire se simțea într-o dispoziție poetică.

Coborî privirea și îi văzu pe vagabonzi, așa că își făcu ordine în idei.

Părăsi scările și o luă pe bulevardul Athènes în direcția Canebière. Pe colțul Pieței Capucinilor, o papetărie îi dădu o nouă idee. Cumpără un carnețel și un pix – ca să ia notițe. Trebuia să reconstituie asemenea unui arheolog trecutul său, pe baza și celei mai mici informații pe care ar fi putut să o obțină.

Mai încolo ajunse la un magazin arab de mirodenii. Se orientă spre raionul de vinuri și se concentrează pe cutii, cele de trei sau cinci litri de vin de masă. Îl alese pe cel mai ieftin. Un recipient de plastic echipat cu un robinet, plin cu un amestec sinistru.

Trecu de Canebière.

Și se trezi în Alger.

Cea mai mare parte a trecătorilor erau de origine maghrebiană. Femeile aveau sau nu voal. Bărbații purtau barbă și uneori calotă albă de rugăciune. Tinerii mergeau în bandă, nebărbierii, ochi crunți, tenuri măslinii. Aburi se ridicau deasupra mulțimii. Treninguri, șaluri, canadiene, toate coborau sau urcau pe bulevard, îngrămădite, despărțindu-se doar pentru a face loc

tramvaielor.

Pe partea cu buticuri, Freire se aștepta la magazine scumpe, de marcă. Descoperi solduri, bazaruri care ofereau ceainice de aramă, tunici și covoare. În fața cafenelelor, bărbați cu căciuli, așezați la măsuțe din mozaic își sorbeau ceaiul din mici pahare de sticlă cu model. *Alger*.

Freire observă o arcadă care ducea la un patio. Cutii de carton strivite și bidoane goale stăteau morman la intrare. Dădu cu piciorul să le împrăstie și intră într-o curte interioară înconjurată de imobile cu balcoane pe care atârnavau rufe la uscat.

Nimeni la intrare. Nimeni la ferestre sau în casa scărilor.

În spate, pubele mari pline ochi. Freire își făcu aprovizionarea. Coji de ouă. Fructe putrede. Resturi împrăștiate, neidentificabile. Ținându-și respirația, le frecă pe fiecare de zdrențele lui și își spintecă hanoracul și pantalonii cu cuțitul. După care deschise robinetul de la cutia de vin și o ridică deasupra capului. Vinul i se prelingea pe păr, pe față, pe haine. Îl încercă o asemenea repulsie că azvârli cutia, care se izbi de sol.

Îndoit de șale, vomă cafeaua și croasantele, împruscându-și hainele și încălțăminte. Nu încercă să evite jeturile acide. Dimpotrivă. Rămase așa câteva secunde sprijinindu-se de pubelă, așteptând ca zvâcnirea din tâmple să se potolească.

Se ridică, în cele din urmă, împleticindu-se și simțind arsuri pe gâtlee. Duhoarea de vomă îl înconjura ca un ciclon. Ridică apoi cutia de vin și, uitându-se la puloverul împrăștiat, își dădu seama că încă nu trebuia să se oprească.

Își deschise șlițul și se pișă din picioare.

— Nu se poate!

Freire tresări brusc și ridică privirea. O femeie aplecată pe balustradă, printre perdelele puse la uscat îl fulgera din priviri:

— Fă asta la tine acasă! Porc ordinar!

O luă la fugă, ținând cutia la piept de parcă ar fi fost o comoară. Când ajunse din nou pe Canebière, nu mai era Mathias Freire, ci un vagabond fără adăpost.

Își jură să nu mai gândească nicio clipă ca Mathias Freire psihiatru, ci doar ca Victor Janusz, boschetar fugar.

De la Janusz va avansa spre identitatea sa anterioară.

Și tot așa, până la identitatea sa originară.

Personalitatea sa inițială.

Cea mai mică păpușă rusească.

O luă pe linia de tramvai, uscându-și duhoarea la soare.

Se vedea Vechiul Port.

Din instinct, ghici că boschetarii erau acolo.

Era sigur că unul dintre ei îl cunoștea pe Victor Janusz.

II. VICTOR JANUSZ

Portul Vechi, ca un U gigantic, încadra șenalul. La capetele digurilor sale două forturi – își amintea numele: fortul Saint-Nicolas, fortul Saint-Jean – îl străjuiau. În spate, clădiri înghesuite formau un meterez. În acea zi, în interiorul radei pavilioanele vapoarelor semănau cu ace de gămălie înfipite în suprafața apei – lac sumbru, înghețat, ale cărui unde absorbeau lumina pe care nu o mai reflectau. Deasupra, cerul sângeriu. Ziua spintecase noaptea și provocase o hemoragie uluitoare. Un peisaj negru și roșu care îl făcu pe Janusz să plece privirea.

Nu mai îndrăznea să înainteze. În acel moment observă un grup de vagabonzi sub arcade. Întinși pe jos, parcă erau victimele unei catastrofe naturale. Janusz se apropie și îi privi mai bine. Erau ca niște legături de cârpe, uneori sub cartoane, alteori în saci de dormit slinoși. Păreau că au înghețat în timpul nopții. Cu toate astea tușeau, beau, scuipau... Cadavrele încă mișcau.

Janusz se așează aproape de cel care deschidea șirul. Simțea frigul asfaltului cum îl pătrunde până la oase, iar putoarea tipului îl prinsese ca o menghină. Omul îi aruncă o privire stinsă. Evident, nu îl recunoștea.

Janusz își puse bidonul aproape de el. O vagă curiozitate se aprinse în ochii celui alt. Se aștepta ca bărbatul să intre în vorbă ca să ajungă la băutură, dar acesta croncăni:

- Cară-te de aici. E *locul* meu.
- Asfaltul e al tuturor, nu?
- Nu vezi că cerșesc?

Janusz nu înțelese imediat. Omul era cu picioarele goale. Un picior sub el, celălalt la vedere și avea doar

două degete. Cu astea două supraviețuitoare prindea marginea unei cutii de biscuiți de metal pe care o freca de caldarâm când trecea vreun gură-cască.

— Un bănuț pentru un alpinist care și-a pierdut degetele pe Everest... N-aveți un bănuț? bombănea. Frigul mi-a luat pielea...

Povestea era originală. Din când în când, ca prin minune, câte un trecător îi arunca o monedă. Janusz constată că nu era singurul care cerea de pomană. Ceilalți cerșeau și ei, ridicându-se rând pe rând și ducându-se până la alea cu coloane unde interpelau trecătorii care încercau să îi evite. Jumătate lingușitori, jumătate amenințatori, își luau o voce curtenitoare sau, din contră, una agresivă. Se serveau de „domnule”, de „vă rog”, de „mulțumesc” cu o voce răgușită, blândă, deși toată ființa lor arăta ură și nefericire.

Janusz reveni la vecinul lui. O barbă enormă plină de păduchi, o cușmă fără culoare. Între ele, fragmente de piele atinsă de cuperoză, tăbăcită, asprită de frig. Venele violacee șerpuiiau la suprafață ca niște râuri izvorâte din aceeași sursă – băutura. Ansamblul nu avea și o față. Mai degrabă o aglomerare de oase sfărâmate, carne buhăită, cruste și cicatrici.

— Să-ți dau o poză?

Janusz îi întinse cutia de vin. Fără un cuvânt, tipul o luă, deschise robinetul cu dinții și trase o dușcă zdravănă. Apoi începu să râdă satisfăcut. Îl măsură pe cel de alături cu mai multă atenție. Părea că se întreabă prin aburii de alcool: periculos? Nepericulos? Toxicoman? Nebun? Pederast? Ieșit de la pârnaie?

Janusz nu mișca. Secundele acestea erau examenul lui de admitere. Era murdar, nebărbierit, ciufulit, dar nu avea nici sac, nici casă ambulantă, cum aveau ceilalți. Iar mâinile și fața sa erau prea proaspete ca povestea să țină.

— Cum te cheamă?

— Victor.

Luă cutia de vin, prefăcându-se că ia o gură. Doar

simțind mirosul, aproape că vărsă din nou.

— Eu sunt Bernard. De unde vii?

— Din Bordeaux, răspunse Janusz, fără să se gândească.

— Eu vin din nord. Aici toți venim din nord. Pe stradă e mai bine să fii la soare...

Janusz își imaginează Marsilia ca pe un Katmandu al cerșetorilor. O destinație finală, un terminus fără speranță sau țintă, dar un adăpost împotriva iernilor prea aspre. Deocamdată scopul nu fusese atins. Temperatura nu era peste zero. Plin de vin și de vomă, Janusz dărdăia. Tocmai voia să-i mai pună o întrebare, când simți o mișcare între picioare. Întinse mâna din reflex și ceva îl mușcă. Un șobolan îi scăpă printre coapse.

Bernard izbucni în râs.

— A dracului jivină! Nu te-a ratat! Și în plină Marsilie. Sunt ca noi!

Mai luă o dușcă de vin în sănătatea tuturor șobolanilor din Marsilia. Se șterse la gură și se cufundă în tăcere.

Janusz lansă o primă tentativă.

— Nu ne-am mai văzut?

— Habar n-am. De când ești la Marsilia?

— Tocmai m-am întors, dar am fost aici de Crăciun.

Bernard nu îi răspunse. Ținea ochii pe trecători. Dacă vreunul din ei risca să o ia pe sub arcade, imediat agita cutia din reflex. Dincolo de ziduri rumoarea portului se ridica o dată cu ziua.

— Când te-ai apucat de cerșit?

— Acum un an, improviză Janusz. N-am găsit nimic de muncă.

— Ca noi toți, replică celălalt cu ură.

Janusz pricepu sarcasmul. *Victimele societății*. Toți defavorizații sorții invocau aceeași scuză, dar nimeni nu îi credea. Bernard avea chiar un fel de a rânji care sugera inversul: societatea era victima lor.

— Câți ani ai? riscă Janusz.

— Vreo 35.

Victor îi dăduse vreo 50.

— Și tu?

— 42.

— A naibii viață, nu te-a prea răsfățat.

Janusz o luă ca pe un compliment. Era chiar mai convingător decât se așteptase. De altfel, cu fiecare clipă se simțea mai degradat, mai murdar. Câteva zile în aer liber, pe vinoase și cu fundul pe jos cu monștrii ăștia și va deveni unul dintre ei.

Celălalt mai luă un gât. Din nou îl cuprinse un fel de veselie agresivă. Janusz înțelegea principiul. Trăiau pentru gurile astea de alcool care le înfrumusețau pentru o clipă dezastrul vieții lor. Din dușcă în dușcă, din bidon în bidon, reușeau să adoarmă abrutizați. După care se trezeau și o luau de la capăt.

Janusz se ridică și făcu câțiva pași pe sub arcade. În mod voit se expunea privirilor celorlalți. Nicio licărire de recunoaștere în ochii lor. Niciun gest de salut. Era pe o cale greșită. Nu aparținuse niciodată acestui grup.

Se întoarse să se așeze lângă Bernard.

— Nu e prea multă lume azi...

— Vrei să zici, de-ai noștri?

— Îhî.

— Glumești. Suntem prea mulți. La cerșit ai nevoie de un colț solo. Mai bine m-aș căra și eu. Se enervă brusc. Trebuie să cerșim, la naiba!

În timpul zilei deci nu va găsi decât cerșetori izolați, încercând să smulgă câteva monede de la trecători.

— Unde dormi? reluă el.

— La Madrague! Unitatea de adăpost de urgență. Îi zicem UAU. Acum suntem cam 400 în fiecare seară. Minunată companie!

Patru sute de cerșetori sub același acoperiș. Nu putea să viseze la ceva mai bun, adică mai rău. Sigur vor fi unii care îl vor recunoaște și îi vor da informații despre Victor Janusz. Bernard agită cutia de vin cu un aer dezamăgit.

— Nu mai ai ceva mărunți să mai iei unul?

— Poate.

— Atunci vin cu tine.

Încercă să se ridice, dar tot ce reuși să facă fu un pârț sonor. Janusz se simți cuprins de o senzație de furie. După frică, neliniște, dezgust simțea acum o aversiune feroce față de ființele acelea decăzute.

Analiză violența sentimentelor sale. Avea vreun motiv *personal* să-i deteste pe cerșetori? Până unde mergea această ură? Putea ea constitui un motiv de crimă?

— E un chioșc nu departe, zise Bernard, care se ridicase în cele din urmă în picioare.

Tulburat, Janusz o luă după el. Își repetă pe drum cele câteva cuvinte pe care i le scrisese lui Anaïs Chatelet.

Nu sunt un asasin.

O nouă noapte albă, sau aproape.

Sirop în loc de mic dejun.

Era amiază. Anaïs Chatelet conducea spre Biarritz împreună cu Le Coz. Toată noaptea supervizase dispozitivul de căutare. Fiecare grupă, fiecare baraj erau în legătură permanentă cu o centrală instalată la comisariatul central.

Benzinăriile, refugiile, boschetele, cea mai mică ascunzătoare fuseseră răscolite la Bordeaux. Ceruseră și polițiștilor din Marsilia să supravegheze sosirile în gări și în aerogări, în caz că Janusz ar fi simțit nostalgia originilor sale – deși Anaïs nu credea. Dispozitivul implica mai mult de 300 de persoane – polițiști de la DPJ din Bordeaux, agenți BAC, jandarmi din departament.

Chatelet, șefa grupei de anchetă judiciară, se transformase peste noapte în comandant de armată.

Și toate astea degeaba.

Nu descoperiseră niciun indiciu.

Din conștiinciozitate, plasase agenți la el acasă și la spital. Conturile din bancă, cardul de credit,

abonamentele telefonice erau supravegheate. Dar Anaïs știa că nu va ieși nimic. Janusz scăpase din lesă. Și nu va face greșeli. Îi putuse măsura inteligența *pe viu*.

În noaptea aceasta, în timp ce dirija cercetările luptând și contra răcelii, care îi dădea senzația că e un scafandru, dusesese și propria anchetă despre omul cu două fețe. Cercetase existența lui Mathias Freire și a lui Victor Janusz. Cu cerșetorul terminase repede. Fără stare civilă. Fără vreun statut administrativ. Anaïs stătuse de vorbă cu polițiștii care îl arestaseră pe Janusz la Marsilia. Își aminteau de un bătaș oarecare. L-au găsit într-o stare mizerabilă cu o tăietură mare în pielea capului. Îl duseseră la spital. Analizele de sânge relevaseră o alcoolemie de 3,7 grame. Nu avea niciun document ca să îi ateste identitatea. Își dăduse numele acesta. Asta era tot. Victor Janusz nu existase oficial decât în timpul arestului de la comisariatul Évêché din Marsilia.

Psihiatrul lăsase și mai puține urme. Anaïs se dusesese la CHS Pierre-Janet. Îi studiase dosarul profesional. Diplomele. Cartea de muncă. Certificatele de la spitalul Paul-Guiraud, din Villejuif... Totul era în regulă. Totul era fals.

Dis-de-diminează se informase la Ordinul Psihiatrilor. Nu existase niciodată un psihiatru cu numele de Mathias Freire în Franța. Nici măcar un generalist. Sunase la Paul-Guiraud din Villejuif. Nimeni nu îl cunoștea pe Freire.

Cum își procurase Janusz documentele?

Cum de știa că la CHS Pierre-Janet se căuta un psihiatru?

La ora 9 se reîntorsese la spital. Convocase toți psihiatrii de la toate secțiile. Veniseră fără chef, bănuitori, comportându-se ca niște vinovați. Nimeni nu remarcase nimic. Freire era discret, solitar, profesionist. Comportamentul lui nu trăda nicio impostură – și cunoștințele lui nu fuseseră niciodată prinse pe picior greșit. De unde și ideea care încolțise în mintea lui Anaïs:

Freire urmasese într-adevăr studii de psihiatrie. Unde? Sub ce nume?

Urmărise apoi pista Volvolui. Contactase vânzătorul. Freire prezentase permisul de conducere și plătitese mașina cu bani gheață – de unde întrebarea: cum de avea atâția bani un tip care cu o lună în urmă nu avea un acoperiș deasupra capului? Verificase la Circulație. Nu exista niciun permis de conducere emis pe numele de Freire. Nu își actualizase niciodată certificatul de înmatriculare. Nu plătitese niciun fel de asigurare.

Se interesase apoi în legătură cu banca și cu asociația care îi închiriasse locuința. Totul era în regulă. Freire dispunea de un cont alimentat de salariul lui de medic. Pentru locuință prezentase un dosar de candidatură fără nicio fisură. Agentul imobiliar precizase: „Mi-a prezentat fișele de salariu de dinainte și declarațiile de impozit”. Freire prezentase fotocopii. Ușor de falsificat.

Pentru a mia oară, Anaïs se întreba ce etichetă să îi pună suspectului său. Criminal? Escroc? Impostor? Schizofrenic? De ce venise să o vadă aseară? Ca să se predea? Ca să îi dea informații care să-l discolpe? Ca să-i spună de asasinarea lui Patrick Bonfils și a lui Sylvie Robin?

Își reaminti cuvintele pe care i le lăsase pe birou. *Nu sunt un asasin*. Problema era că îl credea. Freire era de bună-credință.

Ceva instinctiv îi spunea că nu simula când făcea pe psihiatrul. Nu simula și când jura că Patrick Bonfils era nevinovat și voia să îl ajute să-și amintească ce văzuse în noaptea de 13 februarie la gara Saint-Jean. Dacă el era asasinul, această atitudine nu avea logică. Nu cauți probe contra ta... Atunci? Își pierduse oare și el memoria?

Doi amnezici pentru o singură gară: cam prea mult.

Văzu panoul care semnaliza BIARRITZ. Se conectă mental la celălalt aspect al dosarului – care nu se potrivea cu nimic. De ce fuseseră uciși Patrick Bonfils și Sylvie Robin? Ce pericole reprezentau un pescar plin de datorii

și partenera lui?

De aseară încerca să dea de jandarmii care conduceau ancheta pe Coasta Bască. Șeful grupei, comandantul Martenot nu o sunase înapoi. La ora 11 dimineața, după un duș, se hotărâse să se ducă acolo. Cu Le Coz.

— Ce naiba se întâmplă?

Un ambuteiaj bloca breteaua de ieșire. Anaïs ieși din mașină și luă contact brusc cu prognoza meteo de rahat a dimineții. Frig polar. Ploaie deasă și rece. Cu mâna la ochi observă la distanță un baraj de jandarmi.

Le Coz întrebă:

— Pun sirena?

Anaïs nu răspunse. Evalua forțele din față. Nu era un simplu baraj rutier. Blocaje ghimpate traversau drumul. Mașini cu girofarele rotindu-se în tăcere staționau pe margine. Oamenii nu erau jandarmi obișnuiți. Cu uniforme negre și veste antiglonț și banduliere, aveau căști cu viziere blindate. Cei mai mulți aveau pistoale mitralieră.

— Mă duc pe jos, spuse, aplecându-se spre Le Coz. Când îți fac semn, ieși din rând și vii.

Anaïs își ridică gluga de la haină și o luă pe lângă mașini în sus. Dârdăia. În timp ce mergea, mai luă o gură de sirop. Când oamenii înarmați o observară la cincizeci de metri, își scoase legitimația tricoloră.

— Căpitan Anaïs Chatelet de la Bordeaux, strigă.

Oamenii nu îi răspunseră. Cu vizierele opace, păreau mașini de ucis, negre, indescifrabile, perfect reglate.

— Cine este șeful grupei?

Niciun răspuns.

Aversa se înteeți, șiroind pe vizierele de plastic ale căștilor.

— Cine e șeful, pentru Dumnezeu?

Un bărbat înfășurat într-un Gore Tex se apropie.

— Eu sunt. Căpitan Delannec.

— Ce e cu desfășurarea asta de forțe?

— Astea sunt ordinele. Un fugar e în zonă.

Anaïs își lăsă gluga în jos. Ploaia i se scurgea pe față.

— Fugarul este suspectul meu. Până la proba contrarie, beneficiază de prezumția de nevinovăție.

— E un nebun furios.

— Ce știți despre asta?

— A omorât un cerșetor la Bordeaux. A participat la masacrul a doi nevinovați la Guéthary. Și este și psihiatru.

— Și ce dacă?

— Cuăștia, cămașa de forță nu e prea departe.

Anaïs nu mai insistă.

— Am întâlnire cu comandantul Martenot. Putem să trecem?

Numele acționează ca un sesam. Anaïs îi făcu semn lui Le Coz, care urcă pe drum pe contrasens. Sări în mașină și făcu un semn de mulțumire către imbecil.

— E pentru Janusz? întrebă Le Coz.

Anaïs încuviință cu dinții strânși. El spunea Janusz. Ea gândea Freire. Asta era toată diferența. Și-l aminti cu doza de cola zero în mână. Cu părul lui negru. Trăsăturile obosite. Cu aerul de Ulise revenind acasă, epuizat, slăbit și în același timp îmbogățit, înfrumusețat de tot ceea ce văzuse. Un bărbat cu patina unei sculpturi antice. Ar fi fost minunat să te refugiezi în brațele lui.

Brusc își aminti un amănunt exact. În seara aceea, pe pragul casei, Freire îi șoptise:

— O crimă, cam ciudată ocazie de a face cunoștință.

— Totul depinde de ce se întâmplă mai departe.

Lăsaseră apoi să plutească între ei aceste semne de întrebare. Aburii care le ieșeau din gură se materializau în acest viitor cristalin, diafan, nesigur. *Totul depinde de ce se va mai întâmpla.*

Și fuseseră serviți.

— Nu te amesteca.

Femeia era la a treia lovitură în maxilar. Refuza să se prăbușească. Bărbatul schimbă tactica. Îi trimise un croșeu în burtă. Se îndoi, dând impresia că își înghite propriul strigăt. Victima era un monstru. Urâtă, buhăită, slinoasă. O față violacee încadrată de un păr gras. Imposibil să îi dai o vârstă. Agresorul, un negru cu șapcă, profită de ea că era aplecată, își ridică amândouă mâinile împreunate și le lăsa să cadă pe scăfârlia ei cu toată puterea. Femeia se prăbuși. În sfârșit. Imediat fu scuturată de o convulsie care o făcu să vomite.

— Târfă! Târâtură!

Loviturile de picior plouau. Janusz se ridică. Bernard îl trase de mână.

— Nu te mișca, îți zic. Nu e grădina ta.

Janusz se lăsa să cadă la loc. Spectacolul era insuportabil. Vrajitoarea avea un braț paralizat. Își proteja fața cu celălalt și încasa loviturile fără să crâcnească, tresărind la fiecare impact.

De patru ore îl însoțea Janusz pe Bernard în peregrinările sale la întâmplare și deja era la a treia încăierare. Se alăturaseră grupurilor de tot soiul, părăsind o duhoare pentru o alta. Janusz avea senzația că are rahat în plămâni, urină în nări, vomă în gâtleej.

Se duseseră mai întâi în Piața Victor-Gelu, unde vagabonzii se înghesuiau pe sub porți. Nimeni nu îl recunoscuse. Pusese întrebări. Nu obținuse niciun răspuns. Trecuseră la Théâtre du Gymnase, mai sus de Canebière. Nu rămăseseră: treptele erau pline cu boschetarii ocupați să tăbăcească „un novice”. Se pierduseră pe străzile cartierului până aterizaseră în strada Curiol, fieful transsexualilor.

În cele din urmă, se stabiliseră la baza bisericii des Réformés, unde Canebière se întâlnește cu Leon-Gambetta. Cerșetori peste tot. Picoteau pe trepte, se pișau pe dale, sfidând din priviri trecătorii cu agresivitate. Toți oamenii aceia beți încă din zori erau gata să se omoare între ei pentru un euro, o țigară sau o gură de

poșircă.

Nici acolo nu tresărise vreo privire la vederea lui. Janusz începu să se îndoiască de faptul că ar fi pus piciorul vreodată în Marsilia. Dar era prea epuizat ca să se mai miște. Chelfâneala luase sfârșit. Victima zăcea într-o baltă de sânge și vomă. Janusz era în infern. Mizeria, aburii din aer – era abia ora 14 și ziua deja se stingea –, frigul, indiferența trecătorilor, totul contribuia la conturarea unui abis care îl înghițea puțin câte puțin.

Femeia se târi pe trotuar și se adăposti sub un portal, aproape de un atelier de reparații rapide. Janusz se forță să se uite la ea. Fața nu-i mai era decât o infecție, cu două pupile injectate de sânge. Buzele sparte, umflate, lăsau să le scape o spumă roșiatică. Tuși și scuipă dinții spărți care o înecau. Sfârși prin a se așeza pe pragul unei case. Așteptând să fie alungată, își întindea fața spre vânt ca să își usuce rănila.

— Și-a căutat-o... concluzionă Bernard.

Janusz nu-i răspunse. Tovarășul lui continuă cu explicațiile. Nenette, victima, era „femeia” lui Titus, Negrul. El o mai împrumuta și altora pentru câteva monede, un bon de masă sau pastile. Janusz nu vedea cum o bețivă fără dinți ar fi putut trezi și cea mai mică dorință.

— Și? riscă el.

— S-a dus și la ceilalți...

— Ceilalți?

— O altă bandă, dincolo de Panier. S-a culcat gratis. Mă rog, nu e sigur. Oricum Titus e cum nu se poate de gelos...

Janusz se uita la grămada oribilă de cârpe pline de sânge care supraviețuise bătăii. Găsise cumva un bidon și luase deja o gură pe post de prim ajutor. Părea că uitase deja chelfâneala.

Lumea străzii era o lume a prezentului.

Fără amintiri. Fără viitor.

— Nu te lăsa doborât, concluzionă Bernard, făcând un

spirit de glumă. Ne batem și ne-o tragem apoi.

Și *bem*, adăugă Janusz pentru el însuși. După calculele sale, Bernard era la al cincilea litru. Ceilalți urmau același regim. Băgau în ei până seara de la opt la doisprezece litri de vin fiecare.

— Vino, zise cerșetorul. Spargem gașca. A început să fie prea multă lume. Nu trebuie să pisezi mereu aceeași clienți...

Bernard nu îl adoptase pe Janusz. Îl tolera deoarece nou-venitul cumpărase deja trei bidoane. Prima învățătură. Dacă un boschetar îți întinde mâna, e pentru că acolo, la capăt, este o taxă. Și taxa e mereu un bidon.

Se puseră în mișcare. Un vânt marin, umed, pătrunzător nu îi slăbea. Janusz nu reușea să se încălzească. Îl dureau picioarele. Avea mâinile înghețate. Îl urma orbește, cu ochii plini de lacrimi, fără să recunoască nimic. Singurul lucru care îl mai făcea să tresară erau polițiștii. O sirenă sau o mașină de poliție, uniforme, toate îl făceau să lase imediat capul în jos. Nu uita cine era. O pradă. Un suspect fugar. Un vinovat care acumula greșeli. Tot rahatul, mizeria, vinul prost erau camuflajul lui. Fortăreața lui. Pentru cât timp?

Se opriră într-o piață mică. Janusz nu avea nicio idee unde se afla, dar nici că îi păsa. Apatia congenerilor lui îl câștigase. Devenise insensibil, lent, nebun. Fără ceas sau orologiu, pierdea noțiunea de timp și de spațiu.

Zgomotul cutiei metalice a lui Bernard îl aduse la realitate. Cerșetorul își scosese încălțărilor și reluase manevra cu cele două degete negre. Cling-cling-cling...

— Un bănuț pentru un alpinist...

Alți cerșetori i se alăturară. Bernard bombănea. Erau atât de beți, că nu mai cerșeau, ci îi înspăimântau pe clienți. Unul dintre tipi își freca obrazul de caldarâm ca să își julească pielea. Un altul, în fundul gol, își urmărea un tovarăș beat mort alergând în patru labe și încerca să îi bage sexul în gură. În altă parte, un cerșetor singuratic se certa cu el însuși, lovind un zid, vorbind cu trotuarul și

amenințând cerul.

Janusz îi observa fără compasiune sau bunăvoință. Dimpotrivă, îl încerca aceeași ură care nu îl părăsise de dimineată. Era sigur: când fusese cu adevărat Victor Janusz cu câteva luni mai înainte, îi detesta deja. Ura era cea care îl ținuse în picioare. Care îi permisesese să supraviețuiască. Îl împinsese oare spre crimă?

— Vino, zise tovarășul lui, adunându-și mărunțișul. Mi-e sete.

— Nu-ți iei nimic de haleală?

— Pentru haleală există Supa Populară, adăposturile, foaierele Emmaüs. Toată lumea vrea să ne dea haleală. Izbucni în râs: Cu băutura e cu totul altă luptă, credemă!

Ziua se micșora și se făcea tot mai frig. Janusz se gândea cu groază la orele care urmau. I se strânse inima. Era pe punctul să izbucnească în plâns. Un copil căruia îi era frică de întuneric.

Dar trebuia să se țină tare.

Până la adăpostul Madrague, unde toți cerșetorii se întâlneau seara.

Dacă nimeni nu îl va recunoaște acolo, înseamnă că era pe o pistă falsă.

Comandantul Martenot acceptase să o însoțească la locul dublului asasinat. Fiecare cu mașina lui. Și niciun cuvânt înainte, la birou. Mergeau acum în urma unui Subaru WRX, unul dintre acele modele străine pe care brigăzile de intervenție rapidă le achiziționaseră în anii din urmă.

Depășiră Bidart și Guéthary, urmând linia ferată. Ploaia nu se oprea. Înmuia tonurile, senzațiile, mișcările. Ricoșa din tufișurile verzi și din asfaltul lucios. Drena lumina deasupra oceanului.

Mașinile se opriră în vârful cornișei. Crânguri îndesate,

câteva case solitare și, mult mai jos, o plajă fără culoare, presărată cu pietre negre. Anaïs și Le Coz se alăturară jandarmilor. Martenot arătă spre o căbănuță de ciment pe care era fixată o pancartă în formă de pește.

— Casa Bonfils.

Clădirea era înconjurată cu bandă galbenă. Sigilii erau puse la uși și la ferestre. Comandantul explică: prelevarea de probe, fotografiile, ridicarea de amprente fuseseră efectuate aseară, dar o cercetare mai amănunțită urma să aibă loc în dimineața următoare.

— Dar crima unde a avut loc mai exact?

— Jos. Pe plajă. Comandantul întinse arătătorul spre ocean. Corpul femeii era acolo, jos. Bărbatul era mai încolo, la baza unei stânci.

— Nu văd nimic.

— Zona este sub apă. Suntem în flux.

— Haideți acolo.

Coborâra pe o potecă abruptă. Întorcând capul, Anaïs contemplă decorul de deasupra ei. Un hățiș de arbori și tufișuri genera nori de aburi. Una sau două vile cu terasele lor pierdute printre pini. Calea ferată, strălucitoare în bătaia ploii – dreptă ca o despicătură printr-un tablou.

Ajunseră la plajă. Nimic, decât o fâșie de nisip întunecat. Anaïs avea frisoane. Răceala. Sau frica. Minte ei divaga spre legendele cu Tristan și Isolda, pline de furtuni și elixirele iubirii...

Se concentrează:

— La ce oră a avut loc?

— După martori, în jurul amiezii.

— Există martori?

— Doi pescari. Tocmai acostaseră pe mal, cam la o sută de metri de aici.

— Ce au văzut?

— Nu e prea clar. Au vorbit de un bărbat în impermeabil care fugea. Suspectul dumneavoastră, Mathias Freire.

— Așa vi s-a spus că îl cheamă?

— Nu îl cheamă așa?

Anaïs nu mai insistă: nu era cazul să încurce și mai tare o situație și așa confuză.

— Din ce direcție venea?

— Dinspre plajă.

— Freire i-a ucis pe cei doi și a luat-o la fugă? întrebă, jucând rolul avocatului diavolului.

— Nu. Victimele nu au fost împușcate de la mică distanță. De altfel, martorii au văzut doi bărbați îmbrăcați în negru care și ei alergau spre plajă. Nu știm dacă îl urmăreau pe Freire ca să-l oprească, deoarece credeau că el e asasinul sau, din contră, dacă ei erau ucigașii. S-au urcat într-un 4×4 negru, un Audi Q7. Din păcate, nu avem numărul de înmatriculare.

La naiba. Cum putuse să uite asta? Cu două seri în urmă, Freire îi dăduse fotografiile cu numărul de înmatriculare. Îi explicase că un 4×4 negru îl urmărea de două zile. Pozele erau încă la ea...

— De aici, continuă jandarmul, mărturia pescarilor devine confuză. Ei spun că a trecut un tren. Tipul în impermeabil a dispărut. Cei doi oameni în negru s-au urcat în 4×4 și au șters-o.

— Și după aceea?

— Nimic. Toată lumea s-a evaporat.

Un strigăt ascutit se ridică din ceruri. Anaïs înălță privirea. Pescărușii făceau opturi împotriva vântului. Hula urla în contratimp, lovindu-și valurile de nisipul negru.

— Spuneți-mi despre unghiul de tragere, îi zise, vârându-și mâinile în buzunare.

— După toate semnele, trăgătorul era postat pe terasa vilei de acolo. E nelocuită în timpul iernii.

Casa era situată la mai mult de cinci sute de metri.

— Vreți să spuneți că asasinii...

— Tir de la distanță. Treabă de profesionist.

Ancheta lua o altă întorsătură. De ce să plătești

trăgători de elită ca să omoare un pescar plin de datorii și pe tipa lui?

— Cum puteți fi sigur că tirul provenea de acolo?

— Am găsit tuburile goale pe terasă.

Asta nu stătea în picioare. Admițând că ucigașii erau profesioniști, nu ar fi putut face o astfel de greșală. Să uite asemenea probe la locul de tragere. Doar dacă... Anaïs își imaginează un alt scenariu. Asasinii trag asupra țintelor, dar una dintre ele reușește să scape – Freire. Pleacă în urmărirea lui. În grabă, uită tuburile.

Comandantul avea acum în mână o pungă de plastic conținând fragmente de metal. Anaïs o luă și se uită la tuburile cu reflexe aurii. Nu îi spuneau nimic. Fusesse întotdeauna bătă la balistică. Calibre. Putere. Distanțe. Nicio șansă.

— Calibru de 12,7 milimetri, explică Martenot. Gloanțe perforante de mare precizie.

— Ne spune ceva despre asasini?

— Te cred. 12,7 este un calibru rar, utilizat în general pentru mitraliere grele, apreciat pentru puterea încărcăturii și pentru viteza proiectilului în tir continuu. Este folosit și la unele arme de precizie.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Este calibrul specific pentru Hécate II, o pușcă dezvoltată în anii 1990. O armă de referință, foarte cunoscută de lunetiști. Pentru un trăgător antrenat, această pușcă îi permite să își atingă ținta până la 1.200 de metri. Îi permite și să oprească un vehicul de la 1.800 de metri. Un material mult prea calificat pentru a elimina o familie de pescari. Fără să mai vorbim de cunoștințele deosebite cerute de o astfel de armă.

Comandantul folosea tonul său cel mai neutru pentru a-și masca tulburarea. Mare, cărunt și stoic, semăna în mantaua lui albastră cu un amiral pe portavionul său. Anaïs înțelesese deja.

— Trăgătorul ar fi putut fi un militar?

— Hécate II a fost oficial adoptată în 1997 de către

Secția tehnică a armatei terestre, recunoscă Martenot. A fost răspunsul nostru la lunetiștii din luptele din Balcani. Astăzi, grupele de intervenție ale GIGN⁽¹⁷⁾ și RAID⁽¹⁸⁾ o folosesc de asemenea.

Liniște. Afacerea lua cu siguranță o altă întorsătură. Ca un plan care se ridică pe neașteptate într-o a treia dimensiune, nevăzută.

— Alte armate și unități speciale străine o folosesc și ele, continuă jandarmul. Vom trimite totul la Institutul de cercetări criminale de la Jandarmeria națională din Rosny-sous-Bois. Nu ar fi imposibil să ajungem până la arma propriu-zisă. Hécate II nu este o armă care să se găsească ușor pe piață. Și nici nu e ușor de manevrat. Ca să vă faceți o idee, echipată complet cântărește 17 kilograme.

Anaïs înălță capul în ploaie. Știa – știuse mereu – că povestea asta va fi complexă. Uciderea unui boschetar transformat în Minotaur. Apariția unui amnezic care pune întrebări fără răspuns. Ampretele unui fals psihiatru... Și acum, un masacru cu aspect de ambuscadă pe timp de război.

Jandarmul recuperează tuburile din palma lui Anaïs. Ea are un moment de ezitare.

— Nu vă temeți, îi spune el. Procedura va merge până la capăt, chiar dacă vinovații sunt de-ai noștri. Laboratorul va avea tuburile până diseară. Raportul este pe drum spre biroul judecătorului.

— A fost deja numit un judecător?

— Claude Bertin. De pe lângă Parchetul din Bayonne. Expert în ETA. Le are cu cheiile astea balistice.

— Ați primit raportul autopsiei?

— Încă nu.

Anaïs nu clipește. Trupul lui Bonfils și al femeii fuseseră duse la institutul medico-legal din Rangueil, aproape de Toulouse, în ziua precedentă spre sfârșitul după-amiezii. Martenot primise fără îndoială deja raportul. Dar pur și simplu îl înaintase superiorilor înainte de a-l da mai

departe. Într-un astfel de context totul trebuia cântărit, măsurat, analizat. Poate chiar și armata numise un alt medic legist pentru o contraexpertiză.

Vocea lui Martenot ajunse din nou la ea:

— Pot să vă ofer o cafea?

— Cu plăcere, îi răspunse, zâmbind. Dar mai întâi să dau un telefon.

Încetini pe poteca de întoarcere pentru a rămâne singură. În vântul umed îl sună pe Conante. Polițistul răspunse la primul apel. Toată lumea era exasperată.

— Eu sunt, îi spuse. Ceva nou?

— Te-aș fi sunat.

— Am nevoie să îmi faci un serviciu. Vreau să te duci urgent până la mine acasă.

— Ai uitat să uzi florile?

— Cere cheia de la portăreasă. Fii convingător. Nu e ușor de păcălit. Arată-i legitimația. Te descurci tu.

— Și la tine, ce fac?

— Pe biroul meu sunt fotografii cu o plăcuță de înmatriculare. Identific-o și sună-mă imediat.

— Nicio problemă. Cum e Biarritzul?

Anaïs ridică privirea. Siluetele negre ale jandarmilor dispăreau sub rafalele aversei. Calea ferată mustea de apă. Pinii pluteau învăluți de vapori.

— Ud learcă. Sună-mă.

— Mișcă-ți fundul. Uite duba.

Janusz se ridică cu greu. Nu mai era decât o masă de anchilozări și frisoane. Planul său, ancheta, strategia lui de observație, totul se dusese pe apa sâmbetei o dată cu sfârșitul după-amiezii. Bătuseră iarăși străzile până la căderea nopții pentru a ajunge din nou de unde plecaseră de dimineață: arcadele de la Club Pernod, din fața Portului Vechi. În halul în care era, Janusz nu mai visa decât un lucru: un pic de căldură și ceva moale sub fund.

La ora 19, Bernard scoase o cartelă telefonică și sună la 115, numărul de la Samu social^[19]. În fiecare seară, un serviciu de mașini specializate aduna cerșetorii și îi ducea la adăposturile orașului. Unii dintre ei, cei care erau încă lucizi, sunau înainte ca noaptea înghețată să le vină de hac. Ceilalți erau recuperați de patrurile care le cunoșteau obiceiurile. Iarna la Marsilia aproape niciun boschetar nu dormea afară.

Asistenții sociali ieșiră din Jumpy Citroen ca să-i ajute pe mizerabilii care se îmbătau sub arcade. Mai mulți refuzară să se urce în camionetă.

— Strada este alegerea mea! mugea unul dintre ei cu o voce răgușită.

Un altul se zbătea neîndemânatic. Corpul îi era flasc și moale ca un burete.

— Lăsați-mă în pace! Nu vreau la azil!

— Azil? întrebă Janusz.

— Madrague, zise Bernard, adunându-și boarfele. N-ai treabă. Pentru tipii ca noi e tot ce poate fi mai bun.

Doborât de frig și oboseală, Janusz înțelegea doar că se apropia de obiectivul lui. Ușile din spate ale camionetei se deschiseră.

— Salut, Bernard! strigă șoferul prin peretele de plexiglas care separa cabina de camionetă.

Celălalt îi răspunse cu râsul lui de hienă și își aruncă înăuntru sacii lui jegoși. Sări apoi în spate. Janusz îl urmă. Duhoarea îi tăie răsuflarea. Mizerie, rahat, urină, vomă: dejecțiile saturau spațiul. Își țină respirația și avansă în obscuritate. Se ciocnea de genunchi, de brațe, se împiedica de sarsanale. Găsi în sfârșit un loc unde să se așeze. Bernard dispăruse.

Ușile se închiseră. Jumpy porni la drum. Ochii i se obișnuiră cu penumbra. Putea să își distingă noii tovarăși. Erau o duzină, așezați față în față pe două banchete. Mutrele, privirile, mâinile crăpate nu se deosebeau prin nimic de ce văzuse toată ziua, dar o Curte a Miracolelor sub cerul liber e una, iar în spațiu închis e

altceva. În tenebrele zdrențuite de felinarele de afară, capetele acestea de gorgone creau o realitate totodată mai densă și mai fantastică.

Un tip tuns cu fața devorată de doi ochi ficși. Un altul dormea cu capul între brațe ca un bolovan într-o grămadă de cârpe. Alții aveau fața scăldată în umbră. Nu mai mișcau, apatici, pietrificați. Un individ era în genunchi pe jos și încerca tracțiuni, luând ca sprijin bancheta. Eforturi patetice și neîndemânatică, însoțite de icneli și pufăieli.

Un agent social instalat lângă șofer bătu în geam:

— Jo! Stai jos imediat!

Sportivul se ridică puțin, clătinându-se, și se prăbuși la locul lui. Vecinul lui se ridică. Era complet negru. Ca un gunoi carbonizat. Janusz nu îi simți duhoarea: nu mai respira decât pe gură, cu groaza miasmelor care îi pătrundeau în piept. Omul se opri în fața portierelor duble, depărtă picioarele și începu să se pișe cu jeturi prelungi, încercând să atingă crăpătura dintre uși, stropindu-și vecinii indiferenți.

Eforturile sale erau în van, deoarece ușile erau închise. Pișatul, din cauza curbilor și a frânelor, se întorcea spre interior. Loviturile în geam se auziră din nou.

— Ho!!! Nu aici! Știi regula!

Omul nu reacționa, golindu-se cu un calm de cisternă. Janusz ridică picioarele ca să nu fie atins de șiroaie.

— Nu ne face să ne oprim, la dracu!

Cerșetorul se dădu în sfârșit înapoi. Merse prin băltoacă. Se împinse în ceilalți până ajunse rostogolindu-se la locul lui. Zgomotul creștea în intensitate cu fiecare kilometru. Voci monotone, ascuțite, pline de ranchiună. Cuvintele incoerente, deformate, molfăite evocau zdrențele unui limbaj fără semnificație, fără rost, bun de aruncat la gunoi.

O femeie nu înceta să repete:

— Nu mă cheamă Odile... Dacă m-ar fi chemat Odile, ar fi fost altceva...

Un bărbat cu buzele băgate înăuntru din cauza lipsei dinților mai degrabă aspira cuvintele decât le rostea:

— Mai întâi, trebuie să merg la dentist... După aia mă duc să-i văd pe copii...

Alții cântau într-o cacofonie de nesuportat. Unul dintre ei lălăia mai tare ca amicii lui. O melodie din anii 1980. *Demonii de la miezul nopții.*

— Antren, ce zici?

Bernard se așezase lângă el: în stare de șoc, nici nu îl observase.

— Aici e nimic. Să vezi la Madrugue...

Camioneta se mai opri de câteva ori. Privi afară. În timp ce asistenții îi adunau pe noii amărâți, alți bărbați escortau femei fără vârstă, în canadiene și minijupe, spre o camionetă.

— Curve... murmură Bernard. Le duc la Jeanne-Panier.

Fără îndoială un alt adăpost... Noi pasageri urcară. Începeau să nu mai aibă loc. Cântărețul nu se opri din lălăit, fără să își dea seama de ironia implicită a textului:

— Mă ademenesc la capătul nopții/ Demonii miezului de noapte/ Mă ademenesc până la insomnie/Fantomele plictiselii!

Trei tineri se instalară în celălalt capăt al mașinii fără să scoată un cuvânt. Nu păreau a fi nici beți, nici jegoși, ba dimpotrivă, erau treji și foarte lucizi. Ceea ce nu le dădea un aer prietenos. Păreau chiar și mai periculoși decât ceilalți.

— Români... șopti Bernard.

Janusz își aminti. La Pierre-Janet se mai aciuau din când în când. Recidiviști ai Europei de Est pentru care adăposturile sociale din Franța păreau hoteluri de cinci stele în comparație cu închisorile slave.

— Nu te apropia de ei, adăugă Bernard. Și-ar ucide mama pentru un tichet de masă, dar mai ales îi interesează actele noastre.

Janusz nu îi scăpa din ochi pe cei trei tâlhari. Și ei, la

rândul lor, îl reperaseră: cerșetor deghizat, cu mâini fine și jeg de suprafață. Omul de atacat la noapte. Singurul care ar avea mai mult de un euro în buzunare. Își jură să nu adoarmă. În replică simți cum i se taie picioarele de epuizare. Căută lama Eickhornului în fundul buzunarului. Strânse cuțitul în mână ca pe un talisman.

Jumpy-ul încetini. Ajunseseră. Cartierul era în curs de distrugere – sau de reconstrucție. Imposibil de apreciat la ora aceea. Un pod autorutier trecea pe deasupra străzii ca un monstru din povești care amenința un sat din vechime. Totul era negru. Doar garduri înalte, luminate de proiectoare puternice. Un panou spunea: CENTRUL DE ADĂPOST DE URGENTĂ. Gloata vociferantă, care gesticula, se înghesuia în fața barierelor. *Demonii miezului de noapte...*

— Madrague, prietene, spuse Bernard. Nu ai cum să decazi mai mult. O știu până și copiii... După, nu mai există decât cimitirul.

Janusz nu-i răspunse. Era fascinat de ceea ce vedea. În fața grilajelor, oameni în salopete negre, cu mănuși, cu cagule, cu veste galbene fluorescente controlau intrările. Deasupra lor, pe acoperișul uneia dintre clădiri, câini în cuști lătrau și urlau în noapte. Fără îndoială, animale abandonate, dar Janusz se gândea la Cerber, câinele cu trei capete care păzea intrarea în infern.

— Am ajuns! Toată lumea jos!

Toți se ridicară, își strânseseră boccelele și coborâră din dubă. Sticle se rostogoleau pe jos. Unele ajunseră în bălțile de urină.

Cântărețul făcu o glumă:

— Avem cadavre! Cadavre de sticle!

Mulțumit de butada proprie, se lansă cu capul înainte, ca la rugby, împingându-i pe ceilalți, dând naștere unui val de proteste. Coborau. Degringoladă. Se răspândeau. Tabloul evoca o pubelă răsturnată pe trotuar. Oameni înfוליți, cu pompe de presiune în mână, așteptau să curețe urmele trecerii lor.

În fața grilajelor domnea haosul.

Unii încercau să treacă cu forța, împingând cu cărucioarele sau sacii în ceilalți. Alții băteau în gratii cu cârjele. Alții ațâțau câinii, aruncând doze goale peste gard. Agenții sociali încercau să stăpânească fluxul, ordonând coada de la intrare – o ușă întredeschisă care nu permitea trecerea decât unei persoane o dată.

Janusz făcea parte din grămadă. Coborî capul între umeri și încercă să uite unde se află. Cel puțin nu-i mai era frig. Se trezi lângă gard, pe jumătate făcut terci de grămada de oameni. Printre stâlpii de oțel putea vedea rândul de așteptare în curte, întins până la prima clădire. Un ghișeu de primire era iluminat. Se băteau în jurul lui. Sticle zburau prin aer. Oameni se rostogoleau pe jos...

Bernard avusese dreptate: încă nu văzuse nimic.

— Numele?

— Michael Jackson.

— Acte?

Hohot de râs ca răspuns. Un agent social împingea sacul de purici spre dreapta. Un altul își ȋtea mutra în fața ghișeului de sticlă.

— Numele?

— Sarkozy.

Tipul de la ghișeu rămânea imperturbabil:

— Acte?

— Tu ce crezi, cap sec?

— Ai grijă.

— Mi se fâlfâie.

— Următorul.

La jumătatea rândului, Janusz înregistra fiecare detaliu. Clădiri de ciment încadrau curtea. Pe mijloc, construcții modulare. Doar uitându-te la cei care hălăduiau prin jurul fiecărui bloc, puteai deduce împărțirea zonelor.

Prefabricatele adăposteau femeile. Alături de cerșetoare fără vârstă, tinere discutau în grupuri la lumina stâlpilor – adolescente. Se mișcau în acest infern ca și cum ar fi fost curtea unui liceu. Erau supravegheate – și protejate – de agenți sociali bine făcuți.

Un alt modul, în spate, era rezervat maghrebienilor: vorbeau între ei în arabă cu voce scăzută, cu un aer de conspiratori. La stânga, un bloc de ciment era ocupat de tipii de la gara de Est. Mai multe limbi slave se auzeau în noapte.

Janusz miji ochii, căutându-i pe cei trei români din camionetă. Erau acolo, fumând liniștiți. Își regăsiseră fărtații. Ochii le străluceau tot atât de intens ca vârful țigărilor lor aprinse.

— M-am săturat! Auzi? M-am săturat!

Janusz se întoarse. O femeie insulta un negru cu șapcă. Nenette și Titus. Cerșetoarea își revenise. Ea era cea care ataca acum. Nu fu de mirare că încasă una. Se dezechilibra și încercă să se apere cu brațul sănătos. Deja galeria se adunase în jur. Încurajări și râsete se auzeau. Titus își luă avânt, pregătit să-i mai dea una. Nenette se prăbuși pe brațul paralizat fără să anticipeze lovitura. Zgomotul cu care capul ei lovi asfaltul năruî în Janusz și ultima barieră de protecție. Nu mai putea să suporte atâta violență. Și mai rău, atâta decădere. Niciunul dintre acești monștri nu era lucid.

Fu împins în biroul de recepție.

— Numele?

— Narcis, răspunse fără să stea pe gânduri.

— Acte?

— Nu.

Cuvintele ieșiseră din adâncul subconștientului cu o tentă de adevăr inexplicabilă.

— Data și locul nașterii?

Dădu data de pe actele false ale lui Mathias Freire. Ca loc, în semn de provocare alege Bordeaux.

Agentul îl măsură din priviri:

— Ești nou?

— Îhî. Tocmai am ajuns.

Asistentul social împinse un tichet numerotat pe sub geam.

— Treci mai întâi pe la recepție ca să-ți lași bagajul la ieșire pe stânga. Apoi în clădirea din dreapta din fața dușurilor. Parter. Numărul tău corespunde cu numărul unei camere.

În spatele lui, un vagabond îl bătu încurajator pe spate:

— Nenorociții ca noi, băietele! Cei mai buni!

Janusz trecu la recepție. O nouă busculadă. Creaturile își predau cărucioarele supraîncărcate, saci plini de mizerii, cărucioare de copii cu fier vechi. Le spuse că nu are bagaje. Agentul îl privi în treacăt.

— Arme? Mălai?

— Nu.

— Un duș?

— Da, aș dori.

Omul îl privi cu și mai multă neîncredere.

— În clădirea următoare.

Grupurile sanitare se aflau pe o alee unde era mai cald din cauza aburilor care ieșeau pe geamurile de la dușuri. Janusz trecu pe la alt ghișeu. I se dădu un prosop, o trusă de baie – săpun, periuță de dinți, aparat de ras.

— Înainte de duș, treci pe la vestiar.

Dădu peste un depozit de haine uscate și curate, puse în mai multe teancuri. Îi trecu prin cap ideea că cea mai mare parte a proprietarilor zdrențelor acelora erau morți. Perfect pentru un zombi ca el. Un asistent îl ajută să-și aleagă câteva pe măsura lui. O cămașă de tăietor de lemne. Pantaloni de pânză pentru grădinărit. O jiletcă de pe vremea bunicului. Un palton negru. Reperă o pereche de bascheți Converse la care se repezi. Ghetele lui scâlciate îi făcuseră toată ziua praf picioarele.

Intră în a doua clădire și nu reacționează imediat. Atmosfera îi amintea de o baie turcească uriașă plină de

aburi. Ușile erau roșii. Tot restul era din plăci albe. Un șir lung de cabine de duș și closete pe stânga. Un altul cu chiuvete pe dreapta.

Decorul era deja compromis. Role de hârtie igienică se scăldau în bălți de urină. Jeturi de vomă împodobeau dalele precum constelațiile. Linii de căcat trasau un alfabet obscen. Fenomen cunoscut: contactul cu apa relaxează sfincterele.

În aburi cerșetorii se dezbrăcau, urlau, bombăneau, gemeau. Se pregătea ceva aici. *Supliciul apei...* Asistenții supravegheau manevrele înarmați cu bastoane de cauciuc. Janusz căută o cabină strângând la piept prosopul, săpunul și noile sale zdrențe. Pentru prima dată, miasmele abjecte se dădeau înapoi în fața mirosului de detergent industrial. Dar viziunile de groază erau tot la locul lor. Fără acoperăminte, cerșetorii erau reduși la jumătate. Scoteau la iveală schelete gri, roșii, vineții. Răni, cruste, infecții desenau modele sumbre pe pielea lor tăbăcită.

Nicio cabină liberă. Un asistent îl puse la capătul chiuvetelor și îi spuse să se dezbrace. Janusz îl refuză. Nici vorbă să își scoată hainele aici: avea încă zgărzile antipurici și nu voia să își arate corpul sănătos, bine hrănit – 78 de kilograme la 1,80 înălțime –, lucru care l-ar fi dat de gol din prima. Fără să mai vorbim de mălai și de cuțit...

Ceilalți erau ajutați de asistenți să se dezbrace cu prudență. De multe ori pielea venea jos o dată cu haina. Timp de săptămâni, luni, ani, oamenii ăștia nu își dăduseră jos Țoalele, provocându-și mutații terifiante. Un bătrânel își scotea încet șosetele, jumătate material, jumătate carne. Ciorapii ascundeau o rană vie care avea exact modelul zalelor unui lanț.

— Hei, tu! Aia e liberă!

Janusz se puse în mișcare, dar strigăte prin aburul dens îl opriră. Sub chiuvete, un infirmier susținea un om inconștient. Un altul îi veni în ajutor, cu cizmele lipăind

prin bălți.

— Îl ducem la urgență.

— Ce are?

În loc de răspuns, agentul îndreptă brațul cerșetorului înnegrit de cangrenă.

— Cu cât întârziem, cu atât va trebui să taie mai sus.

Janusz nu reuși să le propună ajutorul, căci un agent îl interpelă din nou:

— Te duci sau trebuie să-ți spun pe litere? La 6 e liber.

Avansă. Mai văzu un handicapat aninat de cârje sub jetul dușului. Pe un alt leșinat un infirmier îl spăla cu peria de podele.

— Hai! Hai! urla un supraveghetor, lovind în uși. Nu o să stați aici toată noaptea!

Janusz se năpusti în cabina lui și încuie ușa. Se dezbracă, își puse banii la loc sigur. Își scoase zgărzile. Când fu învăluit de apă, se simți în sfârșit la adăpost. Jetul dușului, căldura... Se curăță cu o furie surdă, își răzui pielea, se uscă apoi se îmbracă. Strecură cuțitul și banii în cutele noilor sale veșminte. Se simțea curat. Refăcut. Ca nou.

Etapa următoare era masa. O baracă de șantier situată în fundul curții, cu vreo douăzeci de mese, și cu pereții acoperiți cu polietilenă. Aici domnea un calm relativ. Acești alcoolici cărora li se confiscaseră bidoanele nu aveau decât o alegere: să mănânce și să adoarmă imediat ca să nu intre în sevraj.

În dreapta, o tejghea unde se distribuiau tăvile. Janusz se așeză la coadă. Locul era ticsit. Și supraîncălzit. La putoarea oamenilor se adăuga cea a halelii. Un miros de ulei ars sufoca atmosfera ca o ceață densă. Găsi un loc la o masă și își goli farfuria fără să se uite la ce mănâncă. Era acum la fel cu ceilalți. Doborât după o zi de frig și de alcool, înmuiat de duș, trăgea la somn.

Dar o idee îi trecu prin minte. Nimeni nu îl recunoscuse. Nici măcar o dată nu fusese acostat de cineva în acest cartier general al cerșetorilor. Era pe un

drum greșit? Va vedea mâine. Pentru moment, nu voia decât un singur lucru: să se întindă pe un pat.

O luă după ceilalți și ajunse la dormitoare. Camerele erau curate. Opt locuri în patru paturi suprapuse. Linoleum pe jos, care atenua căderile – cerșetorii cădeau din pat sau continuau să se bată în camere. Alese un pat de jos. Prefera să fie aproape de pământ pentru a o șterge rapid în caz de urgență.

Salteaua era îmbrăcată într-o husă de unică folosință. Se vâri sub cuvertură, strângând mânerul Eickhornului precum un copil jucăria preferată. Lumina rămânea aprinsă. Se urla și se vocifera pe hol. Toată lumea se instala.

Janusz își spuse că în atâta gălăgie îi va fi ușor să vegheze. În secunda următoare era cufundat într-un somn profund.

— Domnul Saez? Sunt Anaïs Chatelet, căpitan de poliție la Bordeaux.

Un moment de tăcere.

— Cum de aveți numărul meu de telefon?

Nu îi răspunse.

Un moment de tăcere.

— Ce doriți?

Tonul era arogant, dar vocea era blândă. Anaïs decisese să rămână la Biarritz până a doua zi. După cafeaua cu Martenot, primise prin SMS datele firmei care deținea mașina 4×4. Aceasta aparținea ACSP, Agenției de Control și Securitate Privată, o societate de pază din zona serviciilor Terrefort la Bruges, în apropiere de Bordeaux. Sunase la firmă. Nu impresionase pe nimeni – refuzaseră chiar și să-i dea datele de contact ale directorului Jean-Michel Saez.

Anaïs nu insistase. Își închiriasse o cameră la un hotel mic din Biarritz, L'Amaia, pe bulevardul Maréchal-Joffre

și își reluase ancheta. După ce obținuse numărul privat al lui Saez, începuse asaltul, sunându-l la fiecare jumătate de oră fără să lase niciun mesaj.

În cele din urmă, pe la ora 22, îi răspunse.

— Societatea dumneavoastră este proprietara unui 4×4 Audi Q7 Sline TDI cu numărul 360 643 AP 33?

— Da. Care e problema?

Vocea, în continuare plină de suficiență, dar mieroasă. Anaïs se pregătea să-i scoată pe nas tonul arogant când își dădu seama că nu avea nicio armă cu care să pornească o ofensivă. Doar mărturia unui fugar, căruia *i se păruse* că o mașină îl urmărea.

Se decise să joace blând.

— Acest vehicul a fost observat de mai multe ori în apropierea unui medic din Bordeaux. Omul ne-a informat. Simțea că este urmărit de mașina societății dumneavoastră.

— A depus plângere?

— Nu.

— Aveți datele acestei așa-zise filări?

— 13, 14 și 15 februarie 2010.

— Vă mai interesează și altceva în legătură cu mașina aceasta?

Vocea îi rămăsese calmă. Saez părea chiar că se amuză pe seama acestei conversații. Ea nu rezistă tentației să-i servească pontul pe care îl avea:

— Același 4×4 ar putea fi implicat într-o dublă omucidere care a avut loc pe plaja de la Guéthary, ieri, marți, 16 februarie.

Directorul societății pufni în râs.

— Vi se pare caraghios?

— Caraghioasă este funcționarea poliției. Cât timp veți merge așa, oamenii care vor să trăiască în siguranță vor avea nevoie de tipi ca noi.

— Cum adică?

— Am declarat furtul acestei mașini de șase zile. Mai exact, de pe 11 februarie.

Anaïs o primi în plin.

— La ce comisariat?

— La postul de jandarmi din Bruges. De lângă birourile noastre. Credeam că războiul dintre departamentele poliției a luat sfârșit.

— Noi lucrăm cu jandarmii mână în mână.

— Atunci e cazul să faceți progrese în ceea ce privește comunicarea.

Anaïs avea gura uscată. Simțea că omul minte, dar pentru moment nu avea cum să riposteze. Încercă să încheie într-o manieră demnă:

— Ne veți explica toate acestea la post. Strada François-de-Sourdis, la...

— Nici vorbă.

— Poftim?

— Am avut răbdare cu dumneavoastră, domnișoară. Acum e momentul să punem punctul pe i. La birourile dumneavoastră convocați suspectii. Nu reclamanții. Când îmi veți găsi mașina, dacă asta se va întâmpla vreodată, atunci mă veți invita politicos să trec pe la comisariatul dumneavoastră și voi vedea cum îmi voi face timp. Bună seara.

Ton. Anaïs era siderată de aplombul ticălosului. Omul avea sigur relații personale cu mai-marii din Bordeaux. Serate între notabilități. Donații pentru politicieni. Privilegii de tot felul. Le știa. Crescuse în această mocirlă.

Stătea în camera ei. Culori terne. Mobilier din alte timpuri. Mirosoasă de mușchi și detergent. Un loc perfect pentru a o veghea pe bunica ta pe patul de moarte. Se instalează la un birou micuț acoperit cu un milou și recită informațiile pe care le avea despre firma de pază.

Agencia exista de doisprezece ani. Propunea servicii standard. Gardieni și dresaj de câini. Agenți de pază și de supraveghere. Bodyguardi. Închirieri de mașini de marcă... Anaïs consultase site-ul de pe internet. Tonul era viu, dar informațiile erau opace. Întreprinderea aparținea unui grup – nu se știa care. Jean Michel Saez

se lăuda cu „o lungă experiență în materie de securitate”, dar nu se spunea unde o dobândise. Cât despre referințe, nu aveau voie să menționeze niciun client din motive de confidențialitate.

Anaïs porni la vânat articole, comentarii, indiscreții. Din nou nimic. Mai să crezi că era o societate fantomă, fără trecut, fără clienți, fără parteneri.

Îl sună pe Le Coz. Voce morocănoasă. De când se întorsese la Bordeaux, se ocupa de fluxul de mărturii false și indicii fanteziste în cazul fugarului. Ca bonus, hărțuirea la care era supus de media și de autorități: UNDE ESTE VICTOR JANUSZ? Anaïs se întrebă în sinea ei dacă nu cumva rămăsese la Biarritz ca să scape de toate astea.

— Noutăți despre judecător?

Din ziua de dinainte se vorbea despre o sesizare iminentă. Fuga lui Freire accelerase lucrurile. Evident. Adio independență. Adio libertate. Și poate chiar și adio anchetă...

— Încă nimic, răspunse Le Coz. Parchetul se pare că ne-a uitat.

— Zău? Și restul?

Restul erau Janusz și fuga lui.

— Nimic. Ne-a scăpat printre degete, trebuie să recunoaștem.

Pe de o parte, Anaïs se bucura de asta. Pe de alta, se temea de ce era mai rău. Janusz ar fi fost la adăpost în închisoare. Orice fugar riscă un glonț rătăcit, iar el avea pe urmele lui trăgători de elită profesioniști.

— Unde ești?

— La birou.

— Ești în formă?

Le Coz oftă din rărunchi în receptor:

— Te ascult.

Anaïs îl însărcină pe Le Coz să se ducă la birourile firmei și să percheziționeze locul. Până la numirea oficială a unui judecător, echipa ei beneficia de puteri depline.

— Am nevoie de tot istoricul lor exact, îl instrui. Lista clienților. Organigrama. Numele grupului de care aparțin. Tot.

— Mă duc mâine-dimineață?

— Te duci acum.

— Dar e ora 22!

— O să dai de un paznic de noapte. Trebuie să fii convingător.

— Dacă Deversat o să afle, o să...

— Când va afla, noi o să avem informațiile. E tot ce contează.

Le Coz nu răspunse. Aștepta cuvântul magic.

— Te acopăr.

Polițistul se supuse, mai mult sau mai puțin convins. Ea ezită un moment, apoi decise să îl sune personal pe comisar. Pe numărul lui privat.

— Așteptam să mă suni, spuse el pe un ton oficial.

— Eu așteptam să mă sunați dumneavoastră.

— Nu aveam nimic deosebit să-ți spun.

— Sunteți sigur?

Deversat își dresе glasul:

— A fost numit un judecător.

I se opri inima în loc. Pusese întrebarea la nimereală și răspunsul i se întorsese cu violența unui bumerang.

— Cine a fost numit?

— Philippe Le Gall.

Nu putea nimeri mai rău. Un novice, un pic mai mare ca ea, abia ieșit de pe băncile școlii de magistratură. Se ciocnise deja o dată de el. Semăna cu judecătorul din cazul Outreau. Același șef de promoție. Tot atât de tânăr. Tot atât de lipsit de experiență.

— Mă va schimba?

— Nu mai ține de mine. N-ai decât să îl convingi pe Le Gall.

— În dosarul acesta, nu mi se poate reproșa nimic.

— Anaïs, anchetezi o crimă. Legată fără îndoială de un dublu asasinat din Țara Bascilor. Pentru moment, nu ai

niciun rezultat. Singurul lucru concret pe care l-ai obținut a fost să-l scapi printre degete pe singurul nostru suspect.

Ea rememoră progresele făcute în anchetă. Identificase victima. Identificase un martor – să zicem, un suspect. Descifrase modul de operare al criminalului. Nu atât de puțin pentru trei zile. Dar Deversat avea dreptate: nu-și făcuse decât meseria. Cu seriozitate, însă fără sclipiri de geniu.

— Mai e ceva, continuă comisarul.

Anaïs tresări. Se aștepta ca întotdeauna să fie înlăturată. Nu pentru că ar fi fost femeie, nici pentru că era tânără, ci pentru că era fiica lui Jean-Claude Chatelet, călăul din Chile, ucigașul presupus a mai mult de două sute de prizonieri politici.

Dar Deversat bătea în altă parte:

— Se pare că ești legată de suspect.

— Poftim? Cine zice asta?

— Nu contează. L-ai întâlnit pe Mathias Freire și în afara anchetei?

— Nu, minți ea. Nu l-am văzut decât o dată pentru a-l interoga despre un pacient. Patrick Bonfils.

— De două ori. Ai fost la el acasă în seara de 15 februarie?

— Ați... ați dispus să fiu urmărită?

— Bineînțeles că nu. Pură întâmplare. Unul dintre tipii de la noi a dat de mașina ta în fața casei lui Mathias Freire.

— Cine?

— Las-o moartă.

Toți niște ticăloși. Toți cu două fețe. Polițaii erau cei mai răi. Informarea era viciul lor. Mediul lor natural. Zise cu o voce albă:

— L-am mai interogat o dată, într-adevăr.

— La ora 23?

Nu-i răspunse. Știa acum de ce îi va fi retrasă ancheta. Îi dădură lacrimile.

— Păstrez cazul sau nu?

— Unde ești acum?

— Mă pregăteam să asist mâine la percheziția aprofundată a domiciliului celor două victime de la Guéthary.

— Ești sigură că acolo e locul tău?

— Mă întorc dimineață. Vă reamintesc că mașina lui Mathias Freire a fost găsită la fața locului.

— Jandarmii au fost de acord?

— Nu sunt probleme.

— Să fii la post înainte de prânz. Judecătorul vrea să te vadă mâine după-masă.

— Marea depoziție verbală?

— Spune-i cum vrei. Înainte să te vadă, vrea un raport detaliat al cazului. O sinteză. Sper că nu-ți e somn deoarece îl vrea mâine-dimineață pe e-mail.

Deversat era pe cale să închidă, dar ea îl întrebă:

— Societatea ACSP, o cunoașteți?

— Vag. De ce?

— Una dintre mașinile lor ar putea fi implicată în caz.

— Care caz?

Anaïs riscă puțin:

— Masacrul de pe plajă. Ce părere aveți despre ei?

— Am avut de-a face cu ei în cazul unei spargerii la Chartrons. Un hotel particular supravegheat de oamenii lor. O adunătură de bandiți, după părerea mea. Vechi militari. I-ai contactat?

— Da, pe directorul lor. Jean-Michel Saez.

— Și ce a spus?

— Că li s-a furat mașina înainte. Voi verifica.

— Ai grijă. Dacă îmi amintesc bine, au legături foarte sus-puse.

Anaïs se gândi la Le Coz: mergea drept spre o cauză pierdută dinainte. O percheziție ilegală, fondată doar pe simple conjuncturi. În aceeași secundă, se decise să nu-l sune. Avea nevoie de informațiile acelea. Instinctul îi spunea că va ieși ceva din asta. Mai târziu, o să fie timp

suficient pentru tăierea panglicii...

Coborî să își facă o cafea în hol, apoi urcă în goană înapoi. Deschise un fișier nou pe Mac-ul ei și se puse pe redactat sinteza cerută. Dacă stai să te gândești, era o ocazie perfectă să facă o recapitulare a propriei sale anchete.

Durerea îl trezi brusc. Simțea crampe puternice în stomac. Arsuri se ridicau în sus dinspre pubis spre coaste. Unda dureroasă îi atingea și spatele, parcă spărgându-i vertebrele.

Deschise ochii. Luminile erau stinse. Etajul era cufundat în tăcere. Ce i se întâmpla?

O chiorăială lugubră în stomac îi răspunse. Însoțită de o arsură precisă în jurul anusului. Diaree. Din cauza vinului pe care îl băuse toată ziua. Sau, pur și simplu, o gastroenterită. Sau, și mai simplu, frica. O groază care îl bântuia de aseară și care explodase acum în măruntaiele lui.

Se rostogoli pe o parte cu mâinile pe burtă și puse picioarele pe podea. I se învârtea capul. Picioarele îi tremurau. Singura urgență: să se ușureze la budă. Îndoit din șale, strecură cuțitul în buzunar și o luă pe băjbăite spre ușa dormitorului. Fiecare pas îi provoca o suferință cumplită.

Se opri în ușă, agățându-se de toc. Își aminti că văzuse buda la intrarea pe hol. Nu era sigur că se va putea ține până acolo...

Se năpusti în direcția aceea, sprijinindu-se de pereți și ținându-se cu mâinile de burtă. Peste tot se tușea. Se trăgeau vânturi. Se sforăia. Ajunse la grupurile sanitare. Pentru a da peste o coridă nocturnă. Doi asistenți încercau să smulgă un om care se ținea cu amândouă mâinile de un robinet. Janusz nu îi vedea decât ochii. Ochi de nebun. Tipul nu se opunea, nu striga, se

concentra doar să se țină cât mai bine. Nici cei doi asistenți nu erau mai breji, trăgeau cu toată puterea să îl desprindă. Niciun rost să te amesteci.

Dușurile. Erau dotate cu closete. Împinse ușa din sticlă. O luă la dreapta. Se trezi în curte. Pentru o clipă, aerul rece îi alină suferința. Totul era împietrit. Chiar și câinii de pe acoperișul primei clădiri erau liniștiți.

Janusz nu avea idee cât e ceasul. Era în inima nopții. În inima propriei suferințe. Se târî pe lângă clădirea cu dormitoare. Sala de dușuri era în întuneric. Ajunse la ușile roșii și cabinele albe. Totul fusese curățat. Plutea în aer un miros puternic de cloramină. Împinse o ușă. Ocupat. Gemete și bășini se auzeau din plin.

Următoarea era liberă. Deschise ușa cu o lovitură de cap. Pătrunse clătînându-se în cabină și se răsuci. Se descheie la pantaloni. Se așază pe closet fără să mai încuie ușa. Crampele îi străpungeau măruntaiele. Ușurarea îi tăie răsuflarea.

Închise ochii sub efectul plăcerii. Se golea. Se elibera de rău... În ciuda durerii care persista, era o binecuvântare.

Cu pleoapele coborâte, percepu zgomotele din cabina alăturată, ecou al propriei sale mizerii. Era de acum unul de-al lor. Un tovarăș de rahat. Un complice al străfundurilor. Diareea aceasta fusese botezul lui de foc.

Înghetă.

Cineva era chiar în fața lui.

Deschise ochii, fără să ridice capul. Cizme Wetson lustruite bine se înălțau la câțiva centimetri de bascheții lui. Panicat, încercă să înțeleagă ce se întâmplă. Nu încuiasse ușa. Omul se strecurase înăuntru și o închisese în urma lui. Toate acestea în timp ce el se căca fără nicio reținere. Primul gând îl duse la români, dar cizmele nu cadrau cu această ipoteză. Ridică ușor capul. Pantaloni de costum, strâmt, bine croit, sugera marile mărci italiene.

Încă niște centimetri și îi văzu mâinile. Intrusul avea în mâini un colier de plastic. Un cordon de nailon cu

interiorul dințat. Chestie standard pentru orice muncitor din lume. Oare de unde știa asta?

Își ridică rapid palma dreaptă. Garoul îl strângea deja de gât. Îl prinse cu mâna și opri strânsoarea. În timp ce asasinul își căuta o altă poziție, Janusz sări în picioare și ținti cu capul bărbia agresorului. O durere fulgerătoare îl străbătu. Se prăbuși pe closet, înăbușindu-și un urlet.

Agresorul lăsase colierul din mână. Ezita, retrăgându-se spre ușă. Janusz nu își mai ridică pantalonii. Cu mâna stângă – cea dreaptă îi era încă prinsă la piept – îl împingea pe agresor afară.

Niciun rezultat. Cu un moment de întârziere își aminti că ușa se deschidea spre interior. Puse mâna pe clanță și trase. Ușa se întredeschise, blocată de adversar, care începuse să-și revină.

Urlă:

— AJUTOR!

În clipa aceea, chiar în secunda aceea, știi că viața îi atârna de un fir de păr. Un al doilea om îi apăru în față, dincolo de prag, cu un pistol automat în mână. Îl recunosc dintr-odată. Unul dintre spilcuiții din cartierul Fleming. Unul dintre asasinii de pe plaja din Guéthary.

Omul în negru ridică brațul în direcția lui.

— AJUTOR!

Primul îi bloca acum câmpul vizual. Ieși clătinându-se din cabină, ținându-se cu mâinile de față. Janusz ridică picioarele și închise ușa cu o lovitură de călcâi. Se ghemui pe closet cu coatele ridicate în fața capului, urlând în continuare:

— AJUTOR!

Nu se întâmpla nimic. Nici detunături, nici lovituri de glonț, nici durere. *Nimic*. Nu mai era nimeni de cealaltă parte a peretelui, o simțea.

Cu mâna liberă, Janusz își ridică pantalonii, într-o tresărire de demnitate.

Nu înceta să urle cu vocea unui porc pe cale de a fi înjunghiat:

— AJUTOR!

Zgomot de pași alergând în curte. Îi veneau în ajutor. Abia avu timp să tragă apa înainte de a izbucni într-un râs nervos. Era viu. Se extrase din cabină, își scoase degetele de sub colier, ajutându-se cu dinții și cu mâna stângă. Avu prezența de spirit să îndese garoul sub gulerul cămășii. Nici vorbă să povestească despre cum fusese atacat.

Zgomotul unei uși care se deschidea îl făcu să se răsucească, trezind teama care abia ce se stinsese. O figură scorojită cu o barbă de profet își făcu apariția. Nu era decât complicele lui la budă.

Îi făcu un semn să se liniștească și termină să își încheie pantalonii. Mâna dreaptă era amorțită și îl durea. Se aplecă pe o chiuvetă și lăsă apa rece să îi curgă pe față. Simți mânerul cuțitului în fundul buzunarului. Nici măcar nu se gândise să îl folosească. Pur și simplu îl *uitase*.

— Te gusta?

Prizonierul, cu ochii scoși din orbite, scoase un urlet în loc de răspuns. Trăgea aer în piept prin gura menținută deschisă cu ajutorul unui depărtător – instrument antic, din metal, datând din vremea războiului din 1914 – 1918.

— Te gusta?

Omul încercă să scuture din cap, dar un garou de piele îl ținea fixat de spătarul scaunului pe care era așezat. Vomită un cheag de sânge. Fața îi era un amestec de oase și cartilaje distruse.

Ochii nu păraseau șarpele răsucit pe brațul șontorogului.

— Te gusta?

E un *nacanina*, o reptilă de apă adusă din mlaștinile argentinienne. Neagră, cu reflexe aurii, nu este veninoasă, dar nu încetează să își dilate gâtul la furie.

E la doar câțiva centimetri de gura deschisă a prizonierului. Omul se vaită, roșu la față, se agită cu gâtlejul deschis. Șarpele se retrage, se încordează, se întinde. Capul lui triumghiular șuieră și lovește buzele deținutului. Animalul este speriat, vrea să găsească o ascunzătoare, să se vâre într-o cavitate umedă, familiară...

— TE GUSTA?

Omul urlă din nou, dar strigătul lui se oprește brusc. Mâna șchiopului i-a băgat șarpele pe gură. Reptila a și luat-o repede pe esofag în jos, fericită că poate să se ascundă. Un metru de mușchi, inele și sânge închegat dispar pe gâtul victimei care se sufocă imediat.

Anaïs se trezi urlând.

Liniștea din cameră îi tăie răsufierea. Totul era negru. Unde se afla? Vocea tatălui ei încă răsuna în apropiere. *Te gusta?* Șuieratul șarpelui plutea prin încăpere. Înghiți cu greutate, apoi scoase un suspin. Creierul îi era în ceață. În umbră văzu un baston, apoi o pereche de pantofi asimetrici... Camera tatălui ei...

Nu. Cameră de hotel. Biarritz. Ancheta. Reperete o făcură să se simtă vag ușurată. Dar visul persista în ea. Depărtătorul îi lăsase o durere în maxilare. *Nacanina* se agita pe gâtlejul ei. Tuși. Își frecă gâtul.

Îi reveni luciditatea. Ca și amintirile.

Ele îi alimentau acum nopțile. Căută ceasul pe noptieră. Nu citi ora, ci data. 18 februarie 2010. Trebuia să îl uite pe Șontorog. Nu mai era o fetiță. Era femeie. *Era polițistă.*

Căldura din încăpere i se părea de nesuportat. Se ridică să verifice radiatorul, dar simți că este lipită de așternuturi. Transpirație? Anaïs găsi veioza de pe noptieră și aprinse lumina.

Patul era plin de sânge.

Înțelese într-o secundă. Brațele ei. Rănite. Tăiate. Sfâșiate. Carnea răsfrântă ca niște buze. De opt ani nu se mai atinsese de ele. Și iată că în somn o făcuse din nou...

Ar fi izbucnit în plâns, dar era siderată. Logică de polițist. Cu ce făcuse asta? Unde era arma crimei? Găsi în așternut, într-una din cutele însângerate, un ciob de sticlă. Ridică ochii spre fereastră. Intactă. Se duse la baie. Lucarna era spartă. Sticlă peste tot pe jos.

Trase prosopul și îl puse pe podea ca să își protejeze picioarele goale. Se apropie de chiuvetă. Gesturile îi reveniră în memorie, în virtutea obișnuinței. Apă rece pe brațe. Hârtie igienică pe răni. Cea mai bună fibră pentru cicatrizare. Nu o durea. Nu simțea nimic. Sinceră să fie, se simțea bine, ca de fiecare dată...

Folosi parfumul ca să dezinfecteze rănile, apoi își bandajă antebrațele cu hârtie igienică. Simbolistică evidentă: era un rahat.

Într-un acces de furie, se întoarse în cameră și smulse așternuturile, pătura și cuvertura. Le făcu sul lângă pat. Dovezile clare ale crimei sale. Se opri. Auzi din nou vocea din coșmar – vocea tatălui ei: *Te gusta?*

Iată de ce se mutila.

Voia să elimine sângele pe care îl ura.

Să se smulgă din propria ei descendență.

Se așeză pe salteaua imaculată, cu spatele la peretele alb, înconjurându-și cu brațele genunchii. Se legăna înainte și înapoi ca un nebun în celula de izolare.

Se ruga cu o voce joasă în spaniolă. Cu ochii ficși și creierul gol, repeta legănându-se:

Padre nuestro, que estès en el cielo
Sanctificado sea tu nombre
Venga a nosotros tu reino
Hágase tu voluntad en la tierra...

La ora 7:30 se dădu deșteptarea. Toată lumea la masă. Și ce vânzoleală!

Janusz se luă după ceilalți. După sesiunea de

pântecăraie, primise ajutor. Primise îngrijire – un comprimat de Imodium care oprise diareea. I se ascultase mărturia. Minimalizase agresiunea, reducând-o la o simplă ceartă între cerșetori. Supraveghetorii nu erau tâmpiți. Îi bănuiau pe români. Janusz jură că nu au fost ei. Îl trimiseseră înapoi la culcare, promițându-i încă o ședință a doua zi dimineața în prezența directorului adăpostului – și cu siguranță și a polițiștilor. Nu mai reușise să adoarmă. Asasinii în costume în dungulițe. Colierul Colson. Amortizorul atașat la pistol. Cum de îl găsiseră? Îl urmăriseră oare de la Biarritz până aici? Fusesse oare reperat la adăpost? De către cine?

Noaptea aceasta îi furnizase măcar un răspuns. De la crima din Guéthary, se tot întreba dacă îi voiau și lui pielea. Nu mai era nicio îndoială: era cu siguranță pe listă.

Janusz își jurase că o va șterge englezește în zori. Nici vorbă să răspundă și altor interogatorii. Nici vorbă să reia contactul cu lumea civilizată și mai ales cu polițaii. Portretul lui pesemne că circula deja prin comisariate și chiar și prin adăposturi, cantine sociale și oriunde ar fi fost posibil ca Janusz să își facă apariția. Trebuia să dispară. Și asta cât de repede.

Grilajele de la UAU nu se deschideau decât la 8:30. Era adâncit în propriile gânduri, cu ochii la ceașca de cafea și la bucata de pâine, când o agitație anormală se produse la masă. Vecinul lui de masă tremura. Un altul, patru locuri mai încolo tremura și el. Un altul, de la o masă de alături, tremura chiar și mai tare. Tremurături, clătinări, clinchete – deveneau tot mai puternice. Toată sala părea supusă unei monstruoase vibrații.

Janusz ghici. Erau mai mult de opt ore de când bărbații și femeile acestea nu băuseră. Nu aveau nevoie nici de cafea, nici de tartine. Ei aveau nevoie de vinoase. Unii se sprijineau de ceașcă. Pe alții îi apucaseră convulsiile de le tremurau scaunele sub fund.

La Pierre-Janet, vagabonzii recuperați noaptea

sufereau de același rău ca și cei de aici, când se trezeau dimineța. Setea de vin le urla în vene, provocându-le spasme care îi făceau pe ceilalți să râdă. O numeau „trebăutură” în loc de „tremurătură”.

Janusz aruncă o privire de jur împrejur. Jumătate de sală se agita. Cealaltă jumătate se distra urlând: „Tresăbeau, tresăbeau!” își luă tava și se ridică. O criză gigantică de epilepsie era pe cale să se producă și urma să aibă nevoie de un număr maxim de asistenți – moment ideal ca să o șteargă.

Își așază ceașca pe un suport de vase, când o voce îl interpelă:

— Jeannot?

Janusz se întoarse. Un tip mărunțel, cu o șepcuță neagră și cu geaca strânsă cu o sfoară stătea în fața lui. În ochi îi strălucea miracolul atât de așteptat: un licăr de recunoaștere.

— Jeannot, ești chiar tu?

— Mă cheamă Janusz.

— Exact. Jeannot. Omul izbucni în râs: Dumnezeuule, nu mă mai recunoști sau ce dracu?

Nu răspunse. Moaca tipului nu îi spunea nimic.

— Shampooing, continuă celălalt.

Cu un gest, își scoase șapca. Complet chel. Își frecă scăfârlia.

— Shampooing, te-ai prins? Ai înnebunit de te-ai întors aici?

— De ce?

— Doamne, sigur ai turnat în tine la greu...

— Adică... beau?

— Ca o gură fără fund, bătrâne.

— De ce nu trebuia să mă întorc?

— Din cauză de poliție. Și din cauză de știi tu ce.

În spatele lor tremurăturile continuau. Strigăte, râsete, trepidații. Adăpostul se trezea. În singura manieră posibilă: sub formă de coșmar.

Janusz îl apucă de braț pe Shampooing și îl trase într-

un colț mai liniștit, lângă cafea și dulceață.

— Nu îmi amintesc nimic, pricepi?

Chelul luă un ton fatalist, scărpînându-se în cap.

— Asta ne așteaptă pe toți, mai devreme sau mai târziu...

— Unde ne-am cunoscut?

— La Emmaüs. Cerșeai acolo.

Iată de ce nu îl recunoscuse nimeni pe stradă. Janusz nu era un câine vagabond. Avea nișa sa. La adăpostul Emmaüs din Marsilia. Se gândi la tipul pe care îl întâlnise în trenul de Biarritz. Daniel Le Guen. Un coleg de la Emmaüs. Ar fi trebuit să își înceapă ancheta cu această pistă.

Zarva devenise insuportabilă. Agenții sociali începuseră să sosească. Alții deschideau ușile. Trebuiau să elibereze fiarele. Va profita de busculadă.

— S-o ștergem, îi șopti.

— Dar n-am luat micul dejun încă.

— Îți iau o cafea afară.

Erau împinși spre rastelurile de vase. Tocmai se forma o grămadă. Fără îndoială o dispută cu partea ei de încurajări și partizani. Janusz îl apucă mai strâns de mână pe Shampooing și îl împinse spre ieșire.

— Să mergem.

În trecere, aruncă o privire scurtă spre cei adunați. Nu era o luptă. O femeie se prăbușise pe jos. Nemișcată, ca moartă. Îi dădu la o parte pe ceilalți cu coatele și își croi drum până la ea. Puse un genunchi jos și îi făcu un examen rapid. Încă trăia.

Aplecându-se, simți un miros puternic de mere. Mai mult decât un indiciu – o explicație. Acest miros era cel al acetonei care îi satura pielea. O comă diabetică în urma unei acidocetozе. Fie femeia nu își urma tratamentul cu insulină, fie nu mâncase de câteva zile. În orice caz, era nevoie să-i injecteze de urgență o doză de Glucagon. Apoi să-i pună o perfuzie cu glucoză.

Un adevăr implicit îi trăsni prin minte. Fără nicio

îndoială: era medic.

Ca o confirmare, Shampooing țipa în spatele lui:

— Lăsați-l pe el! Îl cunosc! E doctor!

Cerșetorii își dădeau coate, râdeau, tremurau. Fiecare își dădea cu părerea:

— Trebuie să respire într-o pungă!

— Gură la gură! Vreau să-i fac gură la gură!

— Să chemăm poliția!

Agenții ajunseră în sfârșit. Janusz se ridică și se eschivă discret. Un doctor va veni imediat oricum. Shampooing era încă acolo, gesticulând și făcând pe salvatorul.

Janusz îl apucă din nou de braț și îl trase afară în curte.

Grilajele erau deschise. Vagabonzii începuseră să-și ia valea. Trebuiau să se grăbească. Chelul puse frână celor doi bascheți:

— Așteaptă! Trebuie să-mi recuperez calabalâcul!

Mai pierdură încă cinci minute la recepție, după care o șterseră, încrucișându-se la intrare cu o ambulanță. O luară cu pași repezi în sus pe bulevard. Impresia pe care o avusese de cu seară se dovedi adevărată: cartierul era în plină renovare, ceea ce implica în prima fază o oarecare distrugere. Șantierele alternau cu imobile în ruină, cu ferestre murdare, în centrul zonei, un pod autorutier trecea pe deasupra acestui *no-man's-land* în plină transformare.

Janusz dădu cu ochii de un șir de vagabonzi prosternați la baza unui zid orb. Rabini la poalele Zidului Plângerilor.

— Ce i-a apucat?

— Își recuperează biberoanele. Vinul e interzis în adăpost. Ascundem rezervele în crăpăturile zidului. Așa, nu se pierde timp de dimineață. Uneori chiar și noaptea se scoală să tragă o dușcă. N-am văzut, n-am cunoscut, bătrâne... Unde mergem?

Fără să stea pe gânduri, Janusz răspunse:

— Am nevoie să văd marea.

Baraca lui Bonfils era făcută bucăți.

Patru pereți goi adăpostind vidul. Toate mobilele, hainele și celelalte obiecte ale cuplului erau scoase afară. Clădirea nu mai avea nici planșeu și nici acoperiș. Șipcele erau stivuite la câțiva metri distanță. Țiglele stăteau grămadă un pic mai încolo. Pereții fuseseră găuriți în mai multe locuri, pentru a descoperi eventuale ascunzători. Praful de var acoperea totul ca o cenușă vulcanică. Jandarmii plantau sonde, țărushi, treceau cu detectoarele de metal peste fiecare părticică a ruinei.

Bunurile lui Patrick Bonfils și ale lui Sophie erau puse pe categorii pe mai multe folii. Fiecare grupă era acoperită cu un acoperiș provizoriu pentru ca ploaia să nu deterioreze aceste vestigii.

Anaïs făcu câțiva pași printre corturi, în pelerină și cizme de cauciuc. Totul era de un umor negru. Nu mai adormise după coșmar. Recitise și corectase sinteza, apoi, în zori, o trimisese judecătorului. Gripa nu o slăbise și tocmai se certase cu comandantul Martenot, care pretindea că tot nu primise rezultatele autopsiei. Minciuna devenise grotescă.

Pe una dintre folii fuseseră puse obiectele electrice, de menaj și vesela. Pe o alta hainele, așternuturile și lenjeria. Pe alta mobilierul din baie și din veceu: chiuvea, closetul, cada. Pe alta, cărțile lui Bonfils. Anaïs avea senzația că umblă printre tarabele din talcioc.

Pentru prima dată de foarte mult timp îi era cald la mâini. Pe drumul spre Guéthary își cumpăraseră tradiționala trusă de prim ajutor. Dezinfectant. Cremă cicatrizantă. Bandaje. Se doftoricise în mașină. O fiară care își linge rănilor.

Îi sună telefonul. Le Coz.

Se adăposti sub un copac.

— Nu m-am descurcat prea rău, zise polițistul cu o voce satisfăcută.

— Te ascult.

Le Coz se dusesse la sediul ACSP și îl scuturase pe paznicul de noapte. Găsise arhiva întreprinderii. Certificatele de înregistrare. Constituirea de capital. Bilanțul fiecărui an. Lista clienților – societăți farmaceutice sau unități de producție care foloseau ACSP pentru supravegherea locurilor mai speciale. Nimic de semnalat.

Întreprinderea aparținea unui trust mai mare. Anaïs nu pricepu nimic din încrengătura de firme pe care Le Coz încerca să i-o descrie – înainte de a se face polițist, frumușelul urmasese un curs comercial. Un singur fapt notabil reieșise din toată această poveste. Firma aparținea unui grup important al industriei chimice franceze, Mêtis, cu sediul în apropiere de Bordeaux. Anaïs mai auzise de numele ăsta.

— Despre Mêtis, reluă ea, ce ai aflat?

— Nimic, sau aproape nimic. Activitate chimică, agronomică, farmaceutică. Mii de salariați aproape peste tot în lume, dar mai ales în Franța și în Africa.

— Asta-i tot? Cine sunt proprietarii?

— E o societate anonimă.

— Trebuie să sapi mai adânc.

— Imposibil, iar tu știi asta. Deja percheziția mea a fost total ilegală, ne băgăm cu capul în zid dacă mai facem și un singur pas. Știi că a fost numit un judecător?

— Mă întâlnesc cu el după-amiază.

— Va rămâne ancheta noastră?

— O să-ți spun diseară. Asta e tot?

— Nu. Am avut o surpriză de dimineață.

— Ce?

— Victor Janusz a fost reperat la Marsilia. Mai multe mărturii concordă. A dormit într-un adăpost pentru vagabonzi. Vrei numărul comandantului care dirijează operațiile?

Le Vallon des Auffes e una dintre stațiunile turistice importante ale Marsiliei, dar pe 18 februarie era mai degrabă o stațiune-fantomă. Restaurantele erau închise. Vaporașele goale. Cabanele încuiate. Cheiul care încadra rada era curat și lustruit. Lui Janusz îi plăcea pustietatea aceasta. Vântul îi bătea în față. Vaporii de apă suspendați în aer. Marea în depărtare și totuși atât de aproape, prezentă și în cea mai mică particulă de lumină. Aici puteai să bei albastrul și să respiri sarea.

Era așezat pe panta micului port, practic cu picioarele în apă, spre apeductul care decupa cerul și marea cu arcurile sale. Moment ideal pentru a relua interogatoriul.

— Cum de știi că sunt medic?

— Nu știu nimic. Ești medic?

— Adineauri le-ai spus celorlalți că sunt doctor.

Shampooing ridică din umeri. Scoase haleala pentru micul dejun. Două gamele deformate. Cornuri din seara trecută, recuperate de la un brutar binevoitor. Un bidon nou-nouț pe care îl plătise Janusz. Umplu cele două gamele, apoi înmuie cornul în vin.

— Nu mănânci?

— Ți-am spus pe atunci că sunt medic?

— N-ai spus nimic. Nu erai genul vorbăreț, amice. Dar aveai aerul că te pricepi. Mai ales la ce se petrecea în capetele noastre.

— Ca un psihiatru?

Shampooing mușcă din corn fără să îi răspundă. Talazul veni să le spele tălpile, într-un murmur de spumă.

— Ți-aduci aminte când ne-am cunoscut?

— Ți-am zis, în noiembrie. Era un frig de groază.

Janusz își luă carnețelul și începu să noteze.

— Ai devenit intelectual, bombăni Shampooing. Nu bei?

— La adăpostul Emmaüs?

— Îhi.

— Unde e?

— Unde e ce?

Vagabondul îl privi pieziș. Avea o piele spână, foarte albă, fără barbă sau sprâncene. Oase ascuțite ca ale unui schelet uscat. Cicatrici îi brăzdau fața. Urme de luptă, dar și o linie mai clară, chirurgicală, la baza craniului. Janusz era sigur: chelul suferise o trepanație.

— Emmaüs: unde se află? repetă el.

— Chiar că ești dus... Bulevardul Cartonnerie, în arondismentul unsprezece.

Își mai puse o dușcă și înmuie un al doilea corn. Janusz continua să noteze.

— Pe 22 decembrie am fost ținut în arest pentru o bătaie.

— Îți aduci aminte de asta?

— Mai mult sau mai puțin. Știi ce s-a întâmplat?

— Nu am fost acolo, dar m-am mai întâlnit cu tine o dată după aceea. Tipii de la Bougainville te-au încolțit.

— Bougainville?

— Un cartier din Marsilia. Nu departe de Madrague. O bandă de vagabonzi bântuie pe acolo. Tipi periculoși. Stricați la cap. Violenți.

Janusz se întrebă cum putuse face față unor asemenea indivizi.

— De ce m-au atacat? Să mă jefuiască?

— De ce să te jefuiască? Îți voiau pielea, îhi.

— Așa ți-am spus?

— Te căcaseși în pantaloni, băiete.

— Ți-am zis de ce voiau să mă omoare?

— Nu. Mi-ai spus doar că o să pleci. Că lumina se întorsese. Că zeii își scriau istoria. Ai fost mereu ciudat, dar de data aia erai dus rău cu pluta.

Lumina. O legătură cu visul lui și cu cel al lui Patrick Bonfils? Un simptom de fugă psihică? *Zei și poveștile lor.* O aluzie la ucigașul mitologic? Durerea începu să îi pulseze în spatele ochiului stâng.

— Știi unde am plecat?

— Nicio idee. La naiba. Ce ți s-a întâmplat?

— Ți-am zis că nu știu nimic!

Shampooing nu mai insistă. Durerea se amplifică, iradiind spre frunte. Janusz încercă să o alunge puțin, privind spre mare, spre arcurile apeductului. Nu obține nimic. Dimpotrivă, vremea se strică. Apa devenise aproape neagră. Valurile argintate aveau cruzimea sticlei sparte. Migrena sa contamina peisajul și nu invers.

— Adineauri, zise masându-și tâmpilele, mi-ai spus că nu ar fi trebuit să mă întorc „din cauza sticleților”.

— Îhî.

— Pentru chestia aia cu bătaia? E o chestie veche...

— Pe naiba. Sticleții te caută. Aici. Acum. Ieri au răscolit tot cartierul. M-am întâlnit cu ei de două ori. La Valentine și la ADJ Marceau. Ne-au interogat. Te caută aici, Jeannot. Te caută la greu.

Janusz înțelese adevărul. Se credea la adăpost în pielea cerșetorului, dar în realitate era un miracol că-i scăpase poliției de când ajunsese la Marsilia. Anaïs lansase o vânatoare aici, pe lângă cea de la Marsilia. Trebuia să își revizuiască strategia.

— Știi de ce mă caută?

— E vorba de o crimă, se pare. Unu' de pe stradă. La Bordeaux. Băieții i-au auzit pe caralii vorbind cu asistenții sociali. Dar eu știu că e o greșeală, Jeannot, băietel! Apucă bidonul și mai trase o dușcă. Suntem mereu victimele societății, suntem...

— La adăpost mi-ai mai spus că nu ar fi trebuit să revin „din cauza a știu eu ce” – adică?

— Tipii din Bougainville. Nu sunt genul care uită. Dacă află că te-ai întors, o să te caute ca să termine treaba.

Lista amenințărilor continua să se lungească. Polițaii. Conțopiștii. Și acum o bandă de vagabonzi primitivi... Ar fi trebuit să urle. Dar nu reacționa. Era ca anesteziat.

— Și nu e numai asta, reluă Shampooing pe un ton mai scăzut.

Janusz întinse gâtul parcă pentru a primi o lovitură de grație.

— Sticleții din Marsilia... Au făcut legătura cu cealaltă crimă.

— Cealaltă crimă?

— Anul trecut în decembrie. Un vagabond asasinat. L-au găsit pe jumătate carbonizat într-o râpă. La vremea aia s-a vorbit de un ucigaș de cerșetori, dar nu au mai fost și altele... Sau tipul s-a mutat la Bordeaux.

Janusz se clătină. Migrena îi întunecase vederea.

— De ce au făcut legătura între cele două crime?

— Nu-s caraliu să știu.

Trase aer în piept și decise să o ia din nou de la zero:

— Îți amintești data exactă când au descoperit cadavrul?

— Jumătatea lui decembrie, cred.

— Victima a fost identificată?

— Îhî. Un ceh... Un vagabond. Nu-l știam.

— Făcea parte din banda din Bougainville?

— Nu. Nu cred.

— Știi dacă au găsit amprente la locul crimei?

— Mă cac pe întrebările tale. Habar n-am.

— Ce știi despre crima asta? Gândește-te.

Celălalt se strâmbă încercând să se concentreze. În ceea ce îl privea, Janusz își făcea socoteli. Două crime în cârca lui. Una la Marsilia, cealaltă la Bordeaux. Prezumțiile se restrângeau. Clătină din cap. *Nu sunt un asasin.*

— Deci, despre crimă?

— L-au găsit pe tip în golful de la Sormiou. La zece borne de aici în linie dreaptă. Cadavrul era gol și ars. S-a zis că a fost adus de curenți, dar îți spun: minciuni. L-au pus acolo și basta.

— De unde știu că a fost o crimă?

— A fost o punere în scenă.

— Ce fel de punere în scenă?

Shampooing izbucni în râs:

— Tipu' avea aripil!

— Poftim?

— Jur. Aripil arse în spate. Ziariștii vorbeau de un tip care zbura cu deltaplanul și care s-a prăbușit în apă. Dar erau habarniști. De ce să fi ars? De ce avea pene?

Janusz nu mai asculta. Asasinul din Olimp. Numele îi sfâșia sufletul, un fulger pe cerul negru. Înainte de Minotaur la Bordeaux, fusese omorât Icar la Marsilia.

— Ia o gură, îi spuse Shampooing, întinzându-i bidonul. Ești alb ca varul.

— E în regulă, nu am nevoie.

— Încerci să te lași sau ce?

Janusz se întoarse spre acolitul lui:

— Cum de știi atâtea?

Shampooing zâmbi, sorbind din bidon:

— Am și eu legăturile mele.

Janusz îl luă de gât și îl trase violent spre el. Cutia de vin se rostogoli pe rampa înclinată a portului.

— Ce legături?

— Hei, potolește-te! Știu un tip, atât. Claudie. Nu mai cerșește. Și-a găsit de muncă.

— E sticlete?

Shampooing se eliberă și o luă în patru labe spre bidonul de poșircă. Îl prinse chiar înainte să cadă în apele întunecate.

— Aproape, răspunse, întorcându-se pe același drum. Lucrează la morga din La Timone. Împinge cadavrele pe targă. El mi-a povestit toate astea. I-a auzit pe sticleți cum... Unde te duci?

Janusz era în picioare.

— Ne ducem acolo.

Claudie semăna cu Chose.

Colosul de piatră din *Cei patru fantastici*.

Chel, colțuros, taciturn, fuma o țigară în curtea morgii,

îmbrăcat cu o bluză albă. Janusz și Shampooing se apropiară cu prudență, cu răsuflarea tăiată. Traversaseră curtea spitalului din La Timone, apoi urcaseră o scară ca să ajungă pe terasa unde se găsea institutul medico-legal. Ieșise soarele: transpiraseră ca untul la soare sub zdrențele lor.

În ciuda oricăror așteptări, locul amintea de un decor japonez. Clădirea plată, fără etaj, avea un portic cu arcuri inverse, amintind de o pagodă. Pereții erau umbriți de arbori cu frunze mari, care semănau cu niște bambuși. Păsări ciripeau invizibile ca într-o grădină zen.

— Salut, Claudie!

— Ce cauți aici? i-o întoarse celălalt fără entuziasm.

— Ți-l prezint pe Jeannot. Vrea să îți pună câteva întrebări.

Claudie îl examinează pe Janusz. Avea peste 1,90. Țigara din mână lui semăna cu o petardă plantată într-o stâncă. Fumul îi ieșea pe nări ca din craterul unui vulcan.

— Întrebări despre ce?

Janusz făcu un pas înainte.

— Mai bine întreabă-mă cât sunt dispus să plătesc.

Țeasta de piatră surâse. Buzele subțiri aveau un zâmbet mic.

— Totul depinde de ce am de vânzare.

— Ce știi despre cadavrul omului-pasăre descoperit în golful Sormiou?

Claudie privi capătul țigării. Aer viclean la puterea zece.

— Prea scump pentru tine, amice.

— 100 de euro.

— 200.

— 150.

Janusz băgă mâna în buzunar și scoase bancnotele pe care le puse în mâna gigantică. Nu avea prea mult timp să se târguiască. Shampooing făcu ochii mari la vederea banilor. Claudie dădu drumul la placă.

— Cadavrul a fost găsit la jumătatea lunii decembrie în

golful Sormiou.

— În ce zi, mai exact?

— Dacă vrei date exacte, întreabă-i pe sticleți.

— Cum se numea victima?

— Un nume din est. Țevan, ceva de genul ăsta. Un vagabond de vreo douăzeci de ani care bântuia prin Marsilia de câteva luni. Sticleții l-au identificat după amprente. Avusese deja de-a face cu potera.

Janusz se opri asupra amprentelor.

— Cadavrul nu era ars?

— Nu atât de tare încât să nu i se poată lua amprente.

— Unde exact a fost găsit cadavrul?

— Chiar în vârful golfului. În fața insulei Casereigne.

— Ce știi despre circumstanțele în care a fost găsit?

— Doi cicliști au dat peste el. Era gol, ars, cu aripi la spate. În ziare s-a scris că tipul s-a înecat și că valurile l-au aruncat pe mal. Prostii. Puștiul nu avea niciun gram de apă în plămâni.

— Ai asistat la autopsie?

— Nu e treaba mea, dar l-am auzit pe legist vorbind cu gradații.

— Din ce cauză a murit?

— N-am auzit tot. Vorbeau de supradoză.

O nouă legătură cu crima de la Bordeaux. Semnătura ucigașului. Icar. Minotaurul. Mai existau și alte crime mitologice în Franța?

— De ce a fost ars?

— Întreabă-l pe ucigaș dacă îl întâlnești.

— Povestește-mi despre aripi.

Claudie își aprinse încă o țigară de la chiștocul celeilalte. Tatuaje Maori i se prelungeau pe ceafă în sus ca niște șerpi mândri și maiestuoși.

— Au fost trimise direct la IJ. Nici măcar nu le-am văzut.

— Shampooing mi-a vorbit despre aripi de deltaplan.

— Exact. O structură de mai mult de trei metri

anvergură. Nebunie curată. Erau cusute chiar de carnea tipului. Au tăiat firele la locul crimei.

Janusz își imaginează cadavrul gol, cu aripile grefate și arse. Cicliștii pesemne că săriseră trei metri înapoi.

— Și nu e tot, reluă Chose. După cum am auzit că spuneau, au găsit urme de ceară și de pene pe velatură. Ucigașul chiar a făcut exces de zel cu regia.

Un punct în plus pentru mitul lui Icar. Poate chiar mai cunoscut decât cel al Minotaurului. Icar și tatăl său Dedal, prizonieri la Minos, regele Cretei, își confecționează aripi din ceară și pene. În timpul evadării, Icar, tânăr și necopt, zboară prea sus. Căldura soarelui îi topește aripile. Cade în mare și se îneacă.

— Știi dacă au găsit și alte amprente la locul crimei?

— Nu știu mai multe, frate. Și cred că ai primit suficient pentru ce ai plătit.

— Cât ceri pentru un raport complet al autopsiei?

Claudie pufni în râs, scoțând nori de fum pe nas.

— Îmi risc slujba cu o chestie ca asta.

— CÂT?

— 500 de euro și mai stăm de vorbă.

Janusz scoase un teanc de bancnote de 50. Numără zece și îi dădu cinci lui Claudie.

— Restul când mi-l aduci. Aștept aici.

Colosul vârî banii în buzunar fără un cuvânt. Îi părea deja rău că nu ceruse mai mult. Scutură țigara și se răsuci pe călcâie.

— Să fiu al naibii... făcu Shampooing, uluit. Unde dracu ai găsit tot mălaiul ăsta?

Janusz nu răspunse. Acum că Shampooing știa secretul său, era în primejdie. Îi trebuise doar o zi ca să descopere regula străzii. La primul semn de slăbiciune, Shampooing îi va lua gâtul.

Claudie reapăru, aruncând priviri îngrijorate în dreapta și în stânga. Parcarea era tot goală. Vântul spulbera frunzele, acompaniind păsările care țipau în înaltul cerului. Rulase raportul și îl băgase sub halat. Janusz îi

dădu restul de bani și luă raportul, un teanc de hârtii prinse cu o agrafă.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, bătrâne.

— Așteaptă.

Parcurse foile fotocopyate, pătate cu o dungă mai întunecată. Totul era acolo. Numărul dosarului de instrucție: K09 544 32 26. Numele complet al victimei: Tzevan Sokow. Numele judecătorului de instrucție: Pascale Andreu. Numele șefului grupei de anchetă: Jean-Luc Crosnier. Apoi o descriere amănunțită a cadavrului și a rănilor sale.

— Ascunde-l undeva, șuieră Claudie. Ne bagi în belea. Janusz strecură dosarul sub palton.

— Încântat să te cunosc.

— Mai ai biștari?

— De ce? Mai ai ceva de vânzare?

Claudie zâmbi. În timp ce făcea copiile, își mai scormonise memoria în căutarea unui obiect de negociere. Era evident că îl găsisese.

— La momentul acela, polițaii îl căutau pe un martor, care se zicea că ar fi văzut tot. Unu' de pe stradă.

— A văzut ce?

— Crima, criminalul. Nu știu exact. Dar voiau să îl interogheze.

Claudie făcu o pauză să-și aprindă încă o țigară, cu un zâmbet în colțul gurii. Îl ținea pe Janusz pe jar.

— Chestia tare e că tipul a povestit asta înainte să fie descoperit cadavrul. S-a dus la comisariat, nu mai știu la care, și le-a spus tărășenia. Nimeni nu l-a crezut. Câteva rânduri în raportul de zi și cu asta basta. Când a apărut cadavru', tipii de la post au făcut legătura. L-au sunat pe Crosnier, șeful grupei. Tocmai se termina autopsia. Am auzit tot.

Claudie nu se înșela în privința valorii informației sale.

— Cât pentru numele tipului?

— Încă 500.

Un reflex îl împinse de data asta pe Janusz să

negocieze. O nevoie surdă primitivă. Nu te lași de fiecare dată fără să protestezi. Negocierea nu dură decât câteva secunde. Claudie simți că Janusz ajunsese la punctul limită.

— 200 și gata.

Janusz scoase bancnotele. Degetele de piatră se închiseră deasupra lor.

— Pe tip îl cheamă Fer-Blanc.

— Fer-Blanc? repetă Shampooing. Te-ai fript, Jeannot. E un țacănit!

Claudie îi aruncă o privire cruntă lui Shampooing, care nu fu deloc impresionat. Toți banii ăia îl enervaseră la culme.

— I-a intrat un fier în cap când lucra la terasamentele din Marsilia. Bucata e încă la el în creier și pot să-ți zic că se vede. Mărturia unui zănatec ca ăsta nu face nici doi bani. Cum am zis, te-ai fript.

Cărătorul de cadavre înălță capul cu un aer iritat.

— Nu așa ziceau și copiii. Au comparat raportul cu scena crimei. Corpul ars, aripile, totul era la fel. O zi înainte să dea peste el cicliștii ăia.

— Polițiștii l-au găsit pe tip?

— N-am idee.

Janusz îl salută pe Chose și o luă înapoi pe scări. Shampooing era deja pe urmele lui. Acum, că văzuse banii, nu va mai scăpa de el. Cu atât mai bine. Avea nevoie de un tip ca el ca să îl găsească pe Fer-Blanc.

Dar înainte de a porni în căutarea vagabondului, Janusz voia să revadă clasicii. Minotaurul, Icar și mitologia greacă.

Cea mai mare bibliotecă din Marsilia se află pe vestigiile unui cabaret de la începutul secolului XX, Alcazar, în cartierul Belsunce. Este un edificiu modern, a cărui fațadă din sticlă strălucește ca o oglindă. În chip de

amintire a music-hallului, arhitecții recuperaseră sau fabricaseră o marchiză din sticlă și feronerie în stilul Belle Epoque. Structura este deasupra ușilor de sticlă și nu se potrivește deloc cu stilul modern al restului.

Janusz nu știa de unde avea aceste informații, dar era fericit să vadă că fragmente ale memoriei sale, chiar și culturale, îi reveneau în minte.

— Ești sigur că o să ne lase să intrăm?

— Nu te agita, zise Shampooing. Ne adoră la bibliotecă. Latura Gaucho a culturii. Mai mult, iarna toată lumea este mult mai atentă cu noi. Frigul este prietenul nostru cel mai bun!

Shampooing spusese adevărul. Fuseseră primiți cu bunăvoință. Acceptaseră chiar și ca bagajul chelului să fie lăsat la intrare, nu la recepție, e drept, ci într-o boxă de beton unde se țineau materialele de curățenie. Janusz era agitat la culme. Urma asasinului care coincidea cu propria lui rută. Întrebările care se acumulasă fără nici cel mai mic răspuns... Era hotărât să plonjeze în Antichitate ca într-o sursă proaspătă, inițiativă, de bogăție spirituală.

Biblioteca era un turn de lumină. Un luminator lăsa să intre razele soarelui, care încălzeau pereții albi, scările suspendate, ascensoarele de sticlă.

Spațiul foarte înalt se întindea pe mai multe etaje și se potrivea perfect cu expresia „turn de fildeș”.

Shampooing se îndrepta spre un fotoliu liber, frecându-și mâinile la ideea unui pui de somn.

— Vii cu mine, îi atrase atenția Janusz.

— Unde?

— O să începem cu ziarele.

Janusz consultă arhivele numerotate ale presei regionale pe un terminal interactiv. O căutare rapidă îi furniză o serie de articole despre un deltaplanist găsit mort în golful Sormiou pe 17 decembrie 2009. Potrivit ziarelor, mai degrabă laconice, omul nu fusese identificat. Nu i se cunoștea numele și nu se știa nici circumstanțele accidentului. Janusz căută mai departe.

Nu mai găsi și alte articole.

Se întreba prin ce vrajă reușise comandantul Jean-Luc Crosnier să înăbușe afacerea. În orice caz, grupa lui de anchetă putuse să lucreze în liniște. Extinse căutarea, dar nu găsi nimic mai mult. Se deconectă.

De fapt, știa despre caz mult mai mult decât toate ziarele din Sud-Est la un loc. Pe drumul spre bibliotecă, în metrou, citise raportul autopsiei de la Claudie. Niciun pont la orizont, dar măcar câteva precizări.

Mai ales una: douăzeci și patru de ore după autopsia propriu-zisă, analiza toxicologică descoperise o doză masivă de heroină în sângele lui Tzevan Sokow. Exact ca la Philippe Duruy.

Ridică privirea, căutând departamentul Mitologie. O pasarelă se rotea în jurul fiecărui etaj și afișa temele și disciplinele cu ajutorul unor panouri mari negru pe alb.

— Urcăm la trei, spuse Janusz, observând un panou: 3 CIVILIZAȚII.

O luară pe scările suspendate. Janusz se uita la oameni. Studenți lucrau în jurul unor mese mari luminate cu un fel de orhidee de lumină. Alții erau cufundați în studiu, așezați în fotoliile înșirate de-a lungul pereților. Alții mișunau printre secțiuni. Vârsta medie era pe undeva în jur de 20 de ani.

Toate rasele erau reprezentate. Albi, împărțindu-se între cărți și telefonul mobil. Negri cu un aer concentrat, indiferenți la lumea exterioară. Asiatici care se tot sfădeau între ei, dându-și coate. Maghrebieni cu barbă și calota albă de rugăciune se reculegeau în fața cărților lor. Turnul de fildes era totodată și un turn Babel.

Janusz se simțea în largul lui. Decorul modern, cărțile, atmosfera de studiu îi păreau familiare. Și el, la un moment dat al existenței sale, își petrecuse după-amiezile într-un astfel de loc.

Etajul trei. MITOLOGIE 291.1 RELIGII ALE ANTICHITĂȚII 292.

Începu să citească pe rând cotoarele cărților și își dădu

seama că știe ceea ce caută. *Biblioteca istorică*, de Diodor din Sicilia. Cartea IV. *Metamorfozele* lui Ovidiu. Cărțile VII și VIII. Deci mai făcuse această cercetare. Un fior de groază îi strânse inima. *Oare el era ucigașul?*

Nu. Aceste cunoștințe aparțineau culturii lui generale. Pe lângă studiile medicale, urmăse fără îndoială și unele de istorie sau filosofie. De altfel, putea să recite pe de rost biografiile celor doi autori. Diodor – un istoric grec, care a trăit sub regimul roman în secolul I î.H. Ovidiu, un poet latin, născut chiar înaintea erei creștine, gonit din Roma deoarece scrisese *Arta iubirii*, considerată imorală.

Luă cele două cărți, cât și alte eseuri legate de acele opere. Privi în jur, îl reperă pe Shampooing care dormea în fundul unui coridor, alege și el un fotoliu într-un colț, departe de mese. Scoase carnetul și se cufundă în pagini, în căutarea Minotaurului.

Nimic nou sub soare. Janusz notă doar un singur detaliu. Legenda era marcată de un fel de blestem taurin. Regele Minos era el însuși fiu al unui taur, deoarece Zeus, pentru a o seduce pe Europa, luase forma acestui animal. La rândul ei, soția lui Minos fusese fermecată de un taur. După care dăduse naștere unui monstru, jumătate om, jumătate vită. Un fel de genă animală urma firul acestui mit.

Oare acest detaliu avea vreo importanță pentru criminal? Janusz mai remarcă ceva. Istoria Minotaurului era legată de cea a lui Icar. Icar era fiul lui Dedal, care nu era altul decât arhitectul personal al lui Minos, cel care născocise labirintul monstrului. Tot el fusese cel care îi sugerase Ariadnei ideea firului...

De fapt, istoria lui Icar și a lui Dedal nu era decât urmarea celei a Minotaurului. Minos, furios la aflarea faptului că arhitectul lui participase la evadarea lui Tezeu, decisese să îl închidă în propriul labirint împreună cu Icar, fiul lui. Și din această închisoare scăpaseră tatăl și fiul, confecționându-și aripi din ceară și pene...

Ce trebuia descifrat din firul acestor povești? De ce le

alesese ucigașul? Nu urmasese cronologia, deoarece îl omorâse mai întâi pe Icar și apoi pe Minotaur. Comisese oare și alte crime inspirate din alte legende? În timp ce își închidea carnetul, Janusz fu izbit de un alt punct comun al celor două mituri. De fiecare dată era vorba de un tată și de fiul lui. Minos și Minotaurul. Dedal și Icar. Un tată puternic sau experimentat. Un fiu monstruos sau nepriceput.

Oare asasinul alesese aceste mituri din cauza acestei relații tată-fiu? Încerca oare să transmită un mesaj? Era unul dintre fiii monștruoși? Sau, dimpotrivă, un tată delirant, care se năpustea asupra unor copii surogat – victimele sale.

Janusz privi ceasul de pe peretele sălii. Ora 16. Se lăsa întunericul. Pierduse ore prețioase cu aceste cărți. Mai bine s-ar grăbi să înceapă cât mai repede cealaltă misiune: să-l găsească pe Fer-Blanc, martorul cu creier de fier.

Puse la loc cărțile în ordinea cotelor și se îndreptă spre Shampooing, care continua să doarmă. Era pe cale să îl trezească, dar în ultima clipă se răsuci pe călcâie și se întoarse la biroul de recepție al departamentului. Două femei tinere stăteau de vorbă cu voce scăzută în spatele calculatoarelor.

Se duse în fața lor și le salută. Nicio grimasă de dezgust. Nicio o tresărire de repulsie. Un început bun.

— Mă scuzați...

— Da? răspunse una dintre bibliotecare în timp ce cealaltă se întorcea la tastatura ei.

Janusz îi arată culoarul 292:

— Nu ați remarcat cumva un vizitator regulat al acestei zone? La raionul de mitologie și religii ale Antichității?

— În afară de dumneavoastră, pe nimeni.

— Vreți să spuneți, de astăzi?

— Nu. De dinainte de Crăciun. Ați fost singurul vizitator.

Își frecă bărbia. Barba era aspră ca șmirghelul.

— Scuzați-mă... reluă el mai blând. Am probleme cu memoria. Am... am venit des?

— În fiecare zi.

— Când, mai exact?

— Cam de la mijlocul lui decembrie, aş zice. Apoi ați dispărut. Și iată-vă din nou.

Elementele i se organizară în minte. Într-un fel sau altul, la mijlocul lui decembrie, Janusz aflase de uciderea lui Icar. Venise aici să culeagă informații despre mit în cadrul anchetei sale asupra asasinului. Ca urmare, pe 22 decembrie fusese atacat de vagabonzi. Atunci părăsise Marsilia. Și se transformase în Mathias Freire.

Janusz o salută cu un zâmbet pe bibliotecară. Dar zâmbetul i se adresa lui însuși. Mergea pe propriile urme. Era omul care își trăia viața invers.

Judecătorul Le Gall avea un cap mare.

Nu era un fel de a spune, ci un fapt fizic. Craniul lui era așa de mare, că urechile i se aliniau aproape cu axa umerilor. Avea trăsături de maimuță. Nasul turtit, buzele proeminente și ochelarii cu lentile groase accentuau efectul acestei diformități. Anaïs se simțea la adăpost de orice tentatie. De treizeci de minute încerca să-i explice încrengăturile și adâncimea cazului Minotaurului – magistratul nu avusese timp să îi citească raportul. Legăturile dintre crima de la gară și dubla omucidere de pe plaja din Guéthary. Semnificația fugii lui Mathias Freire, psihiatru la Bordeaux, care fusese cerșetor la Marsilia la finele anului 2009. Bănuiala care plana asupra celor doi bărbați îmbrăcați cu paltoane negre, care foloseau o armă militară Hécate II și conduceau un Q7, furat, chipurile, de la firma de pază ACSP.

Judecătorul nici nu clipea. Imposibil de spus ceea ce gândea.

Fie nu pricepea nimic, fie nu voia să își complice

existența.

— Tot ce văd, concluzionă el, este că suspectul numărul 1 în acest caz...

— Martorul.

— Martorul, dacă așa vreți, a scăpat și nu l-ați mai găsit.

— A fost reperat la Marsilia. Am contactat serviciile de poliție de acolo. Toată lumea e pe baricade. Nu are cum să ne scape.

Nu era nicidecum ceea ce i se spusese, dar prefera în acest moment să facă să prevaleze forma și nu fondul. Voia să câștige încrederea magistratului.

El își scoase ochelarii de baga și își frecă pleoapele:

— Oare de ce s-a întors acolo? Cam ciudat, nu ți se pare?

— Poate s-a gândit că va fi ultimul loc unde îl vom căuta. Sau poate că are un motiv personal să o facă.

— Ce motiv?

Anaïs nu îi răspunse. Prea devreme să-și scoată la iveală ipotezele.

— Mai concret, reluă magistratul, punându-și la loc ochelarii, ce v-ați gândit să faceți?

Își luă tonul micului soldat al republicii:

— Vreau să merg la Marsilia ca să particip la cercetările în legătură cu martorul nostru principal în acest dosar.

— Credeți că acolo e locul dumneavoastră?

— Am stat de vorbă cu Jean-Luc Crosnier, șeful grupei de la comisariatul din Évêché. E de acord cu mine: pot să îl ajut. Îl cunosc pe fugar.

— Da, așa mi s-a spus.

Anaïs nu reacționează la aluzie.

Își trase sufletul pentru a se lansa apoi într-o diatribă:

— Domnule judecător, la Bordeaux ancheta trenează. Am vizionat toate înregistrările camerelor de securitate. Am interogat vagabonzii care s-ar fi putut întâlni cu Philippe Duruy, victima. Am căutat urma câinelui său.

Am urmărit pista locurilor unde ar fi putut mânca, urma hainelor pe care le purta, filierele prin care ar fi putut face rost de drog. Am trecut prin sită gara, adăposturile cerșetorilor, cel mai mic ungher din oraș. Am studiat stocurile de Imalgene, anestezicul pentru animale folosit de criminal, pe o rază de 500 de kilometri în jurul Bordeaux-ului... Și am obținut un zero absolut. Am avut un martor indirect, Patrick Bonfils, prezent în preajma locului crimei. A fost ucis împreună cu femeia lui... Iată unde ne aflăm. Fără martori. Fără indicii. Nicio pistă. Singurul lucru pe care îl avem sunt amprentele lui Mathias Freire, alias Victor Janusz, pe pereții fosei de întreținere. Grupa mea poate să își continue investigațiile la Bordeaux, dar sarcina mea este să mă apropiu de Freire. Iar Freire este la Marsilia.

Judecătorul își încrucișă brațele și o cântări din priviri în tăcere. Imposibil de citit în spatele lentilelor groase. Anaïs ar fi băut un pahar cu apă, dar nu îndrăznea să îl ceară.

Decorul prinse o oarecare materialitate. Le Gall reamenajase complet biroul, eliminase dulapurile de PVC, birourile metalice, mocheta de plastic. Le înlocuise cu obiecte din alte timpuri: etajere din lemn furniruit, scaune tapițate cu catifea, covor de lână... Un birou de notar de la începutul secolului trecut.

Curios, în ciuda nasului înfundat, Anaïs simțea și un miros de tămâie care ardea pe undeva. Parfumul era ca o față ascunsă a judecătorului, discret dezvăluită. Era oare budist? Pasionat de trekking în Himalaya?

Magistratul continua să tacă. Anaïs simțea că era nevoie să treacă la o viteză superioară. Tot așezată, își sprijini coatele pe birou și schimbă tonul:

— Domnule judecător, n-are rost să spunem povești. Avem un joc dur în cazul ăsta, dumneavoastră și cu mine. Suntem tineri. Toată lumea ne așteaptă la cotitură. Aveți încredere în mine. De o parte avem o crimă rituală comisă de un dement la Bordeaux. De cealaltă, o crimă

dublă în Țara Bascilor. Singura legătură între cele două este Mathias Freire, alias Victor Janusz. E treaba mea să merg să îl scot din ascunzătoare. Dați-mi două zile la Marsilia!

Magistratul îi oferă un zâmbet dezagreabil. Părea că se amuză pe seama pasiunii lui Anaïs – pe seama impertinenței sale adolescente. Amândoi își jucau rolul după partitură.

— De fapt, care este ideea dumneavoastră? Pe lângă Freire, credeți că veți găsi și altceva la Marsilia?

Anaïs se îndreaptă și zâmbi. Pentru prima dată, surprinsese dincolo de ochelarii lui Le Gall inteligența care îi permisesese să își ia toate examenele și să stea așezat în spatele acelui birou astăzi.

— Cred că Janusz era deja fugăr la Marsilia. Îi era frică. În același timp, cred că era pe urmele a ceva.

— A ce?

— Nu știu. Poate o altă crimă.

— Nu înțeleg. Omoară sau anchetează?

— Ambele soluții sunt posibile.

— Ați auzit vorbindu-se și de altă crimă? Credeți că este vorba de un ucigaș în serie?

Anaïs dădu din mâini: detesta aceste cuvinte. Era prea devreme să meargă atât de departe.

— Ați consultat SALVAC⁽²⁰⁾? insistă magistratul.

— Bineînțeles. Am sunat și la Fort Rosny. Niciun rezultat. Dar asta depinde atât de mult de criteriile de cercetare și...

— Bine, bine. Sunt la curent. De unde scoateți toate presupunerile acestea?

Ar fi putut să dea drumul la o mie de fraze pompoase. Preferă adevărul pur și simplu:

— Din instinct.

Judecătorul se uită la ea preț de câteva secunde lungi. Dintr-un notar minuscul începuse să semene cu un Buddha fin și indescifrabil. În cele din urmă, respiră adânc și deschise mapa de piele. Scoase o foaie albă.

Putea să îi aprecieze densitatea și aspectul nobil și îngrijit. Hârtie de pe vremuri. Din cea care se folosea pentru invitațiile la bal sau pentru refuzurile de grațiere.

— Ce faceți?

— Te detașez, căpitane.

Îi tremură maxilarul:

— Sunt... sunt destituită?

— De-ta-șa-tă, spuse el pe silabe. Nu vorbesc destul de limpede? Te trimit la Marsilia. Articolul 18 din Codul penal, aliniatul 4. Un judecător de instrucție poate trimite anchetatorul oriunde în Franța dacă acest lucru este util pentru „manifestarea adevărului”.

Simțea că ceva scârțâia. *Prea ușor.*

— Echipa mea continuă ancheta aici?

— Să zicem că îl va susține pe noul responsabil și grupa lui.

Deci asta era. Magistratul o lăsase să vorbească, dar zarurile erau aruncate de la început. Chiar și Deversat era la curent. Ar fi trebuit să se enerveze, să se revolte, să trântască ușa, dar de fapt i se fâlfâia. Mergea la Marsilia: asta era tot ce conta.

— Cine este noul responsabil al anchetei?

— Mauricet. Are o experiență solidă.

Anaïs nu putu să se împiedice să zâmbească. La sediu i se spunea „groparul” deoarece își căuta posturi în apropierea cimitirelor. Treizeci de ani de serviciu în care își rotunjea veniturile la sfârșit de lună cu constatări de deces – un comisar are dreptul la o primă pentru fiecare constatare. Nu chiar sticletele isteț și iute, capabil să ia urma unui criminal dotat cu o inteligență superioară.

Împinse foaia de hârtie spre ea. În momentul în care se întinse să o ia, puse din nou mâna deasupra ei.

— Ce crezi despre cei doi bărbați în negru din Țara Bascilor?

Anaïs se gândi la singurul indiciu pe care îl păstrase pentru sine. Numele Mêtis, grupare chimică și farmaceutică, posibil legată de dubla asasinare a

pescarului și a tovarășei lui.

— Nimic deocamdată, minți ea. Doar dacă afacerea este mai mare decât ne-am închipuit noi.

— Mare în ce sens?

— Prea devreme să pot spune, domnule judecător.

Dădu drumul foii. Ea o luă și o citi din nou. Pașaportul ei pentru sudul Franței. Vârî documentul în buzunar. Mirosul de tămâie dădea un straniu caracter religios scenei.

— Două zile, concluzionă Le Gall, ridicându-se. Începând de mâine, vineri. Mi-l aduci pe Mathias Freire aici în birou luni, cu cătușe la mâini și declarații semnate. Dacă nu, nu are rost să mai vii.

— Ți-a tras-o. Și ți-am zis: ți-o trage.

De două ore, Shampooing îl pisa pe Janusz cu asta, în timp ce îl căutau pe Fer-Blanc prin toată Marsilia, fără nici cel mai mic rezultat.

— Mi-e că Fer-Blanc e mort și îngropat demult. Nimeni nu l-a mai văzut de luni de zile. Claudie pesemne că i-a văzut cadavrul la morgă și a inventat tărășenia ca să scoată de la tine paraua. Ai cumpărat confesiunile unui mort!

Janusz mergea fără să răspundă. Nu era departe de a fi de aceeași părere cu Shampooing, dar nu voia să se lase pradă disperării. Altfel s-ar fi așezat pe trotuar și ar fi așteptat să fie arestat. Fer-Blanc era ultima lui șansă de a face un progres.

Se întorseseră la Club Pernod: degeaba. Făcuseră un ocol prin piața Victor-Gelu. Nimeni nu îl mai văzuse pe Fer-Blanc de nu mai știau când. Urcaseră pe la Canebière și se opriseră la Biserica Reformaților. Fără rezultat. Trecuseră pe la Teatrul Gimnaziului doar ca să dea peste încă o bătaie între vagabonzi. O șterseseră fără să mai pună întrebări.

Mergeau acum în direcția adăpostului Jour Marceau, ca să mai pună ceva întrebări și să ia o cafea caldă. Noaptea se apropia, absorbind lumina ca o sugativă. O dată cu ea, Janusz simțea cum urcă în el o angoasă de nestăpânit. La orice sirenă, tresărea. La orice privire, pune capul în pământ. Sticleții. Ucigașii. Vagabonzii din Bougainville... Încă îl căutau. Și erau pe punctul să îl găsească...

În sfârșit, trecură prin poarta Aix și ajunseră la adăpostul Marceau. Lucrătorii sociali organizaseră un karaoke. La vederea vagabonzilor care lălăiau cântecele cu gurile lor fără dinți, Janusz se întoarse din prag.

— Du-te, îi spuse lui Shampooing. Te aștept afară.

Tremura în zdrențele lui, în ciuda căldurii pe care o degaja corpul său scăldat în sudoare – mergeau de două ore fără oprire. Se așeză sub bolta care dădea spre intrarea în adăpost și, ca să-și facă de lucru, reciti raportul autopsiei.

Un zgomot îi atrase atenția. La câțiva metri distanță un bărbat era așezat, ascuns în întuneric. Avea un pulover zdrențuit și o pereche de pantaloni de pijama murdari. În picioare avea două pungi de plastic. Fața îi era foarte albă, ca a unui Pierrot. Dar un Pierrot care o luase pe coajă. Ochiul stâng îi era roșu. Un hematom vânăt îi umfla obrazul.

— E pe cale să se transforme, mormăia el cu dificultate.

Ținea cu ambele mâini un bidon gri de plastic. Janusz își zise că bea petrosin, dar fără îndoială, era o marcă pe care nu o cunoștea.

— Se transformă, bătrâne.

— În ce? întrebă Janusz mașinal.

— Orașul e o boală, o lepră... continuă celălalt ca și cum nu l-ar fi auzit. În virtutea inerției, suntem contaminați de mizeria lui, de poluarea lui, de duhoarea lui... Devenim gudron, gaze de eșapament, guma de la cauciucuri...

Janusz nu mai avea forța să asculte și acest nou delir. Dar oboseala îl făcea, dimpotrivă, să fie ca un burete, spongios și permeabil. Dintr-odată, tipul i se păru aidoma unui oracol. Un Tiresias al asfaltului. Își privi mâinile. Pielea se transforma în bitum. Respirația îi putea a dioxid de azot...

— Salut, Didou.

Shampooing apăruse în pragul adăpostului. Celălalt nu îi răspunse, retrăgându-se în spatele sticlei.

— Îl cunoști? întrebă Janusz.

— Toată lumea îl știe pe Didou. Se crede clarvăzător. Coborî vocea. Dar nu e nimic altceva decât încă un nebun. Unul periculos. Se ia la bătaie cu oricine nu e de acord cu prezicerile lui.

În sinea lui, Janusz îi mulțumi lui Shampooing că aranjase cu câteva vorbe toate lucrurile la locul lor, alungându-i halucinațiile. Îl uită pe monstrul în pijama.

— Ai noutăți? reluă el.

— Canci. Fer-Blanc din părți. Nu ți-e foame?

Shampooing prinsese ceva culoare. Fără îndoială că nu băuse el doar cafea la karaoke. Janusz murea de foame, dar nu putea să-și mai permită să mișune pe la cantinele sociale...

Cum îi spunea asta lui Shampooing, acesta anunță:

— În seara asta mergem la crășmă.

— Chiar la crășmă?

— Aproape!

Zece minute mai târziu se găseau în curtea din spate a unui fast-food. Miasme grețose umpleau aerul. Shampooing se băgă cu capul înainte în primul dintre containerele pline cu resturi.

Janusz își simțea inima în gât. Episodul îi aminti de curtea unde își turnase vinul în cap cu o zi în urmă. Avea impresia că trecuse un secol de la acel botez atroce.

Shampooing ieși din pubelă cu brațele pline de pungi de plastic.

— Domnul este servit! glumi el.

Îi lansă comorile una după alta, enumerându-le:

— Roșii! Pâinică! Brânză! Jambon!

Janusz le prinse, oscilând între dezgust și foame.

— Totul bio! concluzionează Shampooing.

Janusz deschise un recipient de plastic și dădu de o bucată de pâine abia dezghețată. Îl încercă un sentiment de plăcere intensă. O recunoștință surdă a stomacului. Deschise și alte pungi. Devoră jambonul, brânza, castraveții... Cu fiecare îmbucătură, își dădea seama de dimensiunea mizeriei lor.

Doi bărbați pe vine, mâncând cu degetele, râgâind. Șobolani supraviețuind în cotloanele orașului.

— Cola?

Shampooing îi întindea un pahar de plastic cu un pai rupt ieșind din el. Îl înhăță cu aviditate și îl bău dintr-o înghițitură. Viața i se întorcea în vine. Forța în mușchi.

— Unde dormim? îl întrebă ca să rămână la problemele vitale.

— Trebuie să lucrăm cu finețe, cu toți vagabonzii care bântuie pe aici și sticleții care o să răscolească adăposturile...

Solicitudinea lui Shampooing îi făcu plăcere – chiar dacă avea de gând, de fapt, să-i ia gâtul în timpul somnului.

— Am putea sta sub cerul liber. Știu câteva locuri. Dar e februarie și nu e o idee bună. SAMU caută prin toate locurile. Și sticleții la fel. Nu vor pe nimeni afară. Dacă vreunul dintre noi crapă afară, în capul lor se sparge.

Perspectiva unei nopți sub cerul liber îl făcu să se gândească la vagabonzi și agresiunea la care fusese supus.

— Tipii din Bougainville unde m-au atacat? În ce cartier, știi?

— În Joliette, cred. Pe chei.

— Ce făceam pe-acolo?

— N-am idee. De obicei stăteai mai mult pe la Emmaüs.

Emmaüs. Janusz se gândi că nu vorbise cu cei care îl cunoșteau cel mai bine. Acum era prea târziu. Portretul lui pesemne circula prin toate adăposturile. O altă idee îi incolți în minte. Se căută prin buzunare și găsi cartea de vizită a bărbatului cu care se întâlnise în trenul de Biarritz.

DANIEL LE GUEN
COMPAGNON EMMAÜS
0617354420

— Unde pot să găsesc o cabină telefonică?

În timpul zilei, poarta Aix semăna cu un *suk* african. Acum nu era nimeni. Vândătorii ambulanți își strânseseră marfa. Grilajele metalice erau trase. Pe jos era plin de fulgi de găină, coji de fructe, hârtii unse. Tot felul de mirosuri pluteau în noaptea neagră, traversată de fantome încă și mai negre. Femei cu vâl, canadiene cu glugă...

— Trebuie să ne tirăm, mârâi Shampooing. Se stârnește mistralul.

O cabină telefonică era aproape de arcul de triumf, în centrul pieței, ascunsă printre pinii din parc: perfect pentru el. Shampooing îi dădu o cartelă telefonică în schimbul unei bancnote de 10.

— Mă duc să fac plinu', zise chelul, îndreptându-se spre un butic arab încă deschis.

Janusz se repezi în cabină și formă numărul lui Le Guen. Simți cum se întetește vântul. Pinii vuiau în jurul lui. Geamurile se zgâlțâiau. Crăpăturile lăsau să pătrundă înăuntru un aer înghețat și umed.

— Alo?

— Daniel Le Guen? Sunt Victor Janusz. Vă amintiți de mine?

— Bineînțeles. Ne-am văzut acum două zile în trenul de Biarritz.

— Îmi cer scuze... pentru atitudinea mea... Am... Am probleme cu memoria.

— Uneori este mai bine să nu îți amintești.

Își dresе glasul. Nu avea nevoie de compasiune.

— Din contră, vreau să îmi amintesc. M-ați cunoscut la adăpostul Emmaüs din Marsilia, nu-i așa?

— La adăpostul Pointe-Rouge.

— Vă mai amintiți data când am venit?

— Ai apărut la sfârșitul lunii octombrie.

— Cunoșteam deja Marsilia?

— Nu. Aveai un aer complet... pierdut.

Janusz vorbi mai tare:

— De unde veneam?

— Nu ne-ai zis niciodată.

— Ce puteți să îmi spuneți despre comportamentul meu?

Striga acum, pentru a acoperi zgomotul rafalelor de vânt.

— Ai stat cu noi două luni. Lucrai la triere, la vânzare. Dormeai la adăpost. Erai un tip serios, tăcut. Fără îndoială mult mai calificat decât pentru micile treburi pe care ți le încredințam. La început sufereai de amnezie. Încet-încet ți-ai revenit. Vreau să zic, mental. Ți-ai regăsit numele. Victor Janusz. Dar ai rămas în continuare discret în ceea ce privește trecutul tău. Cum ai ajuns așa. De ce ai aterizat la Marsilia etc.

— N-au fost niciodată probleme cu mine?

— Da și nu... La mijlocul lui decembrie ai început să dispari. Zile întregi. Uneori noaptea.

— Beam?

— Mă rog, nu reveneai niciodată prea treaz.

Janusz se duse cu gândul la uciderea lui Tzevan Sokow. Produsă la mijlocul lui decembrie.

— Aveți idee unde mă duceam când dispăream?

— Nu.

— Când am părăsit adăpostul, ce am spus?

— Nimic. Avusese loc povestea cu bătaia, la sfârșitul lui decembrie... Am fost să te luăm de la sticleți, de la Évêché. Două zile mai târziu, ai dispărut de tot.

— Despre bătaie, am dat ceva amănunte?

— Nu. Nici la caralii și nici nouă. Erai mormânt.

Le Guen nici nu știa cum o nimerise. Dintr-odată, migrena apăru din nou. În spatele ochiului stâng apăru și durerea... Ca un ecou vântul urla în continuare, izbind cabina care se clătina sub rafale.

— Micile mele sarcini – care erau?

— Nu prea mai știu. Spre final te ocupai de standul nostru de vânzare. Mai lucrai și la atelierul unde se reparau hainele. N-aveai nicio treabă cu discurile sau cu cărțile. Nimic artistic.

— De ce?

— Păreai... traumatizat de așa ceva.

— Traumatizat?

— După părerea mea, înainte de a fi vagabond, ai fost artist.

Janusz închise ochii. Suferința lovea mai intens la fiecare cuvânt... Simțea că îl atingeau pe cel care fusese *înainte* de Janusz. Și, dintr-un motiv necunoscut, asta îi făcea rău.

— Ce... ce fel de artist? se bâlbâi.

— Pictor, zic eu.

— De ce credeți asta?

— Din cauza alergiei tale... Refuzai să te apropii de orice semăna cu un tablou sau cu un album. Totuși, am remarcat că te pricepeai. O dată sau de două ori ai folosit termeni tehnici, ca unul care a făcut așa ceva.

Informația se dilua în el ca o pată de ulei. Niciun fel de amintire, doar o teroare vagă, care îl învăluia, îl înghițea...

— Într-o zi, continuă celălalt, unul dintre colegi răsfoia un album de pictură. Ai devenit livid. La un moment dat ai pus violent mâna pe reproducerea unui tablou și ai spus printre dinți: „Asta nu”. Îmi amintesc foarte bine.

— Vă amintiți despre ce tablou era vorba?

— Un autoportret al lui Courbet.

— Dacă aș fi fost artist, nu ați încercat să vedeți dacă există pe undeva opere semnate Janusz?

— Nu. Mai întâi pentru că nu aveam timp. Și mai ales, pentru că dacă acele pânze ar fi existat, ele ar fi fost semnate cu un alt nume.

Cabina scârțâia din toate încheieturile. Vibrația geamurilor se intensifica.

Deodată înțelese că Le Guen știa.

— Înainte de a fi Janusz, îi confirmă acesta, ai fost altcineva. La fel cum, după ce ai fost Janusz, ți-ai spus Mathias Freire.

— De unde știți acest nume?

— Mi l-ai spus în tren.

— Și vi-l mai amintiți?

— Ar fi fost greu să-l uit. Vin de la Bordeaux. Acolo numele ăsta și chipul tău apar peste tot în presă.

— Mă... mă veți denunța?

— Nici nu știu unde te afli.

— M-ați cunoscut atunci, gemu el. Credeți că sunt vinovat? Credeți că aș fi în stare să ucid un om?

Le Guen nu răspunse imediat. Calmul lui contrasta cu panica lui Janusz.

— Nu pot să îți răspund, Victor. La cine să mă raportează? La pictorul care fără îndoială ai fost înainte de Marsilia? La cerșetorul închis pe care l-am cunoscut la Pointe-Rouge? La psihiatrul pe care l-am întâlnit în treacăt în tren? Singurul lucru pe care trebuie să îl faci este să te predai poliției. Să primești îngrijiri. Medicii te vor ajuta să faci ordine în personalitățile tale. Să revii la prima ta identitate. Și pentru asta, ai nevoie de ajutor.

Janusz simți cum îl cuprinde furia. Le Guen avea dreptate, dar nu asta voia el să audă. Voia să-l pună la punct când un zgomot îl făcu să sară în sus. Shampooing lovea cu țeasta lui cheală în geam.

— Mișcă! Mistralul e pe noi! Trebuie să găsim urgent

un adăpost înainte să înghețăm pe loc!

— Sunt comandantul Martenot. Aveți timp?

— Nicio problemă. Sunt în drum spre Marsilia.

La volanul Golfului său, Anaïs își ținea mobilul între umăr și ureche. Era aproape ora 20. Rula cu viteză pe autostradă în direcția Toulouse. 220 km/oră. I se fâlfâia de radare. I se fâlfâia de jandarmi. I se fâlfâia de Le Gall, Deversat și de toată gașca lor de rahat.

— Am primit în sfârșit rezultatele autopsiei.

Patrick Bonfils și Sylvie Robin fuseseră uciși în 16 februarie la ora 10 dimineața. Erau în 18. Ora 20.

— Foarte repede, îi spuse ea sec.

— S-a întârziat puțin.

— Nu zău?

Martenot făcu o pauză. Anaïs înțelese că trebuia să înceteze cu gluma. Nimic nu îl obliga pe ofițer să o sune. Mai ales când Mauricet fusese însărcinat oficial cu cazul.

— Și ce a reieșit? continuă ea, mai calmă.

— Legistul confirmă ceea ce știam deja. Gloanțele care i-au ucis pe Patrick Bonfils și pe Sylvie Robin sunt de calibrul 12,7. Arma utilizată este o pușcă Hécate II.

— Putem să o identificăm?

Încă o pauză. Comandantul își alegea cu grijă cuvintele.

— Nu. După experți, tot ce putem face este să confirmăm că asta e arma și atât. Puștile Hécate sunt înregistrate în Franța, însă datorită contextului, aceasta ar putea proveni de oriunde.

— Spuneți-mi despre răni.

— Făcute și ele de profesioniști. Patrick Bonfils și Sylvie Robin au fost atinși de trei ori fiecare. Un glonț în cap, două în inimă sau în regiunea toracică. M-am informat. Chiar și în armata noastră, sunt puțini trăgători capabili de o astfel de performanță de la o asemenea

distanță.

— Asta reduce lista suspectilor, nu-i așa?

Martenot ezită din nou. Soldații își spală rufele în familie. De aceea și durase atât de mult până apăruse raportul de autopsie. Fusesse pesemne prezentat mai întâi unui batalion de ofițeri, experți, strategii. O contracomisie efectuasese probabil o altă autopsie proprie, alt studiu al unghiului de tragere, o altă analiză detaliată a cartușelor...

Anaïs stătea în continuare cu ochii lipiți de cele patru conuri de lumină ale farurilor sale. Imagini repetitive, convulsive, liniile albe discontinue. Avea impresia că zbura pe dram în noapte.

— Autopsia ne mai spune ceva despre crimă?

— Da.

Pusese întrebarea de formă. Nu se aștepta la un răspuns pozitiv. Așteptă urmarea, dar Martenot rămase tăcut.

— Ce s-a întâmplat?

— Cadavrul lui Patrick Bonfils a suferit o mutilare stranie. O rană la față pe care ucigașul sau ucigașii au făcut-o după ce l-au ucis.

Anaïs făcu o reconstituire mentală. Lunetistul îi doborâse pe Bonfils și pe femeie, după care îl ratase pe Mathias Freire. Cu complicele lui, se lansaseră în urmărirea acestuia. Între timp, pescarii veneau în grabă, văzând victimele de pe plajă. Ucigașii nu avuseseră deci cum să se întoarcă lângă cadavrul lui Bonfils și să-l mutileze.

Abordă problema dintr-un alt unghi:

— Când ne-am văzut la Guéthary, nu mi-ați spus.

— Atunci nu știam de ea.

— Nu văzuserăți cadavrele la morgă?

— Bineînțeles că le văzusem.

— Și nu ați remarcat această mutilare a feței?

— Nu am remarcat-o pentru că nu exista. Nu exista încă.

— Nu înțeleg.

— Mutilarea a fost făcută *după*. În seara de 16 februarie. Când ne-am întâlnit, nu eram la curent.

Anaïs se concentra asupra drumului. Ceea ce bănuia era nebunie curată.

— Vreți să spuneți că au venit la institutul medico-legal, seara, ca să distrugă fața victimei?

— Exact.

— Unde este institutul?

— La Rangueil, aproape de Toulouse.

— De ce natură este mutilarea?

— Agresorul a deschis nasul lui Bonfils pe lungime. A prelevat osul nazal, precum și cartilajul triunghiular și cartilajul alar. Tot ceea ce formează nasul.

Anaïs ținea piciorul pe accelerație. Viteza îi permitea să rămână concentrată, focalizată. Gâtul îi era uscat. Ochii o ardeau. Dar creierul era la turație maximă. Întârzierea raportului de autopsie nu avea nimic de-a face cu o contraexpertiză militară.

— De unde știți că ucigașii sunt cei care s-au întors?

— Cine altcineva?

— De ce să riște? De ce să fure oasele alea?

— Nu știu. Pentru mine, sunt vânători. Au revenit să fure acele fragmente drept trofee.

— Trofee?

— În timpul războiului din Pacific, soldații americani prelevau dinții sau urechile victimelor japoneze. Se făceau cuțite pentru tăiat hârtie din femururi și tibii umane.

Comandantul vorbea tot mai repede. Părea în același timp terifiat și fascinat de acești prădători ascunși și invizibili.

— La ce oră a avut loc... intervenția lor?

— În jurul orei 20. Cadavrele au fost scoase din spitalul de la Bayonne la ora 17. Au ajuns la Rangueil. Evident, morga nu era supravegheată.

Anaïs nu putea să-și imagineze că țipi capabili să atingă o țintă de la 500 de metri – cu metode și

competențe profesionale – și-ar asuma astfel de riscuri pentru a recupera o mână de oase. Oare chiar era vorba de trofee?

— Cine mai știa că trupurile vor fi transferate la morga din Ranguetil?

— Toată lumea: e singurul institut medico-legal din zonă.

— La ce oră se stabilise să înceapă autopsia?

— Imediat ce ajungeau cadavrele. Nu știu cum au reușit agresorii.

— Ce armă au folosit?

— Un cuțit de vânătoare, e de părere legistul. Cu o lamă crestată din oțel.

— Ați interogat personalul de la institut?

Martenot se simți atins de gluma proastă:

— Dar ce credeți că fac de trei zile? Am trecut prin sită toată morga. Am găsit ceva microfragmente organice, ceea ce nu e de mirare într-un astfel de loc. Am studiat tot, am analizat, am identificat. Nicio amprentă necunoscută. Niciun fir de păr care să nu aparțină cadavrelor sau vreunui membru al personalului de la morgă. Tipii ăștia sunt niște fantome.

— De ce m-ați sunat acum?

— Pentru că am încredere în dumneavoastră.

— Superiorii dumneavoastră știu de acest telefon?

— Nici superiorii, nici judecătorul de la Bayonne. Nici chiar magistratul desemnat pentru cazul lui Philippe Duruy.

— Le Gall? V-a contactat?

— Azi după-masă. Nu l-am sunat încă nici pe Mauricet. Anaïs zâmbi. Măcar își găsise un aliat.

— Mulțam.

— Pentru nimic. Cine are noutăți îl sună pe celălalt.

— Sigur.

Închise. Se uita în continuare la liniile discontinue. Fragmentate, sacadate, hipnotice. Un film stroboscopic care proiecta imagini fără legătură între ele. Totuși, un

tablou revenea mereu în talmeș-balmeșul ăsta. Un decor. Cel al unei măcelării unde bucăți de carne și cheaguri de sânge pătau suprafețele albe.

În halucinația ei, măcelăria era o măcelărie de oameni.

Janusz și Shampooing mergeau cu vântul în față în direcția sud-vest. Chelul știa un șantier la capătul docurilor, între catedrala Major și cartierul Panier. Un bârlog perfect pentru noapte. Dar înainte de asta voia să recupereze cartoanele ascunse într-un container de îngurășământ aproape de Vieille-Charité.

— Ca să-ți fac un culcuș a-ntăia!

Janusz îl urma pe pilot automat. Discuția cu Le Guen fusese lovitura de grație. Înainte de a fi psihiatru, cerșetorul a fost deci pictor – sau, cel puțin, artist. Această nouă informație nu îi dădea senzația de progres, ci mai degrabă de cufundare într-un haos fără niciun centru de gravitație.

— Mai e mult?

— Acum ajungem.

Nu mai voia decât un singur lucru: să se culce și să nu se mai scoale niciodată. Un cadavru înfășurat în propriile zdrențe care va ajunge să fie îngropat la comun. Un mormânt anonim între cele ale lui „Titi”, „Ciocârlia” și „Bioman”.

Janusz privi în jur. Decorul se schimbase. Nimic din bulevardele pe care le bătuse la pas începând de ieri. Un labirint de străduțe care îi aminteau de orașele din sudul Italiei – Napoli, Bari, Palermo...

— Unde suntem?

— În Panier, bătrâne.

Un nume de stradă: RUE DES REPENTIES. Un butic cu numele CEA MAI FRUMOASĂ VIAȚĂ. Își aminti de un serial-fluviu la care pacienții din unitatea sa se uitau cu pasiune. Pesemne că acțiunea serialului se desfășura în

acest cartier.

În ciuda oboselii, a frigului și a fricii, pe Janusz îl încerca un sentiment de ușurare. Locul emana un fel de intimitate binefăcătoare. Dantele atârnavă la ferestre. Felinare străluceau ca stele ivite din alte timpuri. Aparatele de aer condiționat reușeau să dea un aer meridional, aproape tropical fațadelor.

Traversau piețe, urcau pe străzi abrupte, treceau prin coridoare de piatră...

— Aici!

Shampooing arată spre un scuar. Sări gardul și o luă printre tufe, până la containerele destinate frunzelor uscate și crengilor rupte. Scoase de acolo niște cartoane mari, pliate.

— Patul tău, Jeannot! Un Épéda⁽²¹⁾ de trei locuri!

Shampooing îi puse cartoanele în brațe. Coborâră din nou pe străzile înclinate ca niște scări. Mistralul golise orașul. Bulevardul des Dames. Bulevardul Schumann. Ajunseră la autostrada care mergea de-a lungul litoralului. De acolo mai erau docurile și marea. Între cele două, o travee se deschidea pe mai mulți metri adâncime. Un șantier sub cerul liber, întins pe kilometri.

O luară în lungul excavației. Shampooing legăna o sticlă pe care o începuse lansându-se într-o tiradă asupra dușmanului din acea noapte.

— De mistral nu scapi, urla el printre două rafale. Coboară pe Valea Ronului ca să ne omoare. Îți suflă în scăfârlie 24 de ore din 24. Îți intră prin piele. Îți îngheață oasele. Îți caută inima printre coaste ca s-o oprească. De cum ajunge la Marsilia, temperatura scade cu două sau trei grade. Cu umiditatea mării, e o adevărată capcană care se închide peste tine în timpul nopții. Te trezești dârdâind sub cartoane. Și dacă mai și plouă, nu te mai trezești deloc!

Shampooing se opri brusc. Janusz coborî privirea și văzu ce îl aștepta. Pe fundul excavației șantierului forme se mișcau, se agitau și se ridicau precum undele unei

bălți gigantice. Janusz privi mai bine. Oameni își desfăceau sacii de dormit, cartoanele, prelatele. Alții se încălzeau în jurul unui foc aprins într-un butoi. Râsete, bombăneli, bolboroseli se ridicau din groapă.

Se pregăteau să coboare, când Shampooing îl prinse pe Janusz de braț:

— Ascunde-te!

Camioneta de la SAMU tocmai venise. Alergară în spatele unei barăci din șantier. Doi bărbați în salopete coborau deja în groapă ca să-i convingă pe încăpățânați să vină cu ei. Ofereau țigări, le vorbeau prietenos...

— Ai naibii, murmură Shampooing. Vor să ne pună pe toți la căldurică. Le e prea frică să nu se trezească cu un Picard pe cap.

— Un ce?

— Un Picard. Un vagabond mort de frig.

În ceea ce îl privea, Janusz ar fi dat orice să fie arestat. Să se cufunde într-un pat, în uitare, în somn...

— Ne cărăm, șopti tovarășul lui. Știu un alt cotlon.

Urcară din nou, evitând felinarele și locurile prea luminate. Janusz își mișca mecanic picioarele, cu o privire fixă. Avea brațele amortite, picioarele țepene. Shampooing nu știa un alt cotlon. Le știa pe *toate*. Sub poduri. Pasaje. Funduri de parcări subterane. Cel mai mic adăpost împruțit. Cel mai mic colț de asfalt.

Dar locurile erau deja ocupate. De fiecare dată descopereau corpuri înghesuite, cu capetele ascunse sub căciuli, pături deșirate, cuverturi găurite.

Fiecare pentru sine și vântul împotriva tuturor.

În cele din urmă, ajunseră la o altă excavație, unde o conductă de evacuare gigantică se odihnea pe fundul ei. Se strecurară înăuntru, evitând să fie scoși afară de câteva ori. Zeci de oameni se aliniau acolo, urmând linia cilindrului.

— E bun pentru varice! rânji Shampooing, făcând aluzie la picioarele care se ridicau pe linia curburii.

Călcau peste corpuri. Când se sprijini de perete,

Janusz avu o senzație de arsură în contact cu cimentul înghețat. Mirosul de pișat și vomă plutea în valuri imobile, cristalizate. Se ciocnea, se sprijinea, se lovea de ceilalți. Bombăneli, insulte – asta era rezultatul. Nici dușmani, nici tovarăși de galeră. Doar șobolani care coabitau.

Își găsiră un loc. Shampooing lăsă într-o scobitură sacii lui împruțiți. Janusz desfăcu apoi cartoanele, întrebându-se când oare avea de gând tipul operat la cap să îi facă felul. Se aruncă sub ambalaje, încercând să-și imagineze că sunt cearșafuri și cuverturi. Luă în mână ca întotdeauna cuțitul lui de comando și îl vâri sub cartonul ce îi servea drept pernă.

Își jură la fel ca în seara trecută să nu doarmă decât cu un ochi închis. Dar ca și atunci, simți cum somnul îl copleșește. La porțile neantului se concentrează asupra anchetei. Fer-Blanc era o fundătură. Ce altceva?

Ancheta sticleților din Marsilia. Avea elemente mai concrete decât cea a polițailor din Bordeaux. Scheletul deltaplanului. Ceara. Penele. Ucigașul le luase de undeva și nu erau produse obișnuite. Acel Crosnier și grupa lui săpaseră fără îndoială pista fiecărui obiect, a fiecărui material. Oare obținuseră ceva?

Un alt proiect sinucigaș se forma în capul lui. Să își procure dosarul de instrucție. Să încerce o lovitură de dimineață, încercă să pună la punct o strategie, dar neantul se abătu asupra lui. Când deschise ochii, își agita cuțitul spre întunericul din fața lui.

— Ai grijă!

Shampooing se apleca peste el. Prin negurile somnului îi simțise prezența. Amenințarea. Reflexele lui făcuseră restul.

— Ești nebun? spuse omul cu șapcă. Nu vezi că suntem inundați?

Janusz se ridică într-un cot. Era pe jumătate în apă. Cartoanele pluteau pe lângă el. Ploaia cădea peste tot. Torente de noroi pătrunseseră în conductă. Cerșetorii

erau deja în picioare, băjbâind după bagaje.

— Hai o dată, spuse chelul, strângându-și catrafusele. Dacă mai stăm, vom îngheța!

Apa creștea văzând cu ochii. Vagabonzii desenau pe pereții curbați umbre chinezești. Unii, prea beți, nu mișcau. Erau ignorați. Dădeau din coate, împingându-se ca să iasă din șanț. Era panică, dar o panică lentă, paralizantă, duhnind a vomă și alcool.

Janusz reperă două corpuri nemișcate ale căror fețe erau scăldate de vârtej. Îl prinse pe primul de gât și îl ridică, sprijinindu-l de perete. Începu aceeași manevră și cu cel de-al doilea, când Shampooing îl prinse de umăr.

— Ai înnebunit?

— Nu putem să-i lăsăm aici.

— Pe naiba. Tre' să ne tirăm!

Conducta se golea de locatari. Saci pluteau la suprafața șuvoiului. O adevărată viziune a unui naufragiu. Janusz căută pulsul celor doi. Carotida lor pulsa slab. Îi trase o palmă primului, apoi și celuiilalt. Nicio reacție.

Le mai dădu una.

În cele din urmă, vagabonzii se treziră.

— La naiba, grăbește-te! O să crăpăm de frig!

Janusz mai ezită o clipă, apoi o luă după Shampooing. Urcară în susul șuvoiului de rahat până la ieșirea din țevă. Apa le venea până la jumătatea coapselor. Janusz tremura, cădea, se ridica. Nu mai erau decât câțiva metri până la ieșire. Aruncă o privire spre doi vagabonzi care înaintau în patru labe, năuci ca niște castori înnebuniți.

Aer. Se ridicară. Aversa își dublase violența. Un potop musonic, vertical, încăpățânat – doar că apa era înghețată. Janusz măsură din priviri noua încercare ce îi aștepta: zece metri de pantă abruptă de urcat fără să aibă de ce să se țină.

Porniră în sus înfigându-și mâinile în faleza de glod. Ploaia le bătea pe umeri. Vântul îi biciuia. Când unul cădea, celălalt îl ridica și invers. Încet-încet câștigau

metru după metru. În sfârșit, Janusz dădu de o tijă metalică și se extrase din groapă fără să îl abandoneze pe Shampooing, care dădea din picioare în gol.

Ieșiră din excavație ca două cheaguri de noroi dintr-o rană minerală. Chelul nu lăsase nici pătura, nici traistele. Janusz se pregătea să-l felicite, când expresia de teroare de pe fața acestuia îl făcu să se întoarcă.

Un grup de oameni îi aștepta. N-aveau nimic de-a face cu cerșetorii. Creste, șuvițe împletite, piercinguri, tatuaje: purtau haine de satin sau canadiene militare. Mai mulți dintre ei aveau câini în lesă, gata să-i asmuță. Și pe deasupra arme albe, barbare, al căror potențial ucigaș Janusz îl percepea din plin.

Nu fu uimit când Shampooing șopti:

— La naiba. Gașca din Bougainville.

Alergară cum putură, împiedicându-se în hainele lor pline de noroi și plescăind prin apă. Făcură dreapta și nimeriră pe o stradă dreaptă, complet goală. Prin ploaie, Janusz vedea cum tresar reverberând fațade, trotuare, fragmente de cer.

Aruncă o privire peste umăr. Războinicii din Bougainville porniseră în goană, cu câinii în frunte. Pe strada aceea nu aveau cum să le scape.

Janusz îl prinse pe Shampooing de hanorac și îl trase pe o stradă la dreapta. Apoi pe o alta la stânga. La vreo treizeci de metri, văzu o scară care urca spre Panier.

Se întorseseră deci de unde veniseră. Arătă spre trepte și o luă în direcția lor, fără să mai aștepte reacția lui Shampooing. Porni să urce și aruncă din nou o privire în urmă: chelul îl urma cu răsuflarea tăiată. În spatele lui, banda se apropia. Câinii nu erau decât la câțiva metri.

Își așteptă tovarășul. Pentru o clipă, avu impresia că se dedublează, privind scena de la distanță. Nu mai auzea nimic. Nu mai simțea ploaia. Spiritul lui plutea, simplu

spectator al scenei.

Shampooing ajunse în sfârșit. Îl lăsă să treacă în față, iar el încheie plutonul. Fiecare treaptă era o încercare, o suferință. Ploaia intra în coliziune cu capetele lor, cu spatele, cu umerii. Janusz se cățara acum ca o maimuță, în patru labe, ajutându-se de mâini ca să urce mai repede.

Impresia de dedublare trecuse.

El va fi cel care va crăpa.

Simțea cum frica îi urcă în piept, dându-i o senzație de vomă.

Deodată, pierdu contactul cu solul. Capul i se lovi de o treaptă. Văzu stele verzi în spatele ochilor. Valuri de durere îl năpădiră. În secunda următoare, simți răceala cimentului pe obraz. Căldura sângelui său pe față. O durere fulgerătoare în gambă...

Coborî privirea: unul dintre câini îl prinsese de picior. Animalul îl făcu să alunece înapoi pe burtă. Încercă să se prindă de un stâlp. Rată. Ridică privirea. Shampooing continua să urce. Nu observase nimic – sau preferase să o șteargă. Vru să strige, dar muchia unei trepte îl lovi peste gură. Încercă să se redreseze. Mai coborî două trepte.

Se răsuci pe loc și reuși să ajungă cu fața în sus. Văzu ochii câinelui pe care urmărirea îl înnebunise. În spatele lui, un boschetar ajungea și el. Janusz lansă o lovitură de picior în capul câinelui, care se rostogoli în picioarele stăpânului. Cei doi atacatori căzură pe scări în jos.

Profită de răgaz ca să se ridice. Potaia o luase din nou în sus pe scări, cu atacatorul pe urmele lui.

Janusz alunecă, își reveni, înainta de-a-ndăratelea, cu ochii pe dușmani. În lumina unui felinar, un detaliu îi sări în ochi. Războinicul avea un cuțit făcut dintr-un ciob de ceramică ascuțit. Fără îndoială, o bucată dintr-un vas de veceu.

Janusz se decise brusc. Nu se va lăsa înjunghiat cu un astfel de pumnal. Izbi cu toată forța în urechea atacatorului. Individul se clătină și se prinse de

balustradă ca să nu cadă. Janusz îl prinse de gât și îi trase un cap din lateral ca un jucător de fotbal. O voce îi dicta ce să facă. *Se vizează baza nasului și orbitele oculare, se evită pereții osoși ai frunții.*

Simți un trosnet ca de lemn uscat. Sângele îi țâșni în față. Nu mai văzu nimic pentru câteva secunde. Se șterse la ochi și îl văzu pe agresor în genunchi pe trepte. Câinele sări la el. Janusz îl primi cu o lovitură de picior. Se sprijini și îl lovi pe om în burtă cu vârful ghetelor Converse. *Se vizează întotdeauna ficatul, punctul sensibil al cerșetorilor, din cauza consumului de alcool.*

Războinicul își înăbuși un strigăt. Se rostogoli peste câinele lui. Porniră din nou la atac, amândoi. Janusz rămase pe loc, siderat de propriul lui curaj. Redevenise Victor Janusz pe bune. Omul străzilor. Barbarul asfaltului.

Alți doi boschetari apărură din perdeaua de ploaie, unul tuns, altul cu o creastă roșie. Primul avea în mână o țeavă de fier, al doilea o bătă de baseball cu ținte. Janusz își pregăti pumnii, dar brusc se simți copleșit. Era prea mult. Se lăsă să cadă în fund. Își încrucișă mâinile deasupra capului, gata să primească o ciomăgeală în toată legea.

Răsună prima lovitură. Urmată de o a doua, metalică. Janusz nu simți nicio durere. Ridică privirea. Shampooing înarmat cu o pubelă mărimea XXL îl lovise pe primul tip și era pe cale să îl catapulteze pe al doilea într-un stâlp. Golanii dădură înapoi după ce Shampooing le aruncă pubela în cap.

Își ridică prietenul, apucându-l de guler. Janusz era plin de o recunoștință fără margini. Undeva, în adâncul lui, își revizui o părere. Poți oricând să te bazezi pe un vagabond trepanat.

Au parcurs scările parcă fără să le atingă și ajunseră într-un alt labirint de străduțe. Janusz simțea o durere violentă la gleznă. Potaia nu îl ratase. O luară la fugă printr-o rețea de străduțe din ce în ce mai înguste. Locuri

pe unde nu putea trece decât un singur om. Deși n-ar fi vrut, încetiniră. Până aproape să se oprească. Fără suflu. La capătul puterilor.

Frica era tot acolo, dar estompată de arsura din plămâni, uzura mușchilor, greața din stomac.

— I-am pierdut, găfâi Shampooing.

— Oare?

Janusz îl împinse într-un intrând. Vagabondul nu înțelese.

— Ce te-a apucat?

— Ascunde-te.

Nișa adăpostea portalul unei case al cărei gard era ascuns de tufișuri de lavandă și iederă sălbatică. Janusz se ascunse sub frunziș, imitat de Shampooing. Abia ce se ascunseseră și urmăritorii le trecură prin fața nasului.

Își traseră sufletul. Janusz simțea mirosul de cretă al pietrei umede, parfumul frunzelor vii. Senzații binefăcătoare. Erau epuizați, dar sănătoși și în siguranță. Se priviră. Senzația de ușurare îi lega cu un fir invizibil.

— Mă duc după ei, zise Janusz cu o voce scăzută.

— Ce?

— Nu voiau să ne spargă capetele. Voiau să ne omoare. Trebuie să știu de ce.

Shampooing se uită la el cu un aer îngrozit. Cerșetorul își pierduse șapca în timpul luptei. Craniul lui cusut lucea în ploaie ca un ou de dinozaur.

— Și vrei să-i întrebi?

— Nu pe toți. Pe unul singur. Și pe neașteptate.

— Ești nebun.

Janusz se descheie la haină, arătându-i mânerul cuțitului de comando.

— Am cuțitul.

— Ai mintea unei muște.

— Știi o altă ascunzătoare?

— La cum suntem, mai bine ne întoarcem la matcă. La Madrague.

— Nici vorbă. Nu știi vreun hotel?

— Un hotel?

— Am bani. Trebuie să fie camere la Marsilia și pentru unii ca noi.

— Chiar știu unul, dar...

Janusz scoase o bancnotă de 50.

— Du-te acolo și dă-mi adresa.

Reflexul neîncrederii îl făcu să adauge:

— Ai și tu o recompensă dacă mă aștepti în cameră.

Shampooing zâmbi cu gura știrbă și îl lămuri cum să ajungă.

— Dacă mâine-dimineață nu sunt acolo, îl avertiză Janusz, te duci la poliție.

— La poliție? Și ce dracului să mai fac?

— Dacă nu te duci, vei fi arestat pentru complicitate.

— Complicitate la ce? Ce să le spun?

— Adevărul. Întoarcerea mea. Agresiunea. Dorința mea de a ști mai mult.

— N-ai fost prea limpede nici mai înainte, dar acum chiar nu mai pricep nimic.

— La hotel. Așteaptă-mă acolo.

Janusz porni fără să mai aștepte răspunsul.

Încerca să alerge, dar piciorul rănit îl durea. Mergea șchiopătat și în minte revedea colții câinelui înfipti în carnea lui. Primul lucru care se face în astfel de cazuri este imobilizarea membrului atins. Asta o făcuse. Cât despre tratamentul cu antibiotice, mai bine îl uita...

Urma drumul principal fără să se uite la străduțele perpendiculare. Un râu cu afluenții lui. Era sigur că atacatorii luaseră același drum. Începuse să piardă speranța că îi va mai ajunge din urmă când strada coti brusc. Se trezi într-un loc deschis pe o terasă care domina orașul.

Surpriza îl făcu să se tragă în umbră.

Deși nu voia, nu putu să nu admire tabloul.

Marsilia lucea în ploaie ca un cer inversat, presărat cu stele. Dincolo de ea era marea. Nu o vedeai, dar o ghiceai, plină, neagră, fără margini.

Cu pieptul în flăcări se lăsă pătruns de decor, de atmosferă, de tenebrele din străfunduri. Căuta prospețimea, alinarea. Pentru moment avea impresia că o hemoragie de lavă fierbinte îi curgea prin cavitatea toracică.

Voci îl aduseră la realitate. Se uită în jos și descoperi o scară la fel cu cea pe care urcase cu câteva minute mai înainte. La baza ei erau atacatorii, într-un con de lumină. Erau cinci, fără a mai pune la socoteală și câinii. Nu auzea ce spun, dar le ghicea furia, neputința, gâfăitul.

Janusz îi examinează. Codițe argintii, creste roșii sau albastre, craniile rase cu tatuaje ezoterice. Și peste tot pe moaca lor jengoasă, piercinguri. Mai aveau încă armele. Bâte. Lame. Pistoale cu aer comprimat.

Zâmbi. Era incitant și plăcut să îi observe astfel, fără să fie văzut. O luară în direcția docurilor. Așteptă să dispară din câmpul lui de vedere, apoi coborî scările. Ploaia se oprise, dar lăsase peste tot o peliculă uleioasă, rece și înghețată.

O luară spre nord, pe bulevardul deasupra căruia trecea autostrada litoralului. Uitând de rană, Janusz îi urmărea la două sute de metri în spate, trecând de la un stâlp la altul, mereu în umbră. Merșeră așa mai mult de un kilometru – nu era prea sigur pe evaluările lui. Bulevardul era tot gol. Mistralul sufla cu violență, uscând urmele aversei, pietrificând bălțile.

În cele din urmă o luară la dreapta, apoi pe străzi neluminate. Pe margine, blocuri care se ridicau spre cerul de gudron. Lui Janusz i se păru că recunoaște cartierul unde se găsea Madrague. Sau poate Bougainville? Traversau orașe dormitoare, grădini uscate, locuri de joacă cu porți turnante.

Decorul se degrada din ce în ce mai mult. Antrepozite dezafectate. Ferestre oarbe. Terenuri virane. În depărtare,

macaralele se decupau precis, cu cruzimea unor insecte. Mergeau acum pe un teren gol. Se auzeau câinii cum latră în vânt. Hârtii unsuroase, sticle de plastic, cartoane zburau prin întuneric. Mirosul de benzină plutea ca o amenințare. Janusz miji ochii și distinsese obiectivul zonarzilor. Un zid acoperit cu graffiti care mărginea locul viran.

Nu mai avea suflu. I se părea că aude cum i se sparge inima în piept. Bum-bum... bum-bum... Îi trebui o clipă să își dea seama că era vorba de zgomotul unor motoare, care se pierdea în aerul umed. Pe undeva era un șantier. Motoare care nu dorm niciodată.

Zonarzii dispăruseră. În fața lui nu mai era decât zidul orb. Acele graffiti pesemne că mascau o ușă pe care el nu o distingea. Reflectă asupra celei mai bune strategii. Nu era decât una. Să aștepte ca unul dintre ticăloși să iasă să se pișe sau să fumeze la aer curat. Atunci va putea să atace. Efectul surprizei îi va da poate un avantaj...

Se lăsă pe vine printre tufișuri. Frigul prelua deja controlul asupra corpului său. În câteva minute va începe să dârdâie, apoi să înghețe. Atunci, temperatura corpului său va scădea și...

Se auzi ușa.

Încet-încet, se ridică și privi omul care traversa prin întuneric. Omul avea codițe. Se gândi la creatura din filmele seriei *Predator*. Acest detaliu îi spori frica și, în același timp, scena deveni ireală. Evoluă într-un joc video.

Tipul mergea cu pași nesiguri. Beat sau speriat. Se opri în fața unui copăcel și își ușura vezica. *Acum sau niciodată*. Janusz se năpusti. Ochii îi erau plini de lacrimi. Totul i se părea vag, strâmb, distorsionat. Apucă mai strâns cuțitul, îl prinse pe tip de cozi cu amândouă mâinile și trase cu toată forța.

Golanul se prăbuși pe pământul înghețat. Janusz îi puse cuțitul pe prohabul deschis și îi șopti, cu un genunchi pe piept și cu cealaltă mână pe gura ticălosului:

— Scoți un sunet și ți-o tai.

Omul nu reacționează. Privirea îi era sticloasă și membrele moi. Complet imobil. Janusz înfipse cuțitul și mai adânc. Ticălosul reacționează în sfârșit și vru să țipe. Janusz îi trase un cot în față. Omul se zbatu și mai tare. Încă un cot. Trosnete. Din nou îi puse mâna pe gură. Simțea cavitatea nazală zdrobită, mucozități sângerânde sub degetele lui strânse.

— Nu miști. Răspunzi dând din cap. Ai priceput?

Predatorul dădu din cap „da”. Janusz îi puse cuțitul la gât. Încurajat de această primă victorie îi întrebă:

— Mă recunoști?

Cozile se agitară: da.

— În seara asta ați vrut să mă terminați?

Din nou „da” din cap.

— De ce?

Omul nu răspunse. Janusz pricepu cu un pic de întârziere că nu avea cum: încă îi ținea mâna strâns pe gură. Slăbi un pic apăsarea.

— De ce voiați să-mi luați gâtul?

— Ne... ne-au plătit.

— Cine?

Niciun răspuns. Janusz ridică puțin cotul:

— CINE?

— Țipi la costum. Burjui.

Asasinii din Guéthary. Îi voiau deci pielea. *Prin orice mijloace.*

— În decembrie tot ei au fost?

— Îhî.

— Cât pe capul meu?

— 3.000 de euro, du-te dracului.

Ticălosul își recăpăta forțele. 3.000 de euro. Nu prea mult, din punctul lui de vedere. O avere pentru punkiștii cu câini.

— Cum de-ați știut că m-am întors?

— Ai fost reperat ieri, pe ziuă.

— Voi i-ați anunțat pe burjui?

- Îhi.
- Aveți un contact?
- Un număr, îhi.
- Ce număr?
- Nu eu îl am.

Omul mințea pesemne, dar timpul presa.

- E un mobil?
- Nu. Un număr de la un birou, nu știu care...
- Știi cum îi cheamă?
- Nu. Doar un soi de parolă.
- Ce parolă?
- Nu știu. Nu sunt eu cel care...

Îl lovi cu mânerul cuțitului. Omul își înăbuși un strigăt și își trase nasul ca nu cumva să-și piardă cartilajele.

- Ce parolă?
- Nu știu... Bărbatul își pipăi nasul, care suna ca un ou spart. Un nume rusesc...

- Rusc?
- La naiba, mi-ai spart nasul.

Janusz fu scuturat de o convulsie. Frica, dar și o durere profundă. Arsura din noaptea precedentă. Se gândi că e din nou bolnav.

Se concentrează pe cele câteva secunde pe care le mai avea:

- De ce îmi vor pielea?
- Habar n-am.
- V-au dat numele meu?
- Nu. Doar mutra.
- O fotografie?

Predatorul rânji. Își apăsă o nară și suflă pe cealaltă un jet de sânge.

- Nu fotografie, omule. Un desen.
- Un desen?

— Îhi. Bărbatul rânjea în continuare. Un rahat de schiță...

Avu o intuiție. Daniel Le Guen îi spusese că fusese pictor. Poate că schița era un autoportret semnat chiar de

el? Cum se făcea că asasinii aveau un obiect care ținea de una dintre identitățile lui precedente?

— Desenul, îl întrebă, l-ați păstrat?

— Am făcut foc cu el, omule.

Janusz i-ar mai fi tras una, dar nu mai avea forță. Celălalt își blocă cealaltă nară și suflă din nou cheaguri de sânge. Parcă ar fi avut un guturai de sânge și violență.

— Tipii în negru – trebuia să îi cauți?

— Când ai fi fost mort, la dracu’.

— Știi unde să-i găsești?

— Ei ne găsesc pe noi. *Sunt peste tot.*

Janusz tremura. Crampa din fundul stomacului devenise un fier înroșit. Înălță cuțitul. Predatorul se făcu mic. Întoarse Cuțitul și îl lovi pe om în plexul solar. Vârful ascuțit destinat să spargă sticla îi tăie răsufierea. Tipul căzu la pământ. Poate îl omorâse. Trăia într-o lume în care aceste nuanțe nu mai existau.

Janusz se ridică fără nici cea mai mică urmă de prudență. O clipă fu tentat să deschidă ușa și să le strige:

— Spintecați-mă!

Un dram de rațiune îl aduse pe linia de plutire. Se îndepărtă cu pași împleticiți prin vânt și mirosul de benzină. Hârtii mototolite i se lipeau de picioare.

Era condamnat: fără îndoială acolo, sus.

Dar înainte de a muri, va ști de ce.

Va citi actul de acuzare și sentința judecătorilor.

Anaïs se trezi mai epuizată decât atunci când se culcase. Trei ore de coșmar în care vampiri îmbrăcați cu costume Hugo Boss, aplecați asupra cadavrelor dintr-o morgă le sugeau sângele după ce le decupaseră nasul. O singură consolare: tatăl său nu era printre ei.

Avu nevoie de câteva secunde ca să se dumirească unde se afla. Camera unui hotel de pe autostradă, al cărui indicator îl văzuse brusc pe la trei dimineața. Nu își

amintea să fi aprins lumina. Se încolăcise îmbrăcată pe pat – și îi primise pe acei vampiri eleganți în camera secretă a creierului său.

Intră în baie, își scoase puloverul și aprinse lumina. Ceea ce văzu în oglindă îi fu pe plac. O tânără în tricou, cu brațele bandajate, alură sportivă și un aer hotărât. Nimic de-a face cu vreun fel de feminitate sau cea mai mică urmă de cochetărie. O atletă de gabarit mic, ale cărei rotunjimi ușoare puteau transmite o promisiune de moliciune – până când le atingeai. Observă că lacrimi îi periau marginea pleoapelor. Gândul o duse la picături de rouă sub o mască de caolin și imaginea îi fu și ea pe plac.

Luă trusa de toaletă și își schimbă pansamentele, evaluând încă o dată dimensiunea pagubelor.

Trecuseră ani de la vindecarea primelor sale răni...

Brusc simți cum se abate asupra ei o tristețe și o disperare care o făcură să se gândească la marile aripi negre ale lui Icar. Se grăbi să-și înfășoare brațele cu bandaje curate.

Se întoarse în cameră. Avea întotdeauna la ea un penar în care ținea carioci, stilouri, markere ca să îi dea un aer de studentă. Tot în el își ținea și pastilele. Înghiți cu siguranța obișnuinței o jumătate de capsulă de Solian și o pastilă de Effexor. Muniție grea. La care adăugă un Lexomil.

Tratamentul șoc pentru momente de depresie.

Cuvântul era compromis, dar ea însăși era o fată compromisă. După bac, în primul an la Drept, se prăbușise și căzuse la pat două luni. Incapabilă să se miște. Pe atunci încă nu știa despre tatăl ei... Fusesse altceva. Zbaterile profunde ale sufletului ei, indiferente la mersul lumii. Sau moștenirea genetică de la mama sa. Nu mai mișca. Nu mai vorbea. Era un pic deasupra nivelului morții. Scăpase la limită de o internare definitivă.

Încet-încet, grație unui tratament serios cu antidepressive, se restabilise și avusese doi ani incerți, în care trăise cu angoasa permanentă a unei recidive. Și

această angoasă nu o părăsise în întregime niciodată.

Și iată-ne aici... De la începutul anchetei constatase, în răceală, în tensiunea muncii, în emoția întâlnirii cu Freire, semnele prevestitoare – și ca urmare, își rănise brațele. Se temea să nu ajungă să re trăiască acele zile ca la ruleta rusească – cel mai mic gând putea declanșa ce e mai rău. Angoasa suicidară sau coma cu ochii deschiși...

Coborî la recepție și găsi un automat de cafea. Își luă un espresso fără să bage în seamă tristețea holului gol. Materiale care nu lăsau nicio impresie, nicio amintire. Își zise că și ea făcea parte din decor. Un obiect-fantomă, printre altele asemenea.

La întoarcerea în cameră își verifică mesageria. Cinci SMS-uri. Crosnier, polițistul din Marsilia. Le Coz. Deversat, care sunase de trei ori în toiul nopții. Îl citi mai întâi pe cel al comandantului din Marsilia, sperând și temându-se în același timp că va fi aflat noutăți despre Janusz. Nu erau. La ora 22, Crosnier o întreba doar la ce oră ajungea la Marsilia.

Le Coz, la 23:30, era laconic: „Sună-mă”. Deversat la fel. Dar, de la oră la oră cererea se transforma în sfat, în ordin, în poruncă.

Îl sună mai întâi pe Le Coz, care îi răspunse cu o voce adormită.

— M-ai sunat.

— E povestea cu Mêtis, mormăi el.

— Ai aflat ceva?

— Am vorbit cu ziariștii. Reporterii de investigații pe care îi cunosc la birourile locale ale *Sud-Ouest* și *La Republique des Pyrénées* din Bordeaux. Sunt la curent cu tot ce mișcă în zonă.

— Și?

— Toți mi-au servit expresia „dosar fierbinte”. Nici vorbă de discutat la telefon. Întâlnire noaptea etc.

— Și ce era așa de secret?

— Cam neclar. Mêtis este azi un grup chimic și farmaceutic, dar originea lui este militară.

— Cum adică?

— Sunt vechi mercenari care l-au fondat în anii 1960, în Africa. Au făcut mai întâi agronomie, apoi chimie, apoi medicamente.

— Ce fel de medicamente?

— Sunt foarte tari la psihotrope. Anxiolitice. Antidepresive. Nu le știu, dar sunt destul de cunoscuți pe piață.

Ironia anchetei: în viața ei consumase fără îndoială și ea produse Mêtis.

— Și care parte arde?

— Chestiile veșnice cu experimente umane, cercetări oculte. Pentru mine sunt mai mult simple legende urbane...

— Și despre legătura cu firma ACSP?

— Nimic. Grupul Mêtis este un conglomerat de întreprinderi. Printre ele, și firma asta de securitate, asta-i tot.

Anaïs se gândi la Audiul Q7. Era convinsă că, din contră, exista o legătură între gigantul farmaceutic și acea crimă. În schimb, în ciuda originii militare a lui Mêtis, grupul farmaceutic nu cadra cu originea lunetiștilor și arma lor Hécate. Și mai puțin cu profilul lui Patrick Bonfils, pescarul inofensiv de pe Coasta Bască.

— Ziaristul cel mai avizat în această problemă era plecat pentru un reportaj. Se întoarce mâine. Vrei numărul lui?

— Vorbește tu cu el mai întâi. Nu știu când o să mă întorc.

Anaïs se simțea în formă acum.

— Și ancheta noastră?

— Care anchetă?

— Duruy. Minotaurul. Gara Saint-Jean.

— Cred că nu ai înțeles bine situația. Băieții lui Mauricet au venit să ne ia PV-urile, precum și discul cu documentele originale aferente dosarului. Pentru noi, Minotaurul e de domeniul trecutului.

Anaïs privi pe pat dosarul anchetei pe care îl luase cu ea. Ultimul exemplar al cazului condus de căpitanul Chatelet și echipa ei. *Un obiect de colecție*.

— Ca să nu mai spun de săpuneala pe care mi-a tras-o Deversat.

— Ce săpuneală?

— Mica mea percheziție de la ACSP de noaptea trecută. Patronul s-a plâns la statul său major. Șefii de la Mêtis au scuturat cocotierul. Mercenarii din Africa vin mai ales în regiunea noastră. Mêtis este un grup major din economia Aquitaniei.

— Și apoi?

— Și când se umple paharul, ni se varsă în cap ca de obicei. Când i-am spus lui Deversat că tu mă acoperi, parcă am turnat gaz pe foc.

Măcar acum Anaïs știa de ce o sunase comisarul toată noaptea.

— Dar tu? reluă polițistul.

— Sunt în drum spre Marsilia.

— Să te întreb dacă l-au găsit?

— O să te sun de acolo.

O clipă se gândi pe cine să sune în continuare. Se decise pentru Crosnier. Păstra ce era mai bun pentru final – Deversat.

Polițistul din Marsilia avea un accent ușor și vorbea cu o voce molcomă. Avu dintr-odată senzația că la Marsilia o așteptau soarele, căldura și lumina. Comandantul îi făcu un rezumat al lucrurilor știute. Victor Janusz își petrecuse noaptea de 17 spre 18 februarie la unitatea de adăpost de urgență. Fusese agresat la toalete, apoi dispăruse dimineața. De atunci, nicio veste. Nici cel mai mic indiciu, nici cea mai mică mărturie.

— Cine l-a agresat?

— Nu e prea clar. Alți vagabonzi probabil.

Anaïs nu era sigură. Poate ucigașii îl reperaseră? Și de ce se întorsese la Marsilia? De ce să se întoarcă pe urmele vechi ale lui Janusz?

— Aș vrea să vă semnalez altceva, zise Crosnier.

— Am primit ieri-seară sinteza anchetei dumneavoastră despre uciderea lui Philippe Duruy.

Documentul redactat pentru Le Gall măcar servise la ceva.

— Caracterul mitologic al punerii în scenă m-a frapat.

— Are și de ce.

— Nu. Vreau să zic... mi-a adus aminte de o crimă de care m-am ocupat, tot în genul acesteia.

— Când?

— În decembrie anul trecut la Marsilia. Eu am fost șeful grupei de anchetă. Sunt multe similitudini cu cazul dumneavoastră. Victima era un tânăr fără adăpost de origine cehă. Am găsit trupul lui într-o râpă la câteva borne de vechiul port.

— Și prin ce era această crimă mitologică?

— Criminalul s-a inspirat din legenda lui Icar. Tipul era gol, carbonizat și avea aripi mari pe spate.

Anaïs rămase mută. Pe lângă multele ramificații cărora trebuia să le facă față, vedea un fir roșu, otrăvit. Prezența lui Mathias Freire la locul crimei... Un nou punct pentru teza Janusz asasin.

— Și nu e tot, continuă Crosnier. Tipul nostru era și el plin de heroină în vene. Am...

Anaïs îl întrerupse, încheindu-se la haină:

— Voi fi acolo în două ore. Ne vedem la postul Évêché. Vom discuta pe larg.

Crosnier nu avu timp să-i răspundă. Ieși în parcare și o luă spre mașină. Trebuia să asimileze lovitura. Să o lase să se coacă. Să o digere.

Se opri în fața Golfului. Îl uitase deja pe Deversat. Formă numărul lui. Degetele îi tremurau.

— Ce e porcăria asta cu ACSP? vociferă comisarul. O percheziție în plină noapte? Unde te crezi? Telefonul meu sună întruna de ieri după-masă!

— Am vrut să câștig timp, făcu ea o tentativă cu o voce răgușită, am...

— Timp vei și avea, micuțo. Ești în drum spre Marsilia?

— Ajung în două ore.

— Atunci îți doresc vacanță plăcută. Pentru că te suspend, îl sun imediat pe tipul de la Évêché. Uită de toate și profită de mare! Vorbim când te întorci.

Janusz își luă la revedere de la Shampooing.

Fără efuziuni, dar cu o bancnotă de 100.

Se spălase la niște dușuri de pe strada Hugueny.

Se întorsese la biroul pentru bagaje de la gară și își recuperase hainele civile.

Înainta într-o lume miraculoasă în care nimeni nu îl recunoștea. Nimeni nu îl remarca. Se convinsese și pe sine că era invizibil. Cerul spălat de mistral era de un albastru cobalt. Soarele de iarnă semăna cu un bulgăre de gheață. Violența nopții trecute era undeva departe.

Ajunse la gara Saint-Charles în pas de maraton. Acum era la toaleta pentru bărbați. Goală. Intră într-o cabină fără să îi pese de duhoarea din jur. Văzuse și mai rău. Se dezbracă și își puse pantalonii de la costum, savurând contactul mătăsos al țesăturii. Își scoase apoi puloverele și, atingând pereții cu coatele, își puse cămașa.

Leși din cabină și aruncă zdrențele într-o pubelă după ce păstrase cele două comori ale sale: cuțitul Eickhorn și raportul autopsiei lui Tzevan Sokow. Își notă în carnet atât numărul dosarului de anchetă – K095443226 –, cât și numele judecătorului de instrucție, Pascale Andreu, apoi puse raportul în geanta de voiaj. Cât despre cuțit, îl strecură la spate.

Tot nimeni la toaletă. Își puse vesta de la costum și pipăi buzunarele goale. Documentele de identitate ale lui Mathias Freire erau pe fundul genții. Dacă va fi cumva oprit, le va da un alt nume. Le va spune nu contează ce. Doar să câștige timp. În cele din urmă, puse totul în buzunarul interior de la haină.

În fața oglinzilor, constată că își redobândise aspectul omenesc. Puse deoparte impermeabilul și era pe cale să scoată ghetetele, când un gardian cu un câine intrară în toaletă.

Omul văzu geanta și că Janusz era în ciorapi.

— Nu aici. Gara nu este vestiar.

Janusz i-ar fi răspuns dur, cum ar fi făcut-o psihiatrul Mathias Freire, dar se răzgândi:

— Sunt în căutare de lucru, domnule, zise pe un ton modest.

— Întinde-o.

Dădu din cap umil. În câteva secunde se încălță și își luă geanta. Se îndreptă spre ieșire. Gardianul se îndepărtă, privindu-l cu neîncredere. Janusz îl salută înainte de a trece pragul.

Se îndepărtă spre stația de taxiuri.

La fiecare pas își redobândea demnitatea.

Era din nou printre oameni.

Janusz ceru să fie lăsat pe strada Breteuil, aproape de vechiul tribunal. Plăti cursa și măsură din priviri clădirea. Cu colonadele și frontoanele lui conice, se asemăna cu clădirea Adunării naționale franceze, un model la scară mai mică. După șofer, tribunalul de mare instanță se găsea în spatele acestui edificiu. Intrarea lui din stânga dădea în strada Joseph-Autran.

Ocoli tribunalul și descoperi o alee pietonală. Intrarea la secția de Drept penal era în mijloc, marcată de o poartă din structuri metalice roșii. Planul lui era simplu. Va aștepta ora prânzului. Va intra în clădire. Va urca la etajul cu judecătorii de instrucție. Va găsi biroul lui Pascale Andreu. Se va strecura înăuntru și va lua dosarul despreuciderea lui Icar. Enunțată astfel, misiunea părea ușoară. În realitate, era o *misiune imposibilă*.

Trecu de poartă. Polițiști asigurau paza. Aruncă o

privire înăuntru. Un sas de securitate bara intrarea. Gentile și servietele erau controlate cu raze X. Fiecare vizitator trebuia să treacă prin detectorul de metale și să prezinte un document de identitate. Nu se intra la tribunal ca la moară.

Ca să își dea timp de gândire, ocoli clădirea în întregime. Îl aștepta o surpriză. În spate, o a doua intrare, din strada Grignan, era destinată angajaților. Judecători și avocați circulau prin această intrare fără să se împiedice de detectoare, uitând uneori și să-și mai arate insigna.

Ușa aceasta era singura lui soluție.

Se uită la ceas. Ora prânzului. Mai întâi trebuia să ascundă geanta de voiaj. Se îndepărtă de zonă și găsi o poartă care dădea într-o curte. Intră, găsi casa scărilor. Pătrunse în ea și ascunse bagajul sub primele trepte.

La întoarcere se gândi că îi lipsea în schimb un accesoriu: o servietă. Intră într-un supermarket și alese un model de plastic, pentru copii, care să îi faciliteze intrarea. Trecu pe lângă o benzinărie care îi mai dădu o idee. Se reîntoarse și găsi ceea ce căuta: mănuși de plastic fine.

Ascuns după o poartă, își reluă supravegherea. Judecătorii și avocații ajungeau în grupuri. Unii doar își arătau insignele. Cea mai mare parte intra discutând sub privirea indiferentă a paznicilor din biroul de sticlă. Cu costumul și impermeabilul lui putea să se amestece într-unul din grupuri și să treacă neobservat. Nu îi era nici frig și nici frică. Simțea doar un amestec de senzații: nerăbdare, adrenalină, determinare...

Trei bărbați în costume se îndreptau spre poartă. Se luă după ei. Se auzeau râsete, saluturi, foșnet de materiale. Janusz nu vedea nimic. Fără să știe cum, se pomeni în interiorul tribunalului.

Merse la întâmplare, fără să încetinească, cu servieta în mână. Picioarele îi pluteau, mâinile îi tremurau un pic. Strecură una dintre ele în buzunarul impermeabilului și

cu cealaltă ținea strâns mânerul servietei sale goale. Panouri clipeau prin fața ochilor lui: SALA DE AUDIERI, CAMERA CIVILE. Nicio indicație despre etajul judecătorilor de instrucție.

Reperă din priviri ascensoarele. Doar acolo, în picioare, în fața cabinelor deveni conștient de locul din jur. O sală imensă cu dale albe, pe deasupra cu structuri de metal roșii.

Ușile glisante cromate se deschiseră. Un bărbat în cămașă albastră ieși din ascensor, cu pistol la centură. Un gardian.

— Scuzați-mă, zise Janusz, caut secția de instrucție.

— La trei.

Se năpusti în cabină. Ușile se închiseră. Apăsă pe buton. Mâna încă îi tremura, umedă de transpirație. Își șterse degetele de pulpanele impermeabilului, apoi își aranjă părul în oglindă. Fu aproape surprins că figura lui era tot aceeași. Frica lui era invizibilă.

Ușile se deschiseră. Janusz descoperi un culoar din PVC slab luminat. Efectul era straniu: pardoseala din linoleum era mai luminoasă decât plafonul. Ca și cum martorii și suspectii convocați nu s-ar fi uitat decât la încălțările lor. La dreapta, o ușă de ieșire în caz de avarie marcată: INTRAREA INTERZISĂ. Câțiva metri la stânga și apoi un unghi drept. Janusz o luă pe acolo.

Ajunse la o sală de așteptare unde stăteau răbdătoare câteva persoane cu convocările în mână. Pentru a ajunge pe hol trebuia să treci de „check-point”-ul secretarei și să prezinți patalamaua.

Pentru moment, biroul era gol. Janusz încercă să deschidă ușa de sticlă. Închisă. Mai multe persoane din sală îi arătară prin semne o sonerie fixată aproape de clanță. Era suficient să apeși și secretara de serviciu își făcea apariția.

Janusz le mulțumi cu un gest al mâinii și se răsuci pe călcâie. Se întorcea spre ascensoare, blestemându-și naivitatea și lipsa de idei. Apăsase pe buton când observă

că ieșirea de avarie era întredeschisă. Nu își credea ochilor. Șansa. Se apropie. Limba broaștei era scoasă și împiedica ușa să se închidă. Fără să ezite, trecu dincolo și ghici: magistrații foloseau această ușă pentru a ajunge direct la ascensor fără să mai dea ocol întregului etaj.

În continuare pereți de PVC. În continuare scări prost luminate. Dar de data asta o mulțime de uși. Defilau prin fața lui precum cărțile de joc. Pe cea de a șasea găsi numele pe care îl căuta: PASCALE ANDREU.

Aruncă o privire în dreapta, o privire în stânga. Nimeni. Ciocăni. Niciun răspuns. Îl treceau toate apele. Bătu din nou și mai tare. Niciun zgomot în interior. Își puse mânușile și, cu ochii închiși, apăsă pe clanță. Oricât de nebunesc ar fi părut, biroul nu era încuiat.

În secunda următoare era înăuntru. Închise ușa fără zgomot. Se sili să respire încet și inspectă camera. Biroul lui Pascale Andreu semăna cu o baracă de șantier. Pereți de plastic. Mochetă ieftină. Mobilier metalic. În fundul camerei, o fereastră. La stânga, o ușă, care se deschidea cu siguranță spre camera grefierei.

Janusz se apropie de biroul unde erau mormane de documente. Reflectă. Poate că magistrata fusese deja contactată de poliția din Bordeaux. Poate că procedura în cazul lui Tzevan Sokow fusese deja dezgropată. În acest caz, dosarul ar fi trebuit să fie la îndemână. Puse jos servieta și scoase carnetul pe care notase numărul dosarului de instrucție SOKOW: K095443226. Memoră ultimele cifre – toate dosarele începeau cu aceleași cifre –, apoi verifică numerele de pe dosarele de pe birou. Niciunul nu avea acest număr.

La întâmplare, începu să răscolească biroul. Cămăși. ACTE ÎN CURS. ORDONANȚE DE TAXE. CERERI DE COPII. Plicuri ce conțineau curierul deținuților. Note de atenționare a unor experți și a altor polițiști însărcinați cu anchete. *Nimic pentru el.*

Deschise dulapul din dreapta. Niciun 443226. Uciderea lui Tzevan Sokow data din luna decembrie. Prea

proaspătă ca să fie clasată în alte arhive mai îndepărtate. Prea veche ca să fie în afaceri în curs. La grefieră?

Trecu în camera alăturată. Același spațiu, dotat cu mai multe dulapuri care gemeau de hârtii. Janusz începu cu primul din stânga și se apucă să verifice cotele, mai întâi de pe rândul de sus.

Era la al treilea rând, când cineva bătu la ușă. Îngheță și i se tăie răsuflarea. Bătăi din nou. Janusz rămase lipit de mochetă. Avea impresia că se va dizolva într-o baltă de teroare. Întoarse capul și privi ușă. Cineva apăsa clanța.

Printr-un nou miracol, grefiera își încuiase ușă. Janusz fu încercat de o ușurare confuză, apoi își spuse că vizitatorul va repeta aceeași mișcare și la ușa vecină. Și atunci e pierdut. Nu își dusesese gândul până la capăt, când auzi din nou ciocănituri la ușă. Mai îndepărtate.

— Doamna judecător?

Clanța fu apăsată. Pași. În cameră. Janusz nu mai respira. Din baltă devenise stană de piatră. Câteva secunde. Simțea prezența de partea cealaltă a ușii. Peretele i se părea la fel de subțire ca un pergament. Inima i se oprise în loc.

Apoi, auzi – sau crezu că aude un pocnet ușor. Un dosar sau un plic pus pe birou. Pași din nou. Broasca de la ușa care se închidea ușor. Vizitatorul plecase.

Janusz pipăi și găsi un scaun să se așeze. Se prăbuși pe el. În mișcare, spatele lui atinse o etajeră. Doborî mai multe dosare cu un zgomot care i se păru îngrozitor.

Când le adună de pe jos, cifrele de pe unul dintre ele îi săriră în ochi. K095443226. PROCEDURA CRIMINALISTICĂ. PLÂNGEREA CONTRA X. TZEVAN SOKOW. O ștampilă bara coperta în diagonală: COPIE.

Desfăcu elasticul, deschise dosarul, scoase conținutul. Fără să îl citească, trecu în celălalt birou și îl puse în servietă. Își scoase mâinile din servietă. Bătăile inimii i se păreau asurzitoare. În același timp se simțea și invincibil. Triumfase încă o dată. Ca prima oară în biroul lui Anaïs Chatelet. Nu îi mai rămânea decât să iasă din buncărul

plastifiat.

Același drum în sens invers. Chemă ascensorul, lăsând o amprentă umedă pe inox. O secundă. Două secunde. Trei secunde... Fiecare zgomot părea amplificat. Murmurul îndepărtat al convocațiilor. Hârâitul mecanismului. Trântirea unei uși de sticlă... În același timp, totul suna ca de pe fundul apei.

Ascensorul nu mai venea. Fu tentat să coboare pe scări, dar nu știa unde este casa scărilor. Ușile se deschiseră. Trei bărbați coborâră. Janusz se îndepărtă strângând, deși încerca să se abțină, servieta la piept. Tipii nu îi acordară nicio atenție. Se năpusti în cabină și expiră cu toată forța. Ardea peste tot.

Își scoase impermeabilul și îl puse pe braț.

Parter. Armăturile roșii ale tavanului îi păreau mai joase și mai primejdioase. Funcționarii, judecătorii, avocații se întorceau de la masă. Mulțimea se rărea în sala pașilor pierduți. Janusz își aminti în extremis un amănunt: intrarea din strada Grignan funcționa doar într-un singur sens. Toată lumea ieșea prin rue Joseph-Autran.

Dădu colțul și se ciocni de o echipă de polițiști. Se scuză cu o voce sugrumată. Nimeni nu îi acordă atenție. Încă cincizeci de metri. Acum pericolul țâșnea dinspre sol. Mergea pe un teren minat. Dintr-o clipă în alta situația îi va exploda în față. Camerele de supraveghere îl reperaseră. Tribunalul era înconjurat. Sticleții căutau peste tot...

Încercă să-și alunge gândurile și se forță să lase mâna în jos ca să ducă servieta cum trebuie în lungul piciorului. Douăzeci de metri. Zgomotul de fond din jurul lui nu înceta să se amplifice. Zece metri. Va reuși. Cu dosarul de instrucție al uciderii lui Icar la el în servietă. Din nou triumfase. Din nou...

Nu avu timp decât să o cotească la stânga. Prin geamul sasului o văzu pe Anaïs Chatelet care se întorcea la tribunal împreună cu o brunetă în taior – fără îndoială, Pascale Andreu. Pierdut, se întoarse în sens invers. Mergea spre mijlocul sălii când îi auzi distinct vocea:

— MATHIAS!

Nu se putu opri și îi aruncă o privire peste umăr. Anaïs se repezi prin detectorul de metale, declanșând soneria de alarmă, agitând legitimația de polițist spre paznici.

Janusz se răsuci din nou, forțându-se să nu grăbească pasul. Costumul negru, impermeabilul, servieta făcură restul. Putea să se amestece în mulțime. Putea să ajungă la o altă ieșire...

Vocea lui Anaïs se ridica sub grinzile metalice:

— Opriți-l! Bărbatul în negru! Blocați-l!

Nu obținu nicio reacție. Toți bărbații din jurul lui erau îmbrăcați în costume de culoare închisă. Toți se priveau amuțiți, căutând semne de panică la un altul. Janusz îi imită, cu scopul de a fi exact *ca ei*.

Anaïs striga în continuare:

— OMUL ÎN NEGRU! CU UN IMPERMEABIL PE BRAȚ!

Cu un gest reflex, Janusz îndoi impermeabilul și îl înghesui sub braț. Totul fremăta în jurul lui. Oamenii alergau, strigau. Grinzile roșii coborau tot mai mult. Solul tremura. Zgomotul vocilor îl acoperea.

— OPRIȚI-L!

Polițiștii ținteau acum cu pistoalele la întâmplare. Vizitatorii, la vederea armelor, se trânteau la pământ urlând, acoperind vocea lui Anaïs. Janusz mergea în continuare, aruncând în jur priviri panicate, ca și ceilalți. O ieșire. Trebuia să găsească o ieșire...

Din nou nu se putu abține și aruncă o privire în urma lui. Anaïs avansa în goană, cu amândouă mâinile pe pistolul îndreptat spre el. Avu un gând aiurea. Absurd. Nu văzuse niciodată ceva atât de sexy.

O ieșire de urgență chiar în stânga lui.

Se repezi.

Apăsă pe bara rotativă, când o auzi strigând fără îndoială spre polițaii aflați nu departe de el:

— În spatele vostru! UȘA! ÎN SPATELE VOSTRU!

Janusz era deja de cealaltă parte. Cu o lovitură de picior împinse bara de siguranță și blocă ieșirea de urgență. Nu îi mai rămânea decât să alerge. Se găsea în clădirile auxiliare ale tribunalului. Un culoar de ciment gol, luminat de lămpi. Un colț. Un culoar nou. Conștiința îi era risipită, pulverizată în cele patru colțuri ale universului.

Singurul lui punct de sprijin era o imagine. Care revenea, izbindu-i creierul. Anaïs Chatelet. Mâinile ei albe încheștate pe patul automatului. Linia suplă a taliei sale. O mașină de război. O mașină pe care o dorea.

În fața lui, o altă ușă batantă. Era pe cale să ajungă la ea, când se ciocni de un bărbat apărut de nicăieri. Avu două secunde de ezitare, apoi țeava unei arme în fața ochilor.

— Nu mișca!

Janusz încremeni, cu ochii plini de lacrimi. Văzu o uniformă, o față neclară, gesturi confuze.

Privirea lui implora în tăcere:

„Lăsați-mă să plec... vă rog...”

Redeveni brusc lucid. Înțelese că gesturile gardianului nu formau un ansamblu coerent. Tipul era la fel de stupefiat ca el. Încerca să îl ochească și în același timp să folosească stația. Și nu se descurca.

În clipa următoare, el era cel a cărui față implora. Janusz lăsase servieta, scosese cuțitul și îl proptise pe sticlele de perete. Îi ținea acum cuțitul la gât.

— Lasă arma jos.

Zgomotul pistolului pe podea puse punct frazei sale. Nicio rezistență. Fără să slăbească priza, controlează centura caraliului cu mâna stângă. Scoase stația și o puse în buzunarul hainei. Se aplecă și luă arma, ținând cuțitul mereu în poziție. Abia apoi se îndreptă și își privi dușmanul – cătușele străluceau la brâu într-un suport cu

agrafă.

— În genunchi.

Omul nu mișcă. Janusz schimbă mâna și înfipse țeava automatului în gâtul gardianului. Un fel de al șaselea simț îi spunea că pistolul nu era încărcat. Trase de culasă, ca să lase un glonț să urce pe țeavă.

— Pe burtă. Jur că nu glumesc.

Celălalt se întinse fără un cuvânt.

— Măinile la spate.

Omul se execută. Janusz luă cătușele cu mâna stângă. Prinse una din încheieturile tipului și se auzi un țăcănit. Fu surprins de fluiditatea mecanismului. O luă și pe a doua și o prinse de cealaltă.

— Unde sunt cheile?

— Ce...

— Cheile de la cătușe.

Omul clătină din cap:

— Nu le avem la noi niciodată.

Îl plesni cu arma. Sângele țâșni. Tipul se ghemui la perete și bolborosi:

— În buzunarul din stânga.

Janusz le luă. Îi mai dădu una în cap. Spera să îl doboare, dar nu era așa ușor. Evaluă timpul de reacție al victimei, abia amețită. Cu mâinile la spate, rănit, singur pe culoarul blocat, îi vor trebui mai mult de cinci minute să găsească ajutor.

Își luă impermeabilul și servieta. Fără să stea pe gânduri, strecură arma la spate și culese de pe jos Eickhorn-ul. Nu mai era o curea, ci un arsenal. Bărbatul se uita la el înfricoșat. Janusz se făcu că îl lovește din nou. Polițaiul își trase capul între umeri.

Cât se mișcă acesta, Janusz se întorsese pe călcâie. Fugea cât putea în căutarea unei ieșiri. Simțea cum îi intra țeava între vertebre. Senzația era îmbătătoare.

Știa acum că își va salva pielea.

Nu conta cum.

Străbătând străduțele mici, se trezi din nou pe Canebière. Drept în fața comisariatului central de la Noailles. Dube, mașini de poliție, mașini obișnuite demarau într-un zgomot infernal. Polițai cu mâna la armă alergau spre mașini, se aruncau prin portierele deschise, după care plecau în scârțâit de cauciucuri. Sirenele preluau ștafeta. Janusz strânse servieta la piept. Tot ce respira și purta o uniformă în Marsilia era sigur pe urmele lui.

Se opri sub un portic. Nici vorbă să își recupereze geanta. Aruncase stația în prima pubelă pe care o întâlnise. Nu îi mai rămâneau decât cuțitul, arma gardianului și dosarul. Să plece din Marsilia... Să găsească o ascunzătoare... Să studieze dosarul de instrucție – cu calm... Să descopere o nouă pistă. Era singura modalitate de a-și dovedi nevinovăția – *dacă era nevinovat...*

Vacarmul sirenelor se îndepărta. Polițiștii cercetau deja cartierul tribunalului. Misiunea de căutare fusese lansată. Fața și semnalmentele sale urmau să apară în toată presa. În câteva minute nu va mai putea să facă niciun pas în oraș. Acțiune imediată.

Observă de partea cealaltă a bulevardului un magazin de confecții ieftine. Traversă cu ochii în pământ. O nouă sirenă se auzi. Se trase în spate încremenit. Un tramvai, bloc de putere și oțel, îi defilă prin fața ochilor. Sirena nu fusese decât o avertizare a conductorului. Privi cum vagoanele dispăreau clătinându-se.

După care își compuse cea mai banală mină posibil și intră în magazin. O vânzătoare veni spre el. Își trase sufletul și îi explică. Pleca la schi și avea nevoie de un pulover, un hanorac și o căciulă. Zâmbet. Avea toate astea, și chiar mai mult!

— Mă las pe mâna dumneavoastră, reuși să mai adauge.

Se repezi în cabina de probă. Aproape imediat, tânăra femeie se întoarce cu brațele pline de hanorace, pulovere și căciuli.

— Cred că aceasta este mărimea dumneavoastră.

Janusz puse mâna pe haine și trase perdeaua. Alese tonurile cele mai neutre. Un pulover bej și o canadiană de culoarea ciocolatei, o căciulă neagră până la urechi. În oglinda cabinei se vedea un omuleț de zahăr. În orice caz nu mai corespundea semnalmentelor fugarului de la tribunal.

Asigurându-se că nimeni nu putea să îl vadă după perdeă, ascunse cuțitul și pistolul în buzunarele hanoracului.

— Le iau pe acestea trei, spuse, ieșind din cabină cu servieta în mână.

— Sunteți sigur de culori?

— Sigur. Vă plătesc numerar.

Vânzătoarea ȋopăi până la casă.

— Vreți o sacosă pentru haină și impermeabil?

— Dacă sunteți drăguță, mulțumesc.

Două minute mai târziu mergea pe Canebière spre străzi mai discrete. Trecu pe lângă o pubelă și aruncă plasa de la magazin în ea. Avea impresia că de fiecare dată scapă de balast pentru a zbura mai bine. Doar că nu decola niciodată.

O luă pe Saint-Louis și traversă rue du Pavillon. Se întoarce spre dreapta și știu din instinct că era în coborâre spre Vechiul Port. *Nu era o idee bună.* Ezită, când un scrâșnet de frâne îi risipi gândurile. Polițai ieșeau dintr-o dubă și alergau spre el. Se răsuci și o luă la fugă. De data asta era terminat. Mugetul sirenei se ridica în cele patru colțuri ale cartierului. Stațiile transmiteau mesajul: Janusz a fost reperat. Orașul era un urlet – care îi semna condamnarea la moarte.

Se împiedică de un trotuar, evită căderea și se trezi într-un gang. Alergă prin el, strângând mereu servieta de elev, convins că totul era în zadar. În clipa aceea văzu, ca

în poveștile cu zâne, un abur care se ridica. Își șterse sudoarea de pe față și văzu o gură de canal pe jumătate deschisă, protejată de bariere. Știu în adâncul sufletului că soluția era acolo. O luă spre ea, căutându-i din priviri pe cei de la canalizare.

Îi văzu la treizeci de metri. Cu cizme și căști, fumau și cumpărau sendvișuri râzând. Sări peste bariere, dădu capacul la o parte cu o lovitură de călcâi, coborî scara zicându-și că toate aceste șanse erau semne de la Dumnezeu. Semne care îi dovedeau nevinovăția. Coborî în tenebre.

Pământ sub picioare. O luă la dreapta pe conductă, își scoase căciula și merse evitând mizeria care se scurgea prin mijloc. O nouă scară. Apoi o alta. Rețeaua de canale a Marsiliei nu era doar subterană – era și *verticală*.

Mai dădu de o scară, mai coborî o dată, ajunse la un patruleter imens de ciment, deasupra căruia se găseau pasarele. Un fel de sală a mașinilor, luminată cu neoane, unde se aliniau cisterne, conducte, tablouri de comandă. Nu făcuse trei pași când observă un bărbat, cu spatele, privind calcule pe ecranul unui laptop. Tipul părea surd – nu tresărise la sosirea lui. Janusz se apropie și înțelese. Cu căștile în urechi, tipul scoase capul de sub casca de protecție.

Janusz îi puse țeava pistolului în ceafă. Omul înțelese imediat. Cu un gest reflex, își scoase căștile și ridică mâinile.

— Întoarce-te.

Omul se răsuci. Când văzu țeava pistolului ațintită spre fața lui, nu manifestă niciun semn de frică. Doar o lungă tăcere. Într-o salopetă gri, încălțat cu cizme și pe cap cu cască, semăna cu un scafandru pe fundul mării. Avea încă în mână terminalul și marcatorul atașat.

— Mă... mă veți ucide? întrebă după câteva secunde.

— Nu și dacă faci ce îți spun. Există vreo ieșire?

— Sunt destule. Fiecare galerie se deschide pe mai multe guri de acces. Cea mai apropiată este...

— Care este cea mai îndepărtată? Care să ne scoată din Marsilia?

— Cea a principalului canal colector, care se varsă în golful Cortiou.

— Să mergem.

— Sunt șase kilometri!

— Atunci să nu pierdem timpul.

Omul lăasă încet mâinile în jos și se îndreptă spre un dulap de metal.

— Iau o cască. Trebuie să o puneți.

Deschise ușa de metal. Janusz îl prinse de umăr și îl îndepărtă. Luă singur o cască și și-o puse pe cap cu o mână.

— Luați și măști, adăugă celălalt cu o voce calmă. Sunt gaze acide.

Janusz ezită în fața echipamentului. Erau cizme, salopete, măști de gaze, butelii de metal... Tipul făcu un pas înainte.

— Îmi dați voie?

Tehnicianul alese două modele care aminteau de vechile măști de gaze din războiul din 1914, versiunea modernă. Îi întinse una lui Janusz. Apoi luă o pereche de cizme.

— Cu astea vă veți simți mai bine.

Omul era anormal de atent și de sigur pe el. Janusz intră din nou în panică. Atitudinea aceasta oare ascundea o capcană? Oare a declanșat vreo alarmă? Cântări problema. Era forțat să aibă încredere în tip.

În timp ce se echipa, celălalt îl întrebă:

— Ce ați făcut?

— Un lucru trebuie să știi: nu mai am nimic de pierdut. Ai stație?

— Nu. Există doar o centrală pe care o putem folosi pentru a contacta alte echipe. Pot și să trimit un mesaj de pe laptop.

— Lasă totul aici. Absența îți va fi remarcată?

— Aș vrea eu... Dar în galeriile astea nu sunt decât un

șobolan printre alții. Cobor, verific, urc. Nimănui nu îi pasă.

Imposibil de spus dacă blufa. Janusz schiță un gest cu pistolul:

— Să mergem.

O luară prin tuneluri. Fiecare o copie fidelă a celui de dinainte. Janusz transpira din abundență – domnea în conductele astea o căldură blândă, puternic mirositoare, abjectă.

Nu îi trebui prea mult să înțeleagă indiferența individului. Tipul suferea de monomanie. Meseria era obsesia lui. Făcea corp comun cu labirintul său. Pe drum, începu să vorbească. Și continuă să vorbească. Despre rețeaua subterană de conducte. Despre istoria Marsilieii. Despre pestă. Despre holeră...

Janusz nu îl asculta. Vedea șobolanii alergând pe țevi la înălțimea capului lor. Vedea defilând nume de străzi. Dar nu bătuse atât de mult Marsilia ca să se poată orienta. Era obligat să îl urmeze orbește pe omul-șobolan care își târa cizmele prin mizeria de pe mijloc.

Pierduse noțiunea de timp și de spațiu. Întreba din când în când:

— Mai e mult?

Celălalt mormăia ceva, după care își relua discursul istoric. Un nebun. O dată, o singură dată Janusz observă o schimbare printre conducte. Șobolanii fură brusc mai numeroși, viermuind la picioarele lor, sărind unii peste alții, urcând spre tavan. Chițăiturile lor ricoșau în pereți în mii de ecouri.

— Baumettes, comentă omul canalelor. Închisoarea. O sursă minunată de rahat, de deșeuri, de căldură...

Janusz merse printre șobolani în vârful picioarelor. Mai departe, tunelul se lărgea și devenea un canal întunecat. Avansau în apă, în rahat – până la genunchi.

— Un bazin de decantare care permite acumularea materiilor dense. Puneți-vă masca. Emanările încep aici. Sunt periculoase deoarece mirosul nostru nu le

detectează și sunt mortale.

Mergeau prin rahat. Janusz nu mai auzea decât zgomotul propriei respirații, amplificat prin sistemul măștii. Avea în gură un gust de metal și de cauciuc. Un șir de neoane își proiectau umbrele înghețate pe zidurile umede. Un kilometru mai încolo, decorul se schimba din nou. Puteau să urce pe niște fire de apă înguste în timp ce bazinul se lărgea.

Stăpânul locurilor își scoase masca.

— E-n regulă, spuse el.

Janusz trase prima gură de aer ca un înecat care revine la viață. Înghiți în sec și puse eterna întrebare:

— Mai e mult?

Celălalt se mulțumi să-i arate cu degetul. La capătul tunelului se vedea o lumină neobișnuită. Nu deschisă, ci oglindită în apele negre. Mici romburi risipite la suprafață ca niște fragmente de mică.

— Ce este?

Omul canalelor scoase lanțul cu chei:

— Soarele.

Janusz și tehnicianul se puseră de acord. Omul avea o mașină garată în parcare de la stația de epurare. Îl va lăsa într-unul din sate, la alegerea lui, iar apoi cei doi bărbați vor uita amândoi că s-au întâlnit vreodată.

Fără cască și fără mască, tipul dădea la iveală o față bronzată și brăzdată de riduri. Arpentorul din fundul pământului avea nevoie în weekenduri să pescuiască sub cerul liber. Stăteau în picioare pe faleza de deasupra marelui canal colector al Marsilieii. În fața lor, sub lumina albastră, marea se desfășura la 180 de grade. De la un capăt la altul, valurile se izbeau de spatele unor insulițe negre, producând liziere de spumă argintie. Viziunea era minunată, dar duhoarea era insuportabilă.

Dacă te aplecai peste marginea falezei, descopereai

realitatea golfului Cortiou: grămezi de spumă gălbuie, șiroaie de rahat, trene de deșeuri care se amestecau cu valurile indigo. Mii de pescăruși se învârtteau deasupra acestei ciorbe în căutarea fericirii printre tonele de resturi care se evacuaui zi și noapte.

— Kangooul meu este acolo. Te las undeva și apoi adio.

Janusz zâmbi când îl auzi tutuindu-l. Își pusese pistolul la spate și alesese soluția cea mai comodă: să aibă încredere în scafandru mizeriei.

— Tu conduci. Adăugă de formă: Și fără înșelătorii.

— Dacă aș fi vrut să te înșel, ai fi înotat și acum prin vreun deversor.

Janusz era de acord. Cu singuraticul ăsta chiar avusese noroc. Omulețul răspânda puțin un aer de marginal, de revoltat. Un șobolan al contraculturii... Se schimbară și urcară în mașina care emana un parfum discret, în dezacord complet cu miasmele scursorilor.

Șoferul o luă în direcția opusă Marsiliei, urmând indicatoarele spre Cassis. Pe parcursul primului kilometru, Janusz studie cu atenție ruta și litoralul, apoi renunță. Întrebarea nu era „unde?”, ci „ce?”. Nu știa nici unde merge și nici care era obiectivul lui. Ideea aceasta îi aduse aminte de singura cale de urmat.

Deschise servieta și puse mâna pe copertile ce purtau numărul K095443226.

— Încotro o iau? întrebă celălalt ca și cum ar fi fost vorba de un plan cu indicații precise.

— Tot înainte, îi răspunse Janusz.

Primul compartiment conținea fotografii de la locul crimei. Era spectacolul cel mai de necrezut pe care îl văzuse vreodată – cu excepția fotografiilor cu Minotaurul. Un cadavru negru, scheletic, într-o postură de martir, privea cerul, așezat pe spate pe rocile de culoare gri ale golfului. De-o parte și de alta a corpului, două aripi imense se desfășurau arse de foc, împrăștiind pene calcinate și resturi de ceară.

Trecu la rapoartele sticleților, făcute sul. Poliția din

Marsilia nu făcuse lucrurile pe jumătate. Refăcuseră cum își petrecuse Sokow zilele dinaintea uciderii lui. Restabiliseră originea lui și creaseră un profil al personalității sale. Un refugiat din Est, versiunea punk plus câine. Lucraseră cu cei de la stupefiante pentru a descoperi originea heroinei din venele lui. Nu descoperiseră nimic.

Mai mult, cercetaseră indiciile indirecte ale crimei. Aripile. Ceara. Penele. Contactaseră fabricanții de deltaplane, vânzătorii de ocazie, „spargerile” având ca scop genul ăsta de materiale. În regiunea Marsilia, apoi în toată Franța. Fără rezultat. Interogaseră producătorii de ceară de albine din regiunea Var și departamentele învecinate, și pe clienții lor. Nimic. Cercetaseră producătorii de pene precum acelea folosite de criminal – pene de gâscă albă. Sunaseră atât la fermele de creștere, cât și la principalii cumpărători ai acestei materii prime la nivel de Franța – fabricanți de saltele, de haine, de mobilier. Nu obținuseră nimic. Nici un singur client suspect. Nicio comandă mai deosebită în luna de dinainte de crimă.

Îți venea să crezi că asasinul își fabricase singur produsele pe care le folosisese...

Aceste dovezi de discreție îi redară încrederea. Nu putea fi el cel care pusese toate astea la cale. Și în niciun caz *inconștient*.

— OK, zise muncitorul, suntem la Cassis. Ce fac?

— Mergi mai departe.

Deschise ultimul compartiment.

Era consacrat singurului martor al crimei, în afara celor doi plimbăreți care descoperiseră cadavrul: Christian Buisson, supranumit Fer-Blanc. O veche cunoștință. Polițiștii nu fuseseră mai eficienți decât Shampooing și el însuși. Nu îl mai găsiseră pe nebun, deși trecuseră prin sită lumea cerșetorilor. Căutaseră la vagabonzi prin adăposturi, la cantinele sociale, la spitale – nici urmă de omul cu creierul de metal.

Obținuseră totuși o informație capitală pe care Janusz nu o știa. Christian Buisson era bolnav. Foarte bolnav. Un cancer îi devoră ficatul, ca urmare a unei hepatite C cu care se molipsise în anii din urmă.

Sticleții obținuseră această informație de la un medic binevoitor, Éric Enoschsberg, venit de la Nisa, aparținând asociației Mediciei Străzii. Concluzia ultimului raport deriva de aici: Christian Buisson era mort pe undeva, pe un pat de spital sau sub un carton, un mort anonim.

— Găsește-mi o cabină telefonică, îi spuse șoferului.

— Doctor Enoschsberg?

— La telefon.

— Sunt comandantul poliției de la secția centrală din Bordeaux.

— Despre ce este vorba?

Janusz cumpărase o cartelă telefonică împreună cu muncitorul. „Bodyguardul” lui bătea acum trotuarul în fața cabinei telefonice, fără să manifeste vreo intenție de a fugi sau de a face vreun gest suspect. Janusz îi promisese că va trage fără să ezite dacă îl dădea de gol.

— Aș vrea să vă vorbesc despre unul dintre pacienții dumneavoastră, Christian Buisson. Toată lumea îi spune Fer-Blanc.

— Am răspuns deja la toate întrebările colegilor dumneavoastră anul trecut, în decembrie.

— Au apărut fapte noi. Ucigașul a mai lovit o dată. La noi în oraș.

— Și?

— Vă sun ca să completăm ancheta.

Se lăsă tăcerea. Janusz nu îl plasă pe Enoschsberg în categoria de suporter al poliției. Numărul lui de mobil era trecut la începutul procesului-verbal al audierii sale.

— Ați declarat că l-ați tratat pe Christian Buisson vara trecută și...

— Tratat este mult spus. În starea în care era...

— Exact. Colegii mei nu l-au mai găsit pe Fer-Blanc. Au ajuns la concluzia că omul a murit fără să fie identificat. Mă întreb dacă l-ați mai revăzut pe acest pacient în săptămânile de după anchetă și...

— L-am mai văzut, da.

Lui Janusz i se tăie răsuflarea. Sunase la acest doctor doar ca să nu spună că nu a făcut-o.

Și iată că peștele mușcase.

— Când, mai exact?

— La începutul lui ianuarie. O consultație la Toulon.

O nouă pauză. Doctorul părea să ezite.

— Anchetatorii mi-au cerut să îi sun dacă am noutăți, dar nu am făcut-o.

— De ce?

— Pentru că Fer-Blanc agoniza. Nu voiam ca sticleții, vreau să spun colegii dumneavoastră, să îl mai chinuie și ei.

Janusz mimă empatia:

— Înțeleg.

— Nu, nu cred. Christian nu era doar pe moarte, dar îi era și frică. Era clar că văzuse ceva care îl punea în primejdie. Ceva ce, la momentul acela, colegii dumneavoastră nu au luat în considerare.

— Vreți să spuneți... fața asasinului?

— Nu știu, dar din ziua aceea se ascundea. Era groaznic. Era pe moarte și se târa ca un gândac...

— L-ați internat?

— Urma tratamentul cu paliative.

— Este deci mort?

— Nu.

Janusz strânse pumnul dincolo de geam.

— Unde este?

— Știam un loc la Nisa. M-am ocupat de toate. De la mijlocul lui ianuarie, are liniște. E la adăpost.

— UNDE ESTE?

Janusz regretă imediat întrebarea și, mai ales, tonul pe

care o rostise – urlase. Doctorul nu răspunse. Era exact ceea ce nu voia: un sticlete care să vină pe capul bietului amărât care trăgea să moară.

Dar, surprinzător, omul capitulă:

— E la Penitenți. Penitenții din Arbour de Nice.

— Cine sunt? Un ordin religios?

— O confrerie foarte veche, care datează din secolul al XII-lea. Are ca misiune îngrijirea bolnavilor pe moarte. M-am gândit la ea pentru Fer-Blanc.

— Are un spital?

— Apartamente de coordonare terapeutică. Locuri unde li se acordă săracilor un însoțitor...

— Unde se află?

Enoschsberg ezită pentru ultima oară. Dar nu putea să se oprească la mijlocul drumului.

— Bulevardul Republicii, la Nisa. Nu știu ce vreți să îl întrebați, dar sper că este important. Sper totodată că îi veți respecta starea în care se află.

— Mulțumesc, doctore. Credeți-mă, este o problemă capitală. Vom acționa cu maximum de blândețe și respect.

După ce închise, înțelese că propria cacealma prefigura exact ce urma să se întâmple. Potera din Bordeaux și Marsilia va redeschide cazul Icar. Printre ei se va găsi unul care să-și amintească de doctorul Eric Enoschsberg și să obțină aceeași informație.

Anaïs Chatelet se uita la ușa încuiată din fața ei. O aduseseră aici, la comisariatul din Évêché, cum aduci un nebun în cămașă de forță la ospiciu. În jurul orei 15, când devenise evident că Janusz le mai scăpase o dată – chiar dacă fusese reperat și încercuit de mai multe patrulare, omul pur și simplu *se evaporase* –, Anaïs avusese o adevărată criză de furie.

Se descărcase pe propria ei mașină în care lovise cu

picioarele, apoi se luase de tipii din patrulele care îl localizaseră pe Janusz și îl scăpaseră. Le aruncase caschetele pe jos, le smulsese insignele, încercase să îi lovească. O dezarmaseră, îi puseseră cătușe. O închiseseră în biroul acela, ținând cont de poziția ei – ca să nu o pună în arest.

Acum era sub efectul Lexomilului. Luase doza maximă: două comprimate divizabile, pe care le luase ca pe ecstasy. Le pusese sub limbă și efectele începuseră să se simtă. Calmul de după furtună...

Stătea cu brațele încrucișate la birou, cu capul sprijinit de spătar, așteptând să ajungă la comisia de disciplină. Cu toate astea, dimineața începuse bine. Jean-Luc Crosnier, comandantul care condusese investigațiile în cazul uciderii lui Icar și care superviza acum căutarea lui Janusz, o întâmpinase cu amabilitate. Îi pusese un birou la dispoziție – cel în care era acum încuiată – și îi permisesese să consulte dosarul anchetei în întregime.

Nu găsisese nimic nou. O treabă bine făcută, dar care nu ducea la niciun rezultat. Ucigașul mitologic știa să își șteargă urmele. Polițiștii din Marsilia nu reușiseră să dea de niciun martor în afară de un cerșetor bețiv pe care nu l-au mai găsit după aceea. Nici să pună în evidență vreo probă, chiar dacă materialul utilizat fusese din belșug: scheletul deltaplanului, ceara, penele...

Pe de altă parte, nu mai era nicio îndoială: era același ucigaș. Modus operandi, heroina, scena simbolică – toate indicau aceeași nebunie. Anaïs nu remarcase decât o singură diferență: nicăieri nu era specificat că în cadavrul lui Tzevan Sokow ar fi fost mai puțin sânge decât cantitatea normală.

Anaïs nu uitase acest amănunt – se prelevaseră unul sau mai mulți litri de hemoglobină din cadavrul lui Philippe – chiar dacă asta nu explica nimic și nici nu ducea la nicăieri. Longo dedusese asta din paloarea cadavrului, lucru imposibil de constatat la cadavrul incinerat al lui Icar.

Pe la ora 11 și jumătate, după ce se pusese bine la punct cu elementele anchetei, Anaïs o sunase pe Pascale Andreu, magistrata desemnată ca judecător de instrucție, care acceptase să ia masa cu ea chiar în aceeași zi. Și, la întoarcerea de la restaurant, se petrecuse imposibilul. Janusz îi fugise de sub nas cu dosarul anchetei sub braț...

Era greu să-și imagineze ceva mai rău.

Pentru a doua oară în 48 de ore, lăsase să-i scape fugarul.

Deversat avea dreptate. Ar fi trebuit să profite de Marsilia iarna, să se plimbe pe plajă, nu să se amestece unde nu îi fierbea oala...

Se ridică de la birou și se scutură. Comisariatul de la Évêché era instalat în clădirea unui hotel particular din secolul al XIX-lea. Dar ea se afla în clădirea modernă alipită de clădirea monument, iar ferestrele dădeau spre catedrala Major. Edificiul bisericii, construit din două feluri de piatră, semăna, din cauza celor două culori – crem și ciocolatiu –, cu o prăjitură italienească.

Telefonul mobil îi sună. Își șterse lacrimile. Lacrimi nepăsătoare. Lacrimi de drogată care nu mai avea habar unde se afla. Trebuia să termine cu toate porcăriile astea chimice...

— Aici Deversat. Ce e cu porcăria asta? Vi s-a interzis oficial să participați la această anchetă.

— Și am înțeles.

— E prea târziu ca să mai înțelegeți. Sunteți acum implicată până în gât în rahatul ăsta.

— Cum adică „implicată”?

— Este suficient să vă faceți apariția ca Janusz să dispară.

Anaïs simți cum camera se întunecă în jurul ei.

— Mă bănuieți?

— Eu nu. Dar tipii de la inspectorat nu vor să se priveze de această plăcere.

Gâtul îi era uscat.

— A... a fost demarată o anchetă?

— Nu știu. M-au sunat. Vă așteaptă aici, la Bordeaux.

Povestea asta o va costa mai mult decât un simplu avertisment. Poliția poliției o să-i ia la puricat viața. Vor ajunge la Orleans și la metodele ei neortodoxe. La sănătatea sa psihică precară. La tatăl ei și trecutul lui de tortionar...

Vocea lui Deversat îi reveni în urechi. Tonul se schimbase. Mai cald. Aproape patern.

— O să te susțin, Anaïs. Nu pune prea mult la inimă. Ești încă tânără și...

— Lăsați-mă în pace!

Trânti telefonul. În același moment auzi cum se descuie ușa. Crosnier. Era un bărbos solid, cu un aer oarecum placid. Avea un surâs ironic, ascuns în barba căruntă.

— V-ați bătut joc de mine.

Tonul blând o sperie pe Anaïs: părea o nouă strategie de atac.

— N-am avut ce face.

— Ba sigur că ați fi avut. Trebuia să jucați cu cărțile pe masă și să-mi explicați situația.

— M-ați fi ascultat?

— Sunt sigur că ați fi știut să mă convingeți.

Crosnier luă un scaun, îl întoarse și se așeză călare pe el, cu brațele încrucișate peste dosar.

— Și acum?

Nu mai era pic de ironie în întrebare. Mai degrabă o bunăvoință obosită.

— Dați-mi dosarul lui Icar, îi ceru. Mai vreau să-l citesc o dată la noapte.

— De ce? Îl știu pe de rost. Nu o să găsiți nimic nou.

— Voi găsi ce căuta Janusz. Și-a asumat atâtea riscuri ca să îl sustragă de la judecătoria...

— Tocmai am vorbit cu ea la telefon. Parchetul o amenință că îi ia ancheta.

— De ce?

— Pentru că și-a povestit viața unei polițiste fără nici cea mai mică autoritate în cazul acesta. Pentru că și-a lăsat biroul deschis. Pentru că nu a pus dosarul redeschis într-un dulap încuiat. Au de unde alege.

Anaïs se gândi o clipă la această judecătoare extravagantă care o copleșise cu povești în timpul prânzului. Încă una care va avea un sfert de oră de rahat.

— Dați-mi dosarul, repetă ea. Doar în noaptea asta.

Crosnier zâmbi din nou. Avea o față de urs de pluș obosit, oarecum seducător.

— Individul ăsta – ce intenții are?

— Caută vinovatul?

— Nu e el?

— De la început am fost convinsă că e nevinovat.

— Și amprente de la gara din Bordeaux? Impostura? Fuga?

— Să-i spunem o reacție în lanț.

— Chiar mergeți contra curentului.

— Dați-mi o noapte. Încuiați-mă aici în birou. Măine-dimineață voi ști unde s-a dus Freire.

— Freire?

— Vreau să spun: Janusz.

Comandantul de poliție scoase un carnet mic și o serie de fotocopii. Le puse în fața lui Anaïs.

— Am găsit o geantă de voiaj sub o scară aproape de tribunal. Lucrurile personale ale suspectului. Documentele de identitate sunt pe numele de Freire. Aveți dreptate. Face o anchetă.

Întoarse documentele spre Anaïs:

— Este raportul autopsiei lui Tzevan Sokow. Nu știu cum l-a obținut.

Anaïs întinse mâna după carnet. Crosnier își puse deasupra mâna lui mare.

— Vă trimit dosarul întreg al lui Icar. Orice găsiți sau vă dă vreo idee, îmi spuneți și mie și vă întoarceți la dumneavoastră. Nu vă mai apropiați de această anchetă, e clar? Să fiți mulțumită că am aranjat cu albaștrii pe

care i-ați demolat.

Anaïs repetă pe un ton mecanic:

— Măine-dimineață. Vă dau informațiile și mă întorc acasă.

Crosnier își luă mâna de pe carnet și se ridică.

Nici unul, nici altul nu credeau în această promisiune de gascon.

În spatele ferestrei de la camera sa, Janusz era extrem de dezamăgit.

Îl părăsise pe omul canalelor la Hyères pe la cinci după-masa. Un șofer de taxi acceptase să îl ducă la Nisa. Un tip originar din Baie des Anges, care tocmai se întorcea acasă. 400 de euro acoperiseră cei 150 de kilometri ce despart cele două orașe, taxele de autostradă și combustibilul incluse.

Tot drumul, șoferul nu încetase să vorbească despre unul și același eveniment: carnavalul de la Nisa, care era în plină desfășurare în acea zi de 19 februarie. Janusz va vedea ce era de văzut. Defilări de care alegorice, bătai cu flori, un oraș pus pe jar timp de 16 zile!

Janusz nu asculta. Se gândea cum să se folosească de această circumstanță. Își imagina o confuzie generală. O mulțime mascată... Strigăte, culori, haos la orice oră din zi și din noapte... Polițiștii și serviciile de ordine depășite de spectacole și de public... Nu prea rău, din punctul lui de vedere.

Acum, că era acolo, înțelese că șoferul bătea câmpii. Îi promisese carnavalul de la Rio. Descoperise un oraș în hibernare, cu străzi reci și goale. Se refugiase într-un hotel de mâna a doua, Hotel Modern, pe bulevardul Victor-Hugo. Contempla artera care dormea în spatele chiparoșilor și al palmierilor. Nisa semăna cu un imens cartier de vilegiatură. Clădirile parcă erau vile balneare, amestecând epocile și stilurile, dar pe ansamblu se vedea

că este sezon mort.

În fața acestui tablou înțepenit, îi reveneau alte informații despre Nisa, mai conforme cu ceea ce vedea: un oraș devotat industriei vârstei a treia, burdușit cu camere de supraveghere și cu agenții de pază și protecție. Un oraș care asigura în prețul lui, pe lângă soare și mare, securitate deplină și liniște burgheză. De fapt, cea mai rea destinație pentru un fugar...

Sunase deja la Casa Penitenților Arbour. Un recepționar îi dăduse numărul de mobil al lui Jean-Michel. Dăduse peste un tip a cărui voce era și ea conform cu programul. Credință, bunăvoință și caritate. Nu era momentul să joace rolul polițaiului în plină anchetă. Janusz explică: era un fost vagabond, tovarăș al lui Fer-Blanc. Aflase că era pe moarte la Casa Arbour și voia să îl mai vadă pentru ultima oară. După câteva ezitări, Jean-Michel îi dăduse întâlnire pentru a doua zi la ora 9.

Părăsi fereastra și-și măsură din priviri bârlogul. Un pat, un dulap, o sală de baie puțin mai mare ca dulapul. Perdeaua care o separa era trasă într-o parte, dând la iveală în oglinda de deasupra chiuvetei reflexia sa luminată de neonul de afară al hotelului. Un spectru în costum negru, puțind a canal, având o singură comoară: un dosar de instrucție care nu îi dăduse decât numele unui muribund...

Un spectru căruia îi era foame. De dimineață, de la micul dejun de la cantina Samu, nu mai mâncase nimic. Putea oare să se aventureze afară? Decise că da. Fără să știe încotro merge, o luase la stânga, orientându-se după lumina felinarelor. Bulevardul alinia clădiri vaste, în stiluri eclectice, amestecând ferestre în arc, ornamente paladiene, turnuri maure, stucaturi... În ciuda acestor fantezii, ansamblul exprima aceeași indiferență. Te puteai crede în nordul Italiei sau în Elveția. Își notă în trecere amănuntul: cunoștea deci aceste două țări...

Pe strada Jean-Médecin, găsi un chioșc cu sendvișuri.

Cumpără unul cu jambon și o întinse. Din întâmplare, ajunse pe faimoasa Promenade des Anglais. Fațadele construcțiilor orientate spre mare aminteau, de data asta, de stâncile de pe coasta engleză. Cupole și acoperișuri de turtă dulce, trandafiri kitsch și linii victoriene.

Traversă cheiul și ajunse la mare. Invizibil în tenebre, fluxul rostogolea creste înspumate, respirând surd, spărgându-se cu zgomote fantomatice... Înaintă pe nisip și se așează pe jos, departe de lumini, înfășurat în frig, mestecându-și sendvișul cu o satisfacție obscură. Simțea pe umeri povara singurătății. Nu avea deci niciun prieten, niciun aliat nicăieri? Vreo femeie vie și nu amintirea uneia spânzurate? La evocarea acestei amintiri – singura care i se părea reală – își spuse că asta era una dintre pistele pe care le putea urma. Va încerca să-i dea de urmă.

O sirenă de poliție în depărtare îi întrerupse gândurile. Oare poliția era deja pe urmele lui la Nisa? În niciun caz. Marea respira în continuare în umbră. Un zgomot lugubru, dar, în același timp, un semn de forță. Ritmul acesta îi amintea de destinul lui, care lua forma unei permanente întoarceri.

Ancheta pe care o făcea azi o mai făcuse. Fără îndoială, în mai multe reprize. Dar de fiecare dată își pierduse memoria. De fiecare dată plecase din nou de la zero. Un Sisif care mergea contra cronometru. Trebuia să afle cheia enigmei înainte să aibă loc o nouă criză, care să șteargă tot, așa cum un val mătură o inscripție de pe nisip...

Își aminti de o lucrare despre memorie pe care o studiasc cândva – *când?* – semnată de un filosof și psiholog francez din secolul al XIX-lea, Jean-Marie Guyau, mort la 33 de ani de tuberculoză. Scriitorul lucrase asiduu din tinerețe, ca și cum ar fi presimțit condamnarea lui prematură. Întreaga lui operă – zeci de volume, mii de pagini – despre timp și memorie.

Guyau scria:

„Sub orașele îngropate de Vezuviu se găsesc încă, dacă sapi mai adânc, urme de orașe mai vechi, îngropate și ele cu altă ocazie și dispărute... La fel se întâmplă și cu creierul nostru; viața noastră actuală acoperă fără să poată scoate la suprafață viața noastră trecută, care îi servește drept sprijin și amplasament secret. Când coborâm în noi înșine, ne vom pierde în mijlocul tuturor acestor rămășițe...”

Janusz se ridică și o luă din nou spre hotel. Trebuia să coboare în propriile sale catacombe. Să facă săpături arheologice. Să găsească orașele moarte de pe fundul memoriei sale.

Anaïs Chatelet descoperi soluția la ora 5:20 dimineața. Obținu confirmarea la ora 5:30. La 5:35 îl sună pe Jean-Luc Crosnier. Polițistul nu dormea: încă superviza operațiunile de supraveghere care aveau ca scop găsirea lui Victor Janusz în Marsilia și împrejurimi. Se găsea la un post al Jandarmeriei de pe autostrada 55, autostrada litoralului.

— Știu unde este Janusz, îi spuse ea, cuprinsă de o agitație teribilă.

— Unde?

— La Nisa.

— De ce la Nisa?

— Pentru că acolo e pe moarte Christian Buisson, alias Fer-Blanc.

— L-am căutat pe Fer-Blanc luni întregi. Nu am reușit să-i dăm de urmă. Pesemne a murit undeva pe coastă, fără documente de identitate la el.

— Fer-Blanc a fugit mai întâi la Toulon, apoi a fost transferat la Nisa. Unde este și acum. Locuiește într-un

apartament de coordonare terapeutică unde i se administrează îngrijiri paliative.

— De unde știți toate astea?

— Am reluat ancheta de unde ați lăsat-o. L-am sunat pe medicul care l-a îngrijit pe atunci pe Buisson la Marsilia. Eric Enoschsberg, de la „Medicii străzii”.

— Eu l-am interogat. Ce v-a spus?

— Că l-a revăzut pe Fer-Blanc la Toulon în ianuarie și că l-a plasat într-o casă condusă de Penitenții din Arbour.

Crosnier resimți lovitura timp de câteva secunde. Era evident că numele, datele, locurile nu îi erau necunoscute.

— De ce s-ar duce Janusz acolo?

— Pentru că a urmărit același raționament ca și mine. L-a contactat pe Enoschsberg ieri pe la ora 18. S-a dat drept polițist. Trebuie să pornim imediat. Janusz trebuie să fie deja la Nisa!

— Nu așa repede. Aveam o înțelegere amândoi.

— Încă nu v-ați prins cine sunt?

Crosnier râse batjocoritor.

— Din clipa în care mi-ați trecut pragul biroului am știut cine sunteți. Un copil răsfățat, în căutare de senzații tari. O burgheză care a ales să intre în poliție ca bravadă. O obrăznicătură care se crede deasupra legilor atunci când e obligată să le facă respectate.

Ea încasă lovitura.

— Asta e tot?

— Nu. Pentru moment, nici nu mai sunteți polițistă. Doar o delincventă aflată sub responsabilitatea mea. Am fost sunat de la Inspectoratul general. Vor delega o echipă care să vină la Évêché să vă interogheze.

Gât uscat. Tâmpile umede. Execuția era în curs de aplicare. Dar ea rămânea în imponderabilitate: o flacăra în căutare de oxigen, în căutare de combustibil. Concluziile sale îi dădură aripi.

— Eliberați-mă. Să plecăm imediat. Îl așteptăm pe Janusz la Penitenți și ne întoarcem cu el.

— Și mai ce?

— Veți scrie negru pe alb că v-am ajutat la această arestare. Că probitatea mea nu poate fi pusă la îndoială. Aveți numai de câștigat. Iar eu pot să mă reabilitez.

O tăcere scurtă care semăna cu zgomotul unui pistol ce se armează.

— Trec să vă iau.

— Nu mai întârziați.

— Trebuie să dau niște ordine. *Capito?*

— O să ne scape din nou!

— Nicio teamă, spuse Crosnier. Îi anunțăm pe Penitenți. Îi cunosc. Sunt și aici, la Marsilia. Îi voi suna pe polițiștii din Nisa și...

— Fără poliție în fața casei Arbour! Janusz va simți capcana.

— Să lăsăm gluma. Nisa este un Fort Knox. Camere de supraveghere peste tot. Patrule la fiecare colț de stradă. S-a fript, credeți-mă. Chemați acum un om de-al meu. Să vă facă o cafea. Vin să vă iau într-o jumătate de oră.

— Cât facem până la Nisa?

— O oră și un sfert dacă mergem repede. Ajungem la timp.

Polițistul închise. Îi urmă sfaturile. Un locotenent o eliberă și o duse la bufetul inspectoratului. Nu era binevenită. Chiar dacă s-ar fi scuzat, ar fi încercat să le explice, s-ar fi dat de ceasul morții, tot nebuna de la Bordeaux care le-a atacat colegii cu mâinile goale rămânea. Se instalează într-un colț, ignorând privirile ostile.

Luă o înghițitură de cafea și avu impresia că a băut lavă. Nerăbdarea i se dizolva într-o epuizare surdă. Se întreabă: era bine ce voia? Să îl bage pe Mathias Freire după gratii? Să îl expună unei proceduri care îl acuza în cele mai mici detalii?

În noaptea care trecuse nu recitise doar dosarul de instrucție al lui Icar. Studiase și notele lui Janusz. Conțineau un pont pe care îl simțise confuz încă de la plecare. Freire, alias Janusz, nu era niciun impostor,

niciun manipulator care să acționeze cu luciditate.

Era un călător fără bagaje, ca și Patrick Bonfils.

Notele lui nu lăsau nicio urmă de îndoială, chiar dacă fuseseră scrise în scop personal. Știa să citească printre rânduri. Cele două identități nu erau decât niște fugi psihice. Fără îndoială, printre multe altele. Freire/Janusz făcea o anchetă asupra crimelor, dar și asupra lui însuși. Căuta să treacă de fiecare din identitățile sale în speranța că o va descoperi pe prima – nucleul lui de origine.

Pentru moment nu reușise decât o cronologie a ultimelor luni. Din ianuarie și până acum, fusese Mathias Freire. De la sfârșitul lui octombrie până în decembrie, fusese Victor Janusz. Dar mai înainte? Căuta răspunsuri. Chinuit în primul rând de îndoială: era el asasinul Minotaurului? Al lui Icar? Era un vânător? O pradă? Amândouă?

Situația în care intrase îl depășea de tot. Până aici avusese șansa începătorului, dar ar fi putut oricând să încaseze un glonț rătăcit sau să fie prins de misterioșii oameni în negru – cei pe care în notele sale îi numea „etnarhi”, aluzie la alura lor de prădători politici.

Freire îi pomenea și pe boschetarii care încercaseră să-l omoare la Marsilia, prima oară în decembrie – altercația pentru care fusese arestat – și o a doua oară în noaptea de 18 februarie... Îl scuturase pe unul dintre vagabonzi: tipii fuseseră plătiți de ucigașii în negru. Trebuiau să-i interogheze pe tipii din cartierul Bougainville. Îi va spune lui Crosnier pe drumul spre Nisa, va...

— Anaïs...

Se trezi brusc. Uriașul o trăgea de umăr. Adormise în fotoliul de la bufet. Prin ușa întredeschisă putea să-i vadă pe albaștrii care veneau și plecau. Schimbul patrulelor de zi.

— Cât e ceasul?

— 7:20.

Tresări.

— Suntem în întârziere!
— Facem o oră până acolo. Penitenții sunt preveniți. Polițiștii sunt deja la posturi...
— V-am spus...
— Băieți în civil. Îi cunosc.
— I-ați prevenit că Janusz e înarmat?
— Am impresia că mă luați drept prost. Vă aștept în mașină.

Anaïs se întoarse în birou, își luă haina și se duse la toaletă. Își vârî capul sub apa de la robinet. Sângele îi pulsa în temple. Încă îi venea să vomite. Dar îi trecuse oboseala.

Pe scările de la Évêché inspiră aerul rece cu plăcere. Crosnier era deja la volan. Privi în jur. Nicio altă mașină. Fără cavalerie, fără mari manevre. Ideea acestei echipe redusă ca număr îi plăcu.

Se îndrepta spre mașină când auzi telefonul care suna din fundul buzunarului. Îl scoase neîndemânatic, îl scăpă, îl recupără.

— Alo?

— Le Coz.

Numele parcă venea de pe altă planetă.

— Te sun în legătură cu Mêtis.

— Ce?

Anaïs nu reușea să se concentreze. Crosnier pornise motorul. O aștepta, ambalându-l.

— M-am întâlnit cu ultimul ziarist aseară, Patrick Koskas. A făcut săpături mai mult decât ceilalți.

— În legătură cu ce?

— Cu Mêtis, ce Dumnezeu!

— Sunt cam grăbită, spuse ea printre dinți.

— Ce mi-a spus e halucinant. Crede că Mêtis nu a rupt niciodată legăturile cu lumea militară.

— Putem să vorbim despre asta mai târziu, nu?

— Nu. După Koskas, grupul face cercetări chimice asupra unor molecule capabile să dea gata și cele mai puternice voințe. Un fel de ser al adevărului.

— Ca să îmi spui genul ăsta de rahaturi, putem să vorbim mai târziu.

— Anaïs, e vorba de altceva.

Tresări. Le Coz nu-i spunea niciodată Anaïs. Mai repede un semnal de alarmă decât un semn de afecțiune.

— Koskas a reușit să-și procure lista acționarilor societății anonime.

Crosnier făcea manevre, iar cauciucurile scrâșneau. Anaïs înainta grăbită.

— Vorbim despre asta mai târziu, Le Coz. Eu...

— Pe lista asta este și un nume pe care îl cunoști.

Împietri cu mâna pe portieră.

— Cine?

— Tatăl tău.

— Prefer să vă spun dinainte. Nu mai e întreg la minte.

Jean-Michel îl aștepta pe Janusz în fața Casei Arbour. Clădirea se deosebea violent de celelalte imobile de pe Bulevardul Republicii. O clădire modernă în culori solare. Galben-închis. Galben-deschis. Galben viu. Nu era tocmai ce te așteptai pentru un loc unde să-ți sfârșești zilele. Cu toate acestea, penitentul i se păru anormal de nervos. Se îndoia oare de ceva? Citise oare ziarele în dimineața aceea, cu mutra lui pe prima pagină? Prea târziu să dea înapoi.

Janusz îl urmă pe om într-un hol unde pe unul dintre pereți era o placă mare albă, cu o cruce mare, roșie, pe care scria: SĂ NE RUGĂM, SĂ ACȚIONĂM, SĂ IUBIM. Fără un cuvânt o luară pe scări. Janusz își adusese servieta și dosarul. Nu se aștepta să se întoarcă la hotel. Cum urca în spatele penitentului, îl măsură din priviri. Se așteptase la un bătrânel cu robă albă, cu gluga ridicată, încins la brâu cu o sfoară. Jean-Michel era un atlet în blugi și pulover, cam la cincizeci de ani, cu părul tuns periuță și cu ochelari de baga.

O luară pe un culoar slab luminat de o lucarnă. Sub picioarele lor, linoleumul gri strălucea ca apele unui râu. Tăcerea era apăsătoare. Niciun panou, niciun miros nu sugerau unde te afli. Puteai fi tot atât de bine într-un birou de ajutor social sau într-un birou de impozite fiscale.

Jean-Michel se opri în fața unei uși și se răsuci cu mâinile în șold, stând în contre-jour. Imaginea avea ceva imperativ. Ca și cum timpul Judecării de Apoi tocmai venise pentru Janusz.

— Ținând cont de starea lui, vă las zece minute.

Janusz se înclină în tăcere. Adopta fără să vrea o atitudine de reculegere. Jean-Michel ciocăni la ușă. Niciun răspuns. Scoase o legătură de chei.

— Cred că e pe balcon, spuse, descuind ușa. Îi place.

Intrară în apartament. În realitate, era un studio inundat de soarele de dimineață. Parchet laminat. Pereți goi, tapetați în culori deschise. O chicinetă în peretele din stânga, impecabilă.

Totul era curat.

Totul sclipea.

Totul era rece ca sala unui laborator.

Jean-Michel arătă cu degetul spre ușa de la balcon, deschisă. Pe balcon, un bărbat care stătea cu spatele, așezat pe un șezlong. Penitentul își răsfirea degetele de la mâini: zece minute, niciunul în plus. Se retrase în vârful picioarelor, abandonându-l pe Janusz la câțiva metri de omul pe care îl căuta de două zile.

Janusz înaintă cu servieta în mână. Christian Buisson stătea cu fața la soare, înfășurat într-o pătură care îi venea până la bărbie. Balconul dădea spre stradă. Câmpul vizual era limitat la imobilul din față. În fundal, zgomotul traficului, punctat de zguduitul tramvaielor care treceau cu regularitate.

— Salut, Fer-Blanc.

Bătrânelul nu se mișcă. Janusz trecu pragul și veni în fața lui, sprijinindu-se de balustradă. Buisson catadicsi

să ridice privirea și nu manifestă niciun fel de surpriză. Era tot atât de în formă ca o mumie împăiată.

În cele din urmă, îl întrebă:

— Ai venit să mă ucizi?

Janusz luă un scaun pliant de pe balcon, îl deschise, apoi se așeză în fața lui cu spatele la balustradă.

— De ce aș vrea să te omor?

Fața se agită. Grimasa unui surâs, imposibil de precizat. Omul avea carnea flască, gri, palidă. Îi vedeai mușchii prin piele, tendoanele obosite, mecanismele distruse. Ochii triști erau înfundați în orbite. Tot capul îi era plin de țepi ca un arici înmuiat în mercur.

— Am venit să vorbim despre golful Sormiou.

— Bineînțeles.

Spusese asta cu un aer complice. Aproape șmecheresc. În clipa aceea, Janusz își zise că nu va scoate nimic semnificativ de la muribund. Tot drumul până aici, și pentru ce... Un ratat fără vârstă care își pierduse mințile și care încă voia să facă glume la apusul vieții. Janusz ar fi vrut să simtă compasiune pentru el, dar refuza să-și imagineze care va fi viața lui dacă va ieși din această clădire fără informații noi.

— Ai venit să mă omori?

Scena părea că se repetă.

— De ce aș face-o?

— Ai dreptate, rânji el. Pentru cât mai am de tras...

Fer-Blanc plescăi din buze și murmură:

— Îmi place să mă duc acolo, jos.

Janusz se aplecă și ciuli urechile. Nu trebuia să mai miște. Nici să respire.

— Merg dimineața, când răsare soarele... Iarna, asta se întâmplă pe la ora 8 dimineața.

Fer-Blanc tăcu. Janusz îl încurajă:

— Așa ai făcut și în dimineața aceea?

Omul ridică o sprânceană. Janusz recunoscuse privirea avidă din ochii lui.

— N-ai nimic de pileală?

Janusz ar fi trebuit să se gândească la asta. Limbajul universal al vagabonzilor.

— Povestește-mi și mă duc să iau o sticloanță, minți el.

— Chiar?

— Povestește-mi.

Gura i se puse în mișcare, producând un zgomot de țigară pe care o strivești. Parcă mesteca ceva. Poate cuvintele care se pregăteau să iasă...

— Am o supraputere... zise el în sfârșit. Simt când oamenii sunt pe cale să moară. Asta creează un dezechilibru magnetic în aer. Îl simt cu metalul care e în capul meu. Arată cu degetul spre capul lui. Ca vrăjitorii cu bagheta lor de lemn, te-ai prins?

— M-am prins. În dimineața aceea un om murise în golf.

— O luasem pe potecă. Ajunsesem pe plajă. Era plin de alge, chestii scârboase aruncate de mare...

Fer-Blanc tăcu din nou. Începu iarăși să mestece. În plin soare, dărdăia sub cuvertură. Zgomotul traficului se ridica spre ei. De data aceasta, compasiunea îl năpădi pe Janusz. Ultimele momente ale unui vagabond uitat... Până la urmă, studioul ăsta nu era așa de rece. Eforturile Penitenților nu fuseseră în van. Nu erau doar bătrânii bogați cei care se puteau stinge sub soarele Nișei.

— Pe plajă, ce ai văzut?

— Nu pe plajă, pe stânci...

Boschetarul privea fix în fața lui. Contempla din nou scena. Ochii lui gri, infectați și febrili arătau ca niște stridii deschise la soare.

— Era un înger... Un înger cu aripile desfăcute. Era frumos. Era mare. Dar îngerul arsese. Îngerul se apropiase prea mult de soare...

Poate că Fer-Blanc avea capul crestă, dar descoperise scena crimei înaintea tuturor. Janusz începu să tremure, ca și Fer-Blanc, deși soarele îl ardea în spate. Se aplecă și făcu eforturi supraomenești să nu-l zgâlțâie pe bătrân. Ceea ce venise el să caute era aici, doar să întinzi mâna...

— Lângă înger, nu mai era și altcineva? N-ai văzut un om?

Nenorocitul își roti pupilele vâscoase și le aținti spre Janusz.

— Era un om acolo, ihî.

— Ce făcea?

— Se ruga.

Janusz nu se aștepta la acest răspuns.

— Cum adică?

— Era în genunchi lângă înger și repeta mereu același cuvânt.

— Ce cuvânt, Fer-Blanc? L-ai auzit?

— N-am auzit nimic. Eram prea departe. Dar i l-am citit pe buze. E o altă putere pe care o am, de când am lucrat cu surdo-muții la centrul de...

— Ce spunea, pentru numele lui Dumnezeu?

Cancerosul rânji și se înfofoli în pătură, până la bărbie. Janusz se simțea ca un pește prins în cârlig. În clipa aceea deveni conștient de o muzică, un marș mai degrabă, care umplea strada de la picioarele lor. O muzică fantezistă, grotescă, disonantă. O muzică de coșmar. Carnavalul începuse, în celălalt capăt al orașului.

Se sili să rămână calm și murmură la urechea muribundului:

— Fer-Blanc, am venit de departe ca să aflu asta. Omul care se ruga lângă înger, ce spunea? Ce cuvânt repeta?

— Era rusă.

— Rusă?

Cancerosul scoase un deget strâmb de sub pătură și începu să bată tactul.

— Auzi? E carnavalul.

— Care era cuvântul?

Fer-Blanc își agita în continuare degetul osos.

— CARE ERA CUVÂNTUL, FER-BLANC?

— Nu înceta să repete: „Matrioșka”.

— Ce vrei să spui?

Cancerosul îi făcu șiret cu ochiul.

— Ai venit să mă omori?

Janusz îl împunse prin pătură.

— Pentru Dumnezeu, de ce să te omor?

— Fiindcă omul care se ruga erai tu, bătrâne.

Janusz îl lăsă și se trase lângă balustradă. Muzica din spatele lui se amplifică. Aproape că acoperea zgomotul traficului și făcea să se cutremure balconul.

Fer-Blanc întoarse degetul spre Janusz.

— Tu ești asasinul îngerului. Tu l-ai omorât, tu l-ai ars, pentru că ești un demon! Un trimis al Satanei!

Janusz aproape că era să cadă, dându-se înapoi, și se prinse de balustradă. Abia atunci sesiză că se întâmpla ceva.

Un muget se insinuase în muzica de la carnaval. Mai puternic decât marșul de defilare... Mai puternic ca zgomotul traficului.

Se întoarse spre șosea. Mașini de poliție veneau din toate părțile. Girofarurile sclipeau în soare ca niște diamante gigantice. Portierele se deschideau. Uniformele curgeau de pretutindeni.

Cu ambele mâini pe balustradă, Janusz observa scena, împietrit. Fiecare detaliu i se fixa pe retină. Dubele. Brasardele roșii. Pistoalele...

Mulțimea se îndepărta.

Tramvaiele încetineau.

Penitenții se grăbeau să-i întâmpine pe polițiști...

Toți ridicară privirea la unison. Janusz abia avu timp să se tragă înapoi. Când se uită din nou, fu doar ca să o vadă pe Anaïs Chatelet care își pregătea un cartuș pe țevă. Fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă spre extremitatea stângă a balconului, aruncă servieta, încălecă balustrada și se prinse de burlanul de scurgere care mergea până jos.

Între rânjetele lui Fer-Blanc și gălăgia carnavaulului, coborî pe țevă ca o maimuță, cu picioarele în aer și ținându-se bine cu mâinile. Apoi sări răsucindu-se în aer

ca să se poziționeze cu fața spre asfalt. Șocul îi tăie răsufierea și îi vâri oasele în carne. Se rostogoli și văzu de jos polițiștii în uniformă care îi blocau calea. Era prins.

Aterizase lângă o vitrină și se gândi uimit că nu simțea nici durere, nici panică. Oamenii se întorseseră și îndreptau armele spre el. În lumina sirenelor, văzu că tipii tremurau sub caschete și că le era tot atât de frică, dacă nu chiar mai mult.

În clipa aceea un tramvai apărui brusc din dreapta lui și îi acoperi câmpul vizual, înlocuind polițiștii înarmați cu fețele stupefiate ale pasagerilor în spatele geamurilor care sclipeau în soare. Își adună servieta de pe jos și murmură „Matrioșka”, înainte de a o lua la fugă spre muzica de carnaval.

Viața lui nu era decât o farsă imensă.

Ajunse din urmă tramvaiul, trecu prin fața lui și evită un altul care venea din sens opus. Alergă printre cele două garnituri asurzit de zgomotul pe care îl făceau. Câteva secunde mai târziu, o luă la stânga, îndepărtându-se de linii. Mări viteza fără măcar să arunce o privire spre Casa Arbour și trupele de polițai care pesemne erau pe urmele lui.

Știa ce urma să se întâmple. Anaïs și ceilalți vor ieși din clădire și se vor răspândi pe Bulevardul Republicii și pe străzile învecinate. Se vor lansa apeluri către celelalte mașini, vehiculele vor demara, sirenele vor urla, oamenii se vor năpusti și totul în căutarea unuia și aceluiași vânat – el însuși.

Ajunse într-o piață unde trona o statuie albă a unui personaj istoric. Pentru o secundă se opri cu răsufierea tăiată. Văzu niște arbori. O biserică având un portic antic. Umbrele de soare. Văzu pietoni, mașini, cupluri așezate la mesele de pe terasele cafenelelor. Nimeni nu îi dădea vreo atenție.

Avu nevoie de câteva secunde de concentrare, cu mâinile pe genunchi, pentru a capta semnalul pe care îl căuta: muzica de la carnaval. Era acoperită de urletul sirenelor, dar reuși să identifice direcția din care venea.

O luă pe o arteră mai mare care se deschidea spre dreapta. O dată ajuns la carnaval, se va pierde în mulțime. Se va dizolva până va ajunge invizibil... Alergarea nu-l împiedica să gândească. Doar că ideile sale nu aveau nicio coerență. Mărturisirea lui Fer-Blanc. Prezența lui lângă Icar. Matrioșka... Prea multe întrebări fără niciun răspuns... Fără să-și dea seama, murmură în cadență:

— Matrioșka... Matrioșka... Matrioșka...

Oare ce putea să însemne?

Alerga fără să știe încotro se îndreaptă. Cei ieșiți la plimbare făceau acum o legătură inconștientă între tipul ăsta aiurit și sirenele care se auzeau. Brusc, o străduță la stânga, minusculă, plină de pietoni și de buticuri, paralelă cu un mare bulevard. O traversă, dădu din coate, se amestecă printre gură-cască.

Dintr-odată era la Marsilia.

În misteriosul cartier Panier.

Bineînțeles, Orașul Vechi al Nisei...

Nu era timp să se localizeze, nu era timp să se orienteze. Trebuia să se țină după tobele care băteau ca o inimă gigantică în văzduh. Buticurile se revărsau în stradă. Umbrele. Poșete. Cămăși. Încă o piațetă. O piață de pește. Apoi încă o străduță, mai mică, mai întunecată, unde mirosul fructelor părea că sedimentează umbra și piatra.

Muzica se apropia.

Muzica avea să-l salveze...

Nu se uitase deloc în urmă. Nu știa dacă polițiștii erau pe urmele lui sau reușise să scape de ei. Un pasaj la dreapta. O scară care cobora. Pereți din imitație de marmură. O luă pe acolo. Din nou la lumină. Din nou bulevardul. Sirenele tot mai departe. Nici mașini de

poliție. Doar tramvaie, șerpuind pe spațiul din mijloc, atingând din când în când porțiunile cu peluză...

Muzica îl chema de pe partea cealaltă a arterei.

Încetini pasul și traversă bulevardul în diagonală, forțându-se să pară un trecător printre ceilalți. Din nou grădini din care se vedeau palmieri, statui, peluze. Muzica. Recunoscui titlul și îl pronunță cu o voce joasă. *I gotta feeling* al lui Black Eyed Peas. Traversă parcul cu mâinile în buzunare și privirea în pământ. Alei de pietriș. Tufișuri înghesuite. Familii pe bănci. Nu mai avea decât câțiva pași până la spectacol. Ce spera el, de fapt? Să ia parte la paradă? Să se ascundă sub tribune?

Când ieși din parc, speranțele i se năruiră. Defilarea era protejată de pereți metalici și gradene montate pe niște eșafodaje. Polițiști și jandarmi asigurau serviciile de ordine. Fără să stea pe gânduri, se strecură printre pietonii care se îndreptau spre porțile numerotate. Singura lui șansă era să se lase dus de curent. Să treacă de sistemul de pază înarmat cu un bilet.

Casa de bilete. Un panou gigantic anunța: CARNAVALUL DIN NISA. REGELE PLANETEI ALBASTRE. Puțină lume în fața ghișeelor. Nu mai auzea sirenele – erau acoperite de muzica de carnaval.

— Un bilet, vă rog.

— Peluză sau tribună?

— Peluză.

— 20 de euro.

Se strecură prin mulțime, printre structurile de fier înalte care susțineau tribunele. Polițiștii își părăseau posturile în pas alert, cu stațiile la ureche, cu mâna pe pistol. Se dăduse alarma.

Janusz ajunse la poarta ce corespundea biletului său. Vacarmul devenise asurzitor. Agenții de pază îi luară biletul și îl lăsară să treacă. Fără să se uite la el. Se uitau în schimb după polițiștii care plecau în fugă.

Reușise.

Era înăuntru.

Îi luă câteva secunde să se adune. Două tribune față în față, ticsite de oameni cu un spațiu larg între ele pentru trecerea carelor alegorice. Cea mai mare parte a spectatorilor erau în picioare, bătând din palme. Copiii își bombardau părinții cu serpentine de hârtie. Dansatorii se dezlănțuiseră între gradene, deghizați în broaște cu mâini lungi, palmate. Prințesele își ridicau fustele ca să se vadă colanții în dungi.

Dar mai ales defilarea.

O sirenă albastră monstruoasă, înaltă de cinci metri, cu păr portocaliu, agitând mai multe brațe. Albastrul era orbitor, asemănător cu pânzele lui Yves Klein. O amintire absurdă îi veni în minte. Sigur cerul din Nisa îl inspirase pe pictor pentru al său „Internațional Klein Blue”. În jurul sirenei, meduze umflate cu heliu pluteau în aer. Două balene cântau de o parte și de alta a cozii de pește, în timp ce fete în costume sidefii țopăiau nerăbdătoare dincolo de balustrada carului.

În picioare, cu servieta sub braț, Janusz bătea din mâini și cânta, privind de jur împrejur. Pentru moment nu vedea nicio uniformă sau vreo brasardă roșie. În locul lor, dansatori, jongleri, majorete treceau sub jeturile de serpentine și norii de confetti. Urmau prințese gigantice, roșii, galbene, albastre. Rochiile lor, înalte de câțiva metri, ascundeau un tanc cu șenile care le permitea să alunece printre ghirlandele de hârtie și exploziile de panglici.

Pentru o clipă, Janusz scrută fețele lor fardate și capetele împodobite cu diademe pictate.

În secunda următoare, polițiștii erau pretutindeni.

La intrarea fiecărei tribune. Printre gradene. De-a lungul promenadelor. Uniformele avansau în formație compactă printre broaște și jongleri. Într-un moment de inspirație disperată intră în paradă și se trezi în mijlocul unei trupe de acrobați care aveau pe spate baloane în formă de păsări. Urma să fie arestat pe fundul unei voliere.

Panicat, halucinat, mergea contra curentului până

ajunse la următorul car. Un cotor de măr gigantic care se învârtea ca un manej, susținând balansul unor monstruoase marionete, jumătate umane, jumătate rozătoare. Detaliul teribil era că aceste sculpturi erau imaginile altor oameni care dansau la baza manejului, ei înșiși deghizați în șobolani.

Deodată se petrecu imposibilul.

Când șobolanii cu trăsături umane se întoarseră în jurul cotorului, Janusz descoperi o păpușă cu trăsăturile lui. Trăsături caricaturizate, deformate – ca să arate a „șobolan”.

În timp ce încerca să-și explice această magie, se auzi o voce:

— Hei, băieți! Uite-l pe Narcis! A venit Narcis!

Janusz ridică ochii spre pasagerii din car. Unul dintre ei, în costumul de șobolan, îl arăta cu degetul:

— E Narcis! S-a întors Narcis!

Ceilalți începură să scandeze:

— NAR-CIS! NAR-CIS! NAR-CIS!

Unul îi întinse mâna. O prinse și se săltă în car. Luă cagula cu fața de șoarece pe care i-o întindea un altul. În câteva secunde devenise un șobolan printre ceilalți aidoma lui. Începu să danseze ca un nebun, primind în față valurile de confetti și serpentine.

Între două runde, încercă să analizeze situația. Janusz știa să recunoască un nebun când îl vedea. Oamenii-șobolan erau bolnavi mintal. Alienați care, fără îndoială, ceruseră să-și construiască propriul car pentru carnavalul din Nisa, ediția 2010.

Celălalt adevăr: era unul de-al lor. Narcis. Bolnav, internat undeva la Nisa. Întâmplător în fuga lui dăduse de identitatea lui precedentă. Și poate singura... Împotriva oricărei așteptări, simți un sentiment de ușurare profundă. Putea să se piardă în neant. Să i se poarte de grijă. Pauza s-a terminat...

Pentru moment, bătea vesel din palme pe *Bad Romance* de la Lady Gaga. Polițiștii căutau prin mulțime. Se uitau

cu atenție la fiecare spectator. Nimeni nu catadicsea să privească spre care. Și mai ales spre cel unde capetele de șobolan se învâртеau în jurul unui cotor de măr.

În clipa aceea, o văzu pe Anaïs trecând printre spectatori, cu arma în mână, fața descompusă, ochii plini de lacrimi. Vru să coboare din car și să o ia în brațe. Dar unul dintre oamenii-șobolani îl trase de mână și îl invită la un rock drăcesc. Janusz îl urmă și chiar schiță câțiva pași de box din proprie inițiativă, în timp ce carul îl ducea spre destinul său de nebun.

Dintre toate soluțiile de ieșire, nu și-ar fi imaginat-o vreodată pe aceasta.

Tocmai se îmbarcase pe corabia nebunilor.

III. NARCIS

Un capăt de sfoară.

Un fragment de flotor din polistiren.

Trei fâșii de material plastic.

Două doze de cola.

O bucățică de oglindă.

Un ambalaj de produse congelate „Cofifrost”.

Patru bucățele de file de pește, de câțiva centimetri.
Bucățele de lemn...

— Nu văd cu ce te ajută astea, zise Crosnier pe un ton agresiv.

Anaïs nu-i răspunse. Era vorba de obiecte și resturi colectate la locul efracției Icar.

Resturi aduse de flux pe malul golfului Sormiou pe o rază de douăzeci de metri în jurul cadavrului. De dimineață ceruse să se adune aceste elemente și să fie ambalate în plastic sigilat. Pachetul tocmai ajunsese.

— Serviciul tehnic a anexat o listă detaliată, continuă polițistul. Nu am pus biodegradabilele. De fapt, am aruncat destule chestii la gunoi. La ce îți trebuie toate astea?

— Vreau să le trimit la Toulouse, la serviciul tehnic. Pentru o analiză aprofundată.

— Nu ne-am făcut bine treaba?

Anaïs își dădu părul pe spate și zâmbi.

— Știu un tip acolo. Poate că va vedea ceva, un detaliu, un indiciu...

— Te uiți prea mult la „Criminaliștii”.

Fără să răspundă, Anaïs ridică privirea spre ecranele aliniate în fața ei. Era ora 18. Se aflau la centrul de supraveghere urbană din Nisa – instalație de ultimă

generație a poliției care avea în dotare de câteva săptămâni cele șase sute de camere ațintite asupra orașului.

În imagine, Janusz sărea de la balconul Casei Arbour, cobora pe burlan, se rostogolea pe asfalt, evita un tramvai, apoi dispărea pe Bulevardul Republicii. Scena se repeta mereu.

— Nenorocitul, mormăi Crosnier. E un profi.

— Nu. E un disperat. Nu e același lucru.

Cu fața la peretele de ecrane 16/9, așezați în mari fotolii violete, cei doi polițiști semănau cu realizatorii unui show TV. Anaïs înclina să creadă că era vorba chiar de așa ceva. De spectacol. Își petrecuseră după-amiaza în acest studio, fără niciun rezultat la orizont.

Apelurile pe stații, geolocalizările celor 80 de patrule în acțiune, cele șase sute de camere dotate cu zoom, oferind o rotație de 360 de grade, analizatoarele plăcuțelor de înmatriculare, toate nu avuseseră niciun efect asupra lui Janusz. Un om cu o inteligență ieșită din comun, cu o voință extremă, care avea pentru impostură un al șaselea simț.

La începutul urmăririi, polițiștii și jandarmii erau încrezători. Nisa era unul dintre orașele cel mai bine supravegheate din Franța. Grupe de intervenție veniseră ca întăriri de la Cannes, Toulon, din provincie... Polițiști pe jos, călare, polițiști în mașină... Acum, moralul era la pământ. Opt ore de cercetare nu dăduseră niciun rezultat.

De data aceasta Anaïs fu calmă. Nicio criză de furie la orizont. Doar o oboseală profundă. Janusz le scăpase încă o dată. Și cu asta basta.

— Unde crezi că se va duce? întrebă Crosnier.

— Trebuie să stau de vorbă cu Fer-Blanc.

— Nu vorbi prostii.

Ea sorbi din cafea fără să reacționeze. După evenimentele de dimineață, muribundul căzuse în comă – și trăgea acum să moară la Spitalul central din Nisa.

Penitenții Arbour reclamaseră poliția, acuzând-o că înrăutățise starea pacientului lor printr-o acțiune violentă prost condusă.

Gustul amar al cafelei se întâlnește cu o parte a corpului ei ca o suplimentare a ranchiunei pe care o simțea. Aspru, pârjolitor, învingător. Ea nu mai era decât un teren trecut prin foc și pară. Un teren virgin. Nu mai trebuia decât să se apuce din nou de construit. Pentru moment, își reaminti toate ghinioanele care duseseră la rateu. Mai întâi un accident pe A8 le-a întârziat ajungerea la Nisa. Sosiseră în jurul orei 9. Până au găsit Bulevardul Republicii și s-au alăturat celorlalte grupe, au fost dublați de o trupă care juca Starsky și Hutch, girofaruri, arme la vedere.

Exact ce trebuiau să evite.

Mai târziu, problemele au năpădit-o pe ea. Pascale Andreu, judecătoarea din Marsilia, a sunat-o. Philippe Le Gall, magistratul din Bordeaux, a sunat-o. Deversat a sunat-o și el. Telefoanele sunau ca niște lovituri pe care le încasa în timp ce era în corzi. Fără să-i mai pună la socoteală pe tipii de la inspectoratul general care o așteptau la Bordeaux. Întorsătură ce ducea la Consiliul de disciplină și la sancțiuni.

Și totuși, ca întotdeauna, se gândea la Janusz. Respira Janusz. Trăia Janusz.

— Tu unde vei fugi?

Anaïs reambală obiectele derizorii sigilate – comoara unei fete adunată de pe o plajă. Chiar și dacă ar fi vrut, nu ar mai fi putut să renunțe. Fugarul era mai puternic decât ea. O devora, o sufoca. Simțea cum umbra lui o invadează în întregime.

Turti paharul de carton și îl aruncă într-un coș de gunoi.

— Mă întorc la Bordeaux.

— Ai fost pictor.

— Ce fel de pictor?

— Făceai autoportrete.

— Nu asta era întrebarea. Eram profesionist? Amator?
Pictam... aici?

— Da, aici. La vila Corto.

Bătrânul zâmbi plin de mândrie:

— Jean-Pierre Corto este numele meu. Am fondat acest loc acum mai bine de patruzeci de ani.

— Un azil de nebuni?

Din nou un zâmbet, nuanțat cu indulgență.

— Poți să-i spui cum vrei. Eu prefer termenul deloc specializat.

— Cunosc prostiile astea. Într-o altă viață, am fost psihiatru. Baraca este o casă de nebuni.

— Nu chiar. Vila asta este *chiar* specializată.

— În ce?

— În terapie prin artă. Pensionarii mei sunt bolnavi mintal, este adevărat, dar sunt îngrijiți exclusiv prin artă. Pictază, sculptează, desenează toată ziua. Adevărați artiști. Tratamentul lor chimic este redus la minimum. Râse. Uneori chiar am impresia că s-a inversat procesul. Ei sunt cei care îngrijesc arta prin talentul lor și nu invers.

— Narcis este numele meu de familie?

— Nu știu. Ți semnai astfel pânzele. Nu ai făcut niciodată vreo altă precizare. N-ai avut niciodată acte de identitate.

Sunt fără îndoială Narcis, își repeta. Trebuie să gândesc, să mișc, să respir în pielea lui.

— Când am ajuns aici?

— La începutul lui septembrie 2009. Ai trecut mai întâi pe la Saint-Loup, o clinică din Nisa.

— Cum am aterizat acolo?

Corto își căută ochelarii și deschise calculatorul. Având în jur de șaiszeci de ani, era un bărbat scund cu o siluetă firavă. Păr alb des, buze subțiri care păreau că se mișcă

încontinuu, ochelari cu lentile fumurii. Vocea gravă, plină, de o neutralitate hipnotică.

Se aflau la el în birou. Un fel de casă de vacanță plasată în partea de jos a grădinilor institutului. Parchetul, pereții, tavanele, toate erau din lemn de pin. Un miros puternic de rășină, o atmosferă caldă și plăcută. O fereastră se deschidea spre țara din spate a Nisei. Nici un singur tablou de-al pensionarilor nu era expus pe pereți.

Prestația la carnaval se desfășurase fără probleme.

Cu tovarășii lui defilase, dansase, ținase până au ajuns din nou în piața Massena, unde îi aștepta o camionetă. Nu-i era străin: vehiculul era un Jumpy. Noii săi tovarăși nu erau departe de nebunii de la adăpost, dar într-o versiune mult mai curată.

Părăsiseră Nisa pe o ploaie torențială, apoi o luaseră peste câmp până la Carros. Vila se găsea și mai sus, la câțiva kilometri de sat. De câteva ori s-au intersectat cu mașini ale poliției cu sirenele pornite. A zâmbit. Îl căutau. Dar nu aveau să-l găsească. Victor Janusz nu mai exista.

Pe drum avu confirmarea a ceea ce presimțise din timpul paradei. În fiecare an, pensionarii vilei Corto participau la carnaval. Își proiectau propriul car. Atelierele din Nisa executau sculpturile. Mai pusese și alte întrebări, prefăcându-se interesat de partea artistică a spectacolului. Instigatorul oamenilor-șobolan și al manejului lor fusese el, Narcis, discipolul lui Corto în lunile septembrie și octombrie... Bineînțeles, nicio amintire.

— Uite-o, zise bătrânul psihiatru care îi găsisese dosarul. Ai fost recuperat la sfârșitul lui august în preajma ieșirii 42 de pe A8. Ieșirea spre Cannes-Mougins. Ți-ai pierduseși memoria. Ai fost examinat la spitalul din Cannes – nu erai rănit, dar refuzai orice radiografie – după care ai fost trimis la Saint-Loup. Acolo ți-ai recăpătat niște amintiri. Ziceai că te cheamă Narcis. Veneai de la Paris. Nu aveai familie. Erai pictor. Psihiatrii de la Saint-Loup s-au gândit

la centrul nostru de îngrijire.

— Nu sunt Narcis, zise el sec.

— Bineînțeles. După cum nu ești nici cel care pretinzi azi că ești.

— Cunoașteți boala de care sufăr?

— Când te-ai mutat aici, mi-ai spus o grămadă de lucruri. Despre școlile de artă pe care le-ai frecventat. Despre galeriile unde ai expus. Cartierele unde ai locuit la Paris. Căsătoria și apoi divorțul. Am verificat. Totul era fals.

Savură ironia sorții. Corto jucase rolul pe care el însuși îl jucase cu Patrick Bonfils. În spatele fiecărei fugi psihice exista un psihiatru care descoperea că, de fapt, cochilia era goală.

— Totuși, continuă stăpânul locurilor, ceva în toată fabulația asta era real. Erai într-adevăr pictor. O dovediseși cu un adevărat profesionalism. N-am ezitat o secundă să te aduc aici. Pot spune că nimeni nu te dorea. Fără stare civilă, fără să fii luat în evidența serviciilor sociale, erai departe de a fi un cadou.

— A avut loc vreo anchetă? Vreau să spun, în ceea ce mă privea?

— Jandarmii au făcut cercetări. Fără exces de zel. Nu prezentai niciun interes judiciar. Un simplu tip care bântuia, suferind de tulburări psihice, fără nume sau origine. Nu au găsit nimic în plus.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

— Asta.

Corto întoarse calculatorul în direcția lui Narcis, așezat de partea cealaltă a biroului.

— În două luni ai pictat la noi cam treizeci de pânze...

Narcis nu se aștepta la nimic deosebit. Și totuși, era încă ceva despre el. Fiecare tablou care apărea pe ecran îl reprezenta, într-un costum diferit. Un amiral. Un poștaş. Un clovn. Un senator roman... Mereu la aceeași vârstă, în aceeași poziție, cu pieptul bombat, cu bărbia în vânt. De fiecare dată aveai impresia că admirai un erou grandios.

Dar imaginile prezentau un contrast. Pe de-o parte, postura evoca arta dictaturii – Narcis era reprezentat de jos în sus, ceea ce îi dădea aerul că domina lumea. De cealaltă parte, chipul său era marcat de o expresivitate violentă, care amintea de școlile ce luptau împotriva esteticii totalitariste. Ca Noua Obiectivitate, născută în Germania în anii 1920. Otto Dix. Georg Grosz... Artiști care au ales să picteze realitatea fără fard, arătându-i urâtenia, natura grotescă, în scopul de a frânge gâtul ipocriziei burgheze.

Pânzele sale aveau același caracter sarcastic, ironic. Culori vii, torturate, mereu dominate de roșu. Pastă groasă, striată, mergând după răsucirile pensulei. *O pictură pe care trebuie atât să o atingi, cât și să o contempli*, gândi Narcis, care nu avea nici cea mai mică amintire cum că ar fi făcut acele portrete. Era limita căutării sale. Voia să se reintegreze în personalități care îl respingeau. Nu putea decât să le semneze pe verso *din afara lor*.

— La sfârșitul lui octombrie, concluzionă Corto, ai dispărut. Fără să lași vreo adresă. Am înțeles că fuga ta psihică revenise.

Accesorii însoțeau fiecare personaj. Un balon și o trompetă pentru clown. O bicicletă și o tașcă pentru poștaş. O lunetă și un sextant pentru amiral...

— De ce aceste autoportrete? întrebă el dezorientat.

— O dată te-am întrebat și eu același lucru. Mi-ai răspuns: „Nu trebuie să credeți ceea ce vedeți. Pictura mea nu este decât repictare”.

Narcis roși. *Pictura mea nu este decât repictare*. Amprentele digitale din fosa de la Saint-Jean... Prezența lui lângă corpul lui Tzevan Sokow... Se vizualiză ca ucigaș psihopat. Un om ca eroii pânzelor sale. Dominator. Indiferent. Sarcastic. Schimbându-și identitatea la fiecare nouă crimă. Un pictor înecându-și crimele în sânge.

Avu o altă idee. Operele acestea poate conțineau un adevăr despre originile sale. O mărturisire. Un mesaj

subliminal, pe care chiar el îl transmisese *fără să-și dea seama*.

— Pot să văd tablourile? Vreau să spun: în realitate?

— Nu le mai avem. Le-am depus la o galerie.

— Ce galerie?

— Galeria Villon-Pernathy. La Paris. Dar pânzele nu mai sunt.

— De ce?

— Pentru că s-au vândut! Am organizat o expoziție anul trecut în noiembrie, care a mers foarte bine.

Un alt gând îi trecu prin cap:

— Sunt deci bogat?

— Să zicem că ai ceva economii, da. Bani sunt aici. Sunt ai tăi.

— Numerar?

— Numerar, da, în seif. Ți-i dau când vrei.

Narcis se gândi că putea relua ancheta grație acestui capital. O salvare picată la țanc: nu mai avea niciun euro în buzunar.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Vrei deja să pleci?

Nu răspunse. Corto ridică privirea cu un aer înțelegător. Atitudinea lui plină de căldură îl exaspera pe Narcis. Fusesse psihiatru – cel puțin de două ori în viața sa, la Pierre-Janet și fără îndoială și mai înainte. Știa că nu aveai nimic de câștigat dacă acceptai nebunia celui alt. Psihiatria însemna să înțelegi demența fără să o susții vreodată.

— Azi, reluă Corto, cine crezi că ești?

Din nou tăcere. În clinica aceasta nimeni nu părea să fie la curent cu situația. Freire. Janusz. Figura lui peste tot în media. Acuzațiile care planau asupra lui. Această ignoranță nu îl mira din partea bolnavilor, dar Corto? Nu avea niciun contact cu lumea exterioară?

— Astăzi, spuse el misterios, sunt cel care desface păpușile rusești. Parcurg invers fiecare dintre identitățile mele. Caut să le înțeleg. Să descifrez rațiunea lor de a

exista.

Corto se ridică, ocoli biroul și își așază o mână pe umărul lui.

— Ți-e foame?

— Nu.

— Atunci, vino. Te voi instala în camera ta.

Ieșiră în noapte. Ploua ușor, o ploaie deasă, otrăvitoare. Narcis dărdâia. Avea tot costumul lui murdar. Sudoarea din timpul urmăririi i-l lipise de piele. Era fericit că măcar își scosese cagula de șobolan...

O luară pe o scară din dale gri. Grădinile erau împărțite în terase, ca orezăriile, pe care se cultivau palmieri, cactuși, plante succulente, pe categorii specifice. Printre picăturile dese, Narcis respira un aer care conta dublu. Aerul de munte al sanatoriului și cel de repunere în formă în apropierea norilor.

Ajunseră la vilă. Un mare L compus din două clădiri, dintre care una era situată mai jos. Acoperișuri plate. Linii deschise. Pereți fără ornamente. Edificiile datau de aproape un secol, din perioada când arhitecții preferau liniile clare, funcționalitatea, sobrietatea.

Se orientară spre clădirea inferioară. La primul etaj se aliniau ferestre cu grilaje orizontale. Fără îndoială, camerele pacienților. Deasupra, uși mari de sticlă dădeau pe o terasă: atelierele. Mai jos, printre trepte și tufișuri, vârfurile incandescente ale țigărilor aprinse...

Trei oameni fumau pe o bancă. Narcis nu le distingea fețele, dar felul în care se agitau și râdeau trăda tulburarea mintală.

Vocile începură să scandeze pe un ton scăzut:

— Nar-cis... Nar-cis... Nar-cis...

Se cutremură. Îi revăzu pe car. Cu figurile lor și măștile de șobolani pe frunte. Nebunii aceștia erau într-adevăr artiști ca și el? Era și el nebun, aidoma lor?

Camera sa era mică, pătrată, bine încălzită, fără confort excesiv, dar primitoare. Pereți de ciment, podea, perdele din țesătură groasă. Un pat, un dulap, un scaun, un birou, într-un colț, sala de baie părea mai mult înaltă decât largă.

— Este spartană, zise Corto, dar nu am avut niciodată reclamații.

Narcis aprobă. Proporțiile, tonurile de gri și cafeniu, podeaua și mobilierul din lemn difuzau semnale de bun-venit. Camera aceasta avea ceva monastic, protector.

După câteva cuvinte de explicare a regulilor „casei”, Corto îi dădu articolele de toaletă și haine de schimb. Se simți luat în grijă și asta îi făcu bine. De ore, de zile mergea pe o frânghie subțire – frânghie care era pe cale să se rupă.

Rămas singur, Narcis făcu un duș și își puse noua costumație. Jeanșii prea mari, un tricou fără formă, un pulover de camionagiu îi aduseră ușurarea. Ce fericire. Strecură în buzunare cuțitul Eickhorn, pistolul Glock și cheița de la cătușele pe care i le pusese gardianului (o păstra ca pe un fetiș). Scoase din servietă mapele anchetei și le netezi cu palmele. Nu avea curaj să plonjeze în interiorul lor.

Se lungi pe pat și stinse lumina. Percepea zgomotul mării. *Nu, nu era marea*, își zise după câteva secunde. *Era foșnetul pinilor.*

Se lăsă în ritmul lumii exterioare. Un ritm halucinant, hipnotic. Era epuizat. Sufletul lui nu mai era decât o mare de oboseală.

Avea impresia că trăise zece vieți de la începutul zilei. Își dădu seama că nu-i mai era frică de polițiști. Nici chiar de oamenii în negru. Îi era frică de sine. *Pictura mea este doar repictare...*

El era asasinul.

Deschise ochii în noapte.

Sau mai bine zis: un om care caută asasinul, încercă să se convingă de această ipoteză, pe care o mai analizase

la biblioteca Alcazar. Un anchetator de rahat, căci se găsea mereu la locul crimei înaintea poliției și fără să aibă nici cel mai mic martor. Era aproape convins când luă capul de pe pernă. Asta nu stătea în picioare. Putea admite că, în pielea lui Janusz, era pe urmele ucigașului de cerșetori, dar nu și în cea a lui Freire. Chiar dacă ar fi avut crize violente de somnambulism, o latură ascunsă a spiritului său, tot și-ar fi amintit de o astfel de anchetă. O anchetă care l-ar fi condus la fosa din gara Saint-Jean...

Închise din nou ochii și chemă din toate puterile somnul ca să scape de aceste întrebări care îl torturau. Tot ce văzu, în adâncul lui, era un corp gol, care se balansa deasupra lui. Anne-Marie Straub.

Încă o moarte de care era indirect responsabil.

Își aminti de reflecțiile de pe plaja din Nisa din seara trecută. Moartea acesteia ar fi putut să-l ajute să-și regăsească originile. Avea aproape certitudinea că faptele se petrecuseră într-un spital psihiatric parizian sau din regiunea pariziană. De mâine va urma această pistă... Anne-Marie Straub. Singura amintire care îi traversase personalitățile. Fantoma care îi escorta viețile... Spectrul care îi bântuia visele...

— Mêtis nu este de ieri.

Patrick Koskas trăgea din țigară sprijinit de un stâlp electric. În spatele lui, podul Aquitania se profila pe cerul întunecat. Jurnalistul alesese acest loc de întâlnire, pe malul râului Garonne, pe o stradă pustie a vechiului Lormont, malul drept.

Se comporta ca un spion în pericol. Nu înceta să arunce priviri în spate, vorbea repede, cu o voce scăzută, ca și cum noaptea ar fi avut urechi. În realitate, totul dormea la ora aceea. La picioarele pilonului uriaș al podului, căsuțele mici cu acoperișuri de țigle roșii evocau ciuperci strânse în jurul unui arbore gigantic.

Anaïs era epuizată – își lăsase mașina la Nisa și luase un avion spre Bordeaux, la ora 20. Le Coz o aștepta cu o mașină nouă, un Smart, luat de la baroneasa lui. Era ora 23. Ea dărdăia în jachetă. Creierul îi plutea sub calota craniană, îi era greu să fie atentă la povestea despre Mêtis:

— La început, în anii 1960, era o grupare de mercenari francezi. O bandă de ticăloși. Aventurieri care făcuseră Indochina, Algeria. Se specializaseră în conflictele africane. Camerun, Katanga, Angola... Lovitura lor de geniu era să schimbe tabăra. La început, erau de fiecare dată angajați de autoritățile coloniale să lupte împotriva mișcărilor de independență. Dar au înțeles repede că bătălia lor este pierdută și că e mai convenabil să se alăture rebelilor care vor lua într-o bună zi puterea. Tipii de la Mêtis susțineau fronturile revoluționare fără bani, apoi așteptau întoarcerea serviciilor. Noii dictatori își aminteau de ajutorul primit și le alocu teritorii imense, mine, uneori chiar și exploatare petroliere.

În mod bizar, mercenarii nu erau interesați nici de minerale și nici de hidrocarburi. Ce îi pasiona era agricultura. Tipi de aici din Bordeaux. Moștenitori ai familiilor de țărani. Plantează, cultivă, dezvoltă noi tehnici, se diversifică pe îngrășăminte și pesticide. Puțin câte puțin, se apleacă și spre armele chimice. Se specializează în gaze neurotoxice, care atacă sistemul nervos și respirator, ca sarin, tabun sau soman.

Koskas aprinse încă o țigară de la cea de dinainte.

— Nimic uimitor în această evoluție. Tradițional sunt producători de îngrășăminte și pesticide care fabrică arme chimice. La sfârșitul anilor 1970, Mêtis este un grup internațional, redutabil în domeniile agriculturii și chimiei.

Anaïs nu scosese carnetul. *Paranoia oblige*. Spera să memoreze informațiile – poate Koskas îi va da un dosar, fotocopii, ceva. Dar nu prea credea. *Fără urme materiale*.

— Războiul Iran-Irak le oferă o piață majoră, reluă el.

Pentru prima oară de la războiul din 1914 și în ciuda convenției de la Geneva, Irakul decide să folosească arme chimice împotriva dușmanilor lui. Mêtis este furnizorul. Grupul îi livrează tone de gaz lui Saddam Hussein. Pe 28 iunie 1987, Irakul folosește aceste stocuri împotriva orașului Sardasht din Iran. Pe 17 martie 1988, o nouă utilizare de otrăvuri chimice și biologice asupra orașului kurd Halabja. Per total, sute de mii de victime sunt expuse la aceste arme neconvenționale. Mulțumită Mêtis.

Toate acestea te puneau pe gânduri, dar Anaïs se ferea de genul ăsta de fapte neverificabile pe tema: „Ni se ascunde totul. Nu ni se spune nimic”.

— Care sunt sursele dumneavoastră?

— Aveți încredere în mine. E suficient să consultați documentele publice, disponibile la Arhivele Naționale. Totul este de notorietate publică. Pentru anumiți specialiști, faptele acestea nu mai comportă nici cel mai mic interes.

În orice caz, Anaïs nu vedea ce legătură era între aceste elemente geopolitice și crimele mitologice. Cu atât mai puțin cu Victor Janusz.

— Unde este astăzi Mêtis? Ce fac ei, mai exact?

— După anii 1980, au înțeles că armele chimice nu au niciun viitor. Chiar și Irakul a renunțat la otrăvirea lumii. S-a orientat spre producția farmaceutică. Mai ales spre medicamentele psihotrope. Știți, fără îndoială, că este o piață care a explodat. În fiecare an, țările dezvoltate consumă medicamente în valoare de 150 de miliarde de euro. Din această cifră, substanțele psihotrope au partea leului. Sertex, Lantanol, Rhoda100 sunt produse fruntașe în domeniu. Ele provin din laboratoarele Mêtis.

Nume pe care ea le cunoștea bine. Din care consumase sute de cutii.

— Grupul nu mai activează în domeniul armamentului?

— Sunt ceva zvonuri.

— Cum ar fi?

Jurnalistul trase un fum lung.

— Mêtis a mai lucrat sporadic cu cercetarea militară franceză.

— Pe ce anume?

— Pe molecule care sparg voința. Seruri ale adevărului, genul ăsta de chestii. Secret absolut. Autoritățile se cred îndreptățite să sape în direcția aceasta. Arma cea mai periculoasă din lume rămâne creierul uman. Dacă Hitler ar fi luat anxiolitice, istoria lumii ar fi fost alta.

Anaïs nu se putu abține să nu râdă. Koskas îi simți scepticismul.

— Nu am dovezi ale colaborării dintre Mêtis și armata franceză. Dar nu e absurd. Nu uitați un fapt crucial: fondatorii Mêtis posedau un domeniu de expertiză specific, tortura. Și-au făcut armele proprii în Algeria. Sunt la răscrucea dintre știința chimică și, să zicem, o experiență mai umană.

— Vorbiți de fondatori. Nu sunt toți morți?

— Ba da. Dar copiii lor au preluat ștafeta. Cei mai mulți sunt notabilități din regiune. Dacă v-aș da numele, ați rămâne cu gura căscată.

— Abia aștept.

— Dacă aș publica o listă astăzi, aș avea într-o oră un proces care m-ar costa postul. Tot ce pot să vă spun este că acești oameni aparțin societății înalte bordeleze. Unii dintre ei sunt primari ai unor orașe dintre cele mai prestigioase. Alții posedă unele dintre cele mai bune podgorii din Gironde.

Cuvântul „podgorie” acționează ca un semnal.

— Tatăl meu ce rol are în grupul acesta?

— Este acționar minoritar, dar suficient de important ca să participe la consiliile de administrație. Exerciță și un rol de consultant.

— Pentru vinuri?

Koskas rânji. Femeia avea uneori replici stupide.

— Cunoașteți mai bine ca mine cariera tatălui dumneavoastră. El posedă, putem spune, profilul ideal

pentru a aparține de Mêtis.

Anaïs nu-i răspunse. Koskas își aprinse încă o țigară. Nu-i putea vedea fața, dar era sigură că încă zâmbea. Un surâs sardonice și satisfăcut al băgărețului, fericit să semene discordie.

Strânse din pumni și se hotărî să revină la subiectul principal. Uciderea Minotaurului și a lui Icar.

— În noaptea de 12 spre 13 februarie a fost găsit un cadavru în zona gării Saint-Jean.

— Fără glumă?

— Societatea Mêtis ar putea fi implicată indirect în această afacere.

— În ce fel?

Vocea jurnalistului se schimbase. Curiozitate. Aviditate.

— Nu știu, riscă Anaïs. Cu o seară mai înainte, un bărbat amnezic a fost găsit în aceeași zonă. Trei zile mai târziu, acest bărbat și concubina lui au fost uciși de doi lunetiști la Guéthary. Lunetiști care ar putea fi legați de grupul Mêtis.

— Aveți probe? Legături concrete?

— Mai mult sau mai puțin. Lucrează fără îndoială pentru o societate de pază și protecție aparținând grupului.

— Ce societate?

— Eu pun întrebări.

— Nu-mi spuneți ce e mai important. Prin ce sunt cele două cazuri legate? Vreau să spun: crima de la Saint-Jean și cele de la Guéthary?

— Nu știu, recunosc eu încă o dată.

Koskas se trase în umbră.

— Nu știți prea multe.

Anaïs preferă să nu răspundă nimic. Koskas făcu câțiva pași. Fumul se ridica în jurul lui ca o aură de mister.

— Credeam că ați identificat ucigașul de la Saint-Jean.

— Avem un suspect. Nimic mai mult.

— Un suspect fugar.

— Îl vom prinde în curând.

Jurnalistul râse din nou. Anaïs îi tăie scurt ironia:

— Grupul Mêtis are vreo legătură apropiată sau îndepărtată cu mitologia greacă?

— În afară de nume, niciuna. Mêtis vine din greaca veche. Înseamnă: „înțelepciune” – trimise un nor de fum spre becul de pe stâlp. Un adevărat program.

Anaïs reflectă. Toate astea nu stăteau în picioare. Din experiență, știa că un criminal posedă propriul câmp lexical. Propriile cuvinte. Propriile tehnici, motivații. Nicio legătură între un producător farmaceutic și un criminal în serie. Între un furnizor de antidepresive și o crimă cu o armă Hécate II.

— Sunteți pe un drum greșit, confirmă Koskas. Mêtis este un grup industrial recunoscut. Singura problemă cu care se confruntă sunt eternele atacuri îndreptate spre genul acesta de societăți. Experimentele clinice, cobaii umani, genul ăsta de chestii. Sunt acuzați și că împing masele să consume, că vor să drogheze pe toată lumea... Dar asta e tot. Niciodată o companie de acest calibru nu se va implica în crime ce țin prima pagină a jurnalelor.

— Dar eventualele legături cu armata?

— Tocmai. Dacă ar fi vreo problemă de reglat prin forță, partenerii lui Mêtis s-ar ocupa și voi n-ați ști nimic.

Anaïs aprobă. Această ultimă remarcă îi aminti un detaliu. Se gândea la declarația de furt a mașinii Q7 care absolvea de vreo vină ACSP, proprietara mașinii și filială a grupului.

— Tipii de la Mêtis ar avea mijloacele să falsifice un raport al Jandarmeriei?

— Se pare că nu ați înțeles, șuiere Koskas. Dacă bârfele sunt pe bune, Mêtis este armata. Jandarmii. Poliția. Tot ce poartă uniformă în Franța. Tot ce reprezintă legea și ordinea. Viermele nu este în fruct. Viermele și fructul s-au aliat pentru a înfrunta împreună noi dușmani. Teroriștii. Spionii. Sabotorii. Orice ar putea

agresa țara noastră într-un fel sau altul.

Ar fi vrut să-i mai pună o întrebare, dar spionul-jurnalist se evaporase în noapte. Nu mai erau decât podul, cerul și liniștea. Știa ce-i rămânea de făcut. Să doarmă întâi și apoi să apuce taurul de coarne.

Să înfrunte Minotaurul cu propria lui mitologie.

Să-l interogheze pe tatăl ei.

Se trezise devreme.

Găsise bucătăria și își făcuse o cafea. Acum, privea peisajul prin fereastra mare a sălii de mese. Se lumina de ziuă și descoperea un decor pe care nu-l observase aseară pe ploaie. Nu mai erau bolovani, palmieri, măslini... Acum erau râpe abrupte, faleze roșii, păduri de brad și larice suspendate deasupra abisurilor.

Priveliștea se deschidea spre o vale de umbră, îngrămadită între munți. Un decor îngust, aspru, înghețat, parcă pregătit să sfârâme carcassele avioanelor între maxilarele sale. Narcis contempla aceste hăuri cu plăcere. Valea era ca un regat de piatră care se închidea deasupra lui, protejându-l.

Cu cafeaua în mână se orientă spre o altă sală pe care o descoperise. O luă în sus pe coridor. Îi plăcea arhitectura institutului. Pereții exteriori erau din beton masiv. Holurile erau vopsite simplu. Nici urmă de înflorituri, niciun ornament inutil. Linii, suprafețe, nimic altceva.

Laboratorul de informatică. Cinci calculatoare se aliniau pe o masă de lemn de culoare deschisă. Apăsă pe prima tastatură și se asigură că erau conectate la internet. Lansă o căutare pe Google.

MATRIOȘKA.

Acel cuvânt misterios, cu rezonanță rusească, pe care se zicea că îl spunea la capul lui Icar. Se propuneau 182.000 de rezultate, dar imaginile din partea de sus a

ecranului îi dădeau principalul răspuns: celebrele păpuși rusești din lemn colorat vârate una într-alta. Matrioșka însemna pur și simplu „păpușă rusească”.

Privi micile bunicuțe cu baticuri roșii și obraji rumeni. Capete rotunde, ochi rotunzi, corpuri ca niște butelcuțe. Totul părea o glumă. Ce naiba căuta cuvântul acesta, păpușa aceasta, în mijlocul anchetei sale? De ce repeta aceste silabe ca pe o rugăciune, în genunchi, aproape de un om mort care se odihnea pe aripi mari arse? O altă idee îl străbătu: jefuitorul din Bougainville precizase că parola asasinilor în costum era un cuvânt rusesc. Matrioșka?

Trecu în revistă și celelalte răspunsuri. Păpuși de colorat, de pictat, de brodat, păpuși-breloc... Apoi „Matrioșka” deveni un restaurant, o carte de povești, un film, o trupă rock, o rețetă de mâncare, un atelier de caligrafie, o marcă de votcă, o serie de perne...

Ar fi putut râde, dar nu-i venea. Continuând să tasteze, observă că termenul „păpușă rusească” era și cel pe care el îl utiliza pentru a descrie propria sa patologie. Pură întâmplare?

Sau poate că Victor Janusz, la căpătâiul unui înger cu aripile arse, voia să spună că el nu era decât o păpușă rusească? Un călător fără bagaje, legat de crime mitologice?

Trecu la cea de a doua căutare.

ANNE-MARIE STRAUB.

Tot ce obținut cu acest nume fură profilurile de pe Facebook și articolele consacrate cineastului Jean-Marie Straub. Atacă problema din alt unghi. Tastă „sinucidere” și „azil psihiatric”. Era ca și cum ar fi deschis o ladă de gunoi. Zeci de articole virulente împotriva psihiatriei, antidepressivelor, medicilor specialiști se afișau cu titluri precum:

„PSIHIATRIA UCIDE”, „STOP MANIPULĂRII MENTALE!” sau „MARKETINGUL IRAȚIONALITĂȚII”...

Restrânse cercetarea și descărcă listele statistice

privind numărul de sinucideri în spitalele psihiatrice pentru anii 1990 și anii 2000. Cifre, comentarii, analize, dar niciodată nume proprii, niciodată cazuri particulare. Confidențialitatea obligă. Încercă să asocieze „Anne-Marie Straub”, „spital psihiatric” și „Île-de-France”. Pentru un rezultat care să acopere toate direcțiile, nu găsi nimic coerent.

Ce îi mai rămânea? Clasicul și bunul contact uman. Să sune la institutele specializate din Paris și din regiunea pariziană, să găsească un psihiatru în fiecare dintre ele și să-l întrebe dacă își amintește de o sinucigașă – spânzurată cu cureaua unui bărbat – în ultimii zece ani.

Absurd.

Cel puțin duminica, la ora 9 dimineața.

Dar i se pusese pata. Scoase o listă aproximativă a spitalelor și a clinicilor private din regiunea Île-de-France, obținând aproape o sută. Se decise să limiteze ancheta la patru instituții publice de sănătate mintală din Paris: Sainte-Anne în arondismentul treisprezece, Maison-Blanche în douăzeci, Esquirol în 94 și Perray-Vaucluse în 91. La care adăugă Centrul medical de specialitate Paul-Guiraud, de la Villejuif și Stabilimentul public de sănătate mintală Ville-Évrard de la Neuilly-sur-Marne...

O jumătate de oră mai târziu, își folosisese saliva fără să obțină cel mai mic rezultat. În cel mai fericit caz, reușise să interogheze un intern care nu era acolo decât de câțiva ani. În majoritatea cazurilor vorbise cu o recepționeră care îi explicase că niciun șef de secție nu era de serviciu în acea dimineață la spital. Un nou impas.

Ora 10. Agitație pe hol. Voci înfundate, râsete, gemete. Murmurul caracteristic azilelor. Coborî privirea și băgă de seamă că făcuse un desen pe o coală. Nu se putuse abține și desenase silueta unei spânzurate. Tușa sigură îi amintea de animațiile lui Alexandre Alexïeff pe ecranele cu ace. Îl bucură această referire – deci nu uitase încă *totul*.

Corto spusese:

„Ceva era adevărat. Tu *chiar* ești pictor...”

La fel ca amintirea lui Anne-Marie Straub, la fel ca toate cunoștințele sale de psihiatru, talentul la desen și pictură se regăsisse în identitățile sale. Poate că fusese în același timp și pictor, și psihiatru?

Se decise pentru încă un studiu încrucișat. Pe de-o parte, lista studenților din facultățile pariziene de psihiatrie în anii 1990 – avea acum în jur de 40 de ani, deci își făcuse specializarea cu douăzeci de ani mai înainte. De cealaltă parte, lista studenților școlilor de artă în aceeași perioadă.

Dacă găsea un nume pe ambele liste, atunci se găsisse pe el însuși... Cu rezerva că ar fi putut fi, în ceea ce privea pictura, autodidact... Pe internet nu avu nicio problemă în a întocmi liste de foști studenți ai facultăților pariziene, Beaux Arts, școala Luvru, web-ul regurgitând vechi fotografii de clasă, contacte între promoții, regăsiri melancolice... Nostalgia este una dintre valorile sigure pe pânză.

Imprimă listele, axându-se mai întâi pe universitățile și școlile pariziene, repartizându-le pe două grupe, artă și psihiatrie, apoi ordonându-le după ani. Comparația nu era imposibilă, listele erau toate în ordine alfabetică, dar urma să dureze câteva ore...

Ar fi vrut să meargă să caute o cafea, dar râsetele și plângerile de pe hol îl împiedicau să iasă din ascunzătoarea sa. Cu stiloul în mână, se aruncă printre miile de nume.

A se întoarce aici, duminica, i se părea și mai penibil.

În singurătatea duminicală nu era nimic și nimeni care să atenueze șocul frontal. Nici mașini pe stradă. Nici muncitori în curtea castelului. Nici tehnicieni din podgorie. Nimeni altcineva decât o prezență în interior: tatăl ei luându-și micul dejun.

Nu sunase. Porțile erau mereu deschise. Fără camere de supraveghere. Fără sistem de alarmă. O provocare oarecare a lui Jean-Claude Chatelet, care părea să spună: „Nu vă fie frică, veniți să vedeți monstrul...” În realitate această invitație era malițioasă, o imagine a șchiopului și a metodelor lui întortocheate. Un batalion de câini aștepta ascuns în apropierea corpului principal al clădirii.

Parcă în curte, regăsind locurile așa cum le lăsase. Poate un pic mai tocite, mai terne, dar mereu pline de aceeași putere. Un castel fortăreață mai degrabă decât o clădire a Renașterii. Fundațiile sale datau din secolele 12 sau 13, nu se știa exact. O fațadă principală din piatră cioplită, cu ferestre înguste, încadrată de două turnuri, cu acoperișuri țuguiate. Pietrele erau acoperite uneori cu viț-de-vie sălbatică. Alteori străluceau de mușchi verde sau de licheni argintii.

Se spunea că Montaigne se adăpostise aici de epidemia de pestă din 1585. Nu era adevărat, dar tatălui ei îi plăcea să întrețină povestea. Își imagina că, fără îndoială, și el era la adăpost în fața altor epidemii: demascările, judecata. Ochiul inchizitor al mass-media și al politicii...

Ieși din Smart și lăsa zgomotele îndepărtate și familiare să vină la ea. Țipetele păsărilor străpungeau aerul cristalin. Girueta ruginită care scârțâia pe trotuar. Un tractor pornea undeva mai departe. Așteptă câinii care urmau să apară dintr-o clipă într-alta. Cavalcadă pe pietriș. Cei mai mulți o recunoscuseră. Cei noi îi imitară dând din coadă, în loc să-și arate colții.

Împărți câteva mângâieri și se îndreptă spre ușile de sticlă care se deschideau pe toată lungimea fațadei. La dreapta erau pivnițele, atelierele, antrepozitele. La stânga, via. Mii de araci care semănau cu niște mâini rugătoare. Când Anaïs a înțeles cine era tatăl ei, își imaginase că victimele erau îngropate aici și că încercau să iasă din pământ, ca într-un film de groază.

Sună la ușă. 10:15. Așteptase exact această oră. Înainte de asta trimisese rămășițele din golful Sormiou la

Abdellatif Dimoun, coordonatorul Poliției științifice, întors la Toulouse, și evitase cu grijă ruta CIAT din strada François-de-Sourdis...

Știa pe dinafară modul în care își petrecea duminica tatăl ei. Se trezise de dimineată. Se rugase. Își făcuse exercițiile de gimnastică, apoi lungimile de piscină la subsol. După care, se plimbasese prin vie. *Turul proprietarului.*

Acum își lua micul dejun în sala tapiseriilor, în timp ce la primul etaj, în camera sa, o serie de încălțări cu talpă asimetrică îl așteptau. Cizme de călărie, pantofi de golf, bocanci de munte, pantofi de scrimă... Tatăl ei era schiopul cel mai activ din lume.

Ușa dublă centrală se deschise și apărură Nicolas. Nici el nu se schimbasese. Anaïs nu se îndoia că doica ei fusese un bătrân militar. Cine altul ar fi putut avea o menajeră cu o astfel de față? Nicolas era un om scund, împovărat de vreo șaizeci de ani. Avea torsul ca un butoi, era chel, avea un cap de bulldog și parcă făcuse toate războaiele – ca în cântecul lui Francis Cabrel. Pielea nu-i era bronzată: era blindată. Într-o zi, adolescentă fiind, Anaïs vizionase la cineclubul propriu *Sunset Boulevard* cu Billy Wilder. Când Erich von Stroheim se prezentase în pragul uriașei vile a Gloriei Swanson, îmbrăcat în frac de majordom, sărise de pe scaun. „La naiba, își spusese, e Nicolas.”

— Domnișoara Anaïs... zise ordonanța, cu o voce tulburată.

Îl luă în brațe fără prea multă efuziune. El era în pragul lacrimilor. Anaïs, care simțea cum o emoție la fel de puternică o cuprinde, alungă cu un gest patosul:

— Du-te și anunță-l.

Nicolas se întoarse și dispărură. Ea mai rămasese câteva secunde în prag. Abia se ținea pe picioare. Luase două Lexomil înainte de plecare ca să se întărească în vederea confruntării. Ca să fim exacti, luase două comprimate cu doză pentru o zi – adică opt sferturi de anxiolitic. Sau și mai exact, era complet drogată. Era să adoarmă de câteva

ori la volan.

Ordonanța se întoarce și îi făcu un semn din cap. Nu rosti nicio vorbă și nici nu o însoți. Nu era nimic de spus și ea cunoștea drumul. Traversă prima sală, apoi o a doua. Pașii îi răsunau ca într-o biserică. Un miros mineral și înghețat îi apăsă pe umeri. Tatăl ei refuza orice fel de încălzire în afara focurilor din șeminee.

Intră în camera tapiseriilor – era numită așa din cauza țesăturilor Aubusson atât de uzate, încât scenele pe care le înfățișau parcă erau cufundate în ceață.

După câțiva pași, se găsea în fața tatălui ei, așezat într-un loc înșorit, în plin ritual sacru al micului dejun. Era tot atât de frumos. Păr des și mătăsos de un alb strălucitor. Trăsături care aminteau de dulceața ochiurilor de apă din fundul văilor, ușor brăzdate de mii de unde strălucitoare înghețate, mii de primăveri clocotitoare. Ochii îi străluceau cu o claritate de lagună și contrastau cu pielea lui mată, bronzată ca întotdeauna. Jean-Claude Chatelet semăna cu un playboy bătrân din Saint-Tropez.

— Iei loc?

— De ce nu?

Se așază relaxată. *Mulțumesc, Lexomil.*

— Ceai? o întrebă cu vocea lui gravă.

Nicolas deja pregătise o ceașcă. El se întinse după ceainic. Anaïs privea cum curge lichidul arămiu. Tatăl ei nu bea decât un Keemun importat din provincia Anhui, din estul Chinei.

— Te așteptam.

— De ce?

— Tipii de la Mêtis. Puse jos ceainicul. M-au sunat.

Era deci pe calea cea bună. Luă o felie de pâine, apoi cuțitul de argint al tatălui ei. Pentru o secundă se văzu reflectată în lama lui. *Controlează-te, fetițo.* Întinse untul fără să se grăbească, fără să tremure, pe felia lui de pâine perfect aurie – o altă obsesie a lui Pater.

— Te ascult, murmură ea.

— Adevăratul creștin nu moare în patul lui, încep el cu grandilocvență. Adevăratul creștin trebuie să se murdărească pe mâini. Pentru salvarea celorlalți.

În ciuda anilor petrecuți în Chile, își păstrase accentul din sud-est.

— Așa ca tine?

— Așa ca mine. Cei mai mulți dintre cei slabi, cei care nu fac nimic, dar pozează în judecători, aceia cred că soldații regimurilor totalitare sunt sadici, că le face plăcere să tortureze, să violeze, să ucidă.

Tăcu o vreme. Soarele trecuse deja. Bătrânul nu mai era în lumină, ci într-un con de umbră. Din interiorul lui, ochii albaștri străluceau intens.

— Nu am întâlnit sadici și perversi decât printre cei de jos. Iar în aceste cazuri se aplicau mereu sancțiuni. Nimeni nu acționa din plăcere. Nici pentru putere, nici pentru bani.

Mințea. Exemplele de exagerări gratuite și defectuoase erau nenumărate în istoria războaielor și a dictaturilor. Pe toate meridianele și în toate timpurile. Omul este o fiară. Suficient să-l lași mai liber și va depăși limitele bunului-simț.

Dar îi făcu jocul și îi puse întrebarea pe care o aștepta:

— Atunci, pentru ce?

— Patrie. Tot ce am făcut a fost pentru a proteja Chile.

— Vorbim despre tortură, da?

Dinții strălucitori ai lui Chatelet sclipiră în penumbră. Râsul lui nu producea niciun zgomot. Doar lumină.

— Îmi protejam țara de o otravă mai periculoasă.

— Fericirea? Justiția? Egalitatea?

— Comunismul.

Anaïs oftă și mușcă din tartină:

— N-am venit aici să-ți ascult balivernele. Vorbește-mi despre Mêtis.

— Despre Mêtis și vorbeam.

— Nu pricep.

— Și ei acționează din credință, datorie, patriotism.

— De aceea a vândut mai multe tone de gaz neurotoxic Irakului?

— Ar trebui să-ți verifici sursele. Mêtis n-a fabricat niciodată arme chimice. Inginerii ei doar au asigurat o misiune de consiliere privind transferul produselor. Pe atunci Mêtis începea diversificarea spre produsele farmaceutice. O piață mult mai interesantă decât cea a armelor, deja ieșită din modă. Orice grup internațional...

Anaïs îi tăie vorba:

— Ce fac tipii de la Mêtis azi? Lucrează tot cu armata? De ce sunt amestecați în uciderea unui pescar basc și a femeii lui?

— Chiar dacă aș ști ceva, nu ți-aș spune nimic și tu știi asta.

Pentru o clipă, fu tentată să îl convoace la secție. Arest. Percheziție. Interogatoriu. Dar nu poseda niciun element concret, nici măcar vreo legitimitate. Era suspendată. Insigna din buzunar și pistolul de la brâu erau deja ilegale.

— Avusesem totuși impresia că vrei să-mi spui ceva.

— Da. Uită de Mêtis.

— Este mesajul lor?

— Este al meu. Nu te apropia de ei. Oamenii aceștia nu mai stau să sorteze selectiv.

— Frumoasă imagine. Sunt deci o pubelă?

— Nu ești importantă. Asta e tot.

Nu avea ce face cu aceste amenințări. Voia să revină la fapte. Care erau minuscule. Se rezumau la o eventuală conexiune între ucigașii care conduceau un 4×4 aparținând unei societăți și ea integrată în constelația Mêtis. Încercă să-i prezinte argumentele într-un mod cât mai convingător posibil, dar tatăl ei păru decepționat.

— Asta e tot ce ai? Le-am spus amicilor mei că au îmbătrânit. Cu vârsta, se îngrijorează pentru orice fleac. Schimbă direcția, micuța mea, înainte să pierzi tot. Slujba, reputația, banii.

Anaïs se aplecă peste masă. Ceștile și tacâmurile

zornăiră.

— Nu mă subestima. Pot să-i încolțesc.

— Cum?

— Demonstrând că au falsificat o declarație de furt, că au corupt mersul unei anchete, că au angajat doi ucigași pentru o crimă. Sunt polițistă, la dracu'!

— Tu nu asculți ce îți spun. Nu se poate face o anchetă.

— De ce?

— Poliția și jandarmii acționează pentru menținerea ordinii. Iar ordinea este Mêtis.

Cuvintele lui Koskas. *Viermele nu este în fruct. Viermele și fructul s-au asociat.*

Anaïs își întoarse privirea. Marea tapiserie își desfășura urmele de uzură, fragmentele ei voalate. O scenă de vânatoare. I se părea că la adăpostul ceții, câinii devorau cadavre umane.

Îl privi pe tatăl ei drept în ochi.

— În ce domeniu te consultă?

— Nu mă consultă. Dețin o parte a grupului, asta e tot. Mêtis are numeroase afaceri prospere în Bordeaux. Am fost printre principalii investitori când au trecut la activitatea farmaceutică. Îi cunoșteam pe fondatori demult timp.

Adăugă cu o nuanță de perversitate:

— Mêtis ne-a hrănit, pe tine și pe mine. E un pic cam târziu să scuipăm în supă.

Anaïs nu răspunse la provocare.

— Mi s-a spus că are programe de cercetare. Că lucrează asupra moleculelor. Seruri ale adevărului în colaborare cu armata. Experiența ta într-ale torturii i-ar putea ajuta.

— Nu știu de unde îți pescuiești informațiile, dar sunt pure invenții din revistele cu benzi desenate.

— Negi că cercetările chimice ar putea fi viitorul activităților de informații?

Tatăl ei schiță un zâmbet. Un fel de echilibru între

înțelepciune și cinism.

— Toți visăm la genul ăsta de produse. O pilulă și evităm tortura, cruzimea, violența. Nu cred că a descoperit-o cineva.

— Dar Mêtis se ocupă de asta.

Tatăl ei nu răspunse. Anaïs izbucni:

— Cum poți, la vârsta ta, să te mai bagi în astfel de combinații?

Bărbatul se înveli în frumosul său pulover Ralph Lauren și o învălui cu o privire albastră curațao.

— Adevăratul creștin nu moare în patul său.

— Am înțeles. Și tu unde o să mori?

Tatăl ei râse, apoi se ridică din scaun cu dificultate. Își luă cărja și se îndreptă spre fereastră, cu aceeași pornire poticnită care îi făcea rău lui Anaïs când era mică.

Se uita spre podgoriile care parcă ardeau în lumina înghețată a iernii.

— În viile mele, murmură el. Aș vrea să mor în vie, doborât de un glonț.

— De la cine va veni glonțul?

Își întoarse încet fața și îi făcu ușor cu ochiul:

— Cine știe? Poate chiar de la arma ta.

Studiile sale comparate nu dăduseră niciun rezultat. Cu excepția faptului că îi ardeau ochii, a unui cârcel la mână și a unei ușoare senzații de greață pe gât. Punctul acela dureros îi revenise în fundul orbitei de la ochiul stâng. Numele îi dansau în fața ochilor – și nu găsise niciun patronimic comun între listele de studenți la medicină și cei de la arte plastice. Rateu.

Făcu ghemotoc și ultima listă și o aruncă la coș. Era aproape de prânz. O dimineată pierdută. Singurul punct pozitiv: nimeni nu venise să îl deranjeze. Chiar dacă în camerele învecinate zgomotele caracteristice unui azil psihiatric continuau: voci disperate, urlete, sau

dimpotrivă de o extremă duioșie, râsete batjocoritoare, fără urmări, neducând vreodată spre ceva...

Dimineața îi permisesese măcar să evalueze mai bine unde se găsea: scăpase de poliție, dar revenise la poziția de start. Singura modificare: din psihiatru, devenise pacient.

— Te-am căutat peste tot.

Corto se ivise în pragul ușii.

— Imediat e prânzul. Abia o să avem timp să vizităm atelierele.

Narcis îi fu recunoscător că nu-i pusese nicio întrebare despre orele pe care le petrecuse în sala de informatică.

O luară pe culoar și ajunseră în sala de mese, o sală mare, goală, încadrată pe margini de mese de inox unde două infirmiere solide așezau farfurii și tacâmuri de plastic.

— Uite, aici ești tu.

Corto arătă cu degetul o fotografie de grup fixată pe unul dintre pereți. Narcis se apropie și se recunoscă. Purta o bluză de pictor de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Avea un aer jovial. Și ceilalți, părând de pe altă lume.

— Am făcut fotografia asta la aniversarea lui Karl, anul trecut, pe 18 mai.

— Cine e Karl?

Psihiatrul arătă spre un tip solid și zâmbitor, aflat alături de Narcis, și care purta un șorț de piele, agitând o pensulă mângălită cu negru. Evoca un fierar din Evul Mediu.

— Vino. O să ți-l prezint.

O luară în sus pe alt culoar care ducea la o ușă antifoc. Ieșiră și o luară pe scări spre cea de-a doua clădire. Sub soarele de amiază peisajul se dezvăluia în toată splendoarea sa. O frumusețe rece, indiferentă, fără milă. Vârfuri, ace, fragmente de rocă roșie se înălțau ca niște pietre votive. Totemuri care făceau remiză cu zeii pe care îi reprezentau. În fundul văii, păduri negre dădeau la iveală un ecosistem sălbatic și selectiv. Aici pământul îi

hrănea doar pe cei care suportau altitudinea, frigul și vidul. Ceilalți n-aveau decât să crape.

Intrară în clădire și nu o luară spre primul etaj, spre camere, ci coborâră la parter. Corto bătu la prima deschidere de pe hol – nu avea ușă – și așteptă să i se răspundă.

— *Hereinkommen!*

Narcis zăbovi un timp în prag. Atelierul era vopsit tot în negru, inclusiv tavanul. Pe pereți, tablouri monocrome, de asemenea negre. În mijlocul camerei, în picioare, uriașul din fotografie. Versiunea în mărime naturală măsura aproape doi metri și 150 de kilograme. Purta un șorț de piele proaspăt lustruit.

— Salut, Karl. Cum e ziua de azi?

Omul se înclină rânjind. Purta o mască filtrantă. Mirosurile chimice din cameră erau irespirabile.

Corto se întoarse spre Narcis.

— Karl este german. Nu a ajuns niciodată să vorbească limba noastră corect. Era internat într-un azil în RDG, aproape de Leipzig. După căderea Zidului, am vizitat toate centrele psihiatrice din Germania de Est în căutare de noi artiști. L-am descoperit pe Karl. În ciuda pedepselor, electroșocurilor, privațiunilor, se încăpățâna să vopsească în negru orice îi cădea în mâini. Pe vremea aceea folosea mai ales cărbunele.

— Iar acum?

— Acum Karl face pe nebunul! râse Corto. Niciun produs nu îl satisface. Pentru monocromele sale folosește amestecuri pe bază de anilină și indantren. Îmi dă liste de produse chimice de care nici n-am auzit! Caută nonculoarea absolută. Ceva care să absoarbă într-adevăr lumina.

Uriașul se pusese din nou pe treabă, aplecat peste o cuvă unde pisa un fel de gudron cald și maleabil. Încă rânjea pe sub mască.

— Karl are un secret, șopti psihiatrul. Amestecă vopseaua cu propria lui spermă. Pretinde că această

substanță dă o viață subterană monocromelor sale.

Narcis privea mâinile mari care frământau materia. Își imagină cum artistul, cu aceleași mâini, își freca membrul. Privilegiu al terapiei prin artă a lui Corto: libidoul încă se manifesta. La Henri-Ey, pacienții lui abrutizați de psihotrope aveau toți sula în bernă.

Se apropie de unul dintre tablourile negre în mod uniform.

— Ce încearcă să reprezinte?

— Neantul. Ca mulți dintre obezi, Karl este subiectul unor apnee profunde în timpul somnului. Când nu mai respiră. Nu mai visează. Moare într-o clipă. Pretinde că pictează aceste găuri negre.

Narcis se aplecă peste o pânză și descoperi o scriitură fină, în relief, pe care ar fi trebuit să o citești mai degrabă cu mâinile, ca la braille.

— Nu este germană?

— Nu, și nici alt idiom cunoscut.

— Un limbaj inventat de el?

— După el, e limba vorbită de vocile care îl vizitează în adâncul apneei. În adâncul morții sale.

Karl continua să râdă sub mască. Mâinile îi erau acum cufundate în vas. Vopseaua pe care o amesteca se vedea pe margini ca un puț de petrol trezit la viață.

— Să mergem, propuse Corto. Se enervează când vizitatorii stau prea mult.

Pe hol, Narcis întrebă:

— Pentru ce era internat la Leipzig? De ce suferea?

— Ca să spun drept, era închis. Echivalentul UMD⁽²²⁾-urilor de la noi. Îi scosese ochii soției sale. Spune că a fost prima lui operă. Mereu obscuritatea...

— Nu ia medicamente?

— Niciunul.

— Fără măsuri de securitate?

— Avem grijă să-i tăiem bine unghiile. În Germania au fost probleme cu un infirmier.

Narcis reacționează ca un psihiatru: Corto se juca într-

adevăr cu focul. Era surprins că autoritățile medicale și sociale îl lăsau să o facă. Atelierul următor era ocupat de o femeie micuță, de cel puțin 70 de ani. Îmbrăcată într-un ansamblu Adidas roz, cu părul albăstrit, oferea o imagine foarte îngrijită – o americană la pensie. Atelierul era propria ei imagine: interiorul perfect al unei menajere ireproșabile. Doar că avea o țigară între buzele fine.

Nici germanul și nici femeia aceasta nu fuseseră pe carul alegoric de la Nisa. Obținuseră fără îndoială o derogare. Unul din cauza greutății, cealaltă din cauza vârstei.

— Bună ziua, Rebecca. Cum vă simțiți?

— Problema e vama, răspunse ea cu o voce spartă. Ca să îmi trec operele...

Era aplecată deasupra unei foi pe care desena mereu același chip, cu ajutorul unui creion minuscul pe care îl ținea cu două degete. Ca să-i poți vedea opera, trebuia să te tragi în spate. Miile de fețe se articulau ca o dantelă și formau valuri, motive, arabescuri.

— Merge treaba?

— Azi-dimineață m-au împins în waters. Ieri carnea nu era amestecată.

Sindromul Ganser. O tulburare destul de rară, care se caracterizează prin răspunsuri întotdeauna aiurea. Față de acești artiști, Narcis înțelese că el reacționa ca un psihiatru. Nu le admira operele: îi trata ca bolnavi. În ciuda strădaniilor sale, nu era Narcis. Rămăsese Mathias Freire.

— Cunosco figura aceasta, remarcă el, arătând spre fața multiplicată de pe foaia de hârtie

— Este Albert de Monaco.

Corto explică – femeia fiind absorbită de desen.

— Acum treizeci de ani, Rebecca lucra la palatul monegasc. Femeie de serviciu. S-a îndrăgostit de prinț, de o manieră... irațională. Nu și-a revenit niciodată din această traumă afectivă. În 1983 s-a internat în spital, pentru a nu mai ieși din el niciodată. Câțiva ani la Saint-

Loup, apoi la noi.

Narcis îi aruncă o privire. Rebecca lucra într-un mod mecanic – ca și cum o forță automată i-ar fi ținut mâna. Niciodată creionul ei nu se ridica de pe hârtie și nici nu revenea pe vreo trăsătură. Linia aceea era ca un fir roșu al nebuniei sale. Corto ieșea deja.

— Ați căutat acești artiști prin toată Europa? îl întrebă după ce îl ajunse din urmă.

— Da. Pe urmele predecesorilor mei. Hans Prinzhorn în Germania. Leo Navratil în Austria. Mulțumită lor, arta brută există.

— Arta brută: ce este, de fapt?

— Arta nebunilor, a marginalilor, a medium-urilor, a amatorilor. Numele a fost inventat de Jean Dubuffet. Alții o numesc „arta outsiderilor”, „arta psihotică”... englezii îi spun „raw art”, „arta crudă”. Termenii vorbesc de la sine. Este o artă complet eliberată de orice convenție, de orice influență! Amintește-ți ce ți-am spus: „Nu arta are grijă de noi, ci noi îngrijim arta”.

Corto intră în al treilea atelier. Aici, tablouri mari în creion aduceau în scenă siluete subțiri – femei care călăreau curcubee, se scăldau în ceruri de furtună, se cățărau pe vârful norilor. Foile de hârtie erau fixate pe pereți, dar motivele lor erau peste tot pe ciment, ca și cum impulsul creator ar fi dat pe dinafară.

— Iată-l pe Xavier, zise directorul. Este la noi de opt ani.

Omul, la vreo patruzeci de ani, era așezat pe un pat de campanie, cu picioarele jos, în fața unei mese mici, în ținută de luptă: maiou kaki, pantaloni de camuflaj. Agresivitatea hainelor era atenuată de buzunarele pline cu creioane colorate și de papucii de sfoară pe care îi purta pe picioarele goale. Un tic compulsiv îi agita trăsăturile la intervale regulate.

— Xavier crede că a aparținut de Legiunea străină, șopti Corto, pe când celălalt apucă un creion și îl băgă într-o ascuțitoare fixată sub masă. Crede că a participat

la Războiul din Golf, în cadrul Diviziei Daguet.

Se lăsă tăcerea. Narcis încercă să lege o conversație.

— Tablourile dumneavoastră sunt foarte frumoase.

— Nu sunt tablouri. Sunt scuturi.

— Scuturi?

— Contra celulelor canceroase, microbilor, tuturor rahaturilor biologice care mi se trimit de peste tot.

Corto îl luă pe Narcis de braț și îl conduse spre ieșire.

— Xavier crede că a fost supus unui atac chimic în Irak. În realitate, nu a pus niciodată piciorul pe acolo. La 17 ani l-a aruncat pe fratele lui mai mic, pe care îl ținea pe umeri, într-un râu care avea curenți foarte puternici. Copilul s-a înecat. Când Xavier s-a întors acasă, nu mai știa ce s-a întâmplat cu fratele lui. Nu își amintea nimic. A petrecut mai mult de cincisprezece ani într-o UMD. Am reușit să îl recuperez.

— Cum așa? Fără nici cea mai mică prudență?

— În timpul anilor petrecuți la UMD, Xavier nu a făcut niciodată probleme. Experții au considerat că pot să mi-l încredințeze.

— Și ce ia ca tratament?

— Nimic. Desenele îi ocupă timpul și spiritul.

Psihiatrul își privea pacientul cu bunăvoință, cum își ascutea creioanele unul după altul cu ochi febrili. Narcis păstră tăcerea. O tăcere sceptică, de reproș.

— Nu face mutra asta, zise Corto. Evităm aici practic orice acces maniacal. Nu ne-am confruntat niciodată cu vreo agresiune sau vreo sinucidere. Pictura focalizează, aspiră, absoarbe delirul. Dar diferența față de psiholeptice este că ea nu abrutizează. Pictura reconfortează. Ea este singurul lor sprijin. Pot să te asigur că în zilele de vizită nu se înghesuie nimeni la ușa noastră. Nimeni nu a venit să-i vadă vreodată. Sunt toți uitați, dezmoșteniți ai iubirii. Hai. Vizita continuă!

Postul de jandarmi de la Bruges era tot atât de mort ca și cimitirul orașului. Poate și mai mort. La cimitir, cel puțin duminica, existau vizitatori. Anaïs împinse poarta, într-o dispoziție ucigătoare. După inutila întrevvedere cu tatăl ei, îl sună pe Le Coz să se pună la curent cu ultimele evenimente. Dură două minute. Nici cel mai mic element nou la orizont. Ancheta asupra uciderilor – Philippe Duruy, Patrick Bonfils, Sylvie Robin – nu îi mai privea pe ei. Mêtis era inaccesibilă. Cât despre soarta ei în poliția franceză, nu apăruse nicio convocare de la Inspekția Poliției. Se întrebă oare de ce se întorsese la Bordeaux.

Crosnier o sunase și el.

— Cum îți merge?

— Obrăznicăturii îi merge bine. Noutăți de la Nisa?

— Nici urmă de Janusz. S-a evaporat definitiv. Sunt pe drum spre Marsilia. I-am interogat personal pe tipii de la adăpostul unde și-a petrecut noaptea. Și-a dat numele de „Narcis”, dar este sigur el.

— Despre agresori?

— Avem un martor. Un vagabond care nu s-a trezit din beție de vreo zece ani.

— Și ce spune?

— Tipii care l-au atacat pe Janusz erau oameni politici. Oameni în costum și cravată. Dar repet, trebuie să ținem cont de cât avea la bord tipul.

Ucigașii din Guéthary. Cei din Q7. Vocea tatălui ei: „Ordinea e Mêtis”. Ucigași care erau în același timp și criminali, și săbii ale dreptății. Criminali care se puteau infiltra în poliție. Criminali care erau *poliția*...

Sala de așteptare de la post era o caricatură: un ghișeu de lemn, linoleum pe jos, pereți tencuiți, doi jandarmi adormiți... Puține șanse să iasă vreun pont dintr-un astfel de decor. Ceru să îl vadă pe locotenentul Dussart – cel care redactase declarația de furt al Audiului. Era liber. Tipii de serviciu aruncară o privire suspicioasă pe legitimația sa de poliție și ascultară cu scepticism motivele demersului ei: completarea unei anchete în cazul

furtului unui Audi 4×4 Q7 Sline TDI, cu numărul de înregistrare 360 643 AP 33, infracțiune semnalată pe 12 februarie 2010.

Nici vorbă să i se dea detaliile personale ale lui Dussart. Nici să i se dea să citească procesul-verbal al declarației de furt. Anaïs nu insistă. Își luă valea și găsi datele lui Patrick Dussart sunând la informații. Jandarmul locuia la Blanquefort, în nord, dincolo de rezervația naturală din Bruges.

O luă spre sat. Era duminică la amiază și moartea escorta firul drumului. Străzi goale. Case liniștite. Grădini goale. O găsi pe cea a lui Dussart – o clădire gri asortată cu o peluză impecabilă și cu o căbănuță în fundul grădinii. Parcă o casă mai departe, în umbra unui turn de apă, apoi se întoarse pe propriile urme. Deschise portița fără să sune. Era decisă să facă pe dura – să-l sperie, să adune informații și să o șteargă în fugă.

Un câine o întâmpină lătrând. Îi trase un șut. Animalul se retrase chelălăind. O luă în sus pe aleea de pietriș, plină de jucării și găsi pe pragul casei o femeie fără vârstă și fără trăsături distinctiv.

Fără să spună bună ziua, fără să se scuze, flutură legitimația:

— Anaïs Chatelet, căpitan poliția din Bordeaux. Soțul este acasă?

Femeia rămase cu gura căscată. La capătul a câteva secunde lungi, îi arătă spre căbănuța din grădină. Doi copii veniseră repede la picioarele ei și se uitau la intrusă cu ochi rotunzi. Anaïs ar fi vrut să tulbure această liniște duminicală, dar o parte din ea, mai profundă, mai obscură se bucura să apere această fericire fără istorie. O fericire la care ea nu avea dreptul.

Traversă peluza simțind cele trei perechi de ochi ațintite pe spatele ei. Bătu. O voce îi spuse să intre. Apăsă clanța și se trezi în fața unui omuleț cu un aer uluit. Se aștepta la o vizită din familie.

— Anaïs Chatelet, căpitan în poliția națională, postul

central din Bordeaux.

Din uluită, expresia lui deveni stupefiată. Patrick Dussart, îmbrăcat într-o salopetă albastru petrol, stătea în fața unei mese pe care avioane din lemn de balsa se aliniau ca pe un portavion. Cabana era un paradis al aeromodelismului. Aripă, carlingă, fuselaje erau prin toate colțurile încăperii și mirosuri de rumeguș, clei și benzină se amestecau în aer.

Ea făcu doi pași înainte. Jandarmul se dădu înapoi cu scheletul unei aripi în mână. Anaïs își măsură adversarul.

Era de statură mică, având un cap chel, greu și gol ca un bolovan. Ochelari ieftini, trăsături neutre, expresie temătoare, îl putea înghiți dintr-o îmbucătură pe avortonul ăsta – dar trebuia să o facă repede.

— Sunt aici ca urmare a solicitării rogătorii a judecătorului Le Gall, blufă ea.

Dussart pipăi aripa albă de lemn.

— Du... duminică?

— Pe 12 februarie ați înregistrat o declarație de furt al unui vehicul la postul de jandarmi din Bruges. Un 4×4 Audi Q7 Sline TDI, cu numărul de înmatriculare 360 643 AP 33, proprietate a societății ACSP, o societate de pază și protecție din zona Terrefort, Bruges.

Dussart era deja foarte palid, dar se făcu și mai alb.

— Cine a venit să îl declare?

— Nu îmi amintesc numele. Trebuie să revăd raportul...

— N-are rost, puse ea punct. Știm că e fals.

— Ce... ce?

— Nimeni nu a venit pe 12 februarie să declare acest furt.

Omul deveni străveziu. Se vedea deja cu gradele luate, privat de prerogativele de funcționar și de pensionare. Degetele strângeau scheletul aripii aproape să o frângă.

— Mă... mă acuzați de o antedatată a unui proces-verbal?

— Nu avem nicio îndoială asupra acestui lucru.

— Ce dovezi aveți?

— Veți vedea la post. Puneți-vă un palton și..

— Nu. Exagerați... vă...

Anaïs puse lucrurile la punct:

— După mărturiile pe care le avem, vehiculul este și astăzi condus de membrii ACSP.

— Și ce are asta a face cu mine? protestă Dussart. L-au declarat furat pe 12 februarie. Dacă au mințit, ei...

— Nu. Au venit mai târziu și v-au ordonat să redactați o declarație antedatată.

— Cine ar fi putut să îmi ordone așa ceva?

— Haina, vă rog. Nu mă obligați să folosesc forța. Ne va fi ușor să demonstrăm că nici un singur act nu a fost redactat și că nu s-a demarat nicio anchetă în acest dosar depus pe 12 februarie.

— Și ce dovedește asta? Nu anchetăm niciodată furtul de mașini!

— O mașină de valoarea asta? Aparținând unei societăți de securitate din zona industrială din jurisdicția dumneavoastră? Aproape colegi? Dacă nu vom găsi nimic este pentru că pe 12 februarie nimeni nu a declarat nimic.

Un licăr trecu prin ochii jandarmului – se gândea deja și la alte documente predate. Procese-verbale de audiere. Acte ale poliției de proximitate. Anaïs îi trăgea covorul de sub picioare.

— Oamenii mei sunt deja pe cale să vă percheziționeze biroul. Puneți-vă naibii haina.

— Duminica? Nu... nu aveți dreptul.

— În cazul unei crime duble, avem toate drepturile.

Aripa se frânse între degetele bărbatului.

— Crimă dublă?

Anaïs continuă pe un ton sec, care nu se învață la școala de poliție, dar pe care fiecare polițist îl știe instinctiv.

— Pe 16 februarie, în Țara Bascilor. Asasinii

conduceau Audiul. Dacă tragi de timp în continuare, jur că-ți pun cătușele.

— Este o crimă a ETA?

— Nimic de-a face. Anaïs scoase cătușele. Îți propun un târg. Vorbești aici și acum și poate rezolvăm cumva. Dacă nu, te acuz de complicitate la crimă din culpă. Cei din Audi au încercat deja să mai ucidă o dată pe 19. Mașina asta este biletul tău pentru nemurire. Spală-ți conștiința!

Bărbatul transpira ca un miel pus la proțap. Buzele îi tremurau.

— Nu... nu puteți dovedi nimic...

Anaïs avu o idee – se certă că nu o avusese și înainte.

— Ba bineînțeles că putem. ACSF nu a contactat deloc compania lor de asigurări. Nicio declarație. Nicio daună. Ți se pare normal să nu ceri rambursarea unei mașini de 60.000 de euro?

Forța loviturii îl încovoie pe jandarm.

— Nici vreun ordin de urmărire a mașinii nu s-a dat vreodată, adăugă Anaïs, cuprinsă de inspirație. Singura motivație pe care am putea să o dăm este că furtul acestei mașini nu a motivat trupele!

— Fără cătușe, fără...

Anaïs sări pe masă. Ghetetele ei sfărâmară machetele. La 12 ani fusese campioană a Aquitaniei la gimnastică. *Micuța gimnastă a lui tata*. Sări pe Dussart care urla. Căzură amândoi. Anaïs îl imobiliză cu un genunchi pe piept și îi înfipse o cătușă deschisă în gât.

— Spune, fir-ai al dracului!

— NU!

— Cine a venit la tine?

Omul nega violent din cap. Sudoarea și lacrimile străluceau pe fața lui violacee. Anaïs strânse cătușa pe glotă.

— CINE?

Jandarmul se învineți de-a dreptul. Nu mai putea să respire. Cu atât mai puțin să vorbească. Anaïs slăbi ușor

strânsoarea.

Bărbatul scui pă:

— Au... au fost doi.

— Numele?

— Nu le știu.

— Ți-au dat marafeți?

— Niciodată! Nu... n-am nevoie de bani!

— La creditul pentru casă? La cel pentru mașină? La țoalele plozilor?

— Nu... nu... nu...

Strânse din nou brățara cătușelor. În adâncul ei era îngrozită. De propria ei violență. De amploarea derapajului ei. IGS-ul se va delecta cu mărturia locotenentului Patrick Dussart.

— VORBEȘTE! DE CE AI REDACTAT FALSUL ACESTA?

— Mi-au... mi-au ordonat.

Îl slăbi din strânsoare.

— Ordin?

— Erau ofițeri. Au... au menționat rațiuni de stat.

— Erau în uniformă?

— Nu.

— Ți-au arătat documente oficiale?

— Nu.

Dussart se ridică într-un cot și își șterse lacrimile.

— Tipii erau ofițeri, jur pe Dumnezeu... Am servit patru ani la marină, pe *Charles-de-Gaulle*. Știu să recunosc un grad când îl văd.

— Ce armată?

— Nu știu.

— Cu ce semănau?

— Țipi serioși, în costume negre. Militarii poartă altfel costumele civile.

Era prima frază de bun-simț a ticălosului.

— Au venit la jandarmerie?

— Nu. La mine acasă în seara de 17. Mi-au dat în linii mari raportul pe care urma să îl redactez și data lui. Asta

e tot.

Vizitatorii nu aveau cum să fie ucigașii de pe plaja din Guéthary. La ora aceea ticăloșii erau la Marsilia, pe cale să îl atace pe Victor Janusz. Cine să fi fost? Colegi? Oricum, mărturia lui nu îi mai servea la nimic. Dussart va nega totul și ea va fi cea arestată pentru agresiune.

Ideea de bombă neamorsată i se păru mai utilă. Se ridică și strânse cătușele.

— Ce... Ce mi se va întâmpla? behăi celălalt, frecându-și gâtul.

— Ține-ți fleanca și totul va fi bine, îi spuse ea printre dinți.

Ieși și zăbovi un pic pe prag. Lumina o izbi în fundul ochilor. Își așeză haina, scuturând așchiile de pe ea. De furie, dădu un picior tricicletei din calea ei.

Cu pași mari, ieși pe poartă. În ușa casei, femeia și cei doi copii plâneau.

Mâna i se încleștă pe grilaj.

Și ea hohotea cu lacrimi mari.

Nu va mai rezista mult cu acest regim.

Totul era intact.

Ca și cum Narcis ar fi părăsit atelierul cu o zi în urmă.

— Eram sigur că te vei întoarce, zise Corto.

După masa de prânz, se îndreptaseră în sfârșit spre atelierul lui. Psihiatrul ținu să îl însoțească. Spațiul nu avea mai mult de cincizeci de metri pătrați. Pereții nu erau nici negri, nici desenați, dar locul era mai puțin impecabil decât cel al Rebeccăi.

Pânze virgine se aliniau pe peretele din stânga. Cârpe împrăștiate pe jos, mânjite cu pete de culoare. Cutii cu vopsea industrială, trafaletе murdare, saci de pigmenți, caserole de plastic erau peste tot. Planșete întinse pe suporturi erau pline de tuburi uscate, stoarse, sparte, dar în mod ciudat, și de seringi mari, metalice. Pensule ieșeau

ca niște buchete din cutii de conserve cromate.

— Îți făceai singur vopselele, comentă Corto. Erai tot atât de exigent ca și Karl. Amestecai pigmentii. Îi dădeai prin mașină și le reglai onctuositatea cu esență de terebentină și ulei de in. Îmi aduc aminte: ca să legi pigmentii foloseai un ulei clarificat special. Ți-l procurai de la o rafinărie industrială ai cărei clienți cumpărau mai degrabă cu tonele. Apoi, injectai culorile cu seringile de gresare pentru tractoare, de care chiar eu ți-am făcut rost de la fermierii din colț...

Narcis se apropie de trafaletele unde amestecuri negricioase, roșietice, violacee se uscaseră. Bidoanele, recipientii din aluminiu, sacii prăfoși emanau încă mirosuri violente, chimice sau minerale. Luă în mână pensulele, mângâie tuburile, inspiră mirosurile – nu simți nimic. Nici cea mai mică amintire. Îi venea să urle.

Remarcă printre obiectele pietrificate un carnet cu paginile lipite de vopsea. Îl răsfoi. Cu o scriitură minusculă erau trecute liste de nume, de cifre, de procentaje.

— Carnetul tău cu secrete, spuse Corto. Amestecurile, proporțiile pentru a obține exact tonul dorit.

Narcis luă carnetul, iar apoi zise:

— Vorbiți-mi despre maniera mea de lucru.

— Nu am idee. Nu sunt uși la atelier, dar tu ai pus o perdea la intrare. **INTERDICȚIE OFICIALĂ DE A INTRA.** Seara întorceai tablourile cu fața la perete.

— De ce?

— Ziceai: „Mi-e silă să văd ce e în capul meu”.

Daniel Le Guen, colegul de la Emmaus din Marsilia îi povestise cum doar o privire pe o ilustrație a lui Courbet îi făcuse greață.

— Ți-am vorbit vreodată de Gustave Courbet?

— Sigur. Ziceai că ți-a fost maestru și mentor.

— În ce sens?

— Nu știu. De fapt, pânzele tale nu au nimic în comun cu lucrările lui. Dar Courbet este un maestru al

autoportretului. Adora să se reprezinte pe sine. Nu sunt un specialist al acestei perioade, dar autoportretul său *Disperatul* e fără îndoială unul dintre tablourile cele mai cunoscute ale lumii...

Narcis nu-i răspunse. Zeci de autoportrete străluceau pe pereții conștiinței sale. Memoria sa culturală funcționa fără probleme. Dürer. Van Gogh. Caravaggio. Degas. Schiele. Opalka... Dar nici o singură imagine a lui Courbet. Dumnezeule. Era suficient ca acest pictor și opera sa să se fi amestecat cu viața lui personală ca să fie absorbiți de gaura neagră a bolii sale.

— Îmi aduc acum aminte, continuă Corto. Dintre toate autoportretele lui Courbet, erai obsedat de *Omul rănit*.

— Ce reprezintă?

— Pictorul se înfățișează murind, la baza unui arbore, cu o pată de sânge în apropierea inimii.

— De ce mă interesa în mod deosebit acest tablou?

— Te-am întrebat și eu. Mi-ai răspuns: „El și cu mine facem aceeași treabă”.

Narcis mai făcu câțiva pași în acest atelier care îi fusese bârlog, vizuină, cavernă. Nimic familiar nu se degaja. Căutarea lui părea fără speranță.

— Rămâi cu noi, zise Corto ca și cum ar fi simțit disperarea lui Narcis. Apucă-te din nou de pictat. Memoria va...

— Plec mâine-dimineață. De aici nu mai vreau decât banii mei.

— Dumneavoastră ați sunat?

— Tu ce crezi?

În ușa antrepozitului, Anaïs flutura legitimația de poliție pe sub nasul unui tinerel cu ochi roșii și păr gras. Ora 17. Se afla undeva la periferia orașului Toulouse, în zona industrială compusă din hangare mari, fără ferestre. Nu îi luase decât două ore să ajungă la Toulouse, dar încă

tot pe atâta ca să debarce la sediul căutat în tot acest labirint al sectorului terțiar.

Sediul căutat era postul de control al societății CAMARAS, gestionara urmăririi mai multor mărci de automobile în Franța, pentru regiunile Aquitania, Midi-Pyrénées, Languedoc-Roussillon, Provence-Alpes-Côte-d'Azur.

Anaïs sunase la dispecerat la ora 14:30. Agentul care îi răspunsese se arătase mirat de cererea ei. În mod normal, companiile de asigurare... Nu îl lăsase să își termine fraza.

— Vin acolo.

Acum, se găsea în fața unui tip îmbrăcat într-un pulover larg și cu niște jeanși cu turul căzut – evident un student care găsisese aici combinația pentru a învăța tot weekendul și de a fi și plătit pentru asta. Dar nu prea avea ce să învețe: pupile dilatate, nas umed, dinți care clănțăneau. Un consumator de coca.

Se dădu înapoi ca să o lase să intre. Descoperi un antrepozit mare, care la prima vedere părea gol. În realitate, o consolă plină de ecrane se afla de-a lungul peretelui din dreapta. Un material care amintea de Centrul de supraveghere urbană de la Nisa, versiunea clandestină.

Individul scoase o sticlută mică de colir și își puse câte o picătură în fiecare ochi.

— Nu am înțeles prea bine la telefon...

Anaïs apucă un scaun cu roțile și îl întoarse spre el.

— Stai jos.

— Despre ce e vorba, de fapt? întrebă el, așezându-se.

Cu piciorul, ea îl împinse spre consolă și îi șopti la ureche:

— Pe 12 februarie s-a declarat furtul unui 4×4 Audi Q7 Sline TDI, cu numărul de înmatriculare 360 643 AP 33, la postul de jandarmi din Bruges. Îți spune ceva?

— Nu-mi spune nimic. Eu lucrez aici doar în weekend. Sunt student și...

— Te-am întrebat doar așa. Vreau să declanșezi baliza fixată pe această mașină.

— Nu e o baliză. Este un urmăritor GPS.

— N-are importanță. Dă-i drumul. Acum.

Tipul se agită:

— Dar nu se face așa! Copia procesului-verbal de furt de la Jandarmerie împreună cu contractul de asigurare se trimit la sediul nostru care...

Anaïs apucă din nou scaunul și îl răsuci spre ea.

— Pot și să chem o echipă din Toulouse să-ți facă un test salivar multidrog – ce zici?

— Ave... aveți numărul de înmatriculare al vehiculului? se bâlbâi el.

Anaïs scoase din buzunar foaia pe care scrisese numărul mașinii. O puse pe consolă. Atingerea aprinse ecranul calculatorului de serviciu. Corpuri goale înlănțuite apărură. Alte ferestre se aprinseră. Fața unei femei în plină felație. Un prim-plan al unui anus dilatat. Anunțuri publicitare cu nume sugestive apărură în cele patru colțuri ale monitorului...

— Programa pentru școală? zâmbi Anaïs.

Studentul se înroși și stinse neîndemânatic calculatorul, își dresе glasul și începu să tasteze pe tastatura PC-ului de supraveghere. Ecranele afișară harta sateliților Franței. Unul dintre ele făcu zoom pe una din regiunile țării, prea repede ca Anaïs să o poată identifica.

— Este instantaneu? întrebă ea surprinsă.

— Te cred. Așa sunt prinși hoții.

— Unde sunt? Vreau să zic, unde e mașina?

— Pe D2202, în valea Var.

Anaïs se aplecă:

— Unde, mai exact?

Băiatul acționează o manetă de pe consolă și apropie și mai mult.

— Aici, deasupra Nisei.

— Mașina e în mișcare?

— Mda. Sunt pe podul Durandy.

Căzu pe gânduri. Erau pe urmele lui Janusz? Reperaseră ascunzătoarea lui? De ce reușiseră acolo unde zeci de echipe de poliție eșuaseră? Poate că dimpotrivă, se repliau spre o bază, undeva...

Căută în buzunar și scoase un iPhone din buzunar și îl puse pe consolă. Luă un blocnotes și își notă coordonatele:

— Sună la numărul ăsta și trimite-mi programul care să-mi permită să urmăresc în timp real deplasarea mașinii.

— Nu am dreptul. Este un program protejat.

— Cred că te-ai prins că și tu, și eu ne-am abătut de la calea cea dreaptă. Așa că formează numărul ăsta și trimite-mi prin internet programul, *capisci*?

Tastă rapid. Zgomotul tastelor semăna cu țcănitul unui dans macabru.

Mobilul lui Anaïs vibră. Răspunse. Mesajul fusese primit, în atașament programul de urmărire.

Întinse mobilul către tip – era habarnistă în ale tehnicii:

— Instalează-l și pune-mi-l pe ecran.

Câteva secunde mai târziu apăru harta zonei Nisa. Un punct semnaliza mașina care se deplasa clipind. Fără să-și poată explica de ce, Anaïs era sigură că trebuie să acționeze rapid.

— V-am mai încărcat și un program GPS, preciză tipul. Dacă vă pierdeți, puteți să asociați cele două programe. Vă vor aduce pe drumul cel bun.

Îi mulțumi cu un semn din cap. El scoase sticluța de colir și își mai limpezi o dată ochii cu o singură mișcare.

— Cred că știi ce ai de făcut, nu?

— Nu v-am văzut niciodată, zâmbi el. N-am auzit niciodată de un Audi Q7.

— Ești un băiat de treabă, îi făcu ea cu ochiul.

Anaïs se îndreptă spre ușă, apoi se mai întoarse o dată. Făcu gestul masturbării unui penis imaginar.

— Și pe cai, nu te lăsa!

Studentul roși, fără să-i răspundă.

Alergând spre mașină, își făcu socotelile. Ar fi trebuit să mai traverseze o dată Franța, de la vest la est. Ar fi putut acoperi cei șase sute de kilometri care o separau de Nisa în mai puțin de cinci ore. Apoi ar fi trebuit să găsească drumul spre interiorul țării. Și chiar și cu GPS-ul, nu era sigură că va reuși.

O luă în direcția autostrăzii. Adevărata problemă era în altă parte. Nu dormise decât câteva ore ieri-noapte, nu dormise deloc în noaptea de dinainte și doar trei ore înainte de asta. Abia se mai ținea pe picioare – și asta doar din cauza nervilor.

Formă numărul lui Zakraoui. Cel mai periculos și cel mai seducător membru al echipei sale. Maghrebianul răspunse după ce telefonul sună de două ori.

— Zak? Anaïs.

— Ce faci, frumoasa mea? Era singurul care își permitea acest ton familiar. Tot în vacanță? Mi s-a spus că ai pornit spre Nisa!

— Am nevoie să mă ajuți. Caut o chestie.

— O chestie... ce chestie?

Anaïs nu răspunse. Aprobator.

El își luă vocea de catifea.

— Fii mai exactă.

— O rapidă.

Zakraoui sau brigada locală de stupefiante. Știa, în Aquitania și împrejurimi, cele mai bune filiere în materie de droguri. Cunoștințele sale erau ordonate pe tipuri de drog, de fiabilități, pe pericolozitate. Chestii sigure. Pentru un simplu motiv: și el era un fost dependent. El zicea că e curat. Ceilalți se făceau că-l cred.

Politiștii îi explică de unde să-și procure cele mai bune amfetamine din zonă. Se opri pe acostament și își notă cu grijă – Grand Mirail, cartierul Reynerie, orașul

Tournelles... Numele evocau vagi amintiri. Povești de violență urbană, mașini incendiate...

— Vrei să dau niște telefoane? întrebă Zak.

— Ar fi o idee. Unde sunt tipii tăi?

— Pe ici, pe colo. Tournelles este în formă de Y. Dacă mergi încet, la ora asta, și reușești să nu arăți de la o poștă a sticlete, o să vină păsărelele la tine.

Anaïs azvârli carnetul pe scaunul din dreapta, băgă în viteză și, cu telefonul între umăr și ureche, accelerează.

— Ce e pe la birou?

— Încă nu s-a pus preț pe capul tău, dar nu e departe.

Închise, cu imaginea polițistului în memorie. Pălăria lui mică, zâmbetul lui tunisian. Pe lângă problemele cu drogurile, IGS îl ținea în vizor și pentru altceva: era bănuț de poligamie, împreună cu Jaffar, care era căutat de judecătorul pe probleme familiale pentru că refuza să plătească pensie alimentară nevastă-sii și Le Coz, care trăia pe banii unei baronese trecute de prima tinerețe, avea un buchet al naibii de donjuani.

Singurii bărbați din viața ei, își spuse.

O oră mai târziu – se pierduse de câteva ori din cauza ploii – era în plină negociere cu o kaïra minusculă cu o haină de ploaie verde fluorescent, cu capul sub glugă, care arăta ca un spiriduș.

— Întâi mālaiul.

Anaïs se opri la stație. Îi dădu 100 de euro. Banii se făcură nevăzuți, zece pastile apărură în palmă.

— Vezi să nu te prostesti. Nu e pentru tâmpiți. Nu iei decât una o dată.

Puse opt pastile în buzunar și păstră două în mână.

— Ai ceva cu ce să le iau?

Piticania scoase o doză de cola light.

— Garantat fără coca, rânji el.

Înghiți cele două pastile o dată. Când să-i dea cutia înapoi, tipul deja dispărea în nopte.

— Cadou din partea casei. Salut.

Anaïs demară în ploaie. Simțea deja sau credea că

simte dopamina care se elibera în fundul creierului său. Trecu în altă viteză și se îndreptă spre A61. La prima benzinărie făcu plinul. Plăti și își dădu seama, privind spre rafturile cu sendvișuri și biscuiți, că nu-i era foame. Drogul îi tăiasse și pofta de mâncare. Cu atât mai bine. Va rămâne cu toate simțurile alerte și ascuțite precum cuțitele.

Plecă în trombă și se uită pe programul de urmărire de pe iPhone. Ticăloșii părăseau D2202 în direcția unui cătun pe nume Carros. Unde se duceau? Îl găsiseră pe Janusz?

Băgă în a cincea și observă că depășise 200 de kilometri pe oră. Pentru moment, micuța ei Smart era cea mai bună aliată.

Iar noaptea de-abia începuse.

— Câți sunt? întrebă Narcis, privind plicul din mâna sa.

— 45.000 de euro.

Aruncă o privire uluită spre Corto.

— Ți-am spus. Ai făcut o grămadă de bani la Paris. Cele mai multe dintre tablourile tale s-au vândut în jurul a 4.000 de euro. Ai pictat cam treizeci. Galeria și-a luat partea, aproape 50. Noi am luat 15 pentru cheltuielile noastre generale. Ai rămas cu ăștia. Ești un pictor la modă! Dacă vrei, poți să redevii Narcis și să-ți câștigi confortabil existența.

Întredeschise plicul. Bancnotele străluceau în interior de parcă ar fi fost satinat.

— N-aș mai fi capabil să pictez ca Narcis.

— Ești sigur?

Nu răspunse. În realitate, avea convingerea intimă că priceperea și talentul său traversaseră diferitele sale identități ca și cunoștințele psihiatrice. Putea oare să reia cariera lui Narcis de acolo de unde o lăsase? Avea altceva

mai bun de făcut. Să regăsească tablourile. Să se uite la ele. Să le studieze. Era sigur că în ele se strecurase un adevăr inconștient. Semnătura personalității sale originare.

— După părerea dumneavoastră, întrebă el, vârand banii în buzunar, cât timp mai am? Vreau să spun: înainte de a-mi pierde din nou memoria?

Ieșiseră în grădină. Se lăsase noaptea. Vântul crescuse în intensitate. Arborii se îndoiau ca și cum ar fi avut crampe violente. Janusz ratase o zi de anchetă, dar era acum bogat, hrănit, refăcut. O pauză necesară pentru a pleca din nou.

— Imposibil de spus, răspunse psihiatrul. Nu există o regulă. Dar nu uita că fiecare fugă este o ascundere. Un răspuns la o traumă. Crizele tale sunt motivate de ceea ce vezi în fiecare zi.

Narcis era de acord. Cea mai rea ipoteză: el era criminalul și de fiecare dată când ucidea, își schimba pielea. Scutură capul: refuza să admită această vină.

Coborau acum printre terase. Cerul era pur și albastru, scânteind deja de stele. Parfumul pinilor plutea la înălțime, ca pentru a le îmbăta și mai tare simțurile. Psihiatrul o luă la dreapta. Apăru o grădină de cactuși. Narcis nu mai văzuse niciodată atât de mulți la un loc. Cactuși în pământ. Cactuși în ghivece. Cactuși în sere. Unii semănau cu niște arici înveliți în vată. Alții se înălțau la mai mult de doi metri. Alții își țineau brațele îndepărtate ca niște candelabre.

— Simți, nu-i așa?

— Ce?

— Parfumurile. Corto își umflă plămânii în întuneric. Întregul nostru corp se trezește la acest apel. E ca și cum am vedea marea. Apa din noi freamătă înăuntrul nostru. Veneai des aici, seara...

Narcis se întreba unde voia psihiatrul să ajungă.

— Presupun că ai citit operele lui Jung.

— Da.

Narcis răspunsese fără ezitare.

— Pentru Jung, conștiința noastră – sau, mai bine spus, subconștientul – este traversată de arhetipuri, de mari scheme primitive care aparțin zorilor speciei umane: mituri, legende, temeri primitive. Când un fapt, un tablou, un detaliu ne amintește de aceste trame, suntem profund atinși și chiar pătrunși de o emoție care ne copleșește și care aparține întregii umanități.

Corto vorbea cu o voce crispată, hipnotică.

— Adică?

— Pentru corpul nostru, cred că e la fel. Există arhetipuri... fiziologice. Marea. Pădurea. Piatra. Cerul. Regnuri care în același timp ne ating și ne transcend. În contact cu ele, corpul nostru se trezește dintr-odată. Carnea noastră își amintește că a fost mare, pădure, piatră, stea... Celulele noastre se agită, freamătă.

Corto îl prinse brutal de umăr.

— Găsește-ți din nou pânzele, șopti el. Întoarce-te la Paris. Știi că asta ai de gând. În contact cu pictura ta, în contact cu orașul, corpul tău te va ghida. Pictura și capitala aparțin istoriei tale. Într-un fel, tu le aparții lor.

Înțelese ce voia să spună Corto. Închise ochii și începu instantaneu experiența, in situ. Se lăsă pătruns de miresmele umede ale grădinii, freamătul piscurilor care aminteau de talazuri, mirosul muntelui rece și imemorial. Îl treceau florii. Deveni nisipul răscolit de picioare goale, sub ploaie. Bâzâit de insecte, plajă la soarele unei țări unde era mereu amiază. Freamătul zăpezii, prospețimea albă a unei părții care scârțâie sub schiuri. Respira. Râdea. Săruta. Corpul lui devenise strălucirea unei lumini aurii, o seară de vară, alături de o femeie, într-un mare salon burghez...

Deschise ochii. Corto dispăruse.

Auzea pași, foarte reali, care veneau dinspre terasele inferioare. Privi mai atent. Jos, cactușii se mișcau. Îi stătu inima.

Cactușii erau groparii, în costume negre.

Avansau fără să-și ia vreo măsură de siguranță deosebită, călcând peste plante, dându-le pe altele la o parte cu mâinile. În întuneric, Narcis distingea V-ul vestelor încheiate până la ultimul nasture. Fiecare avea un pistol dotat cu amortizor, în fața acestui amănunt își aminti că Glock-ul rămăsese la el în cameră.

Indivizii puseră piciorul pe prima dală a potecii. Aruncară o privire în sus, spre clădiri: Narcis era deja ascuns printre tufișuri. Scena avea un aer de déjà-vu: el la Marsilia spionând boschetarii, ascuns în capătul scărilor.

Începură să urce. Ascuns de vegetație, Narcis parcurse ultimii metri care îl despărțeau de atelier. Avea noroc că bluza și pantalonii săi erau de culoare închisă. Făcea corp comun cu arborii și întunericul.

Se furișă pe balconul ce se întindea de-a lungul atelierelor – își amintea că lăsase ușa de la terasă întredeschisă. Se strecură înăuntru. Contactul cu solul de ciment îl reconfortă. Închise fereastra și își trase sufletul.

Holul. Dacă își aducea bine aminte, pe stânga, o scară exterioară ducea la etajul cu camere. Totul era pustiu: ora cinei îi aduna pe toți în cealaltă clădire. Ajuns la el în cameră, vâri mâna sub saltea și găsi pistolul. Dosarul lui Icar era și el acolo, ca și cuțitul Eckhorn și micul carnetel al lui Narcis. Singurele sale bunuri. Singurele sale bagaje. Strecură automatul la spate, cuțitul în buzunar, documentele în haină, pe care o luă peste bluză. Își înfășură în jurul brațului pantalonii de la costum pe care avea de gând să-i îmbrace mai târziu.

Aruncă o privire în stânga și în dreapta pe culoar: nimeni. Inima îi pompa violent sângele în artere. Deja prea târziu să o mai ia pe scări. Se îndreptă în direcția opusă. La capăt, o fereastră. O deschise, se strecură prin ea și ajunse pe un parapet care mergea de-a lungul zidului. Sub picioarele lui, un gol de trei metri. Saltul era posibil – mai ales dacă ținta erau crengile arborilor.

Închise ochii și sări. Căderea i se păru că durează secole. Aterizarea tot așa. Trosnete, ruperi, zdrobiri... Când fu sigur că este bine prins de crengi, își eliberă mâinile și se pipăi pe față și pe corp. Nici sânge. Nici oase rupte. Nici locuri dureroase. Se descurcase perfect. Se scutură și reuși să-și treacă un picior prin frunziș. Cu efort, izbuti să atingă pământul. Se ridică în picioare și se extrase din tufișuri. Își scoase haina și o înnodă în jurul taliei.

Nu mai avea decât să fugă. O luă printre ierburi, în continuare cu pantalonii pe braț. Crengi îl loveau peste față, buturugi îi ieșeau în cale, bolovani se rostogoleau sub picioarele lui. Panta îi dădea viteză. Se opintea cu amândouă călcâiele, dar viteza îl împiedica să evite toate obstacolele. Năuc, lovit, se agăța de o speranță. Un drum asfaltat care să-i iasă în cale. Va merge pe jos. Va face autostopul. Nu conta cum, doar să se îndepărteze. O întrebare îl măcina: cum l-au descoperit asasinii? Ce știau în plus despre el?

Coordonatele GPS rămăseseră pe loc în jurul orei 21. Undeva în munte, deasupra satului Carros. Audiul se oprise acolo până pe la două dimineața. Când Anaïs ajunsese la intrarea în Nisa, semnalul se pusese din nou în mișcare: ucigașii plecau iar. Fu tentată să o ia după ei pe autostradă, dar voia să vadă locul unde petrecuseră o parte din noapte. În cel mai rău caz, îl găsiseră pe Janusz. Îl torturaseră. Îl ucisese. Îl mutilaseră...

Ajunse la destinația de pe GPS pe la trei dimineața. Era un institut specializat numit Villa Corto. Urmă drumul de țară cu prudență. În curând, ceea ce văzu în lumina farurilor o făcu să creadă că are halucinații. Un clown cu fața vopsită cu alb plângea pe marginea drumului. Mai încolo, deasupra pinilor umbrelă, un om mergea prin aer, la doi metri de sol. Pe pragul primei clădiri a institutului stătea un uriaș vopsit în negru din cap până-n picioare.

Ieși din mașină cu arma în mână și înțelese că nu avea vedenii. Totul era adevărat.

Clovnul se apropie, ștergându-se la ochi. Lacrimile îi întinseseră machiajul, dându-i un aer de August desfigurat. Omul care mergea pe sus era și el acolo. Trucul era simplu: se deplasa pe picioroange. Vorbea cu vârfurile arborilor ca și cum ar fi părăsit definitiv lumea terestră și ar fi pătruns secretul păsărilor.

Anaïs se îndreptă spre clădirea principală ale cărei ferestre erau luminate. Aproape se împiedică de o femeie în vârstă așezată pe jos, machiată excesiv. Făcuse un foc pe care gătea paste într-un vas. Le tot gusta cu ajutorul unei spatule lungi, gemând.

Anaïs o salută cu o mișcare a capului, apoi o interogă. Tot ce obțină fu:

— Problema cu pânzele mele este vama.

Nu mai insistă și pătrunse în sala de mese. Carnavalul continua. Un Pierrot cu ochii încercuiți cu negru sărea pe o masă, mormăind. Un altul purta o pălărie de zână prelungită cu beteală. Își mesteca pumnul băgat în mâneca puloverului, producând un fir de salivă. Un altul, purtând o pălărie de canotaj, cânta la flaut așezat în fund pe masă – ceva lent și melancolic, cu accente japoneze. Anaïs observă că făcuse pe el.

Ce se întâmplase aici?

Unde erau responsabilii?

Urcă la primul etaj. Culoar de ciment. Uși de lemn. Atmosfera amintea de un cavou. Era aceeași răceală, aceeași pustietate. Impresia se transforma în presentiment, apoi în evidență. În a doua cameră pe dreapta erau înghesuite trei cadavre. Doi bărbați, două namile, aveau pieptul străpuns de gloanțe de mare calibru. Un al treilea, gol, era legat fedeleș în spatele unui birou, într-o stare și mai îngrozitoare decât a celorlalți.

Anaïs își puse mânuși de cauciuc și închise ușa. Nebunii o urmaseră. *Reconstituiere*. Ucigașii ajunseseră pe la ora 21. Doborâseră infirmierii din mers cu arme de

calibrul 45 sau 44. După care se ocupaseră de cel care părea a fi fost directorul. Imposibil să-i dea o vârstă exactă, undeva pe la șaizeci de ani. Era desfigurat. Ochiul scoși. Nasul redus la o cavitate sângerândă. Obrajii hăcuiți, lăsând la vedere gingii zdrobite cu dinți scoși. Capul îi atârna într-o parte – ceva îi fusese rupt la baza craniului.

Oare vorbise? Oricine ar fi făcut-o, supus la o astfel de suferință. Și nu avea niciun motiv să creadă că un psihiatru slăbuț, vizibil în vârstă, ar fi făcut-o pe eroul. Dar era suficient să ai credință ca să îți arăți curajul... Toate războaiele au demonstrat-o. De altfel, camera fusese răscolită, întoarsă cu fundul în sus, devastată. Ceea ce lăsa să se înțeleagă că ticăloșii nu obținuseră răspunsuri la întrebările lor.

Anaïs era uluită de propriul ei calm și de sângele ei rece. Urmele de barbarie îi răneau privirea, dar nu și inima. Acele acte erau ca niște vechi cunoștințe. Nopti întregi își imaginase oare ce putuse să le facă tatăl ei prizonierilor politici din Chile. Vedea acum realitatea, în carne și oase.

Își plimbă privirea peste lucrurile sfărâmate și peste cărțile căzute pe jos. Nu avea rost să le răsfoiască. Vizitatorii nu iertaseră nimic. Calculatorul de pe birou fusese golit. Hard diskul luat. Fișierele furate.

Anaïs trecu la concluzii. Janusz în altă viață poposise la acest institut – un azil de nebuni. Poate că revenise aici în căutare de adăpost după evadarea lui de la Nisa. În orice caz, ucigașii cu ideea asta veniseră. Poate că fuseseră anunțați. De un infirmier? De un pacient? Dacă Janusz ar fi trecut pe aici, ei ajunseseră prea târziu. Îl interogaseră pe director. Nu se grăbiseră. Anaïs știa că rămăseseră patru ore în clinică. Patru ore de tortură pură...

Luă iPhone-ul și se conectă pe geolocator. Ticăloșii treceau în momentul acela pe lângă Lyon în direcția Paris. Aveau oare informații despre noua destinație a lui

Janusz? Luă din nou Glock-ul în mână și se decise să facă un tur rapid înainte de a porni în aceeași direcție.

Cercetă cea de-a doua clădire, fără să descopere nimic deosebit. Era evident că locul era consacrat terapiei prin artă – un etaj adăpostea atelierele, pline cu lucrări dintre cele mai diverse. Nebunii veneau după ea în continuare. Aveau aerul că speră ca ea să-i îngrijească, să-i îndrume, să-i ajute. Nu o nimeriseră – se simțea mai degrabă la fel ca ei.

Trecând din nou prin sala de mese, observă pe un perete fotografii de grup. În cea de anul trecut n-avu nicio problemă să-l identifice pe Janusz. Purta o bluză de pictor. Pentru prima oară îl vedea surâzând cu sinceritate. Îl găsea mai fragil ca niciodată...

Un deget murdar se așează pe fața lui Janusz. Anaïs tresări: era Pierrot-ul cu ochii cerniți.

— Narcis, șoptea el, ciocănind cu arătătorul fotografia. Narcis! NARCIS! A plecat!

— Când?

Pierrot părea că gândește cu greutate. Avea ochii scoși din orbite și semăna cu Robert Smith, solistul de la *The Cure*.

— Ieri, rosti el cu efort.

Smulse fotografia și o vârî în buzunar – ce rost să se mai facă legătura între protejatul ei și acest nou masacru? În trecere își aminti un detaliu. După Crosnier, Narcis fusese numele pe care îl dăduse Janusz la adăpostul din Marsilia. Noul lui nume? O identitate precedentă de pe vremea când era la institut?

O luă cu pași mari spre mașină, ignorând nebunii care fugeau după ea. Aproape că atinse unul când demară. În timp ce se așternea la drum, o idee nu îi dădea pace. În ciuda a tot, masacrul semnifica faptul că Janusz era în viață. Ar fi vrut să se bucure de asta și din reflex făcu semnul crucii, gândindu-se la bătrânul director și la infirmierii lui.

În retrovizoare văzu mai mulți pacienți care alergau în

spatele mașinii sale, prin pulberea drumului. Imposibil să-i lase pe amărăți în halul ăla.

Deschise telefonul și sună la un număr din memoria aparatului.

— Crosnier?

Pânzele semănau cu partiturile muzicale. Portative, note, chei. Liniile nu erau drepte, ci desenau circumvoluțiuni care conturau capete, personaje, simboluri ce păreau că se invită în sânul acelei muzici circulare.

Narcis se aplecă pentru a descifra mai bine figurile. Un bărbat mascat. Delfini. Elice. Ansamblul în tonuri ocre și aurii evoca o cosmogonie dezvoltată pictorului. Pe pereții albi ai galeriei, pânzele aurii străluceau ca niște icoane gigantice.

— Nu atinge, nefericitule! E Wolfli!

Narcis se întoarse. Un bărbat într-un costum gri, cu reflexe mate, care se asorta cu părul lui, se apropia. Sexagenar, ochelari de firmă, siluetă îngrijită. Narcis îl întâmpină cu un surâs larg. În dimineața asta le zâmbise tuturor. Nu-i venea să creadă că ajunsese la Paris, mai exact chiar la galeria Villon-Pernathy, 18, strada Turenne, la marginea cartierului Marais.

Cu o seară înainte, la capătul pădurii dăduse de o departamentală. Aproape imediat trecuse un camion. Din reflex, Narcis ridicase mâna. Șoferul se opri. Livra piese din rășină epoxidică la Aubervilliers, în regiunea pariziană. Fu de acord să-l ia, cu condiția să mai și conducă din când în când. Narcis nici că visa la o ocazie mai bună. Merseseră toată noaptea, schimbând volanul din când în când și propoziții fără cap și coadă la granița dintre somn și veghe.

La șase dimineața, Narcis se găsea în metroul parizian, poarta La Chapelle. „Amintire” era prea mult spus, dar

aici era acasă. Știa liniile de metrou, cartierele, numele. Putea să se orienteze prin capitală. Cumpăraseră un bilet și luase linia 12 în direcția Mairie d'Issy. În timp ce privea cum treceau stațiile, își repeta din nou că se descurcase. Pentru cât timp? Cum îl găsiseră goparii? Oare răscoliseră clădirile? Oare îl interogaseră pe director? Nu avea cum să știe.

Coborî la Madeleine și urcă pe jos strada Royale. Simțea în buzunar plicul plin cu euro – și această atingere îi dădea mai multă încredere decât Glock-ul de la spate. Piața Concorde și o luă la dreapta ca să intre într-unul dintre cele mai luxoase hoteluri din capitală: Crillon. Miza pe două ipoteze. Un astfel de palat este genul de loc unde putea întârzia prezentarea actelor de identitate. La ce prețuri aveau, se arătau întotdeauna înțelegători. Cealaltă ipoteză – hotelul Crillon era ultimul loc unde să caute un fugar cunoscut drept cerșetor.

Narcis pretinse că își pierduse portofelul. Plătise în avans camera cu bani gheață – aproape 1.000 de euro – și promisese că va furniza declarația de pierdere în cursul zilei următoare. Personalul de la recepție nici nu clipise la costumul ferfenițit. Din pură provocare, de dragul jocului, își dădu identitatea și datele lui Mathias Freire. Nu se temea de nimic. Înțelese, de când se urcase în metrou, că nimeni nu îl căuta la Paris. Ceea ce trecea drept catastrofă națională la Bordeaux sau la Marsilia se pierdea în mulțime la Paris.

Urcase în cameră, făcuse un duș, descoperindu-și o anume familiaritate cu confortul de cinci stele. Ascunse în seif dosarul de anchetă. Totul părea un vis. Scăpase de asasini. Avea buzunarul plin. Dispunea de o libertate de mișcare de nesperat în capitală.

Comandă o trusă de bărbierit și își refăcu o înfățișare acceptabilă. Dormi două ore. Apoi luă un taxi și se opri pe strada François-I^{er}, la un magazin șic pentru bărbați. Optă pentru un costum sobru, de lână, sută la sută. O cămașă albastru-deschis, fără cravată, mocasini din piele

întoarsă, negri. Narcis avea din nou o înfățișare umană. În cabină, la adăpost de priviri, transferase carnetul lui Narcis pe care îl luase și cheița de la cătușe a gardianului de la tribunalul din Marsilia – fetișul său rămas în buzunar. Cumpăraseră și două curele. Una pentru pantaloni și pentru pistolul de la centură. Cealaltă pentru a o strânge în jurul gambei drepte, ca să strecoare în ea cuțitul Eickhorn ca pe un cuțit de vânatoare submarină.

— Narcis? Chiar dumneavoastră?

Omul în gri – fără îndoială, proprietarul galeriei – era acum în fața lui. Își schimbaseră atitudinea.

— Da, chiar eu. Ne cunoaștem?

— Vă cunosc autoportretele. Corto mi-a spus că ați dispărut...

— Ceva temporar.

Omul nu părea în apele lui. Încurcat, îi întinse mâna:

— Sunt Philippe Pernathy, proprietarul galeriei. Expoziția dumneavoastră a fost un real succes.

— Așa mi s-a spus.

— Mai... mai pictați?

— Nu.

— Ce doriți?

Fiecare secundă îi confirma: Pernathy nu era bucuros de prezența lui. *De ce?*

— Vreau să îmi văd pânzele.

Pernathy păru ușurat. Îl luă pe Narcis de braț și îl conduse în biroul său din fundul sălii.

— Nicio problemă. Le am fotografiate aici...

— Vreau să văd originalele.

— Imposibil. V-am vândut toate tablourile.

— Știu. Vreau lista și numerele de telefon ale cumpărătorilor.

— Nu se poate. Sunt confidențiale.

Narcis înțelese în sfârșit. Problema era de ordin financiar. Șmecherul vânduse pânzele mult mai scump decât îi spusese lui Corto. Se temea ca artistul să intre în contact cu clienții lui.

— Mi se fâlfaie de bișnița ta, îl avertiză. Vreau să le văd, asta e tot!

— Nu. E... e imposibil.

Narcis îl prinse de reverele hainei.

— Știți cine sunt, nu? Cu nebunii, se poate întâmpla oricând un accident!

— Nu... nu pot să vă dau această listă, bălmăji el. Sunt clienți privilegiați care vor să-și păstreze anonimatul, eu...

Se opri brusc. Narcis scosese Glock-ul. I-l băga acum sub maxilar.

— Lista, șuieră printre dinți. Înainte ca o criză delirantă să ne apuce pe amândoi.

Pernathy păru că se prăbușește, dar în interior, ca și cum una sau două vertebre s-ar fi rupt. Tremurând, roșu ca focul, ocoli biroul și puse mâna pe mouse-ul calculatorului. Dădu clic de câteva ori – Narcis putea vedea lista reflectată în ochelarii lui. Cu o mână tremurătoare, escrocul puse în funcțiune imprimanta.

— Beți o înghițitură, îl sfătui Narcis, vă va fi mai bine.

Docil, omul deschise un frigider mic ascuns în spatele bidonului de apă, în colțul biroului. Scoase o cutie de cola zero.

— Aveți una și pentru mine?

Trecură așa câteva secunde ireale. Narcis îl ținea în continuare în bătaia armei. Băură în tăcere în timp ce imprimanta zumzăia. La dreapta observă o fotografie mare, alb-negru, reprezentând un bărbat chel, cu o privire întunecată și intensă și care avea pantalonii prinși cu bretele. Ținea în mână o trompetă de hârtie.

— Cine e?

— Adolf Wolfl. Organizez o retrospectivă. Cel mai mare pictor de artă brută din toate timpurile.

Narcis fixă privirea incandescentă.

— Era nebun?

Pernathy începu să vorbească foarte repede, scoțând din sintaxa lui punctele și virgulele:

— Am putea spune asta, da. După mai multe tentative

de viol asupra copiilor, a fost declarat iresponsabil. A fost internat într-un azil lângă Berna. Nu l-a mai părăsit niciodată. Acolo a început să deseneze. Nu avea dreptul decât la un creion și două foi de hârtie de ziar neimprimare pe săptămână. Uneori desena cu o mină de doar câțiva milimetri. A acoperit mii și mii de pagini. Când a murit, celula lui era ticsită de jos și până sus de desene și de cărți legate de mână.

— Trompeta de hârtie: pentru ce?

— Își cânta propria muzică folosindu-se de acest sul. Nu era muzician, dar pretindea că aude note în adâncul creierului său.

Narcis fu cuprins de amețală. Un criminal nebun care și-a înecat izbucnirile violente în portative și arabescuri infinite. La fel ca el?

— Lista, zise cu o voce spartă.

Îi întinse foaia de hârtie imprimată. Fața congestionată își regăsise o culoare rezonabilă. Corpul i se îndreptase sub țesătura de calitate. Părea grăbit să scape de nebun.

Narcis aruncă o privire asupra numelor – toți erau necunoscuți. Cea mai mare parte erau din Paris. Ușor de găsit. În fața fiecărui nume, titlul lucrării pe care o cumpărase. *Senatorul. Poștașul. Amiralul...*

Își puse din nou pistolul la spate și o luă spre ușă, când îi veni altă idee:

— Vorbește-mi despre Courbet, îi spuse, trecând brusc la persoana a doua singular.

— Courbet? Care de la Courbet?

— Vorbește-mi despre *Omul rănit*.

— Nu sunt specialist în această perioadă.

— Spune-mi ce știi.

— Mi se pare că a pictat acest autoportret în anii 1840 sau 1850. Așa ceva. Este un exemplu celebru de repictare.

— Un exemplu de ce? Cum ai spus?

— De repictare. Așa se numește o pânză pe care artistul a corectat-o într-o manieră importantă. Sau peste

care a pictat cu grijă alt tablou.

Fraza îi explodă în cap. *Pictura mea nu este decât o repictare.* Narcis nu voia să spună că pictura lui era o remuşcare, ci că pictase de fapt altceva pe pânzele sale. De fapt gândul său fusese: *Nu trebuie să-ți pese de ce vezi. Pictura mea nu este decât o repictare. Autoportretele sale nu erau decât camuflaje...*

— *Omul rănit.* Povesteşte-mi.

— Este un caz de şcoală, reluă Pernathy cu o voce mai puțin grăbită. Istoricii se tot întrebau de ce s-a reprezentat Courbet sub trăsăturile unui om culcat sub un arbore, rănit la inimă. Au înţeles mult mai târziu că acel tablou ascundea un secret. La început, Courbet s-a pictat împreună cu logodnica lui. Până să termine tabloul, fata l-a părăsit. Rănit de moarte, Courbet a şters-o din tablou şi a înlocuit-o simbolic cu pata de sânge de la inimă. Bărbatul era rănit din dragoste.

Cu toată febrilitatea sa, Narcis aprecie anecdota:

— Şi cum s-a descoperit asta?

— Au pus pânza sub raze X în 1972. Sub pictura de deasupra, silueta logodnicei apare clar la pieptul lui Courbet lungit pe iarbă.

Sângele îi pulsa în cap. Degetele îi tremurau. Sub fiecare dintre tablourile lui exista o altă lucrare. Un adevăr care era legat de identitatea sa originară sau de crimele ucigaşului de cerşetori.

Un adevăr pe care ar fi putut să îl vadă apărând sub razele X.

Înainte de a ieşi pe uşă, îl avertiză:

— Atât pentru tine, cât şi pentru mine, ar fi mai bine să nu ne fi văzut niciodată.

— Înţeleg.

— Nu înţelegi nimic şi e mai bine așa. Şi te sfătuiesc să nu-ţi avertizezi clienţii în legătură cu vizita mea. Sau o să mă întorc.

Narcis avea impresia că era în posesia listei membrilor unei grupări secrete. Un grup de inițiați care se hrăneau cu propria lui nebunie. Vampiri psihici. Voyeuri perversi. Pentru fiecare colecționar, documentul indica nu doar adresa, ci și codul de intrare, inițialele interfonului, numărul de telefon. Galeria Pernathy livrase fiecare tablou la domiciliu. Informațiile practice fuseseră atașate fișierului. Nu mai avea decât să sune la ușă.

Narcis simțea că reînvie la Paris. Era o zi gri, cum doar capitala știa să producă. Nici nori, nici ploaie. Doar o perdea aspră, umedă, poluată, o pânză murdară care apăsă peste tot orașul. Ceva care parcă nu avea nici început și nici sfârșit, nicio șansă de evoluție pe parcursul zilei. Jubila. Rahatul ăsta, această monotonie erau baza originii sale.

Primul cumpărător de pe listă, Whalid El-Khoury, locuia în partea de jos a străzii Foch. Ceru șoferului de taxi să-l aștepte în fața imobilului și trecu lejer peste toate obstacolele. Codul ușii de la intrare. Codul imobilului. Interfonul. Vizita se opri aici. El-Khoury nu era acasă. Narcis încercă să negocieze cu majordomul: putea să urce și să lase pachetul? Spera cel puțin să intre în apartament și să vadă pânza. Servitorul îl sfătui să lase pachetul la administrator.

Narcis îi dădu șoferului o altă adresă, cea mai apropiată de strada Foch: un pasaj situat pe Victor Hugo. Își organizase deja în minte periplul, în funcție de poziția geografică a fiecărui colecționar.

Pe străduțe, vile și imobile se ascundeau cu grijă în spatele brazilor și al chiparoșilor. Fiecare reședință părea că ilustrează maxima: *Ca să trăim fericiți, trăim ascunși*. Dar conacul lui Simon Amsallem, cel de-al doilea tip, era exact contrariul acestei zicale. Era o clădire de la începutul secolului XX, încărcată cu ornamente de inspirație atât maură, cât și italiană, renovată în stuc alb. Turnulețe, rotonde, cariatide, balcoane, balustrade: totul

se înghesuia fără nici cea mai mică logică sau echilibru. Casa lui Amsallem pocnea în frig ca un dop de șampanie.

Narcis se prezentă la interfon. Fu imediat primit de un majordom filipinez. Își dădu numele de artist. Fără un cuvânt, omul plecă să-și anunțe șeful. Rămase singur într-un vestibul cu dale albe și negre. Pe pereți, luminate simplu cu șiruri de becuri, erau atârinate pânze. Artă brută și din cea mai pură.

Un tablou mare din cartoane de ambalaje creionate reprezenta o vedere aeriană a unui sat brăzdat de străzi și drumuri. Dacă te plasai la distanța corespunzătoare, vedeai că axele trasau fața unei vrăjitoare cu gura deschisă, gata să înghită burgul. Un triptic în cretă reprezenta aceeași figură, deformată în trei expresii distincte. Stupoare. Angoasă. Teroare. Ochii injectați, umbrele violacee, fondurile chinuite – totul părea trasat cu sânge.

Alte pânze descriau, într-un stil apropiat de cel al benzilor desenate americane din anii 1960, scene din viața cotidiană franceză: mersul la piață, aperitivele la cafenea, serbările câmpenești... Tablourile ar fi putut fi reconfortante, dar personajele urlau în tăcere, arătându-și dinții, înconjurate de cadavre în putrefacție și de animale eviscerate...

— Narcis, ești chiar tu?

Se răsuci și văzu un bărbat corpulent, în halat alb. Purta ochelari de aviator și o kippa prinsă cu agrafe de părul lui cărunț. Transpirat, avea un prosop în jurul gâtului. Pesemne ieșise de la o ședință de gimnastică. Narcis se întrebă dacă stătea cu kippa și în timpul exercițiilor.

Omul îl strânse în brațe ca și cum s-ar fi revăzut după o lungă absență, după care îl privi câteva secunde, izbucnind în râs.

— Mă bucur să te văd și în carne și oase, bătrâne! Sunt luni de când dorm cu mutra ta deasupra patului!

Cu un gest, făcu semn spre un salon mare la dreapta.

Narcis intră în camera care reînnoia stilul ostentativ de afară. Canapele de catifea aurite. Perne de blană albe. Covoare orientale dispuse în unghiuri diferite pe pardoseala de marmură. O menoră, candelabrul cu șapte brațe al evreilor, trona pe șemineu. Impozant, imens, merita numele de „Cei șapte ochi ai lui Dumnezeu”.

Și din nou, artă *outsider*. Sculpturi cu exagerări primitive, construite din cutii de conserve. Pânze naive, pictate pe materiale recuperate. Schițe pline de inscripții misterioase. Narcis se duse cu gândul la o fanfară plină de țiuturi, tingiri și tobe. Ansamblul nu ar fi părut nelalocul lui în acest decor de gablonțuri.

Colecționarul se prăbuși pe una dintre canapele. Sub bluza de trening descheiată avea un tricou pe care era scris FAITH cu litere gotice.

— Stai jos. Țigară?

— Nu, mulțumesc, răspunse Narcis, instalându-se în fața interlocutorului său.

Amsallem luă un trabuc dintr-o cutie chinezească lăcuită și îi închise capacul cu o mișcare. Cu un cuțitaș cu mâner de fildeș tăie capătul trabucului. Apoi îl puse între dinții strălucitori și îl aprinse într-un nor de fum albăstriu. Mașina se pornise.

— Ce mă pasionează la arta brută, începui eu ca și cum ar fi pornit un interviu, este libertatea. Puritatea. Știi cum o definea Dubuffet?

Narcis dădu din cap politicoasă că „nu”.

Celălalt continuă pe un ton glumeț:

— „Înțelegem prin aceasta, lucrări artistice executate de persoane fără niciun fel de cultură artistică. Arta unde se manifestă doar funcția invenției, și nu cele, constante în arta culturală, ale cameleonului și maimuței.” Nu-i rău, nu?

Scoase o dâră lungă de fum și deveni brusc serios.

— Singura otravă, spuse el pe un ton grav, este cultura. Ea înăbușă originalitatea, individualitatea, creativitatea. Își agită trabucul. Ea impune împușitul ei de

mesaj politic!

Narcis îl aproba în continuare. Își mai dădea cinci minute înainte de a trece la scopul vizitei sale. Oratorul își puse picioarele pe măsuta joasă – purta pantofi Nike cu motive aurii.

— Vrei un exemplu? Iată unul. Ia, de pildă, Fecioara cu pruncul, din Renaștere. Vinci, Tițian, Bellini... Magnific, de acord, dar există un detaliu care nu merge, prietene. Micul Iisus nu este niciodată circumcis! *Mazel tov!* La catolici, Cristos nu mai este nici măcar evreu!

Amsallem își adună picioarele și se aplecă spre Narcis cu un aer conspirativ.

— Timp de secole, arta a lins în cur puterea! A întreținut cele mai rele minciuni. A hrănit ura față de evrei în Europa! Toate aceste tablouri cu micuțele lor puțe de creștin au pregătit terenul antisemitismului!

Își privi ceasul și întrebă brusc:

— Ce vrei de fapt?

Narcis îi răspunse tot așa:

— Să-mi văd tabloul.

— Nimic mai ușor. Este la mine în cameră. Asta e tot?

— Nu. Vreau... Aș vrea să-l împrumut pentru o zi.

— De ce?

— Trebuie să verific ceva. Vi-l dau după aceea imediat înapoi.

Fără cea mai mică ezitare, Amsallem îi întinse mâna peste măsută:

— *De acord!* Ți-l dau, prietene. Am încredere.

Narcis bătu palma dezorientat. Se aștepta să fie mai dificil. Amsallem ghici surprinderea lui. Își scoase trabucul din gura cărnoasă și scoase iarăși o dâră lungă de fum:

— În Franța, aveți o chestie care se numește dreptul moral al artistului. Sunt de acord cu asta. Am cumpărat tabloul tău, bătrâne, dar tu rămâi autorul lui. Pânza aceasta va fi întotdeauna a ta, și peste secole! Se ridică dintr-o mișcare. Urmează-mă.

Narcis o luă după el pe un culoar tapisat cu satin negru. Aurării, tapete și marmuri se vedeau din pragul fiecărei camere. Busturi italiene, tapiserii, mobile stil se aglomerau ca într-un anticariat venețian.

Amsallem intră într-o cameră unde trona un pat alb cu auriu. Pe perete, într-o ramă de 100 pe 60 de centimetri, se afla tabloul lui. Colectionarul îl avea pe *Clown*. Impecabil, cu fața albă, cu cele două linii negre care îi brăzdau ochii, cu trompeta și balonul lui.

Narcis se apropie. Regăsea tonurile ruginii, violența trăsăturilor, distorsiunea sarcastică a feței, dar descoperea acum și reliefurile pânzei sale. O *pictură pe care trebuie atâț să o privești, cât și să o contempli*. Culoarele se ridicau precum torențele de lavă și desenau curbe amănunțite, violente, vehemente. Clownul era privit de jos în sus și părea să domine lumea. Totodată, machiajul lui derizoriu, expresia lui plină de angoasă, mizerabilă, îi anulau orice suveranitate. Tabloul arăta în același timp un tiran și un sclav, un dominator și un dominat. Poate un simbol ascuns al destinului său...

Amsallem îl bătu pe spate:

— Ai geniu, bătrâne. Fără nicio îndoială!

— Matrioșka, începu el, vă spune ceva?

— Păpușile rusești? Nu. De ce?

— N-are importanță.

Dintr-o mișcare, Amsallem scoase tabloul din ramă și, cu tonul servil al unui vânzător în magazin, întrebă:

— Vi-l împachetez, domnule?

— Ce se întâmplă cu Narcis astăzi?

Philippe Pernathy se agita în costumul lui gri de flanel. În jurul său pânze stranii se multiplicau pe pereții albi. Un fel de partituri bizare, cu portative circulare, desfășurând mii de note și de figuri întrebătoare.

Anaïs se simțea într-o formă de zile mari. Amfetaminele

continuau să-și facă efectul. După ce îl anunțase pe Crosnier, se dusesse țintă la aeroportul din Nisa. Sticletele marsiliez preluase ștafeta. Acceptase chiar să nu spună nimic despre prezența ei la scena crimei. Luase un zbor spre Paris la 10:20 – urmărind în continuare călătoria mercenarilor pe iPhone: pe când se îmbarca ea, ei intrau prin poarta La Chapelle.

Aterizase o oră mai târziu. Tipii ajunseseră pe strada Turenne, unde petrecuseră aproape 20 de minute în dreptul numerelor 18–20. În același timp, ea închiriasse o mașină la Orly – temându-se o clipă că fata de la Avis va refuza să-i facă un contract, așa de drogată arăta. În cele din urmă, o luase din loc la bordul unui Opel Corsa, dotat cu GPS – nu cunoștea atât de bine Parisul ca să se descurce singură.

Între timp, tipii părăsiseră Turenne pentru strada Foch. Era evident că urmau un itinerar precis, dar Anaïs încă nu își putea imagina care. Tot ce spera era ca ei să nu-și paveze drumul cu cadavre.

Când ajunse pe strada Turenne, deschise ușa galeriei Pernathy pur și simplu din instinct. Bun instinct. Omul îi dăduse informații prețioase. Narcis fusese pictor la Villa Corto. Pernathy vânduse de curând toate lucrările cunoscute ale maestrului – cam treizeci, realizate între septembrie și octombrie 2009 – unor colecționari parizieni.

Aceste răspunsuri erau mai mult sau mai puțin ceea ce și aștepta. Înainte de a fi fost Mathias Freire, psihiatru, Victor Janusz, vagabond, frumosul misterios fusese Narcis, pictor nebun internat în împrejurimile Nișei...

Curatorul îi arătase mai multe fotografii cu pânzele lui: autoportrete bizare, unde artistul se pictase în pielea unor personaje costumate. Tablourile băteau în roșu – sângele – și exprimau două tendințe: jumătate epice, jumătate sarcastice. Ai fi zis că sunt imnuri, dar imnuri masacrate de o orchestră care cântă fals.

— Cine a venit astăzi să vă vorbească despre Narcis?

Omul lăasă să-i scape un oftat.

— Chiar Narcis.

— La ce oră?

— Pe la 11.

Era ora la care ucigașii staționaseră în fața galeriei. Deci avusese dreptate. Își regăsiseră prada. O urmăreau, așteptând ocazia să o ucidă. Inima i se strânse în piept.

— Ce voia?

— Să-și vadă tablourile.

— I le-ați arătat?

— Imposibil. Le-am vândut pe toate. Mi-a cerut lista colecționarilor care le-au achiziționat.

— I-ați dat-o?

— Era înarmat!

Anaïs aruncă o privire pe iPhone: Audiul, după ce staționase pe Victor Hugo, pornise în direcția Trocadero. Din instinct, ghici: Janusz făcea turul colecționarilor cu vânzătorii pe urmele lui.

— Faceți-mi o copie a listei. Imediat.

— E... e confidențial. E...

— Vă sfătuiesc să o imprimați înainte ca lucrurile să se înrăutățească. Pentru dumneavoastră.

Curatorul ocoli biroul și se aplecă spre calculator. Aproape instantaneu imprimanta porni. Anaïs privea din nou telefonul. Asasinii trecuseră pe Malul Stâng.

— Poftim.

Curatorul puse lista pe birou.

— Aveți un marker? întrebă ea.

Pernathy îi dădu un marker portocaliu. Lista conținea vreo douăzeci de nume – majoritatea în Paris. Le coloră pe cel al lui Whalid El-Khoury, strada Foch, apoi pe cel al lui Simon Amsallem, Villa Victor-Hugo. Care va fi următorul colecționar? Se uită din nou pe iPhone: ucigașii urcau pe chei în direcția bulevardului Saint-Germain.

— Narcis mai voia ceva? întrebă ea, revenind la Pernathy.

— Nimic. A plecat cu lista. Asta a fost tot.

— N-ați mai avut și altă vizită în dimineața asta?

— Nu.

Ceva nu se potrivea. Dacă ucigașii ar fi vrut să-l omoare pe Janusz, ar fi făcut-o deja. Ce așteptau? Voiau să știe ce caută? Și el, de ce să vrea să-și revadă pânzele? Conțineau oare tablourile vreo informație? Un secret pe care Narcis îl ascunsese în ele. *Un secret pe care îl uitase și pe care căuta să îl descopere.*

Audiul continua să se deplaseze. După lista sa, ar fi trebuit să se oprească la domiciliul lui Hervé Latannerie, pe strada Surcouf 75007 PARIS, dar depășiseră strada aceasta și ajunseseră în Place des Invalides.

— Narcis v-a mai spus și altceva?

— Nu. Sau mă rog, da. Mi-a pus întrebări despre Gustave Courbet.

— Ce fel de întrebări?

— Se interesa de unul dintre autoportretele sale. *Omul rănit.*

— Fiți mai exact. Vreau să știu cuvânt cu cuvânt ce v-a întrebat.

— Voia să știe ce este un repictat.

— Nici eu nu știu.

— O pânză pe care pictorul a corectat-o în mare parte. Sau pe care a repictat-o în întregime.

Furnicături prin cap. Se apropia de un adevăr crucial.

— *Omul rănit* este un repictat?

— Da, unul dintre cele mai faimoase. Mereu s-a pus întrebarea de ce Courbet se reprezentase sub trăsăturile unui om care trăgea să moară sub un copac, rănit în inimă. În anii 1970 au trecut pânza prin raze X și au descoperit că inițial schițase o altă scenă, cu logodnica lui de pe atunci. Înainte de a termina tabloul, fata l-a părăsit. Courbet a transformat tabloul și s-a reprezentat agonizând, atins în inimă. Simbolul vorbește de la sine.

Ideea îi aprinse creierii. Pânzele lui Narcis erau repictări. Sub autoportrete, artistul pictase *altceva* – un secret pe care căuta și el să îl identifice și pe care ticăloșii

îl urmăreau și ei. Narcis își recupera pânzele pentru a le trece prin raze X.

iPhone-ul. Vânătorii o luaseră pe strada Bac și se opriseră în colțul străzii Montalembert. Reciti lista. Un nume îi sări în ochi: Sylvain Reinhardt locuia la un număr pe strada aceasta.

Se grăbi spre ieșire, când un ultim reflex o reținu:

— *Omul rănit*, aveți vreo reproducere?

— Cred că da. Într-o monografie. Eu...

— Căutați-o.

— Dar...

— Grăbiți-vă.

Pernathy dispăru. Anaïs nu încercă să își ordoneze ideile. Zvâcnetul sângelui înlocuise orice gând, orice raționament.

— Iat-o.

Pernathy ținea o carte deschisă în mână. *Omul rănit* se odihnea la baza unui copac, acoperit cu mantaua ca o cuvertură. Scena plutea într-o penumbră poleită cu aur, fremătătoare. Umbra pe care capul lui se sprijinea evoca un vis dintr-o rădăcină neagră. Frumosul adormit ținea mâna stângă pe un pliu al hainei, în timp ce brațul lui drept dispărea sub manta.

Pe pieptarul stâng al cămășii sale albe o pată roșie străpungea pânza. Aproape de pictor odihnea o spadă. Anaïs reacționează ca un polițist. Își spuse că acest tablou este scena unei crime și că acea lamă era o pistă falsă. Victima voise să ascundă de ceilalți adevăratul ucigaș – nu un rival cu care încrucișase sabia, ci o femeie cu care încrucișase carnea...

— Aveți radiografia tabloului?

— E aici.

Pernathy întoarse pagina. Anaïs văzu același tablou în negru și alb. O lumină albă iradia și îl transforma într-un peisaj lunar. Un detaliu era altfel: în locul pliului mantalei, o femeie era cuibărită la pieptul pictorului. Un spectru imaterial – care semăna cu clișeele truate de la

începutul secolului XX, chipurile luate de la scenele de spiritism.

Femeia rămăsese sub pictură. Mulțumi curatorului și plecă, mergând cu un pas nesigur. În confuzia din capul ei, înțelesese că se temea mai mult ca orice de o altă posibilitate. Ca pânzele lui Narcis să nu ascundă și ele fantoma unei foste.

Sylvain Reinhardt trăia în întuneric.

Deschisese ușa cu precauție, ieșind din umbră, dar lăsând lanțul de la ușă pus. În casa scărilor, aplicile difuzau o lumină slabă, ca lămpile cu parafină din fundul unei mine.

— Vă recunosc, spuse bărbatul. Sunteți Narcis.

Înclină capul în semn de încuviințare.

— Nu cumpăr niciodată direct de la artist, îl preveni Reinhardt.

Narcis ținea sub braț tabloul învelit în plastic.

— Nu vând.

— Atunci ce doriți?

— Pot să intru mai întâi?

Fără tragere de inimă, Sylvain scoase lanțul, deschise ușa și se retrase în vestibul. Narcis intră în obscuritate. Ghicea volumele, parchetul, plafoanele foarte înalte, liniile spațioase ale unui apartament haussmanian.

Câteva secunde se scurseră așa, în tăcere, cu cei doi stând nemișcați. În cele din urmă, Reinhardt închise ușa și o încuie. Ochii lui Narcis se obișnuiau cu întunericul. Un apartament cu două camere. Obloanele trase. Mobile acoperite cu huse gri. Domnea o căldură sufocantă.

— Ce vreți?

Tonul era agresiv. Narcis se uită la gazda lui. Purta niște jeanși spălăciți, un pulover la baza gâtului, mocasini. Pentru moment, nu avea față.

— Voiam să vă întâlnesc, spuse Narcis prudent.

— Evit contactul cu artiștii ale căror opere le cumpăr. E regula mea. Orice s-ar spune, emoția artistică trebuie să rămână neutră, obiectivă, imparțială.

Reinhardt schiță o mișcare spre salonul din dreapta. Narcis o luă în direcția aceea. Camera nu era în dezordine, dar trăda abandonul, neglijența. Un strat de praf acoperea fiecare obiect. Un miros închis îți crispa nările. Urme mai închise se conturau pe jos – covoare. Narcis le imagina murdare, roase, acoperite cu păr...

Înaintă și mai mult. Candelabre, fotolii, gheridoane pluteau prin tenebre. Un basorelief sculptat pe peretele din dreapta – titani din profil, amintind de hieroglifele egiptene. *Un apartament de familie*, își spuse. Pereții, mobilierul, covoarele aparțineau sângelui lui Sylvain Reinhardt tot atât de sigur ca și forma nasului său sau alte atavisme ale strămoșilor lui. Locul nu era decât o prelungire a patrimoniului său genetic.

Se întoarse și zâmbi:

— Aveți o colecție de artă brută?

Își distingea mai bine interlocutorul. Reinhardt avea un cap de mort, în sens propriu. Pielea sa, fină, întinsă, pergamentată, se mula pe fiecare detaliu al mușchilor și oaselor lui. Linia părului foarte retrasă. Orbite adânci. Maxilare și dinți proeminenți. Imposibil să-i apreciezi vârsta. Când îl priveai, nu te gândeai în termeni de ani, ci de generații.

Un soi pursânge.

— E aici. În jurul dumneavoastră.

Atunci o văzu. Tablourile nu erau nici înrămate, nici atârinate. Erau doar așezate de-a lungul pereților. În semiîntuneric se confundau cu tapetul tern la culoare. Suprapuneri inextricabile, forme curbilinii. Mici personaje creionate cu ciocuri de pasăre. Capete rotunde cu dinți nenumărați...

— De ce trăiți așa? întrebă Narcis. În întuneric?

— Din cauza tablourilor. Lumina deteriorează culorile.

Narcis se întreba dacă gazda lui glumește. Avea un ton

superior. Ca și cum fiecare cuvânt, fiecare silabă l-ar fi degustat.

— Lumina este rațiunea de a exista a picturii.

Fraza îi scăpase – artistul din el vorbise. Reinhardt râse. Un fel de cotcodăcit batjocoritor.

Se apropie de alte lucrări. Oameni cu fețe de pisici. Fetițe de culoarea fantomelor. Măști de carton cu ochi scobiți.

— Tatăl meu era prieten cu Dubuffet, spuse Reinhardt ca o scuză. Eu îi continui colecția.

Narcis nu se înșelase. Acest fiu de familie era prizonier al originilor sale cum era prizonier al colecției sale. Lucrările acelea, pereții aceia evocau marile petale negre ale unei plante carnivore care îl devora lent.

— Ce vrei de fapt, ticălosule? întrebă brusc. Ce vrei de la mine?

Narcis se întoarse, surprins de schimbarea de ton. Reinhardt ținea în mână un pistol. Se distingea doar țeava în obscuritate. Patul era doar bănuț.

— Vrei să mă jefuiești, nu?

Fără să își piardă calmul, Narcis trecu la tutuit:

— Într-o zi, la muzeul Luxembourg, gardienii au surprins un bătrân, înarmat cu o paletă și cu pensule, care picta pe furiș un tablou expus al lui Pierre Bonnard. Tipii l-au azvârlit pe nebun afară. Era chiar Bonnard.

Reinhardt rânji din nou. Dinții îi erau stricați.

— Se spune aceeași poveste și despre Oscar Kokoschka.

— Un pictor nu își termină niciodată opera.

— Adică?

— Vreau să-mi retușez tabloul. Cel pe care l-ai cumpărat. *Poștașul*. Vreau să-l iau. Pentru o zi sau două.

Reinhardt nu se aștepta la această cerere. Atenția îi slăbi pentru o clipă. Narcis îl lovi peste încheietură cu muchia mâinii stângi și cu cealaltă mână scoase arma. Moștenitorul dădu drumul unui strigăt ascuțit – un urlet de nevăstuică. Narcis îl prinse de gât și îl propti de perete,

cu arma sub nas. Glock-ul lui era mult mai convingător ca arma lui miniaturală.

— Unde îmi e tabloul?

Niciun răspuns. Omul se prăbușea, fără să-și piardă cunoștința.

— Dă-mi tabloul și te las în cușca ta.

În genunchi, vița nobilă îl privea stupefiat. Ochii lui plini de lacrimi străluceau ca o pereche de lumânări, care îi dădeau un aer solemn.

— Unde îmi e tabloul, ticălosule?

— Nu... nu-i aici.

— Unde e?

— În depozit.

— Care unde e?

— Jos. În curte. Un atelier.

Narcis îl ridică în picioare dintr-o mișcare și îi arătă ușa:

— După tine.

— Sticleții din Nisa m-au sunat. Au descins la Villa Corto.

— Și?

— Nimic. Nu urme, nu indicii. Imposibil de aflat cine i-a omorât pe doctor și pe infirmierii lui. Cât despre martori, i-ai văzut.

— Nimeni nu a vorbit despre mine?

— Nimeni nu e în stare să vorbească despre nu contează ce.

În mașina ei închiriată, Anaïs asculta vocea lui Crosnier ca și cum ar fi venit de pe o altă planetă. Era la pândă, ascunsă de zece minute pe strada Bac, colț cu Montalembert, o arteră oblică, foarte scurtă, care dădea spre un edificiu prestigios, cel al Editurii Gallimard, marcat doar cu o siglă simplă „NRF”.

— Asta e tot?

— Fer-Blanc a murit.

Anaïs nici nu crezuse că își va mai reveni. Și oricum, trecuseră de asta. Își pusese pistolul pe genunchi. Cei doi cerberi erau sub ochii ei, la câțiva zeci de metri, în picioare aproape de Audiul staționat în față la Monoprix-ul ce făcea colț cu strada Bac. Verificase deja dacă numărul corespunde, iar oamenii aveau semnamentele pe care le știa. Pardesie de lână negre. Costume Hugo Boss. Două capete de înalți funcționari, siguri pe ținuta și pe puterea lor.

Măsurau spațiul din jurul mașinii, ca niște șoferi obișnuiți, ridicând din când în când privirea spre fațada de la numărul 1 de pe strada Montalembert. Narcis era înăuntru. Undeva, la unul din etaje, la Sylvain Reinhardt.

— Te sun mai târziu.

Narcis tocmai ieșea din imobil, cu două tablouri sub braț. Unul învelit în plastic, celălalt înfășurat strâns într-o cârpă. Mercenarii se puseră în mișcare. Anaïs deschise portiera. Victor Janusz, alias Mathias Freire, alias Narcis, întorsese spatele Editurii Gallimard și se îndrepta spre strada Bac.

Trecu de intrarea la hotel Montalembert, de intrarea la hotel Pont-Royal și era în dreptul unui restaurant, Atelier de Robuchon. Cu pânzele în mână, avea aerul unui somnambul. Privea drept înainte, dar parcă nu vedea nimic. Parcă slăbise trei sau patru kilograme de când îl văzuse ultima oară, în apartamentul lui anonim.

Ucigașii traversaseră deja strada, în gazul țevilor de eșapament, ocolind mașinile oprite în trafic. Anaïs închise portiera fără zgomot și scoase piedica pistolului. Vânătorii erau doar la câțiva metri de prada lor. Anaïs puse degetul pe trăgaci. Mergea în aceeași direcție cu ei, gata să traverseze șoseaua. Ucigașii băgară mâna în pardesie. Anaïs ridică brațul.

Nu se întâmplă nimic.

Câinii de pază încremeniseră.

Narcis tocmai intra într-un centru de imagistică

medical aflat alături de o farmacie, la numărul 9 pe Montalembert. Anaïs vâri arma sub haină. Pe panou scria: SCANNER – RADIOLOGIE COMPUTERIZATĂ – MAMOGRAFIE – ECOGRAFIE...

Narcis îi urma ideea. Recuperase un tablou de la Simon Amsallem și un altul de la Sylvain Reinhardt. Mergea acum să le treacă prin raze X.

Cei doi bărbați se duseră la loc lângă mașina lor. Anaïs îi imită, revenind la Opel. Se rezezi în mașină. Era sigură că nu o văzuseră. Circulația era într-un punct mort. Mașinile mergeau bară la bară. Claxoane nervoase. Fețe încruntate în spatele parbrizelor. Ce ar fi putut să se întâmple aici?

Își observă dușmanii cu coada ochiului. Le admira calmul, eleganța, familiaritatea liniștită pe care o aveau cu moartea. 1,85 înălțime, lați în spate. Sub pardesie, haina era încheiată până sus, iar dunga de la pantaloni era impecabilă, ca la italieni. Unul dintre ei avea păr argintiu și ochelari de baga, model Tom Ford. Al doilea era blond-roșcat, cu păr deja rar. Două fețe frumoase, cu trăsături regulate. Care respirau proximitatea față de putere, siguranța că erau de neatins.

Spre deosebire de ei, ea se simțea la pământ. Duhnea. Era transpirată. Era murdară. Măinile îi tremurau. Se gândea la filmele italiene la care se uita cu tatăl ei. Duelurile pe fundalul arenelor sau al unor cimitire hieratice. Stăpânirea absolută a eroilor. Sângele lor rece, incoruptibil. Cei doi mercenari aveau față. Nu și ea.

Pentru o clipă, fu tentată să anunțe forțele de poliție din cartier. Nu. Vor vedea imediat sosirea puterii. Și vor dispărea scurt. Or, ea voia să știe cine sunt, ce aveau în burtă și pentru cine lucrau. O altă ipoteză. Să intre după Narcis în centrul de imagistică medicală. Să îl supună. Să fugă cu el pe o ieșire de urgență. Nici asta nu era posibil. Se va panica. Va face uz de armă. Nu puteai avea încredere în amatori.

Își puse pistolul pe genunchi. Strânse volanul cu toată

puterea, încercând să-și calmeze tremuratul din antebrațe. *Cu un Lexomil, ar merge mai bine.* Dar să asociezi un anxiolitic cu amfetamina era ca și cum ai fi făcut pipi pe o vâlvătaie. Va aștepta.

Trebuia să aștepte.

— Domnul Narcis?

Se ridică dintr-o mișcare, cu pânzele sub braț. Dăduse acest nume la ghișeu fără să se gândească. Nu avea nici asigurare medicală, nici trimitere, dar secretarele se arătaseră înțelegătoare. Pretinsese că îl doare cotul în urma unei căderi. Îl instalaseră în sala de așteptare. Ceilalți pacienți nu îi acordară nicio atenție.

— Pe aici, vă rog.

Secretara o luă la dreapta, pe culoar. Lovi tablourile de colțul peretelui.

— Vreți să le lăsați la recepție? Vă va fi mai ușor în vestiar.

— Mulțumesc, le țin cu mine.

Mergea în spatele femeii. Se simțea într-o stare critică. Sesiunea de violență de la Reinhardt îi agravase teama. Cea de-a doua pânză din depozit îi dăduse lovitura de grație. De data asta se reprezentase în costum de poștaş din anii 1980. Cu șapcă și haină bleu-gri, cu ecusonul vremii: un avion în origami. Ce ascundeau aceste portrete absurde?

Asistenta se opri în fața unei uși și reveni asupra problemei:

— Sunteți sigur că vreți să le păstrați?

— Mulțumesc. Mă descurc.

Răsuci clanța și îl invită să intre într-o cabină strâmtă care dădea spre o altă ușă.

— Dezbrăcați-vă. Doamna radiolog va veni să vă cheme.

Narcis se încuie și așteaptă fără să-și scoată haina,

punând pânzele pe bancheta din vestiar. După un minut, o altă femeie deschise cea de a doua uşă.

— Nu v-aţi dezbrăcat încă? întrebă pe un ton sec.

Narcis o măsură din priviri. Brunetă, machiată puternic, tocuri înalte, reprezenta forţe contradictorii. Ştiinţă şi rigoare în ceea ce privea halatul alb, provocare şi senzualitate în ceea ce privea viaţa civilă.

Optă pentru maniera blândă:

— Cererea mea este un pic mai specială, spuse cu un surâs pe buze. Am nevoie să fac o radiografie acestor două tablouri şi...

— Imposibil, i-o tăie tehniciană. Maşinile noastre nu sunt concepute pentru aşa ceva.

— Vă asigur că este o practică foarte curentă. În laboratoarele aflate în muzeele din Franţa se...

— Îmi pare rău, aţi greşit adresa.

Îl împingea din nou spre cabină. Narcis transpira abundant, cu zâmbetul îngheţat pe buze:

— Îmi permit să insist. Este suficient să...

— Domnule, fiţi amabil. Alţi pacienţi aşteaptă. Noi...

Se dădu brusc înapoi. Narcis aţintea spre ea Glock-ul. Luase tablourile cu mâna stângă, intrase în cabinetul de consultaţii şi închisese uşa cu piciorul.

— Ce... ce...?

Tot cu mâna stângă, Narcis smulgea folia de plastic de pe *Clovn*.

— Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea se precipită. Unghiile lăcuite striviră bulele de aer în timp ce rupea plasticul, dând la iveală pânza în culori sangvine. Clovnul cu faţa lui albă şi surâsul lui trist îşi făcu apariţia.

Narcis se dădu înapoi – o ţinea sub ochi pe radiologă, cu amândouă mâinile încleştate pe Glock.

— Pune naibii tabloul în aparat!

Neîndemânatică, femeia aşează pânza pe masa de examinare.

— Caseta acum. În stativ.

Pronunțase cuvintele fără să le caute – termeni tehnici medicali. Femeia îi aruncă o privire derutată. Manevră și declanșă iradierea. Pe masa de oțel, clovnul se uita la Narcis cu ochii lui negri. Parcă își bătea joc de el. Ca și cum ar fi cunoscut surpriza pe care i-o pregătea sub lac și culori.

— Celălalt acum, șuieră printre dinți. Repede.

Radiologa smulse caseta din dulap. Obiectul îi scăpă pe jos cu un zgomot metalic. Se repezi să o ia de pe jos, o puse pe un cărucior și luă o altă casetă. În acest timp, Narcis scotea fâșiile de draperie care-l înfășurau pe *Poștaș*.

— Grăbește-te.

Femeia se execută. Narcis avea impresia că primise în interiorul corpului o întreagă încărcătură de raze X. Ea deschise stativul. Luă a doua cutie metalică.

— Unde se face vizualizarea?

— A... alături.

Un birou era în continuarea sălii de examinare. Narcis îi făcu semn spre ea cu pistolul. Așezată în fața ecranelor, femeia introduse casetele într-o fantă a unei mașini impozante care evoca un copiator de altădată.

— Trebuie să așteptăm câteva secunde, îi spuse cu răsuflarea tăiată.

Narcis se aplecă peste umărul ei, privind ecranul negru.

— Știi ce spuneau gnosticii? o întrebă ca un nebun, înfigând arma în spatele ei.

— Nu... Nu.

— Lumea nu este o față a lui Dumnezeu, ci o minciună a diavolului.

Ea nu răspunse. O auzea cum gâfâie. O simțea cum transpiră. Mai profund încă, îi simțea inima cum bate nebunește. Demența lui îi înzecea simțurile. Intuiția. Conștiința. Avea impresia că îmbrățișează natura secretă a cosmosului.

Brusc, ecranul se luminează și descoperi prima

radiografie.

Era, bineînțeles, un tablou sub tablou. Un desen mai degrabă. În stilul ilustrațiilor în peniță care însoțeau foiletoanele de la începutul secolului XX. Poziții teatrale. Detalii accentuate. Dungi fine care sugerau umbrele, mișcările, clarobscururile...

Schița înfățișa o crimă.

Sub podul Iéna sau podul Alexandre III.

Ucigașul exulta deasupra unui cadavru gol. Cu o secure în mână, agita în cealaltă un trofeu organic. Narcis se apropie, uitându-se la fragmentul smuls. Organe genitale. Asasinul tocmai își emasculase victima. Ar fi vrut să reflecteze asupra semnificației rituale a acestui gest, să își amintească de o scenă mitologică ce ar fi integrat castrarea, dar nu putea.

Din cauza feței ucigașului.

O față asimetrică ce aluneca spre partea dreaptă și se întindea într-o grimasă abominabilă. Un ochi era rotund, celălalt alungit. Gura forma un rictus căscat, deschis spre partea ochiului rotund, împodobit cu dinți dispași. Dar exista ceva și mai rău: înțelese, învingându-și stupoarea, că era vorba de un ultim autoportret. Ucigașul acela dantesc era chiar el.

— Vreți... vreți să vedeți și cealaltă radiografie?

Lui Narcis îi trebuiră câteva secunde să revină la realitate.

— Să o vedem, spuse cu o voce pe care nu și-o recunosc.

Celălalt desen reprezenta aceeași scenă, dar câteva secunde mai târziu.

Ucigașul – trăsăturile în cerneală îi dădeau o precizie crudă, nejustificată și în același timp un fel de universalitate mitică – arunca organele în fluviul negru, agitând securea cu cealaltă mână. Narcis remarcă unealta ca fiind primitivă – un obiect încropit dintr-un silex atașat cu fâșii de piele la o coadă de lemn.

Se dădu înapoi. Spatele lui întâlnește peretele. Închise

ochii. Întrebările se amplificau în capul lui, pe punctul de a da pe dinafară. Oare câți cerșetori eliminase astfel? De ce i se pusese pata pe fințele acelea distruse? De ce se reprezentase cu fața aceea distorsionată, abominabilă?

Deschise ochii în cele din urmă, evitând să-și piardă cunoștința. Radiologa îl privea. Expresia ei se schimbase: mila se citea pe fața ei. Nu îi mai era frică pentru ea, ci pentru el.

— Vreți un pahar cu apă?

Ar fi vrut să-i răspundă, dar nu reușea. Luă cele două tablouri, le înveli neîndemânatic în draperie. Le înfășură de câteva ori cu sfoara și făcu un nod.

— Developați clișeele, reuși să articuleze, și puneți-le într-un plic.

Câteva minute mai târziu ieșea din centrul de imagistică medicală cu un pas mecanic. Mergea cu impresia că se prăvălește, că leșină, că se descompune. Ridică privirea și văzu cum se întunecă cerul. Norii se rostogoleau ca niște pietre de-a lungul unei faleze, se năpusteau spre el...

Coborî ochii și își căută echilibrul.

Etnarhii asasini erau în fața lui.

Avansau cu pardesiele fâlfâind, cu mâinile la centură.

Lăsă tablourile și scoase Glock-ul de la spate.

Închise ochii și trase de câteva ori.

Anaïs văzu flacăra ieșind din gura pistolului automat. Țâșni din mașină și se repezi spre trotuar. Răsunară alte împușcături. Până să se dezmeticească, o mare de oameni se îmbulzeau, cuprinși de panică. Mașinile se îngrămădeau. Oamenii alergau. Noi împușcături. Se strecură printre două mașini și întinse capul. De data asta îl văzu pe unul dintre asasini întins pe jos, mort. Pași pe asfalt întrerupți de gemete. Se întreba dacă sunt și răniți – victime colaterale. Cuvântul i se părea absurd, dar îi trecuse prin cap.

Nu putea să vadă ce se întâmplă. Trecătorii îi stăteau în față. Un talmeș-balmeș de siluete și de mașini. În cele din urmă, îl reperă pe Narcis în fața unei farmacii. Față în față cu cel de-al doilea lunetist. Fiecare vizându-l pe celălalt. Se apucao de mâini ca să se împiedice să tragă, luptând să se doboare ca într-o luptă corp la corp neîndemânatică.

Un nou foc. Un geam se sparse, acoperindu-i cu sticlă pe cei doi combatanți. Narcis alunecă pe unul dintre plicurile cu radiografii. Căzu pe spate, antrenându-l și pe celălalt în cădere. Încearca mereu să țintească spre adversarul lui, care făcea același lucru. Dispărură în spatele unei mașini. Nu le mai vedea decât picioarele cum se agitau. Urlete se ridicau de peste tot. Oamenii se ghemuiau, se agățau unii de alții ca și cum erau în plin naufragiu.

Încercă să treacă la atac, dar se împiedică de o femeie agățată de propria geantă. Căzu, își pierdu arma, o regăsi sub o mașină. Când se ridică, îl văzu pe cel de-al doilea mercenar năpustindu-se din nou cu arma în mână. Narcis era amețit, cu mâinile goale, fără apărare.

Anaïs își blocă pumnul drept cu mâna stângă și ochi. Când să tragă, un grup îi trecu prin față. Se auziră două focuri de armă. O altă vitrină se făcu țandări. Un parbriz la fel. Anaïs se deplasă spre stânga, se rostogoli peste capota unei mașini și își viză din nou obiectivul.

Narcis îl ținea de încheietura mâinii pe agresor. Țeava armei scoase scânteii. Asfaltul sări în bucăți. Narcis era în continuare agățat de brațul adversarului său. Anaïs viză picioarele tipului, spunându-și că forța reculului o va face să îl nimerească în partea stângă. Degetul apăsă pe trăgaci când se auziră sirene.

Scrâșnet de cauciucuri. Portiere trântite. Strigăte, comenzi care se ridicau deasupra panicii generale. Chiar și natura aerului se schimbase – o dramă care crescuse în densitate.

Se concentrează asupra prăzii. Lupta trecuse la arme albe.

Narcis întins pe spate, avea în mână un cuțit de luptă. Căuta burta agresorului, care încerca să îl muște de față. Tipul în Hugo Boss se ridică brusc. Pulpanele mantalei îi fluturau. Se dădu înapoi și căzu încovoiindu-se, în timp ce glasuri în portavoce îl somau să se predea. Narcis se ridicase și el, cu cuțitul în mână.

Anaïs văzu cum un polițist în uniformă îl ia în vizor. Fără să stea pe gânduri, trase în aer în direcția polițiștilor. Primi o ploaie de gloanțe înapoi. Se aruncă pe trotuar. Gloanțele se înfipseră în caroseriile mașinilor, găuriră fațada de la Monoprix și suportul de biciclete din față. Uniformele albastre identificaseră un alt dușman și nu mai stăteau să se gândească.

Ridică privirea și văzu sfârșitul înfruntării. O trupă de polițiști profitase de diversiune și se apropiase de Narcis. Îl înconjuraseră cu bastoanele în mâini. Vru să strige ceva. Nu-i ieși niciun sunet din gură. În loc de asta, un jet de lichid îi țâșni printre buze. Se gândi la sânge. Era salivă. I se învârtea capul. Nu mai auzea nimic. Parcă hemoglobina îi inundase creierul până în cele mai mici vase de sânge.

Alertată de o presimțire, se întoarse. Bărbații cu căști erau pe ea. Vru să ridice mâinile, să lase arma și să scoată legitimația – toate astea în același timp. Înainte să poată face cea mai mică mișcare, un baston o lovi peste față.

— Vreau un sendviș! Bandă de ticăloși! Îmi cunosc drepturile!

Bărbatul lovea geamul blindat cu pumnul, după care trecu la lovituri de picior. Anaïs ar fi putut să îl facă să tacă, dar era ocupată să evite dărele de vomă care îi șerpuiau printre picioare. Un cerșetor alunecase de pe banchetă și era scuturat de convulsii. La fiecare acces, un jet de vomă se împrăstia pe jos.

— Bandă de naziști! Vreau să vorbesc cu avocatul meu!

Anaïs își prinse capul în mâini. Durerea de cap nu contenea. De mai mult de trei ore era închisă într-o celulă de cinci pe cinci, la comisariatul central din strada Fabert, pe Esplanada Invalizilor.

O reanimaseră. O percheziționaseră. O dezbrăcaseră. O fotografiaseră. Îi luaseră amprente. După care o închiseseră în cușca asta de sticlă împreună cu o Curte a miracolelor zgomotoasă și agitată. Anaïs cunoștea cântecul. În anul 2010, numărul de persoane în arest în Franța se apropia de un milion. Erau arestați șoferi fără permis, cupluri care se regulau, fumători de jointuri, vagabonzi, hoți din magazine... Nu putea să se plângă că fusese inclusă. Dacă stăteai să te gândești, doar deschisese focul asupra propriilor colegi. Și mai și găsiseră amfetamine la ea în buzunar.

Își privea degetele încă pătate cu cerneală. În mod ciudat se simțea calmă și resemnată. Ce era mai important se făcuse: Narcis era arestat și salvat. Urmau să vadă care era adevărul, îi vor identifica pe cei doi ticăloși. Vor clarifica fiecare punct din toată povestea asta. Poate chiar vor reuși să-l aresteze pe asasinul cerșetorilor...

O simțea: cazul se apropia de final.

Și ea se apropia de final.

— Bandiți! Ticăloși! Vreau să vorbesc cu comisarul!

Anaïs ridică din nou picioarele. Vagabondul mai trăsesese o salvă. Mirosul de vin prost te trăsnea, împreună cu mirosul de urină și rahat al celulei. Privi distrată spre colegii de celulă. În afară de scandalagiu și de epava de pe jos mai erau doi musulmani, unul în altul pe banca lor, care păreau epuizați. Un punkist tresărea din când în când pe locul lui și se scărpină pe brațe până aproape îi dădea sângele. Un tip în costum cu o figură stupefiată – fără îndoială, un șofer fără permis. Doi rockeri cu jeanși deșirați și jegoși făceau glume deocheate.

Era singura femeie.

De obicei, nu amestecau sexele în acvariu, dar acest principiu nu mai era în uz la Paris. Sau poate că au confundat-o cu un bărbat. Sau poate că o făcuseră înadins ca să pună presiune asupra ei. Nu opusese nicio rezistență și nici nu protestase. Procedura era în curs de desfășurare. Urma să apară în fața unui judecător. Se va explica atunci...

Se auzi cheia în ușă. Toate privirile se întoarseră la zgomotul ei – singurul care avea vreo semnificație acolo. O uniformă albastră însoțită de un polițist în civil. Anaïs categorisi imediat personajul: un amator cu aere, hrănit cu steroizi, prompt la pumni și la tras cu arma.

OPJ-ul se îndreaptă spre ea:

— Hai cu mine.

Nu băgă în seamă nici tutuiala, nici tonul amenințător. Jeanși cu talia joasă, geacă de piele, Glock la vedere: polițistul avea la vreo sută de kile. Un aer de teamă se instalează în celulă.

Se ridică și o luă pe urmele culturistului. Se aștepta să iasă pe hol, apoi să o ia spre birourile ofițerilor, dar uriașul o luă la dreapta și încă o dată la dreapta. Mirosul de praf îl înlocui pe cel de rahat.

Urlete. Lovituri înfundate. Uși de metal cu comutatoare și hidranți exteriori. Celulele de dezintoxicare. Tipul în uniformă scoase cheile. O ușă se deschise. Patru pereți de beton. Urme de vomă și de excremente. Gândaci alergători pe post de spectatori.

— Stai jos.

Anaïs se execută. Ușa se închise la loc.

— Am verificat. Ești polițist.

— V-ar deranja să nu mă mai tutuiți?

— Gura. Ai uitat să ne spui un amănunt.

— Ce amănunt?

— Că ești suspendată de azi-dimineață. Din ordinul Parchetului din Bordeaux.

Anaïs surâse și scoase un oftat de epuizare:

— Am cerut un 32 13. O trimitere din oficiu la

infirmierie. Am fost lovită, am..

— Ține-ți gura. Ai deschis focul asupra polițiștilor cu o armă pe care nu mai aveai dreptul să o utilizezi.

— Am vrut să evit o eroare a poliției.

Bărbatul izbucni în râs. Coborî privirea, mimând umilința. Trebuia să joci cum ți se cântă.

— Eroarea ești tu.

— O să fiu audiată?

— E în curs. Dar încă nu ești gata aici. Asta ți-o spun eu. Un Glock și amfetamine, nu fac casă bună.

Ridicatorul de greutate părea să se amuze de situație. Pentru un motiv inexplicabil îi făcea plăcere să o strivească pe polițistă.

— În timpul intervenției, ați arestat un bărbat. Unde e?

— Vrei dosarul anchetei? Să te instalăm într-un birou?

— E rănit? L-ați interogată?

— N-ai priceput, fată? Aici nu mai ești nimic. Ești chiar un pic sub ceilalți. Un Iuda sau ceva de genul ăsta.

Anaïs nu-i răspunse. I-ar fi găurit mutra cu plăcere. Umerii și pieptul umpleau cămașa și geaca exact ca niște erecții ale mușchilor. Fața nu îi exprima nimic: avea figura placidă a unui ierbivor.

— Doi bărbați au fost doborâți în înfruntare, reluă ea cu încăpățănare. I-ați identificat? Le-ați rechiziționat mașina? Un Q7 staționat în fața hotelului Pont-Royal...

Polițaiul clătina din cap cu un aer consternat. O considera acum o nebună pe care trebuia să o lași să vorbească.

— Ați demarat o anchetă în vecinătate? insistă ea. Trebuie mai întâi să interogați personalul de la centrul de imagistică medicală de la numărul 9 de pe Montalembert. Trebuie...

— În locul tău m-aș gândi mai repede să îmi găsesc un avocat bun.

— Un avocat?

Se aplecă spre ea cu mâinile sprijinite pe genunchi. Luă un alt ton, aproape conciliant.

— Ce crezi, puicuțo? Că poți să te joci de-a tirul de porumbei cu colegii, de distracție și să nu suporti nicio consecință? Așa e la voi, la Bordeaux?

Anaïs se retrase pe bancheta de ciment.

— Trebuie să-l interogați pe Sylvain Reinhardt, scrâșni pe o voce joasă. Stă la numărul 1 pe Montalembert. Și apoi pe Simon Amsallem, la numărul 18, Villa Victor Hugo.

— Te ascult și încep să am o ezitare. Mai repede decât un avocat, ai avea nevoie de un psihiatru bun.

Anaïs țâșni de la locul ei și îl propti pe tip de ușa de metal.

— E ancheta mea, ticălosule! Răspunde-mi la întrebări!

Bărbatul o respinse cu violență, fără niciun efort. Anaïs se lovi de perete și căzu pe banchetă, alunecă și se întinse apoi pe jos. Cu o mână, tipul o culese de jos și cu cealaltă scoase cătușele. Tot cu o mână o întoarse și îi răsuci mâinile la spate. Cătușele se închiseră cu un clic. Simți cum sângele îi umple gura. O prinse cu mâna de gulerul de la haină și o așeză cu forța pe banchetă.

— E cazul să te calmezi, frumoaso.

— Nu știți ce faceți.

Polițistul izbucni din nou în râs.

— Nu mai mult ca tine.

— Tipii de la Forțele publice ar fi trebuit să găsească acolo două tablouri și două radiografii, spuse ea, simțind gustul de metal pe buze. Trebuie neapărat recuperate. Trebuie să le văd!

El se îndreptă spre ușă și bătu fără măcar să-i răspundă:

— Ticălos! Bandit! Labagiu! Scoate-mi cătușele!

Bărbatul deschise ușa. Se auzi zăvorul în loc de răspuns.

Anaïs izbucni în plâns.

Crezuse că fuga ei luase sfârșit.

Nu făcuse decât să înceapă.

Am ucis doi oameni.

Singurul gând care îi plutea prin minte. O idee neagră, arzătoare, confuză. *Am ucis doi oameni.*

Detonațiile Glock-ului în sângele lui. Unda de recul în mâna sa. Contactul lamei cuțitului său cu pânțele celui de-al doilea ucigaș. Își împlântase Eickhornul din nou și din nou.

Am ucis doi oameni.

Clipi de mai multe ori. Tavane albe. Negatoscoape. Măsuță pe roți plină cu dezinfectante. O sală de consultații supraîncălzită. Era întins pe o brancardă metalică sub o pătură de prim ajutor. Corpul îi era prins în curele. Tijele de metal i se înfigeau în carne.

Închise din nou ochii și făcu un bilanț. Nu era prea rău. Trecuse la un pas de moarte, dar era viu. Putea aproape să simtă cum îi circulă sângele prin corpul care îl durea. *Căldură*. Anchetă. Crime. Enigme. Totul i se părea departe, zadarnic, ireal.

De zile întregi acumula doar întrebări.

Poliția se va însărcina cu răspunsurile.

Un zgomot metalic îi confirmă o nouă informație: o cătușă îi fixa brațul stâng de cadrul brancardei în timp ce o perfuzie îi era atașată la brațul drept. Va aștepta liniștit în închisoare ca ancheta să își urmeze cursul. Venise timpul să se odihnească...

Cu o ușoară întârziere, simți o prezență în încăpere. Deschise din nou ochii. În dreapta lui, un bărbat îmbrăcat în alb, cu spatele, mormăia într-un dictafon la câțiva metri distanță – evident un raport în ceea ce îl privea. Întoarse capul spre stânga și observă radiografia fixate pe un negatoscop. Clișeele arătau un craniu uman din față și din profil. Cartilajul nazal adăpostea un glonț de pistol. Forma metalică se vedea perfect, alb pe negru, orientată spre sinusul stâng.

Radiografia victimei sale.

Îl nimerise pe asasin aproape de orificiul nazal.

Un val de sudoare îl năpădi. Durerea îi reveni în calota craniană. *Am ucis doi oameni...* După care desenele de sub razele X îi reveniră în minte. Și certitudinea că el era și asasinul cerșetorilor.

— V-ați trezit?

Medicul era lângă el, cu mâinile în buzunare. Ochelarii aveau o reflexie limpede, curată – o apă cristalină care te invita să te arunci în ea, să te purifici, să te absolvi de păcate.

— Sunt doctorul Martin. Medicul de gardă care s-a ocupat de dumneavoastră.

— Unde mă aflu? reuși să întrebe.

— La Hôtel-Dieu⁽²³⁾. Am insistat să vă scot din sala Cusco.

— Care e?

— Sala de urgențe medico-judiciare. Un fel de Curte a miracolelor plină de suspecti, victime, polițiști.

— Și eu ce sunt?

Doctorul arată cu bărbia spre cătușe:

— Dumneavoastră ce credeți? Ați fost plasat sub control judiciar. Chiar și eu acționez din dispoziția unui procuror. Pe scurt, sunteți și la închisoare, și la spital, dar aici măcar veți avea parte de o noapte de repaus. Cum vă simțiți?

Lui Narcis îi trebuiră câteva secunde înainte să răspundă. Sirena unei dube sau a unei ambulanțe se auzea în depărtare.

— Am... Am dureri musculare.

— V-au ciomăgit, spuse el compătimator. Dar aveți un cap tare!

Narcis făcu semn spre radiografiile de pe negatoscop:

— Sunt clișeele victimei mele?

— Nu există victime în afară de dumneavoastră.

— Am ucis doi tipi.

— Vă înșelați. Nu a fost niciun cadavru. Tot ce știu este că a fost arestată și o femeie. O polițistă din Bordeaux, se

pare. O nebună.

O *polițistă din Bordeaux*. Narcis nu avea nevoie de explicații. Anaïs Chatelet participase la distracție. După atâta timp, nu renunțase la caz.

Revăzu încă o dată fragmente ale scenei. Focurile de armă. Loviturile de cuțit. Țipetele mulțimii. Sirenele.

Unde dispăruseră cei doi asasini? Cele două victime ale sale?

Se ridică într-un cot și arată din nou spre clișeele de pe negatoscop:

— Dacă nu sunt cadavre, cine e tipul cu un glonț în cap?

— Sunteți dumneavoastră.

Narcis se lăsă pe spate în clinchetul cătușelor.

— Sunt radiografiile dumneavoastră. Vi le-am făcut la sosire.

Trecu o compresă sterilă peste venele de la mâna stângă a lui Narcis.

— Vă voi administra un calmant, nu are cum să vă strice.

Narcis nu clinti. Mirosul dezinfectantului era atât liniștitor, cât și agresiv. Căldura îi dădea senzația că organele lui erau pietre încinse într-o saună. Umbra albă a glonțului scânteia cu o precizie dureroasă pe ecran.

— Chestia aia din capul meu ce este?

— Dacă dumneavoastră nu știți, eu nici atât. Mi-am consultat colegii. Nimeni nu a mai văzut așa ceva. Am dat și niște telefoane. S-ar putea să fie vorba de un implant. Un difuzor de hormoni ca implanturile cu anticoncepționale. Sau una dintre micropompele digitale pe bază de siliciu folosite în anumite patologii. Sunteți cumva epileptic? Sau diabetic?

— Nu.

— Oricum, așteptăm rezultatele analizelor de sânge.

— Dar chestia aia trebuie să o păstrez?

— Aveam intenția să vă operăm mâine-dimineață. În absența unui dosar medical, trebuie să rămânem foarte

prudenți. Să respectăm etapele fiecărei analize, fiecare diagnostic.

Ideea unui dosar administrativ îi generă o alta:

— V-am spus cum mă cheamă?

— Nimic prea limpede. Poliția a completat fișa de internare.

— Dar am spus ceva?

— Ați delirat. Am crezut mai întâi că e o formă de amnezie datorată loviturilor primite. Dar e ceva mai complicat, nu?

Narcis lăsă capul în jos, fără să piardă din ochi imaginile radiografice. Obiectul era în fosa nazală stângă împins spre sinusul stâng. Era oare un rănit în luptă? Subiectul unui experiment? Oare de când avea acest implant? O certitudine. Corpul acesta străin explica durerea din spatele ochiului stâng.

Medicul ținea în mână înmănușată o seringă.

— Ce aveți acolo?

— V-am spus: un calmant. Aveți un hematom cât toate zilele la ceafă. Asta vă va calma.

Narcis nu răspunse. Încercă să se calmeze și să stea nemișcat. Avea impresia că simte cum îi curge lichidul prin vene. Efectul era în același timp fierbinte și binefăcător. Medicul aruncă seringă în coșul de gunoi și o luă spre ușă.

— Vă vor transfera într-o altă încăpere imediat. Mâine trebuie să fiți în formă. Veți avea musafiri. OPJ-ul însărcinat cu ancheta. Avocatul din oficiu. Ajutorul de procuror... După aceea, pe judecătorul care v-a pus deja sub control judiciar.

Narcis își lovi cătușele de rama metalică.

— Și astea?

— Nu țin de mine. Vedeți cu polițaii. Din punct de vedere medical, nu există niciun motiv să vă acordăm vreo dispensă. Îmi pare rău.

Narcis întinse mâna dreaptă spre ușă:

— Sunt supravegheat?

— Da, sunt doi gardieni. Zâmbi încă o dată. Se pare că sunteți foarte periculos. Salut. Somn ușor.

Lumina se stinse. Ușa se închise. Auzi cum se încuie ușa. În ciuda injecției, calmul și starea de bine se evaporaseră. Se vedea acuzat de cel puțin două crime – Minotaurul, Icar. Fără s-o mai pună la socoteală pe o a treia: emasculatul de pe podul parizian pe care aveau să îl identifice după desenul din radiografii. Era oare într-adevăr un asasin? De ce avea chestia aia implantată în nas? Cine o pusese acolo?

Își imagina cum experții aveau să îl diagnosticheze cu deficiențe mintale, cu nebunie cronică. Fugi psihice, întrerupte de crime mitologice. Cazul lui nu pune niciun fel de probleme. Direcția Cronici fără cea mai mică ezitare.

Se agită pe brancardă. Simți cum brățara îi taie încheietura mâinii. Corpul îi era plin de vânătaii. Singura senzație agreabilă era finețea pantalonilor...

Tresări. *Avea încă pantalonii pe el.* Cu o speranță absurdă își strecură mâna liberă în buzunarul drept. Se revedea băgând cheia de la cătușe dintr-un rând de haine în altul. Cu un pic de noroc, scăpase de vigilența sticleților.

Scoase mâna. Nimic. Se contorsionă și făcu aceeași manevră cu buzunarul stâng, scotocind în fiecare pliu. Cheia era acolo. O scoase cu o mână tremurătoare, repetându-și că da, obiectul era un talisman.

Genul acela de chei era standard. Se ridică și introduse cheia în închizătoarea cătușelor. Cu un singur clic mecanismul se deschise. Narcis se așeză pe masa de consultații și își masă încet pumnul în întuneric.

Râdea în liniștea nopții.

Scoase cu atenție perfuzia din braț și o lăsă jos. Linoleumul îi amortiza pașii. Pupilele i se dilataseră:

vedea mai bine. Se îndreptă spre dulapul metalic și îl deschise fără nici cel mai mic zgomot. Haina, cămașa și pantofii erau acolo. Bani dispăruseră, ca și Glock-ul, Eickhornul și carnetul în care își notase cândva culorile. Nici nu se aștepta altfel. Se îmbracă, atent să nu facă vreun zgomot.

Își lipi urechea de ușă. Medicul vorbea cu gardienii.

— Cu ce i-am dat, va dormi până dimineață.

Trebuia să se miște repede, înainte de a adormi. Traversă încăperea și încercă să deschidă fereastra. Nicio problemă. Frigul îl lovi în față ca o certitudine: toate semnalele erau pe verde la evadare. Nu mai era vorba de a se lăsa pe mâna poliției. Să depună armele. Să lase răspunsurile pentru alții...

Aruncă o ultimă privire încăperii și observă agățată de brancardă pe o bară metalică fișa lui medicală. Se întoarse și luă foaia fixată pe un suport plastifiat. Avea deja un plan.

Cu fișa sub braț, sări peste pervazul ferestrei și ateriză pe o cornișă. O vedere largă a curții interioare. Rumoarea Parisului se auzea ca o furtună. Catedrala Notre-Dame, mai mare ca un munte, se profila cu turnurile și vârfurile ei pe cerul întunecat. Mărimea ei colosală, cât și golul de sub picioarele lui îi dădură amețeli. Se prinse în extremis de marginea zidului și se concentră pe imediata lui vecinătate.

Se găsea la etajul doi. La primul etaj era galeria curții interioare. Dacă reușea să coboare acolo, ar fi putut să se strecoare pe sub unul dintre arce, să găsească o scară și să dispară. La douăzeci de metri mai la dreapta, un burlan cobora până la parter. Se deplasă încet, simțind cum picioarele i se înfundau în îmbrăcămintea de zinc. Frigul îl ajuta, încordându-i mușchii, împiedicându-l să adoarmă.

În câteva secunde, ajunse la burlan. Se agăță cu mâinile de primul colier metalic și îl găsi pe cel de-al doilea cu picioarele. Se aplecă, apoi schimbă: suportul

picioarelor devenea cel al mâinilor, iar călcâiele îl găseau pe următorul. Și tot așa. Ajunse la balconul de piatră de la etajul întâi și sări în interiorul galeriei.

Nimeni. O luă pe lângă perete până ajunse la o casă a scărilor. Jos, în curte, patrulele de poliție veneau și plecau. Urgent: o deghezare cu care să treacă de groapa cu lei.

Renunță să mai coboare și întorcându-se spre dreapta, găsi un culoar. Tot gol. Pereți bej. Linoleum pe jos. Camere numerotate. Porni în căutarea unei infirmerii, un vestiar, un oficiu. Trecu prin fața câtorva uși numerotate – apoi o alta pe care scria: INTERZIS PUBLICULUI.

Apăsă clanța și se strecură în interior. Pe pipăite, găsi un comutator și aprinse lumina. Doar perdele, huse, pături, precum și materiale de întreținere aranjate pe sortimente. Privirea i se plimba pe etajere, când ușa din spatele lui se deschise. Un strigăt ușor de spaimă. Narcis se întoarse. O femeie de serviciu de origine africană, înarmată cu căruțul și măturile ei.

— Ce căutați aici? o întrebă cu autoritate.

— M-ați... m-ați speriat.

Chiar când intrusa deschisese ușa, el găsisese o bluză. O puse pe el fără să își piardă calmul. Nu avea ecuson, dar proasta lui dispoziție ținea loc de autoritate.

— Repet întrebarea. Ce căutați aici?

Femeia își reveni și ripostă:

— Dar dumneavoastră?

— Eu? Vă fac treaba. Vin de la 113. Pacienta a vomat peste tot. Mi-a distrus bluza. De zece minute sun și nu vine nimeni. E intolerabil!

Femeia ezită:

— Eu sunt de serviciu pe hol, eu...

Narcis luă o cârpă de pe raft și i-o aruncă.

— Curățenia e responsabilitatea dumneavoastră. Mergeți la 113!

Și cu acestea, ieși din cameră fără să se uite înapoi. Mergea drept înainte, încheindu-se la bluză și simțea

ochii femeii ațintiți pe spatele lui. Încă doi-trei pași, și va ști dacă tactica lui funcționase.

— Doctore!

Se întoarse, cu inima bătându-i nebunește.

— Ați uitat asta.

Îi întinse radiografia pe care o pusese pe perdele. Se întoarse și se destinse.

— Mulțumesc, și spor la treabă.

Se depărta cu pași siguri. Când auzi în spate zgomot de pași și cel al căruciorului cu mături care se îndreptau spre salon, știu că a câștigat.

Coti la stânga și o luă în jos pe scări.

Linia 7 șerpua prin arondismentele IX, X și XIX. Exact de ce avea nevoie. Va găsi un hotel pe lângă stațiile Château-London sau Crimée. Timpul luxului trecuse. De altfel, nu avea nici cu ce să-și plătească o cameră în cea mai ieftină zonă. Fusese nevoit chiar să trișeze ca să intre în metrou.

Se prăbuși pe una dintre băncile de pe peronul în direcția La Courneuve, mai mult sau mai puțin relaxat, dar oricum epuizat. Efectul analgezicului nu înceta să acționeze în valuri puternice. Pleoapele îi cântăreau tone. Mușchii îi atârnavau...

Traversase curtea interioară a spitalului fără nicio problemă, făcându-se că citește propria lui fișă. Știa că poate evita curtea Poliției ieșind prin intrarea principală. Traversase holul de la intrare fără nici cea mai mică ezitare. Ieșise pe ușa principală și o luase la stânga pe lângă Notre-Dame, aruncând discret bluza și fișa într-un coș de gunoi. Insula Saint-Louis. Rue du Cloître.

Quai de Bourbon, apoi quai d'Anjou până la podul Sully. Ajunsese în sfârșit pe malul drept și se năpustise în stația de metrou Sully-Morland.

Peronul era liniștit ca o cameră funerară. Un miros de

pneuri încinse plutea în aer. Decise că nimeni nu observase încă fuga lui. Parisul era calm. Parisul dormea. Parisul ignora că ucigașul mitologic evadase din nou...

Trenul intră în stație. Cum se așezase, moleșeala îl năpădise. Metroul îl legăna. Nu va mai rezista mult. Se ridică și consultă harta cu intenția de a rămâne treaz. Alese stația Poissonniere, a zecea de la plecarea din Sully-Morland. Spera să reziste până acolo. Se așeză la loc și se agăță de ultimele sale gânduri, pe care încercă să și le pună în ordine. Degeaba. Nu reușea să lege nici două elemente.

Panoul cu Poissonniere apăru dincolo de geam tocmai când era pe cale să adoarmă. În extremis, se ridică și se dădu jos din tren. O luă pe străduțele din arondismentul X. Aerul de afară îl învioră.

Într-un mic hotel de pe rue des Petites-Écuries, omul de la recepție îi ceru să plătească anticipat.

— Măine, zise Narcis pe un ton superior, n-am numerar la mine.

— Merge și cu carte de credit.

— Ascultați, zâmbi Narcis. Dorm câteva ore și vă plătesc mâine.

— N-ai biștari, n-ai nici coteț.

Se descheie la haină și schimbă tonul:

— Bătrâne, fii atent. Doar cu haina asta pot să plătesc pe o lună în grajdul tău, pricepi?

— Nu te obrăznici. Dă să văd haina.

Narcis o scoase fără să ezite – alesese deja o viață săracă în loc de pușcărie. Omul, după ce va auzi de dimineată știrile, își va aminti de tipul ciudat fără un euro în buzunar. Pe moment, aprecie negocierea în stil italian.

— Uite cotețul. Țin haina. Ca gaj.

— Bună afacere, spuse printre dinți Narcis.

Tipul îi împinse o cheie. Narcis o luă și urcă pe scara îngustă. Pereții, pardoseala și plafonul erau tapetate uniform cu mochetă portocalie. Aceeași melodie și în cameră. Fără să mai aprindă lumina, trase draperia și

intră în baie.

Aprinse becul de deasupra chiuvetei. Se privi în oglindă. Riduri adâncite, ochi încercănați, păr vâlvoi. O figură murdară, dar ar fi putut fi și mai rău.

De când fugise de la spital, îl obseda o idee. Corpul străin din fosa lui nazală. Răsucise misterul pe toate părțile. Nu avea un răspuns sigur, doar o convingere confuză. Doctorul menționase „difuzor de hormoni” sau „micropompă digitală”. Narcis era de acord. Doar că obiectul nu avea ca scop vindecarea lui, ci dimpotrivă, îi provoca boala. Implantul îi injecta un produs în creier care îi provoca fugile psihice. Suna a nebunie combinată cu științifico-fantastic și cu scenariile filmelor de anticipație hollywoodiene. Dar ceea ce trăia de două săptămâni era chiar de acest domeniu.

Își scoase cămașa, puse dopul la chiuvetă, își ținu răsufarea, apoi se privi din nou ca și cum s-ar fi uitat la cel mai mare dușman al lui. Fără să se gândească la consecințe, își izbi cu toată forța nasul de marginea chiuvetei.

Întuneric. Stele. Căzu în genunchi, dar se ridică imediat, deschizând din nou pleoapele. Ceea ce văzu mai întâi fu sânge pe fundul chiuvetei. Apoi nasul lui spart în oglindă. Durerea i se insinua până în fundul capului. Sala de baie se învârtea cu el. Se agăță de chiuvetă ca să nu cadă.

Cu o mână tremurătoare pipăi în balta sinistră din chiuvetă. Nimic. Cu degetul mare și arătătorul își pipăi nasul, mișcându-l ușor. În același timp expiră cu putere. Ca și cum și-ar fi suflat nasul.

Tot ce obținut fu un nou jet de sânge.

Își luă din nou avânt și lovi din nou, vizând locul de la nivelul ochilor. Șocul îi traversă capul. O undă de durere îi inflamă craniul. Reuși să rămână în picioare, dar nu avu curajul să se privească în oglindă. Pe jumătate leșinat, cu ochii arși de lacrimi își prinse nasul și cu atenție suflă din nou. Nimic.

Încă o lovitură. Altă palpăre. Nimic. Altă lovitură. Încă o manipulare. Simțea oasele, cartilajele sparte cu degetele. Nimic.

Nu mai avu loc și a cincea lovitură.

Se prăbuși pe jos fără cunoștință.

Când își reveni, simți mai întâi fața lipită de sângele de pe linoleum. Durerea nu mai era atât de atroce. Mai degrabă o enormă presiune care îi cuprinsese tot capul, apăsând pe calota craniană și generând o dungă neagră în fața ochilor. Se ridică într-un cot. Nasul nu mai era decât o gaură sângerândă. Întinse cealaltă mână și, prinzându-se de robinet, reuși să se ridice până în dreptul oglinzii.

Sânge peste tot. Pe oglindă. Pe pereți. Pe fundul chiuvetei. Parcă era un terorist kamikaze căruia îi explodase bomba în față. Își luă inima în dinți să se privească în oglindă. Fața nu îi era desfigurată. Doar nasul era tumefiat și ușor strâmb. Un os trecuse prin piele și lăsase o fisură în carne.

Poate că implantul ieșise pe acolo...

Stăpânindu-și greața, băgă mâna în balta de pe fundul chiuvetei. Palpă, pipăi, găsi. Capsula era acolo, între degetele lipicioase de la sânge. Un fel de glonț foarte subțire, lung de doi centimetri. Lăsă să curgă apă rece pe el și apăru un tub cromat, fără urmă de sudură sau de segmentare. Doctorul vorbise de siliciu: nu avea idee ce e. Dar chestia avea un aspect futurist, părea presată dintr-o singură bucată. Dacă era o micropompă, pe unde ieșea produsul? Oricum, o culme a miniaturizării.

Trebuia analizată, studiată, descifrată. Unde? Cui să o dea? Niciun răspuns. O băgă în buzunar, deschise robinetul și lăsă să-i curgă apă rece pe față. Când răceala anestezie osul, își mai prinse o dată nasul cu ambele palme și îl puse la loc dintr-o lovitură.

Ultimul lucru pe care îl auzi fu trosnetul propriilor oase.

În secunda următoare, leșina din nou.

Anaïs, nu mai văzuse niciodată o figură atât de terifiantă.

Ochiul drept era rotund, ieșit din orbite, ca la gândaci. Cel stâng alungit, insidios înfundat în orbită. Toată figura era deplasată spre stânga. Gura evoca un rictus nesănătos, dar și o despicătură vie. O față sub semnul răului. Răul pe care îl făcea, răul care i se făcea...

Desenele, în cerneală de China, aminteau de ilustrațiile din romanele-foileton de la începutul secolului XX. Ticăloșiile lui Fantômas. Anchetele lui Harry Dickson... Trebuia să le privești prin transparență. Această circumstanță adăuga încă și mai multă violență malefică scenei. Asasinul părea să aparțină unei dimensiuni spectrale, fosforescente, a cruzimii. În genunchi, în fața unui corp disproporționat și gol, smulgea organe însângerate printr-o despicătură deschisă. Nicio îndoială asupra naturii lor: un membru și testiculele.

Cele două radiografii reprezentau aceeași scenă, captată în momente apropiate. În spate se putea recunoaște un pod parizian – Iéna, Alma, Invalides, Alexandre III... – și apele negre ale Senei care curgeau în fundal.

Anaïs se cutremură. Avea în mână radiografiile celor două autoportrete ale lui Narcis. Sub lucrări, pictorul desenase un sacrificiu la care fusese martor. Sau autor. Cum doriți.

— Ce părere aveți?

Anaïs lăsă jos documentele și îl privi pe comandantul de poliție care îi punea întrebarea. Se găsea în birourile OCLCO – Oficiul Central de Luptă Contra Crimei Organizate. Chiar și în poliție, prostia are limite. La ora 9 în dimineața aceea, o duseseră în fața Tribunalului de Mare Instanță din Paris. Magistratul nu se arătase în mod deosebit înțelegător, dar admisesese că ea poseda informații

de primă importanță cu privire la împușcăturile din seara precedentă. O duseseră deci la Nanterre, rue des Trois-Fontanot, cu scopul de a fi audiată de șeful grupei responsabil cu ancheta, comandantul Philippe Solinas.

Întinse mâinile încătușate:

— Poate îmi scoateți mai întâi astea?

Omul se ridică sprinten:

— Bineînțeles.

Solinas era un tip masiv la cincizeci de ani, *genul polițist sau nimic*, încorsetat într-un costum negru de mână a doua. Întregul lui corp era teatrul unei transformări lente: cea a mușchilor din tinerețe în trupeșia vârstei a doua. Chel, purta elemente care să mascheze asta: ochelari ridicați pe frunte și o barbă de trei zile, sare și pipер.

Cu mâinile eliberate, Anaïs arată spre radiografii:

— Reprezintă o crimă care a fost comisă la Paris, printre cerșetori.

— Spuneți-mi ceva ce nu știu deja.

— Crima a avut loc înainte de primăvara lui 2009.

— De ce?

— Aceste tablouri au fost realizate în mai sau iunie în același an.

Comandantul se așezase din nou în spatele biroului său. Umeri largi, mâinile împreunate în fața lui. Anaïs îi remarcă verigheta: lată, de aur. O arbora ca pe un trofeu. Sau ca pe o povară. Nu înceta să se joace cu ea pe deget.

— Ce știți, de fapt, despre treaba aceasta?

— Ce târg îmi propuneți?

Solinas zâmbi. Verigheta se mișca în sus și în jos pe inelar.

— Nu sunteți în poziția de a negocia, căpitane. Am vorbit cu judecătorul. Pot cel puțin să vă spun că e cam de rău.

— Tot timpul am încercat să găsesc compromisuri cu răufăcătorii. Cred că ați putea face un efort cu un polițist. Am informații cruciale în acest dosar.

Ridică privirea. Maniera de luptă a lui Anaïs, cu pumnii ei mici, părea să îi placă.

— Care ar fi termenii acordului?

— Tot ce știu despre caz în schimbul punerii mele în libertate imediat.

— Doar atât.

— Sunt gata să accept condiții.

Solinas deschise o copertă care conținea procese-verbale. Dosarul ei. Nu prea gros. *Nu încă*. În timp ce el se uita pe hârtii, ea privi în jur. Camera era lambrisată cu un lemn de culoare deschisă, amintind de o colivie. Aplice subțiri îmblânzeau atmosfera cu pete blânde de lumină.

— Fiecare are de câștigat, continuă ea. Dumneavoastră aveți informațiile, eu am libertatea. Nici nu ar fi vreo contradicție. Pot să vă ajut la continuarea anchetei.

Polițistul îi arată un teanc de hârtii prinse cu agrafă.

— Știți ce e asta?

Anaïs nu răspunse.

— Suspendarea dumneavoastră până la noi ordine.

— Pot juca rolul unui consultant exterior.

Solinas își puse mâinile după ceafă și se întinse.

— Tot ce pot să fac este să vă dau trei zile până să înaintez dosarul la penal și la IGS. Fiind polițist, veți putea beneficia de o punere în libertate provizorie, sub tutela mea. Să zicem „în interesul stabilirii adevărului”.

Înfipse arătătorul în birou.

— Dar atenție, frumoaso. Vreau acum informațiile, toate. Dacă văd că ai păstrat și cea mai mică informație doar pentru tine, te bag până în gât în rahat.

— Foarte elegant.

Își relua poziția la mijlocul grămezii, prinzând verigheta cu două degete.

— Unde te crezi? La palat?

— Ce îmi garantează că după ce mă așez la masă o să vă țineți angajamentul?

— Cuvântul meu de polițist.

— Care ce valorează?

— Douăzeci și cinci de ani de serviciu bun și loial. Oportunitatea unei lovituri pentru cariera mea. Perspectiva stricării relațiilor cu micuții mei prieteni de la Crime. Pune toate astea în cumpănă și privește indicatorul.

Argumentele erau de doi bani. Singurul adevăr din tot discursul era că nu avea de ales. Era ostatica lui Solinas.

— Mă bag. Dar opriți telefonul și calculatorul. Întrerupeți camera de deasupra capului. Nu luați nicio notă. Nu trebuie să rămână nicio urmă despre ce vă voi spune. Pentru moment, nimic nu este oficial.

Solinas se ridică – avea un aer de animal de pradă obosit. Întinse brațul și opri camera de supraveghere. Scoase mobilul, îl deconectă și îl puse pe birou la vedere. Se așază la loc și opri calculatorul, după care ordonă pe linia fixă să nu fie deranjați.

Se scufundă în fotoliu și întrebă:

— Cafea?

— Nu.

— Atunci te ascult.

Îi spuse tot. Despre cerșetorii uciși. Minotaurul la Bordeaux. Icar la Marsilia. Cavala lui Mathias Freire, alias Victor Janusz, alias Narcis. Profilul patologic al suspectului, care multiplica fugile psihice. Dorința lui de a ancheta chiar el crimele, în loc să o șteargă din Franța. O acțiune care putea fi luată drept dovadă de nevinovăție sau o pierdere a memoriei, sau amândouă.

Anaïs vorbi o jumătate de oră și termină cu gura uscată, întrebând:

— Nu aveți niște apă?

Solinas deschise unul dintre dulapuri și puse pe birou o sticlă mică de Évian.

— Dar strada Montalembert ce rol a avut?

Anaïs nu răspunse imediat. Bău cu înghițituri mari.

— Într-una din vieți, Freire a fost pictor. Narcis. Un artist suferind de tulburări psihice. A fost îngrijit la Villa Corto, un institut specializat din zona Nisei.

Evocarea Villei Corto era un test. Solinas nu reacționează. Deci nu era la curent cu carnagiul. Nu menționează nici ea episodul. În afară de Crosnier, nimeni nu era la curent că trecuse pe acolo.

— Narcis nu picta decât autoportrete. Freire s-a prins că disimulase un tablou sub un altul. Tablourile lui fuseseră vândute prin intermediul unei galerii pariziene. Așa că venise la Paris și făcuse rost de numele cumpărătorilor. Pornise pe urma pânzelor pentru a le radiografia. Era singurul mijloc de a descoperi secretul tablourilor.

— Cumpărătorii sunt cei pe care i-ai spus lui Ribois?

— Ribois?

— Mister Musculo.

— Exact. A recuperat un autoportret de la un colecționar din arondismentul al șaisprezecelea, apoi un altul pe strada Montalembert. După care s-a rezechitat în primul centru de imagistică medicală pentru a descoperi secretul pânzelor. Radiografiile pe care mi le-ați arătat.

Solinas luă unul dintre filme și îl privi, îndreptându-l spre geam. Își pusese ochelarii. Semăna acum cu un doctor în plină activitate de diagnosticare.

— Crima aceasta aparține și ea unei serii mitologice? întrebă el, punând filmul jos.

— Fără îndoială.

Rostind acestea, Anaïs avu o revelație. Fața asasinului, încordată, sarcastică, era o mască. O referință la o legendă? Ea ar fi luat-o mai degrabă drept un element etnic. Propriu unui trib primitiv. Își aduse aminte de mărturia cerșetorului Raoul la Bordeaux: Philippe Duruy îi povestise că acela care îl ademenește era un bărbat cu fața acoperită. Ucigașul juca roluri. Se băga în pielea personajelor din poveste.

Solinas tocmai o întreba:

— Ce mit, de data asta?

— Nu știu. Trebuie să cercetăm. După părerea mea, crimele prin castrare în mitologia antică nu lipsesc. Dar

urgența este să identificăm crima de aici, de la Paris.

— Mulțumesc de sfat. Ușor de tot. Cerșetorii se omoară între ei tot timpul.

— Și se și emasculează?

— Nu duc niciodată lipsă de idei. Vom contacta IML-ul.

Solinas își relua poziția de atac, încordat în fotoliu. Se juca din nou cu verigheta.

— Nu sunt puține găuri negre în povestea ta, spuse el pe un ton sceptic. Mai întâi, cum l-ai găsit la Paris?

Se aștepta la întrebarea aceasta. Răspunsul trecea prin cei doi ucigași în Hugo Boss.

— Mai este un aspect al acestui caz, spuse ea după o scurtă ezitare.

— Trebuie să îmi spui tot, micuța mea.

Își luă avânt și se întoarse la primul amnezic Patrick Bonfils. Descrie eliminarea lui de pe plaja din Guéthary, împreună cu femeia lui. Evocă singura ei pistă: Audi-ul identificat la locul crimei, aparținând societății ACSP, membră a concernului Mëtis.

— Mëtis cine este? o întrerupse Solinas.

Anaïs făcu o sinteză. Un grup agronomic devenit farmaceutic în anii 1980. Legăturile obscure dintre sectorul de cercetare și forțele de apărare franceze. Solinas ridică din sprâncene neîncrezător. Ea reveni la fapte. Pretinsul furt al mașinii conduse de doi ucigași experimentați, care-i permisesese, prin lansarea programului de urmărire a mașinilor, să-i descopere pe ticăloși, ei înșiși pe urmele lui Narcis.

— E de domeniul fantasticului.

— Și cei doi morți de pe strada Montalembert?

— Nu au fost niciun fel de victime în urma confruntării.

— Poftim?

— Oricum, niciun cadavru.

— I-am văzut cu ochii mei. Freire l-a împușcat pe primul. L-a înjunghiat pe al doilea.

— Dacă tipii aveau profilul pe care l-ai descris, atunci

purtau veste antiglonț. Narcisul tău nu are nicio experiență. A tras în primul. Mă mir că l-a nimerit. De altfel, arma lui era încărcată cu muniție normală cu penetrare slabă. Avem tuburile. Pișcături de țăntar pentru o haină Kevlar sau de carbon. La fel și pentru cuțit. Când tipul tău și-a băgat lama în corpul celui de-al doilea, pesemne că nu a ajuns nici la al doilea strat de fibre.

— I-am văzut de aproape, insistă Anaïs. Purtau costume strâmte ajustate pe corp. Imposibil să fi avut veste antiglonț pe dedesubt.

— O să-ți arăt ultimele noastre modele. Nu mai groase decât un costum de baie.

— Dar era plin de poliție! Mișunau peste tot!

— Cu atât mai mult. Pesemne au profitat de haos ca să se piardă. Primii care au ajuns au fost caralii. Îți imaginezi ce experiență de luptă au. Cât despre noi, am ajuns prea târziu. Nu mai erai decât tu și pictorul tău nebun.

Anaïs nu mai insistă. Era rândul ei să adune informații.

— L-ați interogat pe Narcis. Ce v-a spus?

Solinas zâmbi ironic. Își reluase ticul cu verigheta. Anaïs citise într-o revistă pentru femei că acest gest trăda o dorință puternică de a părăsi căminul conjugal.

— Se vede că ai fost departe de lume în ultimul timp.

— Poftim?

— Iepurașul tău ne-a scăpat din gheare în aceeași noapte.

— Nu pot să cred.

Polițistul deschise un sertar și îi întinse un telex de stat major. Un mesaj de alertă adresat tuturor centrelor antitero și celorlalte posturi de poliție din Paris care anunța că Mathias Freire, cunoscut și ca Victor Janusz sau Narcis, suspectat de crimă cu premeditare, a reușit să evadeze din Unitatea medico-legală a spitalului Hôtel-Dieu în jurul orei 23.

Anaïs aproape strigă de bucurie. Apoi, brusc, frica îi reveni. Era o întoarcere la punctul de plecare. Dacă mercenarii nu erau morți, atunci vor fi din nou pe urmele lui. Solinas se aplecă peste birou. Vocea îi scăzu cu o octavă.

— Unde ar trebui să îl căutăm?

— N-am idee.

— Are legături la Paris? Vreo filieră de fugă?

— Nu încearcă să fugă. Merge pe urmele identităților sale succesive. Pe care nu le cunoaște. Și nici noi.

— Nu mai ai nimic să îmi spui?

— Nu.

— Sigur?

— Sigur.

Se lăsă pe spate și deschise un dosar cartonat.

— Atunci, am eu ceva pentru tine.

Îi întinse o foaie de hârtie, întorcând-o cu scrisul spre ea.

— Ce este?

— Ordinul de transfer semnat de judecător. Ești închisă, frumoaso, în Complexul penitenciar de la Fleury-Mérogis. Începând de azi.

— Po... poftim? Și... cuvântul tău?

Solinas făcu un semn rapid spre peretele din sticlă care dădea pe hol. Până ca Anaïs să reacționeze, avea cătușele la mâini și doi polițai în uniformă o ridicau de pe scaun.

— Nimeni nu este deasupra legii. Și în niciun caz o mică drogată care se crede...

Comandantul nu-și mai termină fraza. Anaïs îl plesni peste față.

Se trezi cu o durere violentă între ochi.

Sau durerea era cea care îl trezise.

Senzații. Nasul își dublase volumul și îi obstrucționa câmpul vizual. Un ghem de suferință pulsa sub cartilajele

zdrobite, cerând să se transforme într-un urlet. Hemoglobina se coagulase pe fundul foselor nazale și pe sinusurile maxilarelor, făcând respirația dificilă. Sufocat de propriul sânge.

În toiul nopții se trezise din leșin, dar nu mai avusese forță decât să stingă lumina și să se prăbușească îmbrăcat pe pat. Somn negru.

Se ridică încet, cu gesturile nesigure ale unui convalescent. Merse pe pipăite până la baie și văzu că era deja ziuă. Cât era ceasul? Nu mai avea ceas. Aprinse lumina de deasupra chiuvetei. O surpriză mai degrabă plăcută. Fața îi era tumefiată, dar nu cine știe ce. Baza nasului avea câteva răni cu sânge închegat – de la izbiturile de chiuvetă. O rană mai lungă și mai profundă se întindea spre stânga – crăpătura prin care putuse să scoată implantul.

Din reflex își pipăi buzunarul și îl găsi. La ideea că obiectul acela fusese grefat sub pielea lui de luni de zile, aproape că leșină iar. Îl privi din nou. Nicio adâncitură, nicio ridicătură. Dacă era o micropompă, nu înțelegea cum putea să funcționeze... Poate era un material poros care lăsa să treacă prin el produsul? Puse hotărât obiectul la loc în pantaloni. Lăsa să curgă apă rece pe un prosop, îl puse pe nas și se întoarse în pat. Doar această simplă mișcare declanșă un alt val de durere. Închise pleoapele și așteptă. Undele de suferință se domoliră așa cum se liniștesc încet-încet apele unui lac.

În ciuda stării sale, era la fel de hotărât. Să continue lupta. Să continue ancheta. Nicio altă soluție. Dar cum? Fără un ban? Fără un aliat? Căutat de toți polițiștii din Paris? Alungă toate aceste obiecții și se concentrează pe noile piste.

Mai întâi să dea de urmele unei crime prin emasculare în anul 2009 la Paris, pe malul Senei. Totodată, înțelese că nu avea cum să progreseze dacă rămânea închis în cameră. Se gândi apoi să sape pe partea cu miturile grecești care aveau drept componentă o castrare.

Renunță și la asta. Ar fi trebuit să găsească un internet cafê, o bibliotecă sau un centru de documentare. Se și imagina în cămașă – n-avea cum să își recupereze haina – bântuind pe străzile Parisului...

Probe. Era zidit de viu într-o cameră tapisată cu mochetă portocalie. Fără cea mai mică perspectivă...

Încet, îi veni o altă idee.

Pereții fugilor sale erau poroși. Lăsau să treacă laitmotivele. Formația lui de psihiatru. Amintirea despre Anne-Marie Straub. Talentul său la pictură. Încercase să avanseze pe filierele acestea. Nu obținuse nimic.

Îi mai rămăsese pictura. Dacă fusese pictor în altă viață, poate folosisese aceleași produse, aceleași tehnici ca și Narcis... Revăzu liniile înghesuite de pe micul carnet. Compoziția pigmentilor, procentajele amestecurilor sale. Singura problemă era că nu mai avea documentul și nu își mai amintea datele...

Se ridică brusc. Corto îi explicase că Narcis, pentru a-și obține culorile, folosea un ulei de in clarificat – dar nu orice fel de ulei. Un ulei industrial pe care îl comanda direct la distribuitori. Societăți care obișnuiau să livreze mai multe tone.

Putea să înceapă de acolo. Furnizorii de ulei de in din capitală. Dacă fusese pictor la Paris, poate că avusese un contact privilegiat cu un furnizor din industria chimică sau agroalimentară. Își va aminti de un pictor care nu comanda decât câteva bidoane de ulei pe an.

Camera lui avea un telefon fix. Avea ton. Un reflex îl făcu să zâmbească. Se strâmbă imediat de durere. Mușchii îl făceau să se gândească la fragmente organice risipite și întinse la soare. Nasul, la o gaură de obuz găurindu-i propria față.

Sună mai întâi la ora exactă. Era 10 și 10 dimineața. Apoi trecu la serviciile de informații telefonice. Noua lui voce îl surprinse – nazală, cavernoasă, străină. Trebuise să sune de mai multe ori pentru a obține din departament în departament lista distribuitorilor de ulei de in din Île-

de-France.

Noptiera avea un bloc de hârtii cu sigla hotelului, Excelsior, și un creion. Notă numele, orașele, numerele de telefon. Regiunea pariziană avea cam o duzină. Orașele erau presărate pe centura pariziană: Ivry-sur-Seine, Bobigny, Trappes, Asnières, Fontenay-sous-Bois...

Primul telefon. Narcis spuse că era pictor și că spera să i se poată furniza direct de la secția de producție. Directorul comercial al societății Prochimie îl opri politicos. Ei furnizau către producătorii de mastic, de vopseluri, de cerneală industrială, de linoleum... Nimic de-a face cu pânzele și pensulele. Pentru asta trebuia să ia legătura cu specialiștii în arte plastice: Old Holland, Sennelier, Talen, Lefranc-Bourgeois...

Narcis mulțumi și închise. Formă numărul de la Bobigny, specialiști în ceruri, vopsele și rășini. Același răspuns. Kompra, distribuitor de metale și materiale plastice. La fel... De fiecare dată reușea să vorbească cu directorul comercial care îi servea aceeași placă. Că trebuia să apeleze la cei care vindeau cu litrul și nu cu tonele.

Era la al șaptelea apel și își dădea seama de inutilitatea demersului său, presimțind orele zbuciumate care aveau să urmeze, când noul lui interlocutor de la societatea RTEP, specializată în uleiuri naturale, îl întrebă:

— Arnaud, tu ești?

Narcis reacționează la sfert de cheie.

— Da, eu sunt.

— Dumnezeu, dar unde ai fost?

Își atinse pereții nasului, sperând să își recupereze vocea originală. Tot ce obținut fu un strigăt de durere pe care reuși să-l înăbușe.

— Am călătorit, spuse cu o voce înfundată.

— Ai o voce ciudată. Abia te-am recunoscut.

— Sunt răcit.

— Merge bine pictura?

— Ca de obicei.

Narcis coborî privirea: mâna îi tremura. Creierul îi vâjâia. Miracol sau greșeală? Omul chiar se adresa unuia dintre fostele sale personaje?

— Faci o comandă?

— Exact.

— Ca de obicei?

— Ca de obicei.

— Așteaptă. Stai să mă uit în arhivă.

Se auzeau tastele calculatorului.

— Știi că încă mai am mica ta pânză pe peretele biroului? spuse bărbatul, în timp ce căuta mai departe. Am un succes nebun în fața clienților. Nu le vine să creadă că firma noastră contribuie la genul ăsta de lucruri!

Izbucni în râs. Narcis nu răspunse.

— Livrăm la aceeași adresă?

— Pe care dintre ele o mai ai?

— Rue de la Roquette, 188, 75011?

Aveau și fugarii un Dumnezeu.

— Exact, răspunse, notându-și adresa și el. Pentru comandă o să te sun înapoi. Vreau să îmi verific stocul.

— Nicio problemă, Picasso. Musai să luăm masa într-o zi!

— Sigur.

Închise, uluit de măreția clipei. Simțea cum praful de pe mochetă îi irita fața, iar nasul spart încă îi aducea lacrimi în ochi. Dar victoria era acolo. Uleiul de in clarificat îl dusesese la un alter ego. Fără îndoială, chiar la predecesorul direct al lui Narcis...

Rue de la Roquette 188 nu era adresa unui imobil, ci a unui cartier întreg de vechi uzine transformate în ateliere ale artiștilor plastici, birouri de societăți de producție, ateliere de grafică.

Fiecare clădire avea câte două etaje și își etala

ferestrele cu storuri verticale cu un fel de mândrie luminoasă. Străduțele pavate șerpuiau printre aceste clădiri ca niște poteci din piatră sclipind în soare.

Lui Narcis nu i se părea nimic familiar, dar simțea căldura locului, sentimentul reconfortant al unei lumi deosebite, artistică și familială totodată.

— Nono!

Îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama că vocea i se adresa lui. Nono de la Arnaud... La douăzeci de metri, două tinere fumau în ușa unei clădiri. Pauza de țigară.

— Ce mai faci? Nu te-am văzut demult!

Narcis se forță să zâmbească fără să se apropie. Era doar în cămașă. Nasul tumefiat se înnegrea văzând cu ochii. Fetele chicotiră.

— Nu ne pupi?

— Am gripă.

— Unde ai fost?

— Am călătorit, ridică el vocea. Expoziții.

— N-arăți prea în formă! Te știam mai tare!

Încă râdeau, dându-și coate. Simțea la ele o tensiune erotică, o complicitate glumeață. Se întreba dacă nu se culcase cu vreuna dintre ele. Sau cu amândouă.

— Ai putea să ne mulțumești. Ți-am udat plantele!

— Am văzut, zise el. Mulțumesc!

O luă pe prima stradă care îi apăru în față, sperând că e cea bună. Fetele nu făcură nicio remarcă. Deci era în direcția bună. Primirea de care avusese parte era de nesperat. Deci era Arnaud. Dar, admitând că acesta îl precedase pe Narcis, asta însemna că era plecat de cel puțin cinci luni...

Nu mai zăbovi asupra acestor considerații. Creierul lui era încă sub influența unei alte informații. Venind spre rue Roquette, se opri în fața unui chioșc de ziare și frunzărise câteva, prima pagină și faptele diverse. Prea devreme să se pomenească de evadarea lui de la Hôtel-Dieu. Se vorbea doar de schimbul de focuri de pe Montalembert.

Dar celelalte titluri îl izbiră.

O catastrofă pe care ar fi putut să o prevadă, la o mie de kilometri distanță.

„UN NOU RATEU PSIHIATRIC...

DIN NOU O DRAMĂ ÎNTR-O CLINICĂ PSIHIATRICĂ DIN REGIUNEA NISEI...

UN NEBUN CRONIC UCIDE UN PSIHIATRU ȘI DOI INFIRMIERI...”

Jandarmii din Carros descoperiseră cu o seară înainte cadavrele lui Jean-Pierre Corto și a doi infirmieri în biroul psihiatrului. După primele rezultate ale anchetei, medicul fusese îndelung torturat.

— Îl iei sau nu?

Narcis nu-i răspunsese vânzătorului. O luase la fugă. Era blestemat. El era *Strigătul* lui Edvard Munch. Cum își închipuise că asasinii se vor mulțumi doar *să treacă* pe la Villa Corto? *Medicul a fost îndelung torturat*. Doar simpla idee îi încleșta stomacul și îi sfâșia inima. Vinovăția i se ridica în gât sub forma unei bile acide. Peste tot pe unde trecea, doar distrugere și violență. Era un Blitzkrieg la scară umană.

Dar totodată, ca întotdeauna, instinctul de supraviețuire se ridica de sub oroare. Nicio frază nu amintea de prezența lui Narcis la Villa Corto în ultimele zile. Se gândi la pacienții institutului: nicio șansă ca mărturia lor să facă să avanseze ancheta.

De altfel, ceea ce citise lăsa să se înțeleagă că jandarmii se orientaseră spre o criză de nebunie intra-muros: vor căuta deci suspectul printre pictorii de acolo. Narcis le ura noroc anchetatorilor.

Citea din mers numele de pe cutiile poștale. Nici urmă de vreun Arnaud. Strada se termina cu o fațadă din sticlă, pe jumătate ascunsă de bambuși, dafini, cimișiri. Plantele lui Nono? Se strecură printre frunze și găsi cutia poștală. O etichetă indica: ARNAUD CHAPLAIN. Verifică rapid corespondența: plicuri administrative, extrase de cont, reclame, promoții trimise de societăți de marketing.

Nimic personal.

Ridică ghivecele unul după altul în căutarea unei chei ascunse. Poate avea noroc. Nu găsi nimic. Dacă îi lipsea norocul, îi rămânea forța. Ascuns de bambuși, lovi cu putere ochiul de sticlă cel mai apropiat de clanța ușii. La a treia încercare geamul se desprinsese și căzu în interiorul camerei.

Narcis băgă mâna, deblocă ușa și o deschise.

Intră în hol, se împiedică de un alt morman de corespondență și închise ușa cu grijă.

Perdelele erau trase la geamuri. Era la adăpost de priviri indiscrete. Se răsuci și trase în piept aerul plin de praf.

Era acasă.

Era o încăpere mare, dintr-o bucată, pe mai mult de o sută de metri pătrați. O structură metalică susținea un luminator. Pardoseala era de ciment vopsit în gri. La stânga și la dreapta, structuri de cărămidă încadrau spațiul. Cea din stânga conținea un blat de lucru din piatră cu plită electrică, un frigider și o mașină de spălat vase. Cea din dreapta conținea nenumărate tuburi de vopsea, palete, produse chimice, cutii cu vopsea uscată, rame, pânze rulate...

Un detaliu îi atrase atenția lui Narcis. În spatele camerei, o planșă de arhitect înclinată se sprijinea pe o altă fereastră a cărei deschidere era obturată de bambuși. Se apropie. Desene publicitare, schițe încă vizibile în peniță sau în cărbune. Unele erau chiar și înrămate și puse pe perete deasupra planșetei.

Chaplain nu era deci pictor cu normă întreagă. Era și ilustrator și grafician în publicitate. De altfel, nu avea aici nicio pânză, nici măcar o schiță care ar fi putut să-i dezvăluie ce gen de tablouri picta. Cât despre schițele publicitare, nu aveau nici logo, nici marcă înregistrată.

Imposibil să ghicească pentru cine lucra Chaplain ca grafician. O singură certitudine: lucra de acasă – era freelancer.

Reveni în mijlocul încăperii. Lămpi newyorkeze, cu abajur din aluminiu pe plafon. Covoare cu motive abstracte pe jos. Mobile din lemn furniruit, fără ornamente, își arătau liniile elegante în colțuri. Departe de Janusz cerșetorul sau de Narcis pictorul nebun. Cu ce bani își plătise Chaplain toate acestea? Activitatea lui publicitară era suficientă pentru onorarea tuturor acestor facturi? Vindea oare și el pânze tot atât de scump ca și Narcis?

Și alte întrebări, *în rafală*.

Oare cât timp fusese Narcis Chaplain? De când locuia acolo? Cine plătise pe durata absenței sale? Reveni la ușă, unde pusese toată corespondența sosită. Prin marginile transparente ale plicurilor, ghicea expedierile administrative, cererile de cotizatie, scrisorile de atenționare, sumarul facturilor... Companii de asigurare. Bănci. Abonamente telefonice... Înainte de a deschide plicurile, se decise pentru un tur al proprietarului.

Începu cu bucătăria. Un bufet de lemn, cu mânere cromate, roboți de ultimă generație. Totul era impecabil, chiar dacă acoperit cu praf. Chaplain era un tip obsedat de curățenie. Avea oare o menajeră? Avea oare cheile de la locuință? Era sigur că nu. Deschise frigiderul și descoperi resturile de alimente, în mare parte stricate, în ciuda frigului. Ca orice călător fără bagaje, plecase fără să știe că nu se va mai întoarce.

Deschise congelatorul. În pungi pline cu cristale de gheață, pateuri, fasole verde, cartofi în sos... Simpla vedere a acestor alimente pietrificate îi făcu stomacul să chiorăie. Scoase pateurile și le puse direct la microunde. Din reflex deschise și celelalte uși și găsi sosul de soia, sosul de chili. În câteva minute, devoră toate bucățile după ce le tăvăli în sosurile turnate în ceștile de cafea.

Odată sătul, prima lui senzație fu dorința să vomite –

mâncase prea repede. Se abținu. Avea nevoie de forță, de energie: petrecerea continua. Puse farfuria goală și ceștile în chiuveta de granit. Își relua vechile tabieturi de celibatar.

Dădu ocol bucătăriei și urcă pe scara de metal. Rampa era confecționată din cabluri de oțel care aminteau de catargele unui vas cu pânze – doar că acestea nu erau într-adevăr catarge.

Pasiunea pentru pânze se confirma la primul etaj. Fotografii în alb și negru cu vase cu pânze antice erau agățate pe pereți. Machete cu coca din lemn lustruit marcau marginea mezaninului. În rest, un pat mare cu cearșafuri negre și o plapumă portocalie în fața unui ecran imens. La dreapta, uși de lemn maro adăposteau îmbrăcămintea și accesoriile.

Narcis le cercetă. Cămăși de in. Jeanși și pantaloni de stofă. Costume de firmă... Încălțăminte în același registru. Cizme Weston, mocasini Prada, „teniși” Tod’s... Chaplain era un dandy modern, de o eleganță ostentativă.

Trecu în sala de baie, situată în spatele unui perete de sticlă securizată. Pereții acoperiți cu zinc îți dădeau impresia că intri într-o cisternă goală și curată. Deasupra unei chiuvete duble, baterii moderne înlocuiau clasicele robinete. La fiecare pas Narcis își punea aceeași întrebare: de unde veneau banii care plătiseră toate acestea?

Se decise să facă un duș aproape rece. Zece minute sub jetul puternic al dușului îl spălară de sânge, de violență, de frica ultimelor douăzeci și patru de ore. Ieși de la duș cu un sentiment ciudat de forță și de inocență redobândită. Căută prin produsele de îngrijire ceva cu care să-și dezinfecteze rănila. Nu găsi decât parfum *Eau d'Orange Verte* de la Hermès. Pulveriză rănila, își puse pe nas mai multe pansamente și alege o ținută *casual* a la Chaplain. Pantaloni de trening Calvin Klein, tricou și haină cu glugă Emporio Armani.

Începuse să savureze mediul ambiant familiar al

artistului când văzu lângă pat un robot telefonic. Se așeză pe pat și privi mașinăria. Memoria era plină. Deci Chaplain avea prieteni care se îngrijoraseră de absența lui. Apăsă pe redare, fără să-i pese de amprente – oricum erau peste tot și demult timp.

Se așteptase la apeluri neliniștite, la voci îngrijorate. Dădu drept peste chicotitul unei tinere femei:

— Hei, Nono, ce faci? Te-ai supărat sau ce? Audrey mi-a dat numărul tău de fix. Sună-mă!

Râsul și vocea îi aminteau de cele două fumătoare de la primul atelier. Narcis privi ecranul. Apelul era din 22 septembrie. Al doilea apel era un miorlăit sau pe aproape. Era din 19 septembrie.

— Nu ești acolo, puiuț? se pisicea o voce de mătase. Sunt Charlene. Noi doi încă nu am terminat-o...

Al treilea mesaj era tot în același ton, datat 13 septembrie:

— Nono? Sunt cu o prietenă și ziceam să trecem pe la tine... Sună-ne înapoi!

Râsete. Pupături zgomotoase. Mesajele curgeau și mereu în același registru. Nici măcar o dată o voce de bărbat. Nici măcar o dată un mesaj obișnuit, adică neutru sau calm, cu atât mai puțin neliniștit.

Privi decorul din jur. Vasele cu pânze. Țoalele de firmă. Plapuma portocalie peste cearșafurile negre. Sala de baie. Își revizui părerea. Nu era în atelierul unui artist, ci într-o capcană pentru fete. Nu se afla la un pictor solitar, torturat, la Narcis. Nono era un seducător, un vânător. Părea să fi reușit printr-o oarecare combinație să câștige o sumă mare de bani. Și își petrecea restul vieții cheltuindu-i cu parteneri benevole. Era departe de omul în căutarea propriului trecut.

Brusc, o voce serioasă și rece țâșni din robot:

— Arnaud, eu sunt. Ne întâlnim unde știi. Mi-e frică. Eu o șterg.

Tonul. Narcis privi data. 29 august. Ora 20:20. Tot o femeie, dar vocea nu avea nimic de-a face cu chicotelile

de până atunci. Nu mai era „Nono”, ci „Arnaud”. Comanda nu mai suna ca o promisiune sexuală, ci ca un strigăt de ajutor.

Era ultimul apel înregistrat. Deci cronologic, primul. 29 august. Corto îi spusese: „Te-am recuperat la sfârșitul lunii august de lângă ieșirea 42 de pe autostrada 48. Ieșirea de la Cannes-Mougins...”

Ascultă de mai multe ori mesajul. Erau cuvintele care îl făcuseră să plece pentru ultima oară de acasă. Nu se mai întorsese. Toate celelalte apeluri fuseseră făcute în gol. Nono murise după întâlnirea cu această femeie. Pe drumul spre Cannes, devenise Narcis...

Oare femeia locuia la Cannes? Sau o văzuse la Paris înainte de a fugi spre Coasta de Azur? Avusese criza înainte de a se duce la ea? Nu. Dacă nu ar fi venit la întâlnire, ea l-ar mai fi sunat. Deci o văzuse și întâlnirea lor se soldase cu o despărțire definitivă.

Măcar să nu fi ajuns prea târziu...

Privi ecranul robotului. Numărul era ascuns. O altă problemă îl frământa. Rețeaua lui de cunoștințe era impresionantă. De unde veneau toate aceste cuceriri? Care era teritoriul lui de vânătoare?

În continuare, stând pe pat, observă, sub un luminator, un mic birou din lemn, stilul notarial de la începutul secolului XX, pe care era un MacBook. Brusc își dădu seama că descoperise *arma crimei*. Nono vâna pe internet.

Se instală în fața ecranului, în timp ce cu mâna stângă trase perdeaua grea ca să nu-i intre soarele în ochi. Din instinct, știu că mai făcuse acest gest de mii de ori.

Mac-ul începu să zumzăie și îi ceru o parolă. Fără să ezite, tastă NONO. Programul îi răspunse că parola era de minimum șase caractere. Tastă NONONO, gândindu-se în același timp la cuvintele unei melodii vechi de Lou Reed: „And I said no, no, / oh Lady Day...” Programul se deschise. Activă Safari și se uită la ultimele pagini pe care le accesase.

Brusc intră în altă lume. Universul web-ului 2.0, cel al rețelelor sociale, site-urilor de întâlniri, labirinturilor virtuale. În ultimele săptămâni ale existenței sale, Nono navigase prin toate, multiplicându-și contactele, chat-urile, mesajele... Logourile defilau. Facebook, Twitter, Zoominfos, 123people, Meetic, Badoo sau Match.com...

Nono căuta și se expunea în același timp, vânător și pradă de bunăvoie. După orele la care se conecta, își petrecea nopțile conversând pe net, adoptând un ton glumeț, serios, amical sau lubric în funcție de interlocutoarele pe care le avea.

Narcis își spuse că în spatele acestei căutări compulsive, Chaplain poate voia să găsească ceva sau *mai mult ca sigur* pe cineva. Își notă numele diferitelor site-uri consultate și merse pe pagina lor de pornire. Nono solicita atât rețele dedicate întâlnirilor serioase, cât și adrese cu caracter pur sexual, de genul „clic și-o ai”. Narcis descoperi chiar sisteme de care nici măcar nu auzise. Cum ar fi cel care te alerta pe mobil dacă „femeia vieții tale” trecea la mai puțin de cincisprezece metri de tine, sau cel care îți permitea să identifici instantaneu numărul de înmatriculare al unei mașini conduse de vreo frumusețe căreia i-ai făcut cu ochiul.

Reveni la mesajele trimise sau primite de Nono de pe toate site-urile la grămadă. Greu de urmărit. Chat-urile, mesajele erau pline de greșeli de ortografie sau de abrevieri cărora abia le ghicea semnificația: „brb” pentru „be right back” sau „lol” pentru „laugh out loud”... Lectura era și mai îngreunată de tot felul de „smileys” care apăreau cu rost și fără rost. Toată literatura asta avea o anumită febrilitate, dar îi dădea și o senzație de singurătate care îl încurca pe Narcis. Nu era sigur că ar fi vrut să meargă înapoi pe aceste urme.

Făcu totuși o descoperire. Era evident că unul dintre site-uri îl interesa pe Nono mai mult ca altele. Sasha.com, organizator de întâlniri la viteză, serate unde celibatarii se întâlneau la rând, având la dispoziție doar câteva minute

pentru a se cuceri. Logoul site-ului era explicit: „Șapte minute pentru a-ți schimba viața”.

Site-ul propunea un forum unde puteai să te prezinți și să schimbi câteva vorbe înainte de întâlnirile reale în locuri publice – în chat se vorbea de „dates” în „real life”.

În clipa în care scrise primele cuvinte, știu că se reintegrase în identitatea sa precedentă:

— Sunt Nono,: -). M-am întors!

IV. NONO

— Chatelet. Ai o vizită.

Anaïs nu reacționează. Era întinsă pe pat, privind abătută spre numărul de pe mânecă, singură în celula de nouă metri pătrați. Această singurătate era un lux, deși ea nu ceruse nimic. Patul, masa și scaunul erau tot mobilierul. Un alt lux: nu fusese transferată în partea de siguranță maximă, unde totul era fixat de pardoseală.

Singura distracție ieri fusese o călătorie cu o dubă, o conversație cu asistenta socială, apoi cu șeful închisorii care îi explică regulamentul interior. Avusese dreptul și la o dezbrăcare, o vizită medicală la pachet cu o prelevare vaginală. Nimic de semnalat. Doar că doctorul redactase o notă cu privire la brațele ei mutilate.

— Hei, auzi când îți vorbesc?

Anaïs se adună de pe patul suprapus – îl luase pe cel de sus. Înghețată, se uită la ceas – pe care i-l lăsaseră. O altă favoare. Abia 9 dimineața. I se părea că tot creierul i se risipise, blocat în cărămizile închisorii de la Fleury-Mérogis.

Docilă, o urmă pe gardiană. Fiecare sector era marcat cu o ușă încuiată. Sub luminile aprinse, contempla distrată pereții, pardoseala, plafoanele. La închisoarea pentru femei, totul era gri, bej, fără culoare. Un miros puternic de detergent se simțea peste tot.

Un nou clic.

O nouă ușă.

La ora asta, vizitatorul ei nu putea fi decât un polițist sau un avocat.

Un oficial.

Un nou culoar.

Un alt zăvor.

Uși închise, zgomot de televizor, mirosul acru al vieții la închisoare. Unele deținute erau deja în ateliere. Altele se mișcau în libertate totală – privilegiu aici. Gardiene în alb împingeau cărucioare spre creșă. În Franța, femeile care nasc în închisoare pot păstra copilul lângă ele până la vârsta de 18 luni.

Aționare electronică. Portal de detecție. Prezentarea numărului de înregistrare. Anaïs se trezi în culoarul cu birouri din sticlă, protejate cu grilaje metalice. Fiecare încăpere avea o masă și două scaune. Ușile erau din sticlă armată.

În spatele unuia dintre geamuri, Anaïs își văzu vizitatorul. Solinas, cu ochelarii ridicați pe fruntea craniului său pleșuv.

— Nu aveți nicio jenă, îi zise când fu în fața lui.

Ușa se trânti în urma ei. Solinas deschise o servietă de la picioarele lui.

— Am putea să ne tutuim.

— Ce vrei, ticălosule?

Zâmbet. Solinas puse dosarul cu coperti verzi pe masă.

— Recunosc calitatea relațiilor noastre. Stai jos.

— Aștept să îmi răspunzi.

Puse palma pe dosar:

— Asta.

Anaïs luă un scaun și se așeză.

— Asta, ce?

— Clientul pe care îl căutai. Un cerșetor emasculat, descoperit pe 3 septembrie 2009 sub podul Iéna, pe malul stâng.

Își aminti tot. Desenele lui Narcis. Fața asimetrică. Cuțitul din silex. Cadavrul mutilat. Nu știa prea bine Parisul, dar nu fusese departe de identificarea podului.

— De ce mi l-ai adus?

Răsuci dosarul și i-l împinse.

— Aruncă o privire.

Deschise coperta cartonată. Un dosar complet.

Fotografii, schițe, rapoartele autopsiei, rapoartele anchetei... Frunzări mai întâi teancul de fotografii în culori, format carte poștală. Un bărbat gol, întins la adăpostul obscur al podului, cu partea dintre picioare mai închisă la culoare. Corpul părea deosebit de lung. Albeața pielii, prin contrast cu nuanța pământului, părea luminescentă. Se întrebă dacă paloarea aceea însemna că i se furase sânge. Fața nu i se vedea, ascunsă de niște dărâmături în unghiul arcului.

— L-ați identificat? întrebă cu o voce stinsă.

— Hugues Fernet, 34 de ani. Bine cunoscut serviciilor noastre. A participat la manifestațiile Copiii lui Don Quijote în 2007 și 2008. Un personaj. Nu numai că i se fâlfaie, dar și militează pentru dreptul de a i se fâlfaî.

Anaïs nu răspunse la provocare. Polițistul doar asta aștepta.

— Ancheta?

— Nimic. Niciun indiciu, niciun martor. Patrula fluvială l-a observat dimineața. Am avut timp să îl luăm de acolo înainte ca turiștii să își facă apariția pe vaporeșe.

Prim-plan al plăgii. Partea de jos a pântecelui era mutilată grosier. Fusesse folosită o unealtă rudimentară. Cuțitul pe care îl pictase Narcis. Arma avea un rol în ritualul crimei. Fără îndoială, evocarea unei scene mitologice.

Își aminti și cel de-al doilea desen – când ucigașul cu fața deformată arunca organele genitale în Sena. Un gest care avea o încărcătură simbolică. Cum de cunoștea Narcis amănuntele? Era oare asasinul?

— Cine a fost sesizat? Criminaliștii?

— Pentru un vagabond? Visezi. Cei de la Secția 3 judiciar au fost însărcinați cu ancheta.

— Și ce au găsit?

— Rahat, cum ți-am zis. Procesele-verbale sunt aici. S-au dus din ușă în ușă, percheziții, niște audieri de cerșetori de formă și basta. Reglare de conturi între boschetari. Caz clasat.

— Mutilarea nu a generat bănuieli?
— Vagabonzii sunt capabili de orice. Nu ai de ce să te miri.

— Din cadavru lipsea sânge?
— Rana a sângerat din plin.
— Nu. Vorbesc de o extragere intenționată a unui litru sau mai mult.

— N-am auzit de așa ceva.

Anaïs frunzărea documentele. Într-un colț al copertei observă numele judecătorului, Pierre Vولاتrey. Se gândi la alte două asasinate. Icar și magistrata de la Marsilia, Pascale Andreu. Minotaurul și judecătorul de la Bordeaux, Philippe Le Gali. Nu mai era un caz, ci o asociație de magistrați.

— Și acum? Veți redeschide ancheta?

— Mai întâi să convingem Parchetul. Trebuie să le fie pe plac tot rahatul ăsta. Va trebui să le demonstrăm că și crima asta este din seria Icar și Minotaurul.

— Adică să găsiți legenda la care face referire asasinul.

— Exact. Deocamdată cele două schițe abia au reamorsat mașinăria.

Anaïs înțelese mesajul implicit.

— Contezi pe mine ca să identific mitul?

— Îmi ziceam că aici ai destul timp. O ținui cu privirea. Și accept propunerea ta, nu pentru că ai fost închisă.

— Propunerea mea?

— Să lucrăm împreună.

— Aici?

— Afară, nici vorbă în ce te privește, frumoaso. Dar pentru a medita, ai aici o poziție ideală.

Anaïs ghici că are o carte de jucat:

— Unde e dosarul meu?

— O să te cheme judecătorul.

Se aplecă brusc peste masă. Solinas se dădu înapoi: nu uitase palma de aseară.

— Scoate-mă de aici, șuierea ea.

— Găsește-mi mitul.

Târgul fusese încheiat. Trocul fusese fixat cu claritate.

— Cine e acum pe caz?

— Antitero. Adică eu. Ceea ce ne interesează pe noi este schimbul de focuri de pe Montalembert.

Ea luă în mână câteva fotografii.

— Și asta?

Solinas zâmbi.

— Dacă stabilim o legătură între cele trei crime, va fi timp să alertăm Criminaliștii. Dar poate că vom fi și reperat criminalul. Deocamdată mingea e la mine, frumoasa mea. Marea problemă sunt cei de la evadări, care se vor pune pe urmele lui Janusz.

Solinas își lua dorințele drept realități. Deocamdată cazul îl depășea. Ceea ce spera era o minune. Și pentru asta avea nevoie de ea. Nu ca să facă niște cercetări asupra Antichității, ci pentru analiza fiecărui element, pentru a pune cap la cap fragmentele, pentru a continua ancheta pe care o începuse la Bordeaux.

Anaïs își coborî privirea pe fotografii. Un amănunt îi sări în ochi:

— Tipul ăsta era foarte înalt, nu?

— Aproape 2,15 metri. Avea pesemne o sculă cât o sabie. Un monstru. Ceea ce exclude uciderea lui cu scopul de a-i fura zdrențele. Doar dacă nu voia să-și facă vreun cort.

— Au găsit urme de heroină în venele lui?

— Nu ți se poate ascunde nimic.

— Dependent?

— Mai degrabă alcoolic.

Nu era nicio îndoială. Un al treilea pe lista asasinului din Olimp. Și o supozitie care mai câștiga un punct. Puterea de convingere a asasinului – îl convinsese pe uriaș să-și facă o doză fatală. Prin asociere își aminti că Philippe Duruy vorbise de omul mascat, de un lepros. Figura din desene îi veni din nou în minte. Mai degrabă o mască tribală decât o mască a tragediei grecești.

Anaïs închise dosarul simțind încă o coerență confuză în spatele tuturor acestor lucruri, fără să poată preciza despre ce era vorba.

— În regulă, spuse ea. Te sun diseară.

Solinas se ridică și își luă servieta.

— Te întâlnești cu judecătorul mâine.

Se trezi deasupra cuverturii portocalii. Era încă în pantalonii de trening și în vesta cu glugă. Se simțea bine. La adăpost. Protejat de acest atelier pe care nu îl cunoștea, dar care îl cunoștea pe el. Deschise ochii și văzu deasupra lui armătura nituită. Îi amintea de Turnul Eiffel. Gândul i se duse la cărțile lui Zola ale căror titluri le uitase, unde oamenii trăiau, dormeau și munceau în astfel de ateliere. Pentru câteva zile el urma să fie un astfel de om. Se ridică dintre foile scrise, împrăștiate în jurul lui. Își aminti. Notele lui nocturne. Internet toată noaptea: Sasha.com și celelalte site-uri de întâlniri. Ultimele conectări ale lui Chaplain. Numele – doar pseudonime – și legăturile. Nu obținuse nimic. Căutase prin casă o agendă, un carnet de adrese, dar nu găsisese nici așa ceva. Adormise pe la 4 dimineața.

Pe firul chat-urilor, convingerea lui se întărise. Nono nu era un afemeiat, un obsedat de sex sau un singuratic în suferință. Făcea o anchetă. Din nou blestemul călătorului fără bagaje. Pentru un motiv pe care încă nu și-l putea imagina, personajul lui se orientase spre *matchmaking*. O ipoteză: de-a lungul labirintului țesăturii, el căuta o femeie.

Dar era imposibil de spus care. Toată noaptea văzuse cum defilau pseudonimele. Nora33, Tinette, Betty14, Catwoman, Sissi, Stef, Anna, Barbie, Aphrodite, Nico6, Finou, Kenny... Recitise dialogurile inepte, provocările sexuale, vorbele dulci, dragostea sub toate formele, de la dorința în formă brută până la speranțele cele mai

efemere.

Ansamblul îi lăsase un sentiment ambiguu. Nono dădea impresia unui mare cuceritor, care nu trecea niciodată la fapte. Sistematic, după o primă întâlnire, interlocutoarele îl contactau din nou, fără ca el să le mai răspundă. Chaplain nu era nici măcar sigur că se obosise să se ducă. O singură excepție: Sasha.com, site-ul de speed-dating. În fiecare seară, sau aproape, Nono se ducea la seratele Sacha. Baruri. Restaurante. Cluburi. Putuse să urmărească traseul vânătorului grație mesajelor care dădeau adresa de întâlnire „selecționaților”. Problema era că nu avea nicio indicație despre ceea ce se petrecuse în „real life”.

Mai rămâneau apelurile de pe robot. Ar fi putut să le sune pe tipe, să le vadă, să le interogheze. Poate ar fi găsit, prin mărturiile lor, natura propriei sale anchete. Dar nu avea chef să reinnoade legăturile cu tipele acelea de o seară.

O singură femeie îl interesa. Cea din 29 august.

Arnaud, sunt eu. Întâlnire unde știu...

Trebuia să o ia din nou de la zero. Să meargă la întâlnirile Sacha.com. Să meargă încă o dată pe urma umbrei sale. Să descopere ce căuta dublura lui și să caute și el la rândul lui...

Azi-noapte lăsase mesaje pe forum. Își consultă căsuța. Avea deja o „întâlnire” chiar în seara asta la Pitcairn, un bar în Marais. Nu era sigur că mulți dintre candidați ar fi știut ce era „Pitcairn”, dar el știa: o insulă din Pacific unde se stabiliseră răsculații de pe *Bounty*. Și azi, una din colonii spunea că s-ar trage din acești iluștri strămoși. Își imagina deja atmosfera insulară și tropicală a locului...

Sala de baie. Starea nasului său se ameliora. Tumefierea se resorbea. Rănile se cicatrizau. Dar nu avea mutra ideală pentru o seară de agățat. Cel puțin căutarea asta va avea mai mult *glamour* decât cele două de dinaintea ei. După cerșetori și pictori nebuni urma să se

amestece printre femei celibatate.

Ar fi vrut să glumească, să ia lucrurile ușor, dar în minte îi reveneau acum doar uciderea lui Jean-Pierre Corto, focurile de pe Montalembert, izbiturile cu capul de marginea chiuvetei...

Coborî și își făcu o cafea. Ora 10 dimineăta. Cu ceașca în mână adună plicurile pe care le lăsase pe bufetul din bucătărie și se instalează pe canapeaua din salon. Dădu la o parte ofertele de abonament și alte chestii publicitare și deschise plicurile administrative. Absența lui provocase mai puține valuri decât se așteptase. Banca îi trimisese extrase de cont. Societatea imobiliară îl atenționase pentru plata chiriei – 2.200 de euro pe lună – fără să fie deosebit de imperativă. Un contract de asigurare era expirat. În rest, totul se lua din consistentul lui cont de credit.

Ultimul extras de cont afișa un credit de 23.000 de euro. Suma era spectaculoasă. Căută prin atelier și găsi și extrasele mai vechi. Deschisese contul la HSBC în mai anul trecut. De atunci, contul lui se învârtea în jurul aceleiași cifre. Totuși, Chaplain nu primea niciun virament, nu depunea niciun cec. De unde veneau banii? Era evident că el depunea numerarul. 2.000 de euro. 3.000 de euro. 1.700 de euro. 4.200 de euro... Oricare ar fi fost ocupația lui, era plătit la negru.

O secundă își zise că era gigolo. Dar tonul mesajelor, natura schimbului de replici cu partenerile sale nu sugerau relații tarifate. Un lucru era sigur: nu era nici desenator publicitar, nici măcar pictor. Planșeta de desen, atelierul: totul era un decor, precum cutiile de carton pe care Freire le depozitase la el acasă. Cine era el într-adevăr? Cum își câștiga existența?

Un detaliu îi reveni în minte. Conversația cu directorul comercial de la societatea RTEP. El comanda în mod regulat litri de ulei de in clarificat. O simplă punere în scenă sau chiar îl și folosea? Chaplain avea nevoie de acest stoc pentru o altă activitate. Misterioasă. Lucrativă.

Chimică. Făcea oare droguri în vreo pivniță?

Activitatea asta, oricare ar fi fost, îi dădea speranța că ceva bani lichizi erau ascunși undeva prin casă. Urcă mai întâi la mezanin – ascundem ce e prețios în inima intimității, cât mai aproape de sine. Dădu la o parte tablourile în căutarea unui seif. Ridică patul. Căută printre haine. Se întoarse la birou. Nimic.

Se opri la flota de machete de pe bordura de la mezanin. Fiecare model avea între 70 și 100 de centimetri. Brusc fu sigur că banii erau în coca uneia dintre ele... Cu grijă, luă prima navă, o AMERICA'S CUP J – CLASS SLOOP, după cum era scris pe plăcuța de pe suport. Ridică puntea. Coca era goală. Puse jos nava și o luă pe a doua – o *Columbia*, de doisprezece metri. Tot goală. *Gretel*, din Royal Sydney Yacht Squadron, *Southern Cross* din Royal Perth Yacht Club, *Courageous* de la New York Yacht Club, îi trecură prin mână. Toate goale.

Începu să se îndoiască de intuiția sa când ridică puntea lui *Pen Duick I*, primul volier al lui Éric Tabarly. Pe fund, un teanc de bancnote de 500 de euro. Chaplain își înăbuși un strigăt de bucurie. Băgă mâna în teanc și își umplu buzunarele. Un cuvânt îi țiuia în urechi mai puternic decât toate: droguri...

Nono pesemne că își înmulțea întâlnirile pentru a distribui mai ușor marfa... Brusc își aminti modul de operare al ucigașului – heroina pură injectată în venele victimelor sale. Se gândi mai mult la această nouă convergență.

În timp ce mai lua niște bancnote, dădu peste altceva. O cartelă. Scoase obiectul, crezând că e cardul Visa sau American Express al lui Chaplain. Era o cartelă socială pe numele lui și numărul de asigurare. Găsi și o carte de identitate, un permis de conducere și un pașaport. Toate pe numele lui Arnaud Chaplain, născut pe 17 iulie 1967, la Mans, în departamentul Sarthe.

Se așează jos. Cariera lui criminală nu lăsa loc de îndoială. Se jucase cu focul. Cumpărase acte false. De

fapt, nici nu se mira. Era condamnat la impostură, minciună și clandestinitate.

Se ridică și se hotărî să facă un duș.

Apoi se va duce să-și ia un telefon nou și va încerca împreună cu cei de la service să recupereze mesajele de pe vechiul lui mobil – facturile îi dăduseră numărul. Era sigur că așa va găsi numele clienților lui – și va afla natura afacerilor sale. Îi va suna. Va negocia. Va înțelege ce așteptau de la el. După care se va duce la speed-dating-ul de diseară.

Mașina Nono se pusese în mișcare.

— Mi-am pierdut telefonul.

— Original.

Chaplain puse ultima factură pe tejghea fără să bage în seamă tonul sec al vânzătorului.

— Nu mai știu cum să îmi consult mesageria.

Fără să răspundă, omul luă documentul în timp ce își pipăia bărbia. Expertul în toată splendoarea lui.

— Pe rețeaua asta e simplu. Vă sunați numărul. O dată ce mesageria răspunde, tastați parola și apăsați pe asterisc.

Trebuia să se aștepte. Nu avea niciun cod.

— Bine, zise pe un ton neutru. Aș vrea să îmi iau un alt telefon. Cu un alt abonament.

Vânzătorul, în loc să se întoarcă spre vitrina plină de modele, începu să tasteze pe calculator, deschizând numărul de cont al lui Chaplain.

— De ce un nou abonament? Aveți suficient pe...

Chaplain își luă factura și o băgă în buzunar – își compusese un look à la Nono. 50% Ralph Lauren, 50% Armani, totul ambalat într-un Caban bleumarin, ușor mat.

— Uitați de ăsta. Vreau un telefon nou. Cu un număr nou.

— Vă va costa o grămadă.

— Asta e treaba mea.

Cu un aer dezaprobator, omul începu un discurs în limbi străine, despre „monobloc”, „quadribandă”, „megapixeli”, „Bluetooth”... în fața acestui vocabular, Chaplain procedă ca oricine altul în locul lui: alese un model după aspect, căutând simplitate maximă.

— Îl iau pe acela.

— În locul dumneavoastră, l-aș...

— Pe acela, bine?

Vânzătorul lăasă să-i scape un oftat, cu aerul că ar spune: „Toți sunt la fel”.

— Cât costă?

— 200 de euro. Dar dacă luați..

Chaplain puse o bancnotă de 500 de euro pe tejghea. Tipul luă bancnota cu un gest scurt, după care îi dădu restul. Mai dură vreo zece minute bune până completară contractul. Nu avea niciun rost să mintă: semnă contractul pe numele de Chaplain, 188, Rue de la Roquette.

— E încărcat? întrebă, arătând spre telefon. Aș vrea să-l folosesc imediat.

Celălalt zâmbi cu suficiență. Din câteva mișcări scoase aparatul, îl demontă, puse o baterie și o cartelă SIM.

— Dacă vreți să faceți și fotografii, spuse, întinzându-i aparatul, trebuie să mai adăugați un stick de memorie SD/SD HE. Veți...

— Vreau doar să telefonez, pricepeți?

— Nicio problemă. Dar nu uitați să îl puneți la încărcat diseară.

Băgă telefonul în buzunar.

— Pe facturi nu primesc detaliile convorbirilor.

— Nimeni nu le primește. Totul se găsește pe net.

— Care e procedura?

De la iritare, privirea trecu la neîncredere: vânzătorul se întreba de unde venea amețitul ăsta.

— E suficient să introduceți datele de abonat pe site și

veți putea consulta lista apelurilor. Pentru cel de-al doilea număr repetați manevra cu celălalt contract.

— Vreți să spuneți cu noul abonament?

— Nu. Factura dumneavoastră menționează încă un cont.

De data asta, Chaplain fu cel care scoase din nou documentul și îl puse pe tejghea.

— Unde?

— Aici, zise celălalt, arătând cu degetul.

Privi la rândul lui. Nu înțelegea nimic

— Nu e niciun număr.

— Pentru că ați optat pentru „ascuns”. Așteptați un moment.

Luă factura și se întoarse la tastatură. Parcă erau la Big Brother. Vânzătorul putea să vadă tot, să decripteze tot, până în adâncul fiecărei existențe. Dar de data asta rată.

— Îmi pare rău. E imposibil să aflu numerele. Ați cerut opțiunea care interzice orice informație, orice geolocalizare. Ați cerut și să nu vi se trimită nicio factură. Abonamentul dumneavoastră este un Fort Knox!

Chaplain nu răspunse. Deja înțelesese că ăsta era numărul care conta. Cel care conținea secretele pe care le căuta.

— Sigur, zise, bătându-se peste frunte. Am uitat complet de el. Credeți că pot să îi dau de urmă pe internet? Adică, să consult vechile numere?

— Nicio problemă. Cu condiția să vă amintiți parola. Făcu cu ochiul. Și să vă fi plătit ultima factură!

Chaplain ieși pe ușă fără să se uite în urmă. Se grăbea să se întoarcă la atelier. Să se arunce pe internet. Să își descifreze propriile mistere.

În piața Leon Blum, se opri în fața unui chioșc cu ziare. Unele nici nu mai aminteau schimbul de focuri din rue de Montalembert și nici masacrul de la Villa Corto. Mai mult, nu era nimic despre evadarea lui de la Hôtel-Dieu. Nu-i apărea fotografia pe prima pagină a niciunui

ziar. Nici anunț de căutare, nici apelare la martori. Ce căuta poliția? O strategie subterană pentru a lucra cu toată discreția? Ca să evite panica la aflarea veștii că un nebun era în libertate?

Această tactică ascundea sigur o capcană, dar cu toate acestea se simțea mai liber și mai ușor. Cumpără *Le Figaro*, *Le Monde*, *Le Parisien*. Simți că i se face foame. Sendviș. Mergând în sus pe rue de la Roquette avea impresia că se îndreaptă spre cucerirea unor vârfuri limpezi la o altitudine binefăcătoare. Noi adevăruri îl așteptau acolo sus.

Nașterea lumii.

La început a fost Haosul. Nici Dumnezeu, nici lume, nici oameni... Din această magmă s-au născut primele entități. Noaptea (Nyx). Tenebrele (Erebus). Nyx a dat naștere Cerului (Uranus) și Pământului (Geea). Aceste prime divinități s-au unit și au avut o grămadă de copii, printre care și cei doisprezece Titani.

Uranus, temându-se că unul dintre copiii lui îi va fura puterea, a obligat-o pe Geea să îi țină în preajma ei, în centrul Pământului. Cel mai tânăr dintre Titani, Cronos, cu ajutorul mamei sale, a reușit să evadeze și și-a emasculat tatăl. Cu sora lui, Rhea, dădu naștere primilor șase Olimpieni, dintre care Zeus, la rândul lui, îl detronă pe tatăl său...

Anaïs sublinie paragraful pe fotocopia pe care tocmai o făcuse. Găsise un dicționar de mitologie greacă în biblioteca pușcăriei, între romanele de dragoste și manualele de drept. Se instalase în sala de lectură aproape goală. Locul era liniștit, mai bine încălzit decât celula ei. Avea chiar și vedere spre curte. O peluză golașă, plină de ciori negre și lucioase, care își disputau resturile aruncate de la ferestrele celulelor.

Reciti pasajul. Era sigură că găsise scena mitologică

care inspirase uciderea lui Hugues Fernet. Găsise și alte exemple de emasculare în mitologia greacă. Dar ritualul de la podul Iéna se potrivea cu uciderea lui Uranus. Elementele exacte ale legendei fuseseră respectate. Cronos folosisse o seceră din piatră. Asasinul din desen se folosisse de un topor din silex. Zeul aruncase organele genitale în mare. Ucigașul le azvârlise în Sena, substituit parizian al elementului maritim.

Deocamdată, Anaïs nu vedea decât un punct comun între cele trei mituri. Fiecare legendă făcea referire la relația tată-fiu și mai ales la un fiu care ridică probleme. Minotaurul fusese întemnițat de către Minos pentru că era monstruos. Icar murise din cauza neascultării, ridicându-se prea aproape de soare. Cronos înfăptuise un paricid: își mutilase și-și omorâse propriul tată pentru a prelua puterea asupra universului.

Lucru ce oferea un element de adevăr în ceea ce îl privea pe asasin? Asasinul din Olimp era oare un fiu rău? Sau, dimpotrivă, un tată furios? Ridică privirea. Pisici vagaboande se alăturaseră ospățului ciorilor. Dincolo de ele, cerul era străbătut de cabluri de securitate antielicoptere și de garduri de sârmă ghimpată.

Anaïs se cufundă din nou în lectură. O dată cu zeii fondatori, se intra într-un alt univers, care nu avea nimic de a face cu Olimpienii. Era generația anterioară. Primitivă. Brutală. Oarbă. Divinități incontroabile, monstruoase care reprezentau forțele primare ale naturii. Giganții. Ciclopilor. Ființe tentaculare...

În legătură cu aceasta, un alt aspect al crimelor coincidea cu acele timpuri primitive. Talia victimelor. Hugues Fernet aparținea, simbolic, lumii Giganților, a Titanilor, a monștrilor... Anaïs era sigură că asasinul îl alesese din acest motiv. Sacrificiul lui trebuia să fie exagerat, ieșit din tipare.

Era timpul primilor zei. Timpul haosului și al confuziei. Crima aceasta de fapt le precedase pe celelalte, așa cum Titanii îi precedaseră pe Olimpieni.

Se ridică și caută prin rafturi lucrări despre „arta primitivă”. Aici cărțile erau uzate, murdare. Se simțea că fuseseră folosite la întâmplare, ca arme de luptă contra plictiselii, inactivității, disperării.

Dădu peste o antologie de măști etnografice. În picioare, între rafturi, frunzări cartea. După fotografii, masca ucigașului semăna mai degrabă cu cele africane sau cu cele din arta eschimoșilor. Acest amănunt era important. Asasinul din Olimp nu juca un rol. Când uciea, era în inima spațio-temporală a zeilor, a spiritelor, a credințelor ancestrale. *În ochii lui, totul era real.*

Apăru o gardiană. Era ora mesei. La ideea că trebuie să coboare printre ceilalți, simți o strângere de inimă dureroasă. De aseară se simțea blestemată. Un polițist nu este niciodată bine-venit în lumea deținuților, dar lui Anaïs îi era teamă de altceva. Un pericol atât precis, cât și vag. *Un pericol mortal.*

Puse cărțile pe un cărucior și o urmă pe femeie. Se gândea la Mêtis. Grup puternic, invizibil, omniscient, care servea ordinea prin violarea legilor. *Viermele și fructul se asociaseră.* Oameniiăștia erau oare suficient de puternici ca să acționeze într-o închisoare? Ca s-o elimine cu scopul de a o reduce la tăcere?

Dar ce cunoștea ea, de fapt?

Prin ce constituia ea un pericol?

Pe internet din nou.

Începu cu numărul lui oficial. Nu avu decât să tasteze cifrele de pe abonament ca să vadă cum apare o listă detaliată a apelurilor sale. În ultimele săptămâni, primise mult mai multe decât făcuse. Luă telefonul, puse numărul pe secret și formă câteva numere la întâmplare. Căsuțe vocale. Când i se răspundea, închidea. În orice caz, voci feminine. Abonamentul era evident cel al lui Nono, seducătorul.

Trecu la celălalt, cel ascuns. Grație cifrelor de pe abonament nu avu nicio problemă să obțină detaliile convorbirilor sale. Chaplain folosea rar telefonul acesta. În patru luni nu apelase decât câteva numere protejate. Dar în schimb primise multe apeluri, care se continuau și după august, tot mai puține spre decembrie.

Scoase telefonul și formă unul.

— Alo?

O voce puternică, agresivă, după două apeluri. De data aceasta trebuia să vorbească pentru a afla mai multe.

— Chaplain.

— Cine?

— Nono.

— Nono? Jigodie! Unde ești, fiu de târfă? *Kuckin sin!*

Accentul părea slav. Închise fără să răspundă. Un alt număr. Îi răsuna încă în ureche valul de ură emanat de vocea de la telefon.

— Alo?

— Nono.

— Da' știu că ai curaj, dobitocule.

Din nou o voce gravă. Alt accent. De data asta părea african, amestecat cu jargonul orașului.

— N-am avut cum să te anunț, improvază. A trebuit... să dispar.

— Cu mălaiul meu. Faci mișto de mine?

— Ți-i... voi da pe toți.

Celălalt izbucni în râs:

— Cu dobândă, frățioare. Poți fi sigur. Mai întâi îți vom tăia boășele... după care...

Chaplain închise. Profilul de dealer se contura. Un dealer care plecase cu casa. Prins de frenezie, mai făcu câteva încercări. Nu schimba niciodată mai mult de câteva cuvinte. Combinația îl ardea. Chiar și vocea lui i se părea că poate da indicii care să le permită să-l localizeze... Toate accentele se perindară. Asiatic, maghrebian, african, slav... Uneori i se vorbea răstit în alte limbi. Nu le înțelegea, dar tonul era explicit.

Nono le datora bani tuturor străinilor din Paris. Ca și cum nu ar fi avut suficienți dușmani, tocmai mai descoperise o legiune.

Bateria i se descărnase.

Nu mai avea decât un număr de verificat.

Se decise să folosească linia fixă. Numărul era și aici protejat. Își luă calculatorul și se instalează pe pat. Ridică aparatul și formează ultimul număr de pe listă.

Accentul era sârb sau ceva de genul ăsta, dar vocea mai calmă. Chaplain se prezintă. Omul râse încet.

— Yussef era sigur că vei ieși din nou la suprafață.

— Yussef?

— O să-i spun că te-ai întors. Va fi mulțumit.

Chaplain forță ca să afle mai multe.

— Nu sunt sigur că vreau să îl văd.

— Te-ai tâmpit sau ce? se răsti slavul. Ai plecat cu arginții noștri, fute-te!

Omul vorbea pe un ton glumeț. Genul de supărare amuzată era mai rău decât celelalte injurii. Chaplain sunase la ușa unei anticamere. Adevăratul infern era în etapa următoare. Yussef.

— Să fii prezent diseară la opt.

— Unde?

— Nu te mai prosti, Nono. Nu mai glumim prea mult. Forță din nou, încercându-și norocul:

— Nu mai am mălaiul.

— Dă-l încolo. Dă-ne materialul și mai vedem...

Chaplain închise și se lăsa să cadă pe pat. Privi structura de metal care susținea luminatorul. Nicio îndoială, era dealer. *Materialul*. Droguri sau altceva... Ochiurile de pe tavan parcă simbolizau destinul lui inextricabil. Nu va scăpa niciodată. Labirintul identităților sale îl va ucide...

— Vreți să stăm de vorbă?

— Nu.

— De ce?

— Mi-am epuizat toată saliva pe acest subiect.

Psihiatra unității de consultații și de îngrijiri ambulatorii privi în tăcere plăgile pe cale de cicatrizare de pe brațele lui Anaïs. În ciuda vârstei, practiciana mai văzuse, fără îndoială, destule. Nu trebuia să te cheme Sigmund Freud ca să înțelegi că în închisoare corpul era ultimul spațiu de exprimare.

— Dacă veți continua, vă veți consuma tot sângele.

— Mulțumesc, doctore. Am venit aici în căutarea unei alinări.

Doctorița surâse.

— Stați jos.

Anaïs se execută și își privi interlocutoarea. Un pic mai în vârstă ca ea. Blondă, surâzătoare, cu trăsături de o blândețe neașteptată în această lume închisă în care fiecare femeie avea pe față duritatea propriului trecut. Ochi aurii, pomeți înalți, un nas delicat, rectiliniu. Sprâncene ascuțite în care energia și tandrețea își dădeau mâna. O gură mică ce înflora oricare bărbat.

Anaïs avu un gând tâmpit – o idee macho. Ce naiba făcea frumusețea asta în pușcăria asta de rahat? Ar fi putut fi manechin sau actriță. Cu oarecare întârziere, își dădu seama de idiolenia propriei sale gândiri.

— Dumneavoastră mi-ați solicitat o consultație. Despre ce vreți să îmi vorbiți?

Nu îi răspunse. Cele două femei se găseau într-un birou mic, al cărui perete din stânga era din sticlă, deschis spre sala de așteptare. De cealaltă parte era gloata. Prizoniere care alergau în leggingși și pulovere largi, care zbierau, gemeau, se plâneau, ținându-se de burtă sau de cap, sau de membre. O adevărată hărmălaie de bălci.

— Vă ascult, insistă psihiatra. Ce doriți?

După masă, Anaïs voise să se întoarcă în bibliotecă, dar nu i se permisesese. Tot ce obținuse fu dreptul să dea

un telefon. Îl sunase pe Solinas, dar dăduse peste căsuța vocală. O luase înapoi spre celulă, unde nu mai avusese forța să deschidă cărțile lui Albertine Sarrazin pe care le împrumutase. Atunci îi venise această idee disperată: să ceară să vadă un psihiatru. Nici nu o ascultaseră. Le arătase atunci brațele și obținuse o programare într-o oră.

— Sunt polițistă, începu Anaïs. Pesemne că vi s-a spus.

— V-am citit dosarul.

— Sunt implicată într-o anchetă, să zicem, complicată... În afara gradului pe care îl am. Iar pe lângă faptul că atmosfera de aici nu e deloc favorabilă unui OPJ, mai am și...

— Angoase?

Anaïs izbucni în râs, apoi cedă în fața unui elan de sinceritate:

— Mi-e frică.

— De ce?

— Nu știu. Simt o amenințare... confuză, inexplicabilă.

— Este mai degrabă normal, între acești pereți.

Clătină din cap, dar nu reuși să răspundă. Respira cu greutate. Să își exprime terorele cu voce tare le-ar fi făcut și mai reale...

— Cum dormiți? reluă psihiatra.

— Nu cred că am dormit încă.

— Vă voi da un calmant.

Femeia se ridică și îi întoarse spatele. Anaïs observă că nu era supravegheată, că nicio gardiană nu era prin jur – psihiatra nu se uita la ea. Pentru o clipă, își spuse că ar fi putut face ceva. Ce? Era nebună?

Psihiatra se întoarse cu o pastilă și un pahar cu apă. Tinerețea și fragilitatea te făceau să ai încredere. O aliată. Se întrebă ce ar putea să îi ceară. Să îi aducă ceva? Un telefon? Un cip? O armă? ERA NEBUNĂ.

— Mulțumesc.

Înghiți pilula fără să se prefacă. Nu mai avea forța să se bată. Din nou o privire spre stânga. Bolnavele erau tot

acolo, siluete informe, saci de lenjerie murdară cu mutră umană. I se strânse inima imaginându-și aceste viscere bolnave, aceste organisme defecte, funcționând de formă, duhnind în interior.

Se gândea la viitorul pe care ființele acelea nu îl mai aveau. Un viitor care, puțin câte puțin, devenea un trecut nerealizat. Închisoarea asta era: un condițional care nu trecea niciodată la indicativ. În loc de asta, rea-voință, resentimente, diaree cronică...

În spatele biroului psihiatra completa un formular.

— Ce este?

— Cererea transferului dumneavoastră.

— Mă... merg la nebuni?

Surâse scurt.

— Încă nu ați ajuns acolo.

— Atunci unde?

— I-am cerut directorului să vă treacă la DPS, deținuți cu pază specială.

— Numiți asta o favoare?

— Pe moment este singura posibilitate ca să vă punem la adăpost.

Știa ce însemnau acele inițiale. Schimbare de celule, percheziții permanente, observare continuă... Va fi protejată de ceilalți, dar nu va mai dispune de niciun spațiu de manevră.

O luă spre cei patru pereți ai săi.

Tot ce obținuse era o detenție dublată.

— Hedonis, de unde vine?

— De la hedonism. E filosofia mea. *Carpe diem*. Trebuie să profităm de fiecare zi, de fiecare moment.

Chaplain o măsură din priviri pe micuța brunetă cu fața ascuțită. Păr ondulat, lejer, aproape creț, făcut cu peria. Ochi serioși și proeminenți. Cearcăne care desenau două hematoame sub pleoape. Buze groase, mov,

asemănătoare cu o moluscă. Nu chiar o regină a frumuseții.

Era la cea de-a cincea întâlnire. Pitcairn era vrednic de numele lui. Barul semăna cu un atelier de reparat ambarcațiuni dintr-un port uitat de lume. Lumini discrete, arcuri de piatră, fiecare masă separată de o perdea de în care forma incinte intime, unde se repetau aceleași scene, aceleași speranțe, aceleași palavre. Lui Chaplain îi păreau niște confesionale. Sau un birou de vot. Până la urmă, ambele formule se potriveau.

— Sunt de acord, se reculese, luptând cu propria neatenție. Dar, pentru a profita de fiecare zi, trebuie să poți conta și pe următoarea și așa mai departe. Eu sunt pentru termen lung.

Hedonis ridică din sprâncene. Ochii parcă îi ieșeau acum din cap. Își băgă nasul în cocktail. Gura ei cărnosă începu să sugă avid din pai, ca și cum alcoolul ar fi putut să îi sufle noi idei de conversație.

Chaplain, care își compusese o față de om serios în căutarea unei relații durabile, insistă:

— Am 46 de ani. Nu mai sunt la vârsta relațiilor de o zi.

— Uau... râse ea. Nu credeam că se mai fabrică aceste modele.

Râseră amândoi din politețe.

— Și Nono, de unde vine?

— Mă cheamă Arnaud. Te-ai prins?

— Sst, zise ea punând degetul la buze. Niciodată numele adevărat!

Din nou râsete, mai sincere. Chaplain era uimit. Își imaginase o seară de speed-dating ca o unitate de urgență sau ca o celulă de criză. Ultima stație înainte de sinucidere. În realitate seara nu se deosebea de niciun cocktail în oricare bar. Muzică, alcool, bla bla bla. Singura chestie originală era ceasul tibetan. O idee a lui Sasha, organizatoarea, pentru a arăta că cele șapte minute dedicate fiecărui cuplu se epuizaseră.

Hedonis schimbă tonul. După primele eforturi în a părea originală, nebunatică sau hotărâtă, trecu la confidențe. 37 de ani. Expert contabil. Proprietara unui apartament de trei camere la Savigny-sur-Orge. Fără copii. Singura ei mare poveste de dragoste fusese cu un bărbat însurat, care în final nu își părăsise nevasta. Nimic nou sub soare. De patru ani trăia singură și vedea îngrozită cum se apropia linia simbolică a celor patruzeci de ani.

Chaplain fu surprins de atâta franchețe. Ideea aici era să te pui în valoare... Hedonis alesese confesionalul. Păcat de biroul de vot. Ceasul sună. Se ridică și îi adresă un surâs binevoitor partenerei sale, care, la rândul ei, zâmbi. Își dăduse seama de greșeală. Venise aici să cucerească. În loc de asta, pur și simplu își golise sacul.

Următoarea. Sasha optase pentru o organizare clasică. Fetele nu se mișcau, cavalerii se deplasau câte un loc spre dreapta. Se așează în fața unei brunete zdravene care făcuse eforturi pentru eveniment. Fața pudrată strălucea încadrată de părul umflat și dat cu fixativ. Purta o bluză de culoare închisă, cu siguranță din satin, care îi scotea formele în relief. Măinile grăsuțe, foarte albe și ele, se agitau ca niște porumbei care ieșeau de sub capa unui magician.

— Mă cheamă Nono, deschise el discuția.

— Chestia asta cu pseudonime mi se pare aiurea.

Chaplain zâmbi. Încă un cap tare.

— Și pe tine? întrebă el calm.

— Vahine. Scoase un fum. Cum ți-am zis, pseudonimele sunt aiurea.

Conversația se înfiripă, urmând etapele obligatorii. După stadiul de provocare, trecură la numărul de fermecare. Vahine încerca să apară în lumina cea mai bună, atât la propriu, cât și la figurat. Lua poze studiate în fața lumânărilor care pâlpâiau, dând drumul la aforisme goale, cu un aer misterios.

Nono aștepta cu răbdare urmarea. Știa că în curând ea

va aluneca spre epilogul melancolic. Cum de ajunsese ea în cursa asta contra cronometru: câteva minute pentru a seduce un necunoscut. Ceea ce îl izbi pe Chaplain fu asemănarea profundă dintre aceste femei. Același profil social. Același parcurs profesional. Aceeași situație afectivă. Aceeași alură sau aproape aceeași...

Nu își puna decât o singură întrebare: ce căutase aici Nono acum câteva luni? Ce legătură putea exista între acest club de întâlniri obișnuite și ancheta lui asupra unui ucigaș extraordinar care se inspira din legendele mitologice?

— Și tu?

— Poftim?

Pierduse firul conversației.

— Ești pentru joc și imaginație?

— Imaginație? Unde?

— În viață în general.

Se revăzu la dușurile de la centrul social când târau cerșetorul acela plin de cangrene prin fața lui. Sau pe cale să danseze pe carul alegoric al nebunilor sau punându-și propriile picturi sub raze X în timp ce ținea sub amenințarea armei o radiologă.

— Da. Aș spune că sunt pentru o anume imaginație.

— Se potrivește atunci bine, zise femeia. Și eu la fel! Și când intru în vrie, atenție la ochi!

Chaplain zâmbi de formă. Eforturile lui Vahine de a părea ciudată și originală îl întristaseră. De fapt, nu îi plăcuse decât una singură toată seara. Sasha în persoană, o metisă athletică cu un bust generos și cu niște ochi ciudați, verzi. Nu înceta să îi arunce priviri scurte. Care nu aveau răspuns.

Se auzi ceasul.

Chaplain se ridică. Vahine păru surprinsă – sărise peste capitolul confidențe. Candidatele preferau să vorbească despre ele, ceea ce îl aranja perfect: nu avea nevoie să improvizeze pe tema Nono.

Se așază pe locul următor și observă imediat că o mai

întâlnise pe femeia din fața lui. Nu o recunoștea, dar ei îi sclipiseră ochii. Foarte scurt, o luminiță, după care luminița se stinse. O lumânare în care se suflase.

Chaplain nu o mai luă pe ocolite:

— Bună seara. Ne cunoaștem, nu?

Femeia coborî privirea spre pahar. Era gol. Cu un gest îl chemă pe chelner care aduse direct încă un cocktail. Manevra îi luă câteva secunde.

— Ne cunoaștem sau nu? repetă el.

— O porcărie că nu putem fuma aici, mormăi ea.

Se aplecă asupra mesei luminate de lumânări. Totul era scăldat în penumbră, jucăușă și mișcătoare ca ruliul unei nave. Așteptă să îi răspundă. În cele din urmă, îl fulgeră cu privirea.

— N-aș crede, nu.

Ostilitatea ei sugera un alt răspuns, dar nu insistă. Trebuia să joace jocul la fel ca și cu celelalte. Să suporte și să întrețină în același timp activitatea sentimentală.

— Cum vă cheamă?

— Lulu 78, îi răspunse după ce luă o înghițitură.

Îi veni să râdă. Ea confirmă:

— Caraghios, nu?

— Ce vrea să însemne?

— 78: data mea de naștere. Mai bău un pic. Prinse culoare în obraji. Aș putea spune că joc cu cărțile pe masă, nu?

— Și Lulu?

— Lulu este secretul meu. În orice caz, nu mă cheamă Lucienne.

Râse nervos, cu mâna la gură, ca japonezele. Era o femeie micuță, cu umeri de copil. Părul roșcat îi încadra obraji ca marginea aurită a unei icoane. Fața era mică, luminată de ochii care și ei păreau roșcați. Ochii, asociați cu linia sprâncenelor, erau grațioși, dar nu erau în ton cu restul. Nasul prea lung, gura prea subțire – impuneau o severitate și o uscăciune fără frumusețe. Nu purta nicio bijuterie. Hainele nu trădau vreo atenție. Toate detaliile

spuneau că era aici nu de plăcere.

— Este pseudonimul meu de pe internet, adăugă ea ca o scuză. L-am folosit atât de mult... Aproape a devenit numele meu adevărat.

Vorbea ca un vânător hârșăit prin ani de junglă și pândă. Observă că ea nu îi ceruse în schimb să-i spună cum îl cheamă. *Pentru că știa.*

Atacă pe departe:

— Ce așteptați de la genul ăsta de întâlniri?

Femeia îl privi scurt de jos în sus, cu aerul că ar spune „ca și cum tu nu ai ști”, după care declară:

— O șansă. O ocazie. O oportunitate pe care viața refuză să mi-o dea...

Ca pentru a-și masca tulburarea, se lansă într-un discurs general. Viziunea ei despre dragoste, viață în doi. Chaplain îi dădea, docil, replica. Ajunseră să evoce subiectul ca pe o temă abstractă, exterioară, uitând că vorbeau despre ei înșiși.

Lulu 78 se destinse. Învârtea alcoolul pe fundul paharului, urmărind din ochi mișcarea circulară. Prima impresie dispăruse – ideea că s-ar cunoaște. Cu toate acestea, din când în când, o privire, o inflexiune a vocii, reaprindea acest sentiment de *déjà-vu*. Vedea atunci cum în privirea ei se aprindea furia și, curios, și frica.

Nu le mai rămâneau decât câteva minute, dar Chaplain nu se mai interesa de întreținerea atmosferei. Proiectul lui: să o urmărească pe femeie și să o interogheze *despre trecutul lor comun*.

— În zilele noastre, concluzionă ea, să fii celibatar este o boală.

— Așa a fost mereu, nu-i așa?

— Oricum, nu aici ne vom vindeca.

— Mulțumesc pentru încurajare.

— Nu te mai prefacă, tu... – regretă imediat tutuiala. Nu credeți. Nimeni nu crede.

— Putem să ne tutuim dacă vreți.

Ea continua să răsucescă paharul între degete și se

uita la el ca un oracol.

— N-aș vrea, nu... Ce porcărie să nu putem fuma...

— Fumați mult?

— Ce te fute grija?

Replica avu violența unei palme. Ea deschise gura. Era pregătită să spună tot. În aceeași clipă sună ceasul. Târșăit de scaune, râsete, zgomot de haine. Se terminase. Fața îngustă deveni la fel de impasibilă ca a unei madone.

Chaplain privi spre stânga lui.

Un bărbat își aștepta rândul.

Lulu 78 mergea în sus pe rue Saint-Paul.

În aer era un praf de zăpadă impalpabil. Colțurile trotuarelor erau albăstrite de ger. Fiecare pas suna ca percuția într-o orchestră. Chaplain era la o sută de metri în spatele ei. Doar dacă s-ar fi întors și s-ar fi uitat cu atenție ar fi putut să îl vadă.

Îi plăcea genul ăsta de filare. Conturul perfect al tuturor detaliilor. Poleiala de ger de sub stâlpii în formă de arc. Avea impresia că trăia negativul visului său, peretele alb, umbra lui neagră. Se profila acum pe pereții negri, iar umbra lui era albă: aburul care îi ieșea din gură, filtrat de lumina lăptoasă a becurilor de pe stâlpi.

Se întoarse spre stânga, pe rue Saint-Antoine. Chaplain grăbi pasul. Când ajunse la stradă, ea traversase deja pe trotuarul din față și o luase la dreapta: rue de Sevigne. Chaplain traversă și el. Plecase de la bar fără să ceară niciun număr de telefon. Singura lui prioritate era acum Lulu 78.

— La dracu, înjură cu voce scăzută.

Dispăruse. Strada dreaptă, cu reședințe particulare din secolul al XVII-lea pe ambele părți, era goală. Începu să alerge. Fie locuia într-unul dintre imobile, fie se urcase în mașina ei.

— Ce vrei?

Chaplain tresări: era ascunsă sub o poartă. Acum abia îi vedea silueta, pe cap cu o șapcă în ton cu eșarfa, culori ruginii de toamnă. Semăna cu o elevă de liceu rătăcită.

— Nu vă speriați, spuse el ridicând mâinile.

— Nu mi-e frică.

Observă că are în mână un obiect amenințător. Una din mașinăriile acelea de autoapărare care descarcă șocuri electrice. Pentru a confirma, aceasta declanșa un fulger orbitor. Un simplu avertisment.

— Ce vrei?

Se forță să râdă:

— E absurd. Întâlnirea noastră a luat-o razna și...

— Nu am nimic să îți spun.

— Din contră, cred că am putea relua lucrurile de unde...

— Nemernicule. Am ieșit împreună. Când te-ai așezat adineauri, nici nu m-ai recunoscut.

Deci nu visase.

— Puteți să lăsați aia mai jos, vă rog?

Ea nu schiță nici cel mai mic gest, refugiată sub portal. În jurul ei gardul era capitonat cu gheață, care lucea albastru și dur. Un panaș de abur îi înconjura ca un nimb fața.

— Ascultați-mă, relua pe un ton apăsător. Am avut un accident... Mi-am pierdut memoria...

Putea să îi simtă nervozitatea. Frica și neîncrederea.

— Vă jur că ăsta e adevărul. De aceea nu am mai venit de câteva luni la întâlnirile lui Sasha.

Nicio reacție. Lulu 78 era în continuare în poziția de autoapărare. Atitudinea ei nu exprima doar resentiment. Mai era ceva. Ceva mai profund. O frică ce depășea cu mult clipa de față.

Lăsa să treacă câteva momente în speranța că va relua ea conversația.

Era pe cale să renunțe, când ea șopti:

— Atunci erai altfel.

— Știu! supralicită el. Accidentul m-a schimbat

complet.

— Nono glumețul. Nono fermecătorul. Iubirea femeilor...

Spusese totul cu un ton amar. Ranchiuna se scurgea de pe buzele strânse.

— Erau doar povești..

— Povești?

— Am vorbit și cu celelalte.

— Celelalte?

— Celelalte fete. La Sasha vii să cauți un gagi. Și pleci cu prietene.

Chaplain își îndesă mâinile în buzunare.

— Dar de ce povești?

— Dincolo de fațadă nu era nimic. Nu ne-ai atins niciodată.

— Nu înțeleg.

— Noi nici atât. Tot ce voiai era să pui întrebări. Mereu întrebări.

— Întrebările, riscă el, erau despre ce?

— Parcă erai în căutarea cuiva. Nu știi.

— A unei femei?

Lulu nu răspunse. Chaplain se apropie. Ea se retrase într-un colț și ridică obiectul. Aburii continuau să-i iasă de pe buze. Fantome ale fricii.

— Asta nu face din mine un monstru.

— Au fost zvonuri, continuă ea cu o voce scăzută.

— Zvonuri despre ce?

— Din club, dispăreau femei.

Simți lovitura. Nu se aștepta la asta. Începuse să-l pătrundă frigul.

— Ce femei?

— Nu știu. De fapt, nu a fost nicio dovadă.

— Ce știi de fapt?

Trecuse la tutuială pentru a semnala că preluase conducerea. Jocul de forțe se inversase. Lulu ridică din umeri. Părea că și ea își dă seama de absurditatea cuvintelor sale.

— După Sasha, dacă nu ne alegeam nimic, mergeam la un pahar cu fetele. Nu-mi mai aduc aminte cine a pomenit prima despre asta, dar povestea s-a amplificat.

— Ai întrebat-o pe Sasha?

— Sigur. A râs să se prăpădească.

— Crezi că ascunde ceva?

— Nu știu. Poate că a anunțat poliția. De fapt, nu ai cum să știi dacă cineva a dispărut sau nu din rețea. Adică: o femeie poate pur și simplu să nu mai vină la club. Asta nu înseamnă că a devenit victima unui criminal în serie.

— Oricum, tu ai continuat să vii...

Ea râse pentru prima oară, dar fu un râs lugubru.

— Speranța moare ultima.

— Cum eram privit acolo?

— Te-am găsit mereu cam ciudat... ezită ea.

— Pentru că nu mă ating de fete?

— Ne-am întrebat. I-am spus și lui Sasha...

Chaplain începu să înțeleagă răceala metisei. Chiar dacă ea nu credea povestea, întoarcerea lui Nono la Pitcairn nu era o publicitate prea bună.

— Nu știu cum să te conving. Toată povestea asta mi se pare aberantă.

— Și mie.

Și, ca și cum ar fi vrut să-și întărească spusele, femeia vârî obiectul în geantă.

— Îți mai e frică?

— Ți-am mai spus că nu mi-e frică.

— Atunci ce nu merge?

Ea ieși din conul de umbră de sub portal. Era în lacrimi.

— Caut un amant, pricepi? Nu un ucigaș în serie, niciun amnezic, nimic din toate prostiile astea! Un amant pur și simplu, te-ai prins?

Își strivise ultima replică într-un val de aburi. Nu mai era o fantomă, o apariție de cristal, ci un pește aruncat afară din apă, căutând disperat să respire.

O privi cum se depărtează pe asfaltul lucind de polei. Ar fi vrut să o rețină, dar nu avea ce să-i propună.

Era în greva foamei, scăldată în sânge pe o masă de consultații. Un depărtător de metal îi ținea gura deschisă. Îi introduceau un tub pe gât pentru a o hrăni. Când coborî privirea, văzu că de fapt era un șarpe cu inele strălucitoare. Voia să strige, dar capul reptilei se îndesa deja pe limba ei, sufocând-o.

Se trezi scăldată în sudoare. Mușchii pieptului erau atât de întinși că aproape nu putu să respire. Își masă ușor gâtul în stare de șoc. A câta oară același coșmar în această noapte? Anaïs adormea brusc. Imediat visul îi prindea creierul ca într-o menghină.

Mai erau și alte variante. Uneori nu era în închisoare, ci într-un azil psihiatric. Medici mascați efectuau experiențe asupra salivei sale – îi dădeau o gaură în obraz. Tremura de sudoare și frig. Cramponată de pat, tremura sub pătură, îngrozită de ideea de a adormi din nou.

Oricum ocaziile de a rămâne trează nu îi lipseau. Tratamentul DPS începuse. Vizorul de la celula sa era des folosit. La ora două dimineța, gardienele veniseră, aprinseseră lumina, controlaseră camera și plecaseră fără un cuvânt. Anaïs le privea recunoscătoare. Fără să știe, îi dăduseră o pauză de la șarpe.

Acum, stătea blocată, observându-și celula. O simțea mai mult decât o vedea. Pereții și tavanul erau prea apropiați. Mirosul amestecat de sudoare, urină, detergent. Chiuveta încastrată în perete. Era oare acolo, lipit de umbră? El Cojo... El Serpiente...

Se întoarse cu fața la perete și citi pentru a mia oară inscripțiile de pe perete. *Claudia y Sandra para siempre. Sylvie, voi zugrăvi pereții cu sângele tău. Număr zilele, dar zilele nu mai contează pentru mine...* Își trecu degetele

peste inscripții. Zgârie literele cu unghiile. Pereții care fuseseră prea mult folosiți...

Solinas nu o sunase înapoi. Fără îndoială, găsise o altă direcție de căutare. Sau poate că îl arestase pe Janusz. Așa s-ar fi explicat tăcerea lui. De ce să mai iei legătura cu o nebună nevrotică dacă ai pus mâna pe suspectul numărul unu într-un dosar penal de prim rang?

Rumega genul ăsta de gânduri de ore întregi, între rece și cald, între veghe și somn. Uneori, totul era gata. Janusz arestat. Janusz își recunoștea crimele... Apoi, încet-încet, îi revenea încrederea. Janusz era liber. Janusz își va demonstra nevinovăția... Atunci simțea un fior de speranță în pântec. Nu îndrăznea să se miște de teamă să nu dispară.

În obscuritate, vizorul se auzi din nou. Anaïs nu îl auzi: adormise.

Șarpele i se apropia de buze.

— *Te gusta?* o întreba tatăl ei.

Chaplain făcu cale întoarsă și traversă bulevardul Beaumarchais. Apoi o luă pe rue du Chemin-Vert, bulevardul Voltaire, Piața Léon-Blum. Frigul golise străzile. Mai rămăseseră asfaltul, stâlpii de iluminat, câteva ferestre cu lumina aprinsă, ale căror intimitate și căldură îi înghețau sufletul.

Își repetă descoperirile serii. Femeile dispărute de la Sasha. Nono ca suspect posibil. Nono punând întrebări și căutând ceva printre membrele clubului. Ce? Medită și la noile enigme. Dacă nu era ucigaș de cerșetori, era asasin de femei celibatate? Sau era vorba de unul și același? Invariabil ștergea toate ipotezele cu o mișcare furioasă din cap. Decisese să se retragă în stricta neutralitate a anchetatorului și să își acorde ceea ce li se acorda tuturor răufăcătorilor: prezumția de nevinovăție.

Rue de la Roquette. Cartierul era adormit. Zgomotul

propriilor pași îl liniștea. Atelierul era adoptat de sufletul lui. Strecură mâna printre bambuși, apoi prin geamul spart – nu găsisese chei de rezervă. Răsuci clanța și deschise ușa. Căuta comutatorul când primi o lovitură puternică în cap. Se prăbuși pe podeaua vopsită, dar înțelese totodată în vârtejul de durere și scânteii că încă era conștient. Tentativa de a-l ucide eșuase.

Profitând de acest slab avantaj, se repezi spre scară. Picioarele îi rămaseră pe loc. Vederea i se întunecă. Avea impresia că îi curgea sânge în interiorul craniului. Pe burtă, se întoarse și își văzu ca prin ceață adversarul – un bărbat în prelungirea corpului său, care îi ținea picioarele ca un jucător de rugbi. Își eliberă un picior și îl lovi cu călcâiul în față. Șocul păru că îi dă foc adversarului. Cu o singură mișcare, se ridică și se năpusti asupra lui Chaplain. O sclipire se văzu în geam. Avea un cuțit. Arnaud se aruncă spre scară, rată o treaptă, se ridică urcând celelalte în patru labe.

Omul era după el. Chaplain lovi cu cotul în spate și respinse agresorul care se izbi de cablurile de oțel ale scării. Nu se așteptase la un așa rezultat. Corzile de metal vibrau precum corzile unei harpe. Zgomotul îi dădu o idee. Se întoarse și îl luă pe ticălos de gât și îi băgă capul între două corzi pe care i le încrucișă peste piept, cum fac la televizor luptătorii de wrestling cu corzile de la ring. Omul scoase un răcnet. Chaplain nu îl slăbi. O convingere îi suna în cap: ucizi sau ești ucis.

Apăsă și mai tare, apoi îi dădu drumul.

Adversarul îi trăsese un genunchi între picioare. Nu era o senzație de durere. Nu numai de durere. O gaură neagră în sinele lui cel mai profund. Nu mai avea suflu. Nu îi mai bătea inima. Nu mai vedea în fața ochilor. Își prinse cu mâinile organele genitale ca și cum ar fi vrut să smulgă durerea și căzu pe spate pe scară.

Se izbi cu capul de ceva. Se rostogoli pe podea. Tuburi și pensule îi căzură în cap. Bufetul. Întinse mâna și reuși să se ridice, făcând să se cutremure tot ce era pe el. Se

întoarse. Inamicul deja ataca. Primi lovitura în partea dreaptă, dar rămase în picioare. Se împinseră amândoi într-un perete de cărămizi. Bidoanele, flacoanele, sticlele se răsturnară cu zgomot, altele se rostogoliră în întuneric.

Chaplain reuși să-și respingă adversarul. În mișcare, alunecă pe o baltă. Recunoscui mirosul. Ulei de in. O amintire subliminală. Produsul acesta polimerizează în contact cu aerul. În fund, pe jos, luă sticla care se desfăcuse. Luă o cârpă, o înmuie și frecă cele două părți cu energia care ți-o dă dispariția.

Umbra revenea la atac. Chaplain continua să frece părți ale cârpei, simțind cum temperatura se ridică între degetele lui.

În momentul în care omul îl lovi, cârpa luă foc cu o flacără suficient de strălucitoare pentru a lumina toată încăperea. Chaplain îi lipi cârpa de față sau de piept – orbit, nu mai vedea nimic. Vesta tipului luă foc. Acesta se dădu înapoi, alunecă pe băltoaca ce se aprinse și ea. Dădea furios din mâini și din picioare. O creatură agitată de flăcări.

Chaplain se ridică și puse mâna pe o pensulă lungă ca să i-o bage în ochi sau în tâmplă. Se aruncă spre dușman, când o mână îl prinse de păr.

Următoarea senzație fu cea a contactului cu țeava rece a unui pistol lipită de capul lui.

Un pic de răceală nu îi strica.

— Balul s-a terminat, Nono.

Lumina electrică se aprinse în atelierul devastat. Urme de luptă, dar și de scotocit intens. Răscoliseră și cel mai mic colțișor din atelier. Chaplain se opri și își văzu primul agresor la pământ. Nu mai ardea, dar degaja un fum negru care urca spre tavan. Atmosfera era sufocantă.

Mâna îl prinsese de gât și îl dirija spre un taburet de la bar – unul dintre puținele lucruri rămase în picioare. Chaplain întoarse în sfârșit capul și îl descoperi pe numărul doi. Un bărbat destul de tânăr, slăbuț, îmbrăcat cu o geacă de piele maro. Avea un pistol automat în mână

dreaptă.

Sub o claie de păr uleioasă, fața îi era fină, regulată, aproape angelică, dar pielea era plină de cicatrici de acnee. Colțurile gurii era ridicate anormal în sus, dându-i un aer de surâs perpetuu. Ochii, adânciți în orbite, clipeau cu o viteză neobișnuită. Ca ochii unui șarpe sau ai unei șopârle.

— Bucuros de revedere.

Avea un accent slav. Chaplain înțelese că tipii erau dintre cei pe care îi sunase în timpul zilei. Nu reușea să răspundă. Abia mai respira. Tremura în convulsii.

Omul cu ochi de reptilă îi spusese ceva celuilalt, care se agita în continuare. Părea că îi ordonase să nu mai fumege, să nu mai ardă. Tipul își scoase vesta, o călcă în picioare cu furie și se îndreptă spre chiuveta din bucătărie. Își puse capul sub robinetul cu apă rece, după care se duse și deschise ușa de sticlă a atelierului.

Niciun dubiu cine era șeful.

— Chiar sunt bucuros de revedere.

Fraza era încărcată de ironie. Chaplain se întrebă dacă nu îl va împușca pe loc. De distracție. Arma din mâna lui îi amintea de propriul Glock. Aceași țevă scurtă. Același pat pătrat, același material special care nu mai era metal. Observă că era dotată cu o șină sub țevă, fără îndoială să poată fi montată deasupra unei lămpi sau a unei raze laser. În ce mediu trăia oare?

Chaplain riscă pentru a câștiga timp:

— Cum m-ați găsit?

— O mică greșeală. L-ai sunat pe Amar de pe numărul fix. Număr protejat, dar pentru noi ușor de identificat adresa ta.

Franceza lui era aproximativă și vocea subțire și lejeră. Silabele se articulau precum un mecanism prost uns. Arnaud nu sunase de pe fix decât la un singur număr. La slavi, unde fusese vorba de un anume Yussef. Era sigur că îl avea în față. Iar celălalt, agresorul, era Amar, cel cu care vorbise la telefon.

Prenume musulmane.

Pesemne bosniaci.

Mai juca un pic.

— Nu îmi cunoșteați adresa?

— Nono, unul din cei prudenți. Dar chiar te-ai schimbat. Vocea dulce i se aspri brusc. Unde ai fost, ticălosule?

Începea distracția. Mai întâi, mimă provocarea:

— Am călătorit.

Nicio reacție. Figura lui era parcă dăltuită în stâncă. Urmele de acnee păreau găuri făcute de o ploaie acidă.

— Unde?

— Nu știu. Mi-am pierdut memoria.

Yussef avu un răs ca un găngurit de porumbel. Clipea în continuare rapid. Clic-clic-clic... Ca secundarul unui ceas de perete. Chaplain continuă. Spera să îl țină la respect pe tip cu vorbăria.

— Am avut un accident, îți jur.

— Cu curcanii?

— Atunci nu aș mai fi fost aici să vorbesc cu tine.

— Doar dacă nu ne-ai turnat.

— Atunci nu ai mai fi fost tu aici să mă ascuți.

Yussef râse din nou. Sub părul gras avea o ținută curioasă. Prea țeapănă. Prea dreaptă. Ca și cum ar fi avut bare metalice în loc de tendoane și vertebre. Celălalt i se alătură. Avea urme de arsură pe față. Jumătate din părul negru era părilit. Cu toate acestea, părea să nu îi pese. Era un lungan de peste 1,80 metri. Chaplain se minuna că îi rezistase atât de mult. Omul părea că nu așteaptă decât un lucru: să termine ceea ce începuse pe scări.

— Nono, îmi place cum vorbești, dar acum trebuie să ne dai înapoi ceea ce ne datorezi.

Nu mai era nicio îndoială. Nono șterpeliase pesemne o cantitate de droguri sau banii de pe ea, sau amândouă. Poate că totul era ascuns undeva prin casă. Poate că fusese lovit de criză chiar în momentul livrării. Miraculos, încă trăia.

Chaplain se agăță de propriul sânge rece. Să obțină maximul de informații despre el însuși înainte ca sesiunea să devină una de tortură.

— Nu te mint, Yussef.

— Cu atât mai bine. *Bolje ikad nego nikad*. Scoate marfa. Despre penalități vorbim altădată.

Riscase cu prenumele: omul care clipea era chiar Yussef. O altă informație. *Marfa*. Droguri. Chaplain renunță la orice precauție.

— Cum ne-am cunoscut?

Îi răspunse cu o privire spre gorila care zâmbi la rândul ei.

— Chiar că ești *glupo*, Nono. Te-am cules de pe stradă, prietene.

— Adică?

— Atunci când te-am găsit erai un câine vagabond. Scuipă pe jos. Un terminat, un rahat. Nu mai aveai acte, nici origine, nici meserie. Te-am învățat tot.

— Ce m-ai învățat?

Yussef se ridică. Se încruntase. Destul cu amabilitățile. Pomeții obrazilor umbreau găurile de pe ei. Surâsul permanent îi dădea aerul unei măști japoneze.

— Nu mai glumim, Nono. Dă-ne ce ne datorezi și cu asta basta.

— Dar ce vă datorez? strigă el.

Uriășul se urni, dar Yussef îl opri cu un gest. Îl prinse pe Chaplain cu o mână. Țeava semiautomatului era la câțiva milimetri de nasul lui spart.

— Nu te mai prosti. E cam cald pentru tine, frate.

Văzu acum mai de aproape ochii bosniacului. Pupilele între două clipiri erau micșorate. Aveau în ele o paloare rece și verde. Yussef era încă tânăr, dar avea ceva dintr-un muribund în el. O boală. O răceală. Un blestem.

— Nu pot să îți dau totul deodată, blufă el.

Yussef înălță capul ca și cum ar fi vrut să își arunce părul pe spate.

— Începe cu pașapoartele. Vedem după aia.

Cuvintele acționară ca un revelator. *Falsificator*. Era falsificator. Brusc, toate impresiile sale din acest atelier își găsiră semnificația. Faptul că planșa și schițele publicitare dădeau impresia de decor. Faptul că atât culorile, cât și pânzele goale și substanțele chimice nu păreau adevărate. Nu era nici ilustrator, nici artist. Nu avea nicio existență legală: era un artizan al falsurilor.

Iată de ce avea pe urmele lui toată comunitatea străină a Parisului. Clanuri, grupări, rețele care plătiseră pentru a-și obține pașapoartele, cărțile de identitate, permisele de sejur, cărțile de credit și care nu primiseră nimic.

— Le vei avea mâine, zise, fără să știe încotro se va duce.

Yussef îi dădu drumul și îl bătu amical pe umeri. Fața i se încălzea treptat. Piatra devenea rășină.

— Super. Dar fără prostii. Amar rămâne pe fază. Îi făcu cu ochiul. Nu-i da ocazia să te facă să plătești toate glumițele de adineauri.

Se întoarse să plece. Chaplain îl prinse de braț:

— Cum te contactez?

— Ca de obicei, pe mobil.

— N-am numărul tău.

— Te-ai tâmpit, sau ce?

— Ți-am spus că am avut probleme cu memoria.

Yussef îl privi pentru o secundă. Neîncrederea plutea în aer ca un gaz toxic, periculos. Bosniacul ridică ușor capul, prin mișcări sacadate. În cele din urmă, dictă cifrele în franceză și adăugă în mod misterios „glupo”. Chaplain ghici că era o insultă, dar celălalt o pronunțase cu afecțiune.

Cei doi vizitatori dispărură, abandonându-l în atelierul răscolit. Nu auzi nici când închiseră ușa. Cu ochii ficși, se lăsă pătruns de situația lui imediată ca și cum ar fi luat o dușcă de alcool tare.

Avea o noapte să-și găsească atelierul.

Și îndemânarea.

Începu cu ipoteza cea mai simplă.

Un atelier la subsol. Ridică încet covorul în căutarea unei trape. Nu găsi nimic. Nici urmă de vreun mâner sau șină care să lase să se ghicească o trecere. Puse mâna pe o mătură care era pe jos cu alte ustensile de bucătărie. Ciocăni peste tot în căutarea unui sunet de gol. Nu obținu decât un sunet plin, compact și grav de la dalele de sub picioarele lui. Îi legăna coada în timp ce traversa încăperea. Frica urca în el în puseuri febrile. O dată trecută ușurarea simțită la plecarea celor doi, dilema orelor care urmau se preciza tot mai mult. O noapte ca să găsească atelierul. Să își recupereze îndemânarea. Să fabrice pașapoartele false... Chiar și proiectul părea absurd.

Să fugă din nou?

Amar sigur nu era prea departe.

În timp ce căuta în dulapuri chei, o adresă, un indiciu, o altă parte a creierului său se gândea la noul lui profil. *Falsificator*. Unde învățase meseria asta? Unde găsisese banii pentru a demara afacerea? Yussef îi spusese că îl recuperase de pe stradă. Ieșea deci dintr-o criză. Fără nume, fără trecut, fără viitor. Slavul îl urcase în șa – îl formase oare?

Falsificator. Repetă cuvântul cu voce scăzută, fără să se oprească din căutare. Miraculos, bosniacii nu îi găsiseră banii din coca lui Pen Duick. Sosirea lui îi întrerupsese. Nu terminaseră treaba la mezanin.

Falsificator. Ce meserie mai bună pentru un impostor cronic? Nu era falsificatorul propriei sale vieți? Se opri, conștient de faptul că eforturile lui erau în zadar. Nu era aici nimic pentru el. Se așează epuizat și simți cum punctele dureroase se trezesc la viață. Fața. Burta. Între picioare. Își pipăi coastele și se rugă să fie întregi. Trecu în sala de baie și umezi un burete la fel cum făcuse și în ajun. Aplică compresa pe față și simți o ușurare vagă.

Abandonând ideea subsolului, luă în considerare ideea unei camere secrete – tot atât de absurde. Pereții portanți aveau aici câțiva metri grosime. Și nu era niciun unghi, nici colț care să adăpostească un spațiu. Coborî totuși la parter, împinse frigiderul. Verifică fundul dulapurilor. Se băgă după haine. Deschise grilele de aerisire...

Brusc nu mai vru decât să se bage în pat și să se culce și să nu se mai scoale niciodată. Dar trebuia să se țină tare. Se duse în bucătărie, mănă din resturile rămase și își făcu o cafea. Se gândea acum la o anexă, situată undeva în zonă. Nu. Ar fi fost facturi, chitanțe de chirie și le-ar fi găsit.

Totuși, cu ceașca în mână ieși pe ușă și privi străduța pavată. Totul era calm. Locuitorii străduțelor nici nu știau ce se petrecea. Privirea i se opri pe o placă de metal cu balama centrală, la cinci metri de pragul lui. Se întoarse la bufetul lui Nono pictorul, răscoli și găsi un ciocan și o șurubelniță – instrumente care i-ar fi trebuit ca să fixeze pânzele pe rame sau să dea impresia că pentru asta erau.

Se întoarse la trapă și vârî șurubelnița în șina centrală. Una din părți se deschise. Chaplain descoperi o scară de ciment. Coborî și închise trapa deasupra lui, căutând cu cealaltă mână un comutator. Se aprinse lumina. La baza scărilor se deschidea un culoar cu uși de lemn, pline de mucegai și praf. Pivnița locuințelor. Merse mai departe, întrebându-se care era a lui.

După câțiva pași, nu mai avu nicio îndoială: o singură ușă era metalică. Fără lacăt, dar cu o închizătoare. Ceea ce căuta era dincolo de ea. Avea încă ciocanul și șurubelnița. La adăpost de priviri indiscrete, băgă vârful între perete și toc și lovi cu toată forța. În cele din urmă, metalul se îndoi și se ridică. Vârî arma și mai adânc și făcu încă o dată pârghie.

Zăvorul cedă. Ceea ce găsi îl făcu să scoată un strigăt de triumf. Erau mai multe imprimante. Un blat de lucru cu un microscop, creioane, pensule, cuttere. Pe rafturi,

produse chimice, cerneluri, tampoane. Sub huse, mai multe scannere, o mașină de plastifiat, un aparat de analiză biometrică...

Aprinse plafoniera, stinse lumina pe hol și închise ușa. Locul era amenajat ca un atelier de tipografie. De-a lungul pereților, topuri de hârtie. Folii de plastic. Tonere. Călimări. O lampă cu ultraviolete...

Un alt miracol se petrecea: își amintea tot. Cunoștințele de falsificator reveneau la suprafața memoriei sale ca gesturile unui înotător care plonjează în mare după treizeci de ani de uscat. Cum să explice acest miracol? Aceste cunoștințe de artizan făceau oare parte din memoria sa culturală? O altă explicație: scăpase de misteriosul implant. Memoria sa poate se simțea eliberată...

Nu era momentul să își pună întrebări. Puse în funcțiune imprimantele, porni și restul mașinărilor. Amintirile îl năpădeau. Cum să scaneze un pașaport sau un alt document de identitate. Cum să șteargă scrierea în filigran sau firele fluorescente care permiteau identificarea sigură a documentului, pentru ca după aceea să creeze altele – fără niciun semn de identificare. Își amintea cât se chinuise să copieze detaliile micrografice concepute pentru a fi la adăpost de orice tentativă de contrafacere. Cum anulasă dispozitivele integrate de fabricanții de scannere și imprimante pentru a evita orice risc de fabricare de falsuri. Cum blocase numărul de serie pe care toate copiatoarele îl imprimă în microcaractere invizibile cu ochiul liber, care permitea detectarea originii documentului reprodus.

Înțelese de ce nu îl omorâse Yussef. Era un virtuoz al falsurilor. Un as în fraudarea de documente. Mâna lui era neprețuită. Dăduse peste o nouă comoară. O cutie de lemn compartimentată, de un metru pe un metru, care amintea de cutia cu fișe a vechilor biblioteci. Înăuntru, aranjate, triate, documente de identitate în alb. Printre ele, pașapoartele franceze promise lui Yussef. În paginile

fiecăruia, o foaie îndoită în patru care indica numele și adresa viitorului candidat la naționalitatea franceză, însoțită de o fotografie de identitate. Toate numele aveau consonanțe slave. Cât despre mutre, era o defilare de Yeti, omul zăpezilor.

Își scoase haina, porni sistemul de ventilație, se așeză la masa de lucru. Avea o noapte ca să facă treizeci de documente. Spera că pe lângă cunoștințe, gesturile, abilitatea, siguranța îi vor reveni cu aceeași viteză.

Deja alte frânturi se precizau. Credoul lui de falsificator. Regulile pe care și le impusese mereu. Niciodată uzurparea unei identități. Niciodată o escrocherie. Niciodată falsificări de credite la bănci.

Nono ducea o altă cruciadă.

Dădea naștere la noi francezi.

Își puse mânușile de cauciuc și luă documentele în alb – pașapoarte electronice, care toate afixau simbolul ce releva prezența unui cip electronic. De ultimă oră.

Era pe cale să înceapă, când o altă idee îi trecu prin cap. O idee proastă, fără îndoială, dar deja era prea târziu să renunțe la ea. Își netezi părul cu amândouă mâinile: va vedea mai târziu.

Deocamdată trebuia să se pună pe treabă.

Să salveze pielea lui Nono.

Fleury-Mérogis. Închisoare pentru femei.

O rumoare o scoase din somnul ei chinuit.

Se făcea gălăgie, se vorbea, se mergea pe culoar. Se uită la ceas: 10 dimineăta. Se ridică și își lipi urechea de ușă. Zgomotul se intensifica. Deținutele erau agitate. Vinerea era pesemne ziua vizitelor familiale.

Se întoarse să se lungească pe pat, când zgomotul zăvorului o făcu să tresară. O gardiană era în prag. O mutau din celulă. O mutau la comun. O duceau de urgență în fața unui judecător de la penale. În câteva

secunde, toate astea îi trecură prin cap.

— Chatelet. La vorbitor.

— O vizită?

— Da, cineva din familie.

Ceva i se frânse în piept. Familia ei era doar o singură persoană.

— Vii sau ce?

Își luă haina cu glugă și o urmă pe gardiană. Pe hol își potrivea pașii după ai celorlalte. Fantome în treninguri, văluri sau sariuri. Râsete. Teniși. Drumul până la vorbitor i se păru interminabil. Doar bătaile inimii o făceau să înainteze. Simțea că îi vine să vomite.

Fără să știe cum, se trezi în culoarul din ajun. Birouri din sticlă. Gratii la ferestre. Uși din sticlă securizată. Dar atmosfera era alta. Copii care râdeau în boxe. Un balon se lovea de perete. Un bebe care plângea. Mai degrabă o atmosferă de creșă, decât una de vorbitor într-o pușcărie.

Gardiana se opri și deschise o ușă.

Omul care o aștepta așezat la masă întoarse capul.

Nu era tatăl ei.

Era Mathias Freire.

Printr-un truc de magie inimaginabil venise aici, trecuse prin controale, verificări de identitate, detectoare de metal...

— Nu mai ieși de aici, zise ea, așezându-se la masă.

— Aveți încredere în mine, răspunse el calm.

Își băgă capul între umeri, strânse pumnii între genunchi, trase adânc aer în piept. Felul ei de a găsi în adâncul ființei sale energia necesară să facă față acestei surprize. Se uită la el. Trăsături obosite. Ciufulit. Slăbit. Îmbrăcat ca un convalescent într-un spital.

Ridică privirea și își spuse că nu conta. Era acolo, în fața ei. Slăbit. Rănit. Febril. Avea pe el haine scumpe, dar fața era parcă călcată de tren. Așteptase atât acest moment... Dar fără să creadă că va veni.

— Avem multe de vorbit, zise el cu aceeași voce calmă.

În imagini scurte, îl revăzu dispărând în holul TGI din

Marsilia. Strecurându-se printre tramvaiele de la Nisa. Ridicând arma spre ucigașii de pe rue de Montalembert.

— Problema este că nu avem decât o jumătate de oră, continuă el, arătând spre ceasul de pe perete din spatele lui.

— Azi cine ești?

— Fratele dumneavoastră.

Ideea o făcu să râdă. În continuare cu capul în glugă, își freca palmele precum cineva căruia îi este frig sau îi lipsește ceva.

— Și cu hârtiile cum ai rezolvat?

— E o poveste lungă.

— Dă-i drumul, spuse Anaïs trecând la tutuială.

Mathias Freire – cel căruia ea îi spunea așa – vorbi despre cele trei crime. Minotaurul. Icar. Uranus. Îi spuse că suferea de boala călătorului fără bagaje. Evocă cele trei personalități pe care le traversase. Freire, psihiatrul din ianuarie 2010. Janusz, cerșetorul din noiembrie până în decembrie 2009. Narcis, pictorul nebun din septembrie până în octombrie...

Nicio surpriză până aici. Ghicise totul, sau aproape. Dar mai aflase și alte fapte. Freire fusese primul prezent deasupra cadavrului lui Icar – Fer-Blanc îl văzuse pe plajă. Pe de altă parte, cuvântul rusesc „Matrioșka” avea un rol-cheie în toată afacerea, dar el nu știa care.

— Și acum, întrebă ea, ce personaj sunteți?

— Cel care i-a precedat lui Narcis. Un anume Nono.

Ea izbucni într-un râs nervos. Bărbatul zâmbi la rândul lui.

— Arnaud Chaplain. Am fost tipul ăsta cel puțin cinci luni.

— Și cu ce vă ocupați?

— Să o lăsăm deocamdată.

Enumeră tentativele de crimă din care scăpase de la fuga din Bordeaux. Cinci în total. Părea că este dotat cu invincibilitate – sau că avea un noroc chior. Oriunde mergea, oricare ar fi fost identitatea lui, oamenii în negru

îl găseau din nou. Tipii erau mai buni investigatori decât poliția. În orice caz, mai rapizi.

Freire îi dădu apoi o informație primordială. La Hôtel-Dieu, după arestare, radiografiile scosese la iveală în fosa lui nazală un implant. Spărgându-și nasul, reușise să îl scoată.

Spunând acestea deschise palma: capsula minusculă cromată strălucea în mâna lui.

— Ce este?

— După medicul de la Hôtel-Dieu, ar putea fi un difuzor de substanțe sau o micropompă care se folosește de obicei în tratarea epilepsiei sau a diabetului. Un dispozitiv implantat în carne, care permite măsurarea în timp real a criteriilor fiziologice și care eliberează la momentul oportun principiul activ.

Singura problemă era să afle care era acesta și ce efect avea.

Totul avea un aer rocambolesc, dar Anaïs își aminti un amănunt: asasinii lui Patrick Bonfils îi urmăriseră cadavrul până la morga din Ranguel – doar pentru a-i deschide nasul. Nu trebuia să fii mare filosof să tragi concluzia. Veniseră să recupereze implantul pe care pescarul îl adăpostea în fosa lui nazală. Freire și Bonfils fuseseră supuși la același tratament.

Freire/ Janusz vorbea din ce în ce mai repede. În tot talmeș-balmeșul ăsta, avea o singură obsesie: să își dovedească nevinovăția. Să demonstreze, în ciuda evidențelor, că nu este criminalul din Olimp.

— Ideea mea este că eu urmăresc asasinul. Nu eu sunt ucigașul. Eu *îl caut* pe ucigaș.

— L-ai găsit?

— Nu știu. Aș zice că de fiecare dată când mă apropiu prea mult de el, îmi pierd memoria. Ca și cum ceea ce descopăr îmi scurtcircuitează rețeaua neuronală. Și trebuie să o iau de la capăt. De la zero.

Anaïs și-l imaginează în fața unui judecător perorându-și explicațiile: pușcăria era asigurată. Sau ospiciul. Îl privea

și nu îi venea să creadă că era acolo, sub ochii ei. Îl visase atâta și atât de mult o bântuise...

În două săptămâni, era mai bătrân cu câțiva ani. Ochii îi ardeau în orbite. Nasul spart și rănit era pansat în mai multe locuri. Se gândi că, pe măsură ce traversa identitățile, fiecare îi lăsa o urmă. Încă semăna cu psihiatrul pe care îl cunoscuse ea, dar avea ceva de cerșetor. O scânteie de nebunie palpita în privirea lui – mai mult spre Vincent van Gogh decât spre Sigmund Freud.

Era prea devreme să spună ce îi va lăsa Arnaud Chaplain ca moștenire. Poate eleganța: hainele trădau o grijă, o atenție care nu avea nimic de-a face cu celelalte trei personaje.

Într-un elan brusc, Anaïs îi luă mâna.

Contactul fu atât de plăcut, că și-o retrase imediat înapoi, ca și cum ar fi ars-o.

Surprins, Freire tăcu. Ea ridică privirea spre ceas. Nu le mai rămâneau decât câteva minute. Anaïs începu să vorbească în mare viteză. Îi spuse despre Mêtis și trecutul lui militar, dezvoltarea chimică și apoi farmaceutică. Grupul devenise unul dintre cei mai importanți producători de psihotropice în Europa.

Îi mai spuse apoi despre legăturile subterane dintre grup și apărarea națională. În final, îi rezumă convingerea ei care tocmai se conturase: un laborator al grupului Mêtis testase pe el, pe Patrick Bonfils și, fără îndoială, și pe alți cobai o moleculă nouă. Un produs care le fisura personalitățile și provoca o reacție în lanț. Fugi psihice în serie.

Freire înregistra fiecare fapt ca pe un pumn în cap. Și, ca să pună capac, îi mai descrie puterea grupului Mêtis, care nu putea fi subminată nici de legi, nici de autoritatea de stat, deoarece puterea lui decurgea chiar din aceste legi și de la această autoritate.

Iar acum, concluzia ei. Pentru un motiv pe care ea îl ignora, grupul hotărâse să facă puțină curățenie și să

elimine cobaii protocolului. Mêtis însărcinase luptători profesioniști ca să-i omoare. Pe el, pe Patrick Bonfils și, fără îndoială, și pe alții. Toți erau pe o listă neagră.

Freire încasa în continuare cu dinții strânși. Ea se opri, cu senzația că trăgea asupra unei ambulante. Nu le mai rămâneau decât două minute. Realiză brusc cât de inconștienți fuseseră. Nu le păsase de camerele de supraveghere. De microfoanele care ar fi putut înregistra conversația lor. De gardienii care l-ar fi putut recunoaște sau ar fi putut fi alertați de cineva din exterior.

— Îmi pare rău, îi spuse el ca răspuns.

Anaïs nu înțelese ce semnificație ar putea să aibă aceste cuvinte – tocmai îi anunțase condamnarea la moarte. Cu un pic de întârziere, înțelese că se referea la pereții închisorii, la consecințele întregii afaceri asupra carierei sale, la haosul în care cu bună știință ea se aruncase.

— Mi-am ales tabăra, murmură ea.

— Atunci, dovedește-o.

Freire îi luă mâna și îi strecură în palmă o foaie de hârtie îndoită.

— Ce e?

— Ora și data unui apel pe care Chaplain l-a primit pe telefonul fix la sfârșitul lunii august. Un strigăt de ajutor. Trebuie să identific fata care m-a sunat.

Anaïs se încordă.

— Numărul era ascuns, continuă el. E ultimul telefon pe care l-am primit când mai eram Chaplain. A doua zi devenisem altcineva. Trebuie să o găsesc pe această femeie!

Anaïs își coborî privirea spre pumnii ei strânși. Inima îi bătea întrerupt. Decepția o sufoca.

— Ți-am mai scris un număr, continuă el pe un ton scăzut. Noul meu mobil. Pot să contez pe tine?

Ea strecură discret hârtia în buzunarul pantalonilor și ocoli întrebarea:

— Chaplain îl căuta și el pe ucigaș?

— Da, dar de o altă manieră. Folosea rețelele de întâlniri, în mod deosebit un club de întâlniri fulger Sacha.com. Ți spune ceva?

— Nu.

— Numărul, Anaïs, trebuie să îl identificăm. Trebuie să vorbesc cu femeia asta. Dacă nu este deja prea târziu.

Anaïs îi privi ochii roșii. Pentru o clipă dori moartea acestei rivale. Imediat însă își scoase această răutate din cap.

Reuși să întrebe:

— Asta e motivul pentru care ai venit?

Soneria sună. Sfârșitul vizitei. El îi zâmbi cu un aer sfârșit. În ciuda kilogramelor pierdute, anilor în plus, ochilor strălucind de febră și nasului făcut țandări, avea în continuare un șarm irezistibil.

— Nu vorbi prostii.

Imediat după ce a ieșit de la vorbitor, Anaïs a cerut permisiunea să dea un telefon. Ceea ce însemna doar un simplu ocol prin aripa de nord a pușcăriei, unde aparate de telefon se înșirau pe un perete. Supraveghetoarea fu înțelegătoare, încă nici nu era de fapt o deținută adevărată.

Ora de plimbare începuse. Ca urmare, nici urmă de vreo gazelă la telefon. Anaïs formă din memorie un număr. Trebuia să se forțeze ca să nu se simtă cât e de amărâtă. Va avea tot timpul să plângă înapoi în celulă. Îl revăzuse pe Mathias Freire și ce obținuse? Muncă de polițist. Un schimb profesional. Și basta.

— Alo?

— Le Coz, Chatelet.

— Anaïs? Ce s-a întâmplat?

Vestea despre schimbul de focuri și despre arestarea ei ajunsese și în sud-est.

— Prea mult de explicat.

— Ce putem face?

Aruncă o privire spre gardiana care mărșăluia în fața unui grilaj. Scoase foaia de hârtie și o despături.

— Îți dau data și ora unui apel ascuns, precum și numărul contactat. Identifică-mi imediat cine a sunat. Acum.

— Nu te-ai schimbat, spuse el, râzând. Dă-i drumul.

Dictă numărul, ziua, ora. Auzi cum ridică alt telefon.

Dădu detaliile celuiilalt, după care se întoarse la ea.

— Am primit un telefon de la Abdellatif Dimoun.

Îi trebuiră câteva secunde să își amintească numele. Coordonatorul serviciului tehnic al poliției din Toulouse. Războinicul deșertului.

— Și ce voia?

— I-ai trimis se pare un sac de mizerii de pe o plajă din Marsilia.

Ea uitase de această pistă. Gunoaiele găsite în jurul cadavrului lui Icar.

— Le-a analizat?

— Da. Doar gunoaie aduse de flux. O singură chestie care nu face parte din lot. Un fragment de oglindă. După el, asta ar putea proveni de altundeva. Poate chiar din buzunarul ucigașului.

— De ce?

— Pentru că fragmentul nu avea nicio urmă de sare. Nu venea din mare.

O bucățică de oglindă: grozav progres.

— Asta nu e tot, continuă Le Coz. Au analizat-o: avea urme de iodură de argint.

— Și asta ce înseamnă?

— Oglinda a fost tratată. A fost intenționat scufundată în acest produs ca să devină sensibilă la lumină. E o metodă foarte veche, se pare, de peste 150 de ani. Tehnica dagherotipului.

— A cui?

— Strămoșul fotografiei. M-am documentat. O oglindă lustruită și argintată conservă amprenta proiectată de

obiectiv. Apoi este expusă la vapori de iod și se obține o imagine. Când a apărut pelicula fotosensibilă, s-a abandonat această tehnică nonreproductibilă. Dagherotipul imprimă direct un pozitiv, fără să treacă printr-un negativ.

— Dimoun crede că oglinda asta este un suport pentru un dagherotip?

— Da. Și este un indiciu grozav. Aproape nimeni nu mai practică această metodă în afară de câțiva pasionați.

— Îi ai?

— Sunt pe urma lor.

— Găsește-mi fundația tipilor. Lista celor care mai folosesc această tehnică.

În timp ce vorbea, avu brusc viziunea foarte exactă a ceea ce făcea ucigașul. Punea în scenă un mit grec. Apoi îl imprima o dată și numai o dată pe o oglindă de argint. Se cutremură. Trebuia să existe undeva o sală care adăpostea aceste tablouri terifiante. Le vedea pe pereții minții sale, scânteind în clarobscur. Minotaurul decapitat. Icar ars. Uranus emasculat. *Câți alții?*

— Am numărul tău ascuns. Ai cu ce să notezi?

— Sigur. În capul meu.

Polițistul îi dădu numele și adresa misterioasei interlocutoare a lui Arnaud Chaplain. Informații care nu îi spuneau nimic. Dar în acțiunea asta, ea nu era decât o verigă. Îi mulțumi lui Le Coz, emoționată de sursa asta de căldură de la cinci sute de kilometri distanță.

— Cum pot să te contactez?

— Nu poți. O să mă descurc.

Se lăsă tăcerea. Le Coz era în pană de subiecte de conversație. Anaïs închise ca să nu izbucnească în lacrimi. Merse la gardiană și îi mai ceru o favoare. Să profite de ultimele minute de plimbare. Femeia oftă, o măsură din cap până în picioare, apoi, amintindu-și pesemne că era polițistă, o luă spre curte.

Anaïs ardea pe dinăuntru. Noul indiciu al dagherotipului îi dăduse o nouă energie. Era furioasă că

este blocată aici, când un element nou apăruse în ancheta ei. Poate nimic. Poate ceva... O certitudine: va păstra pista aceasta doar pentru ea însăși. Niciun cuvânt lui Solinas.

Zgomotul de afară o făcu să tresară. Gardiana tocmai deschidea ultima ușa: femeile mergeau și discutau în curte încadrate de dreptunghiuri de teren viran, coșuri de baschet și o masă de ping-pong din beton. Decorul nu dădea iluzii. Ziduri, sârmă ghimpată, cabluri înconjurau câmpul vizual. Prizonierele arătau tot închise. Corpurile erau condamnate, epuizate. Fețele uzate semănau cu acele cozi de lingură care, după ce au fost ciocănite cu forță, ascuțite, devin arme mortale. Chiar și vântul înghețat părea încărcat cu aerul viciat al celulelor, cu mirosul de rahat și de părți intime nespălate.

Își băgă mâinile în buzunare și se puse din nou în pielea polițistei. Observă grupurile, tandemurile, izolatele și căută cea mai potrivită țintă. Deținutele se împărțeau în două grupe și apartenența li se citea pe fețe, pe ținută, pe comportament. Fiarele sălbatice și învinsele. Se îndreptă spre un grup de maghrebiene care nu arătau a erori judiciare. Terori cărora mașina încarcerării nu le supsesse încă vlaga. Femeile acelea aveau mai mulți ani de temniță la activ. Și, fără îndoială, încă mulți alții în față. Dar nimic nu le putea stinge furia.

— Salut.

O tăcere grea în loc de răspuns. Nici cel mai mic semn din cap măcar. Doar strălucirea neagră a ochilor, tot atât de dură ca bitumul de sub picioarele lor.

— Caut un telefon mobil.

Priviri între fete, apoi un hohot de râs.

— Vrei și actele noastre?

Veștile circulau repede. În calitate de polițistă, fusese deja reperată, detestată, îndepărtată.

— Trebuie să trimit un SMS. Sunt gata să plătesc pentru asta.

— Cât, loază?

Una dintre fete preluase conducerea. Purta o geacă descheiată peste un tricou care lăsa la vedere tatuaje în formă de dragon pe piept și semne maori pe gât.

Nici nu încercă măcar să blufeze.

— Nimic acum. Nu am niciun sfanț.

— Atunci, cară-te.

— Pot să vă ajut de afară. Nu o să fac mulți purici pe aici.

— Toate spunem așa.

— Da, dar eu sunt singura polițistă din toată curtea. Un polițist nu rămâne niciodată prea mult la pârnaie.

Liniște de plumb. Priviri scurte, pe furiș, între fete. Ideea li se cocea în minte.

— Deci? sfârși prin a întreba femeia-dragon.

— Găsiți-mi un mobil. O dată afară, voi face ceva pentru voi.

— Mă piș pe ce vei face, izbucni o alta.

— Pișă-te unde vrei, gagico, dar e o ocazie care se duce. Pentru tine. Frații tăi. Keum-ul tău. Nu contează. Când voi fi afară, îți jur că mă voi duce la judecătory, la procuror, la polițistii de caz.

Liniștea se așternu din nou, mai grea. Putea parcă să audă cum li se învârt roțițele în cap. Nu aveau niciun motiv să o creadă. Dar la pușcărie, că vrei sau că nu vrei, viața se hrănește cu speranță. Cele patru femei cu mâinile în buzunare erau înfofolite în pardesie și haine murdare. Sub ele ghiceai corpurile crispate de frig.

Anaïs insistă:

— Un SMS. Câteva secunde. Vă jur că voi face ceva pentru voi.

Încă se uitau una la alta. Își dăduseră coate, își făcuseră cu ochiul. Trei dintre fete se strânseseră în jurul lui Anaïs. Credea că e bună de luat la bătaie. În realitate, războinicele o fereau de privirile celorlalți.

Brusc, cea de-a patra apăru în mijlocul cercului. Reptila incandescentă se agăța de pielea ei bronzată. Anaïs coborî privirea: pușcăriașa îi întindea un mobil lipit

cu scotch, ascuns în palmă.

Anaïs înșfăcă aparatul. Își scrisese SMS-ul în picioare, în fața clanului. După ce scrisese numărul de telefon identificat, continuă: „Medina Malaoui. 64 rue de Naples, 75009 PARIS”. Ezită, apoi adăugă: „Succes”.

Tastă numărul lui Freire și apăsă pe „send”.

Era într-adevăr o idioată.

Chaplain primi SMS-ul lui Anaïs la poarta Orleans. Nu durase mult. Informația pecetluia asocierea lor. Doar dacă nu era așteptat de o droaie de polițai la numărul 64, pe rue de Naples... Imediat îi dădu șoferului adresa Medinei Malaoui, apoi formă numărul pe care îl primise. Intră căsuța vocală. Vocea severă din august anul trecut. Nu lăsă niciun mesaj. Prefera să o surprindă în apartament. Sau și mai bine: să cotrobăie în lipsa ei.

Mașina urca pe bulevardul Raspail. Chaplain trecu în revistă încă o dată descoperirile dimineții. Anaïs, la cei 30 de ani ai săi, închisă la Fleury-Mérogis, fusese cea care aflase cheia destinului său: era subiectul unei experiențe. Pe de o parte, ideea era terifiantă. Pe de altă parte, îi dădea o speranță. Nu era un „cronic”. Fusese otrăvit. Or, cine spune otravă, spune și antidot. Dacă i se provocase sindromul, puteau să-l și oprească. Poate că era deja pe cale să se vindece prin debarasarea de misterioasa capsulă? O mai privi o dată, cum o ținea în palmă. Ar fi vrut să o deschidă, să o analizeze...

Șoferul ajunsese pe Saint-Lazare, ocoli Piața Estienne-d'Orves, pe lângă biserica Trinité și o luă pe rue de Londres. O impresie confuză îi reveni în minte. Detesta arondismentul nouă. Un colț de Paris unde străzile poartă nume de orașe europene, dar unde clădirile sunt sinistre, reci și zăvorâte. De deasupra porților înalte, atlanți și cariatide te privesc precum santinelele de la arest. Străzile sunt goale: doar companii de asigurări, birouri

notariale și de avocați domnesc în jur...

Imaginea lui Anaïs îi veni iarăși în minte. Îi făcuse plăcere să o revadă. Tenul ei ca laptele. Arderea întunecată din ochii ei. Strania intensitate a prezenței sale care nu părea că se supune lumii, ci din contră, trimitea propria-i forță, amprenta sa incandescentă. O iubea? Nu era loc pentru genul ăsta de întrebări, nici în capul lui și nici în inimă. Era o ființă goală. Sau mai degrabă: plină de necunoscut. Dar această aliată îi încălzea sângele.

Șoferul se opri la numărul 64 pe rue de Naples. Chaplain plăti și se dădu jos. Era un imobil tipic pentru cartier, fortăreață de piatră striată cu grinzi de lemn, iar deasupra, la etajele trei și patru, împodobită cu ferestre în formă de arc. Nu avea codul de la intrare. Strada era goală. Începu să se plimbe încolo și-ncoace.

În cele din urmă, după zece minute, doi bărbați în costum ieșiră pe poartă. Chaplain se strecură în interior, înghețat din cauza așteptării. O boltă se deschidea spre două scări, una la dreapta, una la stânga. În partea din spate, o curte lăsa să se vadă frunzișul unor arbori și o fântână. Inima intimă a clădirii. Reperă și cutiile de scrisori.

Medina Malaoui locuia la etajul al treilea, pe scara din stânga. Fără interfon. Chaplain urcă pe scări. Două uși pe fiecare palier. O fereastră cu vitralii ocupa spațiul din mijloc. Apartamentul Medinei Malaoui era cel din dreapta – o carte de vizită era fixată pe tocul ușii. Sună. O dată. De două ori. Fără rezultat. Medina nu era acasă. Asta dacă nu i se întâmplase ceva... Ideea aceasta, pe care o respinsese până acum, revenea în forță, așa cum stătea în pragul ușii sale.

Se întoarce și privi ușa din față. Își imaginează un vecin curios care tocmai îl urmărea prin vizor. Se apropie de prag și ascultă. Niciun zgomot nici din interior.

Nimeni la dreapta, nimeni la stânga.

Soluția era pe centru.

Deschise fereastra. O margine se întindea de-a lungul etajului, ideală pentru a te deplasa spre lateral. Mai practicasese această gimnastică și cu o zi înainte, la Hôtel-Dieu. Își dădu curaj și mai așteptă câteva minute ascuns, observând cele două fațade care închideau curtea. Nicio mișcare la ferestre. Niciun zgomot prin pereți. La ora 11:30 dimineața, 64 rue de Naples era un sanctuar.

Încălecă pervazul și se așază pe margine. Evitând să privească grădina aflată trei etaje mai jos, se întoarse cu spatele spre gol, agățându-se de ieșiturile din perete. Ajunse în câteva secunde la prima fereastră a apartamentului Medinei. Menținându-și în continuare echilibrul, lovi cu cotul fereastra cu un gest precis. Geamul se crăpă în două, dar rămase la locul lui, din cauza masticului. Chaplain se temea în continuare că un martor inopinat va începe să strige în curte: „Hoții! Hoții!”

Își trecu brațul prin deschizătură și apăsă pe mânerul interior. Se strecură între storiuri, reînchise fereastra și privi din nou fațadele. Nimic nu mișcase. Cu un gest, trase draperiile. Sfârșit de spectacol.

Imediat simți mirosul de praf. Nu era un semn bun. Făcu apoi câțiva pași și avu în față apartamentul unei celibatate bogate. Un salon mare. Bucătărie high-tech. Culoar la dreapta care dădea spre o cameră sau două. Împărțirea camerelor era amplă, aerisită, agreabilă.

Ocoli canapeaua în formă de L din fața unui ecran plat, fixat pe perete. Nu zăbovi asupra decorului. Șic. Scump. Rafinat. Totul acoperit de un strat de praf prea gros pentru a putea fi ignorat. *Încep să mă tem. Eu o șterg.* Oare 29 august îi fusese fatală Medinei?

Un portret de femeie era așezat pe una dintre piesele de mobilier. Ca de obicei, fața aceasta nu îi spunea nimic. Treizeci de ani. Păr blond, moale. Față ovală, cu pomeți mongoli, trăsături rusești. Doi ochi imenși, negri, languroși. Buze roșii subțiri, cărnoase. Chaplain se gândea la mărunțul otrăvit al Albei-ca-Zăpada. Imaginea emana senzualitate, ca și cum Medina tocmai ieșise dintr-

o sursă pură de plăcere.

Se așteptase la altceva. Vocea evoca o eleganță rece, o frumusețe autoritară. Cât despre nume, își imagina o creatură sobră, planturoasă, de origine maghrebiană. Avea sub ochi o floare de câmp. Medina era poate din Kabul... Fotografia fusese făcută la bordul unui vapor. Chaplain se întrebă dacă nu cumva chiar el o fotografiase pe un vas cu pânze pe care îl închiriasse...

Scoase imaginea din ramă și o vârî în buzunar, după care începu turul proprietății. Nicio surpriză. Se găsea la o pariziancă modernă, bogată, intelectuală. Pe de altă parte, nu părea să aibă vreo meserie sau vreun loc de muncă. Semnele sugerau mai degrabă o existență de studentă. Salonul, holul, camera erau tapisate cu cărți aranjate în ordine alfabetică. Filosofie. Critică literară. Etnologie. Filologie... Nu chiar ceva de luat în răs.

Răscolind prin sertare, dădu în cele din urmă de o legitimație de studentă. Medina Malaoui, 28 de ani, înscrisă la Sorbona la un doctorat în filosofie. Căută în continuare și găsi un întreg dosar care îi arăta evoluția. Venea din nordul Franței. Diploma de bacalaureat la Saint-Omer. Licența și diploma în filosofie la Lille. Tânăra susținea la Paris un doctorat despre opera lui Maurice Merleau-Ponty – titlul lucrării întinzându-se pe trei rânduri. Incomprehensibil.

Chaplain medită. De unde câștiga Medina mălaiul? Fată de bani gata? O slujbă în paralel? Niciun răspuns, dar garderoba din dulap justifică întrebarea. Prada, Chanel, Gucci, Barbara Bui... Pe raftul de sus, poșete de marcă. Pe cel de jos, pantofi la fel. Cu ce își cumpăra Medina toate acestea? De când asigura filosofia astfel de posibilități? Era complice la traficul lui? *Încep să mă tem. Eu o șterg.*

Își continuă căutarea și nu mai găsi nimic personal. Nu telefon mobil. Nu agendă. Nu laptop. Nu facturi sau abonamente. Nu documente administrative. În fața ușii de la intrare era un vraf de corespondență. Privi datele:

scrisorile cele mai vechi datau de la sfârșitul lui august. Ca și la el, majoritatea erau materiale publicitare. Dar aici, nici măcar facturi sau extrase de cont bancar. Pesemne totul avea loc pe net. Unde plecase Medina? Era oare moartă? Alte întrebări fără o ordine anume. Unde o cunoscuse, pe un site de întâlniri, la Sacha.com? Își imagină fata din fotografie la una dintre seratele cu ceas tibetan. Ar fi făcut senzație.

Mai făcu un tur pentru a da de indiciile unei plecări precipitate. Sau a ceva mult mai grav... Mâncare stricată în frigider. O sală de baie în dezordine. Dulapurile pline care demonstau că Medina nu apucase să își facă valizele.

Chaplain ieși pe unde intrase. Rezultatul căutării sale era în buzunarul interior de la haină: fotografia unei frumoase păpuși rusești cu nume arab. Restul era doar în capul lui. Sau mai degrabă în gâtul lui. Presimțirea că Medina nu mai era pe lume.

Traversă arcada de la parter când o sexagenară în ținută de luptă îi ieși în față: halat albastru, perie, găleată cu detergent.

— Pe cine căutați?

— O caut pe Medina Malaoui.

— Nu e acasă.

— Este plecată?

— De ceva timp, da.

— De când?

Femeia îl privi cu suspiciune. Pasajul nu era luminat. Erau într-un clarobscur încărcat cu miresmele grădinii.

— Sunteți un prieten? Întrebă în cele din urmă.

— Sunt unul dintre profesorii ei. De când e plecată?

— De câteva luni. Dar chiria este plătită. Nu sunt probleme.

— Nu v-a spus nimic?

— Nu spune niciodată nimic, micuța de ea.

Tonul era indiferent.

— Foarte discretă. Foarte independentă. Își face

menajul singură. Cumpărăturile la fel. Mereu singură!

Chaplain simulă neliniștea:

— Disparația asta nu e normală... Nu a anunțat pe nimeni la facultate.

— Nu are rost să vă agitați. Fetelor de genul ăsta nu fi se poate întâmpla nimic.

— Ce vreți să spuneți?

Paznica se propti în mătură. Poziția pe loc repaus.

— Dacă sunteți prof, vă dau un sfat.

Chaplain se forță să zâmbească.

— Uitați-vă întotdeauna la poșeta studentelor. Dacă fata are o traistă, un rucsac, o borsetă de blugi, totul este în regulă. Dar dacă apare la cursurile dumneavoastră cu Gucci, Chanel sau Balenciaga, atunci, credeți-mă, are altă slujbă... O slujbă de noapte, înțelegeți ce vreau să spun.

Tanti părea bine informată despre mărcile de lux și despre noile obiceiuri ale lumii studențești. Dar avea dreptate. Tot apartamentul Medinei sugera bani câștigați ușor. Eleganța *glamonr* a nopților pariziene. Medina era o *escort-girl*? Fusesse el oare unul dintre clienții ei?

Făcu pe indignatul:

— Medina era foarte serioasă și...

— Nu e ceva incompatibil. Doar că nu au același orar, asta e tot.

— Aveți dovezi despre ceea ce spuneți?

— Pleca în fiecare seară pentru a reveni în zori. Ce, credeți că avea un post de paznic de noapte?

Chaplain se gândi la fotografie – cea din buzunarul de la haină. Fără comentarii. O ocoli pe portăreasă. Ea îi puse mătura în față, oprindu-l.

— Dacă o văd, să-i spun că ați trecut pe aici?

El dădu distrat din cap.

— Cum vă numiți?

— Nu contează.

În clipa următoare, apăsa pe butonul de la poartă. Ieși afară și abia avu timp să o ia la stânga. O mașină de

poliție fără semne distinctive tocmai parca. Doi bărbați se dădură jos: fără îndoială polițai.

Grăbi pasul, auzind cum se deschide poarta în urma lui. Sticleții aveau cu siguranță o cheie universală. Creierul i se transformă într-un shaker. Gânduri agitate, febrile, panicate. Îl turnase Anaïs? Imposibil. Brusc poliția se interesa de Medina Malaoui? Nici asta nu era posibil. O singură explicație.

Anaïs era supravegheată la pușcărie. Când s-a interesat de numărul ascuns, cererea ei fusese pesemne înregistrată. Au vrut să știe de ce se interesa polițista de acest număr.

Coborî în goană bulevardul Malesherbes în căutarea unei stații de metrou sau a unui taxi. Revăzu chipul drăguț cu pomeți ridicați. Litania sa funebră nu mai lăsa loc de îndoială. Ce se petrecuse pe 29 august? Ajunsese prea târziu? O omorâse chiar el?

Un singur mod de a afla.

Să dea de colegele Medinei.

Să intre în lumea fetelor VIP.

Pentru asta avea un ghid perfect.

Pașapoartele, noi-nouțe, proaspete, au fost puse cu zgomot pe bordul mașinii.

— Poftim 20. Le vei avea pe celelalte 10 mâine-dimineață.

Toată noaptea trudise la documentele acestea, regăsindu-și gesturile, automatismele, exigențele unui adevărat falsificator. Redevenise Nono expertul. Nono degete de aur. Yussef, la volanul Mercedesului său Clasa S, puse mâna pe documente cu grijă. Le frunzări, le studie, le trie. Chaplain era așezat lângă el. Amar stătea pe bancheta din spate, atât în repaus, cât și în alertă.

Yussef ridică privirea, apoi îi dădu pașapoartele secundului său, care le trecu printr-o mașină, fără

îndoială un detector. Secundele parcă erau picături de oțel în fuziune. Chaplain încerca să se concentreze pe designul maiestuos al interiorului: inserturi din lemn de arțar, scaune negre din piele, tabloul de bord prevăzut cu un ecran GPS care...

Dincolo de parbrizul fumuriu observă adăpostul Saint-Maurice de pe bulevardul de la Chapelle, dedesubtul metroului aerian. Contrast frapant între această cabină de iaht și vagabonzii fără acte care se îngrămădeau în fața ușilor, aducând cu ei frica, mizeria și uitarea.

Îl sunase pe Yussef pe la ora 13. Bosniacul îi dăduse întâlnire în fața acestui adăpost unde se înghesuiau bărbați, femei și familii întregi fără acoperiș și acte. Clientela bosniacului.

Amar întinse mâna printre cele două scaune și îi dădu pașapoartele lui Yussef.

— Beton, recunosc el.

Colțurile buzelor lui Yussef, parcă trasate cu un cutter, se întinseră într-un surâs.

— Nu ți-ai pierdut mâna.

— Măine-dimineață restul.

— Nu mai discutăm despre bani de data asta, de acord?

— Zic mersi că nu am pierdut niște degete în bătălie.

Yussef muta pașapoartele dintr-o mână în alta de parcă ar fi fost cărți de joc.

— Nono, mereu mai rău decât ceilalți.

Chaplain era fascinat de tânărul slab ca un țâr, dar care degaja o autoritate de general. Avea pe el un pulover de comando al armatei britanice, verde-oliv, cu întărituri de pânză la coate și pe umeri. Mercedesul era unul blindat.

— Totuși, aș vrea să-ți cer o favoare.

— Cu plăcere, zise celălalt privind spre fantomele de afară.

— Am nevoie de un revolver.

— Te va costa scump.

— Acte de rezidență pentru un transport întreg, dacă vrei.

— De ce revolver?

— Din motive personale.

Yussef păstră tăcerea. Îi observa în continuare pe clandestinii care se ascundeau în propria umbră de-a lungul fațadei scorjite. În cele din urmă, îi făcu un semn lui Amar, care se dădu jos din mașină. Impresia lui se confirma: bosniacul ținea la el – și așa fusese mereu.

Se deschise portbagajul. Scena avea un caracter suprarealist. Buncărul acela de carbon și lemn furniruit, amărâții fără acte care băteau trotuarul prin fața lui, Merțanul care ținea loc de birou administrativ, de arsenal, de bancă și de seif.

— Ți-am spus că am avut probleme cu memoria?

— Complet varză, mda.

— Nu îmi amintesc cum ne-am întâlnit.

Yussef înălță capul cu încetinitorul. Tulburarea lui Nono îl amuza.

— Am dat peste tine la Stalingrad, în martie anul trecut. Desenai pe jos cu creta. Trăiai cu trei copeici pe care ți le aruncau trecătorii. Aveai mintea goală. Nu știai cum te cheamă și de unde ești.

— De ce m-ai ajutat?

— Din cauza desenelor. Mi-au amintit de *stecci*, morminte vechi de pe la noi de la țară.

Amar se întorsese. Un pistol îi apărură în mână, pe care i-l întinse peste schimbătorul de viteze, cu patul în față.

— Un CZ 75, zise Yussef. Imbecilii ăștia de cehi au făcut o treabă bună.

Revolverul era diferit de Glock. Nu-l mai lăsă la vedere și îl vârî în buzunar. Fără entuziasm, Amar îi mai dădu și trei încărcătoare.

Vru să le mulțumească, dar Yussef continuă, cu ochii fixați pe cei fără documente de afară:

— Te-am primit, bătrâne. Te-am spălat, te-am hrănit,

ți-am găsit un loc unde să stai. Aveai în continuare mintea goală, dar știai să desenezi. Te-am dat pe mâna falsificatorilor mei.

— Mai ai și alții?

— Ce credeai? Că te-am așteptat pe tine ca să sporesc starea civilă franceză?

— Am fost de acord?

— Te-ai pus pe treabă, *glupo*. În două săptămâni i-ai îngropat pe toți. Talentul, instinctul. Cerneluri, tehnici de imprimare, tampoane... (i le enumera pe degete). Te-ai prins la toate. O lună mai târziu câștigai primii bani. Ți-ai făcut laboratorul tău, de unul singur. Altuia i-aș fi smuls coaiele. În tine am avut încredere. Mereu treaba gata la ora fixată.

Deci Nono durase mai mult decât ceilalți. Din martie în septembrie 2009. Avusese timp să se instaleze, să-și facă rost de acte, să obțină un statut oficial – putuse să închirieze atelierul, să obțină un cont în bancă, să își plătească abonamentele. Totul pe bază de documente false.

— Și nu ți-am spus niciodată cum mă cheamă?

— După o vreme, ai început să spui că te cheamă Nono. Că veneai de la Havre, că ai fost tipograf. Minciuni. Importante erau livrările. Niciodată nu au fost probleme. Până în ziua în care ai dispărut.

Râse scurt și îi dădu una peste cap lui Chaplain.

— Ticălosul meu!

Chaplain înțelegea mai bine natura miracolului Mathias Freire. Pesemne își făcuse documente pe numele ăsta... Asta ar fi însemnat că se plimbăse cu ele de pe vremea lui Narcis? Sau cea a lui Janusz? Nu. Credea mai degrabă că talentul îi revenise în vârful degetelor când se trezise din nou în neant. Îl inventase pe Mathias Freire. Își fabricase documente și găsisese postul de la Pierre-Janet.

Yussef pocni din degete. Două pahare se materializară pe cotiera care îi despărțea. Erau tot atât de mici ca niște

gloanțe.

Amar se aplecă între cele două scaune cu o sticlă în mână. Yussef ridică shotul.

— *Zxivjeli!*

Chaplain dădu votca pe gât. Băutura era densă ca oja. Tuși violent. Alcoolul îi ardea gâtul, îi încălzea pectoralii, după care îi coborî în picioare.

Yussef izbucni în râsul lui scurt, imediat înghițit de buzele sale de joker.

— *Polako*, Nono. Chestiile astea se degustă.

Cu un gest, îi ceru lui Amar încă un rând. Chaplain avea lacrimi în ochi. Ca prin ceață vedea fauna de afară. Un nor de abur emana din umerii lor căzuți, din spinările lor aplecate. Erau negri, maghrebieni, slavi, indieni... Strângeau din coate, băteau mărunț asfaltul, așteptau nici ei nu știau ce.

— Cum reușesc? întrebă.

— Să supraviețuiască?

— Să-ți plătească pașapoartele.

Yussef râse:

— Tu nu vezi cum arată? Țștia îmi cumpără mai repede vize de vacanță.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare: cum reușesc?

— Pun mână de la mână. Se îndatorează. Se descurcă.

Simți un val de greață. Participase la acest trafic. Contribuise la acest sclavagism. Cum putuse să coboare atât de jos? Identitățile lui semănau cu niște trepte care nu îl duceau niciodată în sus.

— Nu ți-am mai spus nimic altceva? insistă el. Despre trecutul meu. Despre cum trăiam.

— Nimic. Luați comanda, dispăreați. Când reveneați, hârtiile erau gata. Mereu *dakako*.

— Asta e tot?

— Ce pot să spun este că te-ai schimbat.

— În ce sens?

Își trecu arătătorul pe sub reverul hainei sale Paul Smith.

— Din ce în ce mai bine înțolit. Tuns. Parfumat. După părerea mea, mare crai.

Ocazia era prea bună. Bău votca și își jucă cartea:

— Caut fete.

— Fete?

— Curve.

Yussef izbucni pur și simplu în râs.

— Și rețeaua ta, fratele meu?

— Nu-mi mai amintesc nici măcar numerele de telefon.

— Pot să-ți prezint câteva. Fete de la țară. Cele mai bune.

— Nu. Vreau fete... din sud. Maghrebiene.

Yussef păru jignit. Un fulger trecu prin ochii lui de reptilă. O lumină care amintea de lumina densă și periculoasă a alcoolului din mâna lor. Chaplain se temea de ce e mai rău, dar colțurile buzelor i se ridicară și ochii îi sclipiră.

— Du-te și caut-o pe Sophie Barak.

— Cine e?

— Nu e maghrebiană să nu treacă pe la ea.

— Unde pot s-o găesc?

— Hotel Theodor. Are cartierul general acolo de ani buni. Un pasaj pe rue d'Artois. Spune-i că vii din partea mea. Eu îi vând actele pentru fetele ei.

— Binevoitoare?

Yussef îl ciupi de obraz:

— Cu tine, fără probleme. Îi plac micuții ruși în cur, în genul tău. Dar trebuie să-i vorbești tare. E libaneză. E pe jumătate surdă din cauza bombardamentelor din copilăria sa.

— Și în afară de ea? Dacă vreau să le vânez chiar eu?

Yussef îl privi pe Amar. Pentru prima oară, uriașul schiță un zâmbet.

— Când cauți gazele, te duci la izvor. Du-te la Johnny's, rue Clément-Marot. Poți face o afacere. Ne vedem mâine. E în interesul tău să vii cu celelalte. Vedem dup-aia cu restul.

— Restul?

— Încărcătura, *glupo*. Tu te-ai oferit. *Odjebaus*.

Îi strecură două bancnote de 500 în buzunarul de la haină.

— Trage una și în sănătatea mea!

— Ce e cu prostiile astea?

Din nou la vorbitor. Din nou Solinas, furios foc, derulând imagini pe laptop. Întrevederea ei cu Janusz, înregistrată de o cameră de supraveghere.

— Mă țineți aici fără motiv, zise Anaïs, eu...

— Tu nimic. Ești conștientă în ce te-ai băgat?

— Îți repet că eu...

Solinas își ridică ochelarii pe creștet. Mușchii îi zvâcneau la tâmpie.

— Când mi-au arătat asta, zise cu o voce consternată, am crezut că am vedenii. Tipul e nebun.

— E panicat.

— Panicat? Sticletele scrâșni din dinți. Aș zice mai degrabă că e ticălosul cel mai plin de el pe care l-am văzut vreodată. Ce voia?

— Să identific un număr de telefon.

— Atât?

— Aproape. Dacă îți spun că e nevinovat și că își continuă ancheta, știi ce o să-mi răspunzi.

— Dacă nu are ce să-și reproșeze, să se predea și ne facem noi treaba.

Venise ora mesei la pârnaie. Mirosul mâncării se simțea peste tot, unsuros, umplând nărilor. De când fusese închisă, Anaïs nu se atinsese de mâncare. Aruncă o privire pe ecranul laptopului. Janusz o luase de mână – se pregătea să-i strecoare hârtia în palmă. Mișcarea nu fusese surprinsă de cameră.

— Nu are încredere, murmură ea.

— Nu? Bărbatul închise laptopul cu o mișcare. Nici eu

nu mai am încredere. Oricum, știu de partea cui ești.

— Chiar?

— Mi s-a spus că v-ați culcat împreună. N-am crezut. M-am înșelat.

— Te-ai tâmpit? Tipul a riscat enorm să...

— Exact ce zic și eu. În lumea mea nu se riscă în halul ăsta decât pentru două motive. Fie pentru bani, fie pentru futai.

Anaïs roși și zâmbi în același timp. În limbajul jegos al lui Solinas asta suna a compliment.

— Ce ți-a spus despre fata asta?

— Nimic.

— Nu știa că e târfă?

— Medina Malaoui?

— În fișele noastre din 2008. Dispărută în septembrie 2009.

— V-ați și informat deja?

— Dar ce credeai? Telefoanele sunt supravegheate aici. Oamenii mei au fost la apartament. Deja trecuse pe acolo. Chiar de dimineată. Semnalmentele corespund cu țișnitul tău. Căutăm deci același lucru, și el, și noi.

— Ce?

— Poate asta.

Solinas puse pe masă un dosar pe care Anaïs îl identifică din prima. Un raport de anchetă clasat, fără urmări. Deschise prima pagină și dădu peste niște fotografii groaznice. O fată înecată, goală, cu fața zdrobită, maxilarele smulse, degetele tăiate.

— Cadavrul acesta ar putea fi al fetei noastre. Observi mutilările? Nu e nevoie să-ți fac o schiță.

— De ce ar fi aceasta Medina?

— Pentru că am pescuit-o din Sena pe 7 septembrie. Statura, culoarea părului și a ochilor corespund. E puțin, dar oamenii mei cred că apartamentul aparține unei persoane decedate. Și conform surselor noastre, ea a dispărut la sfârșitul lui august. Am verificat fișierul cadavrelor neidentificate începând de atunci. Și asta a

ieșit. După mine, este ea.

Anaïs se forță să analizeze mai amănunțit trupul. Mutilările și acțiunea apei se asociaseră pentru a o desfigura. Enorma tumefacție care îi ținea loc de față, îmbibată ca un burete, avea urme de la mușcăturile peștilor și găuri făcute de viermi. Orbitalele ochilor, umflate, semănau cu două buboaie. Gura nu mai era decât o crăpătură larg căscată.

Burta și membrele erau și ele la fel de umflate de la apă. Pete cadaverice, răni și hematoame se înghesuiau, aspectul fiind cel al unei piei de leopard, oscilând între galben și vânăt. Cadavrul părea gata să explodeze sau, din contră, să se dezumfle ca un suflu.

— Care e cauza morții?

— În niciun caz nu s-a înecat. A fost aruncată când era deja moartă. După legist, a stat cam o săptămână în apă. Corpul a fost târât de curent și a suferit multe lovituri. Imposibil de precizat dacă au fost înainte sau după momentul decesului. Un lucru e sigur: scoaterea maxilarelor și a falangelor urmărea o întârziere în identificare.

— Nicio legătură cu crimele noastre? Vorbesc de modus operandi.

— La prima vedere, nu. Nici cea mai mică urmă de ritual. Nici heroină în sânge. Dar am și găsit-o foarte târziu.

— Nu avea o rană la nas?

Solinas păru surprins. Nu era la curent cu mutilarea post-mortem a lui Patrick Bonfils. Mai bine să nu insiste.

— După legist, fața a fost distrusă cu lovituri de baros.

— Ați dat de urma clienților ei?

— Ancheta e abia la început. Și sincer, șase luni mai târziu, avem puține șanse să pescuim ceva.

— Și în apartament?

— Scotocit deja. Sigur de nebunul tău. Poate și de alții. Părerea mea e că nu au găsit nimic. Fata își proteja spatele.

Anaïs închise dosarul.

— Ce părere ai?

— Un client nebun care chiar știa ce face. Sau un profi care a acționat la comandă.

— La comanda cui? Pentru ce?

Solinas făcu un gest vag. Se juca în continuare cu verigheta.

— Târfa care știe prea multe, e clasic. Cei de la fisc folosesc destul de des call-giris ca surse de informații.

O pistă posibilă. Dar Anaïs era sigură că autorii crimei aparțineau de Mêtis sau de partenerii săi militari. Aceiași care îi eliminaseră și pe Bonfils, și pe femeia lui. Care furaseră implantul la morga din Ranguetil. Care îl torturaseră pe Jean-Pierre Corto. Medina Malaoui era oare la curent cu experiențele grupului? Dacă da, de ce? Care ar fi putut fi legătura dintre o escortă și testările clinice ale unei molecule?

— Ar mai fi o ipoteză, continuă polițistul.

Anaïs se uită la el întrebător.

— Poate iubitelul tău a făcut-o.

— Imposibil.

— Îl bănuim că le-a făcut felul boschetarilor ăloră. De ce nu și unei puicuțe?

Anaïs lovi masa cu palma.

— Sunt numai minciuni!

Solinas zâmbi. Zâmbetul sadic al torționarului care apasă pe o rană deschisă. Anaïs simți cum îi tremură bărbia. Strânse din pumni. Nici vorbă să plângă. Oricum, nu în fața ticălosului ăstuia. Adrenalina furiei era ultimul ei combustibil.

— Măcar ți-a spus ce caută?

— Nu.

— Unde se ascunde?

— Tu ce crezi?

Sticletele ridică din umeri, în haina lui prost croită.

— Ți-a dat un număr? Un contact?

— Sigur că nu.

— Și cum i-ai transmis informațiile despre Malaoui?

Anaïs își mușcă buza de jos.

— Las-o baltă. Nu mai zic nimic.

Apărarea era slabă. Își dădu seama că nu avea nici ea mai multă imaginație decât delincvenții ce i se perindaseră prin biroul de la Bordeaux, rue François-de-Sourdis. Solinas își masa țeasta ca și cum l-ar fi durut în cot de răspunsul ei.

— Oricum nu mă mai pasionează, îi confirmă el. Brigada evadări a fost sesizată.

Se opri din masat și prinse cu amândouă mâinile marginea mesei.

— Ce mă interesează pe mine este să-l opresc pe nebunul ăsta ucigaș, fie că e Janusz sau un altul. Ai făcut progrese în legătură cu ce am vorbit?

— Cu ce anume?

Bărbatul scoase altă fotografie din dosar: cadavrul lui Hugues Fernet, uriașul de la podul Iena.

— Din ce mit se inspiră crima asta?

Anaïs nu mai avea cum să facă pe reaua.

— Mitul lui Uranus, unul dintre zeii primordialii. Fiul său, Cronos, l-a emasculat pentru a-i lua puterea.

Polițistul se aplecă înainte. Sub ochelarii ridicați, fruntea îi era brăzdată de riduri. Anaïs făcu o trecere în revistă – singura ei șansă să iasă de la zdup:

— Un ucigaș în serie, Solinas. În august 2009, îl omoară pe Hugues Fernet, inspirându-se din Uranus. În decembrie 2009, îl omoară pe Tzevan Sokow la Marsilia, transformându-l în Icar. În februarie 2010, îl asasinează pe Philippe Duruy, asemănându-l cu Minotaurul. Este un ucigaș mitologic. Un caz unic în toată istoria criminalisticii. Dar ca să îl prinzi, ai nevoie de mine.

Solinas nu mișca. Chiar și verigheta stătea pe loc. Se uita la Anaïs de parcă ar fi fost oracolul din Delfi și tocmai îi prezicea destinul lui de erou de legendă.

— Ca și în mitul lui Icar și al Minotaurului, povestea lui Uranus aduce în scenă un conflict între un tată și fiul

lui. E puțin, dar aici trebuie săpat. Fie ucigașul este un tată dezamăgit, fie un fiu furios. Scoate-mă de aici, ce Dumnezeu! Doar eu pot să te ajut să-l pui la zid pe nebunul ăsta!

Sticletele nu o mai vedea, dar ea citea limpede în ochii lui: un dosar ca o vitrină de Crăciun, o promovare spectaculoasă, un ascensor direct spre vârful administrației franceze.

Solinas se ridică și ciocăni în ușa de sticlă:

— Îți las dosarul. Fă-ți temele și așteaptă vești de la mine.

În clipa următoare, era afară. Anaïs își trecu palmele peste față ca și cum ar fi vrut să-și netezească trăsăturile. Nu prea știa cu cine se luptă, dar câștigase o rundă.

Chaplain se aștepta la un palat din piatră și marmură. Theodor era o clădire mică, discretă, în stil art deco aflată pe o străduță perpendiculară pe rue d'Artois. Apropiindu-se, ghici că dimensiunile reduse ale edificiului, poziția, aparenta modestie marcau de fapt un lux și mai mare decât al unor titani celebri ca George V sau Plaza Athénée.

Traversă o curte cu pietriș până ajunse la o intrare adăpostită sub o marchiză. Nici portar, nici firmă, nici steaguri: discreție și iar discreție. În interior, un hol lambrisat cu lemn închis la culoare. În fund, un salon ale cărui fotolii se încălzeau lângă un șemineu în care trosnea focul. Recepția se asemena cu o sculptură în lemn minimalistă. Orhidee albe se șteau din fiole de sticlă de formă alungită.

— Pot să vă ajut, domnule?

— Am întâlnire cu doamna Sophie Barak.

Tipul – îmbrăcat într-un costum cu guler tip mao, din mătase indigo – ridică receptorul și șopti în microfon. Chaplain se aplecă spre el:

— Spuneți-i că sunt Nono. Nono din partea lui Yussef.

Recepționarul ridică o sprânceană, circumspect. Repetă cuvintele cu dezgust, apoi ascultă cu atenție răspunsul, privindu-l în același timp cu coada ochiului pe Chaplain.

Închise și îi spuse fără chef:

— Doamna Barak vă așteaptă. Etajul doi. Apartamentul 212.

Chaplain luă ascensorul, înconjurat de aceeași atmosferă zen, cu lumini discrete, pereți întunecați, orhidee albe. Un astfel de decor fie te călca pe nervi, fie te făcea să urli, la alegere. Chaplain respinse ambele variante. Își păstra forțele pentru misterioasa libaneză.

Ieși din lift și o luă în direcția apartamentului. La capătul coridorului, trei femei bine făcute ciripeau ca niște peruși prea îndopați. Se îmbrățișau, se mângâiau pe umeri, râdeau tare. La cincizeci de ani, în taioare viu colorate, proaspăt coafate, cu bijuterii ce scânteiau ca niște focuri de artificii. Soții libaneze sau egiptene la cumpărături la Paris – sau poate în exil, așteptând ca soții lor să pună din nou mâna pe putere la ei în țară.

Se apropie cu pași lenți și se aplecă ușor în semn de salut. Cea mai micuță, care rămăsese în ușa apartamentului, îi adresă un surâs larg. Strălucirea dinților pe fața ei închisă la culoare amintea de incrustațiile de fildeș ale sculpturilor din marmură neagră din Babilonul antic.

— Intră, scumpule. Vin imediat.

Chaplain zâmbi pentru a-și ascunde surpriza. Familiaritatea tonului, tutuiala lăsau să se înțeleagă că se cunoșteau. Încă un fragment uitat? Se strecură pe ușă, salutându-le cu un semn din cap pe cele două vizitatoare cu părul cărunt.

Intră în prima cameră și descoperi o ambianță și mai conformă cu decorul clasic al unui hotel de renume. Pereți albi, canapele bej, abajururi aurii. Poșete și geamantane Vuitton cu monograma LV erau risipite prin cameră într-o dezordine aparentă. Unul dintre ele,

deschis pe verticală, mare cât un dulap, conținea rochii de seară. Bagajele unei exploratoare, care nu descindea decât pe pământuri princiare.

Auzi râsete în spatele lui, după care zgomotul ușii care se închidea. Când se întoarse, Sophie Barak îl fulgera din priviri.

— Ce cauți aici? Te-a trimis Yussef?

Chaplain sesiză schimbarea de ton. Dar mai întâi vru să fie sigur.

— Scuze, dar... ne cunoaștem?

— Te previn: nu tratez niciodată direct. Dacă vrei să îl dublezi pe Yussef...

— Caut informații.

— Informații? Un zâmbet rece. Din bine în mai bine.

— Sunt neliniștit în legătură cu o prietenă.

Sophie avu un moment de ezitare. Ceva din aspectul lui Chaplain o făcea să ezite. Pesemne sinceritatea lui. În orice caz, nu arăta a sticlete. Traversă salonul, deschise un dressing, luă un braț de rochii pe care le îndesă neglijent într-o geantă de voiaj. Umerașele de lemn se încurcară. Libaneza se pregătea de plecare.

Chaplain o observa. Avea pielea măslinie, o claie de păr negru și lucios tuns bob, după moda anilor șaizeci. Era scundă, bondoacă și al naibii de senzuală. Sub taior avea o cămașă albă descheiată generos în dreptul sânilor. Despicătura de culoare închisă dintre ei era și mai violentă ca râsul femeii. Un adevărat pol magnetic.

Acum se proțăpise în fața lui cu mâinile în șolduri. Îl lăsase câteva secunde să-și clătească privirea. Politețea reginelor.

— Prietena asta are un nume?

— Medina Malaoui.

Fără să răspundă, femeia deschise o ușă și dispăru în camera de alături. Fără îndoială dormitorul. Chaplain nu îndrăznea să se miște.

— Vii, sau ce faci?

Trecu pragul și descoperi un pat imens, plin de perne

brodate în stil oriental. Sophie Barak dispăruse. Privi în jur și o descoperi în dreapta lui, așezată în fața unei măsuțe de toaletă. Se pregătea să-și repete întrebarea, când ea își scoase coafura cu o mișcare bruscă. Sophie Barak era complet cheală.

— Nu face pe prostul, îi spuse, privindu-l în oglindă. Cancer de sân. Chimio. Raze. Nimic.

Își scoase taiorul, apoi își descheie cămașa fără nici cea mai mică jenă.

— De când m-am îmbolnăvit, mi se fâlfâie de orice. De serate, de mălai, de clienți. De toate. Mă car. Fetele să facă ce vor. Și alea care nu au acte n-au decât să se întorcă la ele în țară și să aibă grijă de copii sau de capre! *Inch'Allah*

Chaplain zâmbi. Femeia își aruncase cămașa pe spătarul unui scaun și se dădea cu cremă pe umeri. Sutienul negru abia îi cuprindea sâni. Pielea închisă lăsa să se vadă urmele de fuchsină, colorantul roșu cu care se marcau câmpurile de iradiere la radioterapie.

— Ce vrei, de fapt, de la Medina?

— A dispărut de pe 29 august. Nu am fost chiar foarte apropiați, dar... Sunt deja șase luni. Și n-am mai primit niciun semn de la ea.

Sophie îl fixă cu ochii ei negri, dați cu rimel, ieșiți direct din *O mie și una de nopți*. La rândul lui, el contempla desenele de pe pielea ei și făcu un straniu amalgam între urmele acestea de culoare ocru și desenele cu henna. Orientul. Deșertul. Moartea.

Ea se ridică și luă un halat alb. Îl legă cu un cordon de frotir.

— Nu știu mai multe ca tine.

— Nicio noutate?

— Nu.

Sophie dispăru în baie și dădu drumul la apă în cadă. În clipa aceea, Chaplain observă că mai era cineva în cameră. O femeie micuță, ștearsă, îmbrăcată fără nicio eleganță. Lucra la calculator în spatele unui birou. Avea

umilința și discreția moștenite de-a lungul unui șir lung de sclavi. Ghici: contabilă afacerii Barak. Se făceau valize, se reglau conturile.

Sophie reveni în cameră și alese o rochie de mătase neagră pe care o așeză cu grijă pe pat. Îi dădu slavei peste umăr un ordin în arabă și se așeză în genunchi în fața unui alt cufăr vertical, care conținea pantofi.

— Orice i s-ar fi întâmplat, zise ea, alegând o pereche de escarpeni tigrați, a căutat-o cu lumânarea. Dacă o cunoști, știi și tu asta. Medina e încăpățânată ca un catâr.

— Sasha.com: vă spune ceva?

— Dar tu de unde știi numele ăsta?

— De la ea.

Sophie ridică din umeri și luă din alt cufăr o centură cu o montură de argint.

— O modă aiurea, murmură ea.

— O modă?

— Fetele s-au înscris în clubul ăsta de rahat primăvara trecută. De neînțeles. O rețea care îți permite să te întâlnești cu toți ratații fără o lețcaie. Rahat.

— Poate sunt în căutarea unui soț? A unui partener?

Sophie surâse cu indulgență:

— Asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Aveți altă ipoteză?

Așeză ținuta pe pat – rochie, pantofi, centură – și păru satisfăcută. Apa continua să curgă în baie.

— Nu o ipoteză, îi răspunse, întorcându-se spre el. O certitudine. Tu ce crezi? Că mi-am lăsat fetele să și-o tragă gratis? Am făcut și eu ancheta mea.

— Și ce ați aflat?

— Erau plătite.

— De cine?

Sophie făcu un gest vag.

— Tot ce știu e că mai multe dintre ele nu au mai apărut niciodată. Trei tururi la Sasha și dispari. Asta e.

Chaplain își aminti zvonurile despre care îi vorbise

Lulu 78. Un ucigaș în serie în interiorul unui site de întâlniri? Acționând doar asupra escortelor care nu aveau ce căuta acolo? Trafic de ființe umane? De ce printr-un club precum Sasha.com?

— Nu vă vedeam să abandonați așa ușor, insistă el.

Se apropie de el și îi aranjează reverele hainei cu afecțiune.

— Îmi plăci, puiule. Așa că ascultă-mi sfatul: vezi-ți de drum. Există un mod foarte simplu de a evita problemele. Să nu le provoci.

Îl însoți până la ușă. Întrevederea se terminase, Pitia vorbise.

În pragul ușii, Chaplain mai riscă o întrebare:

— Dar Mêtis, vă spune ceva?

Din nou un zâmbet. Indulgența se transformase în tandrețe. Ghici cum reușise Sophie Barak să păstreze mica ei lume. Printr-un fel de căldură maternă, care suda și cele mai ostile echipe. Violența, frigul, brutalitatea erau afară. Ea era acolo ca să le apere pe micuțele sale.

— Dacă am putut să duc afacerea atât de mult e pentru că am fost protejată.

— De cine?

— De cei care pot proteja.

— Nu înțeleg.

— Cu atât mai bine. Dar sistemul funcționează în ambele sensuri. Ei mă protejează. Eu îi protejez. Pricepi?

Se gândi la o Madame Claude^[24] versiunea ciocolatie.

— Vrei să spui că Mêtis are ceva de-a face cu puterea?

Ea își puse arătătorul pe buzele lui Chaplain. Era pe cale să închidă ușa când el o mai reținu o clipă:

— Medina nu era singura care mergea la Sasha.com. Mai aveți vreun nume?

Sophie stătu să se gândească și răspunse:

— Leïla. O marocană. Cred că încă se ocupă cu prostiile astea. *Barak allahu fik!*

Trebuia să aștepte să se facă ora 17 ca să meargă la bibliotecă. Ca și celelalte, era nevoită să-și stabilească programul după orarul și prioritățile pușcării. Iar orarele se schimbau în fiecare zi pentru a evita orice plan de evadare.

Ajunsă acolo, găsi cărți despre istoria fotografiei. De când Le Coz îi vorbise despre dagherotip, își pusese toate speranțele în această pistă. Admițând că asasinul din Olimp utiliza această metodă pentru a-și immortaliza crimele, trebuia să cunoască totul despre acest subiect.

Ideea ei era simplă. Până acum asasinul fusese mai mult decât prudent. Nu reușiseră să refacă traseul heroinei, al cerii, al penelor sau al aripilor deltaplanului. Nu reușiseră nici să traseze pista produselor anestezice care adormiseră taurul sacrificat. Nicio legătură nu putuse fi stabilită între el și instrumentele crimelor sale. Poate că fusese mai puțin atent cu dagherotipurile? Poate materialele necesare pentru această tehnică specială îl vor trăda?

Potrivit manualelor, invenția lui Louis Jacques Mandé Daguerre, pictor parizian, data de la mijlocul secolului al XIX-lea. Tehnic, procedeul se baza pe lustruirea unei plăci de cupru peste care se aplica un strat de argint. Suportul era apoi expus vaporilor de iod pentru a-l face sensibil la lumină. În timpul doi, se proiecta o imagine pe această placă printr-un obiectiv, după care imaginea se revela prin supunere la acțiunea vaporilor de mercur. O dată imprimată, oglinda lustruită era scufundată într-o baie de hiposulfid de sodiu, apoi era protejată de oxigenul din aer printr-un strat de clorură de aur.

Cărțile conțineau și ilustrații: calitatea imprimării nu era grozavă, dar imaginile păreau să strălucească asemenea mercurului. Gândul o duse la himere. Clișeele prezentau aceleași contradicții ca și visele, atât întunecate, cât și luminoase, vagi și precise. Senzația vizuală era că un nor negru se destrăma pentru a lăsa să

se vadă motive argintii, ale căror scilipiri aveau ceva ireal.

Se lansă într-o abordare profesionistă. Nu înțelesese mare lucru, dar suficient pentru a-și da seama că tehnica era lungă și complexă, mai ales în momentul în care se capta imaginea. Oare la locul crimei asasinul avusese la dispoziție suficient timp ca să-și immortalizeze opera printr-o astfel de metodă? Greu de crezut. Și totuși, exista acest mic fragment de oglindă găsit lângă Icar. Criminalul spărsese acolo o primă placă fotosensibilă înainte de a finaliza operația cu o alta... Adunase toate bucățelele, dar un fragment scăpase vigilenței sale. Era singura explicație pentru acest detaliu.

Anaïs se întreabă dacă i se dăduse lui Solinas o transcriere detaliată a convorbirii ei telefonice cu Le Coz. Nu credea. Nu îi vorbise despre dagherotipuri. Era deci singură pe pista aceasta.

Abandonă lectura și închise ochii, încercând să-și imagineze cum ar putea arăta dagherotipurile trase la scenele crimelor. Minotaurul. Icar. Uranus...

Brusc, deschise ochii. Plăcile, în imaginația ei, nu erau argintii, ci mai degrabă aurii. Inconștient asociase etapele chimice ale acestei tehnici primitive cu o enigmă încă nerezolvată privind cadavrul lui Philippe Duruy. Sângele care i se furase. Convingerea ei, inexplicabilă: ucigașul integra hemoglobina victimei sale în procesul de dezvoltare. Cumva, utiliza acest lichid vital pentru a revela lumina din imagine.

Anaïs fusese întotdeauna pasionată de artă. Amintiri îi reveneau în minte. Legende după care chiar și Tizian integrase sânge în pânzele sale. Rubens utilizase și el această metodă pentru a întări căldura luminii și vibrația cărnii. Un alt mit circula: în secolul al XVII-lea se recursese la sânge uman pentru a se fabrica o „mumie”, un amestec care, împreună cu uleiul și culoarea, constituia o glazură de o calitate excelentă pentru fundalul pânzelor.

Dacă poveștile acestea erau sau nu adevărate, asta nu

conta: ele alimentau acum scenariul lui Anaïs. Nu era destul de bună la chimie ca să ghicească în ce moment hemoglobina și oxidul ei de fier puteau să intervină, dar era sigură că Olimpul asasinului semăna cu asta: o galerie de artă ce adăpostea plăci de sânge uscat și clorură de aur.

— Gata, Chatelet.

Gardiana era în fața ei. O întrebă dacă poate fotocopia câteva pagini. I se răspunse că nu. Nu insistă. De-a lungul holurilor cu uși ferecate, entuziasmul nu o părăsi. Dagherotipurile. Alchimia. Sângele. Era sigură că prinsese ceva, dar cum să verifice?

Ca răspuns, ușa celulei se închise în spatele ei. Se întinse pe pat și auzi de dincolo de perete radioul unei deținute. Emisiunea 6–9 a postului NRJ. Lily Allen, în trecere prin Paris, era intervievată de gazda emisiunii. Cântăreața britanică spunea că o cunoaște pe prima doamnă a Franței, Carla Bruni.

— Ați fi gata să cântați în duet cu ea? întreba reporterul.

— Nu știu... Carla este înaltă, iar eu foarte mică. Ar fi ciudat. Ar merge mai bine să fac duetul cu Sarkozy!

Anaïs găsi forța să zâmbească. O adora pe Lily Allen. Mai ales melodia 22, ce creiona în câteva cuvinte destinul obișnuit și disperat al unei femei de treizeci de ani care și-a dat seama cum i s-a dus tinerețea. De fiecare dată când vedea clipul melodiei, fete în toaleta unui club de noapte, refăcându-și machiajele în oglindă, în speranța că își vor reface și viața, se vedea pe sine:

It's sad but it's true how society says her life is already over

There's nothing to do and there's nothing to say.

Închise ochii și revăzu imaginile mitice.

Dagherotipuri poleite cu sânge.

Trebuia să iasă de aici.

Să ia urma ticălosului.

Să oprească prădătorul cu tehnică de vampir.

Noua sesiune de întâlniri rapide se ținea într-un bar modern din arondismentul nouă, Vega, care nu avea nimic în comun cu atmosfera tropicală de la Pitcairn. Decorul se baza de data aceasta pe crom și lămpi cu leduri. La stânga, barul luminat din spate difuza o lumină albăstruie de acvariu. La dreapta, canapele dispersate în spațiu, ca niște protozoare. Cuburi argintii țineau loc de măsuțe.

Pe tejgheaua barului se aliniau Blue Lagoon, cocktailuri pe bază de curaçao, care, în penumbră, păreau fosforescente. Muzica electro soft vibra în surdină.

În hol, ilustrații în rame de inox reprezentau un personaj japonez de desene animate din anii '70: *Goldorak*. Se numea Vega și barul se dăduse după moda retro a celor mai urâți ani ai secolului XX: anii '80.

Întâlnirile erau stabilite pentru ora 21. Chaplain ajunsese pe la opt și jumătate. Voia să o surprindă pe Sasha. În sala goală, cu mantoul pe ea, Sasha împărțea cartoane numerotate pe fiecare masă. Nu îl auzise. Profită de asta ca să o analizeze. Fără îndoială originară din Antilele Olandeze, era tunsă scurt și avea aproape 1,80 înălțime. O siluetă de atletă cu brațe lungi. În ciuda frumuseții, era greoaie și masivă. Din anumite poziții, ai fi putut să o iei drept un travestit.

— Salut, Sasha, zise el din umbră.

Femeia tresări și se cutremură. Era un frig cumplit în sală. Imediat își compuse un surâs la comandă și își reluă rolul preferat: demiurgul binevoitor, domnind peste o legiune de inimi pierdute.

Când ieși din întuneric, Chaplain trecu direct la ostilitatea cea mai pură și mai dură. Se apropie de ea pentru a o saluta, fără să știe dacă să-i strângă mâna sau să o îmbrățișeze. Sasha se dădu un pas înapoi. Sub mantoul sobru avea o rochie neagră și pantofi de marcă,

tot negri. Nimic din hainele sale nu făcea referire la originea ei antileză, dar toată ființa ei emana atmosfera insulelor. Sub lumina ledurilor, pielea ei ciocolatie căpătase o nuanță aurie. Smaraldul ochilor se preschimbase în verdea mării.

Îl măsură și ea la rândul său și păru consternată de hainele lui. Cămașă violet, mantou de flanelă „trei buzunare”, pantaloni drepți din serj și pantofi scumpi cu vârf ascuțit, cu efect de lac. Luase și el ce găsisese în garderoba strălucitoare a lui Nono.

— Va trebui ca amanților de sfârșit de săptămână să le interzic accesul în clubul meu.

— De ce am parte de acest tratament preferențial?

— Mi se pare că am fost destul de clară.

Sasha pesemne îi interzisese cândva să frecventeze seratele sale.

— A curs multă apă pe gârlă, încercă el.

— Bârfa îți pune o etichetă rezistentă.

Avea un ușor accent creol. O intonație pe care reușea să o elimine când se adresa clienților, dar care revenea acum, în acest duel intim. Chaplain acceptă provocarea, exprimându-se ca un amant trecut sau posibil.

— Doar clubul tău contează, nu?

— Dar ce altceva? Bărbații? Mă faci să râd.

— Dragostea este baza comerțului tău.

— Nu dragostea, ci speranța.

— De acord.

Sasha făcu un pas spre el.

— Ce vrei, Nono? Vii aici, cu moaca asta pudrată după tot ce s-a întâmplat?

— Dar ce s-a întâmplat de fapt?

Creola scutură din cap cu un aer extenuat.

— Sperii femeile. Pui în umbră bărbații. Iar pe mine mă calci pe nervi.

Chaplain îi arătă barul din priviri.

— Pot să mă servesc și cu altceva decât cu albastrul tău de metil?

— Simte-te ca acasă, capitulă ea, întorcându-se la cartoanele sale.

Chaplain trecu în spatele barului. Poșeta femeii era pe tejghea. O reperase de când intrase. O Birkin de culoarea cârțiței, semnată Hermès. Trofeul clasic al pariziencei care a primit galoane.

Mimă că alege o sticlă. Primii clienți își făcură apariția dând la o parte perdelele grele de la intrare. Din reflex, Sasha luă două cocktailuri și le ieși în întâmpinare.

Chaplain luă Birkin-ul și îl deschise. Găsi portofelul. Cartea de identitate. Sasha se numea Veronique Artois. Stătea pe rue Pontoise la numărul 15. Memoră adresa și puse totul înapoi în geantă. Apoi cheile.

— Ce faci?

Sasha apăru pe partea cealaltă a barului. Ochii ei verde-deschis deveniseră verde-jad. El puse o sticlă pe bar.

— Un cocktail pe gustul meu. Vrei și tu?

Fără să-i răspundă, Sasha aruncă o privire clienților așezați la două canapele distanță, cu paharele în mână și cu un aer stingher. Datoria o chema, dar nu terminase cu el.

— Ce tot faci, Nono? Ce cauți?

— Ceea ce căutam și înainte.

— Exact. Niciodată nu ai fost prea clar.

Deschise sticla și turnă două porții. Avusese timp să strecoare cheile în buzunar, dar Birkin-ul nu mai era pe bar: îl lăsase jos la picioarele lui. Sasha nu observase. Ochii ei îl cercetau în lumina palidă. Ar fi vrut să distingă în privirea ei o nostalgie, o tristețe voalată – ceva ce ar fi evocat și timpuri mai bune –, dar nu găsi decât o neliniște amestecată cu furie.

— Sigur nu vrei și tu?

Sasha clătină din cap și privi spre intrare: alți candidați își făceau apariția.

— Mă întreb... riscă el. Vine și Leïla în seara asta?

Sasha îl fulgeră din priviri. Fața senină și caldă de

antiteză se transformase în lavă vulcanică cu trăsături aspre și dure.

— Dispari de aici.

Chaplain ridică mâinile în semn de pace. Sasha porni în întâmpinarea nou-veniților cu paharele în mână. El puse geanta pe tejghea și se strecură spre ieșire, intersectându-se cu Sasha, care își însoțea oaspeții.

Când ridică draperia, dădu peste alți celibatari. Ar fi vrut să le ureze succes, dar șopti:

— Curaj.

Fu nevoit să aștepte aproape zece minute în fața clădirii de la numărul 15, pe rue Pontoise, pentru ca poarta să rămână deschisă după un locatar care pleca. Chaplain se strecură în pasaj, tremurând de frig doar ca să dea de alt grilaj, cu alt cod. Nici chip să ajungă la ușa clădirii.

— Drace, șopti, în lipsă de idei.

Mai așteptăm. Printre zăbrelele porții privea curtea pavată, decorată cu plante ce făceau față iernii. Fațadele clădirilor erau sobre. Cornișe rectilinii, fără ornamente. Balcoane din fier forjat. Cu patina timpului. Construcțiile datau din secolul al XVII-lea sau al XVIII-lea. În ciuda iritării, nu putea să nu vadă intensă frumusețe a locului. Pavelele, fațadele, frunzele, totul era de un gri strălucitor, selenar care evoca un tablou cu tușe de mercur.

Poarta dinspre stradă se deschise. Un vizitator. Un bărbat cu gulerul ridicat îi aruncă o privire suspicioasă, după care sună la interfon. Grilajul se deschise. Chaplain se grăbi pe urmele lui, ignorând privirea ostilă. Cutia poștală indica faptul că Veronica Artois locuia în clădirea B, la etajul trei.

O casă a scărilor strâmtă, cu dale pe jos și cu o ușă oblică. Chaplain avea impresia că îl vizita pe Voltaire în persoană. Sună prevăzător, așteptă, după care vârî cheia

în broască și o răsuci fără zgomot.

O dată ajuns înăuntru, privi la ceas. De la plecarea lui de la Vega trecuseră 40 de minute. Serile la Sasha se desfășurau mereu după același ritual: de șapte ori câte șapte minute, adică 49 de minute, plus preambulul și adunarea hârtiilor la final de sesiune, unde fiecare notase numărul candidaților care îi interesaseră. La care se adăuga timpul pe care Sasha îl petrecea pe drumul de întoarcere acasă. Cu totul, două ore bune.

Îi rămânea deci aproape o oră să caute pe-aici.

La prima vedere, un apartament cu două sau trei camere, renovat superficial. Gresie pe jos. Pereți vopsiți în alb. Grinzi pe tavan. Locul semăna cu Sasha, așa cum și-o imaginase. O celibatară la patruzeci de ani care de prin anii 2000 adoptase moda întâlnirilor-fulger și își câștiga existența grație clubului ei, și nimic în plus.

Era sigur că nu avea un birou exterior. Organiza seratele de acasă, prin internet, reducând cheltuielile.

După un vestibul îngust, dădu de un salon decorat în stil marocan. Felinare de cupru. Pereți roz și galbeni. Lângă o fereastră, o canapea acoperită cu perne îi atrase privirea. Refugiul unei femei singure care se cuibărea acolo ca să citească în solitudine, cu inima grea și sufletul trist. Nu ar fi fost surprins să dea peste vreo pisică sau vreun bichon miniatural în această bombonieră – dar nu se vedea nicio bestie mică la orizont.

Trecu în dormitor. Jaluzelele de lemn și sidef țineau loc de obloane. Un pat în mijloc, grena, parcă fusese acoperit cu o ploaie de petale de trandafir. Dar locul îi rezerva o surpriză: pe peretele din spate, Sasha afișase portretele tuturor membrilor clubului său ca un fel de repertoriu gigantic.

Privind mai bine, Narcis observă că ea trasase cu un marcator linii, săgeți și puncte între toate aceste capete. Sasha supraveghea relațiile generate de aceste întâlniri, la fel cum un amiral își dirijează flotele pe o machetă. Privind toate fețele acelea care zâmbeau forțat, lui

Chaplain i se părea că gurile mute urlau: singurătate. Mai mult, figurile acelor femei aveau chiar trăsăturile Sashei. Gura ei mare urla parcă și mai tare: SINGURĂTATE!

Parcă o vedea. Sasha trăind prin intermediul întâlnirilor pe care le organiza. Sasha spionând, supraveghind, manipulând pe fiecare membru. Sasha masturbându-se în pat, în fața peretelui său plin de portrete, de legături sexuale explicite, prizonieră a propriilor fantasme, a existenței sale goale, a acestei galaxii pe care o inițiasse, dar a cărei căldură nu o simțise niciodată.

Cu siguranță, Sasha mai avea undeva, înregistrate cu acuratețe, drumurile încrucișate ale membrilor clubului său. Un MacIntosh portabil era așezat pe un birou înghesuit lângă perete. Se așeză în fața lui și îi dădu drumul. Nu era protejat. Sasha era aici în propriul regat. Nu avea de ce să-i fie teamă.

Cu un clic, deschise fișierul Sasha.com. Simbolurile documentelor începură să defileze pe ecran. Deschise materialele referitoare la membri. Se afișară două opțiuni de ordonare alfabetică – după pseudonim și după numele de familie. Chaplain alese pseudonimele. Urmară două secțiuni: feminină și masculină. Optă pentru prima categorie și în față i se desfășurară portrete numerotate, la fiecare fiind atașată o fișă cu informații personale – origine, situație familială, profesie, venituri, gusturi muzicale, speranțe etc. Sasha își organiza serile bazându-se pe afinități.

Printre aceste figuri, unele ieșeau violent în evidență. Regularitatea trăsăturilor, intensitatea privirii lor aparțineau unui alt registru – bombe. Se întrebă dacă fetele acelea chiar existau. Pe site-urile de întâlniri se obișnuia să se adauge momeli care să atragă clientela...

Sau poate era vorba de escortele despre care vorbise Sophie Barak. Profesioniște care nu aveau de ce să-și piardă timpul în clubul acesta și care sigur nu erau plătite de Sasha. Oare cine le plătea? Și de ce? Fetele își

compuseseră un look natural, fără machiaj și fără nicio ostentație, dar frumusețea lor se lăsa văzută, suverană, plină de viață.

Își notă pseudonimele. Chloë. Judith. Aqua-84... Apoi o găsi pe Medina. Își strânsese părul la spate. Își ascunsese expresia senzuală. Medina juca *low profile*, dar forța ei de seducție încă strălucea. Nicio șansă să treacă neobservată la seratele Sashei.

O descoperi și pe Leïla. O marocană tânără cu păr ondulat, buze pline, privire întunecată. Și ea își compusese o înfățișare modestă. Nicio bijuterie. O cămașă bej cu dungi obișnuite. Dar cearcănele de sub ochi, adevărate luciri de cerneală, confereau pupilelor sale o luminiscentă de cuarț. Era evident că fetele acestea ireale voiau să se piardă în masa celorlalte. Oare ce căutau?

Brusc, ceva se petrecu. Chaplain se întoarse și începu să deruleze mai încet. Recunoscuse o altă față. Ovală, foarte palidă, încadrată de plete întunecate, drepte, aproape ca două fâșii de mătase neagră. Ochiul albaștri scânteiau ca lumânările, evocând o ceremonie religioasă, cu parfum de tămâie. O față angelică, blândă ca o rugăciune, violentă ca o revelație.

Chaplain citi pseudonimul îngerului și totul începu să tremure în fața lui.

Feliz.

Numele pe care îl auzise în visul său – cel cu umbra pe peretele alb. Nu se gândise deloc la semnificația lui în spaniolă: „fericit, fericită”. Feliz. Cunoștea chipul acela. Încă îi mai auzea vocea visătoare, șoptită, caldă. Știa acum că vocea aceea era *vocea ei*.

Dând clic pe fotografie, ajunsese direct la fișa candidatei. Când îi văzu numele adevărat pe ecran, Chaplain începu să clatine din cap – era prea nebunesc, prea de necrezut –, după care își reținu un geamăt. Mașina adevărului fusese pornită, fără șanse de oprire.

Feliz se numea Anne-Marie Straub.

Acum o recunoștea. În amintirea lui, trăsăturile femeii erau întinse, modificate de frânghia ce îi rupsesse vertebrele. Dar era chiar ea. Moarta. Spânzurata. Fantoma viselor sale. *Anne-Marie Straub*. Singura femeie pe care crezuse că o iubise nu era pacienta unui ospiciu. Mai degrabă o *escort-girl* pe care fără îndoială o întâlnise la una dintre serile Sashei. O prădătoare care fusese plătită să participe la aceste întâlniri. Amintirile lui – nopțile de amor în celula lui Anne-Marie, nebunia amantei sale, silueta ei spânzurată deasupra lui – toate nu erau decât distorsiuni, halucinații. Până acum nu descoperise mare lucru. Și acest „nu mare lucru” se făcea deja țândări.

Chaplain închise ochii și căută în adâncul lui puțin curaj. Când se simți mai stăpân pe sine, redeschise ochii și citi fișa. Feliz se înscrisese în martie 2008. Locuia în arondismentul zece al Parisului, rue de Lancry. Avea 27 de ani. Nici nu se mai obosise să răspundă și la alte întrebări. Nici profesie, nici venituri, nici hobby-uri, nici distracții... Sasha nu insistase. La așa candidată, nu era cazul să facă pe nebuna.

Remarcă și că Anne-Marie Straub nu se mai înscrisese și în anul următor. Chaplain urmări cronologia. Ceva nu se potrivea. Frecventase clubul din martie 2008 până în februarie 2009. Or, în această perioadă, *Nono nu exista încă*. Potrivit lui Yussef, el apăruse în martie 2009. Unde o întâlnise deci pe Anne-Marie Straub? În care viață?

O ipoteză. O cunoscuse în 2008, când și el era altcineva, înscris sub un alt nume la seratele Sashei. Un alt clic și acces la istoricul întâlnirilor lui Feliz. Serile când participase, numele candidaților cărora le ceruse numărul de telefon. Dacă avea dreptate, se găsea pe lista aceasta.

Ea participase la aproape 40 de întâlniri până în decembrie 2008. Nu ceruse în total decât 12 coordonate. Un nou clic. Pseudonimele defilează. Niciunul nu trezi în el nici cea mai mică tresărire. Deschise fișa fiecărui

pseudonim cu fotografia anexă. Fața lui nu era printre ele.

Continuă, detaliind preferințele amoroase ale lui Feliz. Pe 21 martie 2008 ceruse numărul lui Rodrigo. În viața reală Philippe Desprès, 43 de ani, divorțat fără copii. Pe 15 aprilie se interesase de Sandokan, alias Sylvain Durieu, 51 de ani, văduv. Pe 23 mai 2008 îl remarcase pe Gentil-Michel, alias Christian Miossens, 39 de ani, celibatar. Pe 5 iunie 2008, Alex-244, care era de fapt Patrick Serena, 41 de ani, celibatar.

Lista continua tot așa, derulând nume și profiluri fără nimic deosebit. Oare ce o atrăsese pe Feliz la oamenii aceștia? Era o profesionistă. O femeie de o frumusețe supranaturală, obișnuită să fie plătită pentru farmecele sale. O ființă cinică a cărei aparență devenise o armă cu sens unic. Ce căuta ea la amărășteniiăștia de mijloc?

22:45. Sasha nu avea să mai întârzie mult. Își notă coordonatele victimelor pe carnetul din buzunar, apoi scoase stick-ul cumpărat în după-masa aceea. Copie fișierele și puse totul la loc.

Trecând pragul, își spuse că anchetarea lui în ceea ce privea fișierele nu era încă terminată. Nu își citise propria fișă – Arnaud Chaplain, alias Nono, perioada 2009. Nu citise încă despre Medina. O cunoscuse oare la Sasha? I se întâmplase de două ori același lucru cu două escorte diferite? Vocea Medinei: *Încep să mă sperii. O șterg.* Medina era oare moartă? Și Feliz? Oare ajunsese să se spânzure?

Primul număr, al lui Philippe Desprès, alias Rodrigo, nu mai exista.

Al doilea, Sylvain Durieu, alias Sandokan, răspunse după patru apeluri.

— Domnul Durieu?

— La telefon.

— Vă sun în legătură cu Anne-Marie Straub.

— Cu cine?

— Feliz.

O scurtă pauză, apoi:

— Cine sunteți?

Luat din scurt, improviză:

— Sunt ofițer la poliția judiciară.

Omul trase aer în piept și spuse cu o voce hotărâtă:

— Nu am nevoie de probleme. Nu vreau să știu ce a făcut. Nici nu vreau să mai aud vreodată de ea.

— Știați că a dispărut?

— Nu am mai văzut-o de un an și jumătate! După trei întâlniri mi-a dat papucii fără nicio explicație. Și nici nu am mai auzit de ea.

— Când ați întâlnit-o prima oară?

— Dacă vreți să mă interogați, chemați-mă la comisariat.

Durieu închise. Chaplain mai luă o gură de cafea. Se refugiasse într-o braserie pe bulevardul Saint-Germain. Banchete de piele, plafoniere galbene. Zgomot de voci în surdină – braseria era practic goală.

Următorul număr.

Două apeluri, apoi o voce de femeie:

— Alo?

Chaplain nu era pregătit pentru o astfel de eventualitate. Coborî ochii pe foaia de hârtie din fața lui și citi numele celui de-al treilea ales.

— Cu Christian Miossens, vă rog.

— E o glumă?

Se pare că greșise cumva, dar nu știa cum. Să câștige timp. Repetă numărul cu voce tare.

— Da, e numărul lui Christian, zise vocea, de data asta nu atât de agresivă.

Chaplain își îndulci tonul:

— M-am exprimat greșit. Vă sun în legătură cu domnul Miossens și...

— Cine sunteți?

Se prezentă din nou în calitate de ofițer de poliție, fără să își spună numele.

— Aveți noutăți?

Inflexiunea vocii se schimbase. După iritare, speranță.

— Poate, răspunse la nimereală.

— Spuneți.

Chaplain improviză. Mergea pe băjbăite, dar se obișnuise.

— Scuzați-mă, dar mai întâi cine sunteți?

— Sunt Nathalie Forestier, sora lui.

Mintea îi zbârnâia cu viteză. Dacă sora lui Forestier răspundea pe mobilul acestuia, el era fie mort, fie bolnav sau dispărut. Întrebarea „aveți noutăți?” pusă unui polițist excludea boala.

Își dresе glasul și își reluă tonul special de anchetator:

— Aș vrea să revenim asupra anumitor chestiuni.

— Domnule... Vocea părea acum epuizată. Am povestit deja de atâtea ori...

— Doamnă, zise el coborând glasul cu câteva note pentru un plus de autoritate, mi s-a atribuit acest caz pentru a aprofunda mai multe puncte. Trebuie să stau de vorbă cu toți martorii mai importanți.

Nu prea stătea în picioare: formase numărul unui mort sau al unui dispărut – dar femeia nu remarcase.

— Aveți sau nu elemente noi? întrebă ea.

— Răspundeți-mi mai întâi la întrebări.

— Mă... mă convocați din nou?

— Din păcate, da. Dar, pentru moment, aș vrea doar să revenim împreună asupra anumitor circumstanțe.

— Vă ascult, capitulă ea cu o voce stinsă.

Chaplain ezită. O luă pe departe:

— Cum ați aflat despre fratele dumneavoastră?

— Prima sau a doua oară?

Nu puteai să mori de două ori. Deci Christian Miossens dispăruse. *În două reprize.*

— Să vorbim despre prima oară mai întâi.

— M-a sunat poliția. Angajatorii lui Christian o

contactaseră. Nu aveau nicio veste de la el de două săptămâni. Fratele meu nu îi anunțase nimic. Nici nu trimisese vreun certificat medical. Nu era stilul lui.

— Când v-au sunat mai precis?

— Pe 10 iulie 2008. Îmi amintesc exact.

Chaplain scrisese informația, comparând-o cu notele sale. Mirossens se întâlnise pentru prima oară cu Anne-Marie Straub pe 23 mai 2008. Două luni mai târziu, dispăruse. Un raport cauză-efect?

— Nu ați sesizat că dispăruse?

— Nu mi-ați citit depoziția?

— Nu. Prefer să nu fiu influențat de nimic înainte de a vorbi cu martorii.

— O metodă bizară.

— Dar e a mea. *De ce* nu ați observat dispariția fratelui dumneavoastră?

— Pentru că suntem certați de doisprezece ani.

— Din ce cauză?

— O chestie stupidă cu o moștenire. O garsonieră la Paris. O prostie...

— Nici apropiatii lui nu s-au sesizat?

— Christian nu avea apropiați.

Continuă cu o voce spartă.

— Era complet singur, înțelegeți? Își petrecea viața pe internet, pe site-urile de întâlniri. Am aflat mai târziu. Se întâlnea cu femei... profesioniste, de orice fel.

Chaplain trebuia să înregistreze fiecare informație și să încerce să o integreze în puzzle. Nathalie Forestier pomenise de două dispariții.

— Când a fost găsit?

— În septembrie. În realitate, poliția îl găsisese la sfârșitul lunii august, dar nu m-a sunat decât la mijlocul lui septembrie.

— De ce v-a contactat așa de târziu?

Nathalie ezită o clipă. Părea din ce în ce mai uimită de lacunele interlocutorului său.

— Deoarece Christian pretindea că se numește David

Longuet. Nu își mai amintea propria identitate.

O lovitură pe care nu o prevăzuse. Christian Miossens, alesul lui Feliz, avusese un episod de fugă psihică. Era un călător fără bagaje.

— Unde l-au găsit?

— L-au ridicat, împreună cu alți vagabonzi, la sfârșitul lui august de pe Paris-Plage. Amnezic. A fost mai întâi trimis la infirmeria psihiatrică de pe lângă Prefectura Parisului, cea pe care o numiți I3P.

— Așa e procedura.

— După care, l-au transferat la Sainte-Anne.

— Vă amintiți numele psihiatrului care l-a îngrijit?

— Glumiți poate? Christian a rămas în spital aproape o lună. Am mers să îl văd în fiecare zi. Medicul se numește François Kubiela.

Notă numele. De interogat cu prioritate.

— În care secție?

— Clinica de boli mintale. Un om fermecător, înțelegător. Părea foarte la curent cu tipul acesta de tulburări.

— Kubiela v-a explicat deci de ce boală suferea Christian?

— Mi-a vorbit de fuga psihică, de refugiul în fața realității în amnezie, genul ăsta de fenomene. Mi-a explicat că lucra la un alt caz, un pacient din Lorient pe care îl adusese la Paris pe secția lui.

Chaplain sublinie de trei ori numele lui Kubiela. Un expert. Trebuia neapărat să îi vorbească. Omul era constrâns de secretul medical, dar...

— Kubiela părea... descumpănit, continuă Nathalie. După el, sindromul acesta este foarte rar. De fapt, până atunci nu mai fusese vreun caz în Franța. Spunea glumind: „E o specialitate americană”.

— Cum l-a tratat?

— Nu știu exact. Dar sunt sigură că a încercat totul ca să-l facă să-și recapete memoria. Fără rezultat.

Chaplain schimbă macazul.

— Cum l-au identificat? Cum au ajuns la dumneavoastră?

— Dar nu știți nimic.

Mulțumi în gând că femeia nu îi trântea telefonul în nas. Ignoranța lui era insultătoare.

— Christian a fost identificat pe baza amprentelor digitale. Fusesse arestat cu un an înainte pentru comportament nepotrivit în stare de ebrietate. Deci poliția avea amprentele lui. Nu știu de ce compararea nu a avut loc decât după cincisprezece zile.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

— Christian mi-a fost incredințat. Profesorul Kubiela era mai degrabă pesimist în privința șanselor de însănătoșire.

— Iar apoi?

— Christian a venit să stea cu noi. Locuiam împreună cu soțul meu și copiii într-o casă la Sèvres. Nu era prea comod.

— Continua să susțină că se numea David Longuet?

— Exact. Groaznic...

— Nu-și amintea de dumneavoastră?

Nathalie Forestier nu îi răspunse. Chaplain ghici de ce. Plângea.

— Cât a stat cu familia dumneavoastră?

— După o lună a avut loc un alt episod de fugă psihică. După care...

Din nou tăcere. Din nou suspine.

— I s-a găsit corpul într-o balastieră, pe cheiul Marcel-Boyer, la Ivry-sur-Seine. Fusesse mutilat îngrozitor.

Chaplain scria. Mâna îi tremura, dar în același timp îi era fermă. Pătrunsese în sfârșit pe un teren cunoscut.

— Scuzați-mă că vă pun aceste întrebări, dar ce fel de mutilări?

— Puteți citi raportul autopsiei.

— Vă rog să îmi răspundeți.

— Nu-mi mai amintesc exact. Nu am vrut să știu. Cred că avea... fața despăcată în două pe verticală.

Christian Miossens, alias Gentil-Michel, alias David Longuet, aparținea grefaților. Ca Patrick Bonfils. *Ca și el.* Anaïs Chatelet avusese dreptate. Implantul conținea molecula „călătorului fără bagaje”. Un aparat deosebit pe care asasinii trebuiau să-l recupereze neapărat de fiecare dată.

— Ascultați, zise brusc Nathalie, m-am săturat de întrebările dumneavoastră. Dacă doriți să mă interogați, convocați-mă la biroul dumneavoastră. Dar totuși, dacă aveți noutăți, spuneți-mi-le!

Chaplain bălmăji un răspuns din care se lăsa să se înțeleagă că elemente inedite permiteau redeschiderea anchetei. În același timp, nu voia să-i dea false speranțe acestei femei. Rezultatul fu ceva ininteligibil.

— Avem adresa dumneavoastră, concluzionează el pe tonul unui proces-verbal. O să vă trimitem mâine o convocare. Vă voi spune mai multe la biroul nostru.

Plăți și ieși în noapte în căutarea unui taxi. Se îndreptă spre Sena și urcă pe cheiul Tournelle. Trotuarul era gol. Pe șosea, doar mașini ale căror șoferi aveau aerul că se grăbesc să ajungă acasă. Se făcea frig. Se făcea întuneric. Silueta catedralei Notre-Dame se ridica apăsătoare în noaptea înghețată. Și el ar fi vrut să se întoarcă acasă. Dar trebuia să tragă toate foloasele din această noapte de cercetări.

Christian Miossens, alias David Longuet.

Patrick Bonfils, alias Pascal Mischell.

Mathias Freire, alias...

Trei subiecți de experimente.

Trei călători fără bagaje.

Trei oameni de ucis.

Ce rol ar fi putut juca Anne-Marie Straub sau Medina în combinația asta? Racolatoare? Vânau prăzi solitare?

Ipoteza poate că i se potrivea lui Christian Miossens, dar nu și lui Patrick Bonfils, pescarul fără bani de pe coasta bască. Și el? Cel care fusese înainte de a fi Arnaud Chaplain frecventase oare clubul Sashei?

Fusese prins în capcană de Feliz? Nu găsisese nicio urmă a feței lui printre victimele „amazoanei”...

Un taxi se opri și își lăsă pasagerul la douăzeci de metri de el, la colțul cu Grands-Augustins. Alergă și se aruncă înfrigurat înăuntru.

— Încotro?

Privi la ceas. Ora ideală pentru vânătoare de fete.

— La Johnny's, rue Clément-Marot.

— Noutăți, frumoasa mea.

Somnoroasă, Anaïs îl asculta pe Solinas la telefon fără să-i vină să creadă. O scosese rădăcină din pat. O aduseseră până aici, la postul de supraveghere. Îi întinseseră un telefon. Nemaipomenit.

— Ai pile mai mari decât credeam.

— Pile, eu? Ce vrei să spui?

— Că ieși mâine. Din ordinul judecătorului.

Anaïs nu mai avea glas. Ideea că va scăpa din lumea asta de coșmar îi tăiasese răsuflarea.

— Ți-a... ți-a spus de ce?

— Fără comentarii. Decizie la nivel înalt, atât. Și mai spunem că justiția e aceeași pentru toți.

Anaïs schimbă tonul:

— Dacă știi ceva, spune-mi. Cine a intervenit?

Solinas râse. Râsul lui semăna cu un mârâit.

— Fă pe inocenta. E bine pentru ten. Oricum, te vreau sub ochi. Continuăm ancheta. Să zicem că asta e celula noastră de criză.

— Cea mai apărut nou aici?

— Nimic. Nu am dat de urma niciunui amant al Medinei. Nimic despre ce făcea sau despre cunoștințele sale. Janusz e în continuare de negăsit. Nicio urmă, niciun indiciu, nimic. Cei de la evadări sunt fierți.

În mod confuz, înțelese că Solinas și cerberii lui nu erau înarmați pentru o anchetă criminalistă. Cât despre

specialiștii în evadați, nici ei nu erau obișnuiți cu un vânat de talia lui Janusz.

— Îmi trimiți o mașină?

— Nu-i nevoie. Ești așteptată.

— Nu știu pe nimeni la Paris.

Solinas lăsă să-i mai scape un mârâit care se transformă într-un grohăit.

— Nici nu-ți trebuie. Bătrânul tău s-a deplasat în persoană!

— În prima seară, n-am făcut nimic. Am principii.

— Dar te-ai culcat cu el.

— Mda. În cele din urmă. Înțelegi ce vreau să spun...

Cele trei fete izbucniră în râs. Chaplain se instalase la masa de alături, în spate la Johnny's. Un bar în stil american, lemnărie lăcuită și fotolii de piele. Proiectoare parcimonioase mângâiau mobilele și picioarele fetelor, difuzând o lumină aurie ca în tablourile lui Vermeer. Se așezase cu spatele la ele, dar nu pierdea niciun cuvânt din conversația lor. Trioul corespundea profilului pe care îl căuta. Nu chiar prostituate, dar gata de distracție între cearșafuri.

— Nu mai porți ochelarii?

— Nu. Mi-am pus lentile. Ochelarii sunt prea porno.

Fiecare replică îl lua prin surprindere. Nu avea experiența lui Nono. Totuși, să pui în același shaker sex, bani și speranțele midinetelor te mișca oarecum.

— Mă duc să-mi pudrez iar nasul.

Chaplain aruncă o privire peste umăr și observă o siluetă subțire, strânsă într-o bustieră de satin de culoare închisă care se termina cu o jupă de tul negru. Chiar de unde era putea să audă cum creatura respiră pe nas cu putere. Pudra de care vorbea nu avea nimic de-a face cu fondul de ten.

— Nu ai venit la serata prințului?

— Ce prinț?

Cele două pipițe își reluaseră trăncăneala.

— Nu știu cum îl cheamă. De undeva din Emirate.

— N-am fost invitată, răspunse cealaltă cu o voce dezamăgită.

— A fost o rusoaică, o parașută ce n-am văzut în viața mea. S-a bătut să fie prima.

— Prima?

— Îhî. Ne-am zbatut, dar fără folos. L-a terminat pe tip în cinci minute. Ras, tuns și frezat, 3.000 de euro. Am tras la rame toată noaptea să i-o mai sculăm.

Din nou răsete. Chaplain comandă a doua cupă de șampanie. Ar fi trebuit să le ofere un rând fetelor, dar nu îndrăzne. Vremea lui Nono trecuse demult.

Miss Coco reveni în pas săltat. Figura îi era pe măsura fizicului. Sub o frizură a la Cleopatra, avea trăsături descărnate care emanau un soi de grație animalică. Dacă te uital mai bine, vedeai că drogul o mistuia deja, scobindu-i obraji, orbitele, dar pentru moment frumusețea trăsăturilor avea prioritate, subliniată de un machiaj atât întunecat, cât și strălucitor.

Se opri și de sus i se adresă zâmbind:

— Te interesează despre ce vorbim?

— Scuzați?

— Haide. Aproape ți-ai sucit gâtul ca să auzi ce zicem.

Chaplain schiță un zâmbet:

— Vă... vă pot oferi un pahar?

— De ce? Ești sticlete?

Întrebarea îl descumpăni. Nu-și făcea iluzii. Azvârli cărțile pe masă.

— O caut pe Leïla.

— Leïla și mai cum?

— Leïla și atât.

— O cunoști?

— Nu. Dar mi s-a vorbit despre ea.

Cleopatra schiță un zâmbet de catifea:

— Iat-o.

Chaplain întoarse capul și văzu apărând în cadrul ușii fața pe care o contemplase în fișele Sashei. Versiunea de acum nu avea nimic de-a face cu fata drăguță de pe panoul de onoare. O poșetă enormă Chanel agățată de braț, o jachetă cu guler de blană peste o rochie de muselină de un alb strălucitor. Ținuta feciorelnică contrasta violent cu undele sexuale pe care le transmitea corpul ei musculos.

— Leîla, ești vedetă, zise Cleopatra. E un tip care te caută.

Nou-venita izbucni în râs:

— Așa e când ai clasă, fetițo.

Zâmbi și se aplecă spre Chaplain cu o reverență provocatoare. Decolteul ei avu efectul unei măciuci în cap.

— Ce dorești, puiuț?

Își mișca umerii într-un du-te-vino ce îi balansa balconașele.

— Dacă mă cauți, îi șopti lingându-i urechea, mă găsești.

Chaplain încercă să înghită. Imposibil. Simțea cum se aprinde. Boășele îl împungeau literalmente. Era greu să-și imagineze o astfel de creatură luând parte la serile organizate de Sasha. Bărbații nu trebuiau decât să se așeze la coadă și să aștepte să fie mâncați de vii.

— Vreau să-ți vorbesc despre Medina, zise Chaplain, înăsprindu-și vocea.

Zâmbetul dispăru. Leîla se ridică. Chaplain se ridică și el și o privi drept în ochi. De aproape, cearcănele umbrite erau și mai impresionante. Două sclipiri mov subliniau febra irisurilor.

— Unde e Medina? Ce i s-a întâmplat?

— Du-te și te plimbă. N-am nimic de-a face cu Medina.

— Să găsim un colț liniștit să stăm de vorbă.

— Vezi să nu.

— Sunt înarmat.

Ea coborî privirea spre sula lui și zâmbi:

— Hm. Așa se pare.

— Nu glumesc.

Maghrebiana îi aruncă o privire șovăielnică. Aerul provocator dispăruse. Amicele se priviră una pe alta cu ochii cât farfuriile.

— Cu ce ești? reluă el pe un ton de sticlete.

— Cu mașina.

— Unde ai parcat?

— Parcarea François I.

Vocea era aspră și seacă. Nici cea mai mică urmă de seducție. Ca și cum i-ar fi demachiat brusc sufletul. Chaplain aruncă o hârtie de 100 de euro pe masa fetelor fără să o scape din ochi pe Leïla.

— Fac cinste.

Arătă spre ușa de la intrare:

— Să mergem.

— Pot să fumez?

— E mașina ta.

— De unde să încep?

— De la început ar fi perfect.

În spatele volanului, Leïla aprinse un Marlboro și trase un fum lung. Geamurile erau închise. Instantaneu, interiorul Austinului se aburi.

— Suntem o gașcă de fete.

— Vă ocupați toate de același lucru?

Leïla vru să zâmbească, dar îi ieși doar un rictus.

— Suntem actrițe.

— Actrițe, deci.

— Mereu în căutarea unui plan de a obține roluri. Sau ca să avansăm în carieră. Ce avem ca prioritate este artisticul. Dar la Paris trebuie să faci compromisuri ca să câștigi.

Mai trase un fum. Buzele se strânseseră în jurul filtrului. Cu cealaltă mână își netezea întruna colanții satinați.

Chaplain evita să privească în jos pentru a nu fi atras de puterea magnetică a coapselor ei înfășurate în negru.

— O aveți pe Sophie Barak.

— Scroafa. Așa îi spunem. Ne-a dat ceva ponturi, dar era prea nesuferită.

Leila își regăsise accentul de cartier. Ca și cum limba ei dăduse din nou peste o veche cunoștință de care nu se îndepărtase niciodată prea mult.

— Apoi ați auzit de Sasha.com.

Leila nu răspunse. Se mulțumi să scoată un nor de fum. Pentru o clipă, redeveni persoana sigură pe ea de la Johnny's. O expresie vicleană i se lipise pe față. Ochii înconjurați de umbre semănau cu două cratere gata să ia foc.

— Cine ești, de fapt?

— O victimă a poveștii ăsteia. Ca Medina. Ca tine.

— Nu suntem victime.

— Ești ce vrei tu, dar dă-mi informațiile de care am nevoie.

— De ce aș vorbi?

— Pentru Medina.

— A dispărut de luni de zile.

— Dacă îmi răspunzi la întrebări, îți spun ce i s-a întâmplat.

Din nou o privire în care furia și frica se luptau una cu alta. Tremura în haina ei cu guler de blană. Stinse țigara în scrumieră și aprinse alta. Briceta era din email chinezesc, placată cu aur. Chaplain simțea că era vorba de un trofeu, la fel ca poșeta Birkin a Sashei. La Paris, femeile sunt războinice. Arborează prăzile cum își atârnau indienii scalpurile la cingătoare.

Brusc răsuci cheia de contact și dădu încălzirea la maximum.

— Am înghețat. Unde rămăsesem?

— La Sasha.com. Cine v-a spus de ea?

— Un client al Medinei. Un tip șic, care locuia într-o vilă în arondismentul opt.

— Theodor?

— Nu. Altfel. Nu-mi mai aduc aminte.

— Când anume?

— Cam acum un an.

— Și ce propunea?

— Pescuit de gogo.

— Tradu, te rog.

— Trebuia să participăm la serile de întâlniri și să identificăm tipii care se potriveau cu un prototip.

Când se elimină improbabilul, ce rămâne? Imposibilul.

Un casting pentru recrutarea de cobai.

— Cum suna descrierea?

— Tipul trebuia să fie un labagiu, absolut singur, fără legături la Paris. Trebuia să fie și foarte fragil și nesigur pe el. Și dacă se poate și puțin mai gaga. Zâmbi între două fumuri. Un *looser* total.

Totul se potrivea. Cum să descoperi tipi singuri, fără repere, nevrozați și vulnerabili la Paris? Vândându-i printre solitarii în căutare de suflete pereche. Serile de întâlniri erau perfecte. O dată că permiteau reperarea victimelor, cunoașterea lor mai aprofundată, apoi atragerea lor într-o capcană cu ajutorul unor creaturi ca Leïla, Medina sau Feliz. Procedul era vechi de când lumea.

Deși radiatorul era pornit, Leïla continua să tremure. Viteaza în platoșă de la Johnny's era de nerecunoscut. Umerii, pieptul, silueta parcă se redusese la jumătate. Tânăra femeie semăna acum cu ceea ce era *cu adevărat*. O fată de cartier, plină de telerealitate, îndopată cu reviste *glamour*, ale cărei visuri erau o mână de VIP-uri într-un magazin de fițe. O maghrebiană care înțelesese că nu avea decât o armă pentru a și le îndeplini, dar că trebuia să se grăbească.

— I-ai întâlnit pe cei cu proiectul?

— Bineînțeles.

— Cum arătau?

Nărilor i se dilatară: scoase fumul pe ele.

— Uneori semănau cu niște bodyguarzi. Alteori cu niște profesioniști. În general, toți păreau polițai.

— V-au spus pentru ce era... castingul?

— Căutau tipi pentru a testa medicamente. Chestii pentru cap. Ne-au explicat că mereu au existat teste umane. Că este etapa imediat următoare experiențelor pe animale. Izbucni într-un râs lugubru. Ziceau că noi suntem între oameni și animale. Nu știu dacă era un compliment.

— V-au spus că erau periculoase?

Chaplain ridică tonul.

— V-au zis că produsele lor aruncă în aer creierul? Că acești cobai habar nu aveau despre experiențele la care erau supuși?

Leîla îl privi cu ochi îngroziți. Chaplain își dresă glasul și încercă să se calmeze. Cu un gest brusc, deschise geamul: aerul era de nerespirat.

— Nu v-a fost frică să vă băgați în asta? Nu v-ați gândit că poate era ilegal sau periculos?

— Ți-am spus că tipii arătau a sticleți.

— Cu atât mai mult.

Leîla nu-i răspunse. Ceva scârțâia. Oare de ce toate escortele astea superbe nu se speriaseră de propunerile cu aer de conspirație?

Maghrebiana își lăsă capul pe tetieră și suflă iar fumul afară.

— Din cauza Medinei. Ea ne-a convins. Ne-a spus că o să facem o groază de mălai și nici nu va fi nevoie să ne-o punem. Banii jos. Că suntem mai tari ca sistemul. Prostii d-astea.

— Câte erați pe treaba asta?

— Nu știu exact. Patru sau cinci... De care știu eu.

— Concret, cum se petreceau lucrurile?

— Ne duceam la serile Sashei și ne orientam.

— De ce tocmai în clubul ăsta?

— Nu am idee.

— Crezi că mai sunt și alte fete prin alte cluburi?

— Habar n-am.

— Continuă.

— Când dădeam peste vreun tolomac cu „potențial”, îi ceream numărul. Ne mai întâlneam o dată sau de două ori și basta.

— Voi alegeați... tolomacii?

— Nu. Ei.

— Ei cine?

— Tipii care ne plăteau. Polițaii.

— Cum puteau să o facă în timp real?

Ea zâmbi ambiguu. În ciuda frustrării, amintirea acestor aventuri o amuza. Fumul îi ieșea printre buze. Nici nu mai vedeai de el în mașină.

— Aveam un microfon. Un microfon și o cască în ureche, ca la televizor. Puneam întrebările. Cele pe care le aveam de la ei, iar ei prin cască ne spuneau pe cine aleseseră.

Chaplain își imaginează actorii din umbră. Psihologi, neurologi, militari. Șapte minute pentru a estima un profil. Era puțin, dar era începutul. Suficient pentru a le da verde la fete.

Brusc, un gând îl făcu să tresară. O trase pe Leïla spre el, îi ridică părul și îi adânci decolteul. Îi privi pielea bronzată: nici microfon, nici alt dispozitiv de ascultare.

— Nu ai nimic?

Chaplain îi dădu drumul. Ea mai scoase o țigară și mârâi:

— Sunt curată, boule.

Vag deranjat, reluă:

— Zi-mi ce făceați după ce tipul era ales.

— Ți-am mai spus. Ne mai întâlneam o dată sau de două ori. În locuri stabilite dinainte. Eram supravegheați. Fotografiati. Filmați. Chicoti. Staruri, ce mai.

— După care?

— Atât. După întâlnirile astea nu-l mai vedeam pe prostan. Ne luam mălaiul și treceam la următorul.

— Cât?

— 3.000 de euro pentru înscriere la Sasha. 3.000 de euro pentru fiecare tip pescuit.

— Nu v-ați gândit niciodată ce se întâmpla cu amărății ăia?

— Vere, de când m-am născut am fost pe cont propriu. Așa că de ce să fac pe moralista cu niște dobitoci pe care i-am văzut de trei ori în viața mea și care nu se gândeau decât să mi-o tragă?

— Și azi unde mergeai?

— Nicăieri. Toate astea s-au terminat.

— De când?

— O lună sau două, poate. Oricum nu mai voiam s-o fac.

— De ce?

— Era prea periculos.

— În ce sens?

— Au dispărut fete.

— Ca Medina?

Leïla nu-i răspunse. Fumul umplea tăcerea. O tensiune ce amenința să sfârșească tot.

În cele din urmă, întrebă fără să-l privească – cu buze tremurătoare:

— Ce i s-a întâmplat?

Chaplain nu scoase niciun cuvânt. Leïla izbucni din nou:

— Mi-ai promis, bou! Am avut o înțelegere!

— E moartă, riscă el.

Tânăra femeie se foi pe scaun. Pielea scârțâi. Nu arătă nicio surpriză, dar cuvintele lui Chaplain materializaseră ceea ce ea fără îndoială refuza să-și imagineze de săptămâni întregi. Din nou o țigară.

— Cu... cum?

— Nu am amănunte. A fost asasinată de comandarii voștri.

Leïla scoase un suspin întretăiat. Tremura îngrozită.

— De... de ce?

— Știi la fel de bine ca mine. A vorbit prea mult.

— Ca mine acum?

— Nu te teme: suntem în aceeași barcă.

— Tot așa i-ai spus și Medinei. Și uite rezultatul.

— Ce vrei să zici?

— Crezi că nu te-am recunoscut? Ratațul de Nono? Medina mi-a arătat fotografii. Te previn: pe mine nu mă îmbrobodești ca pe ea!

— Povestește-mi.

— Ce să-ți povestesc? Știi prea bine.

— Mi-am pierdut memoria.

Din nou o privire chiorâșă, de data asta nehotărâtă. Leîla încerca să ghicească adevărul în privirea lui Chaplain. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton mai scăzut. Furia din glas i se domolise.

— Medina te-a întâlnit la Sasha și a cedat pe loc. Mă întreb de ce.

— Nu-ți plac? zâmbi Chaplain.

— Cu tine, poziția misionarului, rugăciunea de seară și nani.

Zâmbetul lui se lărgi. Costumul de gigolo nu le prostea. Oare de cât timp nu mai făcuse dragoste? Nicio amintire din domeniul ăsta.

— Tipii cu ascultatul m-au selectat?

Ea șopti cu o voce aproape imperceptibilă:

— Dacă ar fi făcut-o, nu mai erai aici să faci pe detectivul.

Își puse gândurile în ordine. Deci Arnaud Chaplain nu fusese selecționat. Dar fusese ales o dată, când trecuse proba audiției cu Feliz. Oare cum se numea atunci?

— Continuă.

— Ai zăpăcit-o. Ai convins-o să depună mărturie împotriva nu știu cui, în numele a nu știu ce.

— Să depună mărturie?

— Făceai o anchetă. Voiai să denunți un complot. Genul „să îndreptăm răul”. I-am spus Medinei: ai deja un picior în rahat, nu îl pune și pe celălalt. Dar n-am putut să o conving. Chestiile astea, în care lupta pentru ceva, o

stârneau.

— Când se întâmpla asta?

— În iunie, anul trecut.

În august Medina lăsase mesajul ei panicat: „Încep să mă tem. O șterg”. Nono ajunsese prea târziu. Se jucaseră cu focul și tânăra femeie plătise cu prețul maxim.

Convingerea lui se întărea: trăise aceeași aventură cu Anne-Marie Straub, alias Feliz. O altă femeie pe care o sedusese și o convinsese să depună mărturie. Anne-Marie fusese ucisă – fără îndoială, spânzurată. Oare cum murise Medina?

— Feliz îți spune ceva?

— Nu. Cine e?

— O fată fără noroc.

— Ți-a tăiat calea?

Chaplain nu-i răspunse.

— Îți mai amintești de cei pe care i-ai ales?

— Nu chiar.

Leïla mințea, dar el nu insistă. Se gândea la cei vânați de Medina. Nu avusese timp să-i citească fișa, dar stick-ul USB era la el în buzunar.

— Câți au fost?

— Cred că cinci sau șase.

Dintr-un motiv sau altul, Mêtis oprise programul. Era vremea marii debarasări. Cobaii trebuiau eliminați. La fel și fetele prea vorbărețe. Mai rămâneau crimele mitologice. Cum se încadrau ele în această reacție în lanț?

— Mi-ai spus adineauri că programul a fost oprit. De unde știi?

— Nu mai sună. Nu a mai fost niciun contact.

— Tu știi cum să dai de ei?

— Nu. Și chiar dacă aș ști, n-aș face-o. Ceva pute și nu am de gând să sfârșesc ca Medina. Și ce facem acum?

Întrebarea îl uimi. Chaplain înțelese că Leïla, cu toate fițele ei, avea nevoie de ajutor, de un sfat. Doar că el era ultimul care ar fi putut să o ajute.

Îi purtase ghinion lui Feliz.

Îi purtase ghinion lui Medina.

Nu avea de gând să-i poarte și Leïla.

Puse mâna pe portieră și îi porunci:

— Uită-mă. Uit-o pe Medina. Uit-o pe Sasha. De unde ești?

— Din Nanterre.

— Întoarce-te acasă.

— Ca să-mi dea foc?

Chaplain zâmbi. Îl încerca un sentiment de neputință. Destinul Leïla avea sens unic.

— Ai grijă de tine.

Fata întinse țigara spre el ca pe o posibilă armă.

— Tu să ai grijă de tine. Medina spunea că orice ți s-ar întâmpla cu tipii ăștia, nu ar putea fi mai rău decât a fost deja.

— Ce mi s-a întâmplat?

Ea șopti cu o voce abia auzită:

— Nu știu exact. Spunea că ai moartea în tine. Că ești un zombie.

De cum deschise ușa locuinței, înțelese că lucrurile se repetau. *Eterna repetare*. Avu timp o clipă să se dea un pas într-o parte și să evite atacatorul care se năpustise peste el. Avea deja CZ-ul în mână. Se întoarse spre bărbatul care se răsucea, ridică piedica și îl ținti la nivelul feței. La lumina focului, îl văzu pe unul dintre cei doi asasini, al cărui piept șiroia de sânge. Detonația cutremură locuința cufundată în întuneric. Viziunea fulgerătoare se imprimă pe pereții strălucitori.

Se făcu noapte din nou. După care urmă riposta. Mai multe focuri de armă spulberară geamurile, găuriră perdelele, făcură cioburile să zboare prin aer. Chaplain era la pământ, cu mâinile deschise sub cioburi. Printre luminile focurilor, desluși fasciculul unei lămpi cu infraroșu atașată la pistolul automat. Deși îngrozit, în

mintea îi stăruia o întrebare: cum îl găsiseră din nou?

Trase de două ori la nimereală spre spatele încăperii, se ridică și se năpusti la adăpost după blatul de lucru al bucătăriei. Din nou focuri. Pe structura metalică, zgomotele seci nu aveau nimic de-a face cu spectaculoasele deflagrații pe care le auzi în filme. Aici fiecare glonț străbătea scurt noaptea cu un singur mesaj: un mesaj pur de distrugere.

Raza lanternei mătura spațiul peste geamurile sparte, alerga pe bufete, căutând în fiecare colțișor... Scara se găsea la dreapta, la distanță egală de dușman și de el. Decise că trebuie să urce la mezanin ca să scape. De fapt, era singura lui alegere. Dacă alerga până la ușă, ar fi primit două sau trei gloanțe în spate până să pună mâna pe clanță.

Mirosul de praf de pușcă umplea întunericul. Afară, în spatele perdelelor, se aprindeau lumini, se auzeau voci. Focurile de armă își făcuseră efectul. Să aștepte în ascunzătoare ajutor? Adversarul nu o să stea cu mâinile în sân. Nici el nu va fugi. La Marsilia fuseseră prudenți, dar de data asta Chaplain îi omorâse partenerul. Lupta nu mai era de aceeași natură.

În clipa aceea îl văzu pe primul cioclu, cel pe care îl doborâse, cum se ridică într-un cot. Era într-o mare de sânge. Fasciculul luminos îl izbi drept în față. Balta roșie deveni o baltă albă.

— Michel? îl chemă celălalt.

Utilizarea prenumelui conferea o anume umanitate celor doi ucigași, adică o slăbiciune. Tipii aceștia aveau prenume. Poate chiar și neveste și copii. Orbit de lumină, rănitul ridică un braț ca să arate unde se afla Chaplain. Acesta se dădu înapoi ca și cum ar fi vrut să intre în zid și trase trei focuri în direcția muribundului. La lumina ultimelor două gloanțe, văzu cum îi explodează craniul, cum i se împrăștie creierii și îi fumegă capul.

Fără să-i lase timp celui alt să reacționeze, fugi spre scara metalică. Raza electrică îl găsi. Din nou focuri.

Chaplain apăsa pe trăgaci ca și cum propriile gloanțe ar fi putut să-l apere. Când apucă balustrada, o schijă alunecă deasupra cablurilor. Simți o arsură. Își trase brusc mâna, începu să se cațare, se împiedică trăgând printre cabluri și trepte, înconjurându-se de un cerc de flăcări. Gloanțele ricoșau împrejur. Va ajunge să încaseze unul chiar el.

Se întinse pe jos la mezanin. Jos, lampa se întorsese spre scară. Trase în continuare fără să țintească, întrebându-se câte gloanțe îi mai rămâneau. Mai avea două încărcătoare în buzunar: gândul acesta îl liniști, acum când avea gust de sânge pe buze. *Gust de sânge în cap.*

Căută o ascunzătoare. Dușmanul se cățara pe scară. Chaplain simțea în vene vibrația treptelor suspendate, ca și armarea unui nou încărcător. Ar fi trebuit să facă la fel, dar trebuia mai întâi să se ascundă. Fu tentat o clipă de perdeaua de sticlă a sălii de baie, dar asasinul va avea exact aceeași idee. Gândul acesta dădu naștere unui alt gând. Se năpusti exact în direcția opusă, la stânga, spre capătul patului, unde se ghemui între pat și perete.

Încordat, ținându-și răsuflarea, miză totul pe acest scenariu: dușmanul va apărea, va lumina etajul cu lampa și se va năpusti spre sala de baie. Chaplain va trage atunci prin peretele de sticlă și îl va nimeri în spate. Nu prea glorios, dar nu era decât începutul. Glonțul nu va atinge decât vesta antiglonț. Adversarul va fi proiectat spre peretele din spate. Atunci Chaplain va năvăli și își va descărca încărcătorul în capul omului. Se ruga doar să aibă suficiente gloanțe. Nici vorbă să reîncarce și să-și deconspire poziția.

Încremeni. Cioclul era acolo, la câțiva metri, gâfâind, mârâind, roșu ca un prădător orbit de furie. Chaplain simțea cum sângele îi pulsează violent în gât. Auzea tot. Pașii ezitanți ai asasinului. Respirația lui. Frica lui... Era cumva excitant să-l simți pe acest animal cu sânge rece în pragul disperării.

Adversarul lumină încet mezaninul, după care se îndreptă spre sala de baie. Chaplain ieși din ascunzătoare și trase de mai multe ori până când culasa se blocă și degetul nu mai declanșă nimic. Peretele de sticlă era țândări. Geamul din dreapta, de deasupra biroului se spărsese. Perdeaua făcută zdrențe flutura în întuneric. Dar ticălosul era tot în picioare, chiar mai drept ca înainte și se aruncase pe scară ca să se protejeze.

Fără să stea pe gânduri, Chaplain întinse pistolul și năvăli în sala de baie. În timp ce căuta o deschidere, un geam Velux, o lucarnă, asasinul urca din nou, trăgând. Se lăsă liniștea. Mirosul de praf de pușcă plutea greu în aer. Chaplain observă fasciculul lămpii care mătura spațiul. Ucigașul nu îl vedea. De ce: era în cada de baie. Avea în mână un ciob de sticlă ca ultimă șansă. Pașii se apropiară. Nu trebuia nicidecum să miște: ascunzătorea lui era plină de cioburi care nu așteptau decât să trosnească...

La ce distanță era prădătorul?

La cinci metri?

La trei metri?

La un metru?

Următorul zgomot fu atât de aproape, că Chaplain avu impresia că sticla îi scrâșnește între dinți. Se prinse de marginea căzii și se ridică în picioare, măturând întunericul cu ciobul de sticlă. Nu atinse nimic, alunecă și căzu, lovindu-se la cap de robinet.

Când deschise ochii, mercenarul arma pistolul la câțiva centimetri de capul lui, apăsând trăgaciul cu furie. Chaplain își acoperi stupid fața cu mâinile și nu auzi decât un clic. Arma se blocase. Orbit de lumina lămpii tactice, întinse brațul armat cu o singură mișcare și îl atinse pe ucigaș undeva în figură. Ticălosul încă încerca să tragă glonțul care se blocase pe țeavă. Chaplain reuși să se ridice într-un genunchi. Își apucă adversarul de cap și mai înfipse o dată ciobul de sticlă. Vedea acum. Intrase prin obrazul drept și ieșise prin orbita stângă. Spilcuitul

nu lăsase arma. Tresărea, scuturat de convulsii. Lampa montată la armă lumina fundul căzii care, la rândul ei, lumina toată scena.

Chaplain observă în oglindă fața găurită a omului și propria lui imagine halucinantă. Cei doi adversari scoaseră amândoi urlete din priviri. În timp ce el își recăpăta echilibrul, mercenarul încă încerca să armeze. Dar nu mai avea nimic în mână. Se prăbuși. Chaplain ieși din cadă. Celălalt, deși în agonie, mai avu o tresărire și îl prinse de picior. Arnaud îi trase una în cap cu piciorul, îndesând ciobul până când sticla se sparse sub călcâiul lui. Un ultim jet de sânge țâșni.

— Ce se întâmplă? E totul în regulă acolo?

Chaplain aruncă o privire disperată de la înălțimea mezaninului. Vecinii erau acolo, în față, încercând să vadă ceva prin perdelele rupte. Își luă CZ-ul și, din prudență, și arma mercenarului cu lampa luminând pe fundul buzunarului.

La mezanin, deschise dulapurile, luă un mantou, îl scoase pe cel pe care îl purta, acum plin de sânge, și îl îmbrăcă pe celălalt.

— E cineva?

Răsturnă macheta lui *Pen Duick I* și îi sparse coca cu o lovitură de picior, făcând să zboare prin aer bancnotele de 500. Le prinse cu amândouă mâinile și le îndesă în buzunare. Luă și documentele – pașapoarte, cărți de identitate, asigurarea socială... Se urcă apoi pe birou și scoase capul prin luminator. Acoperișuri de tablă zincată, streșini, cornișe, încălecă pervazul și sări pe primul acoperiș.

Intrarea artiștilor.

Așa numise șoferul ușa ascunsă a spitalului Sainte-Anne, de pe rue Cabanis, la numărul 7. O deschidere discretă în marele perete orb al fortăreței nebunilor.

Perfect pentru el. Chaplain nu avea de gând să-și facă o intrare triumfală pe ușa principală a clinicii. Plăti taxiul și ieși în aerul înghețat.

8:30 dimineața.

După ce fugise, rătăcise pe străzi înfășurat în mantou, ascunzând petele de sânge și mirosul de praf de pușcă de pe hainele lui, simțind cum lichidul vital i se lipește de piele, prin cămașa udă și deja rece. Mersese la întâmplare, stupefiat și bulversat înainte de a reveni la realitate. Nu mai avea viitor. Trebuia să meargă la urgențe la Sainte-Anne. Să înceteze lupta. Să capituleze. Era unica soluție.

Un singur nume îi zbârnâia în cap.

François Kubiela, specialistul despre care îi vorbise Nathalie Forestier.

El era singurul care va ști să-l îngrijească, să-l înțeleagă, să-l apere...

De aceea așteptase dimineața.

Voia să-l vadă pe profesor în persoană...

Acum mergea prin grădinile de la Sainte-Anne. Deasupra clădirilor se făcea ziuă. Chaplain se gândi la luptă. Sânge pe cer, urme de cioburi, zdrențe... Auzea aproape, pe deasupra acoperișurilor, răgetul fiarelor...

Grădinile erau goale. Aleile mărginite de arbuști urmau o linie perfectă. Crengile fără frunze erau tăiate egal. Clădirile ofereau fațade drepte și înnegrite, unghiuri drepte – și niciun ornament. Totul era aici în acord cu sufletele chinuite.

Chaplain o luă pe alei la nimereală. Avea gura uscată și burta goală. Un fel de amețală iradia în membrele și organele lui. Simțea în buzunare greutatea armelor – un CZ și un Sig Sauer, citise marca pe marginea armei. În fața unui astfel de specimen, doar Kubiela nu va chema poliția. Îi va da timp să se explice. Doar și el cunoștea o latură a acestei afaceri...

Străzile aveau nume de bolnavi celebri: Guy de Maupassant, Paul Verlaine, Vincent Van Gogh... Scrută

panourile, frontispiciile clădirilor, dar nu găsi ceea ce căuta. Nathalie Forestier îi vorbise de „Clinica bolilor mintale și ale encefalului”. Era suficient să dea de un infirmier și să întrebe pe unde să o ia.

Încă vreo câțiva pași și observă un bărbat care mătura, îmbrăcat în salopetă albastră. Tipul era tânăr. Avea o barbă blond-deschis, păr creț și sprâncene la fel. Nu îl văzuse, preocupat de ceea ce făcea. Avu intuiția că era vorba de un nebun căruia i se dăduse această misiune de încredere. Era la doar câțiva pași de el. Tocmai voia să-l întrebe pe unde să o ia, când măturătorul ridică privirea.

Fața i se lumineă brusc:

— Bună ziua, profesore Kubiela. Demult nu v-am mai văzut!

V. FRANÇOIS KUBIELA

„Atât lumea psihiatrică, cât și cea a artiștilor plastici sunt astăzi în doliu. François Kubiela a murit marți, 29 ianuarie 2009, pe autostrada A31, nu departe de frontiera luxemburgheză, în jurul orei 23. Nu se cunosc condițiile în care a pierdut controlul mașinii. Psihiatrul a intrat în coliziune cu parapetul, cu puțin înainte de ieșirea din Thionville-Metz nord, la o viteză estimată de 140 de kilometri la oră. Vehiculul a luat foc. Până la sosirea primelor ajutoare, corpul lui François Kubiela a suferit arsuri grave...”

Pielea găinii. Încă sub șocul descoperirii noii sale identități – fără îndoială, singura adevărată –, Kubiela fu izbit de anunțul propriei morți.

Alergase înnebunit pe străzile arondismentului treisprezece, apoi găsisese un internet-café deschis aproape de stația de metrou Glacière. Se așeză grăbit și tastă noul său nume.

Prima pagină de pe Google era un anunț mortuar în ziarul *Le Monde*, datat 31 ianuarie. Era vorba chiar despre el. Pagina 25 a ziarului avea fotografia alb-negru a psihiatrului decedat: el în halat alb, cu câteva riduri mai puțin și cu un surâs seducător.

Înainte de a încerca să înțeleagă acest tur de magie – era atât mort, cât și viu –, se adânci în povestea remarcabilă a lui François Kubiela, psihiatru și pictor recunoscut, începând cu rezumatul biografiei sale, conținând câteva date.

18 noiembrie 1971. Născut la Pantin, Seine-Saint-Denis (93).

1988. Își începe studiile medicale.

1992. Primele expoziții personale.

1997. Își publică teza de doctorat în psihiatrie despre evoluția identității la gemeni.

1999. Angajat la EPS Paul-Guiraud de Villejuif.

2003. Retrospectiva operelor sale la galeria MEMO din New York.

2004. Devine șef de clinică (cel mai tânăr din Franța) la Centrul Spitalicesc Sainte-Anne.

2007. Publică *Jocul de-a mine*, despre sindromul personalității multiple.

29 ianuarie, 2009. Mort pe autostrada A31.

Supozițiile sale se confirmau. Avea aproape vârsta de pe documentele lui false. Parcursese două drumuri paralele, psihiatria și pictura. În ceea ce privea familia, nu avea soție, copil, nici măcar o prietenă oficială. Însă doar privindu-și propriul zâmbet, era sigur că nu fusese prea des celibatar.

Frânturile de amintiri care îl năpădiseră în grădinile lui Corto îi reveniră. Vacanțe de iarnă la ski. Serii intime în apartamentul burghez de la Paris. Apusuri de soare în sudul Franței. Kubiela dusese o existență plină de strălucire fără să se atașeze de cineva sau să se implice vreodată într-o relație serioasă. Cercetător solitar sau prădător egoist? Răspunsul era pesemne undeva pe la mijloc. Un om sigur de aptitudinile sale științifice și artistice. Care dăruia tuturor și nimănui în particular.

1997.

Teza de doctorat îl făcuse cunoscut. Discipol al psihologului de copii René Zazzo, autor de lucrări despre gemeni, studiasse mai mulți ani perechi de gemeni monoziгоți. Ca și Zazzo, urmărise identitatea fiecăruia de-a lungul evoluției. Analizase legăturile invizibile care îi uneau și care îi făceau să rezoneze unul cu celălalt. Asemănarea caracterului, similitudinile reacțiilor, chiar și conexiunea telepatică ce fascinează de secole, între acești frați și surori născuți din același ovul. Toate acestea erau domeniul lui Kubiela.

În ceea ce privea gemelitatea, pe el îl interesa problematica identității. Ce genera eul? Cum se puneau bazele unei personalități? Care sunt raporturile între moștenirea ADN-ului și experiența vieții?

Concluziile lui Kubiela surprinseseră comunitatea științifică. Respingea punct cu punct principiul fondator al psihanalizei („suntem ceea ce am trăit în copilărie”) precum și credoul noilor științe neurobiologice („psihicul nostru se rezumă la o serie de fenomene psihice”). Fără să nege legitimitatea acestor tendințe, Kubiela se referea, pentru a descrie și a explica personalitatea fiecărei ființe omenеști, la un „ceva” interior, misterios și provenind dintr-o mașinărie superioară – poate un mecanism divin. O teorie care alegea deliberat drumuri raționale și științifice.

Voci numeroase se ridicaseră împotriva acestui „spiritualism de bazar”. Dar nimeni nu pusese la îndoială calitatea studiilor sale. De altfel, paralel cu lucrările sale, avusese o carieră practică fără cusur, mai întâi la Villejuif, apoi la Sainte-Anne din Paris.

La zece ani după publicarea tezei sale, Kubiela scrisese o nouă carte, sinteză a cercetărilor sale asupra personalităților multiple. Încă o dată cartea provocase rumoare. Mai întâi, deoarece acest sindrom nu era recunoscut oficial în Europa. Apoi, deoarece Kubiela tratase fiecare dintre personalitățile acestor pacienți ca pe o celulă autonomă, care exista în sine, și nu ca pe niște scântei ale unei singure și aceleiași psihoze. Se regăsea ideea că identitățile fuseseră depuse într-un singur spirit de un fel de mână celestă...

Înțelese cel puțin un adevăr: nu era de mirare că savantul fusese fascinat de cazul lui Christian Miossens și de fuga lui psihică. Găsise o cale nouă de investigare. După gemeni și schizofrenici, psihiatrul alesese „călătorii fără bagaje”.

Ghici urmarea. Kubiela căutase și alte cazuri în Franța. Și dăduse de călătorul despre care îi vorbise Nathalie

Forestier, cel venit din Lorient. Stabilise o legătură între acești doi pacienți. Făcuse săpături, anchetase, mersese pe pista Sasha.com. Se înscriesese în club, apoi o întâlnise pe Feliz. Mai târziu, în circumstanțe pe care nu și le putea imagina, fusese chiar el cobai pentru protocolul experimentelor clinice de la Mêtis.

Bineînțeles, niciun cuvânt despre aceste ultime cercetări în articol – se întreba doar ce căuta psihiatrul în plină noapte pe autostrada A31. Ce făcea de fapt? Nu exista niciun răspuns, mai ales că nu el era cel mort...

Kubiela zăbovi asupra acestui scenariu. Al cui era corpul calcinat din mașină? Un alt cobai al Mêtis? Un om pe care îl uciseseră cu o injecție mortală – arsurile fuseseră de-ajuns pentru a ascunde cauza reală a morții. Evident că ancheta fusese sumară. Niciun motiv de dubiu asupra identității conducătorului mașinii – numele de înmatriculare, semnalmentele, hainele, ceasul, rămășițele documentelor găsite, toate păreau să-i aparțină lui François Kubiela. De ce se străduise Mêtis atât de mult? Responsabilii experimentului se temeau că dispariția unui psihiatru cunoscut pune mai multe probleme decât obișnuitei „labagii” ai protocolului?

Trecu la partea artistică a existenței sale. Autodidact – de aceea nu găsisese nimic când făcuse cercetarea încrucișată –, Kubiela începuse să picteze în paralel cu studiile sale de medicină, prezentându-și primele pânze în expoziții colective. Tablourile au fost remarcate imediat. Era la sfârșitul anilor 1990.

Câteva clicuri și Kubiela găsi imagini. Tablourile aminteau de autoportretele lui Narcis, dar contextul era diferit. Era mereu prezent pe pânză, dar de data asta pierdut în peisaje mai mari, suprarealiste. Piețe goale ca la Chirico, așezări antice, arhitecturi stranii, desprinse de spațiu și timp. Cu spatele, Kubiela rătăcea în aceste decoruri. Pe fiecare pânză ținea o oglindă în mână și se observa cu coada ochiului. Astfel i se vedea chipul de două ori, trei sferturi din față, trei sferturi din spate. Ce

voise oare să spună cu acest scenariu?

Prețul pânzelor sale nu încetase să crească – pentru a exploda apoi după moartea lui. Unde merseseră acești bani? Cine îl moștenise? Amănuntul acesta îi aminti de Narcis. Curios că nimeni nu făcuse o apropiere între pânzele pictorului nebun și cele ale lui Kubiela, care aveau același personaj, pe el însuși. Rețelele evident erau diferite...

Trecu la origini. François Kubiela se născuse într-o familie de emigranți polonezi la Pantin. Tatăl muncitor, mama casnică – presta munci domestice pentru rotunjirea veniturilor la sfârșit de lună. Cuplul strânsese cureaua pentru a finanța studiile fiului lor. Tatăl, Andrzej, murise în 1999. Articolul nu spunea nimic de mamă, Francyzska – deci încă trăia. François părea să se fi desprins de rădăcinile sale poloneze, dar, potrivit articolului, avea o nostalgie a copilăriei sale la marginea orașului, a valorilor simple apărute de părinții lui. De altfel, nu își ascunsese niciodată opiniile de stânga, însă eliminând orice ar fi putut semăna chiar și de departe cu comunismul – Kubiela nu își uitase originile.

Se opri din lectură. Își dădu brusc seama de starea și poziția lui. Neras, murdar, înfășurat în mantou, ca să ascundă găurile din cămașa plină de sânge. Realmente vinovat, de data asta, de două crime. Plecă în căutarea unei cafenele. Era nebun. Sau cel puțin amețit și febril în același timp. Violența nopții. Vestea morții sale. Descoperirea propriei identități. Avea atâtea motive să fie bulversat.

Luă o gură de cafea din care nu simți decât fierbințeala. Senzația îi aminti de băutura infectă produsă de automatul de la Henri-Ey. Cât trecuse de la Bordeaux? Două săptămâni? Trei? Câți vii, câți morți? Se întoarse și se așeză în fața ecranului. Fotografia lui Kubiela, cu halat alb și păr negru îl aștepta. Ridică paharul în sănătatea lui.

Acum trebuia să meargă înainte. Nu avea altă soluție.

Voise să-și încredințeze destinul în mâinile lui Kubiela și nu se găsisese decât pe sine. Trebuia deci să pornească la vânatoare... Pentru început, să găsească o ascunzătoare. Avea bani, dar nu putea să meargă la vreun hotel. Avea acte false, dar ce să facă cu ele? După dublul asasinat, figura lui va reveni în atenția mass-media.

Îi veni o idee. Cea mai simplă.

Să se întoarcă la mama lui.

Cine să îl caute la Francyzska Kubiela, mama unui psihiatru decedat? Salvă istoricul căutărilor sale, apoi se conectă pe anuarul Île-de-France.

Exista o Francyzska Kubiela la Pantin.

Locuia la numărul 37, alea Jean-Jaures.

Numele și cifrele acestea nu îi spuneau nimic. Memoria lui personală era încă zăvorâtă. Trăia cu un creier de ghips, era obișnuit. Dar mama sa? Cum va reacționa? Când va deschide ușa fiului său mort de un an, sigur va avea un atac de cord.

Era vorba oare de o femeie în vârstă încă vie?

Sau dimpotrivă, de o mumie zidită de vie în locuința sa?

Un singur mod de a afla. Își luă lucrurile și porni spre ieșire.

Anaïs Chatelet ieși din închisoarea pentru femei de la Fleury-Mérogis la 10 dimineața. Procedurile administrative duraseră mai mult de patruzeci de minute. Răspunsese la întrebări, semnase documente. I se dădură înapoi ghetetele, haina, actele, telefonul mobil. Pe scurt, era liberă. Cu o convocare fermă la judecător în luna următoare și cu obligația de a rămâne la Paris. Controlul judecătoresc începea de atunci. Trebuia să ponteze o dată pe săptămână la comisariatul unde fusese arestată prima dată, în place des Invalides.

În prag închise ochii și trase aerul proaspăt adânc în

plămâni. Parcă își purificase dintr-odată tot sistemul respirator.

O mașină era oprită la o sută de metri, conturându-se clar pe fundalul stației de autobuz și al cerului de culoarea zincului. Recunoscui vehiculul. În orice caz stilul. Un Mercedes negru cu alură de dric. Tatăl ei. Jumătate mare patron, jumătate dictator.

Se îndreptă spre mașină. La urma urmei, îi datora eliberarea. Nu ajunsese la cinci metri, când Nicolas țâșni din mașină:

— Domnișoară Anaïs...

Micuțul bondoc avea încă lacrimi în ochi. Se întreba cum un torționar de calibrul tatălui ei putuse să găsească o ordonanță atât de sensibilă. Îl sărută pe obraz și se aruncă pe scaunul din spate.

Jean-Claude Chatelet o aștepta, instalat confortabil, tot bronzat, tot impresionant. În lumina din interiorul mașinii, aducea cu o armă periculoasă și scânteietoare la adăpostul ambalajului de piele de culoare închisă.

— Presupun că trebuie să-ți mulțumesc?

— Nu-ți cer chiar atât.

Portiera se închise. Nicolas se așeză la volan. Câteva secunde mai târziu erau pe N104, în direcția Paris. Anaïs îl privea pe tatăl ei cu coada ochiului. Cămașă turcoaz de in și pulover în V, bleumarin. Parcă fusese teleportat direct de la bordul iahtului său pe drumurile cenușii de aici.

Vag, era mulțumită că îl întâlnea. Vederea lui îi reîmprospăta ura. Cu alte cuvinte, coloana ei vertebrală.

— Ai venit să-mi aduci un nou mesaj?

— De data asta e vorba de un ordin.

— Asta e bună.

El deschise cotiera din lemn care îi despărțea. O cavitate cu pereți termoizolanți adăpostea băuturi gazoase, dar și termosuri strălucitoare precum torpilele.

— Vrei să bei ceva? Cafea? Cola?

— Cafea e bine.

Chatelet o servi într-un pahar învelit în fibră. Anaïs luă o înghițitură. Fără voie închise ochii. *Cea mai bună cafea* din lume. Se foi. Nici vorbă să se lase învinsă de această otravă familiară: căldura, dulceața, rafinamentul aduse de aceste mâini ucigașe.

— Vei sta câteva zile la Paris, spuse șontorogul cu accentul lui melodios. Ți-am rezervat o cameră la hotel. Te vei duce să te întâlnești cu ofițerul de control, apoi cu judecătorul. În timpul acesta, noi transferăm dosarul tău la Bordeaux și te aduc înapoi în Gironde.

— În fieful tău?

— Fieful meu e peste tot. Prezența ta la mine în mașină este o dovadă.

— Sunt impresionată, îi răspunse Anaïs pe un ton ironic.

Chatelet se întoarse spre ea și o privi drept în ochi. Avea privirea clară, victorioasă, corupătoare. Din fericire, Anaïs moștenise ochii mamei sale. Ochi de chiliană gri antracit, un mineral care se găsește la mii de metri sub pământ, la poalele Anzilor.

— Nu vorbesc aiurea, Anaïs. Joaca s-a terminat.

După avertismentul de duminica trecută, se trecea la sancțiuni. Înapoi acasă și basta. Nu ieșise de la Fleury decât cu condiția acestei libertăți supravegheate. Pumnul de fier al închisorii schimbat cu mânușile de catifea ale tatălui ei.

— Ți-am mai spus o dată, reluă el. Oamenii ăștia nu glumesc. *Au o misiune*. Reprezintă un sistem.

— Vorbește-mi despre acest sistem.

Chatelet oftă și se cufundă în scaun. Părea să înțeleagă că nici el nu avea altă șansă. Dacă voia să o convingă pe fiica lui, trebuia să dea cărțile pe față.

Ploaia începu brusc să lovească cu putere parbrizul mașinii. Cu un gest sigur, oenologul deschise o cutie de cola light.

— Nu e niciun complot, zise el cu o voce scăzută. Nici mașinațiuni, nici vreun plan ascuns, așa cum crezi tu.

— Eu nu cred nimic. Te ascult.

— Mêtis a fost fondat de mercenari francezi și belgieni în anii 1960. De atunci a curs multă apă pe gârlă. De mult societatea nu mai are nimic de-a face cu genul ăsta de activități.

— Mêtis e una dintre companiile mari în materie de psihotrope. Cercetătorii ei fac studii asupra controlului minții.

— Mêtis este un grup chimic și farmaceutic, la fel ca Hoechst sau Sanofi-Aventis. Asta nu face din ei conspiratori ai manipulării mentale.

— Și firmele de pază și protecție?

— Apără secțiile de producție. În sistem intern.

Anaïs parcursese lista clienților lui ACSP. Tatăl ei mințea – sau se înșela. Firma își închiria serviciile și altor companii din Gironde, la grămadă. Dar poate că principalii săi clienți aparțineau conglomeratului Mêtis.
Să trecem peste asta.

— Știu doi dintre ei care au o concepție foarte stranie în ceea ce privește securitatea.

— Mêtis nu are nimic de-a face cu asta. Responsabili de toată porcăria asta sunt cei care au folosit ACSP pentru a-și acoperi propriile... intervenții.

Era deci la curent cu detaliile operațiunii. Un tunet, simțit ca unda de șoc a unui cutremur. Cerul era parcă din granit sau din orice alt mineral care se fisurează dinspre interior.

— Cine? întrebă Anaïs cu o voce nervoasă.

— Mêtis dezvoltă noi produse. Anxiolitice, antidepresive, somnifere, neuroleptice... Înainte de a intra în producție, laboratoarele izolează molecule, sintetizează, pun la punct farmacopee. E funcționarea normală a unui grup farmaceutic.

— Care e legătura cu mercenarii de la ACSP?

Șchiopul sorbi încet din cola. Privea zonele gri, uneori colorate din spatele geamului. Uzine, antrepozite, centre comerciale.

— Armata ține sub observație aceste cercetări. Creierul uman este și va fi mereu ținta fundamentală. Dar și, dacă ești de acord, arma primordială. Am petrecut ultima jumătate a secolului trecut ca să dezvoltăm arma nucleară. Și toate astea pentru a nu o folosi. Controlul minții este o altă manieră de a evita lupta. Cum spunea Lao-Tse: „Cel mai mare cuceritor este cel care știe să învingă fără luptă”.

Anaïs detesta oamenii care foloseau citate. Era o manieră vicleană de a te pune pe același nivel cu adevăratul gânditor. Nu avea intenția să-și piardă iar calmul.

— Mêtis a descoperit o moleculă.

— Nu Mêtis. Unul dintre laboratoarele lui satelit. O unitate de cercetare la care grupul este acționar.

— Care e numele laboratorului?

— Nu știu.

— Mă iei de proastă?

— Nu îmi insult familia. Particip la întâlniri unde genul ăsta de amănunte nu este menționat. E un laborator din Vendée. Un centru de testări clinice care face niște cercetări banale. De obicei inutilizabile.

— O moleculă care produce fisiuni mentale? Inutilizabilă?

— Asta ne-au promis. În realitate molecula nu e stabilă. Efectele sunt imprevizibile.

— Nu poți să negi că medicamentul inedit le-a provocat cobailor fugi psihice.

Chatelet ridică încet capul. O mișcare care putea să însemne orice. Ploaia răpăia pe Mercedes ca periile de la o stație de spălare.

— Ceea ce ne interesează pe noi e controlul creierului. Nu să facem focuri de artificii.

— Ce înseamnă „noi”?

— Forțele de apărare ale țării.

— Ai devenit militar francez?

— Nu sunt decât un consultant. Un intermediar între

Mêtis și guvern. Sunt acționar minoritar al grupului. Și îi cunosc și pe dinozaurii care au încă partea leului în armata franceză. În această calitate am participat la elaborarea protocolului. Asta e tot.

— Cum se numește protocolul?

— Matrioșka. Păpușa rusească. Din cauza fisiunii în serie pe care o produce molecula. Dar programul este definitiv oprit. Cercetezi ceva ce nu mai există. Scandalul a avut deja loc, la noi, și a fost doar o petardă răsuflată.

— Și eliminările? Răpirile? Torturile mentale? Vă credeți deasupra legilor?

Chatelet mai luă o înghițitură de cola. Anaïs simțea că ia foc. Prin contrast, simțea fiecare vorbă înghețată de pe buzele tatălui ei.

— Cine a murit, de fapt? întrebă el folosindu-se de accentul lui din sud-vest. Câțiva amețiți singuratici? Una sau două curve care nu au știut să-și țină gura? Hai, fetițo, ești prea mare acum să te mai joci de-a idealista. În Chile se zice: „Nu curăța fructul care e putred”.

— Mai bine îl înghiți așa cum e?

— Exact. Suntem în război, iubito. Și câteva experimente umane sunt nimic în comparație cu rezultatele scontate. În fiecare an atentatele teroriste provoacă mii de morți, destabilizează națiuni, amenință economia mondială.

— Pentru că dușmanul este terorismul?

— Pe lângă alții.

Anaïs ridică privirea. Nu putea crede că astfel de manevre se desfășurau nepedepsite pe pământul Franței.

— Cum puteți să ridicați civili? Să le injectați substanțe cu efecte necunoscute? Și să-i omorâți apoi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Cobai umani au existat de când există războaie. Naziștii au studiat limitele rezistenței umane pe evrei. Japonezii au injectat boli în chinezi. Coreenii și rușii și-au inoculat otrăvurile în prizonierii americani.

— Vorbești de dictaturi, de regimuri totalitare care au

negat integritatea umană. Franța este o democrație condusă de legi și de valori morale.

— În anii 1990 un general ceh, Jan Sejna, a povestit în public ce a văzut de cealaltă parte a Zidului. Experiențe umane pe bolnavi mintali, manipulări mentale, utilizarea de droguri sau otrăvuri pe deținuți... Nici o singură voce nu s-a ridicat pentru a denunța această oroare. Pentru un motiv simplu: CIA făcea exact același lucru.

Anaïs încercă să înghită. Gâtul o ardea.

— Cinismul tău îți dă o realitate... îngrozitoare.

— Sunt un om de acțiune. Nu sunt ușor de impresionat. Asta merge la politicienii din opoziție sau la jurnaliștii cu gura mare. Nu există perioade de pace. Războiul continuă mereu. Și când e vorba de substanțe psihoactive, nu ai cum să lucrezi pe animale.

Jean-Claude Chatelet își ținuse discursul pe un ton calm și aproape jovial. Ei îi venea să-i strivească mutra de geam, dar își spuse din nou că ura aceasta era cea care o împiedica să cadă din nou în depresie. *Merci, papa.*

— Care sunt șefii programului? Inițiatorii lui?

— Dacă vrei nume, vei fi decepționată. Totul se pierde în meandrele puterii. În romane și în cărțile de istorie, comploturile și operațiunile secrete sunt raționale, organizate, coerente. În realitate, nici ele nu scapă de idioțeniile de rutină. Merg după principiul „te duci unde te trimite eu”. Uită de lista vinovaților. Cât despre situația de acum, ceea ce tu numești un „masacru” e, dimpotrivă, un mod de a limita pierderile. De a tăia membrul cangrenat.

Tăcere. Zgomotul furios al ploii. Rulau acum pe unul dintre bulevardele periferice. Prin perdeaua de ploaie orașul nu părea mai primitiv și nici mai uman ca structurile de beton și oțel care îi însoțiseră până atunci. Boala periferiei contaminase capitala.

Lui Anaïs îi mai rămânea un punct de lămurit.

— În urma acestor experiențe au fost comise mai multe crime. Crime cu conotații mitologice.

— E o problemă majoră a programului.

— Ești la curent?

— Matrioșka a dat naștere unui monstru.

Anaïs nu se așteptase la o astfel de interpretare.

— La unul dintre pacienți, continuă el, molecula a eliberat un imbold ucigaș de o mare complexitate. Tipul a pus în scenă un ritual dement pe baza mitologiei. Dar știi prea bine.

— L-ați identificat pe... pacient?

— Nu face pe proasta. Știm toți cine e. Trebuie să-l oprim și să îl facem să dispară înainte ca problema să ni se spargă în cap.

Deci asta era. Freire era vinovatul desemnat. Nu era doar un nume printre ceilalți de pe lista neagră. Era tipul ce trebuia ucis cu prioritate. Anaïs deschise geamul și primi în față o rafală de ploaie. Mergeau acum pe malul Senei. Un panou indica: PARIS-CENTRU.

— Lasă-mă aici.

— N-am ajuns încă la hotelul tău.

— Nicolas, strigă ea, oprește mașina sau cobor din mers!

Ordonanța privi în retrovizoare spre șeful lui, care aprobă cu o mișcare a capului. Nicolas trase pe dreapta și opri. Anaïs se dădu jos pe un trotuar minuscul, în timp ce mașinile treceau vâjâind pe lângă ea pe banda de mare viteză.

În loc de la revedere, se aplecă spre interior și urlă din toți rărunchii:

— Nu e el ucigașul!

— Am impresia că afacerea asta a devenit o problemă personală.

Ea izbucni în râs:

— Tu vorbești?

Cartierul îl ducea cu gândul la un pol magnetic. Un

punct pe hartă care avea puterea de a atrage furtuni, mizerie, disperare. Taxiul îl lăsă la intrarea pe străduța Jean-Jaures la numărul 54. Ploaia răpăia pe asfalt ca o rafală de gloanțe. Macadamul strălucea sub pașii lui. Chaplain nici nu vedea decorul din jur. Un tunet bubui și, la lumina fulgerului, descoperi un cartier de case de piatră care se desfășura pe o colină în pantă.

Kubiela începu să urce. Atmosfera se deteriora câte un pic la fiecare pas. Pereți igrasioși sau palisade putrede protejau case pe jumătate îngropate. Numerele erau pictate de mână pe tăblițe. În curți, câinii săreau pe gard, lătrând din toate puterile. Stâlpii electrici, plantați în bălți, aminteau de niște spânzurători.

Din necrolog înțelese că avea origini modeste. Dar ceea ce descoperea cobora și mai mult ștacheta. Provenea dintr-o lume de o mizerie crasă, pe care o credea dispărută de mult timp – cea a locuințelor din carton, a terenurilor virane, a ghetourilor fără curent electric sau apă curentă. Se născuse accidental dintr-un obscur exod slav.

Pe la jumătatea pantei, drumul nu mai era asfaltat. Fiare vechi, oale, bucăți de caroserii erau răspândite prin noroi. Kubiela simțea cum urcă în el o teamă de burghez fricos. Aproape că se aștepta să găsească în locul casei o rulotă cu niște romi jechoși și fără dinți.

În realitate, la numărul 37 se găsea o clădire de cărămidă, păraginită din pricina a zeci de ani de uitare. Se profila pe vârful colinei, înconjurată de buruieni și cotețe. Ploaia cădea pe copaci, pe pământ, pe ziduri, unind totul într-un singur bloc de noroi gri. Doar acoperișul roșu strălucea ca o plagă proaspătă.

Cu obloanele trase, clădirea sugera că nimeni nu mai locuia acolo demult. Mama lui se mutase. Nu putea să-și imagineze, ținând cont de ce vedea, că s-ar fi retras pe Coasta de Azur. Doar dacă nu primise bani de pe urma lucrărilor lui.

Ridică sârma care ținea poarta închisă și, în trecere,

atinse clopoțelul atârnat deasupra intrării. Grădina, de câțiva metri pătrați, unde nu erau decât niște cauciucuri vechi și niște hodoaroage, amplifică atmosfera dezolantă. Chaplain înotă prin noroi până la intrarea acoperită cu o marchiză jumătate spartă. Ploaia, cu miile sale de capete, îl urmărește până la ușă.

Apăsă butonul soneriei din reflex. Niciun rezultat. Bătu tot de formă în ornamentele de fier forjat care protejau lucarna ușii. Nimic nu mișcă în interior. Puse mâna pe o rangă de fier și forță oblonul ferestrei din stânga sa. Tot cu ranga lovi geamul care se sparse cu un zgomot sec. Începuse să se obișnuiască cu asta.

Încălecă pervazul și se mai uită o dată în jur. Nici tipenie de om. Sări înăuntru. Clădirea era complet goală. Îi trecu prin cap că mama lui murise după dispariția lui. La urma urmei, singura lui sursă de informație era articolul din *Le Monde*, și acesta era vechi de un an.

Vestibul. Bucătărie. Salon. Nicio mobilă, nicio lampă, nicio perdea. Pereți bej sau maro, cu o nuanță de mucegai. Un parchet crăpat prin care se vedea pardoseala. La fiecare pas ceva se spărgea sub picioarele lui. Gândaci mari cât curmalele. Era sigur că avea în fața ochilor teatrul copilăriei sale. Își imagina furia de a ieși din cloaca asta cu ajutorul diplomelor și al cunoștințelor.

O victorie socială și materială, dar nu numai. Urmând studiile de psihiatrie voise să schimbe *calitatea* spiritului lui, a ambițiilor și a cotidianului. O altă certitudine: nu-i fusese niciodată rușine cu părinții lui și cu slujbele lor. Din contră, unul dintre resorturile voinței sale fusese recunoștința și dorința de revanșă. Își va scoate părinții din rahatul ăsta. Le va răzbuna destinul cu vârf și îndesat. Oare le oferise altă casă? Nu își amintea nimic.

O scară. Lemnăria era putredă și udă. La fiecare treaptă o zeamă verde mustea și alte insecte mișunau în penumbră. Apucă balustrada, așteptându-se să se rupă sub mâna lui. Dar nu. Îi veni ideea absurdă că era acceptat – casa *voia* să primească vizita lui.

Hol. O primă cameră cu obloanele trase. Neagră. Goală. Trecu la următoarea. Același tablou. Încă una. Idem. În cele din urmă ajunse la o ușă încuiată. Avea chiar și o încuietore nouă. Acest lucru îi dădu o vagă speranță. Cu o lovitură de umăr încercă să o deschidă, așteptându-se să o dea jos din prima. Asaltul se dovedí mai dificil. Fu nevoit chiar să și coboare după ranga de fier. După zece minute de încercări, reuși să intre în spațiul protejat.

O altă cameră goală. Doar două cutii acoperite cu saci de plastic ocupau un colț. Înaintă în camera întunecată. Ridică unul dintre sacii de plastic cu prudență, așteptându-se să vadă cum țâșnesc de acolo șobolani sau dihori. Descoperi niște bibliorafturi moderne, învelite în coperte albastre de plastic. Răsfoi unul și simți cum îi sare inima din piept. Erau notele personale ale lui François Kubiela despre fugile psihice.

Nici nu ar fi putut da peste o comoară mai prețioasă.

Ridică sacul de pe a doua cutie. Plicuri, fotografii, hârtii administrative... Toată viața lui Kubiela în cifre, atestări, fotografii și formulare... Cel care depozitase toate aceste documente avusese grijă să le protejeze de umiditate – interiorul cutiilor era dublat cu încă un sac.

Cine pusese aceste arhive aici? Chiar el. În cursul cercetărilor, simțise pericolul și își instalase cartierul general în casa părinților săi, adunând în camera asta dovezi ale rezultatelor anchetei sale și ale propriului său trecut.

Deschise fereastra și împinse obloanele. O rafală de ploaie intră înainte de a putea să închidă geamul. Se întoarse spre încăpere. Un șemineu ocupa peretele din dreapta. Tapetul de pe pereți avea urmele mobilelor de odinioară. Un pat. Un dulap. O comodă. Dreptunghiuri unde fuseseră probabil postere. Kubiela ghici că era vorba de camera lui. Cea pe care o ocupase când era copil și apoi adolescent. Se întoarse spre cutiile de carton. Studiarea tuturor acelor documente îi va lua ore.

Își frecă mâinile ca în fața unui foc strașnic și se așeză

în genunchi în fața sarcinii sale. Un zâmbet îi înflori pe buze.

Exista o logică amară a destinului său.

Ancheta lui începuse cu niște cutii de carton goale – cele de la Bordeaux.

Se încheia cu niște cutii de carton pline – cele de la Pantin.

Expresia feței lui Solinas merita efortul. Comandantul știa că Anaïs ieșea în acea dimineață de la Fleury, dar nu se așteptase ca ea să dea buzna direct la el în birou. Presupusese fără îndoială că Anaïs va profita de eliberarea sa pentru a relua singură ancheta.

— Calmează-te, Solinas. Nu sunt decât eu.

Omul își ridică ochelarii pe frunte.

— Sunt destul de surprins.

— Avem o înțelegere, nu?

Mătură aerul cu un gest vag.

— Înțelegerile din ziua de azi...

Ea luă un scaun și se așeză în fața biroului. Atmosfera era tot impecabilă, deși cam rece. Își puse coatele pe masă și atacă.

— Sunt sub control judiciar. Luni apar în fața judecătorului și poate mă bagă din nou la zdup. Dacă nu o face, voi fi expediată la Bordeaux mulțumită bunăvoinței tatălui meu. Ceea ce înseamnă că am la dispoziție doar ziua de azi și weekendul pentru a progresa cu ancheta.

Solinas zâmbi. Începuse să înțeleagă.

— Cum s-ar zice, ești cu morcovul în fund.

— Și trebuie să mă străduiesc, dacă nu vreau să mi-l vâre de tot.

Zâmbetul se lărgi.

— Cum stai? continuă ea.

Solinas afișă o expresie nehotărâtă. Își reluase manevra

cu verigheta.

— Nicicum, doar că suntem siguri că e vorba despre cadavrul lui Medina Malaoui. Am prelevat mostre de ADN din apartament.

— O veți deshuma?

— Ca să obținem ce? Nu are niciun rost. Iar în ceea ce o privește pe Medina în viață, nu am putut găsi nicio pistă.

— Ați dat de ultimele ei contacte?

— Nici nu știm exact data dispariției sale. De altfel, nu am găsit la ea nicio agendă sau laptop. Sau le-a luat Janusz sau alții înaintea lui.

— Lista apelurilor?

— E pe drum. Dar ceva îmi spune că folosea alt mobil pentru a-și contacta clienții.

— Conturile din bancă?

— Nici aici mare lucru. Curvăsăreala se face la negru.

— Din ușă în ușă?

— În zona ei asta nu a dat niciun rezultat. Nimeni nu o vedea. Trăia noaptea.

— Era și studentă.

— Cred că mai des i-au văzut clienții fundul, decât profesorii buclele blonde.

Vulgaritatea chelului o irita, dar la sticleți e ca în viață: nu îți alegi rudele.

— Vreun pește, vreo rețea?

— Căutăm.

— I-ați contactat pe cei de la Brigada antiproxenetism și pe cei de la Oficiul central pentru combaterea traficului de carne vie?

Cele două organisme răspundeau de rufele murdare ale republicii – succesoarele celebrei Brigăzi de moravuri.

— Nu, răspunse Solinas ferm. Nu vreau niciun ajutor.

— Nu știe nimeni că a fost identificat cadavrul?

— Nu.

Anaïs zâmbi. În ciuda poziției sale sau, mai degrabă, din cauza acesteia, sticletele era mai singur ca un urs

reintegrat într-un parc național. Deoarece voia să rezolve cazul solo, nu putea să ceară nimic, nimănui. Mai mult ca niciodată avea nevoie de ea.

— Sol' (era prima oară când îi spunea așa și i se și potrivea) vreau un birou, un calculator conectat, o mașină de serviciu și doi oameni gata să acționeze. Mai vreau și să suni la comisariatul de pe Invalides și să te dai tumba să devii controlorul meu judiciar.

— Și mai ce?

— Cu mine la cârmă, continuă ea ca și cum nu l-ar fi auzit, vei obține rezultate în mai puțin de 24 de ore.

Solinas păstră tăcerea. Nu înceta să își joace verigheta pe deget. Gestul aducea cu un fel de masturbare.

Ea insistă:

— Sunt singura ta șansă de a obține ceea ce vrei. Oamenii tăi nu sunt pregătiți să facă o anchetă criminalistică. Nu poți apela la nimeni, iar luni Parchetul va nominaliza un judecător care va sesiza Criminalistica.

În continuare, niciun răspuns.

— Știai asta de la început. Și de aceea ai venit să mă cauți în celula mea de la Fleury.

Sticlele rămăsese încremenit. Calviția de care suferea te lăsa să vezi cum își încrețea fruntea, reflectând. Puteai să-i citești gândurile.

— Da sau nu?

Fața lui Solinas se destinse. Izbucni în râs.

— Ce e de râs? se răsti Anaïs.

— Mă gândesc la babacul tău.

— Ce e cu babacul meu?

— Nu cred că ai fost o fetiță ușor de crescut.

— A fost un tată imposibil. Îmi dai sau nu ce am cerut?

— Du-te și ia o cafea. Trebuie să mă organizez.

Anaïs ieși fără să scoată o vorbă. Culoarele mochetate, aerul condiționat, luminile palide, toate nu erau departe de atmosfera de la arest, versiunea high-tech. Era tot o închisoare. Nu tu culoare, nici contact cu exteriorul, nici libertate.

În fața automatului de cafea se căută de monede. Îi tremurau mâinile, dar era o febrilitate pozitivă. Luase deja o decizie. Va scinda ancheta în două. Pentru tipii de la birou, pista Medina. Pentru ea, o pistă de care nu știa nimeni: cea a dagherotipurilor. Și nicio vorbă lui Solinas. Voia să fie cu un pas în fața bandei ăsteia de macho.

Cafeaua curse în paharul de carton. Prima înghițitură o fripse. A doua merse mai bine, dar fără urmă de aromă. Îi chiorăiau mațele. Nu mâncase de... oare de când?

Când se întoarse în birou, Solinas nu mai era singur. Două armuri de gheață cu alură de delincvenți îi erau alături.

— Ți-i prezint pe Fiton, goticul și Cernois, clasicul. Doi dintre cei mai buni oameni ai mei. Te vor ajuta până luni.

Anaïs îi măsură din priviri. Unul, mare și uscat, nebărbierit, purta niște blugi jechoși, bascheți închiși la culoare și o haină neagră. Pe dedesubt, tricoul afișa mutra de hienă a lui Iggy Pop. Cu părul în coadă de rață, avea ochii dați cu rimel și părea complet drogat. Celălalt, tot atât de înalt, dar dublu ca greutate, arbora un costum de marcă șifonat, o cravată pătată și o barbă de trei zile, care contrasta cu părul tuns periuță. Ambii purtau la centură arma din dotare, la vedere.

Îi plăcu imediat. Îi aminteau de echipa ei de la Bordeaux. Tot imediat ghici că erau făcuți pentru o anchetă criminalistică la fel cum era ea făcută pentru tricotat. Campioni la „cavalcade”, nu la munca de furnică specifică oricărei investigații criminalistice.

— Biroul meu?

— Cel de alături. Te țin sub ochi. Nicio mișcare fără ca eu să fiu la curent.

Anaïs se gândi la dagherotipuri și căută o modalitate de a se eschiva. Nu o găsi.

— Dacă vrei așa, concluzionă Solinas. Cred că e bine să te grăbești să vrei așa.

Două ore de lectură pentru a obține confirmarea în linii mari a ipotezelor sale cele mai recente. Jurnalul de bord al lui François Kubiela, ținut în cinci carnete, format mic cu pătrățele, pe care psihiatrul le înnegrișe cu pixul, un scris înghesuit, înclinat și ordonat. Lucrase clasic: fără calculator, fără stick, fără internet. Doar caiete de școală ascunse în dosul unei locuințe pe cale să se prăbușească.

Începuse jurnalul pe 4 septembrie 2008, când primise în secția sa de la Centrul spitalicesc Sainte-Anne un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, amnezic. Kubiela decisese să consemneze fiecare etapă a evoluției sale. Foarte repede, pacientul, care refuzase să i se facă cea mai mică scanare sau radiografie, își regăsise amintirile. Se numea David Gilbert. Era inginer. Locuia la periferie în sudul capitalei.

Kubiela verificase: nimic nu era adevărat.

În același timp, ancheta poliției, dusă ca urmare a dispariției lui Christian Miossens, se oprise la Sainte-Anne: David Gilbert era Miossens. Încet și cu regret, pacientul își reintegrase identitatea. După o lună de îngrijiri, îi fusese dat înapoi surorii sale, Nathalie Forestier. Kubiela confirmase diagnosticul său: o fugă psihică. Un sindrom aproape necunoscut în Franța.

Psihiatrul se aruncase asupra documentației anglo-saxone despre acest subiect. Își interogase și confrății. Auzise vorbindu-se de un alt caz, Patrick Serena, îngrijit la centrul Châtaigniers din regiunea Lorient. Omul fusese descoperit în septembrie 2008 rătăcind pe o șosea națională aproape de Saint-Nazaire, pretinzând că se numește Alexandre. În realitate, era un agent comercial la o editură electronică, celibatar, locuind în Puteaux, de la numărul 92, dispărut în aprilie 2008, în plină campanie de vânzări. Cum ajunsese în Bretagne? Ce îi provocase fuga? Unde fusese între aprilie și septembrie 2008? Omul semnase o cerere de internare de bunăvoie și rămăsese la Châtaigniers.

Kubiela observase similitudinile dintre cele două cazuri, mai ales datele apropiate ale fugilor. Se deplasase până la Lorient. Îl consultase pe Serena. Îl convinsese să vină la Sainte-Anne, tot cu spitalizare de bunăvoie. Pacientul se arătase motivat să răspundă la întrebările psihiatrului, dar refuzase și el, ca și Miossens, să se lase examinat imagistic.

Practicianul sondase memoria celor doi oameni. Medicamente, hipnoză, conversație... Încet-încet, descoperise și alte similitudini între amintirile eliptice ale celor doi. Mai întâi folosirea repetată a unui pseudonim. Christian Miossens se numea uneori „Gentil-Michel”, iar Serena, „Alex-244”. Psihiatrul nu reușea să-și explice aceste pseudonime. Pacienții evocau, într-o manieră confuză, locuri care se asemănau. Un bar de pescari ale cărui separeuri erau delimitate cu plase. Un subsol argintiu ale cărui canapele aveau forme de protozoare.

Kubiela luase la rând barurile din Paris și dăduse peste Pitcairn, în arondismentul patru, apoi Vega, barul futurist din arondismentul nouă. Sasha.com, un club de întâlniri-fulger, își organiza aici seratele. Kubiela își amintise de pseudonime și trăsese concluzia că și Miossens și Serena, amândoi celibatari, se înscriseră pe site pentru a-și găsi sufletul pereche.

Decembrie 2008. Anchetatorul era la al treilea caiet de note când un coleg de la Sainte-Anne îi vorbise de un alt caz de fugă psihică, pomenit la un seminar de psihiatrie la Blois. Kubiela îl găsisse pe pacient la centrul de la Ferté, la periferia orașului Tours. Asemănările cu celelalte două cazuri erau frapante.

Încă o dată un amnezic care credea că își regăsise memoria. Încă o dată un om care refuzase orice investigație medicală și care fusese regăsit de originea lui adevărată. Se numea Marc Kazarakian. De origine armeană, avusese multe meserii înainte de a cădea într-o depresie care îl dusesse la inactivitate. Locuind la Sartrouville, dispăruse în iulie 2008 ca să reapară în

Indre-et-Loire fără nici cea mai mică amintire.

Kubiela îl luase și pe el în grijă. Omul folosea, de asemenea, un pseudonim: Andromak. Cunoștea și Pitcairn, și Vega. Nu mai era loc de niciun dubiu. Cei trei bărbați singuri, vulnerabili, fragili, în căutarea unei relații sentimentale durabile, folosiseră serviciile Sasha.com.

În loc să interogheze șefii site-ului sau să prevină poliția, Kubiela decisese să se înscrie în club. Primele săptămâni nu dăduseră niciun rezultat. Psihiatrul se îndoia până și de bănuielile sale – răpiri, manipulări mentale, teste clinice – când o întâlnise pe Feliz, alias Anne-Marie Straub.

Ancheta lui luă brusc o altă turnură. Kubiela era un anchetator neexperimentat, dar un mare seducător. Feliz, bruneta răpitoare, rece și enigmatică, îi cedă. Îi făcu confidențe. Era escortă de lux. Fusese plătită să repereze printre candidații de la Sasha.com bărbați singuri, fără familie sau apropiați, cu un psihic fragil. Nu știa mai mult: nu știa nici identitatea comanditarilor, nici ce intenții aveau.

Stupefiat, detectivul amator își dădu seama de sistem: profesioniste infiltrate într-o rețea de întâlniri. Însărcinate cu găsirea de victime vulnerabile. Când un profil corespunzător era identificat, era răpit și tratat psihic. De cine? Cum? În ce scop?

Asta se întreba François Kubiela la începutul celui de-al cincilea și ultimului caiet. Cum să-și continue ancheta? Depășit de situație, se hotărâse să anunțe poliția – cu atât mai mult cu cât aflase de la Nathalie Forestier, sora lui Miossens, că acesta fusese găsit mort, desfigurat, după ce dispăruse din nou. Reușise să o convingă pe Feliz să depună mărturie...

Notele psihiatrului se opreau aici. Kubiela ghici restul. Tipii de la ACSP reacționaseră. La sfârșitul lui ianuarie 2009, o eliminaseră pe Feliz prin spânzurare, apoi îl răpiseră pe psihiatru cu scopul de a-i aplica tratamentul Matrioșka. François Kubiela nu înțelegea acest punct al

poveștii. De ce nu l-au omorât și pe el? De ce au riscat să integreze în program un specialist care nu avea profilul psihologic al cobailor? Dar poate că se înșela... Trăia singur, nu își întemeiase niciodată un cămin. Cât despre echilibrul său psihic, nu avea niciun element pentru a-l evalua. Poate că, până la urmă, corespundea perfect castingului.

François Kubiela, 38 de ani, devenise unul dintre cobaii rețelei Mêtis. Avusese prima fugă psihică în martie 2009 și se trezise pe cheiul Ourcq, obsedat că se numește Arnaud Chaplain. Urmarea o cunoștea, mai mult sau mai puțin. Avusese loc o serie de fugi, deși ucigașii de la Mêtis voiau să-l elimine, iar crimele mitologice se înmulțeau. La fiecare identitate, Kubiela se interoga pe el însuși și relua ancheta, urmărind aceleași piste, dezvăluind puțin câte puțin mașina Matrioșka și apropiindu-se de ucigașul din Olimp... Oare până unde mersese? Descoperise identitatea asasinului? Eternele întrebări. Și niciun răspuns în acele caiete.

Trecu la a doua cutie – cea despre familia Kubiela. Documentele nu îi dădură decât două amănunte importante. Unul – mama lui, Francyzska, nu îl crescuse. Fusese internată într-un ospiciu în 1973, la doi ani după nașterea lui. Nu mai părăsise niciodată azilul. Aparținea unui club trist de bolnavi cronici. Potrivit documentelor, încă trăia la Centrul spitalicesc Philippe-Pinel din Amiens. La această știre, Kubiela nu încercă nicio emoție. O dată cu memoria, îi șterseseră și sensibilitatea.

Trecu la date tehnice. Dosarele medicale ale Francyzskăi pomeneau în același timp de „schizofrenie acută”, „bipolaritate recurentă” și „tulburări de angoasă”. Diagnosticalele erau diferite și chiar contradictorii. Parcurse în diagonală bilanțurile, rețetele, internările la cererea unei rude. De fiecare dată, tatăl său, Andrzej, era cel care semna cererea. Până în 2000. După această dată, el, François Kubiela, era cel care semna documentele.

Acest lucru era explicat printr-o a doua informație

majoră pe care o conținea dosarul: tatăl lui murise în martie 1999, la 62 de ani. Certificatul de deces făcea referire la un accident petrecut la niște prieteni – Kubiela senior căzuse de pe un acoperiș în timp ce monta un scoc. De fapt, polonezul murise, fără îndoială, pe un șantier unde lucra la negru, dar patronii pretinseseră că erau prieteni cu victima pentru a încasa asigurarea și pentru a evita neplăcerile cu poliția. *Requiescat in pace, papa...*

Kubiela găsi o fotografie. Părinții lui la sosirea în Franța, pe esplanada de la Trocadero. Doi hipioți, plete și perciuni, cu ceva de țărani, neîndemânatici, veniți direct din Silezia lor natală. Francyzska era o tânără blondă și diafană. Semăna cu creaturile lui David Hamilton. Andrzej era pe alt clișeu: cel al măcelarului polonez. Plete până la umeri, barba lui Rasputin, sprâncene unite. Trupul voinic era strâns într-o haină de velur ponosită. Cei doi exilați se țineau cu afecțiune pe după umeri, gata pregătiți pentru destinul lor francez.

Celelalte documente nu spuneau mare lucru despre viața lor de zi cu zi, cu excepția faptului că Andrzej Kubiela era regele cumularzilor. Venit în Franța în calitate de refugiat politic, fusese angajat pe un șantier de construcții. În 1969, avusese primul accident profesional care îi permisesese să primească o pensie de invaliditate. Câțiva ani mai târziu, începuse să încaseze alocația pe numele soției sale handicapată mintal. Obținuse mai multe ajutoare de la stat și alte subvenții – Andrzej trăia din ajutoare sociale, deși fără îndoială continuase să lucreze pe șantiere.

Psihiatrul trecu la documentele ce îl priveau în mod direct. Școala primară și gimnaziul în așezămintele publice din Pantin. Facultatea de medicină și internatul la Paris. Fără mici slujbe pe lângă studii. François crescuse ca fiul lui tăticu'. Andrzej hoțomanul mizase totul pe fiul lui și François răspunsese la asta. Din școala primară și până la teza de doctorat obținuse întotdeauna

cele mai bune note.

Pe fundul cutiei, o altă cutie plată ce adăpostise cândva o tartă sau un tort. Fotografii și tăieturi din presă aranjate în ordine invers cronologică. Primele plicuri se refereau la anii 2000. Articole științifice, dări de seamă despre lucrările lui, uneori doar o fotografie. Kubiela se privi pe hârtia tipărită: mereu același aer savant și sigur, cu păr negru și zâmbet seducător...

În plicurile următoare erau doar fotografii. Anul 1999 oferea imaginea unui Kubiela vizibil băut, înconjurat de alți tipi și ei în aceeași stare. O petrecere oarecare organizată la terminarea internatului. 1992 aducea un Kubiela și mai tânăr, surzător și solitar. Cu servieta sub braț, era în fața Universității de Medicină Pitié-Salpêtrière. Purta un tricou Lacoste, jeanși 501, mocasini. Un tânăr student, sigur pe el, care rupsesse legăturile cu originile sale muncitorești.

1988. 17 ani, de data asta cu tatăl lui. Omul îl depășea cu un cap pe fiul său și avea acum o tunsoare și o barbă disciplinate. Cele două personaje surâdeau spre obiectiv, vizibil complice și fericite.

Kubiela își șterse lacrimile și înjură. Nu era efectul melancoliei. Plângea de furie. De disperare. Chiar și în fața acestor fotografii intime, nu își amintea nimic. Din momentul fugii sale, de acum două săptămâni, înfruntase asasini, traversase identități, urmărise un ucigaș, întrebându-se tot timpul dacă nu cumva era chiar el. Tot ce făcuse, făcuse agățându-se de o speranță: că atunci când va descoperi identitatea lui adevărată, totul îi va reveni în minte.

Se înșelase. Era un pasager veșnic. Nu exista o destinație finală. Ajunsese la identitatea sa primă, dar această țintă nu era decât o etapă. În curând își va pierde din nou memoria, își va crea o nouă personalitate, apoi va înțelege că nu e cel care pretinde că este. Va relua atunci ancheta, mereu cu aceeași speranță de a-și regăsi propriul „eu”.

Doar că acel eu nu mai exista.

Îl pierduse pentru totdeauna.

Trecu la fotografiile din copilărie. François, 13 ani, în kimono de judo, zâmbind spre cameră, fără a reuși să se debaraseze de acel aer de solitudine și vagă disperare, deja prezent în celelalte fotografii. Acum această tristețe umplea întregul chip. Detaliu: părul nu era încă brunet, ci blond. Micul Kubiela își schimbase culoarea părului o dată cu pubertatea.

1979. François la opt ani la târg. Cămașă cu umeri largi, pantaloni strânși pe picior, șosete albe: uniformă tipică anilor 1980. Pe fundalul manevrului și al atracțiilor, băiețelul încă zâmbea cu mâinile în buzunare. Mereu același surâs discret, ușor trist, care nu voia să deranjeze.

1973. De data asta, în brațele mamei sale – fără îndoială, una dintre ultimele fotografii înainte ca femeia să fie internată. Nu se vedea fața Francyzskăi, care ținea capul aplecat, dar privirea fixă a copilului de doi ani domina imaginea. Pe fundalul ochilor lui se vedea deja aceeași tristețe seducătoare, solară.

Kubiela ridică privirea. Ploaia se opri. Prin ferestre zărea cum terenul viran se scurge. Șiroaie de apă de pe cauciucuri, cotețele, gunoaiile, toate scânteiau. Undeva invizibil, soarele își trimitea razele. Această imagine ar fi trebuit să-i ridice moralul, dar îl adâncise și mai mult în melancolie. De ce oare acest aer de câine bătut în aceste fotografii? De unde venea frica? Umbra nebuniei mamei sale?

Mai rămăsese un plic de mari dimensiuni, închis cu ștampila unui spital. Pesemne explicația. Îl deschise și nu reuși să scoată imediat documentele lipite din cauza umezelii.

Filme medicale.

Trase mai tare. Ecografii. Ale pântecului mamei sale, făcute în mai 1971 – putea să vadă data în colțul primului set. Era chiar la începutul acestei proceduri în

obstetrică.

Reuși în sfârșit să scoată filmele.

Fu uluit de ceea ce văzu.

În lichidul amniotic nu era unu, ci doi fetuși. Două embrioane față în față, cu pumnii strânși. Doi gemeni în poziție fetală, observându-se în apele prenatale.

Gemenii ce urmau să se nască din Francyzska și Andrzej Kubiela.

O teroare fierbinte curgea în el ca un robinet deschis. Se uită la celelalte ecografii. Trei luni. Patru luni, apoi cinci...

De-a lungul imaginilor apărură o anomalie. Fetușii nu evoluau la fel. Unul dintre ei era mai impunător decât celălalt.

Kubiela se identifică imediat cu cel mic, ce părea că se retrage cu frică din fața fratelui său mai puternic.

Un adevăr izbucni în mintea lui. Dominantul era fratele lui ascuns. Un copil ce fusese îndepărtat din familia Kubiela dintr-un motiv încă necunoscut. Ideea creștea, se amplifică, se dilată în mintea lui, până la a astupa orice altceva.

Teorie.

El fusese geamănul dominat în pântecul mamei sale.

Dar el fusese ales de părinții lui ca să joace rolul de copil unic.

Celălalt fusese respins, uitat, renegat.

Și revenea acum din străfunduri să se răzbune.

Făcând să i se atribuie responsabilitatea crimelor pe care le comitea.

Muzeul de Fotografie Contemporană din Marne-la-Vallée era adăpostit într-o clădire solidă de cărămidă din secolul al XIX-lea, fără îndoială un fost atelier de manufactură. Unul dintre acele locuri unde muncitorii transpirau apă și sânge și care astăzi erau reciclate în

atelieri unde oamenii făceau „artă”. Muzee de artă contemporană, săli de concerte, spații de expresie corporală...

Anaïs detesta genul ăsta de spații, dar clădirea avea ținută. Pe fațadă, frontoane, ornamente, ancadrame mai deschise la culoare, toate îi dădeau clădirii o noblete artizanală. Decorațiile din faianță îi confereau chiar un aer de stațiune maritimă, precum acelea pe care le vezi pe Bosfor la Istanbul.

Nu întâmpinase nicio problemă în a scăpa de compania zbirilor lui Solinas. La ora 15, după ce le dăduse sarcini cu privire la ancheta asupra Medinei Malaoui, pretinse că pleacă după o cafea și luă ascensorul. Pur și simplu. Avea insigna, avea cheile de la o mașină. Era suficient să apese pe telecomandă ca să identifice mașina. Adrenalina compensa epuizarea sa.

Nu își făcea iluzii privind sarcina pe care le-o dăduse cerberilor. Nicio problemă. În micul ei cap încăpățânat mizase totul pe pista dagherotipurilor.

În interior, o singură cameră de peste 300 de metri pătrați cu podea de lemn și stâlpi lăcuiți în care se simțea mirosul plăcut de talaș, clei și vopsea proaspătă. Era exact expoziția care o interesa: cea a unui artist fotograf, Marc Simonis, care era președintele Fundației de dagherotipie. Vernisajul urma să aibă loc a doua zi. Spera să dea de artist în plină acțiune de aranjare a lucrărilor.

Când observă un tip solid care ocăra muncitorii indiferenți așezați în genunchi în talaș sau cocoțați pe scări, știu că el era prada. Merse spre el cu pași lenți cu scopul de a-l lăsa să își termine tirada. Cu coada ochiului, reperă cadrele deja fixate. Se opri ca să se uite mai bine. Dagherotipurile aveau o particularitate pe care nu putuse să o remarce din albumele cu reproduceri: erau oglinzi. Suprafețe lustruite, argintate sau aurite, reflectând lumina. Această particularitate pesemne că îi plăcea ucigașului. Admirându-și opera – propria crimă – se contempla și pe sine.

Regăsi, de asemenea, caracteristicile ilustrațiilor, dar amplificate de lumina naturală. Umbre și lumini se amestecau într-un clarobscur filtrat. Imaginea era rectangulară, dar partea luminată era mai degrabă ovală, ca și cum ar fi fost mâncată de o brumă cenușie. Regăsea farmecul imaginilor din filmele mute, neclare, tremurate. Centrul strălucitor, de o precizie ascuțită, aproape că te deranja la ochi. Avea violența unei tăieturi.

Simonis făcea portrete contemporane. Muzicieni, acrobați, dar și comercianți, secretare, agenți imobiliari – în costumele lor moderne, prinși într-o lumină ce părea că vine din secolul al XIX-lea. Efectul era contradictoriu: brusc, aveai impresia că erai proiectat într-un viitor nedefinit unde timpul prezent era deja o epocă trecută, veche de mai mult de un secol.

— Dumneavoastră ce căutați aici?

Solidul fotograf se proptise în fața ei cu un aer furios. Anaïs își dădu seama că nu avea la ea legitimația de polițist. O clipă îl analiză pe tip. Avea peste 1,90 înălțime și, cu siguranță, mult peste 110 kilograme. Un uriaș care iubea viața și care, la cincizeci de ani, aducea mai degrabă cu un munte de slănină decât cu o piatră funerară. Avea un pulover negru cu guler pe gât și niște blugi enormi care semănau mai degrabă cu un sac de cartofi. Ghici de ce avea pulover pe gât: ca să-și ascundă gușa.

Simonis își puse mâinile în șolduri.

— Nu vreți să răspundeți?

În extremis, Anaïs găsi forța să zâmbească:

— Scuzați-mă. Mă numesc Anaïs Chatelet. Sunt ofițer de poliție.

Efectul anunțului era garantat. Omul înțepeni, apoi înghiți în sec. Putea să îi vadă bărbia dublă cum se umflă pentru a se aplatiza apoi ca un boa monstruos care înghițea o gazelă.

— Stați liniștit, spuse ea. Caut doar câteva informații despre tehnica dagherotipurilor.

Simonis se destinsese. Umerii i se lăsară din nou. Gușa se relaxă. Ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul ciocanelor și al polizoarelor, se lansă într-un discurs tehnic pe care ea nu îl asculta. Îi acordă în sine circa cinci minute pentru elucubrații, după care urma să intre direct în subiect.

În timp ce el vorbea, Anaïs ezita. Putea fi asasinul? Avea forța, dar sigur nu și rapiditatea. Și-l putea imagina tăind capul unui taur sau emasculând un cerșetor dar... Cele cinci minute se terminaseră.

— Scuze, i-o tăie ea. După dumneavoastră, cam câți dagherotipiști există în Franța?

— Nu suntem decât câteva zeci.

— Câți, mai exact?

— Patruzeci.

— Și în Île-de-France?

— Cred că vreo douăzeci.

— Pot să văd lista?

Obezul se aplecă spre ea. O depășea cu mai mult de douăzeci de centimetri.

— La ce vă trebuie?

— Ați văzut destule filme ca să știți că polițiștii pun întrebări și nu răspund la ele.

Bărbatul își agită mâna grasă.

— Scuzați-mă, dar... aveți vreun mandat, sau așa ceva?

— Mandatele sunt la poștă. Dacă vorbiți de cerere rogatorie semnată de un judecător, nu am la mine. Aș putea reveni cu ea, dar aș pierde un timp prețios și vă jur că vă voi face să plătiți fiecare minut pierdut.

Omul înghiți din nou în sec. Șarpele boa digeră din nou. Făcu un semn vag spre fundul sălii.

— Trebuie să mă duc înapoi în birou ca să o printez.

— Să mergem.

Simonis privi în jur: muncitorii lucrau fără să-i acorde vreo atenție. Polizoarele șlefuiau, burghiile găureau. Un miros de metal încins se ridica în aer. Părea că nu vrea să

abandoneze șantierul, dar se îndreaptă spre un birou de sticlă de la capătul încăperii. Anaïs îl urma îndeaproape.

— Vă previn: nu toți dagherotipiștii sunt înscriși la mine în fundație.

— Mă îndoiesc, dar avem alte mijloace de a-i repera. Vom contacta furnizorii de produse pe care le utilizați.

— Noi?

Ea îi făcu discret cu ochiul.

— Nu vă place să vă jucați de-a detectivii.

Boa se agită din nou. Anaïs luă asta ca pe o aprobare.

O oră mai târziu cei doi asociați întocmiseră o listă exhaustivă a dagherotipiștilor din regiunea pariziană și din toată Franța. Verificând încrucișat răspunsurile furnizorilor și membrii fundației, găsiseră douăzeci și opt de artiști în Île-de-France și peste douăzeci în restul Hexagonului. Anaïs estimase că ar putea să-i viziteze pe cei de pe Île-de-France până a doua zi seara. Cât despre restul, va mai vedea.

— Îi cunoașteți pe toți?

— Practic, da, îi răspunse fotograful din vârful buzelor.

— Printre ei vă pare vreunul suspect?

— Suspect de ce?

— De crimă.

Bărbatul ridică din sprâncene și își agită fălcile.

— Nu. Nici vorbă.

— Printre tipii ăștia e vreunul care face fotografii violente?

— Nu.

— Fotografii nebunești, fotografii mitologice?

— Nu. Întrebările dumneavoastră sunt absurde: vorbiți de dagherotipuri?

— Exact.

— La această tehnică, subiectul trebuie să stea perfect imobil mai multe secunde. Imposibil de fixat o scenă în mișcare.

— Mă gândeam la naturi moarte. La cadavre.

Simonis își frecă fruntea. Anaïs făcu un pas în față,

obligându-l să se retragă spre peretele de sticlă.

— Vreunul din membrii voștri a avut probleme cu justiția?

— Sigur că nu! Sau nu știu eu.

— Vreodată remarci bizare?

— Nu.

— Tulburări psihice?

Uriășul o fixă pe Anaïs cu ochi grei, fără să-i răspundă. Parcă era prizonier în biroul său, precum o balenă în acvariu.

Ea trecu la un capitol crucial:

— Din câte am înțeles, chimia joacă un rol important în tehnica dumneavoastră.

— Bineînțeles. Mai întâi etapa vaporilor de iod, apoi cea a vaporilor de mercur. După care...

— Între aceste etape s-ar putea integra sânge? Sânge uman?

— Nu înțeleg întrebarea.

— Sângele conține, printre altele, oxid de fier. Un astfel de compus ar putea fi strecurat într-una dintre reacțiile chimice? De exemplu, la ultima etapă: când se trece clorura de aur peste imagine?

Marc Simonis părea consternat. Înțelesese că Anaïs știa mai mult decât voia să spună.

— Poate... Nu știu.

— Printre numele astea, reluă Anaïs, agitând lista, ți-a vorbit vreunul despre astfel de cercetări?

— Sigur că nu.

— Sunt chimiști mai dotați decât alții? Dagherotipiștii care ar putea să se lanseze în direcții... organice?

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta.

— Mulțumesc, domnule Simonis.

Se întoarse pe călcâie. Omul o prinse de braț:

— Bănuiești că unul dintre noi a comis o crimă?

Ea ezită, după care brusc abandonează tonul ei autoritar:

— Sincer, habar n-am. Este o pistă bazată doar pe presupuneri...

Privi în jur: borcane cu mercur, cutii de iod și brom pe etajere.

— Mai ușoare decât oricare din vaporii dumneavoastră.

Cinci minute mai târziu, consulta un plan al periferiei în parcare muzeului. Încerca, pe baza listei de nume și adrese, să-și facă un itinerar.

Îi sună telefonul. Solinas. Când telefonul în palmă și se întrebă dacă putea fi localizat sau nu. Ar fi trebuit să-l arunce la ieșirea de la Fleury.

La al cincilea apel răspunse închizând ochii ca și cum s-ar fi așteptat la o împușcătură.

— Ești chiar cea mai mare ticăloasă pe care am întâlnit-o în viața mea.

— Am fost obligată. Trebuia să avansez pe altă pistă.

— Pe care?

— Nu pot să vorbesc.

— O să-ți pară rău.

— Amenințările nu mă mai pot atinge.

— Dar două cadavre abia răcite?

— Cine?

— Neidentificați încă. Țipi la costum negru, de firmă. Unul ucis de două gloanțe de calibru 45. Celălalt cu un ciob de sticlă înfipt în cap. Au fost găsiți într-o locuință pe rue Roquette la numărul 188. Locatarul se numește Arnaud Chaplain. Îți spune ceva?

— Nu, minți ea.

Simți cum capul i se golește de sânge.

— Le-am găsit mașina la două intersecții de acolo, pe rue Breguet. Un Q7 negru. Numărul de înmatriculare 360 643 AP 33. Tot nu îți spune nimic?

Anaïs păstră tăcerea, încercând să-și conecteze din nou neuronii. Janusz scăpase deci încă o dată. Singurele vești bune la care se putea aștepta din partea lui erau cadavrele.

— După primele constatări, locatarul apartamentului corespunde semnalmentelor lui Janusz.

— Cum de ești la curent? întrebă ea, răsucind cheia în

contact.

— O indiscreție de culoar. Nu există nimic mai spongios ca pereții de la Prăvălie.

— Cine se ocupă?

— Cei de la Criminalistică. Dar mă duc la procuror. Afacerea asta este legată de schimbul de focuri de pe rue de Montalembert. Așa că îmi revine.

— Unde sunt corpurile?

— Tu ce crezi? La medico-legal.

Nu știa unde e, dar se va descurca.

— Ne vedem acolo?

— Nu știu ce mi-ai făcut, rânji el. Mi-o tragi adânc și încă mai vreau. Poate că pornim o relație SM?

— În jumătate de oră?

— Sunt pe drum. Te aștept acolo.

Cei doi fetuși plutesc în lichidul amniotic ca doi mici astronauți. Între sânge și apă, aer și spirit. Sunt ușori, întrepătrunși unul cu celălalt. Primul este mai puternic. De aceea el plutește deasupra. Cel de-al doilea este înghesuit pe fundul uterului. Un înfrânt. Deasupra lor, o rețea de vase de sânge desenează arabescuri, ramificații precum cele ale rădăcinilor aeriene, ale plantelor cultivate în condiții de imponderabilitate pe stațiile spațiale.

— Avem o problemă.

Un cabinet medical. Medicul privește bărbatul și femeia însărcinată așezați de cealaltă parte a biroului. O tânără blondă și un bărbos impozant. Camera are culorile toamnei. Roșu, ocru, auriu. Doar lemn furniruit și tapet purpuriu.

— Ce problemă?

Femeia, cu mâinile încrucișate deasupra pântecului proeminent, a pus întrebarea pe un ton agresiv care îi disimulează fără succes frica. Este tipul slav. Pomeții ridicați. Ochi de pisică. Păr atât de fin încât are irizații în

lumina soarelui. Pe piept, între sâni plini, de femeie gravidă, o cruciuliță scânteiază.

Bărbatul este versiunea masculină a tipului slav. Bluză de măcelar, umeri largi, barbă deasă. Maxilarul, ca osia unui car.

Medicul părea stingherit. O figură de piază rea. Tânăr, dar deja aproape chel. Fruntea liberă prelungea o figură osoasă ca și cum ar fi dezvoltat o idee obsedantă. Buzele subțiri scoteau cuvinte seci, fără substanță și fără înflorituri.

— Vă asigur că se întâmplă destul de des, zâmbi el.

— Ce problemă?

— După cum știți, aveți o sarcină monocorială.

Bărbatul și femeia se privesc.

— Nu vorbim prea bine franțuzește, șoptește femeia cu un accent puternic, în care se simte un fel de ranchiună rece.

— Scuze, nimeni nu vorbește tipul ăsta de franceză. Vreau să spun că gemenii dumneavoastră sunt monoziagoți. Au ieșit din același ou fecundat. Vi s-a explicat deja de mai multe ori. Evoluează în aceeași pungă și au aceeași placentă. Adică se hrănesc din aceeași sursă.

— Și?

— În mod normal, fiecare fetus se leagă de placentă cu propria rețea de vase sangvine. Uneori vascularizațiile se întrepătrund și cei doi copii împart aceeași rețea. Este ceea ce noi numim o anastomoză. În acest caz, există un risc de dezechilibru. Alimentarea unuia îl poate defavoriza pe celălalt.

— Și asta se întâmplă în pântecul meu?

Specialistul încuviință din cap.

— Este o problemă care apare la 5 până la 15 din cazuri. Vă voi arăta.

Se ridică și ia o serie de ecografii de pe un birou din spatele lui. Le pune pe biroul său astfel încât cei doi să le poată vedea.

— Embrionul acesta este mai dezvoltat decât celălalt. Se hrănește în detrimentul fratelui său. Dar situația poate să evolueze...

Mama nu își ia ochii de pe ecografii:

— O face înadins.

Cuvintele îi ies printre dinți.

— Vrea să îl ucidă pe fratele lui.

Medicul dă din mână și zâmbește din nou.

— Nu, nu, nu. Vă asigur. Copilul dumneavoastră nu are nicio vină. Pur și simplu jocul rețelei de vase sangvine îl favorizează. Se vede bine aici cum vascularizarea...

Tatăl îl întrerupe:

— Există vreun tratament?

— Din păcate, nu. Nu avem decât o soluție: să așteptăm. Vascularizarea poate să evolueze natural și să...

— O face înadins, repetă mama cu o voce joasă, cu mâna pe cruciuliță. Vrea să își ucidă fratele. Este malefic!

Acum, părinții sunt în mașină. Tatăl conduce, strângând volanul de parcă ar vrea să-l smulgă. Femeia, cu pupilele dilatate, ca o pisică în noapte, fixează șoseaua.

Din nou în biroul obstetricianului.

— Îmi pare rău. Situația devine critică.

Nu mai are forța să zâmbească. Femeia, desprinsă de realitate, își ține mâinile pe pântec. Pielea feței sale e fină ca mătasea. I se pot vedea venele albastre la tâmpile.

Pe birou, noi seturi de ecografii. Cei doi copii, în poziție fetală. Unul din ei ocupă două treimi din uter. Parcă își bate joc de fratele lui. *Îl domină.*

— Continuă să se alimenteze mai bine. Ca să fiu mai precis, primește aproape în totalitate debitul sangvin placentar. În ritmul acesta, celălalt nu va supraviețui mai mult de câteva săptămâni și...

— Ce se poate face?

Medicul se ridică, se uită o clipă pe fereastră la peisajul de afară. Camera pare mai mult ca oricând roșie și aurie.

— Puteți alege. Lăsați natura să își urmeze cursul sau...

Ezită, după care se întoarce spre cuplu. Nu îi mai vorbește decât femeii.

— Privilegiați-l pe celălalt, cel care nu ajunge să se hrănească. Pentru a-l salva, nu există decât o soluție. Adică...

— E în regulă. Am înțeles.

Mai târziu, în timpul nopții, durerea o trezește pe mamă. Cu greutate, băjbâie până la baie. Se ghemuiește cu un geamăt. Tatăl, la rândul lui, se trezește. Se grăbește spre sala de baie și aprinde lumina. Își găsește soția pe jos. Pântecele umflat îi iese din cămașa de noapte. Suprafața pielii se bombează de la loviturile din interior. Unul dintre fetuși dă din picioare. E furios. Vrea să iasă. Vrea să fie singur...

— Trebuie să îl omorâm! urlă mama cu fața udă de lacrimi. Este... este spiritul Răului! *To jest duch zi ego!*

Kubiela se trezi brusc. Era pe jos, în poziție fetală. Prima senzație. Gustul sărat al lacrimilor. A doua: umezeala de pe podea. Și în cele din urmă, obscuritatea.

Cât putea fi ceasul? Abia patru după-amiaza. Noaptea deja se lăsase. Ploaia bătea în geam. Gândaci pe podea. Cum putuse să doarmă așa? Poate refuzul de a face față realității, cea pe care o ghicea la capătul bilanțurilor medicale și al rezultatelor analizelor.

Merse șontâc spre fereastră. Nu se vedea nimic, decât șiroaiele de ploaie. Niciun stâlp electric, nicio lumină. Era extrem de confuz. Niciun mod de a-și aduna gândurile și a se concentra. În același timp, avea senzația că este mai lucid ca niciodată. În coșmarul lui, rescrisese povestea gemenilor Kubiela. Era un vis, dar știa că așa se petrecuseră lucrurile. La picioarele lui, rapoartele medicale, bilanțurile, cifrele pe care le găsisese cu ecografiile... Știa, în adâncul lui, că mama lui se hotărâse. Știa că se născuse dintr-o crimă. Fetusul dominat, salvat în extremis de voința părinților lui...

Ce putea să mai facă acum? Nicio idee. Prizonier în casa natală. Prizonier al tenebrelor. Ridică privirea spre tavan. Un bec gol atârna. Apăsă pe comutator și nu obținu niciun rezultat. Fără să se descurajeze, coborî și căută transformatorul. Apăsă pe butonul roșu și obținu un țâcănit sec care îi păru de bun augur.

Când urcă la el în cameră, becul era aprins.

Căzu în genunchi și adună toate foile.

Un minut mai târziu, era din nou cufundat în amănuntele originii sale.

— Unde e comandantul Solinas?

Ora 18. Institutul medico-legal Paris. Anaïs se pierduse de câteva ori pe drum. Găsise în cele din urmă cheiul Bercy, cu girofarul și sirena pornite.

Se găsea în fața secretarei de la recepție.

— Unde e Solinas?

— Sunt toți înăuntru, dar nu aveți dreptul...

Traversă holul în timp ce busturile de marmură o urmăreau cu privirea. Reperase deja ușile albe.

Secretara strigă în urma ei:

— NU AVEȚI VOIE!

Fără să se oprească, Anaïs agită legitimația. O secundă mai târziu era pe un hol puternic luminat, cu uși închise. Totul era impecabil. Nicio brancardă abandonată. Cu atât mai puțin vreun cadavru. Doar mirosul violent al dezinfectantelor și aerul înghețat avertizau că nu se tratau aici corpuri vii.

O ușă.

Două uși.

Trei uși.

La a patra, găsi ceea ce căuta, când un om în halat alb alerga în spatele ei. Era deja înăuntru, oprită în fața unui spectacol stupefiant.

În lumina lămpilor chirurgicale, trei bărbați în negru,

la costum, stăteau în picioare între cadavrele acoperite cu cearșafuri. Solinas era unul dintre cei trei. Contrastul dintre costumele lor negre și strălucirea sălii albe era aproape de nesuportat.

Anaïs se concentrează pe cuvintele lor – infirmierul de pe urmele ei rămăsese și el retras, șocat de acești corbi XXL care se înghesuiau deasupra cadavrelor.

— Nu pricep ce cauți tu aici, spuse unul dintre țipi.

— Cele două cadavre sunt direct legate de schimbul de focuri de pe rue de Montalembert.

— Nu zău? De unde ai scos-o?

Solinas nu fusese suficient de rapid. Ofițerii de la Crime erau deja prezenți, sesizați de procurorul republicii. Chelul n-avea ce căuta acolo, dar își disputa și el partea lui de prăjitură.

— Procul a fost dar.

— Mă aia pe proc. Contactez judecătorul de la cazul meu.

— Nu îți băga botul în dosarul ăsta.

— Ce dosar? Nici nu știm despre ce e vorba. Un tip împușcat. Este fieful meu.

Tonul se ridica o dată cu fiecare replică. Tipii erau la distanță de două degete – doi pumni – să treacă la fapte. Erau acum înconjurați de mai mulți sclavi cu halate albe care nu îndrăzneau să intervină.

Tabloul îi plăcea lui Anaïs. În mirosul de eter și în lumina rece, savura spectacolul impregnat de testosteron. Trei masculi gata să se înfrunte. Solinas își ridicase capul dintre umeri, decis să-l folosească drept ciomag. Primul lui interlocutor, brunet, neras, cu cercel în ureche, părea că gândește cu coaiele. Acolitul lui avea deja mâna pe armă.

Brusc primi în șold o brancardă lansată cu toată forța. Alunecă și căzu. Oamenii trecuseră la lucruri serioase. Strigăte. Insulte. Busculade. Solinas îl îmbrâncea pe tipul de la Crime, în timp ce al treilea își scotea pistolul, incapabil să-i separe pe cei doi adversari. Infirmierii se

agitară, dar nu erau în stare să oprească încăierarea.

Anaïs se temea de un al doilea schimb de focuri, când alți doi bărbați apărură în sală. Doi tipi de aceeași statură, tunși periută, în costume gri care semănau cu niște uniforme. Îndreptară spre polițiști semiautomatele de 9 milimetri prevăzute cu prelungitoare.

— Gata cu distracția, rășuștelor.

Solinas și adversarul său se opriră. Tipul de la OCLCO își trecu mâna peste față: îi curgea sânge din nas. Celălalt se ținea de ureche, o zgârietură roșie îi brăzda fața. Cercelul îi fusese smuls.

— Cum adică? mârâi Solinas.

— Armata, puiule, spuse soldatul. Vă cărați de aici și uităm că vă băteați pe cadavre.

Solinas ezită. Ofițerii de la Crime se dădură ușor în spate ca să-i vadă mai bine pe noii dușmani. Infermierii ieșiră din perimetrul periculos. Anaïs rămase împietrită. Privea scena de la nivelul unui copil. Ceea ce și redevenise. O fetiță care contempla lumea adulților fără să înțeleagă. Nu conta ce adulți. *Lumea tatălui ei.*

— Dosar rezervat, spuse celălalt, agitând un document oficial.

Nimeni nu se uita la foaie: toată lumea pricepuse.

— Cereți îngrijiri și valea. Afacerea asta nu vă mai privește.

Sticletele încă cu mâna la ureche repetă cu o voce surdă:

— Cine sunteți, de fapt?

— Citiți hârtia de la proc. A găsit fără îndoială niște inițiale care să ne desemneze. Dar pe inițiale te caci în fiecare dimineață și nu înseamnă nimic.

— Deci nu înseamnă nimic, chiar tu ai zis, spuse Solinas, făcând un pas înainte. Și atunci?

Al doilea tuns se apropie de unul dintre cadavre și dădu la o parte cearșaful. Îi luă brațul stâng, îi ridică mâneca și îl arătă polițailor – cadavrul purta o branulă sub piele.

— Știi ce înseamnă asta, nu?

Niciun răspuns. Luptătorii de elită purtau uneori o branulă în venă cu titlu preventiv, cu scopul de a fi puși pe perfuzii mai repede în caz de răniri grave. Lucru ce nu-i prea ajutase pe cei doi de acolo.

— Sunt de-ai noștri, concluzionă soldatul, ridicând propria mânecă să arate același sistem și la el. Noi îl vom găsi pe ticălosul care i-a lăsat reci. Puteți să vă întoarceți la voi.

— Și procedura?

Cei doi militari izbucniră în râs. Anaïs zâmbi la rîndul ei. În sinea ei era bucuroasă să-i vadă. Soldații. Mercenarii. Ucigașii. Cei care îi invadaseră existența de două săptămâni. I se infiltraseră în anchetă. Dormiseră cu ea. Respiraseră cu ea...

Trăseseră sforile și acum pur și simplu le tăiau.

Afacerea Matrioșka se oprea în pragul acestei camere a morților.

— Ca de obicei, ne-o trag. E în ordinea lucrurilor. Viața ne ia pe la spate.

Solinas, cu vată în nas, găsisese cuvântul de încheiere, fidel filosofiei sale anale. Ieșind de la institutul medico-legal, Anaïs îl forță pe polițai să urce la ea în mașină. Nu merse decât câteva sute de metri, traversă un pod și se opri în fața porții unui parc imens pe care îl ghici a fi Jardin des Plantes.

Îi servi lui Solinas ultimele informații. Programul Matrioșka. Molecula. Oamenii cobai. Menajul cu armata, sub acoperirea Mêtis. Își încheiase tirada repetând concluzia proprie: „lovitură de final”.

Solinas ridică încet capul. Părea abătut, dar nu surprins. Ca revanșă, se agăță de un amănunt:

— Sunt mai degrabă mirat că te dai bătută așa de ușor.

— Nu mă dau bătută. Dar gorilele lui Mêtis și ale armatei nu ne vor duce nicăieri. Nu lupți împotriva propriei armate și nu acesta este obiectivul anchetei mele.

— Ce cauți, de fapt? Am pierdut firul.

— Vreau să-l salvez pe Janusz.

Solinas izbucni într-un râs lugubru:

— Nu cu asta o să devin eu prefect.

— În spatele lui Janusz este asasinul. Or, acesta te poate face prefect.

Chelul ridică o sprânceană. O dungă pe muntele pleșuv.

— Mergem fiecare pe drumul lui. Oricât de ciudat ar putea să pară, sunt sigură că Medina Malaoui are legătură cu Matrioșka.

— Vrei să zici că trebuie să lăsăm să transpire poveștile astea despre complot?

— Doar dacă asasinul, ucigașul mitologic, aparține în vreun fel sau altul acestui dosar. Tipii de la Mêtis sunt convinși că molecula lor a trezit un monstru printre cobaii lor. Adică Janusz. Sunt sigură că se înșală, însă doar pe jumătate. Ucigașul este unul dintre cobai, asta e sigur.

— Și care e locul Medinei în asta? Era o curvă.

Anaïs oftă. Prin această insultă, toate femeile erau mânjite.

— E legată de rețeaua de cobai. De aceea s-a întors Janusz la ea.

— În timp ce tu erai nu știu unde, oamenii mei au verificat accesările ei pe internet de pe server și convorbirile telefonice prin operator.

— Și?

— Nimic. Nu a contactat niciun client astfel. Singura chestie ciudată este că era înscrisă într-un club de întâlniri, întâlniri-fulger.

— Ce fel de club?

— Dintre cele mai banale. Sasha.com. Un site mediu pentru oameni medii.

O astfel de rețea nu cadra cu profilul escortei pline de vervă din arondismmentul opt și cu toaletele ei.

— Cine conduce clubul?

— O țipă pe nume Sasha. În realitate, Veronique Artois. Mai multe falimente înainte de a se lansa în aranjamente de întâlniri. Acum când vorbim, Fiton și Cernois o interoghează.

Ea schimbă vorba:

— Povestește-mi despre Arnaud Chaplain.

— Credeam că n-o să mă mai întreb.

Solinas își vârî mâna în haină. Doar gestul și Anaïs tresări. Omul sugera violență, o brutalitate animalică, deși avea aerul unui prost cu vată în nări. Scoase un dosar îndoit în două și îl puse pe genunchi, citind de la distanță. Anaïs descoperi, fără să se mire, portretul prins cu o agrafă pe copertă.

— Arnaud Chaplain, comentă Solinas. Aceeași mutră cu un alt aer. Așa-zis desenator publicitar și pictor abstract.

— De ce așa-zis?

— Am luat-o înaintea celor de la Crime. Avem dosarul pe care Chaplain l-a furnizat agenției imobiliare căreia îi aparține locuința, în mai 2009. Totul e fals.

— De unde avea mălaiul?

— Am pus oamenii să caute. Depozite cash la bancă. Niciodată un cec, nici de depunere, nici invers. Pute de la distanță.

Anaïs deschise dosarul și descoperi alte fotografii. Documente administrative. Dar și imagini înregistrate de camerele de securitate de pe rue de la Roquette. Janusz nu mai semăna cu un psihiatru neglijent, nici cu un cerșetor și nici cu un pictor nebun. Nici măcar cu cel care o vizitase la Fleury.

Într-una dintre imagini, catarama de la curea scânteia ca o stea de șerif.

— E nevinovat, repetă ea. Trebuie să-l protejăm.

— Cerberii de adineauri îi vor lua pielea.

— Nu și dacă îl arestăm noi mai-nainte. Moneda noastră de schimb este dosarul nostru. O dată Janusz la adăpost, îi vom amenința că vom da totul presei.

— Vrei să spui că nu putem face nimic împotriva tipilor ăstora.

— Nimănui nu-i place genul ăsta de amenințări. Și dacă reușim să descoperim și adevăratul criminal, atunci balanța va înclina de partea cea bună.

— Dar nu uita că Janusz a doborât doi dintr-ai lor.

— Ca să-și salveze pielea. Pierderi colaterale. E o logică pe care ofițerii pot să o înțeleagă.

Solinas nu-i răspunse. Poate vedea posibilitatea îndepărtată de a opri ucigașul și de-a câștiga astfel încă un galon.

— Asta tot nu-mi explică unde ai șters-o după-masă.

Nu mai era timp de joacă. În câteva cuvinte, îi descrie pista dagherotipurilor. Fragmentul de oglindă cu vapori de iod de la picioarele lui Icar. Ipoteza unui ucigaș fotograf. Metoda specifică, veche de o sută cincizeci de ani și cei 40 de artizani care mai practică această tehnică în toată Franța.

— Adică: „Anaïs și cei patruzeci de labagii”.

— Trebuie să închei ce am început. Voi vizita cei 20 de dagherotipiști din Île-de-France. Le voi verifica alibiurile pentru perioadele când se presupune că au fost făcute crimele. Apoi, vom mai vedea.

Solinas se scărpină și își îndreptă haina mai calm. Energia micuței sale colege îl înseninase.

— Mă duci la birou?

— Regret, nu. Nu am timp. Cheamă mașina de serviciu. Sau un taxi. Dacă bag pe moară toată noaptea, voi termina lista mâine pe la prânz.

Comisarul zâmbi și privi în jur: gardul de la Jardin des Plantes, bulevardul de l'Hôpital și traficul lui blocat, gara Austerlitz, complet renovată, care semăna cu un decor de stucatură.

Termină prin a deschide portiera și îi făcu semn cu

ochiul:

— Ce mai, plină de politețe. O ai în sânge.

Acum, Kubiela avea ideile limpezi.

La lumina becului din cameră (coborâse obloanele), analiză documentele medicale din plic. Numele. Cifrele. Datele. Putea să reconstituie ceea ce se întâmplase în *realitate* în timpul sarcinii Francyzskăi. Cu atât mai mult cu cât stăpânea perfect subiectul gemelității.

Gemeni monoziгоți. Doi fetoși și o singură placentă. Născuți din aceeași celulă, cu moștenirea genetică identică. În pântecul mamei nu sunt separați decât printr-o membrană subțire. Sunt în contact permanent. Se ating, se împing, se privesc. Fiecare este un teren de explorare pentru celălalt. Puțin câte puțin, conexiunile cerebrale particulare se așază la locul lor. Sunt doi, dar în același timp sunt și „unul”. Din luna a patra, cele cinci simțuri funcționează. Apar senzațiile și emoțiile. Gemenii se despart. Fiecare fetus devine sursa și *rezonanța* celuilalt.

De obicei, principiul fondator al acestei legături este dragostea.

Pentru cei doi Kubiela, ura.

Din luna a treia, fetoșii manifestaseră un comportament diferit. Unul era abătut. Celălalt se întindea, se agita, câștiga spațiu. În luna a patra, primul își ascundea fața în palme. Cel de-al doilea lovea cu pumnii și picioarele peretele ce îl separa de dublura sa. În luna a cincea, aceste deosebiri au fost înlocuite de problema alimentară.

Ca în coșmarul lui Kubiela, ginecologii avertizaseră părinții. Trebuiau să aleagă. Fie să lase natura să-și urmeze cursul, fie să elimine dominantul pentru a-l salva pe dominat.

Pântecul Francyzskăi Kubiela devenise un loc al luptei

pe viață și pe moarte.

Părinții nu ezitaseră. Un prim document prezenta ipoteza unei reducții embrionare în iulie 1971. O scrisoare manuscrisă a ginecologului care o trata pe Francyzska o arăta pe poloneză ca fiind foarte pioasă și că îl considera pe copilul ei dominant o ființă diabolică dotată cu puteri paranormale. Hiperactivitatea lui nu avea decât un țel: să își ucidă fratele. Era o ființă ostilă, rea și vicioasă, care nu voia să împartă cuibul.

Kubiela citea printre rânduri. Sănătatea mentală a Francyzskăi se degrada tot mai mult cu fiecare zi. Perspectiva intervenției nu avea să regleze lucrurile, chiar dacă era vorba de eliminarea răului din ea. Ca întotdeauna, termenii medicali aruncau un vâl pudic peste realitatea lucrurilor. Ceea ce se numește reducție embrionară constă nici mai mult, nici mai puțin în uciderea unui fetus pentru a salva unul sau mai mulți (ca în cazul tripleților, de exemplu).

După prima scrisoare în care se pomenea de această soluție, dosarul se oprea brusc. Niciun alt bilanț, sau ecografie, nici cel mai mic raport. Oare polonezii șterseseră orice urmă a acestui act? Kubiela avea o altă explicație. Reducția nu avusese niciodată loc. Situația intrauterină evoluase. Alimentația fetușilor se reechilibrase *în mod natural*.

Sarcina dublă fusese dusă până la capăt.

Doi copii fuseseră născuți pe 18 noiembrie 1971.

Dar pentru Francyzska geamănul dominant rămăsese „fiul diavolului”. Nu voise nici să îl crească, nici să îl țină lângă ea. Andrzej se însărcinase cu plasarea, îndepărtarea, dispariția lui.

Astfel trăise familia Kubiela.

Cu un secret. Un abandon. Un păcat.

Geamănul negru supraviețuise. Crescuse, se maturizase, căutase adevărul. În orfelinat, la familiile adoptive se întrebese despre adevărata lui origine. Adult, făcuse o anchetă. Descoperise povestea lui și decisese să

reia lucrurile de acolo de unde rămăseseră în 1971, în pântecul mamei lor.

Niciodată răzbunarea nu cunoscuse o sursă mai profundă.

Kubiela încă se uita la ecografii. I se păreau roșii. Impregnate de sânge și ură. Arzând ca un crater. Îi vedea pe frații dușmani Abel și Cain plutind în imponderabilitate, gata de duel.

Kubiela era geamănul slab, ființa tristă din imagini, cel care își ascundea ochii cu mâinile. La naștere, totul se inversase. El devenise alesul, preferatul, învingătorul. Crescuse în căldura unei familii în timp ce fratele lui putrezea într-un orfelinat oarecare sau într-o familie remunerată de stat.

Acum își plătea datoriile. Nu scapi de destin. Totul se întâmpla ca în mitologia greacă. Sarcina Francyzskăi era oracolul. În ea *i* se citea viitorul cu claritate.

Kubiela nu avea nicio dovadă în sprijinul acestei ipoteze, dar simțea, înlăuntru, că avea dreptate. De fapt, o știuse întotdeauna. Iată de ce la fiecare fugă psihică își spusese „Janusz”, „Freire”, „Narcis”, „Nono”... Nume care exprimau, într-o manieră sau alta, dualitatea.

Ar fi trebuit să ghicească mai demult. Freire se putea scrie „frere”. Janus era zeul cu două fețe. Narcis se îndrăgostise de propria imagine. Cât despre Nono, cele două silabe identice reproduceau grafic cei doi fetuși în uter...

Numele erau și semnale. Îl invitau pe celălalt să iasă la suprafață, să se materializeze. Apelul fusese ascultat. Geamănul negru revenise prin crimele în serie. Fiul diavolului, renegat, respins, îndepărtat, comisese aceste crime inspirându-se din miturile imemorabile deoarece se considera adevăratul erou al istoriei universale. Întoarcerea fiului din exil. Răzbunarea eroului brutalizat. Oedip. Jason. Ulise.

Făcuse totul pentru ca François Kubiela să fie învinuit de aceste crime.

Ca să ajungă după gratii sau ucis de polițiști.

Amiens, ora 11 dimineăta.

Clinica Philippe-Pinel este o fortăreață de cărămidă dedicată în întregime nebuniei. O citadelă construită în secolul al XIX-lea, o epocă în care azilele erau orașe în sine, unde alienații își cultivau legumele, creșteau vite, fondau familii între ei. O epocă în care demența, neputând fi tratată, reprezenta doar o anomalie ce trebuia izolată, îndepărtată, ascunsă.

Domeniul Philippe-Pinel acoperă peste treizeci de hectare de teren.

După ce trecu de prima poartă, Kubiela o luă pe o alee mărginită de arbori, în direcția celei de a doua incinte, care se prezenta ca o cetate fortificată, roșie și brună.

Adormise pe la miezul nopții printre hârtoage și ecografii. Nici nu mai avusese forța să stingă lumina. Visase din nou fetușii înfruntându-se într-o pădure de vase sangvine. Când se trezise scâldat în sudoare, era încă noapte. Doar lumina electrică îl învelea ca un unt rânced și moale. În ciuda durerilor și a gândurilor otrăvite, avu o revelație: ancheta nu avea cum să avanseze fără o întoarcere la sursă – la mama lui. Luase trenul din Gara de Nord până la Amiens, apoi un taxi până la sanatoriul situat la Dury, în periferia prefecturii Picardie.

A doua incintă. Psihiatrul era obișnuit cu ospiciile, dar fu impresionat de grosimea pereților. Blocurile de piatră păreau atât de groase că ai fi putut să faci un tunel prin ele. Construit după un plan dreptunghiular în jurul unei capele, locul avea edificii de diferite mărimi, aducând cu un adevărat oraș: gară, primărie, buticuri... Kubiela ignoră recepția și încercă să se orienteze după panouri. Degeaba. Blocurile aveau doar numere, fără cea mai mică precizare asupra specializărilor sau asupra originii

geografice a ocupanților.

Merse la nimereală. Nici țiipenie de om pe alei sau în galeriile deschise. În mai mult de un secol, clădirile suferiseră amenajări, dar spiritul rămăsese același. Fațade fără înflorituri, frontispicii gravate cu litere latine, arcade peste zonele de umbră. Ca și la Sainte-Anne: soliditate.

Soarele apăruse printre nori. Un soare de iarnă, palid. Căldura aceea slabă răspundea propriei sale stări. Mergea și dârdâia în același timp. Nu îi venea să creadă ce perspectivă avea: să-și întâlnească propria mamă. Ideea îl îngrozea. În același timp se simțea blindat. Memoria lui era tot atât de zăvorâtă ca zidurile de cărămidă care îl înconjurau.

Dădu în sfârșit de două infirmiere. Le spuse că venise să-și viziteze mama internată aici de ani de zile. Îl priviră: cu hainele înghețate, barbă de două zile, Kubiela arăta mai degrabă ca un pacient. Ca să nu mai vorbim de cealaltă întrebare: cum putea să nu știe fiul unde era internată propria mamă, care era aici de o groază de vreme? Femeile nu recunoscuseră numele: erau acolo peste cinci sute de pacienți. Îi explicară că pavilionul 7, al bolnavilor cronici era spre vest, trei corpuri de clădire mai încolo.

Kubiela se puse în mișcare, simțindu-le privirea ținută în spatele lui. Se temea totuși să nu fie recunoscut. Fără îndoială, în timpul existenței sale oficiale venea aici în mod regulat să-și vadă mama și personalul pavilionului era la curent cu moartea lui. Sau poate că vreun infirmier îl văzuse la televizor?

Pavilionul 7. Recunoscă clădirea cu gratii la ferestre și ușile cu încuietori duble specifice spațiilor rezervate pacienților periculoși. Sună și văzu venind o femeie cu aer de culturistă agasată. Nicio lumină în privirea ei: nu îl recunoștea. Dădu numele mamei sale. Francyzska Kubiela era încă în acel pavilion. Infirmiera era nouă.

Prin grilaj Kubiela se justifică, inventând misiuni

medicale în străinătate și alte pretexte ale absenței sale, sperând ca supraveghetoarea să nu-i ceară actele de identitate. Pentru a o impresiona, lansă câțiva termeni psihiatrici care își atinseră scopul. Infirmiera descuie ușa.

— Vă însoțesc, spuse pe un ton care nu admitea replică.

Merseră de-a lungul aleilor mărginite de peluze și de arbori seculari. Crengile goale semănau cu niște cabluri electrice încurcate. Se întâlniră cu mai mulți pacienți. Guri cu limbi și buze uscate. Priviri apatice. Brațe moi. Rutina.

— E acolo, spuse infirmiera, încetinind ritmul.

Kubiela observă o siluetă ascunsă într-un halat albastru strălucitor, așezată pe o bancă. Nu-i distingea fața ascunsă sub părul aspru și cărunț. Avea niște basteți enorme, albi, de rapper, ale căror tălpi parcă erau puse pe arcuri.

Se îndreptă spre ciudatul personaj. Infirmiera îl urmă.

— E-n regulă. Puteți să plecați.

— Nu. Trebuie să vă însoțesc. Există niște reguli. Zâmbi ca să atenueze asprimea. E periculoasă.

— Sunt destul de mare ca să mă apăr.

— Periculoasă pentru ea însăși. Nu se știe niciodată cum va reacționa.

— Atunci rămâneți unde sunteți. Dacă apar probleme, puteți să interveniți.

Infirmiera își încrucișă brațele precum o santinelă. Kubiela își urmă drumul. Se aștepta la un spectru livid, cu trăsături emaciate, numai piele și oase. Mama lui era durdulie. Obraji, fălci, pleoape: totul părea gonflat cu grăsime. Un efect secundar al medicamentelor și al injecțiilor. Observă și semne de sindrom extrapiramidal, specific celor ce iau neuroleptice: membre ca țevile de plumb, degete tremurătoare...

Francyzska fuma o țigară, cu mâna aproape de gură, cu fața crispată într-o expresie de furie amorfă. Pielea îi era acoperită cu pete de culoare închisă. Părul aspru îi

acoperea în parte fața porcină. Ținea pachetul și bricheta cu mâna liberă.

— Mamă?

Nicio reacție. Încă un pas. Repetă chemarea. Cuvântul îi dădea senzația ruperii unei lame de ras. În cele din urmă Francyzska întoarse privirea spre el. Fără să miște capul. Ca o posedată.

Kubiela se așează lângă ea pe bancă.

— Mamă, sunt eu: François.

Îl privi. Fața i se mai contractă puțin, apoi femeia ridică încet capul, iar pe chip i se citea teroarea. Cu dificultate, își încrucișă mâinile și le strânse peste pântec. Buzele îi fremătau. Kubiela simți furnicături sub piele. Sperase la mărturisiri. Va avea dreptul doar la electroșocuri.

— *Co chcesz?*

— Te rog, vorbește franțuzește.

— Ce vrei?

Vocea era ostilă. Tonurile grave hârâiau ca un motor care n-a mai fost pornit demult. Buzele mici tăiau cărnurile umflate ca niște vârfuri de foarfece.

— Vreau să-ți vorbesc despre fratele meu.

Ea își strânse și mai tare pântecul. Kubiela își imaginează uterul care îi purtase pe el și pe geamănul lui negru. Un loc de ură și răutate. Un pântec care nu mai era azi decât un gurgui torturat de medicamente.

— Ce frate? întrebă ea, aprinzând o țigară de la mucul celeilalte.

— Cel care s-a născut o dată cu mine.

— Nu ai frate. L-am omorât la timp.

Kubiela se aplecă – în ciuda vântului și a aerului liber putea simți mirosul femeii. Transpirație uscată, incontinență urinară, unguent.

— Ți-am citit fișa medicală.

— Să te omoare. Voia să te omoare. Te-am salvat.

— Nu, mamă, zise cu blândețe. Operația nu a mai avut loc. Reducția embrionară nu a mai fost necesară, dar nu știu de ce. Nu am găsit niciun document despre acest

lucru.

Niciun răspuns.

— Am fost la tine acasă, insistă el. Alea Jean-Jaures, la Pantin, îți amintești? Am găsit ecografiile, bilanțurile, rapoartele. Dar nimic despre naștere. Nici măcar certificatele de naștere. Ce s-a întâmplat, de fapt?

Niciun cuvânt, niciun gest.

— Răspunde-mi! spuse el mai tare. De ce a supraviețuit fratele meu?

Francyzska Kubiela continua să stea nemișcată, pietrificată în hanoracul ei umflat ca o roată de mașină. Din timp în timp degetele se duceau spre buze și trăgea un fum rapid pe furiș.

— Povestește-mi, mamă. Te rog...

Poloneza rămânea de marmură, cu ochi ficși, privind drept înainte. Cu puțină întârziere, Kubiela își dădu seama că era o situație anormală. Nu îi vorbea ca un psihiatru rațional, ci ca un fiu indignat. Încerca să intre în creierul ei prin efracție, fără măcar să bată la ușă sau să se anunțe dinainte. Nu spusese un cuvânt despre absența lui de un an. Niciun cuvânt despre motivele pentru care scosese la iveală trecutul cu atâta brutalitate.

— Povestește-mi, mamă, repetă el, mai calm. Pe 18 noiembrie 1971 m-am născut într-o clinică din Pantin. Nu eram singur. Dar ai refuzat să-l crești pe fratele meu. A crescut de unul singur, departe de noi, suferind fără îndoială din cauza acestui abandon, acestei singurătăți... Unde este astăzi? Trebuie să-i vorbesc.

O pală de vânt și duhoarea femeii îl izbiră drept în față. Frigul și soarele se uneau pentru a amplifica acest miros abject. Francyzska se prăjea la soare.

— Fratele meu s-a întors, șopti el la câțiva centimetri de părul cărunț. Se răzbună pe mine. Se răzbună pe noi. Omoară cerșetori și dă vina pe mine. El...

Kubiela se opri. Schizofrenica nu-l asculta. Nu-l înțelegea. Mereu aceeași privire fixă. Fumuri pe furiș. Nu aici va obține răspunsurile.

Se ridică, dar se opri brusc. O mână se înfipsese în brațul lui. Coborî privirea. Francyzska lăsase bricheta. Degetele îi deveniseră clești de gheață agățați de mâneca lui. Kubiela o luă de mână. Îi desfăcu degetele ca și cum ar fi avut de-a face cu membrul pietrificat al unui mort.

Femeia râdea acum. O apucase un răs nebun, dar irezistibil, care şuiera între obrajii ei flasci.

— Ce e așa de caraghios?

Râdea în continuare, apoi se opri brusc ca să mai tragă din țigară fumuri scurte ca și cum ar fi fost vorba de o mască de oxigen.

— Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi!

— Fratele geamăn s-a născut, spuse ea, în sfârșit. În același timp cu tine. Dar era mort! L-am omorât cu trei luni mai devreme. Cu un ac lung, lung, lung... *Psia krew!*

Își lovi din nou abdomenul cu un gest brutal.

— Am păstrat diavolul mort în pântecul meu... Putrezea, otrăvea apa... Te otrăvea pe tine.

Kubiela se prăbuși pe bancă.

— Ce... ce... ce tot spui?

Începu să tremure.

— Adevărul, murmură Francyzska între două fumuri.

Își șterse lacrimile. Lacrimi de răs.

— L-am ucis, *kotek*. Dar n-am putut să-l scoatem înainte de termen. Prea riscant pentru tine. Așa că sufletul lui a rămas acolo. Își strânse pântecul. Te-a contaminat, *moj syn..*

Își mai aprinse o țigară de la cea de dinainte, apoi făcu semnul crucii.

— Te-a contaminat, repetă ea. M-a contaminat și pe mine...

Privea capătul incandescent al țigării. Suflă în el așa cum artificierul suflă în fitilul de la dinamită.

Își descheie hanoracul. Avea pe dedesubt o cămașă de noapte murdară. Cu un gest, o ridică. Pielea îi era brăzdată de arsuri și răni în formă de cruce.

Până să înțeleagă Kubiela, infirmiera se repezi spre ei.

Prea târziu. Femeia stinsese țigara pe pielea ei cenușie, murmurând o rugăciune în poloneză.

— Fiecare dagherotip este o operă de artă unică. Nu este reproductibil, înțelegeți? Când introduceți placa în camera obscură, nu există o a doua șansă!

Ora 11 dimineața. În ajun, Anaïs nu reușise să se întâlnească decât cu patru dagherotipiști. Artizani simpatici, sută la sută inocenți. Grație unui GPS care nimerea una din cinci, pierduse ore întregi la periferia pariziană și eșuase în cele din urmă într-un hotel Ibis de pe lângă Porte Champerret, pe la ora două noaptea.

Acum se afla la Jean-Michel Broca, la Plessis-Robinson. Al treilea de dimineață. Un artist dedicat care pretindea că reinventează limbajul fotografic: „Cel adevărat! Cel al contrastelor vibrante, al negrului și albului scânteietoare, detalii ce-ți taie răsufarea!” Nu aflate nimic de la el. Doar convingerea că nu el era ucigașul – tocmai se întorsese dintr-o călătorie de patru luni în Noua Caledonie.

Ca o concluzie, Anaïs strecură întrebarea care ucidea:

— După părerea dumneavoastră, s-ar putea introduce sânge uman în procesul chimic al dagherotipului?

— Sânge... sânge uman?

Explică din nou ideea ei. Hemoglobina. Oxidul de fier. Lanțul de revelare a imaginii. Boca era șocat, dar ea simți că aprecia ideea. Dejecțiile organice erau foarte la modă în arta contemporană. Cadavre de animale decupate în lamele la Damien Hirst. Crucifixuri scufundate în urină la Andres Serrano. De ce nu imagini incrustate cu sânge?

— Trebuie să studiez întrebarea... bolborosi el. Să fac probe...

Anaïs merse mai departe și sfârși prin a-l găsi pe la orele prânzului pe Yves Peyrot într-o locuință discretă din Neuilly-Plaisance, dincolo de Marne. Era al optulea de pe

lista ei. Dacă mai excludea alți doi fotografi absenți din Franța de mai multe luni, nu-i mai rămâneau decât opt de vizitat în afară de acesta.

După artistul vizionar, descoperi artizanul conștiincios. Peyrot îi arată fiecare obiect necesar procedului, precizând că le fabricase chiar el. Anaïs își privi ceasul. Peyrot nu era ucigașul. 70 de ani și 60 de kilograme, cu tot cu ambalaj...

— Încerc să ating perfecțiunea măștrilor de la 1850, spuse el, scoțând o colecție de plăci. Doar ei puteau să exprime o scară de tonuri atât de largă plecând de la luminile cele mai puternice până la detaliile cele mai dense ale umbrelor...

Anaïs îl felicită și o luă spre ieșire.

Ora 13.

Din nou spre Paris. Următoarea victimă: un fotograf pe care îl ratase cu o seară în urmă. Remy Barille, în arondismentul unsprezece. Un istoric. O înnebuni cu date, nume, anecdote. Era trecut de ora 15. Puse de formă întrebarea cu sângele uman și nu obținut ca răspuns decât o pereche de sprâncene ofuscate care se ridicau. Era cu siguranță timpul să o șteargă.

O luă spre ieșire. Istoricul își agita brațele:

— Dar nu am terminat! Trebuie să vă explic tehnica antidagherotipului, a heliocromului și a dioramei!

Anaïs cobora în trombă casa scârilor.

Îl identificase pe obstetricianul care o asistase pe Francyzska.

Mort.

Căutase moașa prezentă la intervenție.

Dispărută fără urmă.

Încercase, la primăria din Pantin, să consulte arhivele de stare civilă.

Închis – era sâmbătă.

Se întorsese acasă și studiasse fiecare document până ce hârtiile aproape se sfărâmară în mâna lui. Remarcase un amănunt: pe ultimele rapoarte, în partea dreaptă sus erau trecute numele persoanelor care primiseră o copie. Printre ele un psihiatru, vechi extern al spitalelor din Paris: Jean-Pierre Toinin, directorul dispensarului Esquirol. Kubiela ghici. Din luna a cincea, Francyzska începuse să o ia razna. Apelaseră la întăriri. Un specialist.

Kubiela se apucase să-l caute pe Jean-Pierre Toinin și îl localizase: omul încă locuia la Pantin, rue Benjamin-Delessert. Adresa era doar la câteva străzi de propriul lui refugiu. Văzu în această coincidență un semn. Psihiatrul poate își va aminti ceva.

Plecă pe jos, pe lângă pereți, cu gulerul ridicat, cu mâinile îndesate în buzunare. O caricatură de detectiv. Își repetă cu voce scăzută versiunea lui despre poveste. Mama lui delira. Fratele lui geamăn supraviețuise bine mersi în 1971. Îl declaraseră ca X. Îl renegaseră. Îl îndepărtaseră. Era convins că trebuia să dea de urma fratelui său geamăn. Va merge în întâmpinarea lui la fel cum acesta îl găsisese și îl înconjurase cu cadavre.

La capătul unui labirint de străduțe și case sinistre, descoperi în sfârșit o poartă metalică. Se ridică pe vârful picioarelor. Un bărbat bătrân stătea aplecat printre straturi. Părea absorbit de loviturile de sapă. Oare își mai amintea ceva? Era pesemne ultimul om de pe pământ care să-și amintească ce se întâmplase în ziua nașterii sale.

Se lăsă în jos și sună la sonerie. Trecu un minut. Se ridică din nou pe vârfuri și îl văzu pe bătrân continuându-și treaba. Sună din nou, insistent. În sfârșit, grădinarul se îndreptă, privi spre poartă, apoi își scoase căștile – lucra pe muzică. Pe deasupra gardului, Kubiela îi făcu semn. Omul puse sapa jos și se ridică. Mare, bine făcut, ușor aplecat. Avea o salopetă murdară de pământ, sub un hanorac larg, cizme de cauciuc, mănuși matlasate și o pălărie veche de panama pe cap.

Veni și deschise poarta.

— Scuzați-mă, spuse zâmbind, nu v-am auzit.

Era trecut de 70 de ani, dar avea privirea vie și o figură superbă, à la Paul Newman. Nenumărate riduri, ca și cum fiecare an și-ar fi pus amprenta pe această figură. Smocuri de păr argintiu ieșeau de sub pălărie, dându-i un aer strălucitor în după-amiaza ternă. Kubiela simțea miros de pământ reavăn și de insecticid.

— Sunteți Jean-Pierre Toinin?

— Chiar eu.

— Mă numesc François Kubiela.

Bătrânul își scoase mânușa și îi strânse mâna.

— Scuzați-mă. Ne cunoaștem?

— Ați îngrijit-o pe mama mea, Francyzska Kubiela în 1971. Era însărcinată cu gemeni, dintre care doar unu putea supraviețui.

Toinin își trecu două degete pe sub pălărie ca să se scarpine în cap.

— Kubiela, sigur... Nu chiar ieri, nu?

— Am 39 de ani. Aș putea... Mă rog, am putea sta de vorbă?

— Sigur, răspunse bătrânul dându-se înapoi. Intrați, vă rog.

Kubiela își urmă gazda și descoperi o grădină într-o dezordine calculată. Arbori se aplecau peste tufișuri proaspăt tunse. Adâncituri în pământ adăposteau arbuști parcă pregătiți pentru hibernare. Totul părea neglijat și lăsat în voia sorții, dar în același timp era foarte atent studiat. Un fel de dandism vegetal.

— Februarie, zise arătând cu brațele spre decor, este luna în care trebuie tunse plantele. Atenție: cele care înfloresc vara. Nu trebuie atinse cele de primăvară!

Se îndreptă spre o groapă mai mare lângă care se ridica o movilă de pământ. Se așeză pe ea și puse mâna pe o tașcă de pânză. Un termos și două pahare de plastic îi apărură între degete. Mirosul de pământ reavăn și de iarbă tăiată le umplea nările.

— Cafea?

Kubiela încuviință și caută un loc unde să se așeze. Doi gropari pregătindu-se să facă o pauză în fața unui mormânt.

— Ați avut noroc să mă găsiți aici, spuse Toinin, umplând cu atenție ceșcuțele. Nu vin decât în weekend.

— Nu locuiți la Pantin?

Îi întinse o cafea lui Kubiela. Avea unghiile negre, mâinile bronzate.

— Nu, dragule, surâse el. În ciuda aparențelor, încă îmi practic meseria.

— Într-un dispensar?

— Nu. Conduc o mică secție într-o clinică psihiatrică aproape de La Rochelle. Ridică din umeri. Mi s-a dat cu ce să mă ocup la bătrânețe! De incurabili, ca și mine!

Kubiela apropie ceașca de buze, privind în continuare chipul lui Toinin. Avea impresia că are în față o imagine din satelit. Reliefuri, fluvii, urme de eroziune: totul era acolo, scris în piele, povestind geneza unei vieți, mișcările ei tectonice, erupțiile vulcanice, glaciațiunile sale.

— Ce pot face pentru tine?

Trecerea la tutuială îl surprinse, dar după o clipă, îi plăcu. Oricum, acest om îl văzuse născându-se sau aproape.

— Caut amănunte despre originea mea. Despre circumstanțele exacte ale nașterii mele.

— E normal. Părinții tăi nu ți-au povestit?

Optă pentru o scurtătură:

— Tata a murit, cât despre mama...

Toinin ridică încet capul și vorbește:

— După nașterea ta, am urmărit dosarul ei. Pe atunci conduceam un dispensar aici, la Pantin. Ceea ce azi numim un centru de primire pentru terapie. Mama ta suferea de tulburări foarte grave. O știi la fel ca mine. Cu acordul tatălui tău, după naștere, am semnat o cerere de internare nevoluntară. Știi ce este, nu?

— Sunt psihiatru.

Omul zâmbi și ridică ceșcuța în semn de „să trăim”. Fața lui exprima un anume cinism, aproape o cruzime dezamăgită, dar culoarea irisurilor, foarte deschisă, îi dădea un aer de seninătate limpede. Un mic lac printre crestele unui munte auster.

— Mama ta încă trăiește?

— Da. Dar sănătatea sa mentală nu s-a ameliorat. Este obsedată de faptul că reducția embrionară a avut loc. Că fratele meu geamăn a fost eliminat din uterul ei în timpul sarcinii.

Bătrânul ridică dintr-o sprânceană.

— Și nu ești de acord?

— Nu.

— De ce?

— Am dovezi că fratele meu geamăn este în viață.

— Ce dovezi?

— Nu pot să vă dau amănunte.

Toinin își impuse pălăria cu arătătorul, ca un cowboy, și scoase un oftat prelung.

— Îmi pare rău, tinere, dar te înșeli. Am fost prezent la reducția embrionară.

— Vreți să spuneți că...

— Nu-mi mai amintesc data exactă. Mama ta era cam în luna a șasea. Un singur fetus putea să supraviețuiască. Trebuia făcută o alegere. Mama ta a făcut-o într-o stare de spirit, să spunem... mai degrabă confuză. Dar tatăl tău a confirmat-o.

Kubiela închise ochii. Degetele i se înfipseră în paharul de plastic. Cafeaua îi curse pe mână. Nu simți arsura. Avea un picior în aer, deasupra abisului.

— Vă înșelați.

— Am fost *acolo*, repetă Toinin, lovind pământul cu călcâiul. Am asistat la operație. Era sarcina mea să o însoțesc pe mama ta în această încercare. Deși, după părerea mea, ar fi preferat prezența unui preot.

Kubiela lăsă să-i cadă paharul și își prinse capul în mâini. Aluneca în prăpastia de care se temuse. Trei crime

pentru un singur vinovat. *El însuși.*

Ridică privirea și făcu o ultimă tentativă:

— Nu am găsit nici cea mai mică urmă a acestei intervenții printre actele părinților mei. Niciun raport, nicio rețetă, nimic. Nu există niciun document care să dovedească faptul că reducția a avut loc.

— Au distrus tot, fără îndoială. Nu sunt genul de lucruri pe care să le păstrezi ca amintiri.

— Nu e nicio urmă despre naștere, continuă el pe un ton încâpățânat. Despre internare. Niciun act de naștere!

Bătrânul se ridică și se așează în genunchi în fața lui Kubiela. Ca și cum ai consola un copil.

— Trebuie să știi un lucru... șopti, punându-i mâinile pe umeri. Mama ta nu te-a născut doar pe tine, ci și pe fratele tău geamăn mort. În momentul reducției, era imposibil de provocat o naștere. Ai fi murit și tu. Așa că a așteptat. A dat naștere la doi copii deodată. Unul viu, unul mort...

Kubiela își reținu un geamăt. Nu exista un geamăn diabolic. Nicio dublă răzbunare. Nu era decât el. Gemenii supraviețuiseră într-un singur sine. Era vânat, posedat de celălalt. Era în același timp dominantul și dominatul.

Se ridică în picioare cu dificultate. I se părea că pământul îi fuge de sub picioare. Îl salută pe bătrân și o luă spre poartă. Merse mult timp în ceață. Când se trezi din transă era pe o stradă necunoscută. Își vedea umbra detașându-se pe pereți, pe fațadele de cărămidă, pe trotuar. Își aduse aminte de visul alb al lui Patrick Bonfils. Cel pe care îl avusese și el. Visul personajului care își pierduse umbra... Trăia acum contrariul. Destinul omului care își regăsise umbra. Fațeta lui rea. Dublura lui negativă. Mama lui avusese dreptate. În lichidul amniotic, geamănul negru îl impregnase, îl stigmatizase, îl contaminase...

Toată viața ținuse această amenințare la distanță. Toată viața reușise să controleze răul din el. Astfel se explica aerul lui trist din fotografii. Micul François poate

că era speriat de alții. Dar era sigur speriat de el însuși. Astfel se explicau alegerile lui. Psihiatria. Teza de doctorat despre gemeni. Temele de cercetare: personalitățile multiple, schizofrenia.

Prin forța de a studia nebunia altora, reușise să-și stăvilească propria demență. Ironia acestei istorii era că această pasiune îl adusese la sursa răului. Urmărisese cazul lui Christian Miossens, al lui Patrick Serena și al lui Marc Karazakian. Făcuse propria cercetare. Se infiltrase în rețeaua Matrioșka. Apoi devenise un cobai printre ceilalți. Un călător fără bagaje.

Dar nu numai.

Molecula lui Mêtis trezise geamănul negru. Eliberarea produsului ruinase eforturile lui de stăpânire a acestei forțe negative. Dublul malefic își reluase drepturile asupra sufletului lui Kubiela.

El era ucigașul din Olimp. Într-un fel sau altul, fratele lui fantomă ducea o viață reală în sânul propriei existențe. Dar cum putuse Kubiela să devină un altul fără să-și amintească vreodată? Era oare un fel de Doctor Jekyll și Mister Hyde?

Ridică încet capul și își dădu seama că plângea sub o poartă, așezat pe jos cu genunchii la piept. Printre lacrimi se strecura un răs.

Tocmai își dădea seama de evidența situației sale.

Dacă voia să-l elimine pe ucigașul mitologic, trebuia să se ucidă pe sine.

— Sasha a dat cărțile pe față.

Ea ezită o clipă.

— Sasha?

— Patroana site-ului de întâlniri.

— OK. Și ce avem?

— Nu mare lucru. Fata nici nu mai știe unde se află. Ne-a vorbit de dispariții misterioase din sânul clubului ei.

— Femei?

— Femei. Bărbați. Nu contează. Nu înțelege nimic și refuză să privească problemele în față. Afacerea ei este practic pe butuci. Barca e găurită, dar ea rămâne pe punte.

Ora 18.

Era la al doisprezecelea nume. În ritmul ăsta, poate va termina lista până la miezul nopții. Rula pe un bulevard periferic când o sunase Solinas. Se îndrepta spre porțile de nord ale capitalei.

— Ce a zis despre Medina?

— Fata a frecventat clubul la începutul anului 2009. A dispărut cam în luna august. Nu știe nimic mai mult.

— Nu a remarcat că Medina nu era genul casei?

— Doar nu tragi un foc ca să declanșezi o avalanșă.

— Știe ce căuta Medina?

— Nu. Mi-a spus de alta, care se înscrisese în aceleași condiții. Anne-Marie Straub, alias Feliz. Și ea o escortă, după părerea ei.

— Nu are nicio idee despre ce căutau acolo?

— Nimic. Un lucru e sigur. Rețeaua Sashei se adresa oamenilor modești. Nu prezenta niciun interes pentru profesioniste de acest calibru.

— Feliz: putem să o interogăm?

— Nu. S-a sinucis în ianuarie 2009.

Două escorte moarte în câteva luni, înscrise în același site de întâlniri. Coincidența devenea conexiune.

— Se știe de ce?

— Nu se știe nimic. S-a spânzurat. Dar după Sasha, nu avea aerul unei depressive.

— A avut loc o anchetă?

— Sigur. Așa a și aflat Sasha. O să căutăm dosarul.

— Sasha. I-ai vorbit de Janusz?

— I-am arătat fotografia.

— L-a recunoscut?

— Da. Dar sub alt nume. Chiar două, în realitate. S-a înscris prima dată în ianuarie 2009 sub numele de

François Kubiela. Apoi a dispărut. S-a reînscriș în mai. De data asta sub numele de Arnaud Chaplain. Cel din locuință.

— Nu i s-a părut ciudat Sashei?

— A pus-o pe seama discreției. De altfel nu este prea clară asupra raporturilor cu el. Am impresia că au fost mai apropiați decât ne spune ea.

Anaïs încercă o undă de gelozie pe care o alungă imediat. De ce să se înscrie de două ori în același club? Ancheta lui Janusz îl împingea de fiecare dată spre acest site. Nicio îndoială: exista o legătură între Sasha.com și Matrioska.

— Ce ați aflat despre François Kubiela?

— De asta ne ocupăm. Pentru moment știm că a fost un psihiatru renumit.

— A fost?

— Mort într-un accident de mașină pe 29 ianuarie 2009, pe autostrada A31.

Rotițele creierului ei se învârteau cu o mie la oră.

— Vrei să spui că Janusz i-a preluat identitatea?

— Nu. Janusz chiar a murit atunci. Am fotografia lui Kubiela în față: este rătăcitul nostru. Nu știu prin ce miracol a revenit la viață.

Înscenarea accidentului nu semăna cu metodele lui Janusz. Trecerea de la Kubiela la Chaplain era o impostură conștientă și premeditată?

Lăsă ideea asta în colțul minții sale și continuă:

— I-ați verificat trecutul?

— De ce?

— Poate că François Kubiela a lucrat pentru Mêtis. Sau pentru tipii din jurul experimentului Matrioska.

— Asta facem acum, ți-am zis. Cireașa de pe tort este că a reapărut la club acum câteva zile.

Anaïs așteptase această veste din clipă în clipă. Janusz își continua cercetarea. Sau mai degrabă, o relua de fiecare dată de la zero. Matrioska. Medina. Sasha. Totul se lega.

— Ce nume a utilizat de data asta?

— Nono. Adică Arnaud Chaplain.

— Căuta pe cineva în mod deosebit? Pe Medina?

— Nu. Era de data asta pe urmele uneia numită Leïla.
Tot în genul celorlalte.

— O profesionistă?

— Sasha nu era sigură. Tipa e trăsnet. De origine maghrebiană. Ținând cont de context, nu putem elimina ipoteza că amețitul tău le-a lăsat reci pe celelalte două. Poate că nu este el ucigașul mitologic, ci doar un banal ucigaș de puicuțe. Sau amândouă.

Anaïs își reprimă o senzație de greață. De ce le vâna Janusz pe fetele astea? Observă în ultima clipă ieșirea de pe bulevardul periferic pe care o căuta. Coti cu o mișcare bruscă a volanului, care provocă o serie de claxoane furioase.

Îi trebuiră câteva secunde să reia conversația:

— Și Sasha?

— O ținem la răcoare. Suntem pe urma celorlalte dispariții de care ne-a vorbit.

— Bărbații?

— Da. Ne-a dat numele. Vom verifica. Rețeaua asta ascunde ceva. Dar după mine o face inconștient. Oricât de absurd ar părea, ceva acolo este legat de programul Matrioska, iar Sasha nu este deloc la curent.

Erau pe aceeași lungime de undă.

— Dar tu? Cu fotografii? reluă Solinas.

Cobori privirea pe lista ei de nume și planul periferiei deschis pe genunchi.

— Fac progrese. Dar ar fi mers mai bine dacă GPS-ul tău ar fi funcționat.

— A fost recomandat de Primăria Parisului. Tipii sunt curați?

— Până acum, da. Mai am șase. Voi termina până diseară.

— Succes. Ne vedem la brigadă.

Închise și se întrebă pentru a mia oară de azi-

dimineată dacă nu își pierdea timpul. Dădu la o parte îndoielile, spunându-și că ucigașii în serie au fost *întotdeauna* arestați deoarece au comis o eroare. În ciuda a tot ce se povestește, nu exista alt mijloc de a-i opri. Asasinul din Olimp spărsese o placă argintată fotografiindu-l pe Icar. Adunase resturile, dar un fragment îi scăpase – și acest fragment îi va aduce căderea.

Se concentrează asupra drumului. Se întuneca, dar circulația era fluidă. Urma panourile indicatoare de pe marginea drumului. Două viraje și ajunse fără dificultate pe strada pe care o căuta. O dată nu înseamnă *întotdeauna*. Față de rezultatele lui Solinas, pista ei părea acum nulă și neinteresantă. Lovitura erau aceste escorte dispărute...

Un loc în fața porții casei. Anaïs ieși din mașină, promițându-și să accelereze lucrurile. Sună la ușă suflând în pumni să se încălzească. Aburii pe care îi scotea se vedeau în lumina stâlpului electric. Poarta metalică se deschise. Când îl văzu pe bătrânul cu pălăria de panama ponosită, știu că nici nu mai trebuia să pună întrebările. Imposibil ca acest septuagenar să fie ucigașul.

Avu un imbold să se urce la loc în mașină, dar omulețul îi surâse cu căldură:

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnișoară?

Două întrebări, își spuse, și *gata*.

— Sunteți Jean-Pierre Toinin?

O mașină de înșurubat fără fir DS 14DL.

12 scânduri de fag de 160 mm și 2 m lungime.

200 de șuruburi TF Philips 4,2 x 38.

O cameră video digitală.

Un trepied pentru cameră 143 cm/3500 g.

6 stick-uri de memorie de 32 giga.

O lampă proiector.

Un covor de gimnastică.
O pilotă de puf de găscă...
Ochelari de somn.

Kubiela puse materialul pe podeaua camerei. Cumpărase totul în zona comercială Bercy 2, aproape de ascunzătoarea lui. Armele pentru contraatac. Se gândise bine. Dacă celălalt exista în interiorul lui, nu putea să acționeze decât într-un anumit moment: în timpul somnului.

Când geamănul alb adormea, geamănul negru se trezea.

Începu treaba ținând ușa în șuruburi și scânduri. Mașina de găurit trecea prin carnea lemnului gemând, suflând, șuierând. Praful îi intra în ochi. Planul era simplu. Să adoarmă într-o cameră perfect închisă, sub privirea unei camere de filmat în funcțiune. Fiara va fi prizonieră. Nu se va întâmpla nimic periculos. La trezire, Kubiela va vedea pe ecran fața celui alt. Geamănul vicios care sălășluia în el încă din timpul vieții intrauterine. Abcesul care îl rodea precum un cancer.

Trecu la ferestre. Șuruburi. Scânduri. Rumeguș. Camera se transforma în celulă de izolare. Cutia Pandorei nu mai putea fi deschisă... Nu avea nicio îndoială în ceea ce privea vinovăția lui. Faptele aveau acum claritatea probelor directe. Amprentele digitale pe groapa Minotaurului. Prezența sa la scena uciderii lui Icar și a lui Uranus. Cât se chinuise să respingă evidența... Evitase indiciile, distorsionase semnele, pentru a-și nega culpabilitatea. Acum, arunca masca. Era ucigașul. Asasinul din Olimp.

A doua fereastră. Niciodată nu se simțise atât de puternic. Celălalt profita de somnul lui pentru a acționa și a ucide. Avea să-l prindă în propria capcană. La gândul ăsta avu o amintire. În mitologia greacă, Thanatos, zeul Violenței, al Distrugerii și al Morții, avea un frate geamăn: Hypnos, zeul Somnului. O nouă referință antică ce i se potrivea perfect.

Opri șurubelnița și-și contemplă munca la lumina becului. Camera nu mai avea ieșire. Era zidit înăuntru. Complet prizonier. *Cu celălalt*. Sub lumina becului, camera, plină de rumeguș și de ipsos, era orbitor de albă. Știa că și fața lui era la fel. Culoarea cocainei. Fiecare pas pe care îl făcea lăsa o urmă pe podeaua ninsă.

Lăsă jos uneltele și trecu la materialul video. Cuplă camera la curent, instalează trepiedul, așteptând ca motorul să se încarce. Aprinse proiectorul și îl orientă în jos, între ferestre, ca la teatru. Puse în centrul cercului luminos salteaua și scoase pilota din punga de plastic.

Când patul fu gata, luă camera încărcată și o fixă pe trepied. După manual, stick-ul putea să înregistreze aproape zece ore continuu la o calitate normală. Începu prin a filma un plan larg. În centrul obiectivului, patul.

Scoase ochelarii de somn – genul de mască de plastic ce ți se dă în avion. Și-o puse pe frunte și se prăbuși pe pilotă. Coborî masca pe ochi și se concentrează să adoarmă. Opri telefonul. Nimeni nu știa că se găsea aici. Nimeni nu avea cum să-l deranjeze. Nimeni nu putea să îl împiedice să facă marele salt.

Curând, va afla...

— *Te exorcizăm, spirit murdar, oricine ai fi, putere satanică, invazie de spirite ale infernului, adunare sau sectă diabolică, în numele și prin virtutea lui Iisus Hristos, Domnul Nostru...*

Pe masa de operație, Franczyzka Kubiela murmură o rugăciune, cu pântecul gol. În jurul ei doi medici și mai multe infirmiere, toți cu măști verzi, părând stingheriți. Un al treilea s-a retras mai în spate, și el cu mască chirurgicală. Unul dintre ginecologi unge cu gel pântecul femeii, după care scoase sonda ecografică.

Se adresează celuiilalt confrate:

— Ce tot spune?

Celălalt dă din umeri în semn de ignoranță – are în mână o seringă cu un ac lung.

— O rugăciune de exorcizare, șoptește bărbatul din spate. A învățat-o pe de rost. În franceză.

— *Îți ordonă Dumnezeu din Ceruri, cu care, în orgoliul tău, pretinzi că semeni...*

— Va trebui să o anesteziez complet... Ești de acord?

Medicul cu seringă dă din cap. Primul plimbă sonda. În uter, undele ricoșează în micile corpuri la fel ca un sonar. Se observă bătăile grăbite ale celor două inimi.

Cei doi gemeni apar pe ecran. Francyzska este în luna a șaptea. Unul dintre fetuși are 40 de centimetri, celălalt nu depășește 20. Un hățiș de vase sangvine este deasupra lor.

— *Îți comandă, Christ, Verb etern al lui Dumnezeu, făcut carne...*

— Calmați-vă, Francyzska... murmură medicul. Nu veți simți nimic.

Poloneza, pe cap cu o bonetă de hârtie verde, nu pare să-l audă. Ginecologul ridică privirea și se concentrează pe monitor. Fetușii plutesc în lichidul amniotic. Dominantul se agită ușor. Dominatul se ghemuiește pe fundul cavității. Cu capetele lor mari și cu ochii transparenți, sunt ca două sculpturi din sticlă, diferiți doar ca talie...

— A luat antispasmodicele?

— Da, doctore, răspunde o infirmieră.

Contrast între vocile scăzute și lumina lămpilor chirurgicale care nu permit niciun pic de umbră. Chirurgul-șef, cu ochii lipiți de ecran, înfige ușor acul în pânțele.

Francyzska ridică tonul:

— *Îți ordonă semnul sacru al Crucii și virtutea tuturor misterele credinței creștine!*

— Calm... Câteva secunde și terminăm.

— *Îți ordonă puternica Maică a Domnului, Fecioara Maria, care a zdrobit capul tău prea orgolios!*

— Țineți-o! Nu trebuie să mai miște niciun milimetru!

Pe ecran, acul se îndreaptă spre fetusul din stânga – cel mai bine dezvoltat. Bătăile cardiace ale gemenilor se accelerează: bum-bum-bum-bum.

— Țineți-o, pentru numele lui Dumnezeu!

Infirmierele prind brațele pacientei și se apasă cu forță pe umerii ei, ajutate de cel de-al treilea bărbat. Medicul, cu fruntea asudată, continuă puncția – este aproape acum de toracele fătului.

O chestiune de milimetri...

— *Îți ordonă ea, credința Sfinților Apostoli Petru și Pavel...*

Vârful va atinge corpul. Chiar în clipa aceea fătul întoarce capul și se uită drept la medic, cu ochii lui enormi. Pumnii lui lovesc în toate direcțiile peretele uterului.

— **ÎȚI ORDONĂ SÂNGELE MARTIRILOR! ZMILUJ SIE ZA NAMP.**

Franczyzka se cabrează dintr-odată, surprinzându-l pe obstetrician. Acul trece prin peretele intrauterin care îi separă pe gemeni și îl atinge pe cel de-al doilea geamăn, ghemuit, imobil, pradă sigură pentru otravă.

— LA NAIBA!

Trage seringă, dar este prea târziu. Injecția a atins inima geamănului. Femeia se roagă în continuare, salivând, scuipând, sângerând. Și-a împreunat mâinile peste pântec.

Pe ecran, geamănul supraviețuitor pare că zâmbește.

Răul a învins...

Kubiela se trezi tresărind. Pentru câteva secunde avu senzația că este complet pierdut. În cădere liberă într-un loc fără contur, fără nume. Apoi adrenalina îi redă luciditatea. Senzație contradictorie. Clarviziune și confuzie amestecate.

— Asta nu s-a întâmplat așa, șopti el.

Își smulse masca de pe ochi. Strălucirea proiecteurului îl făcu să scoată un strigăt de durere. Din reflex își duse

pumnii la ochi. Imposibil să deschidă ochii. Lumina prea albă...

Asta nu s-a întâmplat așa. O știa. Era medic. În primul rând, o pacientă atât de nervoasă ar fi primit din oficiu o anestezie generală. Apoi, antispasmodicele date înainte de operație ar fi cufundat uterul într-o letargie completă. Și oricum, se anesteziază întotdeauna fătul înainte de reducere. Este imposibil să-ți imaginezi că s-a agitat ca în vis. Și cu atât mai puțin că a întors capul spre ecran.

Încet, lăsă mâinile în jos și înfruntă lumina. Strânse pleoapele și printre ele observă conturul camerei, haloul progresiv al proiecteurului. Pe fondul acestei imagini violente, văzu camera pe trepied.

Atunci își aminti totul.

Coșmarul nu conta deloc. Ceea ce conta era ce făcuse în timpul somnului. Bănuiala unei vieți duble. Voința sa de a se închide în încăperea asta. Camera de filmat pusă în funcțiune înainte de a adormi, cu scopul de a-l surprinde pe celălalt. *Un adevărat delir.*

În clipa aceea băgă de seamă că ploua în încăperea. Rapoartele medicale, ecografiile și celelalte plicuri erau împrăștiate pe jos, ridicându-se la fiecare rafală, murdare de rumeguș și de ipsos. *Imposibil.*

Baricadase ieșirile cu scânduri. Zăvorâse cutia Pandorei.

Întoarse capul. Prima fereastră din stânga lui era deschisă și obloanele se izbeau în bătaia vântului. Pe jos, scândurile erau sparte, făcute bucăți. Ca și cum o fiară sălbatică – un lup turbat – ar fi smuls totul cu mâinile goale.

Lui Kubiela nu-i venea să creadă. Se ridică să verifice camera de filmat. Întepeți la prima mișcare. Era acoperit cu sânge. Un sânge abia uscat era pe pliurile cămășii sale. Ridică țesătura. Se palpă. Nicio rană. Nici urmă de plagă.

Era sângele altuia.

Smulse camera de pe suport și după câteva încercări o puse pe play, observând în trecere că nu avea sânge pe mâini. Amănuntul ăsta îl liniști oarecum. Căută în adâncul creierului o lumină, un indiciu, o amintire. Nimic.

Dădu pe repede înainte. Începutul era comic. Se culcase pe jos, cu gesturi mecanice și accelerate, apoi adormise, dispărând sub pilota albă. Apoi, imobilitatea scenei dădu impresia unei opriri a imaginii. Dar nu. Din timp în timp, Kubiela tresărea, se răsucea, își schimba poziția.

Dar nu se trezea.

Aruncă o privire spre cronometru. Trecuseră 94 de minute și nimic nu se întâmplase. În minutul 102, foile, radiografiile intrară în câmpul vizual al camerei. *Vântul*. Cineva era în încăpere. Kubiela opri derularea rapidă și dădu câteva secunde înapoi. Nu se vedea nimic, dar se auzeau, grație sonorului, loviturile date în fereastră – apoi cum se sparge geamul – apoi scândurile – zgomot de lemn sfărâmat, aruncat în interiorul încăperii.

Totul se întâmpla *în afara câmpului vizual*. Din reflex, mișcă puțin camera ca și cum ar fi putut schimba cadrul.

În clipa aceea apăru o mână înmănușată.

Apoi nimic.

Imagine neagră.

Intrusul oprise camera în minutul 105. Kubiela apăsă din nou pe derulare rapidă în caz că mâna misterioasă ar fi pus din nou în funcțiune înregistrarea. Nu. Ridică ochii și fu aproape surprins să nu descopere propriul corp în fața lui pe locul unde dormise.

Cine fusese în cameră?

Cine cunoștea această ascunzătoare?

Stinse proiectorul și aprinse becul, nu atât de puternic. Închise fereastra. Membrele îl ascultau cu dificultate. Era plin de vânătaii. Toate acestea erau terifiante și în același

timp liniștitoare. Dacă exista un alt om, poate că nu era el ucigașul. Poate că mai exista o explicație...

Kubiela era atât de adâncit în gândurile sale, că reacționează cu întârziere când o sonerie se auzi în încăpere. Oprise telefonul și melodia îi era necunoscută.

Lăsă camera și porni în căutarea aparatului, răscolind printre bonuri, fotografii și imagini pline de rumeguș umed.

În cele din urmă văzu un telefon mobil așezat pe jos, aproape de saltea.

— Alo?

— Ascultă-mă cu atenție.

— Cine sunteți?

— Ascultă, îți spun. Privește pe fereastră.

Kubiela se aplecă spre pervazul spart. Vântul nopții era puternic. Ploaia îl lovea în față, orbindu-l. Un amănunt anormal: căldura. Aerul de afară era umed. Nu se vedea nimic.

— Este un A5 staționat în fața porții.

Kubiela distinse o caroserie neagră. Un bloc strălucitor sub ploaie. Renunță să mai pună vreo întrebare. Poate că încă visa?

— Cheile sunt în contact. Demarezi și vii la mine.

— Unde?

— În La Rochelle.

Kubiela nu putea răspunde. Mușchii gâtului îi erau blocați. Neuronii lui formau un caleidoscop luminescent. Forme, arabescuri de sticlă colorată, dar nimic coerent. Nici un singur gând inteligibil.

În sfârșit, reuși să articuleze:

— De ce aș face-o?

— Pentru ea.

Brusc gemete. Strigăte sugrumate. O gură plesnită.
Sângele de pe cămașa lui.

— Cine e?

— Eu o numesc Euridice. Dar tu o cunoști sub numele de Anaïs. Anaïs Chatelet.

Zgomote de frâne furioase îi urlară în minte. Zgomote de elicoptere, de puști de asalt, sunetele seci ale morții.

— Minți, spuse el trecând la tutuială. Anaïs este la închisoare.

— Nu ești la curent cu noutățile, tinere.

Tinere. Cunoștea vocea asta lentă și gravă. Nu putea să-și amintească unde o auzise.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic. Deocamdată.

— Dă-mi-o la telefon. Vreau să-i vorbesc.

Un râs scurt. Un tors de pisică.

— Ea nu poate să-ți vorbească. O ard buzele.

— Ticălosule! Ce...

— Ia-o spre La Rochelle. Te mai sun.

— Cine ești, pentru numele lui Dumnezeu? Din nou un râs dulceag:

— Sunt cel care te-a creat.

Pe A10, nu îi trebui prea mult să observe că se întâmpla ceva în atmosferă. Rafalele izbeau mașina cu violență. Pe marginea drumului arborii se încovoiau, cuprinși parcă de crampe violente. O căldură inexplicabilă se ridica în mașină.

Ce se întâmpla? Era complet singur pe șosea.

Aprinse radioul.

Primele cuvinte pe care le auzi fură:

— Din cauza furtunii Xynthia, departamentele Charente-Maritime, Vendée, Deux-Sèvres și Vienne sunt în alertă de cod roșu. Riscurile sunt reale. Se prevăd inundații, întreruperi ale curentului electric, pagube materiale. Viteza vântului e de peste 150 de kilometri pe oră și...

Kubiela strânse mai bine volanul. Nu mai lipsea decât asta. Forțele naturii să se amestece. Nimic de mirare, de fapt. De la început, această poveste se scria sub semnul

zeilor. *Eu sunt cel care te-a creat.*

Kubiela întinse mâna și schimbă postul.

— O așteptam și iată-o. Din 23 februarie, Météo France ne vorbește despre o depresiune situată în inima Atlanticului, susceptibilă în a se transforma într-o furtună. Pe 25, satelitul Eumetsat a fotografiat evoluția acestei depresiuni care se tot mărește, de la arhipelagul portughez al Maderei la...

Ca replică, mașina lui nu înceta să sară literalmente de pe o parte pe alta, ridicată de convulsii, după care era lăsată din nou jos ca de o mână invizibilă. Kubiela mergea cu mai mult de 200 de kilometri pe oră. Se uită la luminile de pe bord. Mașina era o bijuterie a tehnologiei și a ingineriei, dar nu făcea doi bani în fața stihilor naturii.

— Depresiunea a urcat din regiunile subsahariene până a devenit un ciclon extratropical, care s-a dezlănțuit pe 26 februarie asupra Insulelor Canare, producând primele pagube materiale. Acum Xynthia este pe continent. Căldura este un semnal. 25 de grade în plină iarnă pe Coasta bască: asta nu este o încălzire, este sfârșitul lumii!

Comentatorii parcă erau evangheliștii anunțând Apocalipsa. Doar că unele cuvinte și imprecășii nu le rosteau. Era într-un așa hal de nervozitate, încât creierul lui răsucea frazele ca metalul încălzit la alb.

Încă 200 de kilometri și simțea că intră drept în gura unui monstru. Trebuia oare să se oprească? Să se ascundă într-o cameră de hotel și să aștepte o acalmie? *Imposibil.* Tonul Vocii nu lăsa loc de comentarii. Ca urmare, întrebările reveniră, tulburându-i sufletul. Cine era ucigașul? Cum o luase pe Anaïs ca ostatic? Când ieșise din închisoare? Continuase ancheta și pusese piciorul unde nu trebuia? Ce târg urma să-i propună asasinul? Și mai ales: unde mai auzise vocea aceea?

Trecu de Tours și se orientă după o benzinărie. Acoperișul tremura deasupra stâlpilor. Panourile fuseseră smulse. De-a lungul parcării, coniferele erau întinse la

orizontală, ca niște franjuri de spumă neagră și furioasă. Doar pompele păreau solid înfipite în asfalt. Avea destul combustibil până la La Rochelle, dar voia să reia contactul cu lumea umană.

Greșise adresa. Nicio mașină parcată. Nicio siluetă în magazinul încă luminat. Prin geamurile care tremurau, observă câteva persoane în ținută roșie, fuste pentru femei, salopete pentru bărbați.

Își făceau grăbiți bagajele.

— Sunteți nebun să mai conduceți? îl întrebă o femeie când intră.

— Furtuna m-a prins pe drum.

Femeia închise casa din spatele tejghelei.

— N-ați auzit avertismentele la radio? Este cod roșu.

— Trebuie să merg mai departe. Merg la La Rochelle.

— La Rochelle? Vedeți cum suflă aici? Vă imaginați ce e pe coastă? Pesemne că totul e sub apă acum...

Kubiela nu mai auzi sfârșitul frazei. Nu avea nevoie de o Casandră ca să se motiveze. Își reluă drumul în pielea eroului mitologic care nu poate scăpa de destinul său.

Pe la trei dimineața ajunsese pe N11. Îi trebuiseră șase ore ca să străbată cei 450 de kilometri dintre Paris și La Rochelle. Nu era rău. Doar ce se lăudase și ploaia începuse să șterge, pentru a-l anula. Rafalele de apă loveau geamurile, răpăiau pe capotă, țâșnind din toate părțile, de sus, dar și de jos.

Nu mai vedea panourile. Se gândi la GPS, dar nu își imagina că se putea opri să caute modul de folosire, să programeze... În jurul lui totul părea distrus, dislocat, lichefiat. Se gândea că e singur pe lume, când se intersectă cu alte faruri. Vederea lor îl liniști, dar nu pentru mult timp. Mașinile se loveau din spate, derapau pe margini, se răsuceau pe șosea. Oamenii pierduseră controlul realității.

Brusc, un panou LA ROCHELLE 20 KM își luă zborul ca o aripă de metal și căzu pe capota lui. Kubiela se alese

cu o fisură în parbriz. Crengi, pietre loveau caroseria. Dar avansa în continuare. Noaptea se transformase într-un vârtej de fragmente și gunoaie.

În fine, ca prin miracol, apăru orașul. Luminile pâlpâiau la intervale regulate. Casele tremurau din temelii. Acoperișurile cedau. Uneori apăreau oameni agitați. Familii ce încercau să consolideze o antenă satelit, să protejeze geamurile unei mașini, să închidă obloanele... Curajoși, dar demersul lor era inutil: natura stăpânea tot.

Pe scaunul pasagerului sună telefonul. În vijelie abia îl auzise. Încercă de mai multe ori să răspundă.

— Alo?

— Unde ești?

— În La Rochelle.

— Te aștept la baza de submarine La Pallice.

Vocea rezona acum ca într-o biserică. Se auzea în spatele ei un zgomot surd, pe un ritm obsedant. Respirația mării furioase.

— Ce este?

— Un buncăr aproape de intrarea în portul comercial. N-ai cum să nu-l vezi.

— Nu cunosc orașul!

— Descurcă-te. Ține-o pe lângă zidul de est al clădirii. Ultima poartă va fi deschisă spre nord. Te aștept.

Merse tot înainte spre Portul Vechi. Primul lucru pe care îl văzu clar fu un panou electronic care clipea: „AVERTIZARE DE FURTUNĂ LA ORA 22. ÎNTOARCEȚI-VĂ ACASĂ”. O luă pe un bulevard, apoi de-a lungul unui bazin care era pesemne portul de agrement. Coca vapoarelor se lovea una de alta. Pânzele se înfășurau pe metal. Mai departe, valuri de mai mulți metri se spărgeau de țârm.

Kubiela nu mai văzuse niciodată așa ceva. Vântul,

marea și noaptea își disputau orașul cu lovituri puternice și mușcături. Șuvoaiele de apă înghițeau malurile, șoseaua, trotuarele. Cum să găsească baza de submarine? Prin deducție, își spuse să o ia pe lângă bazine. Va găsi poate un panou, un indicator. În clipa aceea, între două ștergătoare, văzu minunea: trei siluete care mergeau contra vântului cu apa până la genunchi.

Viziunea dispăru. Poate că delirase... În același moment, mașina derapă și se lovi de trotuar. Șocul îi dădu un imbold. Cu umărul, deschise portiera și fu imediat aspirat de un vârtej fierbinte. Uitase căldura și de aceea fu și mai terifiant. Lumea era în supraîncălzire. Nucleul central al planetei urma să explodeze.

Nu visase. Trei civili se îndepărtau cu mâinile în buzunare, încovoiați sub rafale. Merse spre ei, avansând aproape la orizontală. Rafalele de ploaie oscilau tot atât de puternic ca pânzele unei corăbii. Cablurile electrice săreau precum corzile de la chitară. Sub pașii lui, pământul aluneca, se înfunda, se dizolva: era dat înapoi mării.

— Hei! Vă rog!

Nu erau decât la vreo douăzeci de metri, dar nu îl auziră. Acceleră pasul de echilibrist. Doi bărbați cu mâinile în buzunare. O femeie care se lupta să nu-și piardă poșeta. Cu capul băgat în glugă.

— Vă rog!

Kubiela îl prinse pe unul din bărbați de umăr. Tipul nu păru surprins – se aștepta să îl lovească vreo rafală sau vreo creangă.

— Caut baza submarină La Pallice.

— Sunteți nebun. Este în portul comercial. Totul e probabil sub apă acolo.

— E departe?

— Sunteți cu spatele la el. Cel puțin trei kilometri.

— Sunt cu mașina.

— Cu mașina?

— Spuneți-mi pe unde să o iau.

— O luați pe Jean-Guitton. Tot înainte. La un moment dat va fi un panou „Port comercial”. Urmați-l. Veți ajunge pe La Pallice. Dar sincer, mă mir că ați ajuns și până aici.

Omul continua să vorbească, dar Kubiela se întorsese deja și o luase clătinându-se spre mașină. Nu mai era acolo. Cu mâna streășină la ochi o văzu la vreo cincizeci de metri printre altele într-o vălmășeală ca-n filme. Cu apa până la jumătatea gambei, ajunse la portiera pasagerului – cealaltă era inaccesibilă –, o deschise și se strecură înăuntru. Contact. Motorul nu era înecat. Cu câteva manevre în forță reuși să iasă din hățișul de fiare.

Merse câteva minute pe o arteră mărginită de arbori și de clădiri care îl adăposteau de vânt. Panoul apăru în cele din urmă: PORTUL COMERCIAL. O luă la dreapta. Dintr-odată peisajul se schimbă. Cisterne, clădiri industriale, căi ferate și furtuna revenind în forță. Derapa cu spatele, cu fața, aluneca pe bălțile agitate. În momentul în care crezu că nu va mai avansa, două mormane de pământ se ridicară de o parte și de alta a drumului. Un șantier gigantic îl protejă mai bine de un kilometru.

Ajunse în sfârșit la portul propriu-zis. Pavilionul de la intrare era închis. Nu se vedea nimic cu excepția unei bariere roșu și alb și a unui panou care prevenea: INTERZIS PIETONILOR ȘI VEHICULELOR CE NU APARTIN TRAFICULUI PORTUAR. În haosul nopții, avertismntul părea derizoriu. Dar Vocea avusese dreptate, nu avea cum să rateze buncărul. La stânga se ridica o fortăreață, îndreptându-și stâlpii de beton armat spre întuneric.

Bariera de ieșire era smulsă. Dădu înapoi și intră pe contrasens. Macarale. Rezervoare. Imense aripi de eoliene, ancorate la sol. Ocoli obstacolele. Vântul se dezlănțuia aici, dar portul părea că poate să-i facă față. Aceste construcții industriale emanau un sentiment de siguranță.

Se opri la baza buncărului, aproape de calea ferată. În față se deschidea un bazin vast. Cargouri de 100 de metri

lungime, cântărind mii de tone, se legănau ca niște coji de nucă. Furia oceanului era contagioasă. Apele tăiate ale mării se ridicau în valuri de mai mulți metri înălțime.

Ridică privirea și măsură din priviri clădirea. Pereții aveau peste douăzeci de metri înălțime și desfășurau spre bazin zece deschideri de lărgime egală.

Ea, Vocea, spusese: „O iei pe lângă zidul de est. Ultima poartă va fi deschisă spre nord”. Puse în funcțiune în cele din urmă GPS-ul care îi indică, în loc de „bine ai venit”, cele patru puncte cardinale. Se afla pe partea de sud a buncărului, bazinul se situa spre vest. Pe scurt, nu era bine. Dădu cu spatele, ocoli clădirea și o luă pe lângă zidul de est, în direcția nord.

Peretele orb se prelungea pe două sute de metri. La capătul meterezei, o poartă de metal negru. *Ultima poartă va fi deschisă.* Kubiela luă cele două pistoale, le puse la spate, apoi abandonă mașina. Merse spre perete. Cheiul era complet pustiu. Kubiela se apleca, biciuit de vânt și de ploaie, dar se simțea puternic. Ora înfruntării venise.

O frază a Vocii îi reveni în minte:

— Eu o numesc Euridice. Dar tu o cunoști sub numele de Anaïs.

Euridice. Cine să fie Orfeu? El sau ucigașul? Ce a pregătit nebunul? Privi din nou clădirea care ar fi putut adăposti o armată și vasele ei amfibie. Îi veni o idee: dacă el era Orfeu, atunci această fortăreață adăpostea infernul. Aproape că fu tentat să caute în furtună Cerberul, câinele monstruos care păzea intrarea în regatul umbrelor.

Hipnotizat, obsedat, ud leoarcă, împinse cu umărul peretele de fier negru.

Era deschisă.

Nu se intra prea greu în infern.

Primul lucru pe care îl văzu fu un lung tunel întunecat, deschis în depărtare spre furtună. Valurile intrau în el cu

forță, după care se îmblânzeau pentru a fi reduse la bălți înspumate. Kubiela înaintă. Locul evoca o cavernă imensă și rectilinie. Un fel de sedimentare geologică. Simțea aici vidul, rezonanța interioară pe care o ai când pătrunzi într-o catedrală. Era apă peste tot. În textura betonului. În clipocitul care se auzea deasupra lui. În bălțile care luceau pe jos. La intervale regulate se auzeau tunetele care urcau prin tunel, se rostogoleau până la el, apoi plecau, parcă cu regret. Avea impresia că se află în gâtul unui monstru, a cărui salivă era marea.

Nicio lumină, niciun semn. Ochii, încă orbiți de ploaie, nu distingeau nimic. Își dădu seama că lăsase în mașină telefonul mobil. O tâmpenie. Ucigașul îl va suna fără îndoială pentru a-l găsi undeva în măruntaiele astea...

Parcă pentru a răspunde, o sursă de lumină apărură în dreapta lui, la vreo cincizeci de metri distanță sau mai mult – greu de evaluat neantul. Se auzi o mișcare. Miji ochii și observă o flacără concentrată de un portocaliu intens, albăstruie pe margini. Flama unui arc de sudură care arunca lumini sporadice pe un impermeabil ud.

Un bărbat avansa spre el. Un pescar marin. Personajul prinse contur. Un bărbat masiv, cu o pelerină de ploaie, salopetă cu bretele, haină gonflabilă și cizme. Fața îi era acoperită de o glugă strânsă până la vizieră. Kubiela nu fusese niciodată tentat să și-l imagineze pe asasinul din Olimp, dar la urma urmei, fantoma asta de plastic și foc s-ar fi potrivit.

Ucigașul era acum la câțiva metri. Într-o mână ținea aparatul de sudură. Cu cealaltă țâra o butelie de metal pe roțile – ea conținea oxigenul care alimenta flacăra incandescentă.

Kubiela încercă să-i vadă fața. Ceva din alura generală a ucigașului, ușoara aplecare înainte, i se părea familiar.

— Bucuros să te văd din nou, spuse gazda, lăsându-și jos gluga.

Jean-Pierre Toinin. Psihiatrul care veghease asupra nașterii sale tragice și asupra nebuniei mamei sale. Omul

care asistase la sacrificarea fratelui său. Bătrânul care îi cunoștea toată istoria. Și care, fără îndoială, o și scrisese. *Eu sunt cel care te-a creat.*

— Scuză-mă, dar trebuie să închid naibii poarta asta.

Kubiela se dădu înapoi și lăsă baubaul să treacă. Simți suflul fierbinte al arcului. Evaluă forța bărbatului. În ciuda vârstei, ar fi putut să-i ducă pe umeri pe Minotaur sau pe Icar. Ar fi putut transporta un cap de taur sau să înfrunte un gigant ca Uranus.

Cu o mișcare bruscă, trase poarta apoi reglă flacăra, care deveni de culoarea unei portocale coapte. Zgomotul ascuțit se intensifică. Toinin se ocupa de zăvorul metalic de la nivelul clanței. Kubiela nu mai respira. Orice șansă de evadare era pe cale să dispară literalmente sub ochii lui. De o parte, o ușă sudată. De cealaltă, furia oceanului.

— Ce... ce faci?

Îi vorbea ucigașului. Credea că are halucinații.

— Blochez ieșirea asta.

— Din cauza apei?

— Pentru noi. Nu vom mai putea ieși pe aici.

Fasciculul devenise alb, ca de gheață, dar o gheață care avea câteva sute de grade. Kubiela vedea cum metalul se transformă într-o panglică roșie, care se înnegrea imediat. Brusc ieși din apatie.

Merse spre bătrânul care lucra în genunchi și îl ridică de jos:

— Unde e ea?

Toinin întoarse aparatul de sudură și strigă cu un aer fals panicat:

— O să te arzi, deșteptule!

Kubiela slăbi strânsoarea, dar repetă, mai tare:

— Unde e Anaïs?

Septuagenarul întinse flama spre o ușă laterală la stânga. Un acces spre hangare. Kubiela văzu sau crezu că vede o siluetă udă până la piele întinsă pe jos. Prizoniera semăna cu Anaïs, dar avea o cagulă pe cap.

Kubiela se repezi. Toinin îi bară drumul cu flacăra de

sudură. Arsura îi trecu pe la înălțimea ochilor.

— Nu te apropia, șopti el. Nu încă...

— O să mă oprești? urlă Kubiela, ducând mâna la spate.

— Dacă te apropii, va muri. Poți să fii sigur.

Încremeni. Nu se îndoia de chestia asta. În materie de strategii nebunești, putea să-l creadă pe Toinin. Lăsă din mână patul CZ-ului.

— Vreau dovada că e Anaïs.

— Vino după mine.

Trăgând butelia pe roți, bărbatul se îndreptă spre zona întunecată. Kubiela o luă pe urmele lui cu neîncredere. Reflexele flamei se oglindeau în bălți. Auzea tunetele valurilor.

Asasinul se opri la câțiva metri de prizonieră. Lăsă căruciorul și întinse mâna spre ea. Kubiela crezu că îi va scoate cagula. În loc de asta, el îi suflecă mânecile. Urmele de automutilam îi brăzdau carnea.

Într-o frântură revăzu scurta lor seară la Bordeaux:

— *Sunteți sigur că nu vreți să deschidem sticla mea?*

Anaïs avea mâinile prinse cu un colier dințat. Păru că se trezește. Se agită ușor. Fiecare dintre gesturile ei dovedea epuizarea, slăbiciunea – sau drogul.

— Ai drogat-o?

— Un simplu sedativ.

— E rănită?

— Nu.

Kubiela își descheie haina, arătându-și cămașa pătată cu sânge.

— Și asta?

— Nu e sângele ei.

— Dar al cui?

— Ce mai contează? Nu sângele ne lipsește.

— Sub cagulă, are căluș?

— Are buzele lipite. Un clei chimic foarte eficient.

— Ticălosule!

Se întinse spre el. Omul îi puse flacăra în față.

— Nu e mare scofală. Se va trata când veți ieși de aici.

— Deci vom ieși?

— Totul depinde de tine.

Kubiela își trecu mâna peste frunte: broboanele de sudoare și murdăria de pe pielea lui formau un amestec sărat.

— Ce vrei? capitulă el.

— Să mă ascuți. Asta pentru început.

— Am cunoscut-o pe mama ta într-un dispensar în 1970. Conduceam un serviciu de asistență, ceva la jumătatea drumului între asistență socială și psihiatrie. Cu soțul ei, Francyzska fugise din Silezia. Nu aveau niciun ban. Andrzej lucra pe șantier. Francyzska avea problemele ei mintale. S-a spus mai târziu că sarcina a înnebunit-o, dar nu e adevărat. Pot să spun că era deja bolnavă înainte de toată povestea asta...

— De ce suferea?

— Era în același timp bipolară, schizofrenică, depresivă... Și toate astea se amestecau cu fanatismul religios.

— Ai tratat-o?

— Asta îmi era meseria. Dar în același timp mi-a servit pentru experiențele mele.

— Îi îngheță sângele.

— Ce experiențe?

— Eu sunt un produs pur al anilor 1970. Generația psihotropelor, a antipsihiatriei, a deschiderii azilelor... La vremea aceea se credea că disciplina noastră avea ca unic viitor chimia. Urma să vindecăm totul cu medicamente! Paralel cu activitatea mea de psihiatru am încropit un laborator de cercetare. Nu mare lucru. Nu aveam mijloace. Dar totuși, am descoperit o moleculă, aproape din greșală. Străbunica lui DCR 97, pe care am reușit să o sintetizez.

— A cui?

— A moleculei din protocolul Matrioșka.

— Ce trata pe atunci?

— Nimic. Favoriza doar alternanța dispozițiilor, a imboldurilor... Un fel de bipolaritate mai puternică.

— I-ai... i-ai injectat-o Francyzskăi?

— Nu ei. Feților ei.

Logica subterană a întregii povești. Gemenii ale căror temperamente erau atât de deosebite erau *deja* cobaii. Ei reprezentau schițele experiențelor ce urmau să vină.

— Rezultatele erau extraordinare. Nici azi nu pot să explic aceste efecte. Molecula nu modificase patrimoniul genetic al embrionilor, ci comportamentul lor încă din viața intrauterină. Imboldurile negative erau totuși localizate doar pe unul dintre copii. O ființă ostilă, agitată, agresivă care încerca să-și ucidă fratele.

Kubiela era copleșit.

— Aș fi vrut să se nască amândoi copiii, dar era fizic imposibil. Ginecologii le ceruseră părinților să facă alegerea: să salveze dominantul sau dominatul. Francyzska bineînțeles că a ales veriga slabă. Pe tine. Credea că ești un înger, un inocent. Prostii. Nu erai decât un element al experienței mele.

O ușurare slabă: era totuși geamănul alb.

— De aici încolo, dezvoltarea ta nu m-a mai interesat. Am stopat injecțiile. Am internat-o pe Francyzska într-un institut unde dădeam consultații. Anii au trecut. L-am revăzut pe Andrzej care mi-a explicat că sufereai de coșmaruri, de accese de agresivitate de neînțeles. Te-am consultat. Am descoperit că geamănul negru continua să trăiască în tine. Ceea ce molecula mea separase, psihicul tău sintetizase. Într-un singur sine!

— M-ai tratat?

— De ce? Nu erai bolnav. Erai prelungirea cercetărilor mele. Din păcate, forța ta de caracter era pe cale să te salveze. Reușiseși să menții fantoma fratelui tău pe fundul inconștientului tău.

Kubiela încercă să vorbească din perspectiva nebunească a lui Toinin:

— De ce nu mi-ai injectat din nou molecula ta?

— Pentru că n-am putut, pur și simplu. Andrzej se temea de mine. În ciuda ajutorului meu – eu am plătit casa din Pantin –, mă ținea la distanță. A insistat chiar să-mi dea banii pe casă înapoi! Apoi a reușit să o transfere pe Francyzska la Ville-Évrard, în afara sferei mele de acțiune.

— Înțelesese ce ai făcut?

— Nu. Dar simțea că ceva nu se potrivea. Instinctul țăranului. Între timp obținuse naționalitatea franceză. Se simțea mai puternic. N-am putut să fac nimic. Fără să mai adaug că Andrzej era un uriaș. O forță fizică: ne vom întoarce la asta.

— Ce mi s-a întâmplat în continuare?

— N-am idee. Am abandonat cazul tău și m-am concentrat pe alte treburi. Inspirându-mă din evoluția ta, am căutat un produs care să poată produce o fisiune într-un creier adult, compartimentând mai multe personalități.

— Molecula lui Mêtis.

— Te grăbești. Am petrecut mai bine de zece ani muncind singur, fără mijloace, fără echipă. Nu avansam. A trebuit să aștept anii 1990 pentru ca Mêtis să se intereseze de lucrările mele.

— De ce?

— Simplu efect al modei. Mêtis explodase pe piața anxioliticelor, a antidepresivelor. Grupul se interesa de orice moleculă care ar fi avut un efect inedit asupra creierului uman. Le-am vorbit de DCR 97. Nu se numea încă așa. Nici nu exista încă în forma ei... definitivă.

— Ți-au dat mijloace?

— Rezonabile. Dar am putut să finalizez experimentele. Să sintetizez un produs care provoca o reacție în lanț în spiritul omenesc.

— Produsul ăsta cum funcționează, mai exact?

— Nu am nici cea mai mică idee. Nu pot să explic principiul lui activ. În schimb, am observat îndelung efectele sale. Totul se petrece ca într-o fisiune nucleară. Memoria explodează ca un nucleu atomic. Dar creierul uman are propria lui logică. Un fel de lege a gravitației care face ca dorințele, imboldurile, fragmentele de memorie să aibă tendința naturală de a se regrupa între ele pentru a reconstitui un nou sine.

Kubiela înțelese că, prin propriile cercetări asupra gemenilor și a personalităților multiple, tocmai această lege a gravitației era ceea ce căuta.

— Ai făcut teste clinice?

— Asta era problema. Lucrările mele aveau nevoie de material uman. Imposibil să experimentezi o astfel de moleculă pe șobolani sau maimuțe. Or, Mêtis este un grup puternic, dar nu gata să încerce orice pe oricine.

— Deci?

— Mi-a permis să deschid o clinică specializată. Am început să lucrez pe bolnavi mintal. Ființe a căror personalitate suferea deja de instabilitate. Între pereții mei puteam să lucrez mai liber. Protocoalele erau secrete, în întregime finanțate de Mêtis.

— Ce interes aveau să testeze produsul acesta pe bolnavi? Să le accentueze patologia?

— Puterea de a agrava o boală conține deja contrariul ei: cea de a vindeca. Dar nu eram încă acolo. Semănam, apoi recoltam doar note, constatări.

Vechi fantome ieșeau la suprafață. Experimentele umane din lagărele de concentrare. Manipulările mentale din azilurile sovietice. Toate lucrările interzise ale căror rezultate valorau aur pe piața cercetărilor militare.

— Rezultatele noastre erau haotice. Anumiți pacienți se cufundau în delir. Alții vegetau. Alții, dimpotrivă, își redobândeau o personalitate aparent solidă, dar care dispărea după un timp.

— Ca Patrick Bonfils?

— Începi să înțelegi. Bonfils este unul dintre subiecții

mei cei mai vechi.

— Cum v-a venit ideea să lucrați asupra persoanelor sănătoase mintal?

— Armata a vrut să aprofundeze cercetările mele. Mi s-a propus să pun la punct un program. Matrioșka. Având la dispoziție un adevărat material uman. Ființe sănătoase mintal pe care puteam să le tratăm. Mi s-au dat și mijloacele financiare și tehnologice de a crea un microsistem care permitea livrarea de DCR 97 fără intervenție exterioară. Grație implantului pe care l-am pus la punct, era posibil să lăsăm liberi subiecții tratați și să vedem cum se comportă. Programul era riscant. Chiar și la militari nu exista unanimitate, dar anumiți responsabili voiau să vadă unde puteam ajunge.

— Vorbești de Mêtis, de armată: cine sunt de fapt responsabilii protocolului?

— Habar n-am. Nimeni nu știe. Nici chiar ei. Totul se petrece prin consilii, comitete, misiuni. Deciziile se sting, se evaporă. Nu vei putea niciodată să numești un vinovat.

Kubiela se făcu avocatul diavolului.

— De ce nu s-a testat molecula ta pe prizonieri, pe răufăcători, pe teroriști?

— Pentru că aceștia sunt cel mai bine protejați. Avocații, mass-media, complicii: toată lumea se ocupă de ucigașii declarați. Este mai ușor să pui mâna și să faci să dispară amărâți anonimi. Mêtis și armata au pus la punct un sistem de selecție, dar nu eu m-am ocupat de acest aspect al lucrurilor.

Sasha.com, Feliz, Medina, Leïla: Kubiela știa mult mai mult despre acest aspect al lucrurilor chiar și decât Toinin.

— Primeam „voluntari”. Îi tratam. Le puneam și condiții. Orice s-ar fi întâmplat, trebuiau să refuze să se supună unei scanări sau unei radiografii – pe care implantul ar fi fost imediat vizibil. După aceea, îi eliberam și observam ce se întâmplă.

Cunoștea urmarea, sau aproape o cunoștea. În jurul

lor pereții se cutremurau din temelii. După bufnituri se ghicea că unele valuri de afară se ridicau până la acoperișul buncărului, la douăzeci de metri înălțime.

— Astăzi unde se află experimentul?

— S-a închis. Matrioșka nu mai există.

— De ce?

Bătrânul clătină din cap dezaprobat.

— Rezultatele mele nu au convins. Subiecții sufereau crize sporadice. Își schimbau personalitatea, dar fără coerență. Mai mulți dintre ei au scăpat chiar de sub controlul nostru. Armata și Mêtis au concluzionat că lucrările mele nu vor avea niciodată aplicații concrete. Nici militare, nici comerciale.

— Presupun că nu ești de acord.

Își agită degetele în penumbra luminată de aparatul de sudură.

— Mi se fâlfâie de deciziile lor. Sunt un demiurg. Mă joc cu destinele oamenilor.

Kubiela își observă interlocutorul. Trăsături magnifice, riduri nenumărate, un cap orgolios. O față pe care anii săpaseră până nu mai rămăsese decât strictul necesar – oasele și mușchii descârnați. Un psihopat pur, care se situa deasupra legilor, deasupra oamenilor.

— Ați eliminat toți subiecții?

— Nu pe toți. Tu încă ești aici.

— De ce?

— Pentru că te protejez.

— Cum?

— Ucigând oameni.

Kubiela nu mai înțelegea. Vuietul mării se auzea prin pereții refugiului. Talazurile răsunau în sală, după care se repercutau în fiecare hangar.

— Explică-mi.

— La sfârșitul lui 2008, mi s-a vorbit de un psihiatru care își băga nasul peste tot. Nu am fost uimit. Anumiți pacienți scăpaseră de sub supravegherea noastră. Că ajunseseră în spitale psihiatrice era în virtutea lucrurilor.

— M-ai recunoscut?

— Mi s-a dat un dosar de anchetă. Voiau să știe dacă am auzit de tine în calitate de psihiatru. Și ce să vezi! Geamănul Kubiela! Eram siderat să te regăsesc după treizeci de ani. Am înțeles atunci că destinele noastre erau legate. Fatumul grec.

— Voiau deja să mă elimine?

— Nu știu. Am propus ca tu să fi un nou subiect de experiment. Au refuzat: prea riscant. Am argumentat: aveam dosarul tău medical de odinioară. Am descris geneza nașterii tale, dualitatea originilor tale, complexitatea psihicului tău. Am demonstrat că aveai profilul ideal. Erai deja doi, în adâncul adâncului tău!

Kubiela ridică încet capul și preluă conducerea:

— Am fost în cele din urmă supus tratamentului și mi-am multiplicat identitățile. Nono. Narcis. Janusz... Problema e că de fiecare dată am reluat ancheta lui Kubiela, căutând să află de unde venea acest sindrom și care era identitatea mea adevărată.

— Tu ai devenit și mai periculos! Mai mult, între timp comitetul hotărâse oprirea programului. Din primăvara lui 2009 au început să șteargă orice urmă a Matrioșkăi. Atunci am avut o idee pentru a te salva de la masacru.

— O crimă?

— Un act criminal, da, în care ai fi fost implicat și care ar fi dus la arestarea ta. Atunci ai fi fost de neatins. Agitând un pic presa, găsindu-ți un avocat și un expert psihiatric, te-aș fi pus la adăpost de lista lor neagră.

Kubiela începu să înțeleagă logica delirantă a psihiatrului.

— Și de aceea l-ai ucis pe Uranus?

— Trebuia să fie o crimă nebunească. M-am inspirat din mitologia greacă. A fost întotdeauna pasiunea mea. Ființele umane nu încetează să traverseze miturile ca pe niște săli mari care le protejează și le definesc destinele. Un pic ca aceste hangare pentru submarine: spații care ne limitează fără ca măcar să le vedem pereții.

Teren de anchetă criminalistică pură. Voia precizări.

— Am văzut crima. Am pictat-o și repictat-o pe pânzele mele. Cum am putut fi martor la măcelul ăla?

— Ți-am dat întâlnire. Nu te-am pierdut deloc din ochi. Ți-am injectat un anesteziec. L-am ucis pe boschetar și am chemat poliția. Nimic nu s-a petrecut cum am plănuit. Ai adormit prea târziu și ai văzut toată scena, iar tâmpiții ăia nici nu s-au deplasat.

— Aș fi putut să scap, dar șocul crimei a provocat o nouă fugă psihică. M-am trezit la Cannes, apoi la Nisa, amintindu-mi doar crima.

— La Corto. Psihiatrul artiștilor. Clătină din cap cu un aer consternat. Să tratezi nebunia prin pictură...

După care își schimbă din nou expresia.

— De ce nu, la urma urmei? Și el era un produs pur al anilor șaptezeci...

Kubiela își urmă monologul cu o voce neutră:

— Nu știu dacă am suferit din nou un traumatism, dar iarăși mi-am pierdut memoria. M-am trezit boschetar la Marsilia și am devenit Victor Janusz. În noiembrie 2009.

Toinin se învioră dintr-odată:

— Erai cel mai bun subiect al nostru! O fugă la fiecare două luni. Nu încetam să le repet. Molecula avea asupra ta un efect siderant. Îl împunse cu arătătorul. Erai pacientul perfect pentru studiul chimismului fisiunii.

Vocea i se stinse.

— Dar era prea târziu. Nici vorbă de cercetări, de program...

— Ucigașii de pe urmele mele au plătit de data asta o bandă să mă elimine.

— Nu știu amănunte, dar trebuia să acționez din nou pentru a te salva.

— Și atunci l-ai ucis pe Icar.

— Pentru a rămâne în nota mitologică. Am făcut totul ca să fii arestat.

— Iar mi-ai dat întâlnire?

— Te-am regăsit la Marsilia. Ți-am dat întâlnire în

istmul Sortiou, promițându-ți informații capitale despre originea ta. Am sunat din nou polițiștii. Fără nici cel mai mic rezultat. Și pentru ăștia plătim impozite.

— Mi-am pierdut memoria din nou. Puțin mai târziu am devenit Mathias Freire.

— Dobândiseși ceva experiență în fuga psihică. Noul tău personaj era perfect. Ai reușit să te angajezi la spitalul din Bordeaux, cu acte false. Oamenii însărcinați să te elimine au avut nevoie de mai mult de o lună să te găsească. Am fost informat despre noua ta identitate. Voiau să știe dacă ai reluat ancheta, dacă ai interogat și alți psihiatri, genul ăsta de lucruri. Am dat câteva telefoane. Eram la sfârșitul lunii ianuarie. Erai complet înglobat de noul tău personaj. Cel mai apropiat, în sfârșit, de omul care ești cu adevărat. Le-am explicat că nu prezentai niciun pericol, dar socotelile trebuiau încheiate.

— Ai hotărât să ucizi și la Bordeaux.

— Am vrut să lucrez în stil mare. Minotaurul! De data asta am lăsat amprente tale în fosa de întreținere. Eram sigur că sticleții vor face legătura cu amprente lui Victor Janusz. Fusesseși arestat la Marsilia. Acolo își vor aminti de asasinarea lui Icar. Ai fi fost arestat pentru seria de crime mitologice. Ai fi fost supus unui examen psihiatric. Cu memoria ta făcută zdrențe, ai fi fost declarat iresponsabil.

— Nu ar fi existat și alte mijloace să mă pui la adăpost? Să mă fi acuzat de un delict minor? Să mă fi internat ca bolnav mintal?

— Nu. Trebuia să fii închis într-o unitate pentru bolnavi dificili. Departe de mâna ucigașilor. M-aș fi descurcat să fiu din nou aproape de tine ca să continui să te studiez. Nimeni nu ți-ar fi crezut poveștile. Puțin câte puțin, afacerea ar fi fost uitată. Și eu aș fi putut să-mi continui experiențele pe mintea ta.

Nebunia lui Toinin avea propria sa logică. Dar care era concluzia? Poate chiar momentul acesta. În afara spațiului, în afara timpului, în fundul unui buncăr. Nu

conta, tot ce voia erau răspunsuri pentru fiecare enigmă.

— Ai omorât victimele cu o supradoză de heroină. Unde ai găsit-o?

— Am fabricat-o. Heroina este un derivat al morfinei, care curge valuri la mine în clinică. Sunt treizeci de ani de când sintetizez molecule. Să rafinez heroină e o joacă de copii.

— Vorbește-mi de Patrick Bonfils. Ce căuta la gară în Bordeaux?

— O problemă colaterală. Bonfils a aparținut primei generații de pacienți. S-a stabilizat în personajul lui de pescar și aproape nimeni nu se mai gândea la el. Dar se întreba care îi sunt originile. Voia să înțeleagă. Pașii l-au dus până la clinica mea din Vendée, unde fusese deja de mai multe ori. Am programat o intervenție pentru a-i scoate implantul după ce i-aș fi injectat o doză masivă de moleculă. Astfel i-aș fi salvat viața.

— Dar pierdea totul. Amintirile. Femeia lui. Meseria.

— Și ce dacă? Cu câteva ore înainte de intervenție a intrat în panică. A fugit, răbind câțiva infirmieri.

— Cu un anuar și o cheie franceză.

— Urmarea e aproape comică. Bonfils s-a ascuns într-o camionetă – exact cea pe care o utilizam pentru sacrificările mele. Astfel l-am adus fără să știu la Bordeaux. M-a urmărit pe calea ferată. Ne-am încăierat pe fundul fosei. Am reușit să-l rănesc. L-am abandonat într-o baracă de pe lângă linii.

Edificiul era aproape în picioare, dar mai lipsea piesa principală.

— De ce să te încapățânezi să-mi salvezi viața? Doar pentru că sunt cel mai bun cobai al tău?

— Dacă mă întrebi, înseamnă că n-ai înțeles esențialul. De ce crezi tu că am ales miturile lui Uranus, Icar sau al Minotaurului?

— Nu am idee.

— De fiecare dată istoria unui fiu monstruos, rău sau distrugător...

Oceanul parcă mugea și mai puternic. Valurile se ridicau și mai înalte și mai puternice. Buncărul urma să fie smuls din temelii. Din vârtejul acesta țâșni brusc un adevăr stupefiant:

— Vrei să spui...

— Ești fiul meu, François. Pe vremea când eram la dispensar eram un mare crai, crede-mă. Toate pacientele mi-au trecut prin pat! Uneori le provocam avorturi. Alteori făceam experiențe pe fetuși. Le injectam moleculele mele și vedeam ce iese. Nimeni nu te ajută mai bine decât o faci tu însuși!

Kubiela nu-l mai auzea. Ultima păpușă rusească i se fărâmasese între degete. Mai făcu o tentativă să scape de acest ultim coșmar.

— De ce nu aș fi copilul lui Andrzej Kubiela?

— Uită-te în oglindă și vei avea răspunsul. De aceea a și rupt Andrzej legătura cu mine când aveai opt ani. Din cauza acestei asemănări. Cred că a înțeles, dar te-a crescut ca pe propriul lui fiu.

Acum, toată povestea lua o altă întorsătură. Jean-Pierre Toinin se credea zeu. Îl vedea pe fiul lui ca pe un semizeu, la fel ca Hercule sau ca Minos. Un fiu care îi scăpase în mod constant, care încercase să-i distrugă opera. El era Minotaurul lui Toinin, progenitura lui ascunsă și monstruoasă. Era Icarul lui, care voia să zboare prea aproape de soare. Cronosul lui care căuta să-l ucidă, distrugându-i puterea...

Bătrânul se apropie și îi luă capul în mâini:

— Aceste crime sunt omagii, fiule. De altfel, am imagini unice ale...

Se opri: Kubiela se retrăsese și îi înfipsese CZ-ul în pliul impermeabilului.

Toinin zâmbi cu un aer indulgent:

— Dacă faci asta, ea va muri.

— Vom muri oricum.

— Nu.

— Nu?

Kubiela slăbi degetul de pe trăgaci.

— Nu am intenția să te omor. Poți supraviețui.

— Cu ce condiție?

— Să respecti regulile jocului.

— Pentru a scăpa de aici, nu există decât o ieșire. La celălalt capăt al bazei, pe fațada de sud. Pentru a ajunge acolo, trebuie să traversezi zece alveole pe care nemții le-au construit la vremea aceea.

— Ce sunt?

— Hangare destinate submarinelor lor. Faimoasele U-boot.

Toinin trase spre el ușa decupată în marea poartă de fier. Imediat o pală de spumă îl lovi în față. Indiferent la stropi, o deschise și mai tare. Kubiela văzu un bazin lung, mărginit de cheiuri, traversat pe deasupra de o pasarelă de beton vopsită în alb, la zece metri înălțime. Chiar deasupra ei structurile metalice își întretăiau axele pentru a susține acoperișul.

— Veți urma pasarela și veți merge tot înainte. Trece pe deasupra fiecărui hangar: cu un pic de noroc, veți putea ajunge în celălalt capăt al buncărului.

— Veți?

— Tu și Anaïs. Singura problemă este marea. În noaptea asta valurile umplu aproape în întregime alveolele, dar, așa cum vezi, există un parapet care vă va proteja.

— Ne lași să plecăm?

— Cu o singură condiție. Vei merge în față. Anaïs te va urma. Dacă te întorci, chiar și doar o singură dată pentru a verifica dacă ea mai e acolo, Anaïs va muri.

Eu o numesc Euridice. Deci îi fusese atribuit rolul lui Orfeu. În câteva secunde, își aduse aminte de povestea cântărețului din liră și a femeii sale ucise de o mușcătură de viperă. Orfeu, înarmat doar cu puterile instrumentului

său, traversase Styxul, îl fermecase pe Cerber și reușise să-l convingă pe Hades, stăpânul tenebrelor, să o elibereze pe Euridice. Zeul fusese de acord, dar cu o condiție: în timpul călătoriei spre suprafață, Orfeu trebuia să meargă în fața lui Euridice și nu avea voie să se uite înapoi.

Urmarea se cunoaște. În momentul ieșirii din regatul morților, Orfeu cedează și aruncă o privire în urma lui. Euridice este acolo, dar e prea târziu. Eroul și-a călcat jurământul. Iubita lui va dispărea pentru totdeauna în Infern.

— Și tu? întrebă el.

— Dacă te ții de cuvânt, voi dispărea.

— Afacerea se oprește deci aici?

— Pentru mine, da. Tu îți vei regla problemele cu lumea muritorilor.

Toinin se aplecă și luă de pe jos un dosar subțire, învelit ermetic în plastic.

— Asigurarea ta pentru viitor. Extrase ale programului Matrioșka. Datele. Victimele. Produsele. Responsabilii.

— Poliția va închide cazul.

— Sigur. Dar nu și mass-media. Atenție. Nu îl difuza. Ai doar grijă ca Mêtis să afle că îl ai. Că este undeva bine pus la păstrare.

— Și crimele tale?

— Dosarul conține și mărturisirea mea.

— Nimeni nu o va crede.

— Am precizat anumite detalii pe care doar poliția și asasinul le cunosc. De asemenea și documente care atestă unde și cum mi-am procurat materialele pentru fiecare punere în scenă. Am și indicat locul secret unde mi-am ascuns dagherotipurile.

— Ce ți-ai ascuns?

— Anaïs îți va explica. Dacă va supraviețui, adică dacă tu vei respecta regulile.

Kubiela clătină din cap.

— De la începutul acestei povești, am fost urmărit de

doi oameni cu scopul de a mă ucide. În cele din urmă, eu am fost cel care i-a omorât. Deci vor veni alții.

— Lucrurile se vor calma. Crede-mă.

— Nu vrei să mă mai protejezi? Să mă arunci în pușcărie sau să mă internezi?

— Ai supraviețuit până aici. Ești făcut să supraviețuiești, cu sau fără mine.

Kubiela luă dosarul: poate că era într-adevăr posibil să ducă o viață normală. Încă un amănunt. Fundamental.

— Și boala mea?

— Ți-ai extras implantul. Nu mai ești sub influența moleculei. Nu mai există niciun motiv să mai faci o fugă psihică. Dar nu pot să o jur. Ești o experiență în exercițiu. Salvează-ți pielea, François. Și pe cea a lui Euridice. Este singura ta sarcină pentru moment.

Toinin se îndreaptă spre Anaïs. Kubiela înțelese că nu mințea. Îi va elibera cu-adevărat. Un zeu din Olimp care acordă o șansă la doi muritori.

— Am fi putut începe cu acest dosar, nu? strigă el peste zgomotul valurilor. Nevinovații ar fi scăpat cu viață!

— Nu uita gustul zeilor pentru joacă. Și pentru sânge.

Toinin îi scoase cagula lui Anaïs. Buzele îi erau ca arse cu fierul roșu. Cleiul umflase carnea și iritase conturul buzelor. Anaïs semăna cu un clovn desfigurat. Corpul îi era moale – nu era leșinată, ci într-o stare de somnolență.

— Nu va putea niciodată să traverseze baza în starea asta.

Omul scoase o seringă de plastic. Cu dinții rupse ambalajul și înfipse acul într-un flacon minuscul. În secunda următoare, pulveriză câteva picături spre plafon.

— O voi trezi.

— Și legăturile?

— Le păstrează. Fără comentarii.

— Cum pot fi sigur că va fi în spatele meu?

Toinin luă brațul lui Anaïs și înfipse acul.

— Singurul lucru pe care ți-l cer: încrederea ta. Este cheia pentru a ieși de aici.

Kubiela își spuse că dementul avea propria lui coerență. Ca și la crime, urmasese mitul la literă. Va acționa precum Hades, care o eliberase pe Euridice. Iar el, în schimb, trebuia să evite greșeala lui Orfeu.

Mai ales să nu se uite înapoi.

Bătrânul apăsă încet pistonul, apoi scoase acul. Merse spre Kubiela și îi arătă ușa întredeschisă care primea în continuare salvele înspumate.

— Urcă scările. Ține-ți răsuflarea la fiecare val. La capătul alveolelor este libertatea.

Se mai uită o dată la bătrânul nebun. Trăsăturile lui bronzate, brăzdate de riduri. Avea impresia că se uită la sine într-o oglindă pătată, ancestrală. În spatele lui, Anaïs părea că se trezește.

— Dă-i drumul și mergi, șopti Toinin. În câteva secunde ea te va urma.

— Adevărat?

Ucigașul îi făcu semn cu ochiul:

— Răspunsul te așteaptă la ieșirea din buncăr.

De mult timp, alveolele erau locuri moarte care nu mai găzduiau submarine. Dar în noaptea aceasta, valurile furioase reanimaseră cavernele uitate. Imobil pe pasarelă, ascuns în spatele unui perete, Kubiela observa părțile ce se luptau. Fiecare val pătrundea în hangar, umplea cu apă și cel mai mic milimetru de beton, apoi se retrăgea cu furie, lovindu-se de pereți, înspumând cheiul... Oceanul acorda apoi un răgaz de câteva secunde înainte de a se întoarce cu o furie de două ori mai mare.

Trebuia să profite de această respirație pentru a traversa cei douăzeci de metri care treceau pe deasupra alveolei. Fără să zăbovească: valurile erau atât de puternice, că puteau foarte bine să-l smulgă de pe locul lui și să-l răstoarne peste parapet.

Așteptă o nouă retragere pentru a alergera în direcția

peretelui următor. Un calcul greșit. În mijlocul pasarelei, un bloc de spumă îl surprinse. Se trezi doborât la pământ. Valul îl redusese la câteva reflexe. Să închidă ochii. Să-și țină respirația. Să se arcuiască pe propria greutate pentru a fi mai puternic decât curentul.

Așteptă ca apa să se scurgă din jurul lui și se ridică. Se grăbi, clătinându-se spre peretele următor. Era ud din cap până în picioare. Își vârâse dosarul în pantaloni. Nu știa dacă mai avea pistoalele la spate. Nu mai conta. Ajunse la adăpost și se ascunse în spatele blocului de doi metri grosime care îl separa de hangarul următor. Vuietul bazinului făcea să tremure pereții. Avea impresia că era urmărit chiar de oceanul însuși. Anaïs mai era în spatele lui? Nici vorbă să poată să-i audă pașii în acest tumult. Nici vorbă să se uite înapoi...

Un val se năpusti în fața lui în încăperea următoare. De îndată ce drumul fu liber, alergă spre peretele următor. Din nou planurile îi fură dejucate. Aproape de sosire, apa îl luă pe sus. Se agăță de balustradă. Singurul contact tangibil era zidul cel mic.

Valul se retrase. Aerul îi luă locul. Era dincolo de balustradă. Suspendat în gol, nu își descleștă degetele. Cu un efort disperat, își balansă piciorul spre muchia parapetului și îl încălecă. Prima victorie. Cu o tracțiune trecu piciorul pe partea cealaltă, apoi coapsele și trunchiul. Căzu greu pe pasarelă, amețit, ud, dârdâind. Măinile parcă îi erau paralizate. Sarea îi tulbura vederea. Avea apă până la genunchi. Apă în urechi, apă în gură.

Nu mai era loc de niciun fel de calcul. Cu gesturi de robot, se îndreptă spre alveola următoare. Hainele ude cântăreau tone. Anaïs? Fu tentat să arunce o privire peste umăr, dar se abținu. Fără îndoială: Toinin avea mijloace să-l urmărească – să știe dacă a respectat târgul.

Al patrulea hangar. Trecu. Capul îi ardea. Ochii îi lăcrimau. Și restul corpului îi tremura. Oare mai avea dosarul în pantaloni? Nu știa la ce ținea mai mult: la acel document sau la viață. În realitate era același lucru.

Al cincilea hangar. Îndoiala se întoarse. Anaïs îl urma oare? Panica urca în el. Toinin fugise, păstrând-o ostatică – iar el îi făcea jocul, îndepărtându-se fără să se uite înapoi. Va verifica, își spusese, dar încremeni. Nu. Nu va face greșeala lui Orfeu...

Ajunse la al șaselea hangar, când un huruit se auzi pe acoperiș. Apa era deja acolo, umplând spațiul. Se înfipse cu spatele în perete. Valul îl căuta, insinuându-se și în cel mai mic cotlon, dar se ținu bine, agățat de beton. Imediat ce apa se trase înapoi, se năpusti pe urmele ei. Abia străbătuse cei douăzeci de metri suplimentari, când un nou torent îl lovi din spate. Anaïs ar fi trebuit să fie de cealaltă parte. *Sau dedesubt*. Rezistase șocului? Reușise să se țină de balustradă cu mâinile legate? O privire... doar o privire...

Valul îl împiedică să se întoarcă. Apele înspumate urcară, se răsuciră în jurul lui, trecându-i peste cap. Simți cum pierde dosarul, smuls de forța curentului. Întinse un braț, dar se răzgândi imediat. Avea nevoie de două mâini pentru a se ține. Când apa se retrase, înțelese că nu-i mai rămânea decât suflul și încă și asta era prea mult.

Se aruncă spre hangarul următor. Le pierduse firul. Al șaptelea? Al nouălea? Ajunsese la capătul bazei? Anaïs. Nu avea decât o șansă din trei să câștige. Fie era pe urmele lui, el nu se uita înapoi și ieșeau amândoi. Fie nu era în spatele lui și el pierduse deja. Fie ea era acolo și el făcea greșeala să arunce o privire. O scurtă privire...

Brusc își dădu seama de ce vedea în fața lui: un perete închis. Nu mai era alt hangar. Ajunsese la destinație. Coborî privirea spre chei și observă ușa întredeschisă la baza scării. Toinin nu mințise. Ieșirea era acolo, la câțiva metri sub picioarele lui. Nu trebuia decât să coboare și să scape.

Dar această ieșire urma să fie dantescă. Nu era posibil să n-o ajute pe Anaïs... Să nu străbată împreună ultimii metri... Se întoarse și o văzu pe tânăra femeie la celălalt

capăt al pasarelei. Îi văzu ochii întunecați, pielea albă – își aminti de prima oară când o văzuse. Strigătul. Laptele. Alice în țara coșmarurilor...

Kubiela înțelese că eșuase. Exact ca în legendă. În clipa aceea, ucigașul apăru în spatele lui Anaïs. Purta masca. Fața strâmbată într-o parte, gura ca o despicătură circulară. Era înfășurat într-o pelerină lungă, amintind de păstorii din Anatolia. Agita o armă barbară, bronz bătut sau silex ascuțit.

Se repezi, dar era prea târziu. Toinin coborî securea. Înainte să atingă capul lui Euridice, o masă oarbă se năpusti peste pasarelă. Oceanul îi luă pe călău și pe victima lui cu o singură mișcare.

Kubiela nu avu decât o fracțiune de secundă ca să-și spună: valul e de înălțimea unei case. Niciun om, niciun zeu nu ar putea rezista la acești mii de litri de apă furioasă... Fu măturat și el la rândul lui. Se prăbuși peste parapet cu capul în jos, spre neant.

Pe fundul clocotului, Anaïs își pierdu brațele și picioarele fără cea mai mică durere. Plutea, se agita, se încorda, dar nu obținea niciun rezultat. Se dizolva în val. Se cufunda în ea. Devenea fluidă, lungă, netedă...

Deodată văzu dagherotipurile. Cele pe care Toinin i le arătase înainte de a o adormi. Erau în același timp deschise și închise la culoare. Dintre aceste contraste o priveau victimele. Minotaurul. Icar. Uranus... Fețele lor încremenite scânteiau în apă ca niște alge luminescente. Eroi ai unei lumi de zei și legende. Gândi sau crezu că gândește: „Sunt moartă”. Apoi, o clipă mai târziu: „Visez”.

Valul mătura imaginile. Anaïs se simți ridicată, întoarsă, aruncată pe jos. Apoi răsucită pe dalele de beton într-un val de spumă. Încerca să înțeleagă. Marea o aspirase, o scosese din buncăr, apoi o aruncase câțiva metri mai sus pe o suprafață plană și dură. *Acoperișul*

bazei. Ieșise din capcană împinsă cu forță.

Primul gând fu la Freire. Unde era? Îl urmărise pe pasarelă, prin violența valurilor. Se descurcase cum putuse mai bine. Freire nu se uitase înapoi. Își ținuse cuvântul. Îi mulțumi în gând. Toinin era pe urmele ei, cu ochii pe Orfeul ei, geniu rău, însetat de sânge, gata de a duce la îndeplinire deznodământul așteptat al mitului. În ultima secundă, Freire cedase. O privise. Avea încă în față stupoarea, jalea lui, atunci când își înțeleșese eșecul...

Valul lovi la finalul cursei un perete de beton. Bulele se transformară în mii de stele sub calota craniului ei. Fără să știe cum, se ridică în picioare. Își regăsise corpul, forța, membrele. Apa care cu o secundă mai devreme era la fel de densă ca piatra se transformase într-o baltă la picioarele ei, ce se retrăgea micșorându-se în dâre de spumă.

Încercă să se orienteze. Era pe acoperișul bazei de submarine, înconjurată de ziduri mari de beton. Fără îndoială, un sistem de amortizare pentru a evita contactul direct cu bombele în perioada atacurilor aliaților. În mod ciudat, crescuseră arbori între blocurile acelea de beton. Locul arăta ca o închisoare năpădită de junglă.

O luă pe lângă pereți, dând la o parte crengile, care îi zgâriau pielea. Unde era ucigașul? Undeva în labirintul acesta. Avea încă mâinile legate cu coarda de nailon. Mergea ezitând, căutând să-și păstreze echilibrul. În jurul gleznelor, apa era tot atât de tăioasă ca șnurul din jurul mâinilor. Trebuia să acționeze repede. Să găsească ieșirea. Să găsească o scară. Să coboare pe chei. Deja, în depărtare, marea își lua avânt să lovească mai tare.

Printr-un colț, descoperi o ieșire. O altă parte de acoperiș se deschidea ca o esplanadă, fisurată ca după cutremur. Privi mai departe spre stânga și văzu bazinele, cargourile înghesuite, remorcherele cu lumini intermitente. Fără să stea pe gânduri, o luă în direcție opusă. Să se depărteze de apă. Să regăsească parcare și antrepozitele.

Căzu într-o baltă. Se ridică. Nu mai avea decât vreo treizeci de metri până la margine, când o lovi valul, împingând-o înainte. Crezu că va fi azvârlită peste margine, dar la câțiva metri de hău, aceeași forță o trase înapoi, aducând-o în punctul de plecare.

Anaïs rămase fără aer. Era o forță cumplită, care se juca nemilos cu ea. Se replie și reuși să-și încetinească alunecarea pe planșeu, până izbuti să scoată capul din apă. Aer liber. Buzele lipite o împiedicau să respire pe gură. Sufla din toată puterea pe nas. Apa sărată îi ardea sinusurile. Urechile îi vâjâiau. Trebuia să ajungă la margine și să găsească o scară înainte ca valul să se întoarcă și să o azvârle în aer. Jocul avea două tăișuri. Extremitatea acoperișului putea să-i ofere salvarea sau o moarte sigură.

Încercă să mărească pasul, fără să reușească. În spatele ei, vuietul se întetea, se ridica precum cortina unui teatru. Douăzeci de metri. Căuta, scrutând cu privirea, o scară, un sistem de coborâre. Zece metri. Zgomote pe urmele ei. Valul ajungea, se mărea, urma să o atingă... Era prea târziu să mai poată evita lovitura.

Dar primi un altfel de atac.

Ucigașul țâșni din dreapta ei. Fața lui nu mai era decât un rictus haotic. Agita o secure de silex. Două morți i se ofereau. De o parte, valul și hăul. De cealaltă, ucigașul și arma lui. Se năpusti cu capul înainte spre Toinin. Lovit în burtă, acesta se îndoi. Se rostogoliră pe jos. Anaïs, mai rapidă, se ridică și evaluează cele două amenințări. Talazul care se apropia, asasinul din Olimp care se ridica...

Fu ca un semn. Un apel inconștient. Ceva îi șopti să privească spre stânga. Punctele de ancorare ale unei scări erau acolo, bine înfipite în platformă. Cele două mânere îi întindeau brațele. Fugi. Ucigașul era după ea, cu securea ridicată.

Fu ultimul lucru pe care îl văzu. Valul îi înghiți pe amândoi. Anaïs închise ochii. Mii de degete de spumă o strânseseră într-o singură priză. De talie, de tors, de cap.

Lumea asurzită de apă. Zgomotul pietrelor. Să nu moară de mâna ucigaşului era deja o victorie. Dar nu mai era suficient de puternică pentru a mai repurta şi o a doua: să supravieţuiască.

Ultimul gând fu la imaginea unui monitor care veghea asupra semnelor vitale ale unui bolnav. Linia era verde, fluorescentă, disperat de liniară. În adâncul timpanelor, sunetul de alarmă al maşinii se auzea. Dar se îndepărta deja, acoperit de zgomotul negru al oceanului...

Lovitura din spatele ei o trezi. Într-o frântură de luciditate, înţelese că scara era acolo. Fără să ştie cum, se contorsionă, îşi agită braţele, se agăţă orbeşte de una dintre bare. În clipa următoare era suspendată în gol, agitându-se, udă leoarcă. Marea nu o voia. Se prinse cu picioarele. Era ameţită, dar se simţea în acelaşi timp nouă, curată, regenerată.

În ciuda degetelor amorţite, a picioarelor rănite, reuşi să coboare, respirând pe nas, cu nările arse de focul mării. Coborî, coborî şi mai mult. Era o cursă fără de sfârşit.

Se lăsă să cadă, când pământul înlocui scara. Nu-i venea să creadă. Era pe pământ sigur. Vedea calea ferată. Cisternele. Clădirile sumbre. I se tulbură privirea. Îşi pierdu echilibrul. Când genunchii îi atinseră asfaltul, îl văzu: monstrul avusese mai puţin noroc decât ea. Corpul lui dezarticulat se unise cu bitumul într-o îmbrăţişare strânsă care îi sugea sângele. Craniul de sub cagulă era zdrobit. Pânza parcă era un sac oribil cu creieri.

— Sunteţi bine, domnişoară?

Oameni cu pelerine de ploaie. Lanterne electrice. Voci acoperite de fâşâitul glugilor. Unul dintre bărbaţi observă colierul dinţat care îi lega mâinile. Îl arată colegului său. Vru să le spună ceva, dar buzele îi erau disperat de închise.

Se gândi la eroul ei. Unde era? Reuşise să iasă? Făcuse marele salt? Oamenii o ajutară să se ridice. Trebuia să-i prevină. Trebuia să-l caute pe Mathias Freire. Victor

Janusz. Narcis. Arnaud Chaplain. François Kubiela...

De fapt, se gândea la el sub un alt nume. Voia să-l strige. Să se întoarcă pe urmele lui. Să-l salveze.

Nu înceta să repete:

— Orfeu... Orfeu... Orfeu...

Dar niciun sunet nu ieșea din gura lipită.

Ravagiile furtunii se reflectau în bălți, în geamurile sparte, în bazinele abia potolite. Soarele era acolo, și era și mai rău. Lumina scotea la iveală fiecare detaliu al carnagiului. Apa scânteia peste tot, dar cu o strălucire tristă, disperată, funebră. Soarele blând era ca o febră, prevestind boala, convalescența, moartea.

Ieși pe jumătate dintre copacii risipiți și preferă să nu se întrebe ce căuta în ascunzătoarea aceea. Fără îndoială, un adăpost de furtună. Încă un efort și se ridică pe un trunchi, privind în jur. Pale eoliene imense erau culcate pe o parte. Excavatoare erau întinse la orizontală. Mașini pluteau și se loveau între ele în parcare inundată. Bucăți de copaci pluteau ca niște cadavre. O viziune dezolantă.

Puse mâna pe un cablu care atârna și îl folosi ca pe o coardă de rapel pentru a se lăsa să alunece în lungul trunchiului. Căzu la pământ. Picioarele nu-l mai ascultau. Corpul îi devenise spongios. Se ridică greoi și descoperi noi amănunte. Pietre, frânghii de amarare, fragmente de bărci se îngrămădeau pe pământ. Plăci de asfalt răsturnate. În bazinul de alături cargourile erau eșuate. O șalupă a vămii era înfiptă în bot, o alta era culcată pe o parte...

Se târî de-a lungul cheiului, evitând dalele răsturnate, fragmentele de pânze, lemnele, fiarele. Așezați pe bornele de ancorare, marinarii își țineau capetele în mâini. Jandarmii și pompierii evaluau pagubele în stare de șoc. Domnea aici o liniște amestecată cu frică. Natura vorbea.

Nu mai era niciun răspuns.

Amețit, se opri, se aplecă înainte cu mâinile pe genunchi. Nu era decât o epavă printre celelalte.

— E în regulă, domnule?

Ridică privirea, încercând să vadă de unde venea vocea. Doi pompieri – hanorace negre cu benzi fluorescente – se opriseră în fața lui.

— Vă simțiți bine?

Nu le răspunse, nefiind sigur de starea în care se afla.

— De unde veniți? Unde locuiți?

Deschise gura, apoi simți o mână care îl prinde de braț. Leșinase pentru o fracțiune de secundă, lovit de soare.

— Cum vă numiți?

Îi privi, fără să le răspundă. Încerca să înțeleagă ce nu era în regulă cu el. Problema care făcea din el un adevărat naufragiat. Ieșit din furtună.

— Domnule, care este numele dumneavoastră?

Înțelese în sfârșit. Murmură, schițând un zâmbet descumpănit:

— Habar n-am.

Sfârșit

JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

CRIME

Mathias Freire suferă de o boală stranie: așa-numitele „fugi psihice”. Din cauza stresului, își pierde memoria. În clipa în care și-o recapătă, este un alt om. Fără știrea lui, primește un nou sine, un nou trecut, un nou destin...

Când își dă seama de situația în care se găsește, e psihiatru la Bordeaux. Pentru a afla cine este cu adevărat, nu are decât o singură soluție: să treacă, rând pe rând, prin toate identitățile sale precedente. Cerșetor la Marsilia, pictor nebun la Nisa, escroc la Paris... Mergând pe firul personalităților sale, va descoperi adevărul halucinant.

Tensionată și foarte bine documentată, această urmărire a identității oscilează între psihanaliză și speculație științifică într-un ritm infernal.

În construirea, cu o minuțiozitate ieșită din comun, a intrigii, Grangé face credibil tot ceea ce ia naștere din imaginația sa fără limite.

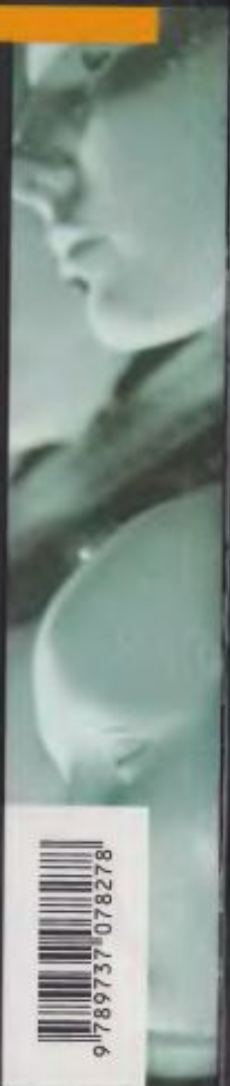
LE FIGARO LITTÉRAIRE

TREI

www.edituratrei.ro



9 789737 078278



- [1] BAC: *Brigade anticriminalite* (fr.) — Brigada anticriminalitate.
- [2] CHS: *Centre hospitalier specialise*: Centru spitalicesc specializat.
- [3] TOC: Tulburare obsesiv-compulsivă.
- [4] SNCF: Societe Naționale des Chemins de fer français — Societatea franceză de căi ferate.
- [5] CHU: *Centre hospitalier universitaire* – Centru spitalicesc universitar.
- [6] PFD: persoană fără adăpost.
- [7] SAMU: Serviciul de Asistență Medicală de Urgență.
- [8] TGV: Train à grande vitesse – tren de mare viteză.
- [9] TER: Transport express régionale – trenuri interregionale.
- [10] IJ: Identite Judiciaire – departament al poliției tehnice, care se ocupă de prelevarea probelor și analizarea lor în vederea identificării victimelor.
- [11] PTS – poliția tehnică și științifică.
- [12] SRPJ: Serviciul regional al poliției judiciare.
- [13] OAS – Organizația Armatei Secrete, fondată în 1961 pentru lupta împotriva independenței Algerului.
- [14] SAC – Serviciu de Acțiune Civică: asociație fidelă lui de Gaulle și principiilor sale, mai ales anticomuniste.
- [15] Emmaüs – mișcare de ajutorare a săracilor fondată de Abatele Pierre.
- [16] Bonfils — în traducere, „fiu bun”.
- [17] GIGN: grupă de intervenție a jandarmeriei naționale.
- [18] RAID: *Recherche, d'Assistance, d'Intervention et de Dissuasiorr*. unitate de intervenție a poliției franceze (Cercetare, Asistență, Intervenție, Intimidare).
- [19] SAMU social: un ansamblu de asociații nonguvernamentale care vin în ajutorul persoanelor private de mijloace de existență.
- [20] SALVAC: *Système d'analyse des liens de la violence associée aux crimes* – Sistem de analiză a legăturilor între violențe asociate cu crima.
- [21] Épéda: Cunoscută marcă de saltele.
- [22] UMD: *Les unités pour malades difficiles* (fr.) – unități pentru bolnavi dificili.
- [23] Hotel Dieu — Spitalul municipal din Paris.
- [24] Cea mai faimoasă patroană de bordel din Franța.